părintele NICODIM • QUO VADIS, ECCLESIA?

„...Vom aşeza pe pământ

SEMNUL ATENŢIEI !

Şi mulţi se vor opri lângă el şi vor vedea până la cer şi vor vedea durerea Mea şi vor căuta adevărul cel acoperit de om.“

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14 octombrie 1998)

ISBN: 973-97125-4-1

părintele NICODIM

QUO VADIS, ECCLESIA?

*

Editura
Ro-Emaus
Bucureşti, martie 2006

partea întâi

SEMNUL ATENȚIEI !

CUVÂNTUL CARE VINE DIN CERURI

„Pentru Sion nu voi tăcea şi pentru Ierusalim nu voi avea odihnă, până ce dreptatea lui nu va ieşi ca lumina şi mântuirea lui nu va arde ca o flacără.“
(Isaia, 62/1)

„Eu nu am tăcut nicicând pe pământ, şi mereu am grăit din cer peste cei ce aud şi împart grăirea Mea.“
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 16/29 mai 2004)

Alfa şi Omega

La început era *Cuvântul* şi *Cuvântul* era la Dumnezeu şi Dumnezeu era *Cuvântul:* Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine *(v. Ev. Ioan, 1/1; Apocalipsa, 1/8).* Aceasta este mărturia Sfintei Scripturi şi ştim că ea este adevărată *(v. Ev. Ioan, 21/24)*. Aşadar, Dumnezeu-Cuvântul a fost nu numai la început, căci de atunci era; este nu numai astăzi, când mărturiseşte încă o dată despre Sine: *„Eu sunt Cel ce sunt.“ (Ieşirea, 3/14);* ci va fi în veci, venind şi nedespărţindu-Se de oamenii care-şi lucrează în fiecare zi asemănarea lor cu Dumnezeu, aceia care-L ascultă şi care cred în El. Ei sunt cei la care El vine, căci ei Îl urmează întru totul şi Îi poartă chipul, şi de aceea Scriptura îi numeşte fii ai lui Dumnezeu *(v. Facerea, 6/2; I Ioan, 3/1).* Nicicând n-a lipsit cuvânt povăţuitor din cer către ei, căci Dumnezeu a fost alături de fiii Săi în toată vremea, prin Duhul Lui Cel Sfânt, iar *Cuvântul* luminează mintea celor care Îl primesc, şi este *„Lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul care vine în lume.“ (Apocalipsa, 1/9)*, dar care iese apoi din lume, biruind lumea.

Sfânta Scriptură arată că Dumnezeu pe toţi oamenii i-a luminat prin cuvânt, dar nu toţi au primit luminarea, căci văzând, cu timpul, că Stăpânul lor *„întârzie“* de la reîntâlnirea promisă, unii oameni s-au sălbăticit, s-au cuibărit în sine şi şi-au făcut o împărăţie a iluziilor, în care omul se crede singurul stăpân. Singur împărăţeşte, singur slujeşte, singur mănâncă, singur doarme, singur trăieşte, singur moare, iar bucuriile lui sunt mici, chircite şi ieftine, şi el le împarte arareori şi cu zgârcenie cu semeni de-ai săi, care şi ei sunt la fel de singuri. Omul modern s-a despărţit în

chip dramatic de Dumnezeu, pentru că prin felul în care trăieşte astăzi, nu se mai aseamănă întru nimic cu El. Adevăratul lui stăpân este cel căruia îi face toate voile şi căruia întru totul îi seamănă: diavolul *(v. I Ioan, 5/19);* de el este legat cu lanţuri nevăzute şi lui îi este de bunăvoie rob. Până şi cei care îşi fac iluzii că prin formalismul religios pe care îl practică Îi slujesc lui Dumnezeu, până şi aceia se închină fără voie lui satana, căci închinarea la Dumnezeu se face numai *„în duh şi în adevăr“* (Ev. Ioan, 4/24).

Nu poate omul sluji la doi stăpâni, iar prietenia lui cu lumea (care-l hrăneşte, îl îmbracă şi îl distrează) *„este vrăjmăşie cu Dumnezeu“* (Iacov, 4/4). Dar Dumnezeu nu l-a părăsit pe om. El nu a încetat să-i vorbească din cer, reamintindu-i că omul nu este numai trup muritor. El, cu durere şi cu iubire şi cu dor nestins, l-a chemat pe om ca să vină să-i spele păcatul neascultării şi al iubirii de vremelnicie şi de sine; să-i spele urechile, ca să audă glasul Lui; să-i spele ochii, ca să vadă frumuseţea îngerilor; şi să-i spele şi tot capul, ca să gândească limpede şi să înţeleagă ce-i spune El: *„... glasul Meu [...] se face carte pe pământ, cu tot cerul Meu de sfinţi, care se face sul şi se dă în lături la tot omul care vrea să-şi vindece auzul, şi vorbirea, şi duhul, şi trupul, şi sufletul cel dat lui de Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 aprilie 2003).

Dar omul mereu s-a scuturat de ploaia de cuvânt, şi n-a voit să stea sub ea şi să facă voia lui Dumnezeu, nici măcar când se credea ales: *„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proorocii şi cu pietre ucizi pe cei trimişi la tine, de câte ori am vrut să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu ai voit. Iată, casa voastră vi se lasă pustie.“* (Ev. Matei, 23/37,38).

De aceea, Dumnezeu Şi-a ales acum, la capătul timpului, un Ierusalim nou, din rămăşiţa de creştini care-L mai ascultau şi Îl iubeau cu adevărat şi Îl aşteptau cu dor, să vină pe norii cerului, după cum era proorocit în Scripturi: *„Şi să nu-I daţi răgaz până ce nu va aşeza din nou Ierusalimul, ca să facă din el lauda pământului.“* (Isaia, 62/7). Acestuia, Noului Ierusalim, Dumnezeu îi vorbeşte din cer, neîncetat, în ultimii cincizeci de ani. Dacă în cursul istoriei Dumnezeu a vorbit mereu, dar cu măsură, măsura fiind chiar dorul omenirii după Dumnezeu, astăzi asistăm la o revărsare de har, prin care mila lui Dumnezeu coboară din cer, neîntrerupt, ca un râu care dă viaţă, căci stăvilarele cerului s-au rupt sub greutatea *Cuvântului.*

Mulţi au auzit, şi cu adâncă tulburare s-au mirat întru sine: *„Oare, chiar vorbeşte Dumnezeu? Înseamnă că, într-adevăr, Dumnezeu există?! Şi dacă admitem că ar fi aşa, oare, Dumnezeu n-are altceva mai bun de făcut? (bunăoară, să repare niscai nedreptăţi, cu care omul a sufocat pământul). Oare, nu s-a spus totul în Biblie? Ce ar mai fi de adăugat la ea? Dar cum poate vorbi Dumnezeu atât de mult? Când s-a mai pomenit aşa ceva? Când a mai vorbit Dumnezeu din cer?“.*

Biblia mărturiseşte

Omul e uituc. Omul a uitat, deşi zice că a citit Biblia. Biblia mărturiseşte că de la început a vorbit Dumnezeu, şi a zis: *„Să fie lumină!“,* şi aşa a fost *(v. Facerea, 1/3).* Apoi, a zidit Dumnezeu, prin cuvânt, toată lumea *(Facerea, 1/6-27),* şi toate cele zidite prin cuvânt erau bune foarte, căci *Cuvântul* era Atotbun *(v. Facerea, 1/31).* Şi după ce l-a zidit pe om din pământ, tot cu cuvântul, dar şi cu mâinile Sale sfinte, a insuflat în faţa lui suflare de viaţă şi i-a dat în stăpânire întreg pământul, iar cerul l-a păstrat pentru Sine. De aici, din cer, Dumnezeu i-a vorbit omului şi i-a poruncit să se păzească de neascultarea Cuvântului *(v. Facerea, 2/16,17).* Dar când omul a greşit încălcându-I porunca, Dumnezeu l-a strigat din cer pe om, cu cuvânt de mustrare blândă, pentru ascunderea lui: *„Adame, unde eşti?“* (Facerea, 3/9), şi l-a pedepsit Dumnezeu pe om pentru greşeala lui, tot cu cuvântul, rostind blestem asupra pământului pe care i-l dăduse în stăpânire *(v. Facerea, 3/17)* şi izgonindu-l din grădina raiului *(v. Facerea, 3/24).*

Dumnezeu a vorbit apoi cu toţi oamenii de pe pământ, care au rămas însemnaţi aşa în cărţile vieţii:

– Cain, pe care Domnul l-a învăţat cum să învingă ispita *(v. Facerea, 4/6,7);*

– Noe, pe care Domnul l-a învăţat cum să-şi facă o corabie, prin care să salveze spiţa omenirii şi a vieţuitoarelor necuvântătoare, de urgia potopului *(v. Facerea, 6/13-21; 7/1-4),* şi apoi l-a binecuvântat *(v. Facerea, 8/9-17);*

– Avraam, prin care Domnul a binecuvântat cu binecuvântare veşnică toate neamurile pământului care vor vrea să se ridice, prin trăire sfântă, la cinstea de fii ai lui Avraam *(v. Facerea, 12/1-3; 12/7; 22/1);*

– Agar, pe care Domnul a întărit-o în vremea pribegiei ei *(v. Facerea, 21/7);*

– Rebeca, pentru care s-a proorocit că două popoare se vor ridica din pântecele ei *(v. Facerea, 25/23);*

– Isaac, întărit prin cuvânt pe când trăia în ţara filistenilor, şi binecuvântat la Beer-Şeba *(v. Facerea, 26/23, 24);*

– Moise, căruia i-a vorbit Domnul în rug de foc, ce nu se mistuia *(v. Ieşirea, 3/4-12; 4/1-17),* în pământul Madian *(v. Ieşirea, 4/19-23),* în pământul Egiptului *(v. Ieşirea, 6/2-8, 11),* la Marea Roşie *(v. Ieşirea, 14/2-4; 15,18,26),* la Mara *(v. Ieşirea, 15/26),* în pustiul Sin *(v. Ieşirea, 16/4,5),* la Rafidim *(v. Ieşirea, 17/5,6),* în muntele Sinai, de unde a dat poporului tablele legii *(v. Ieşirea, 19/21; cap. 20-40)* şi în cortul adunării *(v. Leviticul, cap. 1-8);*

– Moise şi Aaron, prin care Domnul a lăsat rânduielile ceremoniale şi de curăţire *(v. Leviticul, cap. 11-19),* pedepsele pentru păcate *(v. Leviticul, cap. 20-22),* pentru idolatrie *(v. Leviticul, cap. 26),* rânduieli despre sărbători *(v. Leviticul, cap. 23),* făgăduinţe *(v. Leviticul, cap. 27);*

– din nou, Moise, prin care Domnul a cerut numărarea obştei fiilor lui Israel *(v. Numerii, cap. 6),* sfinţirea leviţilor *(v. Numerii, cap. 8),* pedepsirea răzvrătiţilor: Core, Datan şi Abiron *(v. Numerii, 16/21)* şi înălţarea şarpelui de aramă în pustie *(v. Numerii, 21/8);*

– Valaam, pe care Domnul l-a oprit să blesteme poporul lui Israel *(v. Numerii, 23/4-10, 16);*

– Iosua, fiul lui Navi *(v. Iosua Navi, cap. 1,4,5,6,8,20);*

– Iuda, pe care Domnul l-a povăţuit în războaie *(v. Judecătorii, 1/2),* iar israeliţilor le-a vorbit la Bochim, mustrându-i pentru neascultarea glasului Lui *(v. Judecătorii, 2/1-3);*

– Ghedeon, căruia Domnul i-a trimis înger izbăvitor în luptele cu madianiţii *(v. Judecătorii, 6/11-26; 7/2-11),* iar pe israeliţi i-a mustrat pentru idolatrie *(v. Judecătorii, 10/11-14);*

– Manoe şi femeia sa, care era stearpă, şi cărora Domnul le-a promis un fiu care va fi nazireu; şi aşa s-a născut Samson *(v. Judecătorii, 13/3-18);*

– Samuel, care a primit cuvânt de la Domnul pentru preotul Eli şi pentru fiii săi, şi care cu umilinţă s-a aplecat *Cuvântului* Domnului: *„Vorbeşte, Doamne, că robul Tău ascultă!“* (I Regi, 3/10). Sfânta Scriptură consemnează autenticitatea vedeniei şi trezvia lui Samuel: *„După aceea a adormit Samuel până dimineaţă. [...] Dar Samuel s-a temut să spună lui Eli vedenia aceasta.“* (I Regi, 3/15). Samuel a mai primit cuvânt de la Domnul şi pentru popor *(v. I Regi, 8/7-9, 22),* şi pentru regele Saul *(v. I Regi, 15/2,3,10);*

– regele David, căruia Domnul i-a vestit soarta războiului cu filistenii: *„Scoală şi mergi la Cheila, căci Eu am să dau pe Filisteni în mâinile tale.“* (I Regi, 23/2,4); iar apoi i-a descoperit prin cuvânt planurile lui Saul şi l-a scăpat din mâinile acestuia, căci Saul chemase poporul să meargă la Cheila ca să-l împresoare pe David şi pe oamenii lui *(v. I Regi, 23/10-13);*

– Proorocul Natan, care a primit de la Domnul cuvânt de îmbărbătare pentru regele David *(v. II Regi, 7/5-16),* dar şi pentru mustrarea lui *(v. II Regi, 2/11, 12),* atunci când acesta a căzut în păcat;

– Proorocul Gad, care a primit de la Domnul cuvânt de mustrare pentru regele David, deoarece şi-a numărat poporul *(v. II Regi, 12/14);*

– regele Solomon, care a primit de la Domnul lămuriri amănunţite privind construirea templului *(v. III Regi, cap. 6);*

– Profetul Ioad, trimis de Domnul pentru a prooroci regelui Ieroboam, şi care a fost amăgit pe cale de profetul mincinos Emve *(v. III Regi, 13/1-5);*

– Proorocul Ahia, care a fost învăţat de Domnul să o îndrume pe femeia lui Ieroboam *(v. III Regi, 14/5);*

– Şemaia, omul lui Dumnezeu, peste care cuvântul Domnului a coborât, iar el a proorocit regelui Roboam *(v. II Paralipomena, 11/4)* şi căpeteniilor lui Iuda *(v. II Paralipomena, 12/5,7);*

– Iehu, fiul lui Hanani, căruia Domnul i-a arătat căderea regelui idolatru Baeşa *(v. III Regi, 16/1-4);*

– Sfântul Prooroc Ilie, căruia Domnul i-a vorbit în multe rânduri *(v. III Regi, cap. 17-19; IV Regi, cap. 1);*

– Miheia, fiul lui Imla *(v. III Regi, 22/14, 19,20),* care recunoaşte cu modestie: *„Nu eu grăiesc; ascultă cuvântul Domnului!“* (III Regi, 22/19);

– Proorocul Elisei, care profeţeşte cuvântul Domnului despre ieftinătatea în Samaria *(v. IV Regi, 7/1);*

– Zaharia, fiul preotului Iehoiada, care a vorbit poporului, de la amvon, cuvântul Domnului de mustrare pentru încălcarea poruncilor *(v. II Paralipomena, 24/20);*

– Proorocul Isaia, care a primit cuvânt de la Domnul, prin care lungea viaţa regelui Iezechia *(v. IV Regi, 20/1-6)* şi anunţa captivitatea babilonică *(v. IV Regi, 20/16-18);*

– Proorociţa Hulda, care a proorocit cuvântul Domnului pentru Iosia, la aflarea cărţii Legii din templul Domnului *(v. IV Regi, 22/15-20);*

– Iov, cu care Domnul a vorbit în vijelie de vânt *(v. Iov, cap. 38-41),* şi apoi i-a mustrat pe prietenii acestuia.

Dumnezeu a vorbit necontenit cu proorocii mari şi mici, mustrând prin intermediul lor întreg poporul Domnului, pentru greşeli, şi îndemnându-l la pocăinţă, arătându-i cele viitoare şi pregătind lumea pentru primirea mântuirii, prin Fiul Său, Cel Unul-Născut, Domnul nostru Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui, Care la plinirea vremii S-a pogorât din cer şi a vorbit oamenilor trei ani şi jumătate, gură către gură şi faţă către faţă. Şi apoi

S-a înălțat Fiul la ceruri, aşezându-Se de-a dreapta Tatălui, de unde a trimis Duhul Său Cel Sfânt, asupra apostolilor. Din cer a lucrat Domnul prin *Cuvântul* Său, întărind stâlpii Bisericii Sale:

– Saul, fiind pe drumul Damascului, a auzit glas din cer, de la Domnul, mustrându-l: *„Saule, Saule, de ce Mă prigoneşti?“* (Faptele Apostolilor, 9/4,5);

– Petru a auzit de trei ori glas din cer, îndemnându-l să primească neamurile la Evanghelia lui Hristos, Care curăţeşte orice păcat *(v. Faptele Apostolilor, 10/13-15);*

– Ioan, ucenicul cel iubit, a primit din cer, în glas de trâmbiță, vestirea Apocalipsei şi îndemnul de a o scrie în sul de carte, şi apoi de a o trimite celor şapte Biserici din Asia *(v. Apocalipsa, 1/10,11).*

Şi *„Viețile Sfinților“* mărturisesc

Nenumărați sfinți au primit glas din cer, de la Domnul, iar sinaxarele consemnează cu dărnicie aceste împrejurări. Iată doar câteva dintre ele:

– Cuviosul Fostirie (pomenit la 5/18 ianuarie), îmbogățit cu darul minunilor, primea în fiecare zi pâine din cer, precum fericitul Ilie. Însă pe Ilie, corbii îl hrăneau, pe când Cuviosului Fostirie îi aducea pâinea un înger. Şi deşi el nu se rugase vreodată ca să-i dea Dumnezeu bucate trimise din cer, în schimb auzea glasul Domnului zicând: *„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Lui, şi acestea toate se vor adăuga vouă“*. Până la urmă, Fostirie s-a lipsit şi de hrana aceasta, primită prin înger. Şi nu numai atât, ci i s-a poruncit de către Dumnezeu să nu ia de la nimenea cele de trebuință, ci din lucrul mâinilor sale să scoată toate cele de nevoie vieţuirii sale; care îndemn l-au primit prin *Cuvânt* şi vieţuitorii Mănăstirii Noul Ierusalim de la Glodeni în vremurile noastre, şi aşa se şi nevoiesc de atunci, spre blândă ascultare;

– la 6/19 ianuarie (Boboteaza), creştinii îşi reamintesc că glas din cer, de la Dumnezeu Tatăl, a mărturisit dumnezeirea întreagă a Fiului Său Cuvântul, Domnul nostru Iisus Hristos *(v. Ev. Matei, 3/17)*;

– Sfântului sfințit Mucenic Carterie (pomenit la 8/21 ianuarie) i S-a arătat Domnul şi i-a zis: *„Mergi, o, Carterie, şi arată-te pe tine la cei ce te caută, şi Eu voi fi cu tine, căci trebuie să pătimeşti multe pentru numele Meu, căci mulți prin tine au să creadă întru Mine, şi să se mântuiască“*. Atunci Sfântul s-a umplut de bucurie, mulțumind lui Dumnezeu, şi apoi s-a dat pe față că este creştin, şi a fost mucenicit; şi, fiind el în toiul chinurilor, a fost întărit de un înger. Iar Domnul i S-a arătat încă o dată, noaptea, dezlegându-l din legături şi sănătos făcându-l, şi l-a scos afară prin uşile închisorii;

– Sfântul Antonie cel Mare (pomenit la 17/30 ianuarie) se afla în dialog cu Domnul, la vârsta de treizeci şi cinci de ani;

– Sfântul Leon cel Mare (pomenit la 20 ianuarie/2 februarie) a primit glas din cer, de la Maica Domnului, şi aşa a descoperit el Izvorul Tămăduirii;

– Preacuviosul Simeon cel vechi (pomenit la 26 ianuarie/8 februarie), fiind după *„şapte zile de post întru rugăciune, şi în lacrimi zăbovindu-se, nu s-a sculat mai-nainte, până ce a auzit glas dumnezeiesc poruncindu-i să se scoale şi să mănânce trei mere, ce erau puse lui înainte“;*

– în acatistul Sfinților Trei Ierarhi, aflăm că Sfântul Efrem Sirul (pomenit la 28 ianuarie/10 februarie) a primit înştiințare despre Sfântul Vasile cel Mare, astfel: *„Bucură-te, că Sfântul Efrem Sirul, rugându-se lui Dumnezeu, a avut vedenie minunată: un stâlp de foc, care ajungea la cer, iar un glas din cer îi spunea:* «Efreme, Efreme, în ce chip vezi pe acest stâlp de foc, în acest fel este Vasile.»*“;*

– Sfântul Isidor Pelusiotul (pomenit la 4/17 februarie) este prezentat în sinaxar ca *„vorbind cu Dumnezeu“*;

– Sfânta Cuvioasă Ravula (pomenită la 19 februarie/4 martie), la vârsta de optzeci de ani a auzit glas din cer zicându-i: *„Veniți către Mine toți cei osteniți şi împovărați, şi Eu vă voi odihni pe voi“*. Apoi ea s-a mutat către Domnul;

– Sfântul Cuvios Conon (pomenit la 19 februarie/4 martie) a primit în mod repetat vizita în trup a Sfântului Ioan Botezătorul, care-i vorbea: *„Rabdă, bătrânule, şi eu te voi uşura de război“*. În altă împrejurare, pe când Conon boteza la Iordan, Sfântul Ioan Botezătorul i-a spus: *„Întoarce-te la monastirea ta, şi eu te voi uşura de război“*. Apoi, miruindu-l pe trup, îi zicea: *„Crede mie, avva Conon, voiam ca să ai plată pentru acest război; iar acum, întoarce-te, şi nimic îndoindu-te pentru aceasta“;*

– Domnul S-a arătat creştinilor din Roma, îmbărbătându-i cu cuvintele: *„Veniți către Mine toți cei osteniți şi însărcinați, şi Eu vă voi odihni pe voi. Nimic să nu vă temeți, căci Eu sunt cu voi, şi va fi biruit Nero cu ai lui“*. Apoi a zis către Victor (pomenit la 26 februarie/11 martie), fiul lui Fotini (samarineanca de la fântâna lui Iacov): *„De acum, Fotinos îți va fi numele tău, căci mulți, luminându-se prin tine, vor veni către Mine, iar cuvântul tău să întărească pe Sevastian, spre mărturisire, şi fericit va fi cel ce se va nevoi până la sfârşit“*. Apoi, Domnul S-a suit la cer;

– Sfinții 40 de Mucenici din Sevasta (pomeniți la 9/22 martie) sunt cinstiți în acatistul lor, arătându-se în Icosul 6 convorbirea lor cu Dumnezeu: *„Glasul Domnului a grăit către dânşii:* «Cel ce crede în Mine, de va şi muri, viu va fi»*; bucuraţi-vă că s-a rostit către voi cuvântul lui Dumnezeu“;*

– murind Preacuviosul părinte Benedict (pomenit la 14/27 martie), li s-a arătat atunci în vedenie la doi părinți un bărbat în haine albe, strălucitoare, zicându-le: *„Aceasta este calea prin care iubitul lui Dumnezeu, Benedict, se suie la ceruri“;*

– pe când împăratul Maximian a stârnit o groaznică prigoană împotriva creştinilor din Nicomidia, doi persecutori, Trofim şi Eucarpion, au văzut un nor de foc, care se arăta ca o mare văpaie pogorându-se din cer asupra lor, şi au auzit un glas zicându-le: *„Pentru ce vă siliți voi să îngroziți slugile Mele? Nu vă înşelaţi, că nimeni nu poate avea putere asupra celor ce cred întru Mine. Iar mai vârtos, voi lipiți-vă de robii Mei, şi veți câştiga împărăția cerurilor“*. Şi, despicându-se norul în două, au auzit din nou acel glas din nor, zicându-le: *„Ridicați-vă în sus, şi pentru că vă pocăiți de înşelăciunea voastră, iată, se iartă vouă păcatele voastre“*. Şi au văzut în mijlocul norului pe Cel ce le vorbea, bărbat cu haine albe îmbrăcat şi preafrumos, şi mulțime de îngeri stând împrejurul Lui şi, înspăimântându-se ei, au strigat: *„Primeşte-ne, Doamne, şi pe noi, că multe şi nenumărate am greşit Ție cu cele ce Te-am mâniat pe Tine, singur adevăratul Dumnezeu!“*. Aşa au devenit ei din persecutori, creştini, şi îndată după aceea, din creştini, sfinți mucenici (pomeniți la 18/31 martie);

– pe când se rugau Filit şi Lidia (pomeniți la 28 martie/10 aprilie) lui Dumnezeu, li s-au arătat lor îngeri vorbindu-le şi îndemnându-i spre nevoințe;

– Sfântului Calinic de la Cernica (pomenit la 11/24 aprilie) i s-a arătat Maica Domnului, care i-a vestit sfârşitul, după ce primise aievea pe Ierarhul Nicolae şi pe Marele Mucenic Gheorghe, sfinți din cer, care, împreună cu Preacuviosul stareț Gheorghe, i-au poruncit să zidească un locaş nou de închinare. În acatistul lui, Sfântul Calinic este numit *„trandafir al Noului Ierusalim“* (icosul al 8-lea) ca o recunoaştere a proorociei lui asupra anului înnoirii: anul bisericesc 1992 (7500 de la facerea lumii).

– Preacuviosul Arsenie cel Mare (mutat la Domnul la anul 449, şi pomenit la 8/21 mai) a auzit glas dumnezeiesc, din cer, care zicea: *„Arsenie, fugi de la oameni şi te mântuieşte, că acestea sunt rădăcinile nepăcătuirii!“;*

– Sfântul Hristofor (pomenit la 9/22 mai), care se numea mai întâi Reprev, a primit în solie cerească pe îngerul Domnului, care i-a zis: *„Repreve, îmbărbătează-te!“*. Şi, cum a atins îngerul buzele lui, îndată el a grăit slobod;

– Sfântul Epifanie (pomenit la12/25 mai) a auzit glas din cer: *„Epifanie, să nu te tulburi! Mergi...“;*

– Sfântul Pahomie (pomenit la 15/28 mai) a primit îndemn ceresc: *„Aici să petreci şi să faci o mănăstire“;*

– despre Cuviosul părinte Simeon (pomenit la 24 mai/6 iunie) se spune în Sinaxar: *„avea adesea dumnezeieşti vedenii şi îngereşti arătări, care-l îndreptau spre cele ce trebuia a face“*;

– Sfânta Antonina (pomenită la 10/23 iunie), fiind închisă de trei zile de către ighemonul Fest, şi lăsată fără mâncare, *„i s-a arătat noaptea o lumină şi, făcându-se tunet mare, s-au deschis uşile casei, iar glas din cer s-a auzit, îndemnând-o să se scoale şi să se ospăteze“;*

– Sfinții nouă Mucenici ce au mărturisit în Perga Pamfiliei: Leontie, Attu, Alexandru, Chindeu, Mnisiteu, Chiriac, Mineu, Catun şi Evcleu (pomeniți la 1/14 august) au fost chinuiți cumplit pentru credință şi au fost dați apoi la fiare ca să-i mănânce, dar acestea cu blândețe au venit la ei, ceea ce a stârnit mirare şi admirația tuturor, strigând ei: *„Mare este Dumnezeul creştinilor!“*. Şi s-a întărit îndată credința sfinților mucenici, căci s-au pogorât pe pământ tunete şi fulgere cu ploi grele, amestecate cu grindină, cu care s-a auzit şi glas dumnezeiesc, din cer, care-i chema pe sfinți şi îi îmbărbăta şi îi bucura pe fiecare;

– la mutarea moaştelor Sfântului Ştefan (pomenire la 2/15 august), un asin a vorbit cu glas omenesc. Îngerii slavosloveau din cer şi se auzea pe pământ glasul lor;

– în zilele împăratului Dioclețian, Sfântul mare Mucenic Evplu (pomenit la 11/24 august), fiind în chinuri mucenicești, spânzurat de un lemn şi strujit cu unghii de fier, a auzit glas dumnezeiesc, din cer, care-l îmbărbăta;

– Sfântul Mucenic Iulian cel din Galatia (pomenit la 12/25 septembrie), rugându-se Domnului să-i primească duhul cu pace, căci urma să fie chinuit de tirani necreştini şi să i se taie capul, a auzit glas din cer, care-i zicea: *„Puitorul nevoinței a deschis porțile, şi intră, tu, ca cel ce te-ai nevoit după lege“*. Iar acest glas l-au auzit şi alți patruzeci de creştini, care stăteau ascunşi într-o peşteră a muntelui;

– Sfântul Mucenic Eustatie (pomenit la 20 septembrie/3 octombrie) a primit glas de la Hristos: *„O, Plachido! pentru ce Mă goneşti? că Eu sunt Hristos!“* (căci Plachida era numele lui dintru început);

– Sfântul Mucenic Foca (pomenit la 22 septembrie/5 octombrie) a primit veste despre mucenicia sa, de la un porumbel care i s-a aşezat pe cap, i-a pus cunună şi i-a grăit omeneşte, zicându-i: *„Pahar ţi s-a amestecat, şi trebuie să-l bei“;*

– Sfântul Carp (pomenit la 3/16 octombrie) a văzut cerurile deschise şi *„pe Domnul Iisus, stându-I înainte nespusă mulţime de îngeri în chip omenesc“*, şi îndată i-a vorbit acestuia;

– Preacuviosul părinte Teofil Mărturisitorul (pomenit la 10/23 octombrie), copil fiind, iar părinţii lui cerând la Dumnezeu răspuns într-o pricină, după ce postiseră trei zile neîncetat în rugăciuni, au primit ei glas din cer: *„Să sloboadă copilul!“;*

– Preacuviosul părinte Iulian (pomenit la 18/31 octombrie), făcând îndelungată rugăciune către Dumnezeu zece zile, a auzit glas de sus zicându-i: *„Nu numai pentru tine, ci şi pentru mulţi alţii, care stau toată noaptea la rugăciune, spurcatul şi păgânul Iulian* [Paravatul] *s-a junghiat“;*

– Sfântul sfinţit Mucenic Sadot (pomenit la 19 octombrie/1 noiembrie), tăindu-i-se limba, *„şi-a întins mâinile şi ochii la cer şi, rugându-se întru sine, a auzit glas din cer zicându-i:* «Plinitu-ţi-s-a cererea, şi iată, vei grăi». *Şi, crescându-i altă limbă, mărea pe Dumnezeu“;*

– Sfânta Muceniţă Sevastiani (pomenită la 24 octombrie/6 noiembrie), *„făcând rugăciune, se făcu glas mare din cer, şi fulgere şi tunete şi grindini, atât cât stinse şi focul.“;*

– fericitul Cuvios părinte Ioanichie cel Mare (pomenit la 4/17 noiembrie), *„lăsând cinstea şi mărirea pe care împăratul voia să i-o dea, s-a dus la muntele Olimpului. Auzind un glas dumnezeiesc, a mers şi mai la înălţimea muntelui.“;*

– Preacuviosul părinte Lazăr, făcătorul de minuni (pomenit la 7/20 noiembrie), *„săvârşindu-şi el oarecând rugăciunea, pe la miezul nopţii i s-a arătat stâlp de foc, întins de la pământ la cer, şi a văzut mulţime de îngeri care cu dulceaţă cântau* «Să învieze Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui»*“;*

– Sfântul Apostol şi evanghelist Matei (pomenit la 16/29 noiembrie), *„aflându-se la propovăduirea Evangheliei la parţi, i S-a arătat Dumnezeu ca un prunc, Care, întinzându-Şi dreapta Sa, a dat apostolului un toiag şi i-a zis:* «Ia acest toiag şi, pogorându-te din munte şi mergând la cetatea Mirmina, sădeşte-l înaintea bisericii de acolo!»*“;*

– Sfântul Grigorie, episcopul Neocezareei (pomenit la 17/30 noiembrie), *„a văzut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, împreună cu Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, aievea învăţându-l taina Sfintei Treimi“;*

– Sfântul Mucenic Iliodor, cel din Maghido al Pamfiliei (pomenit la 19 noiembrie/2 decembrie), *„fiind supus chinurilor, fiindcă nu a voit să jertfească idolilor, zicea:* «Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi!». *Şi îndată a venit glas din cer, zicând:* «Nu te teme, căci Eu cu tine sunt». *Acest glas auzindu-l cei ce ţineau făcliile, către acestea văzând încă şi patru îngeri care îi opreau pe ei de a chinui pe sfântul, au crezut în Domnul, iar pe guvernator l-au înfruntat şi l-au ruşinat.“;*

– Sfântul Proclu (pomenit la 20 noiembrie/3 decembrie), pe când era ucenic al Sfântului Ioan Gură de Aur, iar acesta era patriarh la Constantinopol, s-a învrednicit trei nopţi la rând a vedea din ascuns cum Sfântul Apostol Pavel îi vorbea îndelung patriarhului, aplecat fiind şi stând cu gura la urechea lui cea dreaptă. Şi, întrebându-l ucenicul Proclu pe patriarh cine este sfătuitorul, a primit de la acesta răspuns că nimeni nu fusese primit în odaia sa de lucru. Dar Sfântul Proclu, recunoscându-i chipul după o icoană, s-au încredinţat amândoi, cu bucurie, că Sfântul Apostol Pavel îl povăţuia în taină pe fericitul Ioan atunci când scria, şi au mulţumit lui Dumnezeu pentru acest mare dar ceresc;

– în cetatea Parios din Helespont, *„fiind mulţi creştini închişi prin închisori, de paznici, şi uşile fiind încuiate, sfinţii au fost dezlegaţi din legături de către un dumnezeiesc înger, şi ei, nemaifiind găsiţi, foarte s-au tulburat mult prigonitorii. Iar Menignu* (pomenit la 22 noiembrie/5 decembrie) *a auzit şi dumnezeiesc glas, chemându-l pe el, şi îndemnându-l către lupte, n-a zăbovit“;*

– Sfântul Acachie (pomenit la 26 noiembrie/9 decembrie) vorbea din mormânt, arătându-şi astfel ascultarea deplină faţă de călăuză;

– Cuviosul Teodul (pomenit la 3/16 decembrie) se ruga la Dumnezeu să-i arate cu cine este el asemenea la fapta bună. Deci, a auzit glas dumnezeiesc, care i-a spus că este asemenea cu Cornelie Măscăriciul;

– Sfântul Gemell (pomenit la 10/23 decembrie), după ce s-a botezat, a auzit din cer glas dumnezeiesc, zicându-i: *„Fericit eşti, Gemelle, căci mult te-ai ostenit!“;*

– Sfântul Spiridon (pomenit la 12/25 decembrie), pe când împărţea poporului obişnuita binecuvântare, *„i se arătau îngerii şi îi slujeau la sfânta slujbă, zicând:* «Şi cu duhul tău.»*“;*

– Sfântul Grigorie, arhiepiscopul omiriţilor (pomenit la 19 decembrie/1 ianuarie), *„ispitit fiind de către Ervan, învăţătorul legii evre-*

ieşti, ca să-L arate aievea pe Hristos, pentru ca să creadă apoi în El toţi evreii din ţinutul omiriţilor, cugeta întru sine că în grea cumpănă este pus, de vreme ce, alegând împotrivirea, i-ar arăta pe evrei biruitori asupra creştinilor; dar alegând să-L cheme pe Hristos din cer pe pământ, prea îndrăzneaţă cerere ar fi, doar pentru întoarcerea unor necredincioşi dintr-a lor rătăcire. Dar făcându-şi curaj şi nădejde nestrămutată în Domnul, a acceptat provocarea, gândindu-se la puterea cuvântului Evangheliei, lăsată să lucreze prin credinţa cea adevărată, fie ea şi cât un grăunte de muştar. Şi, rugându-se în auzul tuturor, îndată s-a făcut cutremur mare şi fulger înfricoşat dinspre răsărit, şi toţi au căzut la pământ de frică. Li s-a deschis cerul, iar într-un nor luminos a coborât pe pământ Însuşi Domnul Iisus Hristos, strălucind la faţă, şi cu haine luminoase ca de fulger. Şi, glăsuind prin încuviinţata slavă a Domnului, a intrat în cer, şi mare biruinţă au luat creştinii prin Sfântul Grigorie, iar evreii s-au botezat cu toţii. Şi îndată după botez, au căzut de pe ochii lor ca nişte solzi, şi vedeau acum cu ochii cei trupeşti şi cei sufleteşti, şi mărturiseau cu buzele pe Hristos.“;

Câţi dintre cei amintiţi mai sus au pus la îndoială, măcar o clipă, *Cuvântul lui Dumnezeu*, venit din cer? Câţi s-au clătinat, câţi au şovăit, gândind că ar putea fi înşelare de la diavolul?

Nici unul.

CETATEA SFÂNTĂ NOUL IERUSALIM

„Înălţaţi spre Mine crucea credinţei sfinte, Evanghelia împărăţiei, care se vesteşte pe sine la toate neamurile, ca să vină apoi sfârşitul proorocit de Mine, să vină venirea Mea şi împărăţia Mea pentru cei drepţi.“
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 septembrie 1998)

Chipul veşniciei Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim

Istoria omenirii, consemnată prin împliniri dumnezeieşti, care covârşesc ambiţiile omeneşti, stă sub semnul proorociei, acea lucrare de credincioşie a lui Dumnezeu faţă de demnitatea Sa sfântă, prin care El îl înştiinţează pe om asupra tuturor celor viitoare, pentru ca omul să nu se îndreptăţească pe sine prin neştiinţă atunci când păcătuieşte. Mărturii stau miile de pagini scrise: *Vechiul Testament,* pentru pregătirea venirii lui Hristos în lume; *Noul Testament,* pentru activitatea Sa mântuitoare şi a bisericii apostolice; scrierile sfinţilor, pentru cele două milenii de creştinism, în care ele curg ca un izvor.

În cartea profetică *Apocalipsa,* se prooroceşte despre restaurarea profundă, din interior, a vieţii Bisericii lui Hristos şi despre ajungerea ei la sfinţenia apostolică. Ea este numită Cetatea Sfântă Noul Ierusalim *(v. Apocalipsa, 3/12; 21/10).*

Proorocul Isaia dezvăluie chipul veşniciei Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim şi rânduiala pe care Dumnezeu o aşează peste vieţuitorii ei: *„Pe zidurile tale, Ierusalime, Eu pun străjeri, care nici zi, nici noapte nu vor tăcea! Voi, care aduceţi aminte Domnului de făgăduinţele Lui, să nu aveţi odihnă! Şi să nu-I daţi răgaz până ce nu va aşeza din nou Ierusalimul ca să facă din el lauda pământului.“* (Isaia, 62/6,7).

Sfântul Nil Atonitul localizează în timp, cu exactitate, momentul transfigurării Bisericii, într-un context de o deprimantă degradare a vieţii creştine: *„Pe la anul 1900, mergând spre jumătatea mileniului al 8-lea de la facerea lumii, aceasta se va schimba şi se va face de nerecunoscut. [...] Păstorii creştinilor, arhierei şi preoţi, vor fi oameni cu slavă deşartă, afară de prea puţini, cu totul nerecunoscând calea din dreapta, de cea din*

stânga. [...] Atunci se vor schimba obiceiurile şi tradiţiile creştinilor şi ale Bisericii. Curăţia va pieri de la oameni, şi va stăpâni fărădelegea“. Demascând lucrarea lui Antichrist în lume, Sfântul Nil Atonitul precizează momentul în care va fi *„refacerea stării dintâi“,* adică redobândirea sfinţeniei Bisericii, la anul 1992: *„Vai, vai, o, părinţilor! Plâng şi mă vait după refacerea stării dintâi a acestui munte. Fiindcă după 1913, trecând 79 de ani, se vor face toate răutăţile despre venirea lui Antichrist, ani de la facerea lumii 7500“*.

Despre acest an, 1992 (7500 de la facerea lumii), profeţeşte şi Sfântul Nifon al Constanţianei: *„Începutul veacului al şaptelea înseamnă sfârşitul veacurilor. [...] Sfârşitul lui e plin de putoarea păcatului, de lucrurile omeneşti, care sunt toate mincinoase şi întinate: invidie, ură, minciună, hulă, duşmănie, chefuri, beţii, desfrânări, ucideri, avorturi, lăcomie, iubire de argint, ţinere de minte a răului. Dar, ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului! Şi, zicând aceste cuvinte de mânie, Domnul a dat arhanghelului Mihail semnalul pentru judecată“*.

Sfântul Calinic de la Cernica este purtat în trup pe insula Mănăstirii Cernica de către Sfântul Ierarh Nicolae şi de către Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, care-i arată, ca într-o icoană zugrăvită, pe Sfânta Treime, şi sub aceasta un pergament scris cu litere mari: *„7500 leatul de la Adam“*. Sfinţii care-l susţineau de braţ, i-au zis: *„Vezi că nu este la 1848 sfârşitul lumii? N-ai citit de ziua a opta, jumătate a veacului acestuia şi jumătate a veacului viitor, şi că sfârşitul lumii văzute va fi când se vor împlini anii de la Adam 7500?“*. Aşadar, sfârşitul puterii absolute a diavolului în lume, pentru câtă vreme a fost dezlegat, s-a proorocit a fi anul 1992 după Hristos: *„Şi atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale şi îl va nimici cu strălucirea venirii Sale.“* (II Tesaloniceni, 2/8). Împlinirea acestei Scripturi este coborârea *Cuvântului lui Dumnezeu,* căci el este *„suflarea gurii Sale“,* care nimiceşte fărădelegea, prin venirea lui Dumnezeu, *Cuvânt,* pe pământ. Ca şi la celelalte proorocii însă, condiţia principală a împlinirii ei era încrederea, credinţa unor oameni curaţi că trebuie să se angajeze prin jertfa lor personală în împlinirea ei.

Istoria biblică a consemnat împliniri similare. Potopul nu ar fi putut aduce salvarea creaţiei din decăderea ei, fără credinţa lui Noe, care a construit în zeci de ani o corabie într-un vârf de munte, batjocorit fiind de semenii săi, şi care a impus familiei sale o conduită aparte: sfinţenia *(v. Facerea, 6/9).*

Naşterea Mântuitorului Iisus Hristos, Răscumpărătorul făpturii, nu s-ar fi transpus în viaţă, din proorocia Arhanghelului Gavriil în peştera Betleemului, fără smerenia şi ascultarea Fecioarei: *„Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău.“* (Ev. Luca, 1/38), şi fără ocrotirea jertfelnică a dreptului Iosif.

Tot aşa, coborârea împărăţiei cerurilor pe pământ prin Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, nu s-ar fi adeverit fără credinţa fierbinte a unor creştini care au împlinit proorociile Sfântului Nil, ale Sfântului Nifon, ale Sfântului Calinic şi, în timpurile lor, ale Sfintei Virginia, trâmbiţa apocaliptică a Domnului. Mai întâi, a existat pregătirea: trăirea în viaţa lor de zi cu zi a tuturor învăţăturilor creştine, păstrate în biserica strămoşească, dar care în biserica din lume fuseseră aduse la formalism, superficialitate, şi uneori chiar la nepăsare. Apoi, cu dragoste fierbinte de Dumnezeu, ei au primit grăirea lui Dumnezeu cu omul, căci au auzit glasul lui Dumnezeu, despre care de asemenea s-a proorocit în Scripturi: *„Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din templu! Este glasul Domnului! El răsplăteşte vrăjmaşilor Săi după faptele lor.“* (Isaia, 66/6)*; „Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul, şi acum este, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce vor auzi vor învia.“* (Ev. Ioan, 5/25). Glasul Domnului este cel ce i-a chemat, mai întâi prin Sfânta Proorociţă Virginia, şi apoi în chip minunat şi direct, ca să ridice ei din temelii Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, ca locaş de odihnă a sfinţeniei Domnului, în care cerul coboară pe pământ, şi ca punct de referinţă pentru poporul lui Dumnezeu, cel adunat cu multă trudă de Sfânta Virginia, începând cu anul 1955, ca să se ştie că *„Acolo este Domnul.“* (Iezechiel, 48/35).

Începând cu acest an, 1955, *Cuvântul lui Dumnezeu* a fost auzit şi cunoscut de mulţi creştini, dar nu toţi au păstrat darul credinţei şi, deci, puterea de a mărturisi până la sfârşit. În vremea comunistă, prigoana a fost diabolică, mai ales asupra împlinitorilor *Cuvântului.* Abia după anul 1989 schimbările din lume au îngăduit descătuşarea inclusiv în împlinirea întocmai a proorociilor, şi anume, începutul de *„cer nou şi pământ nou“* (Isaia, 65/17) în grădinile sfinte ale Domnului şi în inimile credincioşilor.

Împărăţia cerurilor pe pământ

Creştinii Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim, călăuziţi pas cu pas de *Cuvântul lui Dumnezeu*, împlinesc legea Lui cea sfântă: împărăţia cerurilor pe pământ. Cei care cred cu adevărat, sunt cei curaţi, şi aceasta este trăirea

celor ce cred. Împlinind întocmai proorociile de peste veacuri, ei au zidit, în anul bisericesc 1992, în numai trei luni, Biserica Noul Ierusalim, îndeplinind toate rânduielile canonice necesare sfinţirii ei ca lăcaş de cult ortodox creştin. Această Biserică s-a impus ca un exemplu singular de promovare a curăţiei absolute în trăire şi simţire creştină, de observare riguroasă a canoanelor Bisericii strămoşeşti şi de excludere a oricăror compromisuri din viaţa de zi cu zi a trăitorilor ei. Domnul Însuşi o numeşte *„piatră de temelie a Bisericii învierii făpturii lui Dumnezeu“, „munte sfânt“,* sugerând în acest fel moartea spirituală a celor ce se amăgesc cu trăire pseudo-creştină, slujind simultan şi lui Dumnezeu, şi lui mamona.

Biserica Noul Ierusalim mai este denumită de Dumnezeu: *„Corabie“* (având ca tălmăcire asemănarea cu corabia salvării, construită de Noe), *„Piatră“* (pietricica albă a proorocului – *Apocalipsa, 2/17*), *„Munte al binecuvântărilor“* (care se înalţă peste ceilalţi munţi semeţi – lucrările semeţiei oamenilor): *„Şi în zilele cele de apoi, muntele templului Domnului se va înălţa peste vârfurile munţilor şi mai sus decât dealurile, şi către el vor curge popoarele. Popoare multe se vor îndrepta spre el, zicând:* «Veniţi să ne suim în muntele Domnului, în templul Dumnezeului lui Iacov, şi El ne va învăţa căile Sale, şi să mergem pe cărările Sale, că din Sion va ieşi legea, şi cuvântul lui Dumnezeu, din Ierusalim!»*“* (Miheia, 4/1,2).

Prin proorociile rostite de *Cuvântul lui Dumnezeu*, Biserica Noul Ierusalim a fost înconjurată de o *„salbă de mărgăritare“* (alte zidiri creştine, care desăvârşesc cerinţele vieţii mănăstireşti pentru cei ce prin chemare au fost adăugaţi la poporul Domnului, în acord cu voia lui Dumnezeu şi cu planul Său de mântuire a neamului creştinesc):

– *Căsuţa din Deal;*
– *Casa Întâlnirii;*
– *Grădina Întâlnirii,* cu amfiteatru de festivităţi cultural-creştine;
– *Cortul Întâlnirii;*
– zece fântâni, sub ocrotirea Domnului, a Maicii Domnului, a Sfintei Virginia, a Sfântului Andrei, a Sfântului Ilie, a Sfântului Pantelimon, a Sfintei Maria Samarineanca, a Sfintei Ecaterina, a Sfântului Nicolae, a Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil.

Piatra de temelie a Bisericii Noul Ierusalim a fost pusă la 22 iulie 1991, iar târnosirea Bisericii s-a săvârşit la data de 12 decembrie a aceluiaşi an, prin osârdia arhiereului Irineu Pop Bistriţeanul.

Acest sfânt aşezământ a fost construit după porunca şi planul transmis de Dumnezeu, prin *Cuvânt,* stătătorilor mănăstirii, servi şi purtători de

Dumnezeu, împreună cu alţi iubitori de Hristos creştini. Biserica are treizeci şi trei de cupole, simbolizând anii pământeşti ai Domnului Iisus Hristos, şi are douăsprezece uşi, care simbolizează împlinirea proorociei de reîntoarcere la Dumnezeu a celor douăsprezece seminţii ale lui Israel *(v. Apocalipsa, 21/12).*

Căsuţa din Deal, construită în perioada 1998-1999, este o aşezare cu trăire monahală, pentru creştini de parte bărbătească şi care au avut chemare la întregirea poporului Domnului.

Casa Întâlnirii, construită în perioada 2000-2001, cuprinde sală de expoziţie şi atelier de creaţie, pentru lucrări de artă creştină.

Grădina Întâlnirii, amenajată în perioada 2000-2001, cuprinde un spaţiu artistic, acoperit de un cort alb, *Cortul Întâlnirii,* susţinut de o confecţie metalică, sub care se află scenă şi amfiteatru. Aici se desfăşoară *Sărbătorile Creştinătăţii Româneşti,* închinate bianual praznicelor Coborârii Sfântului Duh şi ale Maicii Domnului, întâlniri prin care lucrarea de vestire a *Cuvântului lui Dumnezeu* se dăruieşte tuturor oamenilor.

Activitatea publică a Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim se derulează prin Fundaţia Sfânta Virginia, înfiinţată în anul 1995. Tot în acest an, Fundaţia a finalizat prima ediţie a cărţii *„Cuvântul lui Dumnezeu“,* care cuprinde selecţiuni din vorbirea Domnului, în perioada 1955-1995.

Ulterior, Fundaţia a publicat lunar, sub formă de ziar distribuit gratuit, *Cuvântul lui Dumnezeu*, auzit de cei stătători ai Mănăstirii Noul Ierusalim.

Alte activităţi ale Fundaţiei Sfânta Virginia din Pucioasa, se concretizează în:

– expoziţii de sculptură şi pictură cu specific religios, realizate în atelierul de creaţie creştin-ortodoxă, al Fundaţiei;
– expoziţii de aşezări rurale, de interior ţărănesc străvechi, de reîntoarcere la izvoarele strămoşeşti ale culturii şi tradiţiei româneşti, de vestimentaţie românească şi ţesături;
– activităţi artistice, ocazionate de sărbători, printre care: muzica, poezia şi teatrul creştin.

Hrisovul – Cuvânt de mărturie

La intrarea în mănăstirea care adăposteşte biserica, se află, săpat în piatră, textul hrisovului care arată condiţiile de ţinută morală şi trăire creştinească ale celor care ar fi să treacă dincolo de porţi:

Această sfântă mănăstire a fost construită la anul mântuirii 1991, după porunca şi planul transmis de Domnul prin servii Săi proorocii, prin izvorul Cuvântului *Său, care curge în România şi din care se vor adăpa toate neamurile. Locaşul sfânt s-a ridicat acum de puterea lui Dumnezeu întru cei credincioşi ai Săi, şi va fi turn de mărturie, stâlp tare şi piatră de înviere pentru toată făptura lui Dumnezeu. Prin această începătură nouă, se împlinesc toate proorociile din Cartea Adevărului, cum că România va fi regină aleasă şi binecuvântată pentru popoare, va fi nou Canaan, nou Eden şi nou Ierusalim, după Scriptura de la Ioan citire în cartea Apocalipsei:* „Şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu. Şi Cel ce şedea pe tron a grăit: Iată, noi le fac pe toate. Şi cetatea avea zid mare şi înalt, şi avea douăsprezece porți, iar la porți, doisprezece îngeri, şi nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie, şi în ele, douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Şi cetatea este în patru colțuri. Lungimea şi lățimea şi înălțimea ei sunt deopotrivă. Şi neamurile vor umbla întru lumina ei. Şi în cetate nu va intra nimic pângărit şi nimeni care este dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea Vieții Mielului“.

Întreitul hram pe care-l poartă acest templu: „Învierea Domnului şi a doua Sa arătare“, „Coborârea Sfântului Duh“ *şi* „Pomenirea Sfintei mare Proorocițe Virginia, trâmbița Domnului“, *va fi cu întreită putere de înviere peste toată creatura lui Dumnezeu.*

Pentru că Însuşi Părintele ceresc Cuvântul voieşte să locuiască în acest dumnezeiesc aşezământ, a rânduit o viețuire sfântă, şi oricine va dori să aducă în el jertfă duhovnicească, de doxologie, adorare şi rugăciune, trebuie să îndeplinească următoarea orânduială:

– să păzească şi să păstreze curățenia trupească, dimpreună cu puritatea simțurilor;

– să se oprească de la mâncare a orice fel de carne, în afară de peşte, de la băutură alcoolică de orice fel, în afară de vinul din strugurii viței de vie, şi de la droguri de orice fel;

– să respecte ținuta portului creştinesc, după rânduiala Sfintei Scripturi;

– să păzească rânduiala celor trei zile de post din săptămână (luni, miercuri şi vineri), în afară de perioadele de post stabilite de biserică, fără untdelemn şi vin, exceptând zilele în care sunt dezlegate acestea;

– să respecte legea canonică bisericească în stilul românesc şi ortodox străvechi;

– să primească Sfânta Împărtăşanie cât mai des, după cuvenita pregătire.

Pentru ca sfântul templu să fie umbrit de strălucirea cerească şi ca Domnul să-Şi arate puterea desăvârşirii Sale, eu, arhiereul Irineu, din mila lui Dumnezeu, martor al acestei lucrări de mântuire, leg sub blestem pe oricine ar cuteza să calce în acest loc sfânt fără a ține strict rânduiala arătată în acest nou legământ, coborâtă de la Dumnezeu pentru acest sfârşit de întuneric. Iar cine va intra în acest sfânt aşezământ cu frică cuviincioasă şi cu credință tare, păzind cele rânduite, va fi ocrotit şi binecuvântat de Tatăl nostru, Care este în ceruri.

La ridicarea acestui sfânt lăcaş au contribuit servii şi purtătorii de Dumnezeu, dimpreună cu alți iubitori de Hristos, cu lucrul mâinilor lor, iar unsul lui Dumnezeu, Mihail I al României, a ctitorit cu numele său.

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, s-a pus temelia acestei Biserici la anul 7499 de la zidirea lumii, iar de la naşterea după trup a lui Dumnezeu Cuvântul, anul 1991, ziua a 22-a a lunii iulie, amin.

S-a îngropat acest „cuvânt de mărturie“ *sub piatra de temelie, iar la târnosirea Bisericii, praznicul Sfântului Andrei 1991, s-a îngropat şi sub sfânta masă.*

† Irineu Pop Bistrițeanul

Acesta este legământul cel nou, şi, totodată, cuvânt de mărturie a începutului de viață autentic creştină, condusă nemijlocit de către Dumnezeu.

SOBORNICITATEA BISERICII NOUL IERUSALIM – O DIMENSIUNE PNEVMATOLOGICĂ

„Biserică adevărată pe pământ, înseamnă fii ai lui Dumnezeu, adunați laolaltă în jurul Mielului lui Dumnezeu, Care Se frânge spre hrană pentru iertarea păcatelor, cele făcute și iertate prin pocăință."
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 ianuarie 1997)

De la unitatea Duhului Sfânt întru legătura păcii, la schisma catolico-sobornicească

Întemeierea văzută a Bisericii la Cincizecime *(v. Faptele Apostolilor, cap. 2)* a însemnat expresia unității în Duhul Sfânt a primilor creștini, ca mădulare ale trupului lui Hristos în integritatea sa, așa cum a fost prefigurată în comunitatea euharistică a Cinei celei de taină.

Încă de la început, aceste atribute ale desăvârșirii în împlinire și plenitudinii în acoperire pentru biserică, au fost exprimate prin termenul grecesc *katholiki* (catolică). Acest termen era, în înțelesul său original, foarte departe de sensul de *„universal",* care se folosește astăzi, desemnând, mai degrabă, *unitatea eshatologică a tuturor în Hristos* într-o biserică locală concretă. Ulterior, transformarea conceptuală către *„catolicitate"* în sens de *„universalitate",* s-a produs nu numai în biserica apuseană, evoluând spre ambiția unei mondializări teritorial-administrative, ci și în biserica ortodoxă. În teologia rusă a secolului al XIX-lea își face apariția termenul *sobornost,* ca derivat al lui *sobornaia,* cuvânt ce traduce pe *katholiki* în *Crezul* slavon. Din nefericire, în ambele biserici s-a întunecat semnificația inițială a însușirii de *catolică* sau *sobornicească,* atribuită fiecărei biserici locale. De la o realitate eshatologică, înțeleasă ca lucrare și comuniune a bisericii locale, care obiectivizează trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a alunecat în interpretare spre ideea de divizare între local și universal. S-a instaurat în lume trădarea perspectivei sobornicești (în care Hristos era prezent în întregime în fiecare comunitate euharistică), prin îmbrățișarea unei structuri administrative externe, impusă silnic, cu o autoritate care avea tendința de a absorbi sau chiar anihila, prin universalitatea sa, toate bisericile locale subordonate. Odată cu generalizarea în biserică a metropolelor – bazate pe structurile vechilor provincii romane, apoi bizantine – și ulterior a patriarhatelor, centrul de greutate al bisericii locale se deplasează spre teritorii mai largi, incorporând diecezele unei provincii, sub autoritatea unui singur arhiereu, cel al metropolei. Sistemul metropolitan a reprezentat o modalitate de circumstanță în localizarea bisericii. Ulterior, doctrina modernă a națiunii și a statului independent a forțat generalizarea unui alt principiu, cel al autocefaliei, care a accentuat confuzia teologică din Ortodoxie, numind *„biserici locale"* toate bisericile autocefale. S-a creat astfel posibilitatea ca diecezele episcopale să fie absorbite și înlocuite în reprezentare, fie de un sinod permanent, fie de către episcopul care este ales *„pe viață"* ca întâistătător al bisericii autocefale, fără ca acesta să reprezinte în chip real toate diecezele sau parohiile, care sunt și rămân autenticele biserici locale ale teritoriului pe care el, teoretic, îl controlează. De aceea, nici o mitropolie, arhidiecezăsau patriarhie, nu poate purta titlul propriu-zis de biserică, ci poate fi numită așa doar prin generalizare, prin simplul motiv că incorporează mai multe biserici locale. Acestea sunt singurele organisme care pot fi numite biserici, datorită naturii lor, revelate și percepute în Euharistia episcopală, dar și în virtutea îndemnului apostolic de a întemeia biserici în cetăți: *„Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc și să așezi preoți prin cetăți, precum ți-am rânduit."* (Tit, 1/5). Oare, bisericile așezate de Sfântul Apostol Tit prin cetăți nu erau de sine stătătoare? Principiul *autocefaliei* extinse la nivelul unei dieceze, se instituie oficial în istoria bisericii abia la Sinodul al III-lea Ecumenic (431), și doar ca o ripostă, ca o necesitate locală stringentă a diecezei din Cipru, de a contracara lăcomia episcopului Antiohiei, care năzuia să-și extindă jurisdicția și asupra insulei Cipru. De altfel, chemarea la judecată a bisericilor celor șapte cetăți, în frunte cu episcopii lor *(v. Apocalipsa, cap. 2),* este ilustrativă și, totodată, simbolică. Cifra șapte simbolizează plenitudinea actului judiciar, iar responsabilitatea celor judecați este eminamente locală. Ambițiile teritorial-naționaliste au conferit în plan teoretic responsabilități sporite conducătorului bisericii autocefale, în aceeași măsură în care ele, de fapt, s-au diluat în mod dramatic în planul practic. Instituția, scandalos de necanonică, a episcopului-vicar, s-a generalizat, printr-o nepermisă ușurință, în satisfacerea gustului de a copia unele inovații ale bisericii apusene. Este un motiv în plus ca bisericile care se autoconsideră *„universale"* să revizuiască toate concepțiile care promovează ideea de slujire derivată și să accepte că structura euharistică

a Bisericii are prioritate în fața celei instituționale: în Sfânta Împărtășanie, fiecare Biserică locală revelează Biserica întreagă, pe Hristos întreg, trecând de la postura de instituție, la cea de *„mod de existență“,* ca arvună a vieții veșnice.

„Aceasta să faceți spre pomenirea Mea“ (Ev. Luca, 22/19)

Modul în care biserica primară a abordat această problemă, este, într-adevăr, singurul corect. La Cina cea de taină, petrecută împreună cu ucenicii Săi, Mântuitorul Hristos făcea nu numai o profeție privind pomenirea Sa peste veacuri, ci și o ilustrare vie a împărăției Sale. Biserica veche a regăsit în Sfânta Euharistie imaginea și structura adevărată a Împărăției cerurilor *(v. Faptele Apostolilor, 2/42; I Corinteni, 10/16,17),* în care poporul lui Dumnezeu se constituie într-o Biserică. Slujirea Bisericii, în diverse chipuri, reflectă și împlinește propria slujire a lui Hristos, devenind o proiecție vie a prezenței lui Hristos în lume: *„...și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.“* (v. Ev. Matei, 28/20), iar Hristos este prezent în lume chiar începând de la întruparea Sa *(v. Ev. Luca, 4/13),* însă mereu în prezența și prin lucrarea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt lucrează unde, cum și când voiește *(„Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.“,* Ev. Ioan, 3/8*)* și, oriunde este El prezent, creștinii sunt chemați să intre în comuniune între ei și, totodată, cu Hristos, în chip de Biserică, stăruind în învățătura apostolilor și în comuniune, în frângerea pâinii și în rugăciuni: *„Și stăruiau în învățătura apostolilor și în împărtășire, în frângerea pâinii și în rugăciuni.“* (Faptele Apostolilor, 2/42). Lumea exterioară nu este nici ea ignorată, ci este chemată la pocăință, la botez și la primirea darului Duhului Sfânt: *„...să se boteze fiecare dintre voi, în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt.“* (Faptele Apostolilor, 2/38). Slujirea în biserică devine, așadar, un dar al Duhului Sfânt, Care purcede de la Dumnezeu Tatăl. Acest dar se raportează în mod esențial la făgăduințele pregătite de Dumnezeu creației Sale pentru zilele cele din urmă: *„Dar după aceea, vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, și fiii și fiicele voastre vor profeți, bătrânii voștri visuri vor visa, iar tinerii voștri vedenii vor vedea. Chiar și peste robi și peste roabe voi vărsa Duhul Meu.“* (Ioil, 3/1,2). După cum *„misiunea“* implică trimiterea și lucrarea apostolică până la toate neamurile, *„eshata“* implică chemarea neamurilor evanghelizate,

într-un singur popor, al celor ce sunt vrednici de a fi numiți fii ai lui Dumnezeu *(v. Ev. Ioan, 1/12)* și de a-L întâmpina la a doua venire a Sa *(v. I Tesaloniceni, 4/17).*

Sfântul Ignatie al Antiohiei percepe permanența apostolică și sobornicească într-o concepție de continuitate, bazată nu atât pe succesiunea apostolică de la om la om, care este subînțeleasă, cât pe adunarea sistematică a întregii Biserici într-un loc de judecată; așadar, în strânsă legătură cu comuniunea euharistică *(v. Sf. Ignatie, Magn., 6,1).* În acest caz, succesiunea apostolică este consecutivă continuității de biserici și se armonizează cu învățătura Sfintei Scripturi, care cheamă Biserica să consume sistematic Cina Euharistică în același loc, locul în care se împarte viață veșnică din Împărăția lui Hristos *(v. Apocalipsa, 4/5).* Este vorba, așadar, de o singură Biserică primită la Cină, în sala pregătită de nuntă. De altfel, în lume nu poate subzista decât o singură Biserică adevărată. Orice demonstrație alternativă se bazează obligatoriu pe un sofism. Ideea de unicitate a Bisericii nu îi conferă însă dreptul ca aceasta să se constituie într-o structură piramidală și să se plaseze deasupra bisericilor locale. Dimpotrivă, orice structură sau lucrare slujitoare a comunității bisericești universale trebuie să pornească de la o temelie, care este Biserica locală. Este ceea ce impune Dumnezeu prin Duhul Său Cel Sfânt, Care introduce în istorie realitățile eshatonului: *„Încă și peste slugile Mele și peste slujnicele Mele voi turna în acele zile din Duhul Meu și vor prooroci.“* (Ioil, 3/1; Faptele Apostolilor, 2/17-21). Așadar, Duhul Sfânt lucrează în zilele din urmă nu prin capul văzut al Bisericii, nici prin structurile ei administrativ-sinodale, ci prin cei mai umiliți, dar mai curați slujitori ai săi, dintre care unii – pentru a sublinia că nici măcar nu fac parte din cler – vor fi de parte femeiască.

Suntem contemporani cu aceste evenimente excepționale.

Un popor de fii, o rămășiță: fiica Sionului

În ziua de Paști a anului 1955, Duhul Sfânt a destupat izvoarele duhovnicești ale cerului, lăsând *Cuvântul lui Dumnezeu* să se reverse din belșug pentru spălarea ochilor și urechilor celor care urmau să se strângă în duh de Biserică și să se nască din nou: *„Pace vouă! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborâtu-M-am cu Duhul pe pământ, ca să-Mi culeg un popor și să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt*

Cuvântul lui Dumnezeu, şi am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, aşa precum este scris în Cartea Mea." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 17/30 aprilie 1955);

„....Nu vă îndoiți de glasul Meu, şi credeți cuvintelor Mele prin această gură neputincioasă, că vreau să vă nasc din nou, din Duh, [...] să-Mi cresc un popor nou, un Israel nou, în poporul român, căci poporul ales de Mine în trecut, s-a stricat de tot." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 iunie 1955).

Ce motivează această intervenție suprafirească? Nimic altceva, decât vizibila ineficiență a celor aproape două mii de ani de propovăduire a bisericilor lumii către lume, răstimp în care lumea s-a degradat în mod exponențial, până *„s-a stricat de tot"*. De aceea, Dumnezeu, în marea Sa iubire de oameni, vine personal să repare acum ceea ce omul *„a stricat de tot"*.

Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?

Faptul că Dumnezeu a hotărât, după atâta vreme, să aleagă un popor de fii, o rămăşiță pe care s-o proclame fiică a Sionului, sugerează două ipoteze complementare:

1. Bisericile tradiționale cu pretenții de universalitate (cea *catolică* şi cea *sobornicească*) şi-au epuizat capitolul de încredere, iar îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de declinul lor implacabil, a ajuns la sfârşit.

Biserica Catolică şi-a risipit energia în cucerirea teritorială. Practicând un misionarism agresiv, ea a împlinit în literă, dar nu neapărat în Duh, cuvântul Scripturii: *„Mergând, învățați toate neamurile [...]."* (Ev. Matei, 28/19). În fapt şi pe fond, neamurile evanghelizate de ea au rămas la fel de necredincioase şi nepăsătoare față de mântuirea lor, ca şi mai înainte, angajându-se într-o dihotomie supărător de vizibilă:

– o lume laică, angrenată într-o sălbatică luptă pentru îmbogățire;

– o castă a clericilor, care prelungesc peste veacuri o zbatere neputincioasă în a-L propovădui eficient pe Hristos.

Biserica Ortodoxă, ceva mai pragmatică, sau poate mai comodă, nu s-a obosit să facă misionarism cu orice preț, pretinzând că-şi face ordine în propria casă, dar presupusa comoditate s-a vădit repede a fi, de fapt, o stare de automulțumire, care i-a sugerat dreptul de a se polei de sus până jos cu slavă deşartă. Efectul a fost similar: odată cu trecerea veacurilor, credința s-a răcit şi s-a diluat în formalism, fast şi conservatorism, detaşându-se şi aici două lumi, care au evoluat în paralel:

– vulgul, către o ortodoxie formală, aproape atee, lipsită de orice trăire duhovnicească autentică, mulțumindu-se a călca pragul bisericii *„din An în Paşti",* sau doar la principalele evenimente ale vieții (botezul, cununia şi înmormântarea);

– instituția bisericii, către fastul ostentativ, bazileic, disprețuitor, dar golit de orice eficiență harismatică, dovedind adesea obediență fără scrupule față de autoritățile atee şi de poliția politică, şi chiar colaboraționism arogant şi iresponsabil cu acestea.

Cu unele excepții punctuale, al căror merit revine unor sfinți locali, bisericile s-au golit treptat de harisme şi n-au mai cunoscut asistența vie a Duhului Sfânt, Care lucrează în chip suprafiresc, adică nu este despărțit de minuni. În acest fel, de o dureroasă actualitate a ajuns cugetarea Scripturii: *„Când va veni Fiul Omului, va mai găsi, oare, credință pe pământ?"* (Ev. Luca, 18/8). Slujitorii bisericilor s-au simțit atraşi de *„bucuriile vieții"* şi au ajuns treptat să le recupereze, puțin câte puțin, de la lume, proclamându-le *„drepturi ale omului"*. Este cunoscută, spre exemplu, polemica dintre clericii apuseni, privind renunțarea la *„jugul"* celibatului. Renunțând astfel şi la ideea curățeniei trupeşti, ei sunt foarte aproape de a generaliza amestecul bisericilor cu lumea, uitând de avertismentul Sfintei Scripturi: *„Prietenia cu lumea este vrăjmăşie față de Dumnezeu."* (Iacov, 4/4). În acest fel, Bisericile se îndreaptă inexorabil spre secularizare, dezbrăcându-se de puterea şi de dreptul formal de a-i controla duhovniceşte pe creştini. Aceştia, la rândul lor, profită în a-şi îndreptăți faptele şi a le diversifica, inclusiv prin întoarcerea pe ascuns şi fără remuşcări, la păgânism. Palidele împotriviri *„oficiale"* ale bisericilor sunt privite acum cu amuzament de către structurile sociale laice, care-i îndeamnă fățiş pe oameni spre un trai imoral, îmbibat de un materialism grosolan, care-l desparte cu totul pe om de Dumnezeu.

2. Timpul s-a scurtat *(v. I Corinteni, 7/29)* şi ziua Domnului s-a apropiat *(v. II Tesaloniceni, 2/3),* căci s-a împlinit lepădarea de credință, iar *„potrivnicul lui Dumnezeu, omul, care s-a ascuns sub haină de biserică şi s-a îmbrăcat cu slavă deşartă, dându-se pe sine Dumnezeu"* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 august 1997), *„a fost dat pe față."* (II Tesaloniceni, 2/4).

„Iată, Mirele vine! Ieşiți întru întâmpinarea Lui!" (Ev. Matei, 25/6)

Chemarea pe care Dumnezeu o face neobosit din 1955 încoace, este împlinirea pildei fecioarelor *(v. Ev. Matei, 25/1-13).* Cele zece fecioare sunt

Bisericile. Este vorba, aşadar, de Biserici locale, euharistice, nu de cele două instituţii-biserici care se cred fiecare în parte *„universale“,* cu toate că se autointitulează una *catolică,* iar alta, *sobornicească,* din dorinţa de a se ascunde sub cuvânt, ca să nu li se dezvăluie goliciunea şi caracterul fantomatic al infatuării. Aşadar, Bisericile locale sunt fecioarele (cele care au reuşit să-şi păstreze curăţia feciorelnică, apostolică) şi au candele în mâini (cele care păstrează nealterat tezaurul de credinţă încredinţat de către apostoli). Faptul că pilda le împarte în mod egal în înţelepte şi nebune, arată imparţialitatea Celui Care le cheamă: El oferă şanse egale tuturor, cu condiţia ca în clipa chemării, cea primită să aibă haină de nuntă, uleiul aprins în candelă şi roada talanţilor încredinţaţi. Bisericile de azi pot însă ieşi în întâmpinarea Lui ca fecioarele înţelepte, ca mirese ale lui Hristos? Pilda e stimulativă. Ea sugerează că măcar jumătate dintre bisericile locale ar fi putut avea duhul prevederii şi râvna pregătirii. Din păcate, uleiul s-a vărsat cu timpul şi din vasele celor care se pregătiseră cândva. Pilda e deopotrivă profetică. Dacă toate fecioarele au adormit, apoi aceasta este starea de fapt în care au fost găsite toate bisericile la chemarea: „*Iată, Mirele vine!...“*. (Ev. Matei, 25/6).

O singură Biserică locală – cea românească, născută creştină şi crescută prin jertfe de martiri – mai corespundea întrucâtva. Dar trebuia şi ea trezită, scuturată, spălată, pieptănată, periată şi împodobită, şi apoi dezbrăcată de haina nepotrivită a vremurilor roşii, în care a adormit, şi îmbrăcată, apoi, în albul neprihănirii: *„O, ţară, ţară! A pătruns în tine vremea cea roşie, şi tu nu i-ai ştiut faţa. N- ai priceput că roşul este hlamidă de ocară. Ai uitat ce am păţit Eu sub învelişul hlamidei roşii. A venit peste tine vremea lui Edom.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 8/21 noiembrie 1995).

Biserica însă, încă nu se trezeşte, ci stă în letargie: *„Preoţii tăi slujesc plăcerilor şi duhului lor şi numelui lor, şi n-au putere să împartă înviere peste tine.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 8/21 noiembrie 1995). Atunci, Dumnezeu coboară *Cuvântul* Său peste România şi dezvăluie taina că ea este ţara strălucirilor *(v. Daniel, 11/41-45),* proorocind din nou, întărind proorocia făcută pentru ea din veşnicie: *„Va fi să învieze pic cu pic acest neam ales.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 4/17 ianuarie 1992).

Cum a răspuns instituţia bisericească a României, odată trezită din somn? Vădit incomodată pentru a i se fi deranjat starea de automulţumire şi dulce amorţeală, nu s-a grăbit să-şi aprindă candela şi să iasă în întâmpinarea Mirelui. Ba mai mult, ea I-a dat peste mână lui Dumnezeu şi n-a voit să îmbrace haina albă şi să intre în slava Noului Ierusalim, proorocit

în Scripturi. Întrucât ea n-a primit înnoirea în duh, *sobornicitatea* ei a pierdut asistenţa Duhului, căci Duhul lucrează unde şi cum voieşte *(v. Ev. Ioan, 3/8).* Va mai putea, aşadar, Soborul Bisericii să declame *„Părutu-s-a nouă şi Duhului Sfânt...“,* când el însuşi a întors spatele la strigarea Duhului? căci Mirele a venit, totuşi, cu chemarea Sa, la această Biserică. După cum *„La început a fost Cuvântul“* (Ev. Ioan, 1/1), tot aşa şi la sfârşit, *Cuvântul lui Dumnezeu* a coborât pe pământ, împlinind porunca Scripturii care-l dezvăluie a fi numele cel nou al lui Iisus Hristos: *„...şi numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu.“* (Apocalipsa, 19/13).

Chiar dacă Israel va fi ca nisipul mării, doar o rămăşiţă se va mântui

Domnul Şi-a păstrat însă o rămăşiţă credincioasă, la care a coborât în sfat de cuvânt, şi care L-a primit cu bucurie. În acest sfat, care uneşte cerul cu pământul, este sobornicitatea în Duh a Bisericii de nou Ierusalim. *„Ea este gătită ca o mireasă împodobită pentru Mirele ei.“* (Apocalipsa, 21/2), căci şi-a aprins candela şi a ţinut-o aprinsă din clipa chemării la proorocie a fiicei neamului ei, Sfânta Virginia, a şasea trâmbiţă apocaliptică, înger în trup, care a adus pe pământ glas din cer: *„Şi a trâmbiţat al şaselea înger. Şi am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu.“* (Apocalipsa, 9/13).

Dar oamenii din lume nu s-au pocăit nici când au auzit că le vorbeşte Dumnezeu din cer, ci şi-au învârtoşat inimile lor: *„Şi nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furtişagurile lor.“* (Apocalipsa, 9/21).

„Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici!“ (Ev. Matei, 23/13-29)

Respingerea lui Hristos-Cuvântul de către instituţia bisericii din lume, a avut implicaţii asemănătoare respingerii lui Mesia de către cărturari şi farisei. Lucrarea de comuniune a Bisericilor locale din lume, care aduc ofrandă trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a întunecat prin stingerea Duhului şi disprețuirea proorociilor, în pofida avertismentului făcut de Sfântul Apostol Pavel: *„Duhul să nu-L stingeţi, proorociile să nu le disprețuiţi.“* (I Tesaloniceni, 5/19,20). Biserica lumii pierde caracterul sobornicesc, alegând între Dumnezeu şi lume ca să rămână singură cu lumea, şi uitând în mod tragic că slujirea în Biserică este un dar al Duhului Sfânt.

Referindu-se la fariseii şi cărturarii care vorbesc în limbaj academic, dar şi-au pierdut cu totul credința şi tac cu subînțeles atunci când *Cuvântul lui Dumnezeu* le dă pe față faptele ruşinoase, Sfântul Teodor Studitul spune: *„Atunci când Corabia se află în primejdie, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de credință, nimeni nu are dreptul să zică:* «Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de a face cu acestea. Sau, un cârmuitor? Nici acesta nu doreşte să aibă vreun amestec. Sau, un sărac care de-abia îşi câştigă existența? [...] Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea aceasta». *Dacă voi veți tăcea şi veți rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga."* (Epistola II, 81). Din nefericire, preoții bisericii oficiale, în cazul când nu predică fățiş împotriva *Cuvântului lui Dumnezeu* şi a Noului Ierusalim, păstrează o tăcere vinovată şi infamă, pe care ei au învățat-o bine la Facultatea de Teologie, ca strategie tipică *„teologiei academice"*: *„Capul plecat, sabia nu-l taie"*.

Domnul a ales pe cei neluați în seamă, ca să-i facă de ruşine pe cei tari

Pentru că cei chemați, preoți şi arhierei, nu au venit la cină *(v. Ev. Luca, 14/18-24)*, Biserica Noul Ierusalim rămâne singura mireasă înțeleaptă, care arată Mirelui lumina candelei sale: credință şi dragoste, ascultare şi supunere. Rămăşiță aleasă prin har, ea stă în baia naşterii de sus şi nu se mai usucă din curgerea izvorului de *Cuvânt.* Ea naşte popor de sfinți, frați întru Hristos, care se lasă cuprinşi de lucrarea *Cuvântului*, se lasă în lucrarea de ucenici şi de apostoli şi răspândesc sămânța *Cuvântului* peste cei care voiesc să-L întâmpine pe Hristos. Ei stau în duh de Biserică, adevărată Biserică sobornicească, în care nu omul, ci Duhul Sfânt lucrează după cum voieşte, dând Bisericii lui Hristos dimensiunea pnevmatologică de care biserica din lume s-a lepădat cu bună ştiință ori de câte ori a nesocotit Canoanele Sfinților Părinți, care ar fi trebuit să rămână neclintite, şi, iarăşi, când a nesocotit acest *Cuvânt al lui Dumnezeu*. Ei stau credincioşi la masa de *Cuvânt* a Domnului şi se îmbracă în *Cuvânt* şi în Duhul Sfânt, şi vor lua plată de ucenici. Ei se fac pildă vie pentru tot poporul român, pentru tot poporul creştin, ca să se întoarcă el cu întreg trupul, sufletul şi duhul către Dumnezeu, iar Dumnezeu să-l numească *noul Israel* şi să-l sfințească, iertându-l de greşale, ca să poată apoi veni pe pământ în chip văzut Fiul lui Dumnezeu, împlinind făgăduințele de peste veacuri: *„Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţeşte-l pe Israel, sfinţeşte numele Tău în Israel, iertându-l de greşale, Tată. Fă, Tată, împărăție vie de la Tine peste poporul Tău şi învață-l să se lase în voia Ta, în voia cuvântului Tău, Tată, ca să fie şi în Israel precum este în ceruri, Tată."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Maicii Domnului, 8/21 septembrie 1996).

OMUL CREŞTIN, FIU AL BISERICII CELEI ADEVĂRATE, AL CĂREI CAP ESTE IISUS HRISTOS: BISERICA NOUL IERUSALIM

„O, Ierusalime de azi! Spune tu la om ce înseamnă om creştin şi fiu al bisericii al cărei cap este Iisus Hristos!“
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 17 februarie/2 martie 2003)

„Şi iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului“
(Ev. Matei, 28/20)

Evanghelia după Matei se încheie cu o invitaţie neechivocă, adresată ucenicilor de către Mântuitorul Iisus Hristos, de a propovădui prin viu grai şi prin faptă *Cuvântul lui Dumnezeu (v. Ev. Matei, 28/19)*. Şi, întrucât El le promitea că va fi cu ei în toate zilele *(v. Ev. Matei, 28/20)* dacă vor face ce li s-a cerut, curând ei au îmbrăcat numele lui Hristos şi s-au numit creştini *(v. Faptele Apostolilor, 11/26)*. Aceste realităţi, creştinii şi biserica, au fost şi vor fi până în veac inseparabile, evoluând simultan şi urmărind cu exactitate sinuozităţile mersului înainte al omului prin istorie, văzut prin prisma creaţiei speciale a lui Dumnezeu. În prezent însă există mai multe biserici şi, cel puţin, tot atâtea *familii (obşti)* de creştini. Ceea ce în mod dramatic le separă, este călăuza, văzută atât în sensul fundamental, de cap (conducător), cât şi în sensul complementar, de învăţătură, ghid, catehism. Evident că toate, sau aproape toate, vor pretinde că Îl au de cap pe Hristos, în chip nevăzut, iar în chip văzut, pe un locţiitor validat al Acestuia. De asemenea, în ceea ce priveşte învăţătura, toate bisericile pretind că deţin monopolul adevărului şi că îl promovează cu maximă responsabilitate. Or, acest lucru este imposibil.

Câte biserici sunt adevărate?

Matematic vorbind, cel mult una (sau nici una!) dintre biserici poate deţine adevărul absolut, iar în ceea ce priveşte consecvenţa trăirii învăţăturii creştine, lucrurile stau de-a dreptul dramatic. De asemenea, nu *„trupul“* este cel care-şi alege *„capul“*, ci *„capul“* îşi alege *„trupul“* şi calea pe care el merge. E uşor a afirma: *„Avem cap pe Hristos“*. Acest lucru îl fac mulţi, pentru că au convingerea că afirmaţia lor e neverificabilă. Mai apoi însă, când sunt confruntaţi cu dovezi care atestă că Hristos Însuşi, *Cuvântul lui Dumnezeu*, Îşi alege singur un popor pentru a-l creşte şi a-l conduce ca pe o turmă la păşunea care dă viaţă, reacţia acestora este scandaloasă: ei au curajul să *„se ia de piept“* cu Dumnezeu pentru a-şi apăra piedestalul pe care s-au cătărat cu obrăznicie, şi de unde scandează lozinci, tocmai pentru că ei, de fapt, nu cred în Dumnezeu, şi aceasta îi determină la convingerea că El nu poate şi nu trebuie să vorbească. De altfel, ştiindu-se impostori, îi suspectează de impostură pe toţi ceilalţi, şi astfel cercul vicios se închide.

Să revenim însă la acea promisiune stenică a Mântuitorului: *„Şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor.“* (Ev. Matei, 28/20). Cine sunt aceşti *„voi“* din toate zilele? La început au fost ucenicii, şi apoi apostolii, iar apoi episcopii şi preoţii aşezaţi prin cetăţi. Dar mai târziu? Dar astăzi? Ajunşi aici, se cuvine a reaminti un lucru esenţial, care, din păcate, este ignorat cu nonşalanţă sau poate chiar ascuns cu rea intenţie. Dumnezeu a promis prezenţa constantă a proorocilor printre sau peste cei aleşi a-I fi succesori: *„De aceea, Eu trimit la voi proroci şi înţelepţi şi cărturari; dintre ei veţi omorî şi veţi răstigni, dintre ei veţi biciui în sinagogi şi îi veţi urmări din oraş în oraş.“* (Ev. Matei, 23/34);

„Pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică mai întâi apostoli, al doilea prooroci.“ (I Corinteni, 12/28);

„Şi proorocii să vorbească doi sau trei, iar ceilalţi să judece.“ (I Corinteni, 14/29);

„Iar duhurile proorocilor se supun proorocilor.“ (I Corinteni, 14/32);

„Dacă socoteşte cineva că e prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască bine ce vă scriu, că sunt poruncile Domnului.“ (I Corinteni, 14/37);

„În zilele cele de apoi, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul, şi vor prooroci fiii şi fiicele voastre.“ (Faptele Apostolilor, 2/17);

„Râvniţi însă cele duhovniceşti, dar mai ales ca să proorociţi.“ (I Corinteni, 14/1);

„Proorociile să nu le disprețuiți.“ (I Tesaloniceni, 5/20). Or, tocmai aici s-a ajuns, din păcate. Toate proorociile, în loc de a fi cercetate cu mare interes şi cu sporită atenţie, pentru a se evita orice eroare sau fals, sunt disprețuite şi clasate în bloc, ca fiind forma modernă de înşelare născocită de către diavol. *„Proorociile s-au încheiat cu Mântuitorul Iisus Hristos“*, de-

clamă cu infatuată convingere teologii moderni. Sau: *„La moartea ultimului apostol s-a încheiat ciclul revelației dumnezeiești“* (Pr. Tache Sterea: *„Îndrumător“,* Ed. 1997, pag. 22); *„Nimeni nu mai poate adăuga la revelația adusă de Mântuitorul“* (ibid. pag. 94).

Dincolo de faptul că aceste afirmații ușuratice, aproape contradictorii și întru totul nefundamentate, anihilează tocmai conceptul de *„Sfântă Tradiție“*, ceea ce constituie, de fapt, o gravă erezie, realitatea însăși infirmă aceste supoziții. Prooroci au mai fost și după Mântuitorul: Agav, împreună cu alți prooroci, care lucrau prin Duhul *(v. Faptele Apostolilor, 11/27,28; 21/10)*; Barnaba și Simeon, zis Niger, Luciu Cirineul, Manain și Saul, care prooroceau în biserica din Antiohia *(v. Faptele Apostolilor, 13/1)*; Iuda cel numit Barsaba, și Sila *(v. Faptele Apostolilor, 15/32)*; cele patru fecioare proorocițe, fiicele lui Filip diaconul *(v. Faptele Apostolilor, 21/9)*. Mântuitorul Însuși despecetluiește astăzi, prin *Cuvântul* Său, tainele ascunse din veacuri, arătând continuitatea neîntreruptă a proorociilor, dar și starea de despărțire tragică de Hristos, adusă de kefalizarea forțată a bisericilor lumii: *„Lumea a vrut să fie lăsată de capul ei, și este fără cap lumea, iar biserica ei este lumească, nu este cerească, și este descoperită înaintea lui Dumnezeu, și așa se roagă la Dumnezeu, dar nu se poate așa, că scris este:* «Orice femeie care se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit, își necinstește capul, iar capul femeii este bărbatul». *Orice biserică ce se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit, își necinstește capul ei, iar capul bisericii trebuie să fie Hristos, căci Hristos este bărbatul bisericii, Mire al bisericii, dacă biserica este mireasă, iar dacă nu este mireasă, nu este biserică a lui Hristos, ci este biserică lumească, și nu creștinească. Biserica lui Hristos are trăire creștinească și sărbătoare creștinească, dar iată, biserica românilor a voit să fie lăsată de capul ei și și-a stricat sărbările, iar vremile cele sfinte le-a strămutat de la locul lor, și numai biserică nu este ea, că este biserică fără sfinți, de vreme ce și-a sucit zilele sfinte și nu mai sunt la locul lor și în dreptul sfinților lor, căci fiecare clipă își are binecuvântarea ei, și fiecare zi își mărturisește pe sfinții ei.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 12/25 decembrie 1997).

Fisuri în *„succesiunea apostolică“*

Se vorbește adesea despre așa-zisa *„succesiune apostolică“*. Are ea o continuitate infailibilă? În mod cert, de 2000 de ani încoace, în lanțul succesiunii s-au produs fisuri. Această ipoteză este singura care explică

starea de fapt, actuală, cea a diseminărilor unor elite *„creștine“*, care de mult nu mai sunt nici măcar paralele, ci substanțial divergente în evoluția lor dogmatică. Bisericile se feresc să recunoască fisurile sau petele albe din propria lor istorie. Or, numai sinceritatea absolută are puterea înnoirii, similar cu cea oferită penitentului prin Taina Spovedaniei. *„Tehnica“* acoperirii unor greșeli sau imprecizii, chiar punctuale, s-a dovedit falimentară, erodând în mod grav încrederea observatorului extern sau chiar a propriilor eparhioți.

Cuvântul lui Dumnezeu, analizat deocamdată ca sursă de revelație complementară, dar oferind spre verificare valențe potențiale excepționale, afirmă net că fisurile apărute în succesiunea zisă *„apostolică“* sunt, în fapt, o crudă realitate. Într-adevăr, referindu-se la ungerea mai presus de fire a arhiereului Irineu, Domnul spune în *Cuvântul* Său: *„L-am uns, pentru că nu avea cine să-l mai ungă, de vreme ce atâta timp s-a rupt firul unșilor. Eu l-am uns, nu l-au uns cei ce se zic pe sine că sunt cei ce ung.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

În plus, El reproșează personalului consacrat al bisericilor că a denaturat rânduielile apostolice, simplificând în mod nepermis unele slujbe, abandonând canoane valide și schimbând rânduieli tradiționale sau canonice: *„Se uită Sfânta Treime la preoții și la cărturarii acestui veac, Se uită ce au făcut, căci au desființat aceștia rânduiala Fiului lui Dumnezeu, cea lăsată peste biserică, peste cea dintâi biserică de după întruparea Sa. Se aduna biserica și era în mijlocul ei Cuvântul lui Dumnezeu, căci am lăsat prooroci și am zis să fie așa, și nu altfel biserica; așa, întreagă, și nu cu lipsuri ale trupului ei.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iulie 1992).

De la veșnicie, la vremelnicie

În fond, biserica s-a îndepărtat treptat de Hristos, abandonând pe prooroci și înlocuind călăuzirea hristocentrică, prin una antropocentrică și, respectiv, veșnicia, cu vremelnicia. Omul L-a înlocuit pe Hristos și s-a numit pe sine *„vicar“* sau *„locțiitor“* sau *„antichrist“* (se are în vedere aici, deocamdată, etimologia greacă pentru *„antichrist“* – în locul lui Hristos, și nu cea latină – împotriva lui Hristos); apoi s-a îmbrăcat în arhiereu, s-a așezat în scaunul cel de sus și a înlocuit spălarea picioarelor, ce se făcea ucenicilor, cu sărutarea cerută ucenicilor săi, a mâinii drepte și a mitrei episcopale.

„Și iată ce a ajuns biserica, dar cine să-i deschidă ochii ca să vadă că ea nu mai este ca Mine?“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iulie

1992). Vis-a-vis de această sentință atât de gravă, adusă Bisericii, o neîndoielnică vină o au cărturarii teologi moderni, care politizează (adeseori uzând de şabloanele comuniste, pe care le-au învățat din copilărie) actul sacramental liturgic, inventând teologumene care se armonizează cu cerințele vremii şi cu mofturile lumii tot mai secularizate. Dumnezeu însă dezvăluie şi acest lucru: *„Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea Bisericii şi care au scris cărți peste cărți despre numele Meu şi al legilor Mele, căci nu sunt cărțile acelea. Acelea sunt pământ, şi în pământ se întorc, căci duhul cărților acelora nu este duh cu viață, din pricina celor fără de viață, care le-au făcut pe ele, şi nu sunt cărțile acelea, şi stau împotriva lor aceste făptuiri.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 1992). Apare, aşadar, şi explicația: cei ce scriu cărți la comanda ierarhilor lor sau din pur interes mercantil, nu au viață personală creştină, ci sunt nişte farisei. Ei îi învață pe alții ceea ce ei nu cred nici măcar în vis. Este cea mai condamnabilă discrepanță între vorbă şi faptă, căci autorii teologi au grijă să se acopere cu înalte binecuvântări şi cu autorizări pseudo-academice pentru scrierile lor, înşelând cu anticipație vigilența plebei clientelare.

Una dintre cele mai grave probe de impostură o constituie, aşadar, afirmația, directă sau implicită, formulată de liderii religioşi profesionişti, cum că *„avem cap pe Hristos“* şi *„biserica noastră este apostolică“*, acestea pe fondul unei realități marcate de despărțirea profundă de *Cuvântul lui Dumnezeu.*

Este cel puțin absurd ca atunci când Dumnezeu vorbeşte direct, împlinind făgăduința Sa care zice: *„Iată, Eu sunt cu voi în toată vremea“* (Ev. Matei, 28/20), tocmai atunci cei vizați să sară ca arşi şi să strige: *„Nu a vorbit Dumnezeu, ci altcineva în numele Lui!“* sau *„Nu Acesta este Dumnezeu!“*. Bine a zis cel ce a zis: *„Zis-a cel nebun în inima sa:* «Nu este Dumnezeu!»*“* (Psalmii, 13/1), dar tocmai cei care strigă în gura mare acest lucru, se cred înțelepții pământului. În parte au dreptate, căci aşa nu pot fi şi înțelepți ai cerului.

Omul creştin: fiu-copil al lui Dumnezeu

Ce îl caracterizează, atunci, pe omul creştin, fiu al Bisericii celei adevărate?

– el are umilința de a se lăsa condus de Dumnezeu, fără a se teme că Dumnezeu l-ar lăsa atras într-o rătăcire, căci el Îl iubeşte ca un fiu-copil pe Dumnezeu, şi aşa crede în El, ca un copil care crede în tatăl său după trup;

– el are dragoste de frați, cum nu s-a mai văzut din vremea apostolică, jertfindu-se frații unii pentru alții, căci jertfa este proba dragostei;

– el a înlocuit mila păguboasă, propovăduită cu obstinație în scolastica creştină (şi care uită că nu trupul sătul va intra în împărăția cerurilor, ci sufletul dreptcredincios), cu mila de Dumnezeu, Care suferă şi astăzi, acum, pentru toate erorile omenirii, ajunse la apogeu;

– el crede cu adevărat în Hristos Dumnezeu şi în promisiunile Lui, legate de a doua Sa venire în lume, ca Împărat;

– el Îl aşteaptă şi îşi pregăteşte pentru această întâlnire haina de nuntă, căci va fi o nuntă cosmică între Mirele Hristos şi Biserica Sa cea una (nu mai multe!) sobornicească (nu condusă de „capi“ de ocazie) şi apostolească (nu actualizată cu învățături cosmetizante);

– el se roagă cu stăruință pentru tot neamul omenesc, de la Adam încoace, înlocuind clasica preocupare egoistă pentru mântuirea personală, cu lucrarea iubitoare de restaurare a omului prin Biserică, a cărei temelie este jertfa Mântuitorului, şi ale cărei ziduri sunt rugăciunile sfinților;

– el a luat în serios îndemnul: *„Fiți sfinți, precum Tatăl vostru sfânt este în ceruri.“* (I Petru, 1/16), şi chemarea: *„Să luăm aminte, Sfintele* [se dau] *sfinților!“* (v. Sfânta Liturghie a Sfântului Ioan Gură de Aur), şi se zideşte pe sine cărămidă vie în zidul Cetății Sfinte a Noului Ierusalim: *„Şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă pentru Mirele ei.“* (Apocalipsa, 21/2).

CETATEA SFÂNTĂ NOUL IERUSALIM RADIOGRAFIA UNEI OPȚIUNI DEMIURGICE

„O, ce vor oamenii să însemne biserică? Peste ce babilon vor oamenii să scrie «biserică a lui Hristos»*? Biserica e numai una. Ea nu poate avea altfel de trăire decât a Mea. Eu sunt capul Bisericii.“*

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,*
29 septembrie/12 octombrie 1997)

Biserica – un spațiu consacrat sfințeniei

Dacă observăm cu sinceritate starea actuală de lucruri din biserica ortodoxă, constatăm că a dispărut de mult preocuparea credincioşilor de a consacra spațiul eclezial, adică de a împărți biserica în Sfânta, şi Sfânta Sfintelor, şi, apoi, de a observa cu rigurozitate păstrarea acestei împărțiri. Moise, când a fost chemat la dialog de către Dumnezeu pe muntele Horeb, a fost somat să-şi scoată încălțămintea din picioare, căci locul pe care stătea era un loc sfânt *(v. Ieşirea, 3/5)*. Acest loc nu era cunoscut ca având o consacrare anterioară, dar el devenea sfânt prin însăşi alegerea lui de către Dumnezeu, întâi ca spațiu de dialog, şi apoi ca spațiu de închinare *(v. Ieşirea, 3/12)*.

Biserica, luată ca lăcaş de cult, este însă, prin excelență, destinată a fi un spațiu de comunicare între om şi Dumnezeu. De aceea ea trebuie să fie un loc sfânt încă din faza în care oamenii fac o proiecție mentală a necesității unei permanentizări a slujirii colective.

Cândva, spațiile interioare ale bisericii îi delimitau riguros pe cei consacrați, care chiverniseau cu multă sfiiciune altarul; şi apoi pe cei aleşi, care urcau pe solee doar pentru Sfânta Euharistie; şi apoi pe cei credincioşi, care populau naosul (bărbații) şi pronaosul (femeile); şi apoi pe cei chemați, care ocupau temporar pronaosul, dar la momentul oportun (*„Câți sunteți chemați, ieşiți!“*) ieşeau aceştia în pridvorul bisericii. Cât îi priveşte pe penitenți, ei erau privați cu anii, de dreptul de a ocupa diverse zone ale interiorului bisericii, potrivit cu starea de necurăție în care fuseseră căzuți. Astăzi, din nefericire, aceste obiceiuri sunt o palidă amintire. Uşierii au dispărut, iar biserica s-a transformat lent într-un spațiu de trecere, un culoar larg spre singura zonă care sugerează o oarecare sfințenie: catapeteasma cu uşile şi perdelele ei şi, evident, tot ceea ce ascund ele. Ascunderea a rămas singura formă de a sugera taina, în loc ca aceasta să înflorească şi să se reverse în tot spațiul eclezial. Preotul a fost tentat să preia acoperirea rituală, taina, ca pe o invitație pentru propria sa ascundere de popor. De aceea el îşi ascunde astăzi după uşi şi perdele lipsa propriei sale sfințenii, înlocuite cu adorarea chipului cezarului, care a cucerit pe tăcute Sfânta Sfintelor. La rândul lor, credincioşii (amestecați, într-o proporție imposibil de estimat, cu necredincioşii) nu se mai descalță de mult, la propriu şi la figurat, atunci când intră să se roage. Realizează ei, oare, că nu mai e cazul, îndată ce spațiul eclezial nu mai este sfânt? Posibil, chiar dacă vom considera acest gest, pe care Dumnezeu i l-a cerut cândva lui Moise, doar ca o metaforă.

Păcătoşii cuceresc biserica sfinților

Sfințenia în biserică rămâne, aşadar, o stare potențială, căci nu se mai actualizează prin trăirea autentic creştină, aceea care se cere prin catehism, panegirice, omilii şi predici. Toate aceste rostiri ticluite de către clerici, rămân simple acte de virtuozitate retorică, atâta vreme cât nu se traduc prin preocupare fermă de sfințire (la propriu, nu la figurat!) a vieții enoriaşilor. Mai mult, asistăm de secole la o periculoasă deviere de sens în ceea ce priveşte consacrarea bisericii: majoritatea credincioşilor şi o parte însemnată dintre clerici şi-au luat cu aroganță dreptul de a proclama că biserica nu mai este a sfinților, ci a păcătoşilor. Această afirmație obraznică, şi care, probabil, ascunde intenția unei legitimări, pleacă, din păcate, de la o tristă constatare: cu adevărat frâiele au fost scăpate din mână şi diavolul a reuşit să se strecoare în biserică prin uşile uitate larg deschise. Nimeni nu mai optează pentru atitudinea tranşantă, dictată de duhul lui Ilie sau de cuvântul biciuitor al lui Ioan Botezătorul: *„Pui de vipere!“* (Ev. Luca, 3/7). În schimb, auzi cu stupoare, chiar şi la preoți, afirmații lamentabile, de genul: *„Toți suntem păcătoşi“*, care dezvăluie nivelul de subcultură teologică, cultivată în pepinierele de popi, răsărite în ultimii ani, ca şi ciupercile după ploaie, în zeci de oraşe şi târguri. Şi asta, când Dumnezeu îi îndeamnă cu autoritate pe oameni: *„Fiți sfinți, căci şi Eu sunt sfânt!“* (Ieşirea, 22/31; Leviticul, 11/45; I Petru, 1/16).

Săraca biserică, ajunsă gazda circului lumii!

Sfinţenia, aşadar, a rămas şi ea, pentru cei mai mulţi, o opţiune biblică perimată, proprie şi specifică numai pentru antichitate. Oamenii moderni îşi permit, de acum, ceea ce strămoşii noştri n-ar fi îndrăznit nici măcar să gândească: să răstălmăcească voia lui Dumnezeu, să maculeze jertfele martirilor, să transforme locaşurile de rugăciune, în spaţii de incantaţie rituală ieftină, în care cabotinismul-conformist se amestecă cu vulgaritatea unor *„creştini“* şi *„creştine“* de ocazie, veniţi, mai degrabă, să-şi expună dezinvolt toaletele indecente, cu ocazia vreunei nunţi sau a vreunui botez. Adesea, slujba cununiei este transformată deliberat de către preot într-o comedie de o trivialitate greu de suportat. Dincolo de faptul că Sfânta Împărtăşanie nu se mai dă de mult tinerilor, înlocuindu-se cu pişcoturi (!!!) înmuiate în aşa-zisul *„pahar de obşte“* (o parodie grotescă a sfântului potir), prilejul este speculat de preot pentru a smulge hohotele de râs ale asistenţei. După un joc repetat de *„păcălire“* a miresei, în care pişcotul e retras pentru a o lăsa cu gura căscată, preotul acţionează brusc, cu o dibăcie care-i demască rutina, şi înfige pe gâtul miresei pişcotul, până o îneacă şi îi dau lacrimile. Este aici nu numai o premeditare gravă a preotului către cabotinism, ci şi un mesaj subliminal, prin care el sugerează asistenţei o presupusă insaţietate a miresei spre deviaţionism comportamental şi imoralitate. Săraca biserică, ajunsă gazda circului lumii! În chicoteli vesele de acordeon, şi blitz-uri impertinente, circul de paiaţe, îmbrăcate în smokinguri de înmormântare şi combinezoane de celofan, se retrage, lăsând în urmă dârele jegului mundan: stalagmite de parafină pe covoare, bomboane, orez, gumă de mestecat şi fursecuri călcate în picioare, rămăşiţe ieftine ale speranţelor lor, aşa cum le-au înţeles ei, către Dumnezeu: *„pofta trupului, pizma ochilor şi trufia vieţii“*.

Să menţionăm aici şi faptul că slujba însăşi a fost oficial amputată, fiind lipsită astăzi de pasajul esenţial, în care preotul îi întreabă pe miri despre opţiunea lor, dacă este de bunăvoie şi nesilită de nimeni, şi îi determină, apoi, să mărturisească public hotărârea lor fermă, liberă şi definitivă, de a se căsători, pentru a-i declara, apoi, solemn, soţ şi soţie. Probabil acest pasaj al slujbei (care încă se mai păstrează în slujbele omonime din alte biserici ortodoxe autocefale) a fost făcut cadou statului de către mai-marii bisericii în anul 1864, atunci când au acceptat să cedeze primăriei dreptul strămoşesc de asistenţă spiritual-administrativă asupra naşterii, căsătoriei şi înmormântării enoriaşilor, căci îl regăsim aproape neschimbat în ceremonia *„căsătoriei civile“*. Oare, oamenii nu realizează că două căsătorii ale aceluiaşi cuplu, una zisă *„civilă“* şi alta *„religioasă“,* îşi anulează

reciproc valenţele, transformând cununia într-un nonsens?

Ridicolul nu e sancţionat de preot, nici măcar când acesta constată că la botez (abia acum!?) naşii nu cunosc o iotă din *Crezul* creştin, motiv ce ar trebui considerat impediment canonic, suficient ca slujba să fie oprită din necesitate, şi temporar suspendată. Dar preotul, fiind mai degrabă un funcţionar public, plătit, citeşte el din carte *Crezul,* în locul lor, preferând să fie din nou umilit Hristos, decât să lucreze el cu duhul şi puterea lui Ilie. Şi aşa, pentru a salva aparenţa solemnităţii, slujbele preotului seamănă cu un teatru de doi bani, în care cortina cade, dezvăluind trista realitate, abia în ziua de Bobotează. Atunci, oricâte precauţii ar lua, oricâte invitaţii anticipate la ordine şi răbdare creştină ar face, *„slujba“* lui se termină sistematic cu un dezastru: oameni îmbrânciţi, haine rupte, înjurături, furturi de portofele, bătăi chiar, apă sfinţită risipită din belşug pe jos, şi apoi călcată cu nesimţire în picioare. E de înţeles că, asistând an de an la acest spectacol, până la obişnuinţă, preotul nu mai are tragere de inimă să sancţioneze, nici măcar verbal, celelalte *„delicte“* mai mici: podoabele, fardurile, îmbrăcămintea necuviincioasă etc.

Poate asista Dumnezeu impasibil la o aşa stare de plâns a creştinătăţii? El nu poate fi păcălit cu discursuri ieftine, triumfaliste (care numără câte lăcaşuri de cult s-au mai zidit în ultimul an, declamate de la amvonul catedralei patriarhale), nici cu articole adulatoare, care descriu vizite de lucru sau aniversări pompoase, comandate şi tipărite în periodice care se intitulează emfatic: *„Glasul Bisericii“* sau *„Vestitorul Ortodoxiei“*.

Realitatea oficială rămâne tristă, dar puţini au curajul să-i facă radiografia. Din păcate, ortodoxia nu se mai trăieşte, ci se declamă. Pentru cei mai mulţi, sfinţenia ei a rămas o opţiune ciudată, ancorată undeva în istorie, poate odată cu martiriul lui Brâncoveanu sau cu trecerea în veşnicie a Sfântului Calinic de la Cernica.

Dar Dumnezeu este un Dumnezeu al viilor, nu al morţilor *(v. Ev. Matei, 22/32)*. Această stare de lucruri nu putea dura la nesfârşit. Despre veacul pe care-l trăim (mileniul al 7-lea de la facerea lumii), Dumnezeu rosteşte cu autoritate, printr-o proorocie a Sfântului Nifon al Constanţianei: *„Ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului!“*.

Anul de cotitură: 7500 de la facerea lumii

Aşadar, anul 7500 ar trebui să fie anul schimbărilor de fond din biserică. Acest an a fost proorocit întocmai şi de Sfântul Nil, şi de Sfântul

Calinic de la Cernica. Şi totuşi, la prima vedere, întrucât anul 7500 de la facerea lumii înseamnă anul 1992 după Hristos, iar starea de lucruri vizibilă din biserica din lume nu s-a ameliorat defel, s-ar părea că proorociile amintite nu s-au împlinit, pur şi simplu. De aceea, unii editori mai noi ai biografiei Sfântului Calinic, probabil din dorinţa infantilă de a-i *„proteja“* imaginea, au eliminat pasajele care aminteau despre această proorocie atât de concretă. Realitatea însă, pe care ei n-au cunoscut-o, este cu totul alta.

Aceste proorocii s-au împlinit cu mare exactitate. În anul bisericesc 1992, în viaţa creştinilor ortodocşi a avut loc o schimbare esenţială. Dumnezeu, văzând neputinţa omului de a ridica biserica din ruina spirituală, S-a făcut pe Sine ctitorul propriei Sale Biserici şi a numit-o după cum era proorocit *(v. Apocalipsa, 21/2)*: *Cetatea Sfântă Noul Ierusalim,* şi a dăruit-o celor ce iubesc sfinţenia: *„Şi în cetate nu va intra nimic pângărit şi nimeni care este dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea Vieţii Mielului.“* (Apocalipsa, 21/24).

Ceea ce n-au reuşit voievozi, domnitori, breslaşi sau târgoveţi mai răsăriţi, şi anume: să se dăruiască pe sine lui Dumnezeu, zidindu-I, apoi, lăcaşuri cu adevărat sfinte, nu doar cu numele, a împlinit Dumnezeu cu o uşurinţă care confirmă atotputernicia Sa. În numai trei luni (septembrie-noiembrie 1991), ca într-o răsuflare, un mănunchi de creştini ortodocşi, care au înţeles ce înseamnă adevărata lepădare de sine şi devoţiunea purtării crucii lui Hristos, au ridicat din temelii această piatră de mărturie, care de acum se numeşte *Biserica neprihăniţilor şi a neadormiţilor,* locul odihnei lui *Dumnezeu-Cuvântul: Biserica Noul Ierusalim.*

Restaurarea sfinţeniei în biserică: legea sfinţeniei va fi singura lege

După cum Dumnezeu a călăuzit pas cu pas lucrarea sfântă a lui Moise la Cortul sfânt *(v. Ieşirea, cap. 36)*, pe Solomon la lucrul Templului *(v. III Regi, 5/6)* şi pe Zorobabel la rezidirea Templului *(v. I Ezdra, 5)*, tot aşa, lucrarea de zidire a Cetăţii Sfinte Noul Ierusalim a fost povăţuită pas cu pas prin *Cuvânt* viu şi lucrător. Această lucrare pogorâtă prin *Cuvânt,* din cer, a fost pecetluită cu legi de sfinţenie, ca să se aşeze tipar de vieţuire sfântă pentru toată creştinătatea:

– curăţenia trupească şi a simţurilor;
– abţinerea de la mâncarea de carne, băuturi alcoolice şi droguri;
– respectarea tradiţiei creştineşti, referitoare la îmbrăcăminte;
– respectarea legilor canonice ortodoxe strămoşeşti;

– grija pentru primirea adecvată a Sfintelor Taine.

Creştinii care au înţeles să respecte cu stricteţe aceste reguli, precum şi toate celelalte îndemnuri ale Duhului Sfânt, transmise prin lucrarea de *Cuvânt,* au alcătuit o Biserică vie, un popor împlinitor al lucrării de pregătire a celei de a doua veniri a Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ. Ei slujesc necontenit Celui Atotputernic, în curăţie şi veghe, şi de aceea se numesc *Biserica neprihăniţilor şi a neadormiţilor.* Aceasta este *Biserica Noul Ierusalim.*

Domnul îl învaţă pe poporul Său desăvârşirea în sfinţenie: *„Domnul iarăşi vine, şi vine cu legea sfinţeniei [...], că în afară de legea sfinţeniei nu va mai fi altă lege. Cele vechi trec şi se şterg, şi se aştern în locul lor cer nou şi pământ nou, şi nimic necurat, nimic vechi, nimic omenesc nu va mai rămâne între cele noi. Şi va fi hrană îngerească, aşa cum a fost la început, şi sfârşitul merge să se apropie de începutul cel dintâi.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993).

După cum am văzut, în biserica din lume sfinţenia s-a pierdut în parte, odată cu amestecarea bisericii cu lumea, dar s-a risipit cu totul din clipa împotrivirii făţişe şi violente la *Cuvântul lui Dumnezeu.* Atunci s-a aşezat *„urâciunea pustiitorului“ (v. Daniel, 11/31, Biblia, ediţia 1944)* în locul cel sfânt, după cum a proorocit Daniel, iar *Cuvântul lui Dumnezeu* confirmă în zilele noastre: *„Iată, arhiereii şi preoţii nu Mi-au deschis ca să vadă cine bate, şi au spus că nu sunt Eu, şi au spus că am demon. Au spus şi acum cum au spus atunci, că n-aveau cum să spună altfel, de vreme ce ei nu iubesc căile Mele şi legea sfinţeniei, în care trebuie să stea un slujitor al cerului sfânt. A ajuns vremea cea grea, când s-a aşezat urâciunea pustiirii pe scaunul cel lăsat să fie sfânt.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993). Dar poporul care cunoaşte pe Dumnezeul său, va rămâne statornic şi Îl va urma *(v. Daniel, 11/32)* şi se va umple de trăire cerească. Atunci, taina lui Dumnezeu va fi pricepută de toate neamurile: *„Mă voi slăvi în faţa neamurilor de pe pământ şi va înţelege făptura Mea taina Ierusalimului nou, care vine din cer pe pământ, care coboară pic cu pic şi care se întocmeşte la Cuvântul lui Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993).

Privegheaţi şi vă rugaţi!

În afară de modelul autocorectiv, pe care-l oferă bisericii din lume, Biserica Noul Ierusalim propune un model profetic. Este cunoscut faptul

că toate evenimentele religioase, descrise de catehismul ortodox, aparţin trecutului sau, cel mult, prezentului continuu. Există o singură excepţie proiectată spre viitor: cea de a doua venire a Domnului, cu consecinţele ei. De aceea, pentru cei care ignoră importanţa, şi mai ales proximitatea reîntâlnirii cu Hristos la vedere, Biblia şi învăţăturile ei nici nu prezintă prea mare interes, nearmonizându-se cu idealurile lor grosiere, materialiste, de zi cu zi. Puţini sunt cei care mai dau substanţă cuvintelor rostite prin Crezul creştin: *„şi iarăşi va să vină, să judece viii şi morţii“,* şi pe care ceilalţi mulţi le repetă mecanic, cu nesinceritate. Chiar şi preoţi din biserica din lume, obosiţi parcă de atâta aşteptare a iminentei veniri a Domnului, au căpătat îndrăzneală în a se îndoi făţiş: *„Cine zice că vine? Ehei! Mai e până atunci!“*, străduindu-se din răsputeri să demonstreze cât de multe semne ale sfârşitului nu s-au împlinit încă.

Dar ce îndemnuri face Sfânta Scriptură pentru aceste vremuri? *„Dacă ar şti stăpânul casei în care ceas are să vină furul, ar priveghea. [...] De aceea, privegheaţi şi vă rugaţi, că nu ştiţi când va fi acea vreme.“* (Ev. Matei, 24/42-44; Ev. Marcu, 13/33-37). Este adevărat că nimeni nu ştie nici ziua, nici ceasul, dar aceste împingeri voluntare ale proorociilor către viitorul îndepărtat, au *„darul“* de a slăbi vigilenţa faţă de păcat. De aceea, biserica din lume dă impresia că tratează cu teamă sau cu dezinteres acest subiect. Nici un text din cartea Apocalipsei, nici unul măcar, nu este citit în mod oficial printre textele pilduitoare, alese, care se repetă în biserici în fiecare duminică, până la a deveni banale şi plictisitoare. Cartea Apocalipsei nu este pentru creştini? Cine o propovăduieşte? Cine o tălmăceşte? Sau este ea, oare, necanonică? Atunci ce mai caută în canonul Sfintei Scripturi? De ce este în totalitate ignorată? În ea se dezvăluie multe lucruri grave, a căror limpezire l-ar ajuta pe omul responsabil să-şi corecteze atitudinea faţă de agresiunile lumii moderne. Câţi au aflat, oare, de pecetea lui Antichrist (care-i pândeşte), pentru a se feri de ea? Este acest lucru atât de neimportant, pentru a fi tratat cu nepăsare? Ce înseamnă 666? Biserica oficială din lume, dă un răspuns? Oferă o recomandare mădularelor ei?

Biserica Noul Ierusalim propune, dimpotrivă, o pregătire asiduă şi temeinică a creştinului pentru reîntâlnirea cu Hristos, căci aceasta a rămas singura proorocie fundamentală, a cărei împlinire aparţine viitorului. Deci abordarea şi tratarea ei cu seriozitate, oferă încă şansele unor eventuale corecţii.

Poate de aceea, nu întâmplător, unul din hramurile Bisericii Noul Ierusalim – ales, de altfel, cu asistenţa directă a Duhului Sfânt – este: *„Învierea Domnului şi a doua Sa venire“*. Aceasta arată strânsa legătură între aceste evenimente, căci de la Înviere deja au trecut două zile cosmice şi am intrat într-a treia, întrucât la Dumnezeu, 1000 de ani sunt ca o zi, şi o zi ca 1000 de ani *(v. II Petru, 3/8)*. Intuim că aşa cum Învierea Domnului a avut loc a treia zi, tot aşa va fi şi cu învierea făpturii: în cea de a treia zi cosmică, la ceasul în care straja va fi adormit deplin, Împăratul lumii va împlini cele din urmă făgăduinţe.

Aici apare motivaţia principală a alegerii acestui popor, al Noului Ierusalim, şi a pregătirii lui întru sfinţenie. Ca orice împărat, Hristos Îşi pregăteşte dreptul şi bucuria cinstirii Sale în felul în care va fi primit şi aclamat de supuşii Săi. Pentru aceasta El trebuie să aibă supuşi care să-L aştepte şi să-L primească cu bucurie, îmbrăcaţi în haine de nuntă, la a doua Sa apropiată venire.

BISERICA NOUL IERUSALIM – O BISERICĂ A SFINȚILOR

„Zguduie zidurile cele reci ale bisericii lumii, care dau să Te ascundă pe Tine în ele, că Tu nu locuieşti în case făcute de oameni! Tu locuieşti în templul Tău, în omul cel credincios, Doamne, căci cerul şi pământul sunt tronul şi aşternutul Tău. Ce casă să-Ți mai zidească Ție omul? Scoală-l pe cel ce doarme, ca să-i învețe pe oameni ce este biserică, ce este ortodoxie, Doamne!"

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,*
vorbirea Sfântului Ioan Botezătorul, 7/20 ianuarie 1997)

A fost Dumnezeu înțeles vreodată de om?

Din toate timpurile, Dumnezeu S-a manifestat antinomic, adesea chiar paradoxal în aparență, şi de aceea omul, cu mici excepții, nu L-a înțeles niciodată; şi pentru că nu L-a înțeles, mereu I-a stat împotrivă. Lucrările Sale sunt simultan şi simple (lucrate cu economie şi ergonomie), şi complexe (legile interacțiunii universale, similitudinea organizatorică dintre macrocosmos şi microcosmos, întrepătrunderea dintre lumea văzută şi cea nevăzută, şi legăturile tainice dintre ele: corpuscul-undă, foton-energie-materie, electricitate-magnetism etc.). Învățăturile Sale sunt şi uşoare, dar şi grele: uşoare, pentru că promovează firescul iubirii, al moralității, al traiului sănătos şi simplu; şi grele, pentru că apasă pe conştiințele trufaşe, individualiste ale oamenilor. Legile Sale sunt simultan imuabile, dar şi într-o continuă perfecționare (*plinire*); sunt neschimbate pentru că sunt zidite pe adevăruri fundamentale, dar sunt perfectibile pentru că sunt desluşite treptat, de fiecare dată într-o formă adaptată puterii de asimilare şi înțelegere a omului (aceasta fiind ea însăşi într-o lentă evoluție pozitivă).

Dumnezeu nu este niciodată absent, iar reprezentanții Săi (îngerii de pe pământ şi din ceruri) nu au libertăți absolute. El nu a murit, aşa cum credea Nietzche, nu doarme, nu oboseşte, dar Se odihneşte în om, dacă acesta Îi oferă locaş iubitor în inima sa. El lucrează mereu: *„Tatăl Meu lucrează, şi Eu lucrez"* (Ev. Ioan, 5/17). Dumnezeu are duşmani:

– pe diavol şi pe slugile lui;
– pe omul indiferent şi disprețuitor;
– pe omul care I se substituie (Antichrist) pe pământ.

Dumnezeu promite o finalitate acestei stări de lucruri, în care binele şi răul coexistă, după cum a voit omul la început. Realizarea acesteia a început îndată după căderea omului, şi s-a desfăşurat în etape:

– promisiunea *(v. Facerea, 3/15)*;
– alegerea unui popor al făgăduinței cea care a fost dată lui Avraam *(v. Facerea, 22/17)*;
– aducerea Legii pe pământ *(v. Ieşirea, 20/1-17)*;
– proorocii, care trebuiau să întrețină vie flacăra credinței curate;
– Mesia şi jertfa Sa, Care aduce mântuirea obiectivă în lume şi goleşte iadul de sufletele celor drepți, care aşteptau de veacuri venirea lui Hristos; balaurul cel vechi, care este diavolul şi satana, a fost legat pentru o mie de ani *(v. Apocalipsa, 20/2)*;
– Duhul Sfânt şi înființarea Bisericii la Cincizecime;
– înălțarea la cer şi aşezarea Fiului de-a dreapta Tatălui: premisa celei de a doua veniri întru slavă împărătească;
– o mie de ani de mărturisire a celor mucenicițti, *„tăiați pentru mărturia lui Iisus şi pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat Fiarei, nici chipului ei."* (Apocalipsa, 20/4). În acest răstimp s-au înlănțuit atât evenimente tragice, care au rămas înscrise în istorie: calvarul Bisericii primare, persecuțiile, martirajele; cât şi biruințele Bisericii lui Hristos, prin cele 7 Sinoade Ecumenice (între anii 325-787, era creştină);
– anul 1054, când a avut loc marea schismă în Biserică, atunci când diavolul a fost dezlegat câtăva vreme *(v. Apocalipsa, 20/3);*
– împărăția de o mie de ani a sfinților: *„şi ei au înviat şi au împărățit cu Hristos o mie de ani"* (Apocalipsa, 20/4), dar şi o mie de ani de întuneric pentru lume, urmare a schismei din anul 1054: protestantismul, ofensiva islamului, inchiziția, ghilotina, iluminismul, dictatura proletară, fascismul, masoneria, neo-protestantismul, curentele demonice, războaiele mondiale, holocausturi, genocide etc.;
– sfârşitul celor o mie de ani al împărăției sfinților, când satana *„va ieşi să amăgească neamurile [...] şi să înconjoare tabăra sfinților şi cetatea cea iubită. Dar s-a coborât foc din cer şi i-a mistuit."* (Apocalipsa, 20/8,9);
– a doua venire a Domnului *(v. Ev. Matei, 24/30), (v. Apocalipsa,*

22/12), care aduce pe pământ plata fiecăruia, după cum este fapta lui, dar care aduce şi izbăvirea celor drepţi;

– învierea morţilor *(v. Apocalipsa, 20/12,13)*;

– întâmpinarea Lui de către un popor curat *(„Fericiţi cei care-şi spală veşmintele lor...“* – Apocalipsa, 22/14*)*;

– chemarea Lui de către cei credincioşi *(„Duhul şi mireasa zic:* «Vino!»*“* – Apocalipsa, 22/17*)*;

– *„şi cărţile au fost deschise [...] şi morţii au fost judecaţi [...] potrivit cu faptele lor.“* (Apocalipsa, 20/12,13);

– *„şi slugile Lui Îi vor sluji Lui“* (Apocalipsa, 22/3).

De aceea, omul trebuie să se cerceteze pe sine pentru a vedea dacă este pregătit pentru întâlnirea cu Hristos. Fiecare individ responsabil, trebuie să-şi răspundă sieşi cu sinceritate la câteva întrebări fundamentale:

1. Cine sunt eu?
2. Unde sunt? (localizare în spaţiu, dar şi în timp)
3. Cărei biserici aparţin? (dacă aparţin vreuneia)
4. Ce ştiu? (şi ce nu ştiu)
5. Ce fac? (şi ce nu fac)
6. Cum trăiesc? (şi dacă mai trăiesc)
7. Ce voi fi? (şi unde şi cu cine voi fi)
8. Voi fi?

Întrebările pot fi urmate de răspunsuri negative sau pozitive. Cele negative invită nu numai la meditaţie profundă, dar şi la acţiune. De exemplu, un răspuns de genul *„Aparţin de Biserica Ortodoxă“,* la întrebarea 3, este doar o premisă necesară, dar insuficientă pentru mântuire, atâta timp cât răspunsul la întrebarea 8, rămâne incert. Abia răspunsul la întrebarea 6 demonstrează că dacă *„trăiesc conform voinţei lui Dumnezeu“*, am siguranţa mântuirii. Alt exemplu: răspunsul *„Fac binele şi mă feresc de rău“,* la întrebarea 5, nu cantonează obligatoriu binele în sfera necesarului. Binele este folositor numai dacă se face în numele lui Hristos şi pentru Hristos, chiar dacă este aplicabil – aparent – creaţiei.

În urma cercetării de sine, urmează, aşadar, acţiunea, care presupune o schimbare calitativă, substanţială: *„Nu pot rămâne aşa; trebuie să fac ceva“*. Cine nu este în duh de biserică, trebuie să intre şi să stea în duh de biserică, deoarece biserica are Duhul lui Dumnezeu, căci biserica este a sfinţilor, despre care zice Domnul: *„Sfinţii au Duhul lui Dumnezeu, şi toţi trăiesc în Mine, şi sunt asemenea Mie, şi Mă aşteaptă să ajung cu voi, cei mai mici, să ajung până la ziua Mea şi a lor, ziua plinirii vremii,*

ziua Domnului.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 20 iulie/2 august 2001). Iar dacă biserica nu mai are Duhul lui Dumnezeu, trebuie cercetat ce anume a alungat Duhul. Cine nu trăieşte în voia lui Dumnezeu, ci în voia lui, trebuie atunci să lucreze la modelarea voinţei lui; cine are doi împăraţi (pe Dumnezeu şi pe mamona – duhul lumii acesteia), trebuie să renunţe la cel care aduce moarte, căci nu poate sluji la doi domni (dintre care unul aduce moarte) şi să rămână viu. Aşadar:

– va alege slujirea exclusivă a lui Dumnezeu;

– va chema numele Lui *(„Vino, Doamne Iisuse!“* – Apocalipsa, 22/17*)*;

– va căuta pe poporul Domnului, cel curat (care-L aşteaptă pe Dumnezeu), ca să-l ia de model.

Dar ce înseamnă popor curat? Cum va fi el recunoscut dintre toţi care se numesc pe sine creştini?

Poporul curat trăieşte, deja, pentru şi în împărăţia lui Dumnezeu, căci creştinii Lui o poartă pe ea în inima lor:

– trăiesc ca îngerii din ceruri, care nici nu se însoară, nici nu se mărită *(v. 1 Corinteni, 7/29)*;

– *„fug“* de lume şi de ispitele ei, căci prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu, iar stăpânitorul lumii acesteia este diavolul *(v. Ev. Ioan, 14/30; 16/8)*;

– împlinesc voia lui Dumnezeu privitoare la hrană *(v. Facerea, 1/29)*, portul de zi cu zi *(v. 1 Corinteni, 11/6)* şi conduită *(v. 1 Corinteni, 5/ 9-11)*.

Dar cine îi învaţă pe aceşti creştini aşa? Sfânta Scriptură, în primul rând, aşa cum am arătat mai sus prin temeiurile biblice, menţionate, şi apoi *Cuvântul lui Dumnezeu,* prin grija sa pentru cei care-l primesc cu credinţă şi cu dragoste.

Somnul raţiunii naşte păcatul

Încă din anul 1834, atribuindu-şi titlul de *„sfinţi ai ultimelor zile“* (deşi în mod gratuit, datorită învăţăturilor lor rătăcite), mormonii au intuit o cerinţă imperioasă: sfinţenia, care lipsea în bisericile creştine ale vremii, numite de ei *„apostate“*. Este vorba aici nu doar de o etichetă adusă cuminţeniei sfioase, îngrijorată în a nu da prilejuri de pedepsire, ci de acea curăţenie de trup, de suflet şi de duh, care face casă luminoasă Duhului Sfânt în om. Ideea de sfinţenie, veche cât omenirea, deşi ilustra singura

cale de împăcare cu Dumnezeu, căzuse în desuetudine îndată ce bisericile lumii au început să cocheteze cu părerea că păcatul este o manifestare naturală, inevitabilă, a vieții, împotriva căruia lupta se duce neîntrerupt, fiecare victorie însemnând începutul unei noi înfrângeri. Ineficiența acestei lupte, dusă de biserici fără tragere de inimă şi mai mult pe cont propriu, ignorându-se uneori deliberat posibilul aport al oştirilor cereşti, a învins entuziasmul celor puțini, care gustaseră dulceața împărăției cerurilor, aducând, în schimb, delăsare, dezamăgire şi refulări.

Curând, teologii creştini au început a se întreba retoric: *„Oare, mai este cineva fără păcat?“*, aducând în acest scop şi argumente din Sfânta Scriptură *(v. I Ioan, 1/8-10; Iacov, 4/17),* şi îndată oferind spre degustare mărul otrăvit al defetismului: *„Oare, Hristos a venit pentru cei drepți? sau pentru cei păcătoşi, ca să-i cheme la pocăință?“* (Ev. Matei, 9/13). Deci, au concluzionat ei, biserica nu e formată numai din sfinți, ci neapărat şi din păcătoşi. Din nefericire, realitățile vieții păreau a le confirma pe deplin raționamentul, deşi nu le dezvăluiau, totodată, şi care era partea lor de vină: superficialitatea, delăsarea, suficiența de sine şi mai ales propria înclinație spre păcat, care duce la despărțirea de Dumnezeu şi la întunecarea minții. Or, această întunecare a minții odrăslea un raționament vicios, în care păcatul apărea ca un atribut inevitabil şi veşnic pentru omenire.

În realitate, păcatul nu are un caracter inevitabil, decât până la venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu, Cel fără de păcat, *„Care S-a dat pentru păcatele noastre şi a înviat pentru îndreptarea noastră“* (Romani, 5/12), făcând ca *„harul să împărățească prin dreptate“* (Romani, 5/21). Față de această jertfă, omul trebuie să se încline şi să se hotărască: *„Rămâne-vom, oare, în păcat, ca să se înmulțească harul?“* (Romani, 6/1). Sfântul Apostol Pavel răspunde prompt, trasând opțiunea detaşării nete de păcat, ca fiind atât posibilă, cât şi ireversibilă: *„Nicidecum! Noi, care am murit păcatului, cum vom mai trăi în păcat?“* (Romani, 6/2).

Sfântul Chiril din Alexandria arată că *„numai însuşindu-ne starea de jertfă a lui Hristos, putem şi noi intra la Tatăl. [...] Hristos este ardere de tot, adică întreg şi nu în parte, oferindu-Se spre miros de bună mireasmă, lui Dumnezeu şi Tatăl. Prin aceasta este cu adevărat Sfântul Sfinților. Dar ne-am sfințit şi noi în El.“* (Glaphyra, P.G., 69, col. 545-552).

Biserica devine nu numai un obiectiv al sfințirii care se revarsă din ceruri de la Dumnezeu, ci şi locul unde creştinii îşi pot cultiva virtuțile: *„Jertfa noastră, ca renunțare la păcate – formele variate ale egoismului – ia forma virtuților. De aceea Biserica este şi locul în care se cultivă virtuțile, cu deschideri iubitoare spre Dumnezeu, după asemănarea lui Hristos, Care este* «ființa virtuților»*.“* (Pr. D. Stăniloae, *„Teologia dogmatică ortodoxă“*, Ed. I.B.M. al B.O.R., Bucureşti, 1978, vol. II, pag. 221).

Pe acest fundal, apologeții trăirilor împărțite (şi cu lumea, şi cu Dumnezeu; şi, altfel spus, atât cu păcatul, cât şi cu aspirația continuă, dar ineficientă, spre sfințenie), cei ce propovăduiesc o biserică de *„căldicei“,* uitând plata amară a acesteia *(v. Apocalipsa, 3/15,16)*, vor susține că biserica este o pepinieră de *„aspiranți spre sfințenie“*, de *„bolnavi care au nevoie de doctor“*, şi vor întreba: *„Oare, este nevoie de a crea o biserică separată de lume, o biserică de* «sfinți»*? Cine ne-a pus pe noi judecători peste alții ca să-i clasificăm pe oameni în sfinți şi păcătoşi? Oare, cei ce se cred pe sine* «sfinți»*, nu cad automat din sfințenie prin simpla lor părere, de fapt o opțiune clară spre păcatul trufiei, în care, căzuți fiind, se autoproclamă* «aleşi»*?“*.

Este adevărat că Hristos a venit pentru păcătoşi, dar nu ca ei să rămână păcătoşi, ci să se învrednicească de baia naşterii din nou, care-i face fii, iar în calitate de fii, pot participa la Cina Euharistică, adică sunt vii în biserică. Cine din nevrednicie nu ia Trupul şi Sângele Domnului, este mort în biserică, deşi se crede viu *(v. Ev. Ioan, 6/53-58)*. Cine cu nevrednicie ia Trupul şi Sângele Domnului, o face spre osândă şi spre moarte *(v. I Corinteni, 11/27-30)*. Hristos a propovăduit tuturor *Cuvântul* Său, dar i-a împărtăşit numai pe ucenici, iar Iuda Iscarioteanul, având păcatul lăcomiei, a luat fărâmița spre moarte. Şi, iarăşi, toți primiseră *Cuvântul* prin care au fost spălați, dar nu toți erau curați *(v. Ev. Ioan, 13/11)*. Paradoxal, până şi rugăciunea *„Tatăl nostru“,* atât de cunoscută, încât o invocă şi hoții de buzunare înainte de a-şi *„aranja“* victimele, este o rugăciune destinată doar ucenicilor lui Iisus Hristos. Numai cei ce sunt cu adevărat ucenici ajung la înălțimea Învățătorului lor şi capătă astfel calitatea de fii. Şi, abia în această calitate, şi numai aşa, au dreptul de a rosti rugăciunea *„Tatăl nostru“*.

Biserica, trup al lui Hristos

Biserica este Trup al lui Hristos atâta vreme cât ea primeşte cu curăție Trupul şi Sângele Lui, prin Sfânta Împărtăşanie. Dar dacă primeşte Sfintele Taine ca Iuda, va avea, inevitabil, destinul acestuia: atunci mădularele ei sunt mlădițe uscate, care se taie şi se aruncă în foc *(v. Ev. Ioan, 15/5,6)*. Dar Dumnezeu are întotdeauna păstrată o Biserică formată din

mlădițe care au rămas în viță, căci El a făgăduit că va rămâne cu cei sfinți până la sfârşitul veacurilor *(v. Ev. Matei, 28/20)*.

Sfințenia nu este, deci, o pretenție exagerată şi imposibilă. Ea este o necesitate, formulată de Dumnezeu, încă de la începutul lumii văzute: *„Adam a fost pus în grădina din Eden, ca s-o lucreze şi s-o păzească“* (Facerea, 2/15). De cine s-o păzească, de vreme ce nu avea duşmani? Trebuia s-o păzească de căderea lui din sfințenie, de întinarea cu păcatul neascultării.

Sfințiți-vă, şi veți fi sfinți!

Apoi, la primirea Legii, Moise a reînnoit îndemnul lui Dumnezeu la sfințenie: *„Să-Mi fiți popor sfânt!“* (Ieşirea, 22/31), *„Sfințiți-vă, şi veți fi sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sfânt sunt.“* (Leviticul, 11/44); (I Petru, 1/16).

Dar cum se face sfințirea? Ea se face prin *Cuvântul lui Dumnezeu*: *„Sfințeşte-i pe ei întru adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. [...] Pentru ei, Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi, ca şi ei să fie sfințiți întru adevăr.“* (Ev. Ioan, 17/17-19). Sfințenia nu este, deci, o opțiune a unei elite, şi în nici un caz un privilegiu rezervat castei preoților. Tot poporul primeşte *Cuvântul lui Dumnezeu* şi toți sunt chemați la sfințenie: *„Deci, de se va curăți cineva pe sine de acestea, va fi vas de cinste, sfințit, de bună trebuință Stăpânului, potrivit pentru tot lucrul bun.“* (II Timotei, 2/21).

Sfințirea omului este împlinirea voii lui Dumnezeu: *„Căci voia lui Dumnezeu, aceasta este: sfințirea voastră; să vă feriți de desfrânare, ca să ştie fiecare din voi să-şi stăpânească vasul său întru sfințenie şi cinste. [...] Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.“* (I Tesaloniceni, 4/3,4,7).

Aşadar, pentru că sfinții nu aparțin altei lumi, ei nu trebuie detaşați de viața noastră, căci în acest caz, ar exista tentația unei cinstiri superficiale, care s-ar manifesta neapărat de la distanță, o distanță care ar separa pentru veşnicie lumea văzută, de cea nevăzută. Ei sunt o realitate vie şi sunt cu noi şi sunt printre noi, cu condiția ca noi să avem curăția simțurilor şi a vieții pentru a-i putea descoperi şi, mai ales, a nu-i alunga de la noi. Biserica sfinților devine o realitate dacă păstrăm peste noi lucrarea sfințitoare a lui Dumnezeu: *„Şi Însuşi Dumnezeul păcii să vă sfințească pe voi desăvârşit; şi duhul vostru şi sufletul şi trupul păzească-se în întregime, fără prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos.“* (I Tesaloniceni, 5/23). Aşadar, sfințirea nu este lipsită de motivație, de orientare şi de finalitate: perspectiva sfințeniei este întâlnirea cu Hristos la a doua Sa venire. Biserica sfinților este, deci, mireasa care se pregăteşte cu untdelemn sfințit în candelă şi cu haine neprihănite, pentru a ieşi în întâmpinarea Mirelui *(v. Ev. Matei, cap. 25)*.

Totodată, sfințirea este o lucrare proprie Duhului Sfânt. Omul este chemat doar să-şi pregătească ogorul, să-l facă primitor şi cald pentru sămânța *Cuvântului lui Dumnezeu*: *„Vine vremea Scripturii care spune că toți vor fi plini, atunci, de cunoştința Duhului Sfânt şi nu se va mai întreba frate pe frate:* «Ce a spus sau ce a răspuns Dumnezeu?», *căci tot trupul va fi plin de cunoştința Duhului Sfânt şi toate cele ascunse se vor învedera atunci.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 10/23 iulie 1991), (Ieremia, 31/34); căci *Cuvântul lui Dumnezeu* este pentru cei duhovniceşti, nu pentru cei nepăsători şi fireşti: *„Cuvintele Duhului Sfânt sunt pentru cei duhovniceşti, care au pe Duhul Sfânt, coborât de la Dumnezeu înăuntrul lor; care stau învăluiți cu Duhul Sfânt şi lucrează tainele Lui în mijlocul oamenilor.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 24 mai/6 iunie 1993).

O dilemă existențială: între păcat şi sfințenie

Cum a primit biserica din lume chemarea Duhului spre sfințenie? Am văzut, deja, cum unii au considerat despărțirea de păcat ca fiind imposibilă. *„S-a mântuit el tâlharul de pe cruce, care a făcut atâtea blestemății, darămite noi, care n-am omorât pe nimeni, că mare e mila lui Dumnezeu!“* – vor încerca ei să se încurajeze. Drept este că Dumnezeu este milostiv, dar şi că va judeca după dreptate. Tâlharul de pe cruce s-a pocăit, dar nici n-a mai făcut păcate, căci a rămas răstignit pe cruce. Or, păcătoşii, indulgenți cu sine, nu vor să rămână pe cruce şi să răstignească, astfel, păcatele lor. Zaheu vameşul a fost iertat, dar n-a mai păcătuit. Tot aşa şi Maria Magdalena. Condiția iertării este, aşadar, moartea față de păcat. Alții au încercat să arate că s-ar putea face o împăcare între păcat şi sfințenie, ca şi cum s-ar putea păstra netulburată lumina, punând-o, împreună cu întunericul, sub obroc. Alții sunt mai farisei, declamând cu demagogie că aparțin de o biserică zisă *„una, sfântă, sobornicească şi apostolească“* şi care automat îi sfințeşte. Ei uită deliberat că:

– biserica nu mai este de mult una, ci mai multe, chiar dacă se dezmiardă (incorect!) unele pe altele cu apelativul *„surori“;*

– biserica sfântă de pe pământ a fost cucerită de tagma păcătoşilor,

care au ocupat-o şi i-au alungat pe sfinţi în Biserica din ceruri, la locul (zic ei) *„ce li se cuvine“;*

– apostolicitatea a fost şi ea mutată, odată cu apostolii şi proorocii, în lumea cea nevăzută;

– sobornicitatea mai este doar ocazională, şi, oricum, ea a fost furată de la bisericile locale ale lui Hristos şi însuşită de bisericile instituţionalizate, organisme-fantomă, care, după ce au *„cucerit“* lumea şi s-au amestecat cu totul cu ea, au devenit *„universale“,* adică ale lumii.

Chemarea la Cina Domnului

Dumnezeu însă nu Se lasă nesocotit la nesfârşit *(v. Galateni, 6/7)*. La plinirea vremii şi a proorociilor, El a suflat în trâmbiţele Sale apocaliptice, pentru a trezi lumea din confuzie şi nepăsare. *Cuvântul* Său se aude acum până la marginile lumii şi cheamă la cina Fiului de Împărat pe toţi cei risipiţi pe la răspântii; îi cheamă să se îmbrace în sfinţenie şi în haină de nuntă şi să vină la cină: *„O, copii ai Ierusalimului coborât cu Mine prin această lucrare! Iată-Mă cu voi prin cuvânt. [...] Iată, am sunat şi v-am cules de la locurile voastre ca să stăm şi să cinăm din nou. [...] Eu sunt Mirele, voi sunteţi mireasa Mea cea adevărată, cea cu candela aprinsă, cea înţeleaptă, care ştie de la Mine cum să vegheze, cum să se îmbrace şi cine s-o îmbrace.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993). Chemarea găseşte, aşadar, ecou doar în cea aleasă, mireasa lui Hristos, Biserica Noul Ierusalim, care trăieşte credinţa pe care o propovăduieşte, şi de aceea ea este însăşi *mireasa cea adevărată*, care ţine aprinsă candela iubirii, care este învăţată şi învaţă să vegheze (să aştepte pe Hristos), să se îmbrace în Domnul Iisus Hristos *(v. Romani, 14/14)* (luând coiful izbăvirii şi platoşa dreptăţii) şi cine s-o îmbrace (preoţia nou-aşezată prin har). În schimb, nepăsarea preoţilor din bisericile din lume, i-a îndepărtat pe oameni de sfinţenie şi de adevăr: *„Şi am început să strig şi să Mă uit să văd venind săracii şi şchiopii şi muţii şi rătăciţii şi leproşii, dar ei nu ştiau cum să vină, nu mai ştiau cărarea dacă cei ce îi învăţau pe ei nu mai vegheau cu Dumnezeu şi nu mai ştiau că trebuie să vină Mirele.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993).

Într-adevăr, unii păstori ai bisericilor din lume propovăduiesc o atitudine de indiferenţă faţă de clipa întâlnirii cu Hristos, pe care *„n-o ştie nimeni, decât Tatăl“*, zic ei, citând corect din Scripturi, dar interpretând tendenţios, căci tot Scripturile spun: *„Eu şi Tatăl, una suntem“* (Ev. Ioan, 10/30). Motivaţia lor ar putea fi cu totul alta: nu atât de a observa scrupulos cuvântul Scripturii – şi mai ales litera sa – cât teama de a nu fi surprinşi într-o stare de vinovată nepregătire pentru a doua venire a Domnului. S-ar mai putea crede că atitudinea de distanţare este influenţată de anumite proorocii hazardate, făcute de unele secte, care de-a lungul istoriei au *„prevăzut“,* succesiv, noi *„date precise“* privind *„sfârşitul lumii“*, şi care mereu nu s-au împlinit. Este aici o tragică consecinţă a despărţirii de Dumnezeu a omului bisericii, până la a nu-L mai recunoaşte, tocmai atunci când El vine şi Se prezintă personal. Câtă distanţă faţă de disponibilitatea imediată şi totală a lui Avraam: *„Doamne, de am aflat har înaintea Ta, nu ocoli pe robul Tău!“* (Facerea, 18/3); a lui Moise: *„Iată-mă, Doamne!“* (Ieşirea, 3/4); sau cea copleşită de smerenie, a lui David: *„Cine sunt eu, Doamne, Dumnezeul meu, şi ce este casa mea, de m-ai mărit aşa?“* (II Regi, 7/18); a lui Ieremia: *„O, Doamne, Dumnezeule, eu nu ştiu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr.“* (Ieremia, 1/6); a lui Saul din Tars: *„Doamne, ce voieşti să fac?“ (*Faptele Apostolilor, 9/6); a Sfintei Virginia: *„Doamne, iată, Îţi dau un ochi; întoarce-Te să-l iei!“* (citat din *Viaţa Sfintei Virginia*). Nepăsarea preoţilor i-a încurajat la nepăsare şi pe cei obişnuiţi deja să se îndemne unii pe alţii cu zicala: *„Mănâncă şi bea bine, că nu se ştie ziua de mâine!“*. Ca şi în vremea lui Noe, oamenii de azi mănâncă, beau, se însoară şi se mărită, nepăsători la reîntoarcerea lui Hristos, acum, ca Judecător al lumii.

Lucrarea cea potrivnică lui Dumnezeu loveşte în pregătirea biruinţei cereşti pe pământ, prin slugile lui Antichrist, care aduc amăgirea pe pământ şi îndeamnă omul la întinare: *„Nu-i place lui Antichrist sfinţenia; nu-i place, că nu-l lasă sfinţenia să fie în pofte şi în măriri şi în desfătări.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993). Antichrist, îmbrăcat în haină de biserică şi deghizat în slujitor al lui Dumnezeu, a săvârşit împlinirea proorociilor privind păcatul lepădării de credinţă, *„vrând să împlinească el Scripturile de nou Ierusalim între cer şi pământ. Dar el e orb şi fără minte şi nu ştie că Scripturile sunt pentru cei sfinţi, nu pentru el, iar pentru el sunt blestemele Scripturilor“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 28 septembrie/11 octombrie 1998).

Nepăsarea alungă sfinţenia

Slujitorii din bisericile lumii s-au dezobişnuit să sancţioneze lipsa sfinţeniei. Altădată, până şi cei chemaţi, catehumenii (care, oricum, urmau

o *„cură de dezintoxicare“* de păcate), erau scoşi afară din slujbe atunci când se apropiau momente solemne, de mare sfinţenie: *„Cei chemaţi, ieşiţi! Câţi sunteţi chemaţi, ieşiţi, ca nimeni din cei chemaţi să nu rămână!“* (din Sfânta Liturghie a Sfântului Ioan Gură de Aur), şi rămâneau doar cei credincioşi, adică cei sfinţi. Pentru ei se pregătea chemarea *„Să luăm aminte, Sfintele se dau sfinţilor!“,* ceea ce însemna că Sfânta Euharistie se administra sfinţilor, nu păcătoşilor. De aceea, în prezent, culmea desfigurării în responsabilitatea preoţească o atinge nepăsarea şi uşurătatea cu care se distribuie Sfânta Împărtăşanie, de-a valma, fără o minimă cercetare, turmei de creştini conformişti-ritualişti, obişnuiţi a călca pragul bisericii din An în Paşti. Nepăsarea a dus la cucerirea teritorială, pe care necurăţia lumii a făcut-o în interiorul bisericii, prin nedestoinicia preoţilor aşezaţi peste turma lui Hristos: *„...au lăsat pe cezarul să intre peste toate ale Domnului, până ce a nimicit curăţenia şi sfinţenia cea din biserică, până ce a strămutat tot ce a fost bine aşezat de părinţi, şi slujitorii bisericii s-au lăsat cumpăraţi de cele de pe pământ, şi apoi s-au lăsat înghiţiţi de tot ce este astăzi în lucru, iar pe Domnul L-au înşelat.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993).

Este aici, în *Cuvântul lui Dumnezeu*, o dezvăluire a decăderii treptate a slujitorilor bisericii, mai întâi în gustarea tentaţiilor, zise *„nevinovate“* ale lumii, apoi în compromisuri cu lumea şi, în fine, în trădarea lui Hristos, vânzându-L şi ei, ca şi Iuda. Degradarea Tainei Spovedaniei (care a ajuns cea mai vândută taină, sub toate aspectele posibile), înrolarea în slujba poliţiei politice comuniste atee, cumpărarea cu bani a demnităţilor bisericeşti, sau însăşi vinderea slujbelor – care ar trebui să fie gratuite, chiar dacă preotul rămâne în grija enoriaşilor săi – sunt câteva din formele pe care le-a îmbrăcat această trădare.

Dar Domnul Şi-a ales un popor sfânt, noul Israel, ca să fie unealta Lui, cu care *„va însămânţa din nou ca la început, şi se va arăta din nou Edenul cel sfânt şi curat şi nestricăcios“*. Poporul Noului Ierusalim este popor cu pecete cerească, popor chemat să intre în *corabia sfinţeniei de duh şi de trup*, chemat la înţelepciune, la lucrarea Împărăţiei lui Dumnezeu. Sfinţenia acestui popor este o stare care trebuie ocrotită cu grijă: *„Fii înţelept şi nu-ţi murdări nici ochii, nici auzul, nici mintea, nici hrana, şi pune mânuţa la lucru şi fă-ţi cu munca ta şi îndeletniceşte-te să te dezlipeşti de duşmanii Duhului Sfânt.“* (citate din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993).

O biserică a sfinţilor

Sfinţenia aduce asemănarea cu Dumnezeu: *„Căutaţi şi semănaţi cu Mine, şi veţi vedea apoi cu cine semănaţi, şi vă veţi bucura.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993). Sfinţenia lucrează în creştin după *Cuvântul Domnului*: prin sfărâmarea idolilor lui, prin sfărâmarea poftei şi a fărădelegii. Sfinţenia nu este egoistă, ci se lucrează în sfat de trezvie cu toată obştea creştină. Creştinul nu mai mănâncă şi nu mai bea la masa lumii şi pe la răspântii şi pe la toate colţurile făcând pe plac lui satana. El nu mai ia din mâna celor fără de Dumnezeu, nu mai primeşte spre hrană mortăciuni şi nu mai ia spre băutură licori îmbătătoare. El se fereşte ca de foc de orice spurcăciune; el fuge de învăţătura lumii, luată de pe drum, în amestecare cu limbi străine de Dumnezeu; el fuge de ştiinţa lui Antichrist, care-l îndepărtează de înţelegerea *Cuvântului lui Dumnezeu,* ce izvorăşte din cer; el fuge de învăţătura de la oameni cu faţa ascunsă, căci aceştia sunt slugile iadului. Creştinul îşi lucrează cu mâinile sale pe cele trebuincioase, şi nu iubeşte luxul, bogăţia şi poftele veacului acestuia. El îşi fereşte copiii de învăţătura care vine prin fereastra lui Antichrist (televizorul) şi prin deşertăciunile lumii, ca să-i poată da curaţi lui Dumnezeu. Creştinul se pregăteşte de vremurile de încercare, când cezarul va căuta să subjuge pe orice om prin puterea banilor săi. Creştinul înţelept se lasă lucrat de *Cuvântul lui Dumnezeu,* care-i deschide mintea şi înţelepciunea şi ochii cereşti, ca să vadă primejdiile din jurul său şi din jurul casei sale. El nu se cheltuieşte pe sine pe deşertăciuni, ci se adună de pe drum şi se aşează la priveghere şi la rugăciune, împlinind cu bucurie îndemnul Domnului: *„...stai în căsuţa ta, şi să lucrezi sfinţenie peste tine, că nu mai e vremea să ieşi şi să treci printre morţi [...] şi tu vei fi aşezat pe pământ nou şi în cer nou, după cum Domnul ţi-a făgăduit.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993; Apocalipsa, 20/11; II Petru, 3/10). Domnul pecetluieşte cu pace sfântă aceste făgăduinţe făcute poporului Său care-L iubeşte: *„...tu eşti popor binecuvântat. [...] Să fie pace între tine şi Dumnezeu, şi aşa să trăieşti în veci. [...] Pace şi răbdare sfântă, pace sfântă peste voi, fiilor! [...] Mirul Duhului Sfânt să curgă peste voi şi să vă umple de puterea care vine de la lucrarea sfinţeniei. [...] Pace şi Ierusalim nou peste tine, popor al slavei care vine de la Mine! Ierusalime, fii vrednic de numele tău nou, care vine din ceruri, că slava Mea te va însoţi, şi vor cunoaşte noroadele pe poporul Meu cel binecuvântat.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993).

Toate bisericile din lume Îl au pe Hristos, pentru că Îl mărturisesc

prin viu grai, dar ele Îl cinstesc şi Îl arată lumii aşa cum Îl au din faptele lor: Hristos mort, răstignit pe cruce şi aşezat aşa în faţa scaunului cel de sus, în sfântul altar, trup şi sânge, Care veşnic tace, pironit pe cruce şi cu faţa întoarsă de la oameni. Aşa Îl au şi aşa Îl cinstesc şi aşa Îl arată şi Îl dau spre împărtăşire enoriaşilor lor.

Biserica Noul Ierusalim Îl are pe Hristos viu şi lucrător prin *Cuvânt*, şi aşa Îl primeşte şi aşa Îl mărturiseşte oamenilor: Dreptul Judecător, stând viu pe tronul crucii şi mereu vorbindu-le şi pregătindu-i cu *Trup* şi *Sânge* şi *Cuvânt* viu, pentru a doua Sa venire.

Dumnezeu, prin binecuvântările şi proorociile Sale, face din Biserica Noul Ierusalim o biserică nouă, o biserică vie, care este şi va fi o Biserică a sfinţilor.

CINE VORBEA PRIN SFÂNTA VIRGINIA?

„Israele, poporul Meu, nu schimba credinţa ta! Credinţa curată şi nepătată este credinţa ortodoxă şi religia ortodoxă. Amin.“
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 mai/3 iunie 1974)

Vocea contestatarilor

O obiecţie minuţios argumentată împotriva autenticităţii duhului proorociei, întâlnit la Sfânta Virginia, speculează tocmai maniera neobişnuită de comunicare, pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a vorbi prin *„vasul“* Său ales, Sfânta Proorociţă Virginia: întotdeauna ea proorocea aflată în somn adânc. Să reproducem, mai întâi, argumentele detaliate, aduse de un profesor al Facultăţii de Teologie, contestatar al Sfintei Virginia:

„În Ortodoxie nimic nu îngrădeşte libertatea omului. Somnul în care cădea Virginia, încalcă voinţa liberă a omului. Lucrarea de mântuire presupune sinergia voinţei lui Dumnezeu şi a omului. Fecioara Maria, când L-a primit pe Mântuitorul în ea, a fost perfect conştientă şi şi-a exprimat liber consimţământul, prin cuvintele: «Iată roaba Domnului». *Virginia pare a fi posedată de un duh care încalcă libera ei voinţă şi gândire, aşa cum se întâmplă cu demonizaţii. Nici aceştia nu ştiu ce fac şi ce zic, iar când îi slăbeşte diavolul, nu-şi amintesc ce s-a întâmplat cu ei. Numai acest semn, şi ar fi suficient să nu mai dai credibilitate cuvintelor acestei femei, oricare ar fi ele. Aşa se povesteşte în Pateric despre un călugăr pe care-l scula diavolul noaptea la rugăciune, până când l-a epuizat fizic. Abia apoi a mărturisit duhovnicului că un* «înger» *nu-l lasă noaptea să se odihnească suficient.*

În concluzie, dacă această lucrare ar fi fost de la Dumnezeu, voinţa liberă şi conştienţa Proorociţei Virginia nu ar fi fost alterate“.

Dumnezeu nu este oficial

Sfânta Scriptură oferă numeroase exemple din care rezultă că maniera de comunicare dintre Dumnezeu şi om nu a fost niciodată stereotipă

şi convenţională, iar voinţa liberă a omului nu a fost nicicând încălcată. Însăşi căldura paternă, cu care vorbeşte astăzi Tatăl ceresc, elimină orice suspiciune de acest gen: *„Moise a fost credincios în casa Tatălui Meu, întru lucrarea Tatălui Meu, dar n-a fost oficial. Eu, iarăşi, la fel am fost casei Tatălui Meu, care nu este de pe pământ. Apostolii Mei erau căutaţi de toţi cei de atunci ca să fie stârpiţi pentru că nu erau trecuţi în rândul celor cu drepturi după lege. Şi iată, aceştia mai mici dintre ei, care sunt scrişi în carte că vor fi în vremea aceasta, pentru că este scrisă în prooroci lucrarea aceasta, şi cele cereşti nu pot fi înţelese de oficialii vremurilor, cei cereşti nu sunt promovaţi de cei de pe pământ, căci Duhul Sfânt suflă unde voieşte, şi Domnul nu poate să fie mărginit de cei de pe pământ.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 iulie 1992).

Pe parcursul descoperirilor pe care le primea de la Dumnezeu în insula Patmos, Sfântul Ioan Evanghelistul afirma despre sine că:

1. Scrie ceea ce a primit prin înger *(v. Apocalipsa, 1/1)*, de la cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu *(v. Apocalipsa, 1/4)* şi de la Domnul Iisus Hristos *(v. Apocalipsa, 1/5)*. Aşadar, scrierea, ca act fizic, este posterioară descoperirii, şi nu concomitentă cu ea. Deşi în timpul revelaţiei apar îndemnuri imperative: „*Scrie!“* (Apocalipsa, 19/9; 21/6), acestea au, mai degrabă, scopul de a întări responsabilitatea şi angajamentul Proorocului Ioan de a scrie întocmai şi îndată ce revelaţia va lua sfârşit. Deci Ioan nu scria concomitent cu primirea descoperirii, ci ulterior acesteia, pentru a fi eliberat pe durata revelaţiei, de riscul participării conştiente, active, a trupului, prin simţurile sale fragile şi limitate.

2. Afirmă că era *„în duh“ (v. Apocalipsa, 1/10)*. Deci, nu era *„în trup“*. Această stare specială substituie porţile simţurilor trupului, cu altele, corespondente, ale duhului. Ioan *„vede“,* dar nu cu ochii *(v. Apocalipsa, 1/12);* Ioan *„aude“,* dar nu cu urechile *(v. Apocalipsa, 1/10)*.

3. Văzând pe Dumnezeu, cade la picioarele Lui <u>ca un mort</u> (*v. Apocalipsa, 1/17)* (sublin. ns.). O confirmare în plus a detaşării de trup şi a percepţiei speciale, extrasenzoriale, *„scrierea“* rămânând ca obligaţie posterioară.

4. Este chemat la cer, şi răspunde chemării, dar nu în trup, ci în duh *(v. Apocalipsa, 4/1,2)*. Unde rămâne trupul lui? Fără îndoială, pe pământ, într-o stare asemănătoare cu cea prin care trecea Sfânta Virginia când primea *Cuvântul lui Dumnezeu*.

5. A plâns mult *(v. Apocalipsa, 5/4)*, dar în duh, căci era cu duhul în ceruri.

6. A văzut şi a auzit *(v. Apocalipsa, 5/11; 6/1; 7/4; 8/2; 10/1)*, dar tot în duhul.

7. A vorbit cu îngerul *(v. Apocalipsa, 10/9)*.

8. *„A mâncat“* o cărticică, cu gura şi cu pântecul (deşi, era în duhul!). Viziunea aceasta este pur simbolică, arătând darul proorociei speciale, pe care l-a primit *(v. Apocalipsa, 10/10,11)*.

9. A primit trestia de măsurat *(v. Apocalipsa, 11/1)* Biserica lui Dumnezeu, din cer *(v. Apocalipsa, 11/19)*. După toate acestea apare o schimbare radicală în plan temporal, duhul lui Ioan fiind transportat într-un viitor ales cu precizie de către înger.

10. A privit din cer desfăşurarea urgiilor aduse pe pământ de cei şapte îngeri ai mâniei *(v. Apocalipsa, cap. 16)*.

11. A căzut cu faţa la picioarele îngerului, ca să i se închine, dar a fost oprit de două ori *(v. Apocalipsa, 19/10; 22/9)*.

12. A fost ridicat cu duhul pe un munte mare şi înalt, de unde i s-a arătat Cetatea Sfântă Noul Ierusalim *(v. Apocalipsa, 21/10)*, pogorâtă de la Dumnezeu, din cer.

13. A fost purtat (plimbat) cu duhul pe ulițele cetății *(v. Apocalipsa, 22/1,2)* şi i s-a arătat strălucirea ei.

14. A fost îndemnat să nu pecetluiască cuvintele proorociei cărţii Apocalipsei, arătându-i-se că proorociile rămân deschise *(v. Apocalipsa, 22/10)*.

Aşadar, nici o indicaţie despre aşa-zisa *„conştiinţă trează“* a proorocului, care devine vas al proorociei. Mai degrabă, totul s-a petrecut în extaz, în transă, într-o disociere temporară, dar profundă, între trup şi duh. A simţit Ioan cu trupul ceva din lumea materială pe perioada revelaţiei? Desigur că nu. Am văzut că simţurile lui transfigurate operau într-o lume transcendentală, cea nevăzută, unele planuri fiind plasate temporal la mai mult de două mii de ani depărtare.

Alterarea, chiar şi parţială, a facultăţilor senzoriale, în prezenţa Fiinţei divine, este întâlnită şi în alte ocazii.

Glasul care vine din cer

Saul, pe calea Damascului, a auzit glas din cer, dar nu vedea pe nimeni *(v. Faptele Apostolilor, 9/8)*; asemenea şi ceilalţi oameni care mergeau împreună cu el. Această stare de orbire temporară s-a păstrat în continuare la Saul, dar nu şi la ceilalţi.

Petru, rugându-se în cetatea Iope, a avut viziunea *„în extaz“* (aceste cuvinte arată o stare specială, diferită de luciditatea obişnuită, cotidiană) *(v. Faptele Apostolilor, 11/5)*, primind îndemnuri care, de la prima vedere, îi stârneau împotriviri.

Pavel primeşte vedenie în vis: un macedonean îl solicită să treacă în Macedonia, să-i ajute *(v. Faptele Apostolilor, 16/9),* şi înţelege cu inima că îi vorbeşte Domnul (deşi nu avea nici un criteriu raţional de discernământ pentru a fi sigur că mesajul vine de la Dumnezeu, şi nu de la diavol).

Petru este scos din închisoare de un înger, într-o stare care s-ar putea numi *„hipnotică" – „nu ştia că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede o vedenie."* (Faptele Apostolilor, 12/9). Abia după eliberare, Petru, *„venindu-şi în sine"* (Faptele Apostolilor, 12/11), înţelege *cu adevărat* că Domnul a trimis pe îngerul Său ca să-l scoată din mâna lui Irod. Situaţia era atât de incredibilă, încât s-a prelungit şi la întâlnirea cu ucenicii, care credeau, mai degrabă, că este *„îngerul lui" (v. Faptele Apostolilor, 12/15).*

Este un caz tipic, în care conştiinţa de sine a alesului lui Dumnezeu trece pe plan secund. El execută maşinal toate ordinele îngerului, fără a-şi pune problema unei *„înşelări"* posibile din partea duhurilor vrăjmaşe. Ce s-ar fi întâmplat dacă se îndoia, sau dacă s-ar fi opus?

Vorbind cu smerenie despre sine, fără a-şi dezvălui identitatea, Sfântul Apostol Pavel afirmă în Epistola a II-a către Corinteni, că a fost răpit până la al treilea cer, în urmă cu paisprezece ani, dar nu ştie de a fost în trup sau fără trup. *(v. II Corinteni, 12/2-4).* O atât de flagrantă neconcordanţă între importanţa descoperirilor (despre care zice că *„nu este îngăduit omului să le rostească"*) şi starea de incertitudine a facultăţilor spirituale proprii, nu se justifică, decât într-un singur mod: Dumnezeu a modificat radical simţirea lui Pavel, astfel ca percepţiile sale extrasenzoriale să poată fi asimilate fără şocuri, fără violentarea porţilor simţurilor, obişnuite să lucreze în parametri normali, biologici, cu limitările de rigoare. De aceea el afirmă că *„a auzit"* cuvinte care nu se pot rosti! Până şi intensitatea mesajelor auditive sau vizuale trebuia modelată spre a nu distruge fizic receptorii biologici. Când nu s-a procedat aşa, din motive speciale, efectele au fost impresionante: Saul din Tars orbeşte (temporar) atunci când Dumnezeu în mod intenţionat vrea s-o facă, pentru a-l scutura din starea sa de orbire spirituală *(v. Faptele Apostolilor, 9/8)*; străjerii mormântului lui Iisus, văzându-l pe înger, s-au cutremurat şi au căzut ca nişte morţi *(v. Ev. Matei, 28/4)*; la Schimbarea la Faţă, ucenicii, auzind glas din cer, *„au căzut cu feţele la pământ şi s-au înspăimântat foarte tare"* (Ev. Matei, 17/6).

Iezechiel este dus cu duhul în mijlocul unui câmp plin de oase omeneşti şi este purtat împrejurul lor. Ele erau *„foarte multe pe faţa pământului"* (Iezechiel, 37/2). El proroceşte la îndemnul Domnului, şi oasele se alătură şi se încheagă, alcătuind trupuri *(v. Iezechiel, 37/8)*. Apoi proroceşte şi cheamă Duhul, din cele patru vânturi, şi trupurile înviază *(v. Iezechiel, 37/10)*. Acest scenariu este imaginar, sau Iezechiel a trăit (în duhul) o realitate vie? Este aceasta o repetiţie generală, sau, cumva, un salt peste timp? Ce se poate spune cu certitudine este că „ieşirea din trup" arată că simţurile lui Iezechiel au fost amorţite, sau adormite, sau suspendate temporar. Altminteri, Iezechiel n-ar fi putut percepe, cu toată forţa duhului lui, realitatea vie a viziunii şi mesajul ei.

Vise de noapte şi tălmăcirea lor

O modalitate uzuală prin care Dumnezeu comunică omului voinţa Sa, şi pe care o întâlnim consemnată atât în Vechiul cât şi în Noul Testament, este visul. Avraam primeşte *Cuvântul lui Dumnezeu* în vis: *„...fost-a cuvântul Domnului către Avram noaptea, în vis, şi a zis:* «Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău, şi răsplata ta va fi foarte mare»*."* (Facerea, 15/1). *„Şi a crezut Avram pe Domnul şi i s-a socotit aceasta ca dreptate."* (Facerea, 15/6). Şi, tot în vis, în somn greu, însoţit de întuneric şi frică mare *(v. Facerea, 15/12)*, primeşte Avraam de la Dumnezeu proorocie asupra urmaşilor săi.

Iacov visează o scară sprijinită de pământ, şi cu vârful atingând cerul. Domnul Însuşi, aşezat la capătul scării, îl binecuvintează, pe el şi pe urmaşii lui şi, prin aceştia, toate neamurile pământului *(v. Facerea, 28/12-15)*. Iacov a crezut. El nu şi-a pus problema să-L legitimeze pe Cel Care îl binecuvânta, pentru a evita astfel o eventuală înşelare. Tot Iacov visează un înger care-l îndeamnă să se scoale, să părăsească ţinutul în care se afla şi să meargă în pământul său de naştere *(v. Facerea, 31/11-13)*. Din nou, Iacov a crezut. El a ascultat necondiţionat de înger.

Samuel este chemat pe nume, în vedenie de noapte, de glasul Domnului *(v. I Regi, 3/4)*, dar Samuel *„nu cunoştea atunci glasul Domnului, şi cuvântul Domnului nu i se descoperise încă"* (I Regi, 3/7). Cu toate acestea, pentru Samuel, această *„necunoaştere"* nu a reprezentat un impediment. El a crezut că i-a vorbit Dumnezeu, şi i-a povestit şi preotului Eli vedenia, cu de-amănuntul *(v. I Regi, 3/18)*.

Saul, împotrivindu-se cu tenacitate lui Dumnezeu, ajunge la mare strâmtorare, înspăimântându-se şi tulburându-se inima lui *(v. I Regi, 28/5)*. Abia atunci s-a hotărât să-L întrebe pe Domnul, *„dar Domnul nu i-a răspuns nici în vis, nici prin Urim, nici prin prooroci"* (I Regi, 28/6).

Bătrânul Iosif primeşte în vis pe îngerul Domnului, care i se arată şi îl îndeamnă să fugă în Egipt cu Maria şi cu Fiul său *(v. Ev. Matei, 1/20-25)*. Şi iar i s-a arătat în vis îngerul, îndemnându-l să se întoarcă în pământul lui Israel *(v. Ev. Matei, 2/19-21)*. E lesne de presupus ce s-ar fi întâmplat dacă Iosif s-ar fi îndoit că îngerul i-a vorbit în vis în numele lui Dumnezeu. Credința lui Iosif a fost mai presus de îndoiala că ar putea fi o înşelare de la diavolul.

O situație aparte o întâlnim când visele care vin de la Dumnezeu au ca destinație persoane oarecare, care nu sunt proroci şi nici măcar nu au vreo tangență cu sfințenia. Sunt aceste vise mai puțin credibile?

Iosif tâlcuieşte două vise primite concomitent de mai-marele pitar şi de mai-marele paharnic, sfetnici de seamă ai regelui Egiptului, arătându-le indirect, prin tâlcuirea lor, că ele reprezintă mesaje de la Dumnezeu: *„Oare, tâlcuirile, nu sunt ele de la Dumnezeu? Spuneți-mi, dar, visele voastre!“* (Facerea, 40/8).

Faraon visează un vis, pe care Iosif i-l tâlcuieşte, arătându-i că este de la Dumnezeu: *„Nu eu, ci Dumnezeu va da răspuns pentru liniştirea lui Faraon“* (Facerea, 41/16).

Proorocul Daniel, în afară de visele sale proprii *(v. Daniel, cap. 7)*, tălmăceşte şi două vise ale lui Nabucodonosor *(v. Daniel, cap. 2 şi cap. 4)* ca pe nişte proorocii autentice, venite de la Dumnezeu.

Ghedeon este îndemnat de către Domnul să asculte dialogul dintre doi oşteni oarecare, aflați de strajă în tabără, prin care unul povesteşte un vis, iar celălalt îl tălmăceşte: *„Auzind povestirea visului şi tălmăcirea lui, Ghedeon s-a închinat Domnului“* (Judecătorii, 7/15).

Solomon Îl primeşte în vis pe Dumnezeu, de la Care cere în dar *„minte pricepută, ca să asculte şi să judece poporul şi să deosebească ce este bine şi ce este rău“* (III Regi, 3/9). Iar Dumnezeu îi dă nu numai înțelepciune cerească, ci şi bogăție, slavă şi viață îndelungată, ca răsplată pentru smerenia sa *(v. III Regi, 3/12-14)*.

Demonul îndoielii promovează înşelarea demonicească

Visele, aşadar, sunt o modalitate curentă de comunicare între Dumnezeu şi om. În mod firesc, se pun însă două întrebări:

1. Care vise sunt de la Dumnezeu, şi care nu?

2. Este încălcată, prin această modalitate de comunicare, voința conştientă şi liberă a omului?

La prima întrebare s-a răspuns, deja, parțial, când s-a arătat cum credința lui Avraam, a lui Iacov, a lui Samuel şi a lui Iosif, a fost mai presus de îndoiala lor, privind eventuala înşelare de la diavolul. S-ar mai putea adăuga că, fiind vorba de o lucrare dumnezeiască, în mod sigur Dumnezeu adaugă la credința din fire a omului darul credinței şi puterea de a nu se îndoi. Altminteri, omul nu ar putea niciodată, doar cu propriile sale puteri şi cu credința din fire, să se raporteze în mod corect la Adevăr. Dimpotrivă, Dumnezeu deschide mintea celor ce primesc proorociile, şi le sporeşte darul credinței. Astfel, despre proorocul Daniel se relatează că, urmare rugăciunilor sale fierbinți, este întâmpinat de îngerul Gavriil, care i-a grăit zicând: *„Daniele, chiar acum am sosit ca să-ți deschid mintea“* (Daniel, 9/22).

A doua întrebare se leagă de argumentele formulate de necredincioşi pentru întărirea obiecțiilor privind *„încălcarea voinței libere a Sfintei Virginia“, „sinergia voinței lui Dumnezeu şi a omului“* şi presupusele *„sfaturi bune pe care le-ar da diavolul“*. Dacă am accepta aceste ipoteze, va trebui să admitem că toate visele prezentate mai sus, culese din Sfânta Scriptură, sunt mostre de încălcare flagrantă a voinței libere a omului, de către Dumnezeu, şi, eventual, de înşelare demonică. Apelând la starea onirică a omului, şi folosind-o, Dumnezeu Se lasă acuzat, în mod conştient, de atitudine dictatorială şi de sperjur. În aceste circumstanțe, omul pare a fi manevrat ca o marionetă care urmează să execute orbeşte nişte îndemnuri primite în stare de transă hipnotică, şi cărora nu li se poate împotrivi. Ar reieşi, totodată, că Dumnezeu alege în mod special această cale, când omul este doborât de somn, pentru ca să-Şi impună fără replică voința Sa. Cei care confundă libertatea, cu libertinajul, se vor întreba retoric: *„Unde mai este voința liberă, promisă de Dumnezeu?“*. Ei se tem că vor pierde partea ce le revine din *„sinergia voinței lui Dumnezeu şi a omului“,* fără a se întreba mai întâi dacă şi-au dobândit demnitatea de a colabora direct cu Dumnezeu, căci *„Dumnezeu, celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har“* (I Petru, 5/5).

Dacă se tem, pot fi liniştiți.

Întâi, Dumnezeu are şi alte metode de comunicare, în care voința liberă a omului nu poate fi pusă la îndoială. Dimpotrivă, Dumnezeu e nespus de cooperant şi de concesiv cu cei drepți. Avraam, spre exemplu, reuşeşte să obțină de la Dumnezeu prin dialog, o micşorare tenace şi consistentă a numărului de oameni drepți, prin care s-ar fi putut salva, condiționat, cetatea Sodomei: de la 50 la 45, apoi la 40, apoi la 30, apoi la

20 şi, în fine, la 10. Dar, din păcate, nu s-au găsit nici măcar zece drepți prin care să se salveze cetatea Sodomei *(v. Facerea, 18/23-33)*.

Apoi, Dumnezeu propune, nu impune. Cei care au primit visele puteau foarte bine să creadă în ele, sau nu. Tot aşa este şi în ceea ce priveşte comunicările primite de oameni prin Sfânta Virginia: nimeni nu impune cu forța ca ele să fie crezute. Însă dacă tot pretindem că Sfânta Scriptură este de la Dumnezeu, şi dacă, citind în ea, găsim că Dumnezeu comunică omului şi prin starea de somn, nu numai prin cea de veghe, va trebui să admitem că argumentele de genul: *„Somnul în care cădea Virginia încalcă voința liberă a omului“,* sunt infantile, tendențioase şi, până la urmă, false.

Denigratorii Sfintei Virginia au atacat cu precădere starea ei de neparticipare activă la comunicările Domnului, numind-o *„posedare“* şi afirmând că este nefiresc ca Dumnezeu să adoarmă – fie şi temporar – conştiința unui prooroc. Demonul îndoielii nu ezită s-o acuze pe Sfânta Virginia că promovează, chiar şi indirect, *„înşelarea demonicească“*.

Sfânta Scriptură consemnează însă exemple întru totul similare. Sfântul Prooroc Iezechiel afirmă despre sine că, fiind căzut cu fața la pământ şi auzind glas (de la cineva necunoscut!), a intrat în el un duh *(v. Iezechiel, 2/2; 3/24)* care l-a sculat în picioare şi l-a avertizat să-l asculte şi să nu fie îndărătnic. Apoi, duhul l-a obligat să mănânce o hârtie *(v. Iezechiel, 3/3)*, l-a ridicat *(v. Iezechiel, 3/12)*, l-a luat şi l-a dus la Tel-Aviv *(v. Iezechiel, 3/14),* unde a rămas şapte zile în extaz. Şi aceasta a fost o *„posedare“,* de la acel duh?

Filip este purtat cu trupul, de Duhul Domnului, şi mutat din fața famenului etiopian până la Azot *(v. Faptele Apostolilor, 8/39,40)*. O altă *„posedare“*? A fost Filip rugat să-şi dea acordul pentru această *„mutare“*?

Tot Sfânta Scriptură ne arată că diverse alterări ale simțurilor şi, în particular, pierderea conştiinței de sine, sunt stări fiziologice firești, care apar şi însoțesc evenimente exterioare suprafireşti, cum ar fi apropierea fizică de Dumnezeu, vederea strălucirii Sale sau simpla auzire a vocii Sale.

Proorocul Daniel mărturiseşte *(v. Daniel, 10/8)* cum o vedenie dumnezeiască îl slăbeşte de puteri. Tot Daniel, relatând despre o vedenie cu înger, îşi descrie emoția puternică, ce însoțeşte propriile simțiri, astfel: *„Şi când vorbea cu mine, stam înmărmurit, cu fața la pământ.“* (Daniel, 8/18, Biblia, ediția 1998);

„Şi când vorbea cu mine, stam aiurit, cu fața la pământ.“ (Daniel, 8/18, Biblia, ediția 1944);

„Şi când vorbea cu mine, am căzut în letargie, cu fața la pământ.“ (Daniel, 8/18, Biblia TOB, ediția LE CERF, 1992);

„Şi pe când el vorbea cu mine, eram într-un somn adânc, cu fața la pământ.“ (Daniel, 8/18, Biblia Holy Bible, ediția 1901);

„Şi pe când vorbea cu mine, stam uluit, cu fața la pământ.“ (Daniel, 8/18, Biblia, ediția IL CERCHIO, 1990).

Toate versiunile de mai sus, deşi prezintă diferențe de nuanță substanțiale, sugerează că proorocul intra într-o neobişnuită detaşare, care trece, în interpretarea traducătorilor, de la registrul minor (uluire), la disponibilizarea totală (somn adânc, letargie). Proorocul devine de-a dreptul un simplu *„vas“* care se oferă, spre a fi umplut cu hrana duhovnicească, ce va fi apoi dăruită oamenilor. Poate fi atunci imputată starea sa de participare pasivă, cu termeni tendențioşi, precum *„încălcare a voinței libere“* sau, de-a dreptul, cu *„posedare“*? Până la urmă, adevărații proroci îşi exprimau voința liberă printr-o totală disponibilizare anticipată, expresie a dăruirii şi a dragostei lor de Dumnezeu. Acest gest unic devenea expresia acceptării perene, definitive chiar, de a fi servi ascultători întru totul față de Dumnezeu. A le cere mai mult înseamnă a propune cu îndrăzneală imixtiunea lor în *Cuvântul lui Dumnezeu* şi, în consecință, alterarea acestuia. Această alternativă este însă întru totul inacceptabilă, căci proorocul care şi-ar permite aşa ceva, ar fi automat decăzut din drepturi, în categoria proorocilor mincinoşi. Despre ce *„voință liberă“* poate fi vorba atunci când urmează a se vesti poporului o proorocie? Atât ea, cât şi sus-amintita *„sinergie de voință“,* rămân simple juxtapuneri de cuvinte, care exprimă retorica ieftină, speculativă şi sforăitoare, a celor care au curajul de a se război cu Însuşi Dumnezeu.

Responsabilitatea primirii mesajelor de către prooroci este atât de mare, încât lasă uneori urme adânci în starea firească de echilibru a primitorului: *„Şi eu, Daniel, am fost istovit de puteri şi am căzut bolnav câteva zile.“* (Daniel, 8/27). Slăbiciunile acestea sunt, aşadar, interioare, intrinseci firii omeneşti. Ele nu vin din exterior, ci se constituie ca o formă reflexă de apărare față de impresia adâncă, produsă de măreția Persoanei dumnezeieşti, Care aduce mesajul. Dimpotrivă, tocmai această Persoană este Cea Care întăreşte şi reabilitează psihic şi fizic pe cel afectat. Dumnezeu lucrează asupra proorocilor Săi, ştergând slăbiciunile lor şi împlinindu-le cu tărie lipsurile trupeşti.

Spre exemplu, un caz tipic de afazie, întâlnit la Proorocul Daniel *(„Şi pe când grăia cu mine astfel de cuvinte, mi-am întors privirea spre pământ şi am rămas ca un mut“),* este vindecat îndată de către înger: *„Acela Care avea înfățişarea Fiului Omului, S-a atins de buzele mele;*

atunci am deschis gura mea şi am grăit. [...] S-a atins iarăşi de mine [...] şi mi-a dat tărie." (Daniel, 10/15-19).

Proorocul Isaia se crede pierdut pentru că L-a văzut cu ochii pe Domnul Savaot, dar primeşte în templu curăţirea păcatelor sale şi este întărit de unul din serafimi, care-i apropie de buze un cărbune aprins, luat cu cleştele de pe jertfelnic *(v. Isaia, 6/7)*.

Preotul Zaharia rămâne mut, ca o consecinţă directă a propriilor sale slăbiciuni: frica *(v. Ev. Luca, 1/12)* şi puţinătatea credinţei *(v. Ev. Luca, 1/18)*. El continuă însă să proorocească mai departe prin semne *(v. Ev. Luca, 1/22),* şi abia după ce scrie pe tăbliţă numele fiului său, Ioan, *„îndată i s-a deschis gura şi limba şi vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu."* (Ev. Luca, 1/63). Sfânta Scriptură arată prin cuvintele: *„toţi s-au mirat"* (Ev. Luca, 1/63) şi *„frica i-a cuprins pe toţi care locuiau împrejurul lor."* (Ev. Luca, 1/65) că starea particulară de pierdere a integrităţii psihice la Zaharia (afazie, vindecată apoi din exterior prin voia Domnului), se constituie ea însăşi într-un mesaj ceresc de avertisment, care ilustrează nu numai puterea lui Dumnezeu şi pedeapsa pe care El o îngăduie pentru necredinţă, dar mai ales fragilitatea *„vaselor"* alese de Dumnezeu, adică a proorocilor prin care Domnul Îşi comunică voinţa Sa. Nu prin demnitatea preoţească a primitorului se legitimează mesajele transmise de către Dumnezeu, şi nici prin elocvenţa de limbaj a proorocului, care vesteşte poporului *Cuvântul lui Dumnezeu,* ci prin însăşi puterea lui Dumnezeu, care se evidenţiază prin contrast cu slăbiciunile şi stângăciile *„vaselor"* Sale proorocești. În cazul de faţă, amuţirea, şi apoi tăcerea prelungită, impusă preotului Zaharia ca o consecinţă firească a propriilor sale îndoieli, este mai convingătoare decât orice strigăt de bucurie sau de uimire.

Moise, care era gângav, vorbea poporului prin gura fratelui său, Aaron, aşa cum hotărâse Domnul: *„Va grăi el poporului în locul tău, vorbind pentru tine, iar tu îi vei fi grăitor din partea lui Dumnezeu."* (Ieşirea, 4/16).

Proorocul Ieremia, fiind încă tânăr, încearcă să fugă de chemarea la proorocie: *„O, Doamne Dumnezeule, eu nu ştiu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr."* (Ieremia, 1/6). Domnul însă îl întăreşte, investindu-l cu darul proorociei: *„Eu sunt cu tine ca să te izbăvesc. [...] Şi Domnul mi-a atins gura şi mi-a zis:* «Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta!»*"* (Ieremia, 1/8,9).

Despre ce *„participare conştientă"* mai poate fi vorba, chiar treaz fiind, când proorocului i se pune în gura sa hrana din cer, *Cuvântul* Domnului? El trebuie doar să o primească şi să o împartă, proaspătă şi fierbinte, oamenilor. Ca şi în starea de vis, contribuţia personală a proorocului

aflat în trezie (exceptând dăruirea sa anticipată, totală şi fără rezerve de îndoială în suflet) este irelevantă.

A dat vreodată diavolul sfaturi bune?

S-a mai adus aici ca argument, în eventualitatea admiterii (ca ipoteză posibilă) posedării de către diavol a celor ce nu sunt în stare de veghe, că diavolul ar putea *„da sfaturi bune în aparenţă, până l-a făcut pe om să aibă încredere în el"*. Apoi, pentru a ilustra caracterul înşelător al acestei conduite de circumstanţă, s-a amintit o povestire din Pateric, care susţine această teză.

Să observăm însă că dacă acceptăm această paradigmă, atunci disimularea din comportamentul diavolului va fi în mod obligatoriu o manevră temporară. Până la urmă, pentru a culege roadele ostenelii sale, diavolul tot *„îşi va da arama pe faţă"*. Mai devreme sau mai târziu, el va exploata în mod vizibil şi nemilos roadele înşelăciunii sale. Spre exemplu, diavolul mândriei se dezlănţuie crunt asupra celor şapte fii ai arhiereului Scheva, care cutreierau lumea, şi care au încercat, fără trimitere, să scoată demoni în numele Domnului: *„Şi sărind asupra lor omul în care era duhul cel rău şi, biruindu-i, s-a întărâtat asupra lor, încât ei au fugit goi şi răniţi din casa aceea."* (Faptele Apostolilor, 19/13-16).

Dacă ar fi altfel, adică dacă diavolul s-ar limita la a da sfaturi bune în mod perpetuu, atunci el s-ar transforma, fără voie, în cel mai longeviv şi mai neobosit apostol al lui Hristos. Acest lucru este însă inacceptabil: *„Dacă satana scoate pe satana, s-a dezbinat în sine; dar atunci, cum va dăinui împărăţia lui?"* (Ev. Matei, 12/26). Or, în cazul proorociei de la Pucioasa (în cei cincizeci de ani de propovăduire neîntreruptă a *Cuvântului lui Dumnezeu*, prin care se promovează roadele pocăinţei şi ale umilinţei, lepădarea de sine, Sfintele Taine, duhul de Biserică, preacinstirea Maicii Domnului, cinstirea sfinţilor, a sfintei cruci şi a sfintelor icoane, respectul faţă de preoţie, iubirea de Dumnezeu şi de aproapele, împărăţia cerurilor şi a doua venire a lui Hristos) nu apare nici cel mai mic accent reverberant, nici o inflexiune în linia neabătută pe care merge lucrarea de propovăduire tenace a adevărurilor creştine fundamentale, în versiunea lor genuină, prin trăirea autentic creştină a celor care împlinesc *Cuvântul lui Dumnezeu: „îi veţi cunoaşte după roadele lor."* (Ev. Matei, 7/16).

Să mai aşteptăm câţiva ani? Detractorii pretind că nu e nevoie, ei afirmând, fără să demonstreze, că înşelarea diavolului e cât se poate de

evidentă. Cu ce ochi pizmaşi au văzut ei acest lucru? Este aici dezvăluită, mai degrabă, neputinţa celor ce se simt părăsiţi de către Dumnezeu din cauza păcatelor lor. Ei nu admit că Duhul lui Dumnezeu suflă unde voieşte, alegând temple curate şi împodobite, oameni sfinţi, în care să Se sălăşluiască. Pentru ei se potriveşte acel proverb: *„Vulpea care nu ajunge la struguri, zice că sunt acri“*.

Cât să mai aşteptăm, aşadar, până ce presupusa înşelăciune a diavolului îşi va arăta, concret şi la vedere, *„roadele“,* pentru ca să le putem da, în sfârşit, dreptate celor care astăzi calomniază gratuit *Cuvântul lui Dumnezeu* şi pe Sfânta Virginia?

Proorocii vor lua plată de prooroci

În mod sigur, proorocii din toate timpurile au fost mereu neînţeleşi, marginalizaţi, prigoniţi, dar au rămas, în acelaşi timp, de nestăvilit, căci ei nu lucrau singuri, ci Duhul lui Dumnezeu lucra peste ei şi prin ei: *„Cuvântul Domnului s-a prefăcut în ocară pentru mine şi în batjocură zilnică [...], dar iată, era în inima mea ceva ca un fel de foc aprins, închis în oasele mele, şi eu mă sileam să-l înfrânez, şi n-am putut.“* (Ieremia, 20/9);

„Iată, vasul Meu (Sfânta Proorociţă Virginia – n.r.) *are să călătorească astăzi la doctor. Acum se va scula, şi are să plângă amar de durerea ce o suferă din cauza loviturilor ce le-a primit în tren. A fost lovită peste cap cu pumnii, peste gură cu palmele, peste plămâni, coastele îi sunt aproape frânte, căci a fost târâtă pe jos şi au băgat-o într-o cameră la gară, şi acum o duc la doctori. Dar ferice de ea, că mare plată va lua în împărăţia Mea, când voi veni, căci va fi printre proorocii Mei.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 aprilie/4 mai 1958).

Dar proorocii vor lua plată de prooroci: *„Cine primeşte prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua, şi cine primeşte un drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua.“* (Ev. Matei, 10/41).

Din exemplele date mai înainte, reiese cu prisosinţă că Dumnezeu îngăduie ca aleşii Săi, proorocii, să treacă prin stări speciale, suprafireşti sau chiar nefireşti dacă e cazul, pentru a-i transforma din vase fragile în vase trainice, nevulnerabile, capabile să împlinească exact şi deplin misiunea de vestire a *Cuvântului lui Dumnezeu.* În ceea ce o priveşte pe Sfânta Virginia, ţinând seama şi de împrejurările istorice şi politice în care s-a dăruit Domnului ca vas de proorocie, era necesar să se facă o distincţie netă între duhul omului şi Duhul lui Dumnezeu. Chiar şi aşa, mulţi neîncrezători se îndepărtau clătinând din cap. Dacă proorociile rostite prin Sfânta Virginia s-ar fi făcut în stare de veghe, vasul lui Dumnezeu ar fi fost sfărâmat în bucăţi, cu furie revoluţionară. Dar aşa, curiozitatea, neîncrederea şi misterul i-au temporizat pe călăi, care au ales calea experimentului. Aici ei au excelat prin ingeniozitate malefică, supunând-o pe Sfânta Virginia la teste dureroase şi înjositoare; dar Dumnezeu a întărit vasul Său în aceste încercări, tocmai prin detaşarea lui în extrasenzorial. A fost soluţia unică pentru a o păstra pe Sfânta Virginia în viaţă, atunci şi acolo unde imaginaţia diabolică a călăilor securişti se desfăşura în voie, dezlănţuită.

Aşadar, unicitatea soluţiei a impus o cale neobişnuită pentru a se ajunge la ea: vasul ales pentru proorocie a fost scos complet din mocirla lumii, pentru a străluci ca soarele. Deşi *„vas de cinste“,* ales din pântecele maicii sale, el a lăsat cinstea întreagă *„Olarului“,* neoprindu-şi nimic pentru sine. Pe noi însă nu ne împiedică nimic ca să apreciem jertfelnicia ei şi roadele lucrării ei profetice. Mai mult chiar, să o cinstim fără rezerve, aşa cum o facem şi cu ceilalţi prooroci amintiţi în argumentaţia de mai sus.

Adevărul, demonstrat matematic

1. Întotdeauna când Domnul proorocea prin Sfânta Virginia, ea avea capacitatea senzorială protejată prin pronia dumnezeiască, primind un somn adânc, asemănător celui pe care-l primise Adam atunci când Dumnezeu a făcut-o din el pe Eva. Ca fiinţă umană, Sfânta Virginia era detaşată senzorial de lumea materială. De aceea:

Prin Sfânta Virginia nu vorbea omul.

2. Diavolul nu s-a putut folosi din roadele vorbirii proorocești a Sfintei Virginia, deoarece această vorbire purta în sine atributele dumnezeirii:

a. Învăţătura cerească (adâncă, consistentă, coerentă şi canonică): *„Asemenea este împărăţia cerurilor, omului care a semănat sămânţă bună în ţarina sa.“* (Ev. Matei, 13/24);

„Iubiţii mei copilaşi! Cu dragoste sfântă vă împărtăşesc cuvinte de la Duhul Sfânt şi învăţături spre folosul mântuirii sufletelor voastre.“ (citat din *Testamentul Sfintei Virginia,* 19 mai/1 iunie 1980).

b. Iubirea paternă (blândă, caldă, plină de dor pentru mântuirea omului): *„Eu sunt Păstorul Cel bun. Păstorul Cel bun Îşi pune sufletul pentru oile Sale.“* (Ev. Ioan, 10/11);

„Domnul v-a iubit pe voi mult de tot, că nu a fost vreodată iubire

asemănătoare cu a Lui pentru cei mai mici ai Lui." (citat din *Testamentul Sfintei Virginia,* 19 mai/1 iunie 1980).

c. Spiritul profetic (înălțător, transcendental, eshatologic): *„Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului."* (Ev. Matei, 25/13);

„Îndreptați-vă spre voile Domnului şi spre sfințenie, ca El să vă îmbrace cu putere de sus şi să-Şi poată Domnul împlini planul Său cu voi." (citat din *Testamentul Sfintei Virginia,* 19 mai/1 iunie 1980).

d. Iconomia suprafirească (precisă, înțeleaptă, echilibrată): *„Cine este iconomul credincios şi înțelept, pe care stăpânul îl va pune peste slugile sale, ca să le dea, la vreme, partea lor de grâu? Fericită este sluga aceea pe care, venind stăpânul, o va găsi făcând aşa."* (Ev. Luca, 12/42,43);

„Nimeni din voi să nu caute folosul său, ci unul altuia slujiți cu dragoste, ca să aveți parte de truda voastră." (citat din *Testamentul Sfintei Virginia,* 19 mai/1 iunie 1980).

e. Cumințenia îngerească (precaută, dulce, diafană): *„păziți-vă de aluatul fariseilor!"* (Ev. Marcu, 8/15);

„Iar tu, copil cuminte, ce stai cu luare-aminte şi cu frică în fața Domnului, de ce nu ajuți pe fratele tău care şade nepăsător?" (citat din *Testamentul Sfintei Virginia,* 19 mai/1 iunie 1980).

f. Dăruirea jertfelnică (altruistă, universală): *„Căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer şi care dă viață lumii"* (Ev. Ioan, 6/33);

„Tot ce faceți, să faceți ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, căci de la Domnul veți primi plata." (citat din *Testamentul Sfintei Virginia,* 19 mai/1 iunie 1980).

g. Ineditul atemporal (original, constructiv): *„N-am venit să stric legea, ci s-o împlinesc."* (Ev. Matei, 5/17);

„Viața pe pământ e scurtă. Nu o pierde pe cealaltă, veşnică, pentru aceasta. Tu singur îți poți pregăti locul în cer, cât de frumos vrei să-ți fie." (citat din *Testamentul Sfintei Virginia,* 19 mai/1 iunie 1980).

Dacă, prin absurd, am admite că diavolul a hrănit creştinătatea timp de cincizeci de ani, cu atâtea învățături cereşti, de mult împărăția lui s-ar fi dezbinat întru sine. De aceea:

Prin Sfânta Virginia nu vorbea diavolul.

3. Din proorociile Sfintei Virginia s-au folosit însă doar omul sfânt, şi Dumnezeu. Omul curat a primit o nouă confirmare a existenței lui

Dumnezeu şi a iubirii nemărginite pe care El o nutreşte față de creația Sa. Dumnezeu a chemat prin *Cuvânt,* a primit, şi apoi a pecetluit cu darul credinței un popor nou, de fii credincioşi, pe care l-a numit Noul Israel. Prin acesta, El Şi-a zidit Biserica-mireasă, Noul Ierusalim, care se pregăteşte asiduu, prin ascultare şi curăție sfântă, de întâmpinare întru slavă a Împăratului Hristos, la cea de a doua Sa venire pe pământ: *„Şi iarăşi va să vină, cu slavă, să judece viii şi morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârşit"* (fragment din Crezul creştin). De aceea:

Prin Sfânta Virginia vorbea Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este, aşadar, al lui Dumnezeu, şi este de la Dumnezeu, şi este Dumnezeu, şi Dumnezeu este *Cuvântul*: *„Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, Cel ce era, Cel ce este şi Cel ce vine"* (Apocalipsa, 1/8).

„O, vino, Doamne Iisuse!" (Apocalipsa, 22/20)

MONTANISM ŞI *„NEOMONTANISM“*

„Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor fățarnici! Că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați.“

(Ev. Matei, 23/13)

Sfinții de ieri, şi moda lumii de azi

Parcurgând articolul preotului Adrian Niculcea, intitulat *„Puncte de vedere – Neomontanismul de la Pucioasa“* şi publicat în periodicul ortodox *„Vestitorul“* din 15 ianuarie 1993, oricine poate resimți o adâncă nedumerire vis-a-vis de contradicțiile majore dintre învățătura de azi a bisericii din lume şi cea care, înfruntând intemperiile vremii, a dăinuit în slovele cărților rămase de la Sfinții Părinți. Citind cu luare-aminte *„Viețile sfinților“,* vom rămâne impresionați de ascetismul pe care ei îl practicau cu o rigurozitate care depăşea uneori puterea omenească, pentru a dobândi răsplata mântuirii. Unii dintre ei nu gustau ca hrană decât seara, câte puțin, din roadele pământului; alții, la câteva zile, ducând o luptă înverşunată împotriva propriului trup, pentru despătimirea lui şi curățirea acestui *„vas“* care avea menirea să fie *„templu al Duhului Sfânt“* (I Corinteni, 6/19). Şi cu toate acestea, la trecerea pragului din această lume spre cea nevăzută, ei împărtăşeau ucenicilor lor simțământul de teamă şi sfială că nu vor fi vrednici de locul de veci al drepților şi de părtăşia veşniciei cu Hristos. Ne putem întreba dacă numai pentru sfinții de atunci a grăit Hristos în Evanghelie, zicând: *„Strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viață.“* (Ev. Matei, 7/14).

Critica preotului Adrian Niculcea la adresa rigorismului din hrisovul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim de la Glodeni-Pucioasa, în ceea ce priveşte puritatea simțurilor, hrana vegetariană şi portul creştinesc, şi care nu sunt în pas cu moda lumii din zilele noastre, ne sugerează o învățătură nouă, o răstălmăcire a Scripturii, potrivit cerințelor lumii moderne: *„largă este poarta şi lată este calea care duce la viața vremelnică, şi apoi la moarte sigură“*, iar celor de pe calea cea strâmtă, care speră în viața veşnică, nemairămânându-le decât titlul de *„erezie sectară“,* aşa cum era

oarecând cea a Nazarineanului *(v. Faptele Apostolilor, 24/5; 28/22).*

Aşadar, avem ocazia să constatăm că încă mai supraviețuieşte, respectată cu credincioşie, tradiția „cunoscătorilor legii“. După cele două mii de ani de la Înălțarea lui Hristos, ei încă se îngrijorează mai mult de cei care merg pe calea cea strâmtă, decât de cei care şi-au ales calea cea largă. Scriptura însă ni-i arată cu degetul lui Dumnezeu pe cei aleşi: *„...lăsați-i, căci dacă această hotărâre sau lucrul acesta este de la oameni, se va nimici; iar dacă este de la Dumnezeu, nu veți putea să-i nimiciți, ca nu cumva să vă aflați şi luptători împotriva lui Dumnezeu.“* (Faptele Apostolilor, 5/38,39). Aşa că jumătățile de măsură care supraviețuiesc încă în biserica ortodoxă trebuie să-şi întâlnească şi ele susținători, chiar dintre cei ce păstoresc în ea.

„Lăsați-i! Sunt călăuze oarbe!“ (Ev. Matei, 15/14)

Mănăstirea Noul Ierusalim de la Pucioasa a stârnit păreri pro şi contra în privința identificării ei cu cetatea sfântă, descrisă în *Apocalipsa,* la capitolul 21. În articolul său, preotul Adrian Niculcea sesizează ceea ce el crede a fi o gravă neconcordanță de termeni. Citățm:

> *„Textul* «legământului» *de la Pucioasa ne dă în continuare să înțelegem că dacă România este Noul Ierusalim, cetatea proorocită în Apocalipsă şi coborâtă, deja, în istorie, biserica construită la Glodeni, cu arhitectura ei atât de originală, nu este altceva decât* «templul» *acestei cetăți. Intrarea în incinta acestui edificiu super-sacru, deja nu se mai poate face decât prin adoptarea unei rigori ieşită din comun.* «Pentru ca sfântul templu să fie umbrit de strălucirea cerească, continuă textul, şi pentru ca Domnul să-Şi arate puterea desăvârşirii Sale, eu, arhiereul Irineu, din mila lui Dumnezeu martor al acestei lucrări de mântuire, leg sub blestem pe oricine ar cuteza să calce în acest loc sfânt fără a ține strict rânduiala»; *este vorba în continuare de câteva exigențe speciale, între care renunțarea la unirea conjugală a soților, renunțarea la carne şi la băuturi alcoolice tari, adoptarea calendarului pe stil vechi, revenirea la vestimentația anticvă* («ținuta portului creştinesc, după rânduiala Sfintei Scripturi») *etc.*
>
> *O primă observație. Identificarea Noului Ierusalim cu România, spre care se vor îndrepta, potrivit d-lui Marian Zidaru,* «toți cei care vor dori să scape din focul care va cuprinde întreaga

omenire», *în jurul căreia* «se vor aduna toți oamenii care vor vedea adevărul», *dar mai ales* «toți cei care vor voi să asculte *cuvântul Domnului* sau să-l citească *(şi care pentru aceasta vor fi nevoiți să învețe limba română)*» (am citat din *„Vestitorul“* din 30.11.1992, pag. 5 col. 2), *nu pot să nu ne amintească versetele 41-43 din rugăciunea regelui Solomon, rostită cu ocazia sfințirii templului de la Ierusalim:* «Chiar străinul care nu este din poporul Tău Israel, se roagă Solomon, de va veni pentru numele Tău din pământ îndepărtat [...] şi el va veni şi se va ruga în templul acesta, să-l asculți (O, Doamne) din cer, din locaşul şederii Tale...» (III Regi, 8/41-43). *Este evident că entuziaştii neomontanişti interpretează capitolul 21 al Apocalipsei prin prisma relatărilor despre construirea şi sfințirea templului lui Solomon din mijlocul vechiului Ierusalim, evenimente descrise în capitolul 8 al cărții a III-a a Regilor.*

Lectura fragmentară a Bibliei, dar mai ales înțelegerea ei superficială a jucat însă adepților mişcării «Noului Ierusalim» *o farsă rară. Capitolul 21 al Apocalipsei descrie într-adevăr viziunea Sfântului Ioan despre Noul Ierusalim, Cetatea cea cu douăsprezece porți. În versetul 22 Sfântul Ioan evanghelistul adaugă însă un amănunt tulburător, care a scăpat cu totul atenției vizionarilor de la Pucioasa. În timp ce textul* «Noului legământ» *semnat de PS Irineu Bistrițeanul vorbeşte despre biserica de la Pucioasa ca despre* «templul» *Noului Ierusalim din România, Sfântul Ioan, referindu-se la cetatea* «Noul Ierusalim» *din viziunea sa, declară scurt:* «Şi templu n-am văzut în ea, căci Domnul Dumnezeu Atotțiitorul şi Mielul este templul ei (al cetății Noul Ierusalim, n.r.)»“.

De la bun început trebuie să observăm că acest articol a fost *„comandat“* de mai-marii Bisericii în perioada pregătitoare a Sinodului *„tâlhăresc“* din 19-23 ianuarie 1993 (în care s-a încercat desființarea brutală a celei mai noi mişcări religioase de înnoire spirituală a Bisericii, apărută chiar în sânul B.O.R.) şi s-a dorit a fi *„artileria grea“*: adică atât alegerea autorului articolului, în persoana eruditului profesor de Dogmatică, preotul Adrian Niculcea (fost profesor la Seminarul Teologic din Bucureşti), cât şi termenii neechivoci, folosiți de către acesta (neomontanism, aberații, marginea ortodoxiei ş.a.), termeni care sugerează erezia înainte de a fi fost constatată şi demonstrată, sunt două manevre ieftine, dar care s-au dovedit atunci foarte eficient folosite de către

samsarii de cuvinte, prin care opinia publică a fost înşelată asupra acestei realități istorice, care a fost şi a rămas şi este Biserica Noul Ierusalim.

Biserica poate fi templu?

Poporul Domnului, de la Pucioasa, nu e alcătuit din teologi. De aceea ei nu şi-au propus niciodată să teoretizeze lucruri pe care le observă, dar care uneori depăşesc chiar propria lor putere de înțelegere. În schimb, chemați fiind de Dumnezeu-Cuvântul spre o trăire autentic creştină, ei au experimentat pe viu ceea ce pentru alții au rămas simple subtilități ale teologiei speculative. Dintotdeauna țăranul român şi-a făcut semnul sfintei cruci cu evlavie adâncă, fără să ştie exact dacă cele două degete din podul palmei reprezintă cele două firi ale Mântuitorului sau pe strămoşii săi, Adam şi Eva, sau de ce face el crucea de la dreapta spre stânga şi nu invers, cum fac catolicii.

De aceea, pentru viețuitorii mănăstirii de la Pucioasa a fost mai puțin important faptul că termenul de *„templu“,* care corespundea cu aspectul bisericii pe care o zidiseră, nu se potriveşte întocmai cu realitatea semantică, proprie cuvântului folosit, şi cu atât mai mult, cu relatarea din *Apocalipsa 21/22,* relatare care, după cum vede preotul Adrian Niculcea, *„declară scurt:* «Şi templu n-am văzut în ea, căci Domnul Dumnezeu Atotțiitorul şi Mielul este templul ei»*“*. Ce să fi văzut *„scurt“* Adrian Niculcea în această declarație apocaliptică despre Cetatea Sfântă Noul Ierusalim? Mai degrabă vederea lui *„scurtă“* se referă nu atât la obiectivul modest, pe care el însuşi şi l-a propus în titlul articolului: *„puncte de vedere“,* ci la faptul că, făcând el din țânțar, armăsar, ridică o confuzie de termeni la rangul de erezie. Aici Adrian Niculcea completează cu rafinament maniera acuzatoare indirectă, pe care o foloseşte în titlul articolului. Astfel, el asociază montanismului (o sectă eretică a primelor veacuri creştine) prefixul *„neo“* (nou), şi apoi arată cu degetul întins spre Pucioasa. Cititorul va înțelege singur că acolo este vorba de *„o nouă erezie“,* deşi în text Adrian Niculcea se fereşte cu grijă să afirme acest lucru, pentru a-şi conserva imaginea, aparent neutră, sobră şi academică. Dar, cum nici o crimă nu este perfectă, Adrian Niculcea a mai *„scăpat“* câte ceva. Vom arăta mai încolo câteva erori de logică şi de conduită deontologică, pe care le-a comis Adrian Niculcea. În schimb, toate speculațiile pe care le face ulterior, sunt simple exerciții de virtuozitate ideologică, la care, să recunoaştem, Adrian Niculcea excelează. Spre exemplu, el se

poticneşte intenţionat de termenul arhaic *„templu“,* care mai este folosit astăzi în limbajul curent doar pentru a da coloratură exprimării (în speţă, când este vizată o realizare arhitectonică deosebită). Operând ca un expert (ce este) în teologia dogmatică speculativă, el atacă frontal folosirea lejeră a acestui termen în hrisovul de la Pucioasa, pentru a putea, apoi, face digresiuni pe marginea acestui subiect, de altfel inatacabil. Odată găsit *„cuiul lui Pepelea“,* esenţialul va putea fi ocolit cu grijă: Adrian Niculcea nu suflă nici un cuvinţel, ca teolog ce e, despre o problemă cu adevărat de fond: vorbeşte, sau nu, Dumnezeu la Pucioasa?

Adrian Niculcea ar fi putut să observe cu francheţe că limbajul hrisovului se înscrie în atmosfera arhaică, profetică, a *Apocalipsei,* iar în ceea ce priveşte largheţea cu care se foloseşte de obicei termenul *„templu“,* situaţia nu este singulară. Spre exemplu, noţiunea de *„catedrală“,* atât de improprie pentru ortodoxia noastră, a fost importată cu nonşalanţă de la apuseni, şi apoi s-a impus, pentru unele biserici din unele oraşe, cu atâta uşurătate, încât nimeni nu-i mai cercetează etimologia şi nici nu se mai întreabă dacă este sau nu potrivită. Chiar şi acum se doreşte a se zidi o *„catedrală a mântuirii neamului“,* cu toate că mai mult ca sigur ea nu va salva de la derivă creştinătatea românească. Zice un proverb: *„Ce-i lipseşte chelului? Tichie de mărgăritar“*. Ortodoxia n-a fost şi nici nu va fi mai puţin autentică fără acest moft, numit impropriu *„catedrală“,* care o va muta fizic pe cea din Dealul Patriarhiei, în Dealul Arsenalului, dar o va despuia de tot de duhovnicie. Nu cu palate faraonice poate fi trezită biserica din somnolenţă, ci cu sinergia, mereu amânată până acum, dintre duhul omului şi Duhul lui Dumnezeu.

Noţiunea de *„templu“,* care, după cum vom vedea, este incriminată cu dibăcie şi *„profesionalism“* de către Adrian Niculcea, prin preluarea dilemei hamletiene *„A fi... sau a nu fi...“*, este în realitate una din cele mai fireşti şi mai curate echivalenţe ale limbii moderne, atât pentru *„biserică“* în accepţiunea ei actuală, atribuită lăcaşului de cult, cât şi pentru trupul curat, sfinţit, care se face locaş al Duhului Sfânt: *„Şi a intrat Iisus în templu [...] şi a zis lor:* «Scris este: casa Mea, casă de rugăciune se va chema.»*“* (Ev. Matei, 21/12,13);

„Dărâmaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica. [...] Iar El vorbea despre templul trupului Său.“ (Ev. Ioan, 2/19-21);

„Nu ştiţi, oare, că voi sunteţi templu al lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?“ (I Corinteni, 3/16).

Pentru a găsi însă cu orice preţ o contradicţie, Adrian Niculcea se agaţă cu disperare de cuvintele biblice, observând corect cea de a doua semnificaţie a termenului de *„templu“*: *„Şi templu n-am văzut în ea [...] şi Mielul este templul ei“* (Apocalipsa, 21/22), dar uitând-o, deliberat se pare, pe prima: *„Şi s-a deschis templul lui Dumnezeu, cel din cer, şi s-a văzut în templul Lui chivotul legământului Său.“* (Apocalipsa, 11/19).

Apocalipsa: cartea împotmolirii înţelepţilor lumii

Să citãm acum, din nou, una din acuzele uşuratice ale lui Adrian Niculcea: *„Lectura fragmentară a Bibliei, dar mai ales înţelegerea ei superficială, a jucat însă adepţilor mişcării* «Noului Ierusalim» *o farsă rară“*.

Farsa, aşadar, ar fi aceea că templul, ba era (specificat în hrisovul semnat de P.S. Irineu Bistriţeanul), ba nu era (aşa cum arată Apocalipsa, 21/22: *„Şi templu n-am văzut în ea...“*). Biblia arată însă şi ea chiar acelaşi lucru: că templul, ba era *(v. Apocalipsa, 11/19)*, ba nu era *(v. Apocalipsa, 21/22)*. Şi atunci, cine a citit fragmentar Biblia? Cine a înţeles-o superficial? Oare, se contrazice cumva însăşi Biblia? În acest punct, se pare că Adrian Niculcea nu mai observă semnificaţia duhovnicească a termenilor. Dezobişnuiţi de darul credinţei şi împătimiţi în a demonstra *ad litteram,* cu raţionamente omeneşti, realităţile lumii nevăzute, teologii moderni fac adesea confuzii între firesc şi suprafiresc. Iar aici, Adrian Niculcea face o dublă confuzie. Întâi el suprapune două evenimente care în realitate sunt separate temporal, ignorând faptul că proorociile au adesea semnificaţii simbolice multiple. Astfel, proorocia rezidirii templului *(v. Iezechiel, 43/7-12)* se împlineşte nu numai prin actul istoric al lui Zorobabel, din anul 536 î.d.Hr. *(v. III Ezdra, 6/2; 4/63)* sau cu restaurarea făcută de Irod cel Mare, ci şi prin învierea în trup a Mântuitorului Hristos, pentru ca după două mii de ani ciclul să se repete: întâi se rezideşte *„templul“* (cu semnificaţia actuală de biserică) la Pucioasa *(v. Apocalipsa, 11/19),* proorocit şi prin *Cuvântul lui Dumnezeu* din 18 august 1991: *„...şi iată, cuvântul cel scris în ziua aceea trebuie numaidecât să ia trup prin ridicarea acestui templu şi a împrejurimilor toate, din cuprinsul acestor hotare...“*, şi abia apoi se rezideşte templul care este Mielul-Hristos *(v. Apocalipsa, 21/22)*, prin revenirea văzută, în trup, printre oameni, a lui Mesia.

Apoi, este surprinzător faptul că Adrian Niculcea nu observă (sau se face că nu observă) că evenimentele descrise în capitolul 21 al *Apocalipsei* încep cu cuvintele-cheie: *„şi am văzut cer nou şi pământ nou“*. Aceste cuvinte, cu valoare de jalon în desfăşurarea timpului, nu pot fi aso-

ciate în zilele noastre unui eveniment consumat deja, căci evidența arată că la nivel macrocosmic se prelungeşte de veacuri, de la potop încoace, o continuitate spațio-temporală, şi deci încă n-a avut loc această schimbare apocaliptică în decorul universului. Noi încă aşteptăm acest cer nou şi acest pământ nou, chiar dacă le simțim aproape, *„la uşi“*. Şi atunci, cum acceptă Adrian Niculcea că evenimentele consemnate în continuare în capitolul 21 al *Apocalipsei* sunt contemporane cu noi, la modul propriu? La modul figurat, adică duhovniceşte, da, are loc împlinirea unei proorocii sub ochii noştri: se naşte o Cetate Sfântă, Noul Ierusalim, care *„se pogoară din cer“* în anul 7500 de la facerea lumii (anul bisericesc 1992); adică este construită după planuri dictate detaliat, din cer, prin cuvânt dumnezeiesc, aşa cum Moise a primit de la Domnul cuvânt pentru ridicarea cortului sfânt *(v. Ieşirea, 25,26)*, aşa cum Solomon a primit îndemn de zidire a templului în vremea sa *(v. III Regi, 6/12-38)*, aşa cum Iezechiel a primit indicații detaliate pentru rezidirea templului *(v. Iezechiel, 43/7-12)*. Cetatea Sfântă Noul Ierusalim este chivernisită de oameni iubitori de sfințenie, aleşi pentru curăția inimii lor, căreia îi gustă zilnic dulceața împlinirii: *„Şi ei vor fi poporul Lui şi Însuşi Dumnezeu va fi cu ei“* (v. Apocalipsa, 21/3). Ea are douăsprezece porți *(v. Apocalipsa, 21/12)*. În cetate nu va intra nimic pângărit şi nimeni care e dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna *(v. Apocalipsa, 21/27)*, păstrându-se astfel la loc de cinste sfiala sfântă, instituită de veacuri pentru locaşul Domnului: *„Nici un fiu străin, netăiat împrejur la inimă şi netăiat împrejur la trup, nu trebuie să intre în locaşul Meu cel sfânt, nici chiar acel fiu care locuieşte în mijlocul fiilor lui Israel.“* (Iezechiel, 44/9).

Cam atât putea împlini, în anul bisericesc 1992, poporul ales al lui Dumnezeu, cu slabele lui puteri şi cu înzestrările sale materiale puține, pentru a-i arăta încă o dată lumii, prefigurată în chip văzut, proorocia despre Cetatea Sfântă Noul Ierusalim. Aşa cum împărăția cerurilor este prefigurată în inima omului *(„Împărăția lui Dumnezeu nu vine văzând cu ochii, [...] este înăuntrul vostru.“,* Ev. Luca, 17/20,21*)*, pentru ca la sfârşitul veacurilor să se aşeze în chip văzut peste lume *(„Împărăția lumii a ajuns Împărăția Domnului nostru şi a Hristosului Său şi va împărăți în vecii vecilor.“* Apocalipsa, 11/15*)*, tot aşa, Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, zidită la Pucioasa cu mâini curate, de către oameni îndeletniciți cu lucrarea sfințeniei, prefigurează Cetatea Sfântă nefăcută de mână, Ierusalimul cel ceresc, care se va pogorî din cer, după ce va fi fost făcut cerul cel nou şi pământul cel nou. Aceasta va împlini, dar tot duhovniceşte, celelalte

aspecte ale proorociei, care nu puteau fi zidite în 1992 la modul propriu, de mâna omului *(v. Apocalipsa, 21/16-21):*

1. – cetatea de aur curat, ca sticla cea curată;
2. – lungimea, lățimea şi înălțimea cetății, fiecare de câte 12000 de stadii (2200 km);
3. – zidăria zidului, de iaspis, limpede cum e cristalul;
4. – zidul înalt de 144 de coți (70 metri);
5. – temeliile zidului, împodobite cu douăsprezece pietre scumpe (iaspis, safir, halcedon, smarald, sardonix, sardiu, hrisolit, beril, topaz, hrisopras, iachint şi ametist);
6. – cele douăsprezece porți, lucrate din douăsprezece mărgăritare: fiecare poartă, dintr-o perlă;
7. – ulițele cetății, din aur curat, şi străvezii ca sticla.

Ne întrebăm: cum de n-a observat Adrian Niculcea această deplinătate de *„neîmpliniri“,* şapte la număr (!), pentru a putea apoi *„demonstra“* atât de uşor că ceea ce s-a zidit la Pucioasa nu concordă cu proorociile *Apocalipsei* din capitolul 21? Cine a citit fragmentar Biblia? Cine s-a păcălit, jucându-şi singur *„o farsă rară“*?

Cei ce n-au citit Biblia fragmentar, ci cu îndoită atenție, se vor întreba însă, poate cu justificată îngrijorare: atunci, ce este Biserica de la Pucioasa?

Ce este biserica de la Pucioasa?

Cuvântul lui Dumnezeu din 9/22 august 1991 dezvăluie că zidirea văzută de pe pământ are o corespondență în ceruri: cetatea din lumea nevăzută, care se va pogorî din cer la plinirea vremii: *„Se lucrează şi temelie pe pământ, şi temelie în cer. Voi lucrați aici cu cerul, şi alți copii de ai Mei lucrează în altă parte cu cerul, şi este cerul tot, în mare serbare, în ziua aceasta“*.

Temporal, se disting, deci, două aspecte complementare ale proorociei apocaliptice:

1. În prezent, aflându-ne în etapa premergătoare celei de a doua veniri cu trupul a lui Hristos, locaşul sfânt de la Pucioasa, zidit de poporul lui Dumnezeu la porunca Sa, are menirea şi slujeşte ca biserică creştin-ortodoxă, sfințită după canoanele strămoşeşti, în care se săvârşeşte neîncetat sfânta jertfă, nesângeroasă, prin mâinile preoților aleşi de către Dumnezeu. În chip tainic, prin sfințenia cerută slujitorilor ei şi prin

proiectarea spre lume, ca o chemare, a uşilor împărăteşti şi diaconeşti, care devin astfel porţile mănăstirii, locaşul de cult este pregătit să devină tronul biruinţei Mielului – Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim *(v. Apocalipsa, 22/1)*.

2. În etapa finală, odată cu venirea Domnului şi cu împlinirea voinţei Lui *(„Iată, noi le facem pe toate.“,* Apocalipsa, 21/5*),* locaşul sfânt se înnoieşte, aşa cum tot universul va fi transfigurat *(„Şi am văzut cer nou şi pământ nou“* – Apocalipsa, 21/1*)* şi devine din pietricica albă *(v. Apocalipsa, 2/17),* Chivotul – Sfânta Sfintelor Bisericii Cereşti, *„tronul lui Dumnezeu şi al Mielului“* (Apocalipsa, 22/1). România devine Noul Canaan, dar nu în sens de ţară-stat, care delimitează strict administrativ un teritoriu în care se vorbeşte limba română, ci, mai degrabă, ca areal al strămoşilor noştri, a căror răspândire geografică pe o zonă de circa 2200 km diametru, pare a fi, după aprecierile istoricilor, întru totul plauzibilă.

În fine, în aceeaşi etapă, la plinirea vremii, Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, cea nefăcută de mână, şi care împlineşte (duhovniceşte!) toate profeţiile de amănunt (dimensiuni, materiale preţioase, strălucire cerească), descrise în capitolul 21 al *Apocalipsei,* se va pogorî din cer şi va îmbrăca într-o ocrotire cerească pământul român, ţara strălucirilor, proorocită de Proorocul Daniel *(v. Apocalipsa, 21/2; Daniel, 11/41)*.

Aşadar, nu pare deloc nefiresc ca acel *„Legământ nou – Cuvânt de mărturie“* să cuprindă într-o îmbrăţişare de sensuri toate aceste semnificaţii complementare, ascunse în proorociile apocaliptice: *„Legământul nou“* ilustrează angajamentul poporului lui Dumnezeu de a pregăti, prin trăire jertfitoare şi prin exemplu viu, cea de a doua venire a Domnului, iar *„Cuvântul de mărturie“* se constituie într-o reiterare-avertisment a tuturor înştiinţărilor biblice, pe care Dumnezeu le dezvăluie omului, oferindu-i şansa lepădării de sine şi a angajării responsabile pe calea mântuirii.

În ceea ce priveşte atât de controversata noţiune arhitectonică, de *„templu“,* putem afirma acum fără rezerve că Biserica Noul Ierusalim nu este un *„templu“* ca *templul lui Solomon,* ci o biserică creştin-ortodoxă obişnuită, asemănătoare în titulatură cu celelalte biserici locale. Să nu uităm că numele ei este dat chiar de Dumnezeu. Aşa cum există Biserica „Sfântul Nicolae“, Biserica „Albă“, Biserica „Neagră“, Biserica „Mănăstirea Caşin“, aşa este şi Biserica „Noul Ierusalim“. Deşi numele ei pare exotic, el împlineşte o proorocie cerească. În nici un caz el nu este mai *„exotic“* decât alte nume, purtate de alte biserici: Biserica Cuţitul de argint, Biserica Capra, Biserica Fântâna boului, Biserica Puţul înalt, Biserica Puţul cu zale, Biserica Cuibu' cu barză, Biserica Dintr-o zi, Biserica Dintr-un lemn, Biserica Bariera Vergului, Biserica Giuleşti-Ţigănie, Biserica Galileea Străuleşti, Biserica Fundenii Doamnei, Biserica Sf. Calinic Cătelu, Biserica Rodica Moşoiu, Biserica Doamna Oltea, Biserica Ion Creangă, Biserica Apărătorii patriei (I şi II!), Biserica Tudor Vladimirescu-Canal, Biserica Belvedere, Biserica Delea Veche (şi Nouă!), Biserica Precupeţii Vechi (şi Noi!), Biserica Cărămidarii de Sus (şi de Jos!), Bisericile Negustori, Dulgheri, Olari, Ferentari, Zlătari, Bumbăcari, Pieptănari, Săpunari, Militari (I, II şi III!), A Lăutarilor, A Măcelarilor, Biserica Scaune, Biserica Flămânda, Biserica Sărmana, Bisericile Popa Tatu, Popa Chiţu, Popa Nan, Popa Petre, Popa Stoica, Popa Rusu, Popa Soare, Popa Dârvaş şi multe altele, cu iz de proprietate privată. *„Numit-au cu numele lor pământurile lor“* proorocea psalmistul David despre mofturile vremurilor noastre *(Psalmii, 48/11)*. Mai e şi o „Biserică cu Sibile“. *„Ei bravos!“* va tresări din somnul lui de veci Caragiale. Oare, cu ce ghicesc sibilele-ghicitoare în această biserică? Cu ghiocul? În palmă? În cafea? În cărţi sau în bobi? Îndrăznim să credem că, în comparaţie cu atâtea denumiri scandaloase, unele caraghioase, altele chiar cacofonice sau absurde, denumirea Bisericii Noul Ierusalim corespunde sublimului suprafiresc, pe care-l reprezintă chemarea oamenilor la sfinţenia autentică. Dar argumentul suprem este că acest nume e ales de Însuşi Dumnezeu *(v. Apocalipsa, 21/2)*.

„Rigurozitatea“ hrisovului Mănăstirii Noul Ierusalim

Hrisovul se înscrie, aşadar, în atmosfera tainică, profetică, a cărţii *Apocalipsei.* Termenii adiacenţi folosiţi (templu, turn, stâlp, piatră, regină) conferă limbajului atât culoarea biblică, încărcată de istorie, cât şi semnificaţia simbolică, necesară cuprinderii condensate a tuturor aspectelor profetice care se îngemănează în acest mesaj. De aceea este necesar ca ei să fie corect înţeleşi, mai ales ţinând seamă de temporalitatea lor.

Am văzut, deja, că prin *„templu“* înţelegem când locaş de Biserică a lui Hristos (dar numai până la cea de a doua venire a Mântuitorului pe pământ), când Sfânta Sfintelor, tronul lui Dumnezeu şi al Mielului *(v. Apocalipsa, 22/1*) (odată cu Parusia), când Trupul lui Hristos (în sens concret, după judecata universală) *(v. Apocalipsa, 21/22)*. De aceea, lăcaşul sfânt de la Pucioasa putea fi de pe acum numit Sfânta Sfintelor, având în vedere proiecţia profetică spre viitor, întărită prin cele trei virtuţi creştine fundamentale: credinţa, nădejdea şi dragostea. Implicit, această atitudine

în limbaj reclamă în plus o conduită excepțională, de viețuire sfântă a celor care vor aduce în ea *„jertfă duhovnicească de doxologie, adorare şi rugăciune“* (am citat din hrisov). Pentru ei se stabilesc, firesc, rânduieli riguroase de moralitate şi curățenie a firii.

Nimeni nu se scandalizează când aude că anumite locuri cu consacrare specială, cum ar fi Sfântul Munte Athos, sau Mănăstirea Frăsinei, au rânduieli aparte, menite să conserve mai bine împlinirile de sfințenie ale înaintaşilor. Nimeni nu-i învinuieşte de misoginism pe călugării fondatori ai rânduielilor atonite sau pe Sfântul Calinic de la Cernica, ctitorul Mănăstirii Frăsinei, unde femeilor le este interzisă prezența. Iar aici, la Pucioasa, Însuşi Dumnezeu a impus un buchet de rânduieli care se constituie într-o pravilă minimală, necesară vieții mănăstireşti, iar rigurozitatea lor a stârnit atâta stropşire, atâta oțăreală şi atâta strepezeală, încât invidioşii se fac vrednici de milă: *„mai-marii cei de peste voi vă ridică vină vouă, vă aduc vină de mândrie şi vă sfătuiesc să lepădați cuvântul şi glasul Meu, care se lasă deasupra voastră, deasupra ieslei cuvântului Meu. Ei vă învinuiesc de mândrie, şi Eu iată ce spun: o, de ar cădea toată făptura în ceea ce sunteți voi căzuți! căci voi sunteți căzuți în brațele dragostei de sfințenie şi de cer şi de veşnicie cu Mine. Această viață este o datorie, şi mai mult decât atât, înaintea lui Dumnezeu. Cei ce iubesc pe Domnul cu adevărat, unii ca aceia nu pun vină peste voi, dar iată, Eu nu mai văd credință şi lumină la fiii oamenilor. Fiii oamenilor nu caută spre fiii lui Dumnezeu ca să primească mărturisire despre Mine şi ca să creadă în Mine. O, nu mai este frică de Dumnezeu, căci înțelepciunea care vine de la om a înşelat şi pe fiii credinței.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 10/23 aprilie 1994).

„Vestimentația anticvă“ a preotului Adrian Niculcea

Probabil că în legătură cu această expresie, Adrian Niculcea şi-a permis o relaxare în limbaj, căutând să se răsfețe. Ca să-şi etaleze erudiția (pe care, oricum, nu i-o contesta nimeni), el a riscat calchierea latinescului *„antiquus“* (antic). Acest cuvânt, *„anticvă“,* un autentic *„false friend“,* cum zice englezul, i-a jucat cu adevărat lui Adrian Niculcea o *„farsă rară“*. Termenul există, într-adevăr, în limba română, dar numai ca substantiv feminin (nicidecum ca adjectiv flexionabil!), şi este folosit exclusiv pentru a desemna un anumit tip de *corp de literă,* folosit în tipografie (dar pare plauzibil că Adrian Niculcea nici măcar nu bănuia acest

amănunt). Indiferent de rezultat (eu, personal, îl consider un ifos gratuit), este o exagerare grosolană să pretinzi că portul creştinesc pe care-l reclamă Sfânta Scriptură (voalul femeilor, renunțarea la podoabe şi împletituri de păr, îmbrăcămintea decentă *– v. I Timotei, 2/9,10; I Corinteni, 11/6-10*) ține de antichitate. El ține, mai degrabă, de bunul simț comun, de care însă omul modern s-a cam dezobişnuit, încât acum i se pare ciudat când îl mai întâlneşte, ca din întâmplare, pe undeva. Aceste obiceiuri creştineşti nici măcar nu sunt căzute în desuetudine, cum ar dori unii, ci sunt păstrate cu demnitate de către adevărații creştini şi adevăratele creştine. Mai mult, această acuză nu corespunde întru nimic realității de la Pucioasa. A te îmbrăca folosind haine făcute după metoda tradițională (țesute în casă, cusute în casă, întrebuințând, ca materie primă, bumbac, in şi cânepă, în loc de fibre sintetice), nu înseamnă că te-ai întors la antichitate. Aici se poate remarca, mai degrabă, meritul recuperării unor obiceiuri tradiționale, unele străvechi, în parte pierdute, şi chiar o împlinire a voinței lui Dumnezeu: *„Țărăncuță, unde este cânepa şi melița? Făceai cămăşuță de câlți şi costum alb ca zăpada. Şi Domnul poartă hăinuță de in, cămăşuță de in. Şi îngerii poartă tot asemenea. Eu nu vă înfrunt. Fiți desăvârşiți, ca să putem să trăim în vremurile friguroase.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 septembrie 1977).

Cartea Adevărului: o dilemă hamletiană pentru Adrian Niculcea

Să citățm în continuare din articolul lui Adrian Niculcea:

> *„Aflăm astfel din textul intitulat* «Legământ nou – Cuvânt de mărturie» *că prin înălțarea bisericii-templu de la Glodeni-Pucioasa* «se împlinesc toate proorociile din Cartea Adevărului (?) cum că România va fi regina aleasă şi binecuvântată pentru popoare, va fi nou Canaan, nou Eden şi nou Ierusalim». *Urmează apoi citatul din Apocalipsă, capitolul 21:* «Şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu...». *Ne întrebăm care ar putea fi acea misterioasă Carte a Adevărului, care să cuprindă asemenea proorocii despre România? Apocalipsa în nici un caz, cel puțin în forma pe care o cunoaştem. S-ar părea că este vorba de profețiile lui Sundar Singh“.*

Să observăm aici că formularea din hrisov: *„se împlinesc toate proorociile din Cartea Adevărului“* (cum de n-a sesizat Adrian Niculcea

că este vorba de Biblie, ca să nu bâjbâie cu supozițiile până la Sundar Singh?) se referă la un proces în derulare, de durată, pentru care construirea Mănăstirii Noul Ierusalim se constituie exclusiv ca un reper luminos în negura timpului. Exprimarea *„se împlinesc toate proorociile“* trebuie înțeleasă, aşadar, ca fiind ea însăşi o proorocie aflată într-o continuă desfăşurare, într-un prezent continuu, care se va sfârşi şi se va desăvârşi atunci când va veni Cel Desăvârşit.

Deocamdată, acest prezent continuu se prelungeşte în viitor. Spre exemplu: *„România va fi regină aleasă şi binecuvântată între popoare“* abia când alegerea ei (care, de altfel, este făcută din veşnicie, de către Dumnezeu) şi binecuvântarea dată de Dumnezeu odată cu naşterea ei în istorie, vor fi recunoscute de celelalte popoare. În prezent, vedem că înşişi românii pseudo-credincioşi sunt circumspecți în a-şi recunoaşte propria lor țară în această postură binecuvântată. Ei preferă să se lamenteze că Dumnezeu le dă, dar nu le bagă în traistă; astfel încât România va fi pentru ei noul Canaan abia când va curge în ea lapte şi miere, la modul concret, la fel ca în Canaanul biblic *(v. Deuteronomul, 31/20)* (iar, dacă s-ar putea, chiar de la robinet), iar nou Eden va fi pentru ei abia când se va împlini proorocia lui Isaia: *„Lupul va paşte la un loc cu mielul, leul va mânca paie ca boul şi şarpele cu țărână se va hrăni.“* (Isaia, 65/25). Dacă nu pot vedea duhovniceşte în România un nou Canaan şi un nou Eden, ei vor trebui măcar să recunoască faptul că nou Ierusalim ea este deja, căci aşa a numit-o Domnul: *„...ea este Noul Ierusalim, care va triumfa peste toate popoarele şi peste toate înălțimile.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 septembrie/13 octombrie 1990).

Dacă despre *„Cartea Adevărului“* (Biblia), Adrian Niculcea pretinde că n-a auzit, atunci poate că a auzit despre cartea *„Cuvântul lui Dumnezeu“,* care face şi ea proorocii despre România. Îl anunțăm că ambele conțin referiri exacte la *„țara strălucirii“*: *„La sfârşitul vremii [...] va veni şi în țara strălucirii, [...] va înfige corturile palatului său între mare şi muntele cel sfânt şi strălucit.“* (Daniel, 11/40,41,45);

„Şi va face din ea slava popoarelor şi o va străluci, că ea este cetatea strălucirilor Noului Ierusalim.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 octombrie 1990);

„Azi e praznic împărătesc, şi praznicul zilei de azi vine din părinți, vine din strămoşi, şi serbez pe româneşte în tine zi de Bobotează, pe strămoşeşte serbez cu tine, țara Mea, țara strălucirilor, căci aşa ai fost vestită de proorocii care te-au vestit de la Duhul Sfânt ca să fii. Tu eşti țara strălucirii, despre care a vestit Daniel, proorocul Meu, căci țara Mea, Israel, nu M-a primit când am venit de la Tatăl; s-a temut că vin să domnesc peste ea şi nu M-a primit, şi plata ei a fost cu cei necredincioşi. Dar prin tine, țara Mea, luată dintre neamurile pământului ca să fii Ierusalim nou, Israel nou, voi răscumpăra şi pe Israel, că el e poporul Meu ales, şi cele făgăduite nu se iau de peste cel ales al Meu. Pe tine te-am născut din credința ta în Mine, şi se bucură strămoşii tăi că tu eşti vie printre mulți morți, şi eşti. Şi cum să nu fii, şi cum să nu înviezi tu, cea care eşti, dacă Tatăl te-a ales să fii țara strălucirilor? Din cea părăsită, a făcut Tatăl Meu cea strălucită, că iată cine este strălucirea ta! Eu sunt ziua care luminează peste tine. Eu sunt în tine soare care străluceşte de şapte ori, şi tu străluceşti cu Mine, şi eşti.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 ianuarie 1997).

Tertipuri teologice: teza *„neomontanismului“*

Alăturarea a două canoane ale Sinodului de la Gangra (343): *„Dacă cineva se dedică fecioriei şi înfrânării nu pentru bunătatea şi sfințenia fecioriei, ci pentru că, scârbindu-se, se îndepărtează de căsătorie, să fie anatema“* (canonul 9) şi *„Dacă vreunul din bărbați, din asceza părută întrebuințează haina învelitoare, şi, ca şi cum prin aceasta ar avea dreptatea, ar defăima pe cei ce întrebuințează îmbrăcămintea obştească, să fie anatema“* (canonul 12), (şi citate ca atare în articolul său de către Adrian Niculcea), cu cerințele din hrisovul Mănăstirii Noul Ierusalim, se constituie într-o nouă premiză la o serie de tertipuri teologice ieftine, prin care Adrian Niculcea caută să obțină câştig de cauză: omisiuni, exagerări, confuzii intenționate, de locuri, persoane şi termeni.

Spre exemplu, o exagerare este aceea că (citățm): *„Biserica a condamnat încă din secolul al doilea pe adepții lui Montanus“* pentru două pricini (citățm din nou):

– *„aşteptarea coborârii Ierusalimului ceresc“;*

– *„învățau împotriva căsătoriei“.*

Aici Adrian Niculcea plasează intenționat în față doar două pricini montaniste secundare, dar care-l interesează pe el, deoarece par a se apropia de preocupările celor de la Noul Ierusalim de la Pucioasa.

Prima reacție a bisericii față de doctrina montanistă, se pare că a constituit-o răspunsul episcopilor din Asia Mică. Aceştia, adunați într-un sobor local pe la anul 177, i-au excomunicat pe montaniști. Pentru prima oară biserica se pronunță însă în mod oficial față de montaniști, prin

canonul al 7-lea din Sinodul al II-lea Ecumenic de la Constantinopol, de la sfârşitul secolului al IV-lea (381) şi anume, amintindu-i într-o lungă listă de eretici, care, pentru a putea fi reprimiți în ortodoxie, urmau a fi tratați *ca elini,* adică la fel ca pe păgâni.

În comentariul la acest canon, arhidiaconul prof. dr. Ioan N. Floca menționează cu totul alte pricini care îi caracterizează pe montaniști şi care îi plasează astfel printre eretici. Citãm: *„...montaniştii, originari din Frigia, de unde şi numele de frigi sau frigieni, care erau rigorişti şi învățau că Duhul Sfânt ar fi identic cu Montan, şi care predicau un rigorism deosebit...“* (citat din cartea *„Canoanele Bisericii Ortodoxe“,* ediția 1992, pag. 71).

Alte surse îi caracterizează pe montaniști ca asumându-şi următoarele precepte, destinate să redreseze disciplina şi etica Bisericii:

1. Rezistență la persecuții, dusă până la martiraj, coroana vieții umane;

2. Viziuni extatice, anunțând apropierea celei de a doua veniri a lui Hristos;

3. Convingerea că toți creştinii căzuți din har nu vor putea să se mai ridice vreodată;

4. Orice credincios poate deveni *„profet“,* aşa cum a fost Montanus, deoarece Hristos a promis pe Duhul Sfânt Mângâietorul, tuturor credincioşilor. În mod special, Montanus chiar s-a identificat pe sine cu Duhul Sfânt;

5. Toți credincioşii sunt egali, cu drept de a prooroci, bărbați şi femei; femeile pot vorbi în Biserică, pot chiar şi sluji sau să devină lideri ai Bisericii;

6. Încurajarea unui stil de viață nonconformist, spartan, şi evitarea încurcăturilor cu lumea fizică (separarea bisericii, de lume), deşi montaniştii nu erau ascetici sau eremiți. (Să observăm însă că, dimpotrivă, alte izvoare istorice pretind că ei observau o disciplină penitențială riguroasă şi un ascetism sever!);

7. Renunțarea la preoție. Bătrânii îi învățau pe cei tineri doctrina lor;

8. Practicarea zilnică a abstinenței, postului, mărturisirii păcatelor şi părăsirea oricărei preocupări pământeşti inutile;

9. A doua căsătorie se respingea, iar prima nu era încurajată;

10. Ştiințele şi artele, toată educația lumii, orice formă de viață ornamentală (podoabele) sau homosexuală (deviaționismul comportamental) erau respinse;

11. Credința că Noul Ierusalim *(v. Apocalipsa, 21/2)* va coborî curând pe pământ în micul oraş frigian Pepuza.

Astfel, Adrian Niculcea exagerează chiar prin faptul că, ignorând multiplele deosebiri față de montaniști, înfierează o atitudine destul de paşnică: aşteptarea coborârii Ierusalimului ceresc. O proorocie biblică atât de clară *(„...şi am văzut Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer...“)* (Apocalipsa, 3/12; 21/2) poate stârni asemenea împotriviri, în loc de a fi respectată, prin aşteptarea cuminte a împlinirii ei? Adrian Niculcea ne dovedeşte că da: poate. Aşa cum neîmplinirile *„noii profeții“* a lui Montanus, privind iminenta revenire a lui Hristos, au adus grave prejudicii *Apocalipsei* lui Ioan, care a fost acoperită multă vreme de atunci, de un nor de suspiciune, tot aşa neîmplinirea coborârii Noului Ierusalim la Pepuza este speculată de Adrian Niculcea pentru a umbri credibilitatea profeției în sine *(v. Apocalipsa, 21/2)* şi împlinirea duhovnicească a ei la Pucioasa.

Răstălmăciri şi jonglerii de cuvinte

În ceea ce priveşte al doilea aspect, legat de căsătorie, avem de-a face aici cu o suită de subtilități bazate pe confuzii voite, pe care Adrian Niculcea le foloseşte pentru a-şi susține teza *„neomontanismului“.* Vom observa că Adrian Niculcea glisează lent, de la condamnarea concepției de *„aşteptare a coborârii Ierusalimului ceresc“,* la condamnarea actelor conexe de pregătire, asociate acestei aşteptări. Citãm din Adrian Niculcea: *„purificarea trupului până la abolirea căsătoriei, şi adoptarea unei vestimentații pline de evlavie, ca cea purtată de cei vechi“.* Îndată, el ajunge la (citãm din nou): *„condamnarea definitivă la Sinodul de la Gangra din anul 343, care s-a ocupat de ereticii eustații“.* În felul acesta, ceea ce făceau eustațienii se transferă automat montaniştilor, şi, prin ei, *„neomontaniştilor“* secolului al XX-lea, inventați de Adrian Niculcea.

Adrian Niculcea operează aici voit o confuzie de termeni, exprimări şi asocieri. În hrisovul amintit mai înainte, se precizează între cerințe, printre altele (citãm): *„Să păzească şi să respecte curățenia trupească, dimpreună cu puritatea simțurilor, [...] să respecte ținuta portului creştinesc, după rânduiala Sfintei Scripturi“.*

Unde a văzut Adrian Niculcea îndemnul la abolirea căsătoriei? Căsătoria rămâne o opțiune personală nealterată. În acest sens, *Cuvântul lui Dumnezeu* se exprimă deosebit de limpede: *„O, omule al bisericii! Zici că fiii cuvântului Meu sunt mincinoşii despre care scrie în Scripturi că vor fi şi vor opri căsătoriile şi folosirea bucatelor, pe care Dumnezeu le-a făcut să se ia cu mulțumire. Dar de ce zici aşa? De ce nu te uiți bine care*

sunt cei ce seamănă cu această Scriptură? Cine este cel ce opreşte căsătoriile? Ce înseamnă căsătorie? Oare, tu eşti cel ce împlineşti legea căsătoriei, de îl pui pe om să se căsătorească şi, apoi, să-l faci preot slujitor pentru cele sfinte ale Mele şi să-l pui păstor peste oameni? Ce înseamnă căsătorie? Oare, legea căsătoriei este pentru ca omul să se supună poftei trupului aşa cum este astăzi căsătoria, care a ajuns lege a desfrâului şi a adulterului pe pământ? Oare, prin legea căsătoriei puteţi să-L înşelaţi pe Dumnezeu, Care a spus: fiţi sfinţi, precum Eu sunt sfânt? Oare, toţi oamenii sfinţi, care au lăsat familii şi pe femeile lor şi s-au dat legii sfinţeniei, au oprit căsătoriile? Şi dacă nu le-au oprit, de ce ziceţi voi că fiii cuvântului Meu opresc căsătoriile? Iată, vă tălmăcesc ce înseamnă Scriptura aceasta. Ea a fost rostită pentru poporul Israel, care nu avea voie, după legea iudeilor, la unirea cu alte neamuri de pe pământ. Dar Eu am venit de la Tatăl şi am spus că nu sunt părtinitor şi că nici un om care slujeşte dreptăţii nu este spurcat sau necurat, ci este primit de Dumnezeu, şi este creştin cel ce se teme de Domnul şi face dreptate înaintea lui Dumnezeu. Oare, Eu, dacă i-am făcut sfinţi pe cei doi miri din Cana Galileii, am oprit căsătoriile şi naşterea de fii? Ba au născut mulţi fii pentru Dumnezeu cei doi miri din Cana.

Dar ce înseamnă căsătoria pentru om? Dar ce înseamnă căsătoria pentru Dumnezeu? Căsătoria pentru om e una, şi căsătoria pentru Dumnezeu e alta. Pentru om, căsătoria este naştere de fii ai oamenilor, iar pentru Dumnezeu este naştere de fii ai lui Dumnezeu." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 5/18 mai 1997).

Să observăm că montaniştii nici măcar n-au abolit căsătoria. Ei au exclus doar căsătoria a doua, iar pe prima n-au încurajat-o, deoarece nu se puteau contrazice: ei promovau, din motive lesne de înţeles, fecioria.

Cu toate acestea, dacă Adrian Niculcea simte că apare o incompatibilitate spirituală între căsătorie şi cerinţa păstrării curăţeniei trupeşti, împreună cu puritatea simţurilor, înseamnă că, totuşi, a reuşit să privească problema cu ochi duhovniceşti, chiar dacă nu i-a găsit deocamdată soluţia. Poate ar fi bine, totuşi, să se întrebe: ce rost a mai avut pentru călugări opţiunea, devenită vot monahal, pentru fecioria de bunăvoie?

Este adevărat că pentru cei care-şi călugăresc viaţa, căsătoria capătă valenţe cereşti, cei care-şi aleg de Mire pe Hristos, fiind cu un ceas mai devreme angrenaţi în pregătirea pentru întâmpinarea Mirelui. Ei nu impun însă nimănui propria lor opţiune. În plus, în nici o mănăstire n-a fost vreodată ca vreun vieţuitor să fie interpelat şi admonestat că, alegând această cale, s-a şi pronunţat (implicit) pentru abolirea căsătoriei altora.

Trist derapaj de la onestitate

În ceea ce priveşte ţinuta creştinească, să remarcăm, mai întâi, că pentru prima dată în excursul său teologic, Adrian Niculcea se abate de la onestitatea sa obişnuită şi alege calea citării trunchiate, cu omisiuni intenţionate, în textul citat, pentru a-şi netezi calea în argumentaţiile pe care urmează a le face.

Iată textul citat de Adrian Niculcea: *„Dacă vreunul din bărbaţi, din asceza părută întrebuinţează haina învelitoare, şi, ca şi cum prin aceasta ar avea dreptatea, ar defăima pe cei ce întrebuinţează îmbrăcămintea obştească, să fie anatema."*

Şi iată textul adevărat al Canonului 12 al Sinodului de la Gangra: *„Dacă vreunul dintre bărbaţi, din asceză părută întrebuinţează haină învelitoare, şi, ca şi cum prin aceasta ar avea dreptatea, ar defăima pe cei ce cu evlavie poartă mătăsuri, şi pe cei ce întrebuinţează îmbrăcămintea obştească şi obişnuită, să fie anatema."* (sublin. ns.).

De la început să observăm că toate cuvintele subliniate au fost eliminate intenţionat, fără măcar a fi marcate prin puncte de suspensie. S-a bazat Adrian Niculcea pe faptul că cititorul *„Vestitorului"* nu se va grăbi să-l verifice, alergând la Biblioteca Facultăţii de Teologie, ca să scormonească în colecţia de canoane? Foarte probabil. Procedeul rămâne, oricum, condamnabil. Adrian Niculcea a fost vădit incomodat de expresia *„cei ce cu evlavie poartă mătăsuri",* simţindu-se, poate, vizat în mod direct.

Cert este că recomandarea din hrisov, ca aceia care păşesc pragul Casei Domnului *„să ia aminte la portul creştinesc, după rânduiala Sfintei Scripturi"*, nici măcar nu sugerează ca ei să-i defaime pe ceilalţi care nu înţeleg să asculte de îndemnul Scripturii.

Este aici o exagerare grosolană, la care Adrian Niculcea apelează fără scrupule. Cât priveşte referirea din Canonul 12 la *„cei ce cu evlavie poartă mătăsuri",* şi dintre care, poate, şi dumnealui face parte, asocierea de termeni este atât de perimată şi inoportună, încât, probabil, că Adrian Niculcea s-a ruşinat s-o lase în text, şi a preferat riscul omisiunii intenţionate. Adrian Niculcea, ca şi alţi preoţi moderni, s-a obişnuit, probabil, de mult ca să-i calce pragul bisericii lui *„creştini"* îmbrăcaţi ca la circ sau ca la plajă sau ca la praşilă sau ca la teatru sau ca la paradă sau, oricum, dar nu ca la biserică; şi, probabil, că nu le zice nimic, şi nici nu-i dă afară, ca nu cumva, îndepărtându-i, să *„încalce"* canonul 12 de la Gangra. Dar de ce n-a observat (sau s-a făcut că nu observă) Adrian Niculcea canonul 13 de la Gangra, care zice: *„Dacă vreo femeie, din asceză părută, şi-ar*

schimba îmbrăcămintea şi, în locul hainei femeieşti obişnuite, ar lua îmbrăcăminte bărbătească, să fie anatema" şi, în consecinţă, să interzică oficial în *„biserica lui"* accesul femeilor îmbrăcate în pantaloni? Sau de ce n-a observat Adrian Niculcea canonul 17 de la Gangra, care zice: *„Dacă vreuna dintre femei, din asceză părută, şi-ar tunde părul ce i l-a dat Dumnezeu pentru aducerea-aminte de supunere, să fie anatema."*?

Aici învăţăturile eustaţienilor, care cereau femeilor să-şi tundă părul şi să poarte haine bărbăteşti, nu mai sunt *„asceză părută"* sau *„evlavie deplasată"*? *Nu mai sunt!* va zice Adrian Niculcea, ca să salveze atmosfera de circ din propria sa biserică. În schimb, el *„se năpusteşte ca surdul, cu capul în tobă"* asupra acelor creştini care au înţeles să dea sens văzut şi trăit cuvintelor Scripturii: *„Este, oare, cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit?"* (I Corinteni, 11/13);

„Femeilor, [...] podoaba voastră să nu fie cea din afară: împletirea părului, podoabele de aur şi îmbrăcarea hainelor scumpe." (I Petru, 3/1-3);

„Femeia să nu poarte veşminte bărbăteşti, nici bărbatul să nu îmbrace haine femeieşti, că tot cel ce face aceasta, urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău." (Deuteronomul, 22/5).

Concluziile Sinodului de la Gangra, în armonie cu cerinţele hrisovului de la Pucioasa

În fine, dacă Adrian Niculcea ar fi studiat atent toate canoanele Sinodului de la Gangra, ar fi observat că ultimul, care le sintetizează pe cele 20 precedente, trage câteva concluzii diferite de ale dumisale:

1. Să se preţuiască fecioria, împreunată cu smerenia: *„Aşadar, noi încă admirăm şi fecioria cu smerenie..."* (citat din Canonul 21, Sinodul de la Gangra).

2. Să se preţuiască înfrânarea, căci ea este bună dacă este lucrată cu demnitate, cu evlavie, cu sinceritate şi cu bune intenţii creştineşti: *„...şi primim înfrânarea ceea ce se face cu demnitate şi cu evlavie..."* (citat din Canonul 21, Sinodul de la Gangra).

3. Să se preţuiască abţinerea de la îndeletniciri lumeşti şi trăirea în retragere, dacă se face cu intenţii bune, creştineşti şi cu smerenie: *„...şi aprobăm retragerea cu smerenie, de la lucrurile lumeşti..."* (citat din Canonul 21, Sinodul de la Gangra).

4. Să se preţuiască simplitatea şi moderaţia în îmbrăcăminte: *„...şi lăudăm simplicitatea şi cumpătul în îmbrăcăminte..."* (citat din Canonul 21, Sinodul de la Gangra).

5. Să se condamne luxul în îmbrăcăminte: *„...iar de la năzuinţele spre moliciune şi lux în îmbrăcăminte, ne întoarcem..."* (citat din Canonul 21, Sinodul de la Gangra).

Vedem aici o atitudine complet diferită de cea a lui Adrian Niculcea, care încearcă prin manevre de ascundere, lipsite de onestitate, să salveze ce se mai poate: măcar mătăsurile... (purtate cu evlavie, neapărat!).

Asemănarea canonului 21 de la Gangra, cu cerinţele hrisovului care stă la temelia Bisericii Noul Ierusalim, este izbitoare. De altfel, chiar Sfânta Scriptură trasează limpede învăţătura privitoare la portul cuviincios: *„Bătrânele, de asemenea, să aibă în înfăţişare simţită cuviinţă [...] şi să fie cumpătate, curate..."* (Tit, 2/3,5). Şi copierea modei din lume şi chiar amestecul cu lumea trebuie evitate: *„Ca să umblaţi cuviincios faţă de cei din afară (de biserică) şi să nu aveţi trebuinţă de nimeni..."* (I Tesaloniceni, 4/12).

În fine, despre faptul că montaniştii învăţau că Duhul Sfânt ar fi identic cu Montan, Adrian Niculcea nu suflă o vorbuliţă. Aici n-a avut de ce să se mai lege: *„neomontaniştii"* de la Noul Ierusalim învaţă că Duhul Sfânt este identic cu Duhul Sfânt şi... atât.

Dar cum rămâne, atunci, cu neo-montanismul de la Pucioasa? Pe ce se mai bazează această juxtapunere de cuvinte?

Pe nimic.

Hemoragie de teologie. Despre responsabilitatea teologilor care scriu cărţi peste cărţi

Eşecul acestui articol, în încercarea de a incrimina o realitate ortodoxă care zguduie tiparele ruginite ale bisericii oficiale, ar trebui să trezească în autor şi în toţi cei care, citindu-l, i-au dat dreptate, o responsabilitate în care se face viu exerciţiul smereniei. În acest mod, intuiţia cronicarului care spune: *„Eu voi da sama de toate câte scriu"* se va răsfrânge inexorabil, prin consecinţele ei, asupra tuturor celor care cred că au ceva de scris, şi apoi o fac.

În zilele noastre s-au înmulţit peste măsură cărţile scrise de om, încât *Cuvântul lui Dumnezeu* abia se mai strecoară printre ele. Au apărut sute şi mii de titluri şi de autori *„teologi",* de la broşurele care-l pisează pe om cu teorii savante, propovăduind o dogmatică stufoasă şi întortocheată, care despică firul în patru încât nu se mai vede pădurea, de copaci, până la cărticele de bucate, zise *„de post",* care vor să-i îndulcească bietului creştin zilele de curăţire, lăsate din moşi-strămoşi, cu surogate de

carne şi lapte (ca nu cumva să le uite gustul!), aducându-l la performanța de a simți că în privința postului, toate zilele sunt la fel. Aşa se ajunge, prin decret omenesc de încântare a gusturilor, să fie declarate *„de post“* caracatițele, scoicile, sepiile, melcii, căluții de mare, castraveții de mare (cei de grădină nu le mai ajung!) şi alte lighioane care, zice-se, că nu au sânge în ele. De *„anticvele“* lăcuste se pare că, deocamdată, au uitat.

„Vai de cei ce scriu cărți peste cărți, căci nu sunt cărțile acelea!“ zice Domnul într-un *Cuvânt* al Său; *„Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea bisericii, şi care au scris cărți peste cărți despre numele Meu şi al legilor Mele, căci nu sunt cărțile acelea! Acelea sunt pământ, şi în pământ se întorc, căci duhul cărților acelora, nu este duh cu viață, din pricina celor fără de viață care le-au făcut pe ele, şi nu sunt cărțile acelea, şi stau împotriva lor aceste făptuiri.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

Iar pentru Adrian Niculcea şi ceilalți teologi care n-au auzit încă de Cartea Adevărului, iată ce zice Domnul: *„Vai de cei ce scriu cărți peste cărți, căci nu sunt cărțile acelea! Cartea Adevărului nu încape pe pământ, nu este iubită şi crezută, şi vai de omul care Îl face mincinos pe Dumnezeu! Dar Eu voi birui pe om prin Cartea Adevărului! Amin, amin, amin. Care este Cartea Adevărului? Ea este lucrată din cuvântul Meu, pe care Eu, Domnul, îl grăiesc peste omul cel ales de Mine ca să scrie. Nu toți oamenii care scriu sunt aleşi de Mine ca să scrie; şi aceştia au fost şi sunt prea puțini, că nici nu trebuie degetele unei mâini ca să-i numere pe aceştia în fiecare vreme, că Eu aşa am spus:* «sunt până la sfârşitul veacului».*“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 29 august/11 septembrie 1998).

Când vorbeşte Dumnezeu atât de frumos, atât de cald, atât de adânc, atât de mult, nu este, oare, indecent să mai vorbească şi omul de la el, şi încă să fie atât de locvace? Şi dacă, totuşi, are ceva de spus (o interpretare personală, o teologumenă, o precizare punctuală, care vizează conexiuni cu lumea în care trăim, sau nedumeriri ale semenilor săi), atunci s-o facă discret, fără a mai aştepta laude sau recompense materiale. Prea mulți s-au îmbogățit cu bani şi cu slavă omenească, vorbind şi scriind şi, apoi, vânzând în neştire cărți despre Dumnezeu, Cel inefabil prin excelență, astfel încât cei care mai îndrăznesc a face precizări punctuale asupra unor chestiuni controversate, ar fi bine să aibă decența de a-şi promova în ultimul rând propriul lor nume, sau deloc. Nu numele lor contează, ci oportunitatea, sinceritatea şi profunzimea punctului lor de vedere. În mod sigur, cei care citesc, vor fi în stare să judece mai bine atunci când nu sunt influențați de faima autorului (sau de puținătatea ei).

De la *Oastea Domnului,* la... Noul Ierusalim

Reprezintă poziția preotului Adrian Niculcea un punct de vedere unanim acceptat, o poziție oficială a instituției bisericii? El lasă să se înțeleagă că da, deşi este binecunoscut că în anul în care a fost scris articolul, chiar şi câțiva arhierei, pe lângă cei mai mulți preoți din județul Dâmbovița, erau favorabili Noului Ierusalim. Față de evoluția dramatică a lucrurilor, putem spune că între timp toți arhiereii au fost reduşi la tăcere, dar încă mulți preoți nu şi-au plecat genunchii şi grumajii în fața amenințării noului Baal. Faptul că astăzi unii preoți ai bisericii din lume se ridică şi susțin că acest *Cuvânt,* care coboară din cer la Pucioasa, vine de la Dumnezeu, este proorocit chiar prin *Cuvântul* Domnului: *„Cântă în inima lor preoții cei credincioşi şi zic:* «Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului în România!». *Nu mai plânge, o, Doamne! Cuvântul Tău aduce bucurie şi credință pe pământ, şi mulți din preoții şi arhiereii vremii vor lua şi vor mânca, şi înțelepciunea Ta va creşte, şi legea Ta va trăi în ei, şi ei vor pricepe taina Ta tot mai mult şi o vor mărturisi pe pământ.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Sfântului Spiridon, 12/25 decembrie 1996);

„Curând, curând se vor ridica mulțimi de preoți şi se vor scutura de minciuna vieții şi vor dori să slujească cereşte şi se vor umili înaintea Mea şi vor îndemna mulțimile să se întoarcă la Mine. Şi Îmi vor da viața lor ca să le-o dau pe a Mea, şi vor călca cu ea peste minciuna vieții, şi vor lua din cuvântul Meu de azi şi îl vor face viu peste oameni, căci cuvântul Meu este darul vieții veşnice pentru omul care iubeşte viața cea din cer întru el.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 ianuarie/12 februarie 2000).

Biserica-instituție va accepta, mai devreme sau mai târziu, că orice mişcare de renaştere spirituală, care se iveşte în sânul său, cu asistența tainică a Duhului Sfânt, este binevenită. Să ne reamintim poziția nuanțată, abordată de Biserică, față de *Oastea Domnului.* La început, preotul Iosif Trifa a fost privit cu răceală, ca un ciudat. Apoi, când roadele renaşterii spirituale a românilor au început să apară, arhiereii au căutat să acapareze capitalul de simpatie al maselor de creştini convertiți la duhul misionar; dar când au văzut că nu pot s-o facă prin directive trasate din scaunul episcopal, s-au îmbufnat şi au trecut la stropşeli şi chiar la represalii în masă, inclusiv prin asocierea cu regimul laic, totalitarist şi ateu.

Preotul Trifa a fost ostracizat de noii *„parabolani“* creştini, parcă în amintirea pățaniei episcopului Flavian de la Sinodul Tâlhăresc din Efes. Aceştia i-au grăbit *„mutarea disciplinară“* în mormânt, iar *Oastea Dom-*

nului a fost risipită (care pe la casele lor, care prin niscai închisori, după norocul fiecăruia) şi considerată sectă periculoasă, inclusiv în manualele de sectologie ale seminariştilor şi studenţilor teologi. După anul 1989, biserica şi-a reconsiderat radical poziţia, declarând că *„recuperează“* mişcările creştine pietiste şi radicale. Astfel, ea a integrat *Oastea Domnului* într-o lungă listă de asociaţii şi ligi religioase *„recunoscute“,* dar cvasi-anonime. Apoi, cu sentimentul datoriei împlinite, nu i-a mai dat prea multă atenţie.

Oare, se va întâmpla la fel şi cu Noul Ierusalim? Foarte probabil că, într-un fel, da. Până acum, dacă alăturăm în mod imaginar evenimentele istorice şi atitudinea Bisericii faţă de acestea, vom constata că evoluţia poziţiilor oficiale, luate de Biserică faţă de *Oastea Domnului,* respectiv, faţă de Noul Ierusalim, este extrem de asemănătoare. A existat, deja, un vârf al ostracizării – este vorba de Sinodul din ianuarie 1993. În prezent, arhiereii (şi în principal, episcopul locului) abordează o atitudine mai deferentă faţă de Noul Ierusalim, dezvăluind o potenţială deschidere şi poate chiar o înţelegere parţială a realităţilor de la Pucioasa. Este de dorit ca biserica să găsească puterea de a-şi recunoaşte şovăielile şi greşelile trecutului (aşa cum a mai făcut-o şi în alte situaţii delicate), retractând inclusiv acest articol scris de Adrian Niculcea. Ea va trebui însă mai întâi să primească aşa cum se cuvine *Cuvântul lui Dumnezeu* (care, de altfel, nu le cere arhiereilor nimic altceva, decât să fie ceea ce ar trebui!), angrenându-se, apoi, în extraordinara misiune ce o aşteaptă. Mai mult, este de presupus că Sfintei Virginia i se va recunoaşte canonizarea pe care o merită.

O canonizare mult aşteptată: cea a Sfintei Virginia

Va fi posibil acest lucru? Este adevărat că la acest capitol unii dintre capii bisericii nici nu vor să audă acum de aşa ceva, dar Dumnezeu îi va lumina şi îi va smeri. Oare, Sfântul Calinic a fost mai puţin sfânt în perioada dintre ieşirea sa din trup şi canonizarea oficială? Ştefan cel Mare şi Sfânt, deşi era cinstit de popor ca atare, a aşteptat câteva secole bune până când biserica a catadicsit să iasă din lâncezeală şi s-a hotărât să-l canonizeze. Cu Constantin Brâncoveanu lucrurile stau la fel, chiar mai grav, având în vedere evidenţa vie a martiriului său şi al familiei sale. Şi mai sunt exemple destule de acest fel. Aşa şi Sfânta Virginia, care a fost asemenea rugului de foc din care Dumnezeu îi vorbea lui Moise: *„Eu eram în pieptul tău şi ardeam în el, iar tu ardeai în Mine, şi te-ai făcut rug aprins, rugul din care Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi slobozeam glasul, ca*

pe muntele unde Eu am vorbit cu Moise, din rug. Numai cu Moise am vorbit Eu din rug, şi atunci rugul era înger, dar acum rugul erai tu, şi din el am grăit la mulţi.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 decembrie 2001).

Neomontanismul – o găselniţă pseudo-teologică ieftină

În concluzie, *„Neomontanismul de la Pucioasa“* este o găselniţă pseudo-teologică ieftină, fără nici o acoperire de fond, exprimând doar dispreţul visceral al unui preot obedient structurilor ecleziastice superioare, faţă de o opţiune clară, către sfinţenie, a unei colectivităţi creştine, pe care el nu o înţelege, dar o atacă, folosind subtilităţi ne-ortodoxe, din poziţia comodă a celui care este convins că simpla apartenenţă declarativă la ortodoxie sau, poate, scutul pe care i-l oferă biserica majoritară, îi conferă atât infailibilitate în gândire şi în exprimare, cât şi imunitate în faţa judecăţii istoriei.

În istorie a existat şi neomontanism, cu adevărat, şi încă în mod repetat:

– La Edward Irving, în 1830, care a admis femeile la slujirea altarului;

– La John Alexander Dovie, în 1901, care se credea pe sine a fi *„Proorocul Ilie“;*

– La William Branham, în 1947, care se credea profet trimis de Dumnezeu, dar nega Sfânta Treime, predicând că această dogmă este o doctrină demonică.

Dacă aceste curente sunt pe drept numite neomontaniste, căci preiau şi dezvoltă teze eretice ale lui Montanus şi ale adepţilor lui, asocierea numelui de *„neomontanism“,* Bisericii de la Pucioasa, este nerealistă şi tendenţioasă.

Să analizăm preceptele montaniste, enumerate ceva mai înainte, pentru a vedea câte se regăsesc, şi în ce măsură, în preocupările zilnice ale celor de la Noul Ierusalim:

1. *„Rezistenţă la persecuţii, dusă până la martiraj“*: nu este cazul. Chiar şi când au fost persecuţii pe vremea comunistă, creştinii au preferat, pe cât posibil (şi chiar au fost ajutaţi de către Dumnezeu), să evite conflictele cele mai dure, cu autorităţile;

2. *„Viziuni extatice, anunţând cea de a doua venire a lui Hristos“*: nu este cazul. *Cuvântul lui Dumnezeu*, privit ca fenomen în desfăşurare, este, într-adevăr, o realitate supranaturală, dar nu afectează statura demnă şi sobrietatea neutră a primitorilor;

3. *„Convingerea că toți creștinii căzuți din har nu se vor mai ridica vreodată“*: dimpotrivă, creștinii sunt chemați în mod repetat, fie laici, fie clerici, *„să se ridice odată!“* la statura de bărbat desăvârşit a lui Hristos: *„Până vom ajunge toți la unitatea credinței şi a cunoaşterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârşit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos, ca să nu mai fim copii duşi de valuri, purtați încoace şi încolo de orice vânt al învățăturii, prin înşelăciunea oamenilor, prin vicleşugul lor, spre uneltirea rătăcirii.“* (Efeseni, 4/13-15);

4. *„Orice credincios poate deveni profet“*: nu este la îndemâna oamenilor acest lucru. Dumnezeu a ales mereu prooroci, nu mulți la număr, ci după voia Sa. În nici un caz nu a existat şi nu există prooroc care să se identifice cu Duhul Sfânt, aşa cum făcea Montanus; sau cu Sfântul Ilie, aşa cum mai târziu a făcut John Dovie;

5. *„Femeile pot conduce, pot sluji, pot vorbi în biserică“*: nu, pentru că astfel este contrazisă Scriptura, care prevede contrariul *(v. I Corinteni, 14/34,35)*. Este bine să precizăm, pentru a evita o posibilă confuzie, că nu este vorba aici şi de proorocie, căci proorocia înseamnă *„a transmite“ Cuvântul lui Dumnezeu,* nu *„a vorbi“* din sine despre Dumnezeu: *„Pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, fiind purtați de Duhul Sfânt“* (II Petru, 1/21). *„A vorbi“* în biserică, înseamnă exprimarea personală, care îmbracă toate aspectele afirmării publice, prin cuvânt, a sinelui: de la sporovăiala, bârfa, clevetirea, specific feminine, care creează dezordine şi lipsă de cuviință formală, până la vorbirea consacrată, liturgică, încredințată numai bărbaților aleşi, dăruiți slujirii pastorale şi responsabilității de lideri ai bisericii.

Cu proorocia este altceva. Ea este o legătură tainică, suprafirească, dintre Dumnezeu şi om. *„Râvniți, mai ales, să proorociți“* spune Sfântul Apostol Pavel *(I Corinteni, 14/39)*. Sfântul Prooroc Ioil arată că vor prooroci şi femeile creştine: *„Şi fiii şi fiicele voastre vor prooroci.“* (Ioil, 3/1; Faptele Apostolilor, 2/17). Sfânta Proorociță Ana, fiica lui Fanuel, lăuda pe Dumnezeu şi proorocea despre Mântuitorul născut în lume *(v. Ev. Luca, 2/36-38)*. La nunta din Cana Galileii, Mântuitorul Iisus Hristos a ascultat de Maica Sa. *(v. Ev. Ioan, 2/3)*. Sfântul Filip binevestitorul, unul dintre cei şapte diaconi, avea patru fiice fecioare, care prooroceau *(v. Faptele Apostolilor, 21/9)*.

Aşadar, montaniştii admiteau femeilor în biserică manifestări orale voluntare, care anulează smerenia şi supunerea firească față de bărbați, în

timp ce creştinii ortodocşi din Biserica Noul Ierusalim recunosc şi respectă dreptul exclusiv al bărbaților consacrați (preoți şi episcopi) la slujire, conducere şi propovăduire;

6. *„Ascetism, disciplină penitențială riguroasă“*: nu este cazul la Biserica Noul Ierusalim. *„Aveți grijă de trup, că trupul este locaşul Duhului Sfânt, şi Duhului Sfânt Îi place casă şi hrană după potriva Lui. Nu căutați să vă slăbiți trupul de nemâncare, că postul vostru este ca cel aşezat în Eden. Eu lui Adam nu i-am spus când şi cât să mănânce. I-am spus ce să mănânce şi ce să nu mănânce. Şi vouă tot aşa v-am spus, şi v-am mai spus să ascultați spusele Mele.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 12/25 februarie 1996);

7. *„Renunțarea la preoție“*: nu este cazul; dimpotrivă, Biserica Noul Ierusalim are preoți hirotoniți canonic, care slujesc după rânduiala tipiconală ortodoxă;

8. *„Practicarea zilnică a abstinenței, a postului, a mărturisirii păcatelor şi părăsirea oricărei preocupări pământeşti inutile“*: da; parțial însă, atât cât se potriveşte unei vieți normale mănăstireşti. De exemplu, mărturisirea greşelilor se face doar dacă ele apar, iar postul urmează rânduielilor bisericeşti obişnuite;

9. *„A doua căsătorie se respinge, iar prima nu este încurajată“*: nu este cazul; îndată ce toți au ales să-şi călugărească viața, problema căsătoriei nu se mai pune ca opțiune primară;

10. *„Ştiințele şi artele, toată educația lumii, deşertăciunile şi aberațiile comportamentale sunt respinse“*: da, cu excepția învățăturii cereşti, primite de la Dumnezeu, a educației generale şi pragmatice, şi, în particular, a artei creştine, care este promovată la cote de înaltă ținută;

11. *„Credința că Noul Ierusalim se va coborî curând pe pământ în micul oraş frigian Pepuza“*: da; parțial însă, întrucât o proorocie atât de exactă ca aceea din *Apocalipsa, 21/2,* nu poate fi ignorată. Întrucât Frigia nu mai există, şi poate nici Pepuza, Noul Ierusalim ceresc va coborî în alt loc, în care Dumnezeu a bătut un țăruş de statornicire şi a zidit, prin aleşii Săi, prototipul lui: Biserica Noul Ierusalim de la Pucioasa.

Teza neomontanistă: o erezie a unui teolog dogmatic

Aşadar, din unsprezece precepte montaniste, se regăsesc doar trei la *„neomontaniştii de la Pucioasa“* şi acelea parțial. În plus, aceste trei precepte n-au nici o tangență cu învățătura dogmatică despre creştinism. La Noul Ierusalim de la Pucioasa nu poate fi deci vorba de vreo erezie

montanistă sau neomontanistă. Asocierea tendențioasă, făcută de Adrian Niculcea, cu erezia montanistă este ea însăşi o erezie.

Eşecul lui Adrian Niculcea nu este surprinzător: *„Cel ce şi-a strâns învățătură de pe pământ, e plin de sine şi nu întinde mâna să ia de la Mine. Cel ce nu are umilință, nu poate să vadă, nu poate să se uite în taina aceasta, în cuvântul Meu, care vine să adune înaintea lui neamurile pământului.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 5/18 februarie 2001).

Adrian Niculcea a greşit *(errare humanum est!)* ca şi alți înaintaşi ai lui, denigratori fervenți ai Noului Ierusalim (episcopul Vasile Târgovişteanul, diaconul Petre David ş.a.) care au avut curajul să se înfrunte cu Însuşi Dumnezeu, asumându-şi cu temeritate şi consecințele proverbului: *„După faptă, şi răsplată!“*.

Nu ar fi de mirare ca, dacă Adrian Niculcea şi-a propus să calce pe urmele lor, s-o facă în continuare până la capăt, adică până când va hotărî Domnul ca şi el *„să dea sama de toate câte a scris“*.

LA VÂNĂTOARE DE PROFEȚI

„Cel mai greu păcat, veşnic fără iertare, este starea omului împotriva adevărului.“
(Părintele Arsenie Boca)

Un neliniştit al fenomenologiei religiozității: Bogdan Neagota

„Necredincioşii, spre ruşinea noastră, îşi cred necredinței lor mai mult decât credem noi credința noastră.“
(Părintele Arsenie Boca)

Apărută sub coordonarea lui Sandu Frunză, cărticica „PROFEȚI AI MILENIULUI: «Noul Ierusalim» de la Pucioasa şi «Fiii Luminii»“ (Colecția Homo Religiosus – Dacia, Cluj-Napoca, 1998) ar fi trecut, probabil, total neobservată dacă nu s-ar fi vădit în ea, la o cercetare mai atentă, un conglomerat de neadevăruri şi inepții cu pretenție de tratat ştiințific, despre lucruri, persoane şi fenomene cercetate doar la suprafață, cu o suficiență de-a dreptul înspăimântătoare.

Considerat de către recenzorul Aurel Cordoban drept *„cercetător subtil al fenomenelor religioase vii“* şi, totodată, un *„eseist talentat“*, Bogdan Neagota se hazardează să explice într-un aşa-zis *„eseu“* de circa 50 de pagini, ce a înțeles el despre *„Noul Ierusalim de la Pucioasa“*, acesta fiind şi titlul *„compoziției“* sale. Ca prezentare editorială, aceasta este juxtapusă forțat şi total neinspirat unei alte compuneri, intitulată *„Fiii luminii“* – creație a altui autor. Împreună, aceste titluri formează cartea amintită mai sus, care încearcă, după părerea lui A. Cordoban, să se impună, citățm: *„specialiştilor într-o fenomenologie a religiozității actuale“*.

Pentru a-ți face o idee clară despre un fenomen religios, nu trebuie însă să fii *„specialist în fenomenologia religiozității“*, cum se consideră grupul de gânditori *„luminați“* de la Cluj. Este suficientă o observație ascuțită, dublată de bunul simț comun şi de o măsură decentă în aprecieri. Orice alte speculații făcute din birou, de la pupitrul calculatorului personal, nu fac decât să măgulească amorul propriu şi să stimuleze imaginația SF a acestui gen de filozofi amatori, care, altminteri, ar fi putut să-şi dozeze mai cu folos entuziasmul lor tineresc.

Trecem mai repede peste amănuntul, deloc neinteresant, că această carte (ISBN 973-35-0778-4) a fost realizată cu sprijinul financiar al Fundației pentru o Societate deschisă (Open Society Foundation – secția română, înființată în 1990 de George Soros), după cum mărturisesc autorii cu o remarcabilă sinceritate, pentru a ne întreba în ce direcție s-ar mai voi deschisă societatea noastră, căci ea, deja s-a dovedit a fi indecent de permisivă la tot felul de obiceiuri care violează legile firii, obiceiuri importate de peste hotare, din 1990 încoace (homosexualitate, lesbianism şi alte asemenea blestemății). Dintr-o asemenea colaborare, nu putem să nu presupunem că o parte din obiectivele Fundației ar trebui atinsă şi prin contribuția modestă a autorilor, pentru a respecta un spirit de minimă reciprocitate. Probabil că cei ce visează la noi şi noi deschideri au uitat că românii au fost dintotdeauna deschişi şi primitori, dar nu şi-au vândut niciodată până acum nici moralitatea, nici religia moştenită de la strămoşi. Ei n-au aşteptat să fie rugați de alții sau împinşi din spate pentru a fi receptivi, *„destupați“* (adică deschişi) sau *„europeni“,* cum se căznesc alții astăzi ca să-i promoveze (adică, zic ei, să-i *„primească“* în Europa). Oare, de când Europa nu se mai întinde până la Urali? Când n-am fost noi în Europa? Ba, încă am fost înainte de mulți alții, care se cred astăzi mai europeni ca noi.

Bogdan Neagota, în paralel cu studiile urmate la Facultatea de Teologie Greco-Catolică de la Cluj (încheiată în 1997 cu dizertația *Demonologii tardo-antice*), s-a orientat să facă şi masteratul între anii 1996-1997, cu tema: *Noul Ierusalim de la Pucioasa. Perspective antropologice.* De aceea, probabil că s-a considerat întru totul legitimat ca, în continuare, să scrie cartea de față, în care să trateze acest subiect la un nivel de finețe superior, trecând de la perspectiva antropologică, la cea profetică. Pe parcurs însă a constatat că este depăşit de profunzimea spiritualității ortodoxe, fiind nevoit să-şi justifice cu abilitate limitele. Astfel, încă din Prologul cărții, Bogdan Neagota se scuză, asigurându-ne că, citățm: *„Aparatul nostru conceptual rămâne la hotarul ei, ineficient*: (sublin. ns.: remarcabilă această sinceritate! Aici este vorba de hotarul unei aşa-numite, şi de el inventate, dead-line; adică, pe româneşte, linie moartă;) *paradisul viziunilor lui* (este vorba de profetul lui Dumnezeu, numit aici „homo religiosus“) *ne este interzis şi nu putem pătrunde dincolo* (sublin. ns.). *Tot ce ne rămâne de făcut e să analizăm ceea ce avem la îndemână, adică discursul, şi să ne întoarcem cumințl la poziția dinainte. Numai întoarcerea* (da, însă întoarcerea la credință – n.a.), *dacă mai e*

posibilă, face cu putință judecata de valoare şi interpretarea autentică“ (op. cit., pag. 11).

Cine se scuză, se acuză. Ar fi fost bine să fie aşa cum şi-a propus autorul, cu o remarcabilă luciditate a începutului. Or, este evident că, dorind *„să ne întoarcem cumințl la poziția dinainte“*, aceea a necredinței în profeții şi profeți, nu vom atinge niciodată *„judecata de valoare şi interpretarea autentică“*. Credința nu o putem împrumuta de la alții, pe bucățele, până ce ne facem interesul editorial de a mai scoate o carte pe piață, pentru ca apoi s-o aruncăm la gunoi (credința, nu cartea). Credința este, sau nu este; şi dacă este, face parte organic din ființa omului care o are, şi lucrează din el, luminând totul în jur. Ce lumină poate aduce însă un necredincios, peste un *„fenomen“* în care nu crede, şi pe care el însuşi îl consideră *„paradis interzis“*, cunoscându-şi bine limitele?

Pluralismul empiriocritic al *„palierelor multiple“*

„Religia nu face ştiință, ci conştiință.“
(Părintele Arsenie Boca)

Totuşi, făcându-şi curaj, ca orbul care pleacă la drum fără toiag, şi bazându-se, probabil, pe experiența căpătată prin studierea demonologiei, Bogdan Neagota pretinde că a încercat, citățm: *„o abordare pluralâ a fenomenului Noul Ierusalim, coroborând palierele multiple (fenomenologic, psihanalitic, sociologic, teologic, istoric) într-un discurs cu caracter antropologic“.*

„Lauda de sine, nu miroase-a bine“, zice o vorbă românească. Să vedem şi noi dacă *„palierele multiple“* ale lui Bogdan Neagota fac față, cu minim de pretenții, unui asemenea *„discurs“.*

Ei bine, *„palierele multiple“* se desfăşoară după o planificare de-a dreptul simplistă, limitată, care tratează doar subiecte de suprafață:

– prolog: 2 pagini
– viața Sfintei Virginia: circa 8 pagini
– creația artistico-religioasă a soților Zidaru: circa 23 pagini
– comunitatea Noului Ierusalim: circa 7 pagini
– referințe istorice la profetismul autohton şi universal: circa 5 pagini
– spicuiri tendențioase, din părerile unor observatori ocazionali, neavizați sau la fel de tendențioşi: circa 3 pagini
– epilog: 2 pagini

Exceptând prologul şi epilogul, observăm că jumătate din acest studiu se focalizează cu insistență pe creația artistică a lui Marian Zidaru

şi pe discursurile lui ocazionale, care au însoţit, inevitabil, această creaţie. Bogdan Neagota îşi propune astfel să abordeze şi să dezvolte obiectivul pe care îl consideră cel mai vulnerabil, şi, în speţă, mai comod, pe care îl poate diseca apoi, având deplina convingere că *„a pus degetul pe rană“*.

O ţintă la îndemână: Marian Zidaru

„Orbia răutăţii nu are leac, dar are pedeapsă.“

(Părintele Arsenie Boca)

Care ar fi însă esenţa, ocolită cu atâta grijă (sau poate cu teamă) de Bogdan Neagota? Ea este chiar *Cuvântul lui Dumnezeu.* În loc să se aplece cu umilinţă de duh asupra câtorva texte măcar, alese la întâmplare din colecţia de mesaje cereşti, care alcătuiesc moştenirea mereu actuală, intitulată *„Cuvântul lui Dumnezeu“,* într-o încercare firească de a-L înţelege pe Dumnezeu astăzi, aici şi acum, Bogdan Neagota se năpusteşte asupra prăzii care-i stă la îndemână, neputincioasă în a se apăra: Marian Zidaru. Deşi Zidaru este întru totul un român verde, creştin-ortodox de toată isprava, nu putem să nu fugim cu gândul la proverbul care ne arată că Bogdan Neagota *„n-a văzut pădurea, de uscături“*. De aceea el constată cu o condamnabilă superficialitate, făcând aluzie la Marian Zidaru, că *„Fenomenul Pucioasa [...] este, mai degrabă, creaţia unor indivizi ce nu aparţin clasei ţărăneşti, ci se adresează lumii urbane“* (B. Neagota, op. cit., pag. 53).

Este uimitor cu câtă uşurinţă transferă Bogdan Neagota o lucrare spirituală masivă, puternic ramificată, cu adânci rădăcini în istorie şi mai ales în clasa ţărănească (1923 – anul pregătirii; 1955 – anul de debut în comuna Maluri-Dâmboviţa), unui artist creştin, fie el şi celebru, şi entuziast, şi prolific, cum este Marian Zidaru, care *„apare în scenă“* în peisajul acestei forme purificate a credinţei creştin-ortodoxe abia în anul 1990! Pentru Bogdan Neagota, cei 35 de ani premergători *„fenomenului Zidaru“* nu înseamnă mai nimic, în raport cu impresionanta creaţie vizuală şi tactilă şi chiar auditivă, uneori (!) a lui Marian Zidaru, pe care însă Bogdan Neagota o numeşte *„metafizică artistico-mistică“* (op. cit., pag. 50). Zidaru devine pentru Bogdan Neagota un obiectiv primordial, spre care îşi polarizează toată energia distructivă. Lui şi creaţiei lui le conferă Bogdan Neagota epitete şi asocieri care mai de care mai bizare, voit elitiste: *„lider charismatic“* (op. cit., pag. 20); *„simbolism religios convertit în discurs misionar“* (op. cit., pag. 21); *„mitificare sublimată prin profetism“*, *„imaginaţie activă“*, *„estetic depăşit şi transfigurat în mistic“* (op. cit., pag. 22); *„structură iniţiatică“*, *„binomul ocultare-epifanie“*, *„autoritate legitimată divin“* (op. cit., pag. 26); *„profetomanie“*, *„angelofilie“*, *„mistică“*, *„exclusivism charismatic – justificat divin“*, *„totalitarism al harului“*, *„tehnocraţie harică“*, *„discurs divinofor“* (op. cit., pag. 50); *„cultură sublimată într-un sistem profetic“*, *„profetism ca stare de spirit“* (op. cit., pag. 51).

Zidaru devine, *volens-nolens,* un *„cal de bătaie“,* un *„paratrăsnet“* care capacitează toate săgeţile înveninate ale celor cuprinşi de furia *„dezvăluirilor“* şi *„demistificărilor senzaţionale“,* cum vrea să apară şi Bogdan Neagota; pentru că dincolo de toate sintagmele pretenţioase, arătate mai sus, cu care Bogdan Neagota îl săgetează pe Marian Zidaru, apar strecurate cu abilitate o serie de alte acuze, de-a dreptul mincinoase, care n-au nici măcar tangenţă cu realitatea. Să ne oprim doar la câteva dintre ele, alese din acest *„brainstorming“* fantezist al lui Bogdan Neagota.

Fantezii plăsmuite în somnul raţiunii

„Adevărul este fiinţă vie.“

(Părintele Arsenie Boca)

La pagina 13, Bogdan Neagota inventează, printr-o subtilă deformare a adevărului, teza *„adopţiei animaliere“*: Verginica *„e alăptată de o capră“*, şi imediat el concluzionează: *„... rol iniţiatic, conferind exemplaritate biografiei incipiente a Virginiei“*.

Biografia Sfintei Virginia are, într-adevăr, exemplaritate, dar nu are nevoie de a fi împănată cu invenţii frauduloase, provenind de la persoane colaterale, cum este şi Bogdan Neagota. În dorinţa de a strecura în text paradigma *„rol iniţiatic“*, de care el are mare nevoie pentru a face îndată multiple asocieri cu situaţii legendare asemănătoare, Bogdan Neagota minte pur şi simplu, afirmând că Verginica *„e alăptată de o capră“*. Capra a existat, într-adevăr, şi era singura avere a familiei Tudorache, iar din laptele ei beau toţi ai casei; nicidecum să fie vreunul *„alăptat“*. Dar la Bogdan Neagota, scopul scuză mijloacele. El are convingerea că aşa ne-a *„demonstrat“* că şi Verginica este o piesă oarecare din panoplia mitologiilor indo-europene, bogate în povestiri de genul aceleia cu *„Romulus şi Remus“*, cu copii abandonaţi şi hrăniţi apoi de animale adoptive.

Sanitarul care ucide capra, devine, în viziunea lui Bogdan Neagota, *„agent demonic“* (op. cit., pag. 13). Or, până la Bogdan Neagota, nu ştiu să mai fi afirmat cineva o asemenea inepţie. Măcar pentru motivul că sani-

tarul a fost cuprins de milă şi de remuşcări, iar apoi şi-a corectat greşeala, oferind medicamente şi vindecând copila bolnavă, Bogdan Neagota n-ar fi trebuit să se joace cu cuvintele aşa cum îi vine lui bine.

Moartea naturală a tatălui Verginicăi este speculată în mod diform de către Bogdan Neagota, considerând-o platformă ideală pentru *„tipologia orfanului divin“* (op. cit., pag. 14). Câți copii n-au rămas orfani de tată şi nu li s-au mai deschis pentru asta, în compensație, porțile lumii nevăzute, aşa cum a primit Verginica dar şi har de la Domnul!

O minimă decență l-ar fi obligat pe Bogdan Neagota să nu folosească pentru Verginica determinativul *„văcăriță“*, dar el o face fără nici o jenă, motivându-se singur că nu poate să o numească păstoriță (deşi, cu mare ipocrizie, vrea să lase impresia că ar dori), îndată ce ea păştea vacile! (op. cit., pag. 14). Este o răutate gratuită şi prostească, de orăşean îngâmfat, care n-a văzut în viața lui coada vacii. Mai ales că aici, culmea! el punctează *„batjocura şi răutatea celorlalți“* (op. cit., pag. 14), văzându-le pe ale altora, dar nu şi pe ale sale. Bogdan Neagota ar fi putut să observe că *„păstor“* vine de la *„a paşte“*, şi că aşa cum sunt păstori de oi, sunt şi păstori de capre, de gâşte şi de vaci, şi de oricare alte ierbivore domestice care pasc. Bogdan Neagota îşi demască nu numai neaşteptate limite în sondarea etimologică a cuvintelor pe care le foloseşte, ci şi caracterul, de o malițiozitate josnică. El ştie exact că alții o consideră pe Virginia sfântă, şi vrea să se delimiteze de aceştia cu orice preț, aşa cum simte inima lui şi cum îl duce mintea.

La pagina 15, încercând să asocieze Verginicăi sintagma: *„profetism sibilinic“,* afirmă, citățm: *„lipseşte total orice referință vizuală în timpul transei, spre deosebire de profetismul iudaic“*. Inexplicabil însă, chiar trimiterea pe care o face la nota nr. 14 *(la pag. 64)* mărturiseşte contrariul (!): *„În tot acest timp cât se vorbea, ea vedea un porumbel alb, din ciocul căruia porneau trei funii de lumină, împletite, care intrau în gura ei; acesta era semnul ei că s-a vorbit, dar nu ştia ce s-a vorbit“*. Or, asemenea contradicții flagrante între textul lui Bogdan Neagota şi sursele folosite, pun sub semnul întrebării acuratețea cercetării efectuate şi caracterul ştiințific al tezelor lui.

Tot la pagina 15, această anomalie se repetă, de data aceasta în registru agravant. După ce relatează o realitate istorică: *„Virginia a fost internată şi la ospiciu (de 3 ori) din rațiuni politice“*, nu rezistă ispitei de a adăuga şi o părere personală: *„deşi nu este exclusă şi o maladie de acest tip (epilepsia)“*. Sigur că nu este exclus nimic, dar acest mod de a-ți strecura *„păreri“* pseudo-medicale fără a fi medic, nefundamentate pe

nimic, este neştiințific, tendențios şi imoral. El are darul numai să influențeze pe cititor, care rămâne cu o impresie deformată, de genul următor: *„Ceva adevăr trebuie să existe acolo, pentru că de unde iese fum, mai este şi foc. O fi fost şi bolnavă de epilepsie, cine poate şti?“*. Şi scopul lui Bogdan Neagota este atins: discreditarea gratuită, dar interesată şi temeinică, a Sfintei Virginia.

La pagina 16, în sfârşit, o dezvăluire: *„Abia criteriile hermeneuticii patristice [...] sînt mult mai eficiente într-o tentativă de stabilire a mesianității discursului Virginiei. Dar nu acesta este scopul lucrării noastre“*.

Păcat! Tocmai asta era mai important, ca cineva care se crede mare specialist, să abordeze cu curaj chestiunea cea mai dificilă şi să clarifice odată pentru totdeauna, folosind fie şi criteriile hermeneuticii patristice, dacă Virginia vorbea sau nu de la Dumnezeu. Dacă altul este însă scopul lucrării lui Bogdan Neagota, aceasta nu se motivează decât prin intenția probabilă de a macula, cu aparență de seriozitate ştiințifică, tocmai acea linie de conduită religioasă pe care o regăsim trasată şi în Sfânta Scriptură: creştinismul autentic, neformal, trăitor în esență şi în duh.

Pentru Bogdan Neagota, *„fenomenele luminoase (văzute de cei din jur) şi care însoțesc* <u>în mod constant</u> *(sublin. ns.) experiențele extatice ale Virginiei şi epifaniile ei post-mortem“* (op. cit., pag. 16) şi *„miresmele parfumate“* (op. cit., pag. 17) nu reprezintă mare lucru. El se rezumă să le consemneze fără comentarii, neavând încotro (ca simple adevăruri istorice). Când are însă ocazia, şi anume la prezentarea *„fotografiei divine“* (op. cit., pag. 17), nu se sfieşte să se amuze copios, categorisind episodul drept „hilar“, dezvăluindu-şi încă o dată incapacitatea de a fi sobru şi imparțial. Minunile sunt minuni şi nu pot fi cotate selectiv drept „serioase“, sau „grave“, sau „hilare“, după impresie şi context, sau, mai degrabă, după bunul plac al celui care le cântăreşte.

Chiar şi vindecările sunt tratate la fel (op. cit., pag. 17), printr-o consemnare indiferentă, silită. Când însă vine vorba de învierile din morți, atribuite Sfintei Virginia, Bogdan Neagota nu mai rezistă: astea sunt prea de tot! De aceea, el se grăbeşte să le consemneze în ghilimele: *„învierile din morți“* (op. cit., pag. 17), pentru a sugera că se detaşează net de cei care, pe proprie răspundere, ar fi dispuşi să creadă că în zilele noastre mai există aşa ceva.

O afirmație gratuită, falsă şi periculoasă, întâlnim la pagina 18: *„Virginia tinde să i se substituie Sfintei Fecioare sau cel puțin o concurează“*.

Sfânta Virginia a fost de o rară modestie toată viața ei şi n-a avut aspirații de mărire, nici măcar pământeşti, cu atât mai puțin cereşti. Ea a fost un model de ascultare de Dumnezeu, iar pe Maica Domnului o iubea şi o cinstea cu aceeaşi supravenerare cu care o cinsteşte orice creştin responsabil. Cuvintele: *„Virginia tinde...“* sunt fie neinspirate, fie intenționat rău alese pentru a o discredita, sugerând *intenția* subiectului. Însă chiar dacă ea ar tinde spre această stare în mod indirect, prin atitudinea celor care o cinstesc astăzi ca pe o sfântă, ei bine, şi aici lucrurile sunt foarte clare: creştinii Noului Ierusalim o cinstesc pe Sfânta Virginia ca pe oricare sfântă din calendar, neexcluzând evidențierea meritelor ei particulare de ocrotitoare, prin rugăciuni, a poporului românesc creştin; totodată, ei o preacinstesc pe Maica Domnului ca oricare alți practicanți ai ortodoxiei.

Toate celelalte speculații ale lui Bogdan Neagota, în ideea unei *„reiterări escatologice şi sofianice (în sensul lui Serghei Bulgakov) a Fecioarei Maria“* (op. cit., pag. 18), care ar apărea, chipurile, în ochii credincioşilor, sunt pure fantezii. Cei mai mulți creştini care o cinstesc pe Sfânta Virginia, n-au auzit în viața lor de Bulgakov şi, probabil, nici unul nu l-a citit vreodată, dar cu asta, preacinstirea Maicii Domnului nu s-a diminuat cu nimic din viața lor religioasă. Asocieri de cuvinte de genul *„mamă divină arhetipală“* sau *„Femeia – Soter din ideologiile gnostice“* (op. cit., pag. 18), sunt gratuite şi înjositoare, punând sub semnul întrebării caracterul creştin al persoanei sfinte vizate, dar dovedind, totodată, lipsa de onestitate a autorului, care, continuând linia presupunerilor, emite paradigme peste paradigme, fără a demonstra nimic din ipotezele sale, în afară de caracterul neştiințific şi anticreştin al propriilor însăilări.

Subtilitatea imorală a autorului se dezvăluie adesea şi în legătură cu alte persoane. De pildă, Bogdan Neagota consideră (fără a demonstra, ci doar aşa, ca părere personală!) că *„sora Mihaela, reprezentant de frunte al mişcării, vizionară cu un trecut moral „îndoielnic“ [...] completează tabloul acestei feminități soteriologice...“* (op. cit., pag. 18).

Două sunt țintele pe care le vizează această frază. Prima, aceea de a discredita pe cineva care probabil că l-a impresionat atât de mult pe Bogdan Neagota prin forța spirituală, încât el s-a simțit îndreptățit să lovească tot în forță, dar *„sub centură“*. Astfel, *„sora Mihaela“* este cotată ca:

– *„reprezentant de frunte al mişcării“* (fals! este o creştină adevărată, şi atât);

– *„vizionară“* (fals! vizionarismul include nu numai sensibilitatea de a comunica liber cu lumea nevăzută a îngerilor, ci şi capacitatea de predicție a viitorului, profetismul; or, *„sora Mihaela“* n-a ghicit niciodată viitorul, nici pe al ei, nici pe al altcuiva);

– *„cu un trecut moral «*îndoielnic»*“* (fals, şi indecent de fals, totodată, pentru că a acuza de imoralitate un om, fără a aduce probe, este un delict penal, care transferă presupusa imoralitate, pe seama acuzatorului. Cei care o cunosc pe *„sora Mihaela“* pot confirma oricând moralitatea ei ireproşabilă, în toate timpurile şi împrejurările. Oare, Bogdan Neagota se îndoieşte el însuşi de ceea ce spune, punând cuvântul *„îndoielnic“* în ghilimele, sau, mai degrabă, vrea să dea o conotație agravantă acestui cuvânt? Din context reiese că nu s-ar jena s-o facă, deşi nu are nici un fel de dovezi. Iată o îndrăzneală care pe mulți i-a costat, căci a ucide cu sânge rece cinstea unui semen de al tău, este păcat strigător la cer. Şi de când Bogdan Neagota s-a făcut *„frate“* cu o *„soră“* pe care nici măcar n-o cunoaşte?

A doua țintă, lovită din plin prin cuvintele meşteşugite: *„feminități soteriologice“,* vrea să discrediteze ideea că femeile creştine ar putea fi chemate de Dumnezeu la slujiri mai înalte decât aceea de a pregăti mâncare bărbaților lor. El uită probabil de rolul femeilor sfinte în toată istoria Bisericii, începând cu femeile mironosițe. De aceea, el construieşte îndată, la pagina 20, noi asocieri, noi prețiozități verbale, ignorând faptul elementar că lipsa oricăror dovezi, sau măcar a demonstrației logice care urmează unei ipoteze, le loveşte oricum de nulitatea absolută: *„Relația proorociței cu instanța divină inspiratoare e, de asemenea, ambiguă, trimițând la tipologia şamanismului feminin* (sublin. ns.) *în cazul căreia neofita e inițiată de către un daimon protector din lumea de dincolo“*.

Am văzut mai înainte că Bogdan Neagota se fereşte să abordeze tema majoră, care ar merita principala preocupare, aceea de a demonstra dacă, într-adevăr, pentru aceşti creştini a vorbit şi vorbeşte Însuşi Dumnezeu. Deşi n-a dovedit nimic, nici măcar contrariul, el se hazardează în a sugera analogii cu situații incompatibile cu ortodoxia: *„şamanismul feminin“* şi *„daimonul protector“*, care sunt sub controlul total al duhurilor rele, potrivnice lui Dumnezeu. Acum scopul lui Bogdan Neagota este atins, chiar dacă pe ocolite: oricare cititor neutru va trage singur concluzia că dacă este aşa, atunci înseamnă că diavolul vorbeşte, nu Dumnezeu. Încă o dată se dezvăluie lipsa de onestitate şi oportunismul de idei anume *„confecționate“* pentru a atinge un scop subliminal: discreditarea Noului Ierusalim.

Tot la pagina 20, despre soții artişti Zidaru, el afirmă că au devenit *„liderii charismatici ai Mişcării“*. Încă o părere, nesusținută de nimic: Bogdan Neagota riscă din nou o afirmație gratuită, care, spre ghinionul lui, este un neadevăr absolut! Niciodată soții Zidaru n-au fost (şi probabil nici nu vor deveni vreodată) *„lideri charismatici ai Mişcării“*. Această *„Mişcare“,* cum îi place să o numească Bogdan Neagota, nu are lideri şi nici nu va avea vreodată, pentru că ea este condusă direct de către Dumnezeu. Dar acest adevăr minunat e greu de acceptat, tocmai pentru că e prea frumos, iar oamenii prea s-au obişnuit cu urâtul, cu minciuna şi cu jumătățile de măsură, ca să mai creadă şi în Bine, în Frumos şi în Adevăr. Cred ei, dar numai până la un punct, după care nu mai cred. Pe aici, pe undeva, s-a poticnit şi Bogdan Neagota în mistificările lui.

Este posibilă şi varianta ca Bogdan Neagota să fi fost înşelat de aparențe. O sugerează abordarea tomografică, urmată imediat de o analiză minuțioasă, şi apoi de o mediatizare virulentă şi caustică, a creației artistice a lui Marian Zidaru, căreia îi rezervă jumătate din această carte. Motive, tipuri iconice, idei, proiecte, scheme, toate sunt *„luate la puricat“* de Bogdan Neagota, pentru a-l putea desființa pe Zidaru, dacă se poate, nu numai ca artist, ci, eventual, şi ca *„lider charismatic“*, aşa cum el îl percepe.

Un lucru însă îl ignoră Bogdan Neagota: Marian Zidaru e prea mare, ca artist plastic, ca să poată fi desființat de pigmei în ale criticii de artă, de talia lui Bogdănel. Şi tocmai pentru că e un artist mare, Marian Zidaru îşi permite nu numai să abordeze destins mijloace de exprimare artistică neconvenționale, ci şi să facă gestul pe care artiştii mai mici nu-l îndrăznesc încă: să arunce o ocheadă în grădina lumii nevăzute, acolo unde sunt frumuseți pe care *„ochiul nu le-a văzut şi urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit“* (I Corinteni, 2/9), şi apoi să ne schițeze şi nouă, cu puținele lui puteri omeneşti, ceea ce îşi mai aduce aminte.

Toți cei care am citit profeția lui Iezechiel, cea cu roțile de foc *(v. Iezechiel, cap.1)*, ne-am căznit să o înțelegem şi să ne facem o imagine a acelor obiecte cereşti, care sfidau legile firii. Marian Zidaru a îndrăznit mai mult, chiar să dea formă văzută şi palpabilă acestei profeții, într-o sculptură monumentală, reuşind o magistrală operă artistică, intitulată chiar *„Viziunea lui Iezechiel“*. Asemenea împliniri se pare însă că nu cad bine unor hârțogari invidioşi, dintre care unii poate că n-au bătut un cui în viața lor, şi, atunci, ei se reped să demonteze cu mult zel – folosind sofisme bolnăvicioase, satanizante – acele formule estetice, care, chipurile, s-ar

îndepărta de la *„linia canonică, hermeneutică“*, şi cu care ei, de fapt, s-au obişnuit până la plictiseală. Bogdan Neagota concluzionează, din loc în loc, cu năduf: *„Artistul activează până la exces ceea ce exista latent sau într-o tonalitate minoră în grupul din care s-a desprins“*.

Descoperim aici altă sugestie neadevărată. În realitate, Marian Zidaru nu s-a desprins niciodată nici de artişti, nici de creştini. Ca artist plastic, el şi-a dezvoltat însă propriile sale idei, fără a se erija vreodată, prin acestea, într-un purtător de cuvânt al celorlalți creştini. Faptul că el şi-a explicat opera în nenumărate interviuri şi discursuri publice, este firesc, şi nu angajează pe nimeni altul, decât pe artist. Bogdan Neagota se repede însă a generaliza contrariul: în viziunea sa, Marian Zidaru este un exponent, şi în această calitate el potențează la maximum ceea ce ceilalți creştini nu pot face, *„din motive binecuvântate“*. Ba, mai mult, el devine, citățm: *„purtătorul de cuvânt al divinității“* (op. cit., pag. 21). Nimic mai fals! Marian Zidaru a afirmat întotdeauna că nu el compune sau scrie *Cuvântul lui Dumnezeu,* ci, dimpotrivă, el însuşi se străduieşte să-l cunoască şi, apoi, să se supună prin împliniri acestui *Cuvânt.* Dumnezeu este, aşadar, propriul Său *„purtător de cuvânt“,* prin chiar *Cuvântul* Său. Dar paradoxul cel mai supărător este că tocmai acest *Cuvânt* este minimalizat de eseişti, critici, teologi, filosofi, clerici, şi chiar de majoritatea creştinilor de rând. Lor li se pare mai firesc ca Marian Zidaru să fie un *„purtător de cuvânt“,* sau, eventual, chiar autorul disimulat al *Cuvântului lui Dumnezeu,* dar nu pot admite în ruptul capului că acest *Cuvânt al lui Dumnezeu* este într-adevăr chiar al lui Dumnezeu. De aceea, soluția este întotdeauna aceeaşi: evitarea subiectului, fuga de responsabilitate; adică: să vorbim mai bine de altceva, decât să dezbatem dacă Dumnezeu poate sau nu poate cuvânta astăzi peste om, şi mai ales, dacă ar fi cazul să o facă.

La pagina 26, Bogdan Neagota insistă în a-l prezenta pe Zidaru din nou (fără nici o acoperire!) drept *„conducător al comunității de la Pucioasa“* şi *„liderul charismatic prin excelență; el posedă într-un grad înalt acea putere care îi permite să mobilizeze oamenii, să-i stăpânească“*. Această apreciere, deşi este ticluită cu o afişată deferență, este în totalitate falsă. Cei care-l cunosc pe Marian Zidaru ştiu că el este, mai degrabă, marcat de o bunăcuviință nativă, izvorâtă dintr-o sfială sfântă, preferând el însuşi mai curând supunerea decât să-i domine pe ceilalți.

Tot la pagina 26, Bogdan Neagota mai emite părerea personală că autoritatea lui Marian Zidaru este *„legitimată divin“*, ca în cazul suveranilor arhaici. Ne întrebăm cu legitimă uimire: cine l-a *„legitimat divin“* pe

Marian Zidaru? Când, şi pentru ce? Cine l-a uns ca pe suveranii arhaici, şi când, şi pentru ce? Un mister pe care Bogdan Neagota îl păstrează pentru sine. Partea hazlie este că Zidaru însuşi habar nu are să fi fost *„legitimat divin“* sau *„uns ca un suveran“* vreodată, afară doar dacă în somn fiind, o fi îndrăznit cineva să o facă, uitând însă să-i mai spună după aceea şi lui, după ce s-a trezit. Cei care-l cunosc de mulţi ani pe Marian Zidaru, ştiu că acest lucru nu s-a întâmplat vreodată. Dar Bogdan Neagota se pare că a uitat ce înseamnă probitatea ştiinţifică a unui material cu pretenţii, dacă îşi permite să inventeze din loc în loc formule care-i vin bine în demonstraţiile pe care le impune altora.

În fine, tot la pagina 26, Bogdan Neagota reuşeşte să se încurce singur în confuzii voit concluzive: *„Marian Zidaru [...] nu are o origine divină, ci doar o charismă conferită de însuşi statutul lui complex (artist, ideolog, profet, conducător)“*.

După trup, nici un om născut pe pământ din femeie, exceptând pruncul Iisus, nu a mai avut origine divină. Aşadar, dacă se referă la trup, Bogdan Neagota nu are motiv să se mire – aparent cu dezamăgire – că Marian Zidaru nu are origine divină, pentru că nici nu putea să aibă. În schimb, după duh, toţi oamenii au avut şi au origine divină, căci duhul este de la Dumnezeu, şi la Dumnezeu se întoarce atunci când haina lui, trupul, se întoarce în ţărână. Aşadar, dacă se referă la duh, Bogdan Neagota este într-o completă eroare, afirmând – aparent cu satisfacţie – că *„Marian Zidaru nu are o origine divină“*, pentru că, totuşi, o are, aşa cum toţi o avem. Oricum ai întoarce-o, Bogdan Neagota iese destul de şifonat dintr-o asemenea încurcătură *„teologică“,* în care a intrat singur. Ca să dreagă însă situaţia, îl poleieşte gratuit pe Marian Zidaru cu o *„charismă“* pe care pretinde că i-o conferă, de fapt, *„însuşi statutul lui complex“*.

Dar ce înseamnă *„charismă“* la Bogdan Neagota? Un cuvânt preluat abuziv şi folosit abuziv, îndată ce Biblia arată că *„harismă“* este un cuvânt dedicat, nepermiţând desacralizări ulterioare; este un cuvânt care înseamnă lucrare specială a harului, *„dar“* consacrat al Duhului Sfânt. Dar, din dorinţa de a fi interesant, Bogdan Neagota se joacă adesea cu cuvintele, riscând până la limita în care ne trezim cu noi barbarisme în limba vorbită şi scrisă. Dacă ar fi vorba de o harismă la Marian Zidaru (ceea ce nu e cazul), ea ar proveni de la Duhul Sfânt, şi nicidecum de la *„statutul lui complex, de artist, ideolog, profet, conducător“*. Ştim că Marian Zidaru este artist plastic, şi chiar un mare artist. Admitem că este un ideolog, în măsura în care, ca fost cadru didactic universitar, are capa-

citatea reală de a exprima în mod elevat tot ceea ce ţine de înţelegerea artei sale, dar şi opinii critice pertinente, privind opere artistice ale colegilor lui de breaslă. Nu subscriem însă la afirmaţia că ar fi profet, pentru simplul motiv că până acum n-a făcut nici măcar o profeţie. De asemenea, nu este şi nici n-a fost vreodată conducătorul nimănui, exceptând, poate, familia sa.

Despre Victoria Zidaru, soţia lui Marian, tot la pagina 26 Bogdan Neagota afirmă, de asemenea, fără nici un temei, că: *„e celălalt ideolog al mişcării. Influenţa sa în luarea deciziilor e esenţială, dar ea rămâne mereu în umbră, conformându-se, cel puţin formal, modelului căsătoriei biblice, sublimată în* «nuntă spirituală»*“*. Din nou un val de inexactităţi, ca să nu le spunem pe nume: minciuni gogonate. Victoria Zidaru nu este ideolog al mişcării, ci artist plastic creştin, şi atât. Acesta pare a fi, de fapt, principalul şi marele ei merit, că a ştiut să aleagă: între a fi artist păgân şi a fi artist creştin, ea a ales varianta care îi dă şanse de mântuire. Ea nu *„rămâne mereu în umbră“*, ci, dimpotrivă, este foarte activă, o prezenţă agreabilă şi statornică în lumea artistică, dar în acelaşi timp un model de excepţie, care rămâne *în lume* fără a fi *din lume*. Ea nu se sfieşte să promoveze pe fond, nu numai formal, cum crede Bogdan Neagota, superioritatea modelului căsătoriei biblice, care are Mire pe Hristos; şi tocmai de aceea nici n-a considerat necesar să se separe, de ochii lumii, de soţul ei legitim.

În ceea ce o priveşte pe *„sora Mihaela“,* Bogdan Neagota revine în forţă la pagina 26, parcă nemulţumit de impactul răutăţilor strecurate până acum, pentru a le relua într-o formă şi mai infamantă. Să observăm pentru început că *„sora Mihaela“* de la pagina 18, devine subit *„sora“ Mihaela,* la pagina 26. Ghilimelele spun multe: acum, e un fel de *„soră“,* de parcă n-ar mai fi. Apoi, Bogdan Neagota afirmă că ea este *„personajul cel mai controversat“* (de ce? de ce nu ne spune şi nouă!? să ştim şi noi!). Asta explică însă întrucâtva de ce revine Bogdan Neagota cu aplomb: el e convins că acolo unde este mai mult de demolat, trebuie lovit des şi tare, ca în final să puncteze sec: *„Mihaela e vizionara de serviciu, adevărata succesoare a Virginiei“*. Dacă ar fi, într-adevăr, succesoare a Sfintei Virginia, n-ar mai fi *„vizionară de serviciu“*, ci ar vorbi prin ea Dumnezeu, aşa cum făcuse 25 de ani prin Sfânta Virginia. Succesoarea Sfintei Virginia a fost Maria, sora ei, prin care a vorbit în continuare Domnul, şi încă ani buni, după 1980. Oare, de ce i-a scăpat acest amănunt lui Bogdan Neagota?

Dar pentru că Bogdan Neagota crede ce spune şi spune ce crede, el toarnă îndată, pe deasupra, şi o *„găleată cu noroi“,* preluând fără verifi-

care, fără confirmări, diverse zvonuri gratuite, culese de la *„binevoitori“* care nu pot avea nici o valoare probatorie: *„...unii consăteni îi atribuie un trecut moral îndoielnic...“*. Nici nu-i de mirare: în pomul plin de roade, aruncă toți cu pietre. Cum ar putea însă *„consătenii“* să cunoască trecutul Mihaelei, care este venită de pe alte meleaguri la Glodeni abia în anul 1979? De unde îi cunosc ei trecutul, cei 30 de ani anteriori? Bogdan Neagota însă nu se împiedică în astfel de mărunțișuri, ci continuă să relateze atmosfera creată de *„consătenii“* Mihaelei: *„...de la simpla bănuială până la declarațiile fulminante ale preotesei din Glodeni...“*. Bogdan Neagota e harnic: a adunat toate bănuielile din sat şi le-a pus capac ura deschisă a unei persoane care avea tot interesul să denigreze pe altcineva care incomodează prin simplul fapt că există; dar nu există oricum, ci duce o existență exemplară, un model de conduită creştină apostolică, pe care preoteasa din Glodeni nu avea de gând să-l împlinească vreodată. Spune un proverb: *„Vulpea care nu ajunge la struguri, zice că sunt acri“*.

„Cert este că posedă o aură charismatică...“. Îl felicit pe Bogdan Neagota că posedă această neobişnuită însuşire de a vedea aura oamenilor. Eu o cunosc pe Mihaela de mai mulți ani şi pot să afirm cu convingere că e un om obişnuit, poate mai slab uneori şi mai bolnăvicios decât mulți alții; şi nu i-am văzut vreodată vreo aură.

„...unii o suspectează de practicarea magiei – care conferă credibilitate discursului ei apocaliptic“. Asta-i bună! Să scrii într-o carte cu pretenții, că X îl suspectează pe Y că ar fi practicat magia, e prea de tot. Evident că oricare poate suspecta pe oricine de orice. Atâta superficialitate infantilă, care motivează credibilitatea prin suspiciune, poate sta alături de silogisme pretențioase, cu îngâmfarea de a *„lămuri lucrurile“* exhaustiv şi pentru totdeauna? Bogdan Neagota ne arată că da, se poate şi aşa ceva. El ignoră însă, aparent deliberat, că orice creştin adevărat nu va practica niciodată magia, din principiu, căci împlineşte cu frică de Dumnezeu legea Scripturii şi canoanele Sfinților Părinți, care au condamnat dintotdeauna vrăjitoria şi toate formele de ocultism. Şi de când practicarea magiei dă credibilitate unui discurs, şi mai ales, unui discurs apocaliptic? Dacă ar fi citit *Apocalipsa,* Bogdan Neagota ar fi observat că, dimpotrivă, ea pronunță pedepse aspre pentru cei care practică magia: *„Afară câinii şi vrăjitorii şi desfrânații şi ucigaşii şi închinătorii la idoli şi toți cei ce lucrează şi iubesc minciuna!“* (Apocalipsa, 22/15).

Şi când a ținut Mihaela *„discursuri apocaliptice“*? A auzit Bogdan Neagota vreunul? Mai plauzibil pare că Bogdănel s-a speriat de propria lui

umbră apocaliptică, realizând pe moment cu câte falsuri a împănat propriul lui discurs. Şi atunci cine sunt *„cei ce lucrează şi iubesc minciuna“*?

Biserica Noul Ierusalim: o apariție ingenuă, percepută însă ca o sfidare

„Iisus a tămăduit orbirea ochilor, dar n-a putut tămădui orbia răutății.“

(Părintele Arsenie Boca)

Bogdan Neagota reface în Capitolul II al cărții, citățm: *„traseul inițiatic al lui Marian Zidaru“* pentru înălțarea unei biserici ieşite din comun. Deşi dezvăluie mai multe intervenții suprafireşti, trimise de către Dumnezeu şi percepute succesiv de către diverse persoane, privind ridicarea unei biserici-model, al cărei reper distinctiv este acoperişul cu 33 de cupole, el sfârşeşte prin a-i atribui tot lui Marian Zidaru inițiativa şi coordonarea construcției bisericii. Or, ceea ce Bogdan Neagota trece sub tăcere, fie din neştiință, fie din interes, este că Dumnezeu Însuşi, prin *Cuvântul* Său, a coordonat pas cu pas această zidire. Aşa cum Solomon a primit direct de la Cer planurile zidirii templului, tot astfel s-au primit reperele esențiale, legate de forma, aspectul şi zidirea propriu-zisă. Prin credință şi ascultare, întreaga zidire s-a încheiat în numai trei luni, de către o mână de creştini harnici, printre care Marian Zidaru şi-a adus şi el obolul, prin cunoştințele sale de arhitectură şi plastică imobiliară.

Mănăstirea, aşa cum este ea zidită, oferă privitorului din exterior o perspectivă limitată, care nu-i permite să observe esențialul, şi anume că planul ei este în formă de cruce. Toată lumea observă doar forma ei aparent rotundă, şi cele 33 de cupole, care pe unii îi invită la unele asocieri gratuite, cu alte realizări arhitecturale asemănătoare. Bogdan Neagota nu scapă nici el de tentația de a-şi demonstra erudiția, vorbindu-ne destul de încâlcit despre Roza mistică, despre Mandala, despre Axis Mundi, Meşterul Manole şi templul Baha'i din Delhi *(v. pag. 28)*. Ca să fie mai clar unde *„bate“* el cu acest ghiveci pseudo-artistico-filozofic, în final pune punctul pe *„i“,* asemuind-o cu *„clădirile de tip Kokojniki din arhitectura rusă păgână“*. Odată punctat cuvântul-cheie, *„păgână“,* sarcina e mai uşoară: lucrarea e numită acum *„buricul pământului“*, iar apoi *„mişcarea“* devine *„sectă“* (pe ce criterii?), pentru ca, în final, *„membrii inițiați“* ai comunității de la Pucioasa să fie plasați definitiv, *„mereu şi fără efort, în Centrul Lumii“* (v. pag. 30).

Este aici o suită de sintagme subtil construite, care urmăresc să-l facă pe cititor să se scuture, şi chiar să-l dezguste, ca şi când marele rău, ținut până acum în mare secret, este descoperit tocmai de către Bogdan Neagota: *„Cultura iudeo-creştină, altoită pe acest trunchi, dă ramificații noi întregului complex mitico-religios de la Pucioasa, fără a-i modifica însă substratul arhaic“*.

Care e cultura iudeo-creştină? Să fie Biblia, în viziunea lui Bogdan Neagota? Ce ramificații noi ar putea oferi Biblia, o mostră vie de *„unitate în diversitate“*? Care e substratul arhaic? Bogdan Neagota nu ne mai spune, dar ce a spus, a spus, şi pare convingător prin siguranța de sine. Din nou scopul scuză mijloacele: cei ce vor citi aceste rânduri, au la ce reflecta.

Şi totuşi, expresia *„iudeo-creştinism“*, cu derivatele ei (o asociere forțată de cuvinte care descriu două lumi care astăzi au prea puține în comun, față de prea multele deosebiri), este în ultima vreme din ce în ce mai uzitată. O folosesc unii extremişti ultra-religioşi, care au declarat „război sfânt“ evreilor şi creştinilor, considerați deopotrivă de vinovați în a-l fi ofensat pe dumnezeul lor. Să fie aceasta o simplă întâmplare, sau clişeul cu pricina s-a fixat fără discernământ şi în arhiva de idei a unor teoreticieni ai filozofiei religiilor?

În continuare, se poate trece fără menajamente la afirmații care pulverizează şi ultima fărâmă de simpatie pe care, eventual, cititorul şi-ar fi păstrat-o pentru Noul Ierusalim: *„Se creează astfel, pentru* «locuitorii Noului Ierusalim», *un spațiu închis, cvasi concentrațional, care frizează paradisiacul escatologic“* (v. pag. 32).

Miroase a lagăr de concentrare, nu-i aşa? Care... *care frizează*... etc., etc. Ce uşor se joacă unii oameni mici, cu cuvinte mari, punându-le unele lângă altele ca să pară deştepți şi mari în ochii altora!

Rezultatul nu va întârzia: *„Manipularea lor este extrem de subtilă, atât la nivelul imaginilor cu care sunt împresurați, cât şi la nivel verbal (discursurile profetice incoerente)“* (v. pag. 32).

Deci acum e clar pentru toată lumea: creştinii aceia nu stau acolo de bunăvoie, ci sunt subtil, extrem de subtil manipulați, mai ales cu *„discursuri profetice incoerente“*. Dar care vor fi fiind acele discursuri? Corect ar fi fost să se exemplifice măcar unul, sau să se dea o referință cât de scurtă, care să susțină această afirmație, care, altminteri, rămâne pe mai departe gratuită. Dar pe lângă atâtea gratuități acuzative, una în plus nu prea mai contează. De aici concluzia, voit deformată şi în contradicție

flagrantă cu realitatea: *„Omul care se construieşte la Pucioasa, e departe de a-l reprezenta pe* «homo christianus». *E un ins decerebrat, lipsit de personalitate şi voință proprie, un tip somnambulic, ce trăieşte şi lucrează ca sub impactul unei hipnoze colective“*.

Să observăm subtilitatea extremă cu care Bogdan Neagota se acoperă în eventualitatea că afirmația sa: *„hipnoză colectivă“* va fi cercetată pe toate fețele pentru a i se demonstra netemeinicia. Şi se va apăra atunci, zicând: *„eu n-am spus:* «sub impactul», *ci am spus:* «ca sub impactul», *deci am introdus o vocabulă cu caracter dubitativ. Am comparat doar, n-am dat cu barda!“*. Da, aşa este, însă cititorul va rămâne marcat în subconştient de amprenta cuvintelor-cheie: *„somnambulic“*, *„hipnoză colectivă“*, *„decerebrat“*, şi nicidecum de vocabula *„ca“*. Scopul este astfel atins: *„daimonii inconştientului nu sunt exorcizați prin proiecția în afară, ci, grație ideologiei de la Pucioasa, ei devin un soi de idoli cu valențe magice şi hipnotice“* (v. pag. 33). Eu aş păstra această frază, dar aş aduce-o la valoarea de adevăr prin înlocuirea *„ideologiei de la Pucioasa“* cu *„ideologia lui Bogdan Neagota“,* mare specialist titrat în demonologie, pentru că această ideologie, bazată pe fals şi intoxicare de cuvinte, creează duhuri rele (daimoni ai inconştientului), hipnotizând buna-credință a cititorului cărții.

O viziune formală, îngustă, despre *„Comunitatea Noului Ierusalim“*

„Nimic mai greu, mai periculos, decât să te lupți cu îngustimea şi cu formalismul.“
(Părintele Arsenie Boca)

Nu se ştie exact – din carte nu reiese – cât de meticulos a fost Bogdan Neagota în a cerceta, de la om la om, măcar starea de spirit a celor care s-au hotărât să se dedice cu totul împlinirii *Cuvântului lui Dumnezeu,* auzit de ei la Pucioasa. Se ştie însă foarte exact rezultatul. El este ilustrat chiar în acest capitol al cărții, intitulat *„Comunitatea Noului Ierusalim“*. Din nou suntem nevoiți însă să constatăm cu dezamăgire cât de departe de realitate sunt concluziile lui Bogdan Neagota. Dincolo de jongleriile de cuvinte, în care se dovedeşte a fi un artizan talentat, dar din care puțini vor înțelege mare lucru, transpare aceeaşi încăpățânare de a dovedi cu orice preț că „acolo, la Pucioasa, e ceva care nu pare a fi în regulă“. Un singur exemplu: *„O lume obiectivă, în măsura în care e localizabilă spațial, şi subiectivă, prin deschiderea spre on-topic şi caracterul ei* «închipuit» *(de Vorstellungskraft), trans-obiectivă şi trans-subiectivă, un perimetru al*

oglinzii (catoptrica mistică). Amestec ciudat de evidenţe şi irealitate, de pozitivitate şi negativitate, un spaţiu al oglinzii intermundice, de juxtapunere şi întâlnire" (v. pag. 37).

Mai clar, nici că se putea! Iar cine tot nu pricepe nimic, se subînţelege că este victima propriilor lui limite. De aici până la mistificare, nu mai e decât un pas. Şi Bogdan Neagota păşeşte hotărât, punând punctul pe *„i"*: *„Ierusalemiţii, ca şi esenienii, sînt* «oameni ai viziunii»*, în calitatea lor de* «miruiţi ai duhului», *situaţi într-o adversitate vădită cu clasa sacerdotală existentă"* (v. pag. 37).

Nimic mai neadevărat! Dintotdeauna creştinii Noului Ierusalim au respectat cu o deosebită grijă casta preoţească, în general, şi pe episcopi, în special. Acest lucru este notoriu în toată zona Dâmboviţei, şi însuşi episcopul locului îl poate confirma oricând – dacă va fi de bună credinţă. Iar dacă a existat, totuşi, un prag, o ruptură nefericită, care se jalonează undeva prin anul 1993, acest lucru este imputabil exclusiv unor clerici, angajaţi ai instituţiei Bisericii, care, mânaţi de ambiţii omeneşti, au dat o turnură nedorită lucrurilor. Oricum, în prezent, între Biserica Ortodoxă Română şi Noul Ierusalim, este o stare de nonbeligeranţă şi expectativă neutră, bazată pe îngăduinţă tacită şi respect reciproc, iar creştinii Noului Ierusalim nu se consideră în afara bisericii creştine ortodoxe. Bogdan Neagota sugerează că, dimpotrivă, ei ar fi promovat starea de *„adversitate vădită"* cu biserica oficială, ceea ce nu e adevărat.

Privind din exterior, Bogdan Neagota trage apoi concluziile, imaginându-şi cum s-ar simţi el dacă s-ar amesteca pentru totdeauna printre creştinii Noului Ierusalim. Este explicabil, de aceea, de ce nu suportă aspiraţia lor cotidiană către sfinţenie, făcută după puterile fiecăruia: el simte că s-ar sufoca dacă ar îndrăzni să testeze pe sine sfinţenia, şi atunci transferă celor pe care îi monitorizează din umbră propriile lui angoase: *„Patternul este cel al unei comunităţi paradisiace, în care viaţa e reglată strict după normele sacrului, până la sufocare"* (v. pag. 33).

Îl asigur pe Bogdan Neagota că până acum, în câţiva zeci de ani *„experimentali",* nimeni nu s-a sufocat de prea multă sfinţenie, iar creştinii continuă să se lupte cu sinele, simţind că încă este loc de mai bine.

O concluzie absolut inexplicabilă trage Bogdan Neagota la pagina 40: *„Comunitatea ierusalemită suferă intens de* «complexul fratelui mai mic»*, al lui Abel, victima prin excelenţă. Există la membrii ei o adevărată voluptate a martiriului şi dorinţa masochistă de a fi loviţi şi persecutaţi de majoritatea religioasă, căci asta le dă prilejul să-şi asume existenţial ideologia şi să şi-o consacre sacrificial"*.

Nici un exemplu, nici unul măcar, nu susţine această acuzaţie, bogat asezonată cu cuvinte explozive, care sugerează fie viciul *(„voluptate"),* fie obscenitatea *(„dorinţa masochistă").* Nici n-avea de unde, căci această gogoriţă e pur şi simplu o invenţie a lui Bogdan Neagota. Dimpotrivă, creştinii Noului Ierusalim sunt eliberaţi de orice complex de acest gen. Niciodată n-a fost căutată persecuţia, ci evitarea ei. Când ea a devenit inevitabilă, creştinii au suportat-o însă cu bărbăţie. Asta probabil i-a incitat atât pe persecutori, cât şi pe observatorii externi, ce se pretind *„neutri",* de talia lui Bogdan Neagota. Rezistenţa acelora la persecuţie i-a tentat pe aceştia să creeze asocieri, dar este absurd să afirmi fără probe că martirajul a devenit un obiectiv, o plăcere, un viciu chiar (cel puţin, aşa sugerează Bogdan Neagota). Pe o asemenea falsă premisă, nu putea să se grefeze decât o concluzie la fel de falsă: *„Inşii charismatici au probleme serioase în ceea ce priveşte integrarea lor socială şi instituţională (dincolo de sfera propriu-zis religioasă, viaţa nu este creditată ca autentică)"* (v. pag. 42).

Care sunt acele *„probleme serioase"* care îi împiedică pe creştinii de la Pucioasa să fie cetăţeni normali? Bogdan Neagota nu ne spune, dar ne invită să-l credem pe cuvânt, precum că aşa este. Dar după atâtea minciuni pe care le-a debitat până acum, cel puţin o ezitare reflexivă, înainte de a-l crede, ar fi binevenită. Este adevărat că aceşti creştini se străduiesc să se raporteze permanent la Biblie în trăirea lor de zi cu zi. Acolo au citit ei undeva că „cel ce-şi va îngriji cu nelinişte viaţa, acela o va pierde, iar cel ce-şi va pierde viaţa pentru Hristos şi pentru Evanghelie, o va câştiga". De aceea, li se pare firesc să se raporteze la acest îndemn. Probabil însă că acest paradox biblic e prea greu de digerat pentru unii ca Bogdan Neagota, care preferă să se mulţumească doar cu viaţa pământească, mai palpabilă, fie ea bună sau rea, pe principiul *„Ce-i în mână, nu-i minciună".* Visătorii care cred şi în viaţa de apoi, nu mai pot să crediteze viaţa pământească drept autentică, fapt constatat, ce-i drept, şi de Bogdan Neagota.

Îl mai asigur însă pe Bogdan Neagota şi de faptul că aceşti creştini sunt cetăţeni onorabili, normali şi responsabili. I-am observat şi eu, de curiozitate, la ultimele 2-3 votări: nici unul nu a lipsit, iar unii au votat printre primii, fiind convinşi de importanţa şi oportunitatea gestului lor.

„Religiozitate populară şi escatologism“

„Credinciosul în Dumnezeu depăşeşte limitele omului.“

(Părintele Arsenie Boca)

Am transcris *ad litteram* titlul acestui paragraf (al IV-lea) al cărţii, pentru că el reflectă o neliniște a lui Bogdan Neagota, dezvoltată în continuare cu mult aplomb: *„Pe trunchiul unui creştinism folcloric, preluat şi resemnificat în sens profetic, s-au constituit ulterior, prin discursurile şi interpretările liderilor, celelalte niveluri“;*

„Simbolismul discursurilor lui Marian Zidaru se centrează în jurul figurii paradisiace.“ (v. pag. 45);

„Elemente preluate din creştinismul popular sunt distorsionate şi integrate în alt sistem de semnificații, întoarse de pe treapta intermediară, dintre „memorată“ şi mit (ficțional), dintre realul crezut şi imaginarul pe jumătate luat în răspăr.“ (v. pag. 50).

Să ne oprim, deocamdată, aici cu citatele din acest capitol al *„operei“* lui Bogdan Neagota.

Întâi ne întrebăm: ce e creştinismul folcloric? Ce e creştinismul popular? Bogdan Neagota nu ne lămureşte. Noi credeam că există un singur creştinism, după cum există un singur Dumnezeu. Creştinismul înseamnă viețuire în Adevăr, iar adevărul este unic. Da este da, şi nu este nu, iar ce este în plus, este de la cel rău *(v. Ev. Matei, 5/37)*. De aceea, nu putem admite că anumite obiceiuri populare, la care face referire Bogdan Neagota, sau unele trimiteri la folclor (Miorița, Meşterul Manole), aparțin *„creştinismului popular“* sau celui *„folcloric“*.

Este adevărat că Marian Zidaru, în postura sa de artist plastic, se foloseşte şi de zestrea folclorică românească pentru a explicita expozițiile sale: *„În expoziție, toiegele sunt fragmente din orizontul concret“* (citat după Marian Zidaru, în carte la pag. 48).

Niciodată însă Marian Zidaru nu a emis pretenții că prin arta sa ar propune o nouă ideologie creştină, grefată pe zestrea folclorică românească. De aici până la *„distorsionare“* şi *„integrare în alt sistem de semnificații“*, aşa cum le vede Bogdan Neagota, e cale lungă. Îl asigur pe Bogdan Neagota că Marian Zidaru nu are alte repere ideologice, decât creştinismul ortodox autentic, original, chiar dacă în opera sa artistică îşi permite reprezentări cu multiple valențe, urmărind prin acest procedeu, care foloseşte o paletă polimorfă de variante instrumentale, în special disciplinarea estetică şi morală a gândirii şi simțirii privitorului. Deşi nu este

cu nimic justificat ca discursurile ocazionale ale lui Marian Zidaru, menite să susțină şi să expliciteze lucrările sale artistice, să fie considerate suport al unei noi ideologii, Bogdan Neagota face sistematic această confuzie.

În realitate, Marian Zidaru nu s-a erijat niciodată în ideolog şi nici măcar în *„purtător de cuvânt“* al Noului Ierusalim. Toate discursurile sale sunt ocazionate de expoziții, simpozioane, vernisaje, tabere de creație etc., iar divagațiile pe aceste teme, chiar dacă sunt marcate de un pronunțat apetit pentru spiritualitatea creştină, rămân întotdeauna simple puncte de vedere personale.

Cât priveşte stilul confuz, dar băşcălios, de genul *„imaginarul pe jumătate luat în răspăr“*, cu care ne testează Bogdan Neagota coeficientul de inteligență... deja am început să ne obişnuim.

O diversiune grosolană: falsa apropiere dintre *Noul Ierusalim* şi *New Age*

O derapare gravă de la adevăr, în contextul abandonării totale a bunului simț, face însă Bogdan Neagota, asociind Noul Ierusalim, cu ideologia *New Age* (Noua Eră): *„Între* «fenomenul Pucioasa» *şi New Age există afinități profunde, în ciuda adversității retorice, manifestate de soții Zidaru față de orice paralelă de acest tip (v. interviul din 1994). Remarcăm aceeaşi relație ambiguă cu modernitatea diabolizată şi folosită în acelaşi timp, criticată în virtutea unei ideologii arhaice (de factură şamanică) sau creştin-etnice şi repudiată datorită iluminismului ei funciar“* (v. pag. 54).

Dar ce linii de forță comune găseşte Bogdan Neagota între Noul Ierusalim şi *New Age*? Să le consemnăm pe rând:

1. „confuzia între «psihic» *şi* «spiritual», *până la identificare“* (v. pag. 54);

2. „«psihologia transpersonală» *New Age şi ideea transformării conştiinței prin simbioza divin-cosmic-uman, în scopul formării unui homo noeticus sînt comune şi vizionarilor de la Pucioasa“* (v. pag. 54);

3. „noua pedagogie creativă (de tip Waldorf) se aplică şi la Pucioasa, până la exces (privarea copiilor sectei de dreptul de a frecventa şcoala, în vederea formării lor exclusiv ierusalemite“ (v. pag. 54);

4. „filonul ecologist, marcă a unei religiozități cosmice, ocultate sub un limbaj pseudoştiințific, este vizibil aici din plin, şi e o altă trăsătură de bază a «Noii Ere»*“* (v. pag. 54);

5. „de asemenea, problema suferinței şi a răului este eludată şi la Pucioasa, prin invocarea omniprezenței divine şi recuperarea condiției edenice. Doctrina polimorfă New Age e incapabilă să integreze provocarea răului, din pricina aceluiaşi sindrom paradisiac. Nici ea nu acceptă ideea – altminteri, extrem de arhaică – a necesității asumării durerii, în vederea «creşterii spirituale»*, a maturizării“* (v. pag. 54-55);

6. „ideologia „Noului Ierusalim“ urmăreşte aceeaşi sacralizare a cosmosului ca şi spiritualitatea New Age (paradigma «revrăjirii lumii»*)“* (v. pag. 55).

Acum, să le analizăm pe rând:

1. În ceea ce priveşte aşa-zisa *„confuzie“* între psihic şi spiritual, până la identificare, nu putem să nu observăm cât de mult se căzneşte Bogdan Neagota să facă *„din țânțar, armăsar“*, căutând, cu orice preț, *„nod în papură“*. Am văzut mai înainte că, pus în fața unor probleme de finețe, mai dificile în interpretare, Bogdan Neagota s-a eschivat, pe motivul că *„nu acesta este scopul lucrării noastre...“* (v. pag. 16). Chiar dacă presupunem că observația lui privind *„confuzia“,* este exactă, aici problema e atât de minoră, încât nu prezintă nici cea mai mică însemnătate. În cântărirea valorii unei grupări creştine, dacă este sau nu pe calea adevărului, au greutate în special faptele. Bogdan Neagota nu se străduieşte să sublinieze concordanța dintre faptele creştinilor de la Noul Ierusalim, şi cerințele evanghelice, care definesc adevărata viață creştină. Dimpotrivă, când le observă, le pune sub semnul exagerării până la pericol, ca şi când ar exista o măsură care limitează superior lucrarea binelui, frumosului şi adevărului.

Dar este ea pertinentă, nemulțumirea lui Bogdan Neagota?

În *Webster's New World College Dictionary* găsim la etimologia cuvântului *„psihic“,* grecescul *„psychikos=al sufletului, spiritual, provenit de la psyche=sufletul omenesc“*. Pentru *„spiritual“,* acelaşi dicționar propune explicația: *„al spiritului sau sufletului, ca formă distinctă de trup sau substanță materială“*.

Dicționarul explicativ, *DEX,* la rândul lui, propune pentru *„psihic“,* printre altele, şi explicația: *„structură sufletească proprie unui individ“,* iar pentru *„spiritual“,* câteva formule echivalente, de genul: *„sufletesc“, „care aparține spiritului“* etc. Cred că este suficient de limpede pentru oricine că atât *Webster's New World College Dictionary,* cât şi *DEX,* duc şi ele *„confuzia între* «psihic» *şi* «spiritual»*, până la identificare“,* fără prea multe menajamente pentru cercetătorii meticuloşi, de talia lui Bogdan Neagota.

2. Bogdan Neagota se teme de o aşa-zisă *„transformare a conştiinței“* şi crearea unui *„homo noeticus“* printr-o *„psihologie transpersonală“,* de tip *New Age*. Să fi uitat el că Mântuitorul condiționează intrarea în Împărăția Cerurilor, de *„naşterea din nou“*? Faptul că unii oameni sau grupări, a căror orientare generală a fost sau este mai mult sau mai puțin malefică, şi-au asumat şi acest obiectiv, printre altele (nu numai *New Age*, ci şi Ceauşescu voia un om *„de tip nou“*), nu demonetizează cu nimic cauza şi nu-i maculează paternitatea divină. Măcar de s-ar reuşi ca în urma unei campanii de educare, făcută în coordonatele bunului simț, cât mai mulți oameni să-şi transforme conştiința, înnoind-o printr-o permanentă raportare la cerințele biblice. Din păcate, fenomenul apare ca fiind invers: tot mai mulți oameni derapează, smulgându-se din chingile conştiinței (atâta câtă mai aveau), alunecând apoi spre minciună, sperjur, delincvență şi chiar crimă.

În ceea ce priveşte *„psihologia transpersonală“*, această sintagmă e necunoscută la Pucioasa, atât ca asociere de idei, cât şi ca prezumtivă terapie spirituală, cu sau fără proceduri practice asociate.

3. Observația privind presupusa *„privare a copiilor sectei de dreptul de a frecventa şcoala“* şi consecințele ei, este întru totul inexactă. Nici un creştin nu a ocolit în mod voit învățământul obligatoriu, chiar dacă în învățământul organizat de astăzi balanța pare negativă: copiii mai mult pierd decât câştigă (e vorba aici de criza de moralitate acută din învățământ). Din nou asocieri neîntemeiate (Waldorf), menite să dea coloratură sumbră *„orientării“* luate în colimator, pentru a sădi neîncredere şi dezgust celui care citeşte şi preia informația ca atare, neverificată. În realitate nu există şi nu a existat vreodată vreo şcoală confesională privată sau vreo inițiativă similară *„experimentului Waldorf“,* la Pucioasa sau oriunde mai sunt creştini ataşați de Noul Ierusalim, şi nici un fel de demers care să promoveze sau să aplice *„noua pedagogie creativă“*. Aceasta este doar în imaginația bogată a lui Bogdan Neagota, care îşi închipuie că aceşti copii, de care a auzit el un zvon că n-ar mai merge la şcoală din motive confesionale, trebuie, totuşi, educați cumva, în sânul comunității (pe care dintr-o dată, fără nici o justificare, o numeşte

„sectă“); şi, atunci, golul se umple de la sine cu încă o presupunere la fel de inexactă ca şi celelalte, dar care *„cade bine“* la dosarul de acuzaţii gratuite, inventate de el.

4. Filonul ecologist – altă găselniţă, alt *„nod în papură“*. Ecologismul este o mişcare naturală, cu ramificaţii emotive sau instituţionalizate pe tot globul, până la ultimul cetăţean responsabil. El apare ca reacţie firească, atât la nepăsarea perenă a omului în a-şi face curăţenie în propria ogradă, cât şi la tendinţa iresponsabilă a unora de a face distrugeri iremediabile în fizionomia naturii. Îndată ce viaţa planetei este ameninţată grav de poluare, orice pământean cu capul pe umeri devine vrând-nevrând un ecologist şi în această postură el luptă cum poate pentru eradicarea acestui flagel. Faptul că *New Age*, ca şi atâtea mii de alte grupări, asociaţii sau instituţii, religioase sau nu, şi-a fixat inclusiv acest obiectiv în programele ei, nici n-o blamează, nici n-o laudă. Faptele vor vorbi în dreptul fiecăreia. Dar a admite că o banală similitudine între obiective (faptul că scopurile sunt pozitive, nu mai contează!?) este caracteristică pentru o prezumtivă interferenţă de interese între Noul Ierusalim şi *New Age*, este fie un abuz (dacă e vehiculată cu un scop denigrator), fie o prostie sadea (dacă e motivată de o îngustime de bandă în procesul de gândire). În contextul celorlalte mistificări, confecţionate după principiul *„scopul scuză mijloacele“,* înclin să cred că şi aici este vorba de (încă) un abuz.

Dar în ce constă, oare, *„limbajul pseudoştiinţific“*, care promovează o *„religiozitate cosmică“*? Bogdan Neagota *„uită“* să se mai explice, sau măcar să exemplifice. Încă o dată, el aplică tehnica *„loveşte şi fugi!“,* în loc să vină cu exemple concrete, lămuritoare.

5. Bogdan Neagota pretinde că la Noul Ierusalim *„problema suferinţei şi a răului este eludată“*. Ca de obicei, el nu aduce nici un argument, cât de mic, pentru a-şi susţine acuzaţia. El o pronunţă şi gata, trece mai departe: *„nici ea* [*New Age*, n.a.] *nu acceptă ideea necesităţii asumării durerii în vederea* «creşterii spirituale», *a maturizării“*.

Dacă *New Age*, în doctrina sa, fuge de durerea care aduce maturizare, îl asigur pe Bogdan Neagota că la Noul Ierusalim, dimpotrivă, creştinii se străduiesc din răsputeri să fie co-participativi zi şi noapte la durerile Domnului, căci Domnul vrea să facă *„cer nou şi pământ nou“*, după cum este scris *(v. Apocalipsa, 21/1)*, dar omul Îi stă împotrivă. Omul nu stă la făcut, şi durerea Domnului de la om este asemenea durerilor naşterii. Creştinii de la Noul Ierusalim stau sub crucea Domnului, şi Domnul

Însuşi îi îndeamnă să se vindece de bucurii. Omniprezenţa divină, de care vorbeşte Bogdan Neagota, nu exclude suferinţa, ci, dimpotrivă, o potenţează, pentru că Însuşi Domnul este în suferinţă. Dar această suferinţă e neînţeleasă de cei mai mulţi dintre oameni. Ei cred că Dumnezeu este un Dumnezeu fericit, Care are de toate şi Căruia nu-I lipseşte nimic; şi pentru că are de toate, mai ales, El nu mai este privit ca fiind **Cel ce este**, ci ca fiind **Cel ce dă** (pentru că are El de unde!). Iar Celui ce dă, evident, I se cere. Şi de aceea, omul cere, cere mereu de la Dumnezeu, dar nu-I dă şi el în schimb o fărâmă din dragostea sa. Surogate ocazionale de *„jertfă“* nu-L pot scoate pe Dumnezeu din durerea despărţirii omului de El. Iar creştinii adevăraţi, aşa cum fac şi cei de la Noul Ierusalim, cred în această durere şi nu fug de ea, ci, în măsura posibilului, şi-o asumă, căci aşa i-a învăţat Scriptura: *„Plângeţi cu cei ce plâng“* (Romani, 12/15).

6. Ultima acuzaţie, aceea de a urmări *„sacralizarea cosmosului“*, ceea ce – observă cu ascuţime Bogdan Neagota – urmăreşte şi spiritualitatea *New Age*, este, indiscutabil, cea mai gratuită. În Biblie găsim că Dumnezeu îl invită sistematic pe om la sfinţenie *(v. Levitic, 11/44,45; Ev. Matei, 5/48)* şi, întrucât El ştie că oamenii, în majoritate, sunt delăsători şi adesea neputincioşi, anunţă o sfinţire cosmică: *„Şi am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei.“* (Apocalipsa, 21/2).

Să nu fi auzit Bogdan Neagota despre cerul cel nou şi pământul cel nou, profeţite de Isaia *(v. Isaia, 65/17)*, de Petru *(v. II Petru, 3/10)* şi de Ioan *(v. Apocalipsa, 20/11)*? Se pare că nu, îndată ce el găseşte sacralizarea cosmosului tocmai la... *New Age*. În schimb, nu ezită să răstălmăcească, folosind cuvinte caustice *(„paradigma* «revrăjirii lumii»*“)*, orice minim efort pe care omul l-ar putea angaja pentru a remodela lumea, făcând-o – dacă nu sfântă – măcar mai bună şi mai dreaptă; dar nu *„vrăjită“*, cum o vede Bogdan Neagota.

Iată că toate cele 6 capete de acuzare ale lui Bogdan Neagota, privind o aşa-zisă *„afinitate profundă a Noului Ierusalim cu New Age“*, se dovedesc a fi răutăţi gratuite, asocieri nefondate, menite de a-l induce în eroare pe cititor şi a-l îndepărta, cu un gust amar, pentru totdeauna de şansa de a se apropia de *Cuvântul lui Dumnezeu.*

Ei bine, de fapt, tocmai acest *Cuvânt* îl deranjează pe Bogdan Neagota!: *„Căci Dumnezeul de la Pucioasa suferă, cu siguranţă, de o logoree profetică neobişnuită: el e pe cale să inspire corpusul evangheliar al unui creştinism de un alt tip decât cel tradiţional – creştinismul Duhului Sfânt“* (v. pag. 55).

Era inevitabil ca, după propria lui logoree înşirată prin atâtea slalomuri pe lângă adevăr, Bogdan Neagota să derapeze în prăpastia blasfemiei. Biblia îl avertizează, dar Bogdan Neagota o fi citit în ea? *„Mai de folos i-ar fi dacă i s-ar lega de gât o piatră de moară şi ar fi aruncat în mare, decât să smintească pe unul din aceştia mici.“* (Ev. Luca, 17/2). Biblia însăşi, prin dimensiunile ei (inclusiv spirituale), deşi cuprinde o infimă parte din *Cuvântul lui Dumnezeu* (aşa cum se mărturiseşte la Ev. Ioan, 21/25), nu este şi ea o *„logoree profetică neobişnuită“*? Cine-L poate opri pe Dumnezeu să vorbească? Cine-I poate spune Lui cât şi cum şi când să vorbească? Dar Bogdan Neagota a căzut în ispita de care zice Domnul: *„Cel ce s-a apucat la ceartă cu Cel Atotputernic, se va da, oare, bătut? Cel ce judecă pe Dumnezeu, va răspunde ceva?“* (Iov, 40/2). *„Cine este cel ce pune pronia sub obroc, prin cuvinte fără înţelepciune?“* (Iov, 38/2). *„Da, Dumnezeu este nespus de mare prin puterea Lui! Cine poate să înveţe ca El? Cine I-a dat învăţătură cum să Se poarte? Şi cine poate să-I spună: aceasta ai făcut-o rău?“* (Iov, 36/22,23). Iată că Bogdan Neagota poate. Cât este de mare îndrăzneala omului nechibzuit! Dacă el n-a observat că Însuşi Duhul Sfânt vorbeşte prin *Cuvântul lui Dumnezeu,* şi dacă nu s-a putut apleca pentru a primi şi el acest Duh, este de înţeles de ce i s-a părut că ar fi vorba de *„alt tip de creştinism“* la Pucioasa, şi nu de cel tradiţional. Dimpotrivă, alţi *„cercetători“,* care nici ei n-au înţeles Noul Ierusalim, dar au fost mai ponderaţi în acuzaţii decât Bogdan Neagota, au acuzat în diverse ocazii Noul Ierusalim de prea mult tradiţionalism (!) şi de încăpăţânare obtuză (!) în a nu se alinia la capriciile lumii moderne. Cui să-i dai dreptate mai întâi?

Epilog la... Epilog. Dilema unui filosof amator: Bogdan Neagota

„Ateismul este o infirmitate şi o eroare fundamentală a naturii umane. [...] Aşa sunt gândurile de hulă: răbufniri de păcură în raza de soare.“

(Părintele Arsenie Boca)

Epilogul lui Bogdan Neagota, care se vrea a fi sinteza celor 50 de pagini anterioare, foloseşte acelaşi limbaj, împănat cu preţiozităţi licenţioase, infatuat, dar confuz, tendenţios până la mistificare: *„Circumscrisă tipologiei lui Troeltsch, mişcarea de la Pucioasa aparţine unei formule sectare, de sorginte ioaneică: comunitate de iubire în jurul Sf. Duh, izolată de lume, aşteptând angoasată Parousia milenaristă“* (pag. 60).

Am reprodus intenţionat acest citat, pentru ca să afle şi creştinii de acolo, de la Glodenii Pucioasei, când vor citi acest eseu, că ei sunt *„circumscrişi tipologiei lui Troeltsch“* (dacă nu ştiau până acum). Cred că se vor bucura când vor afla, cei care ar fi tânjit după această *„circumscriere“,* că ea s-a făcut de la sine, fără nici un efort şi fără şpagă, numai prin condeiul inspirat al lui Bogdan Neagota. Cei care n-au tânjit niciodată însă, se vor mira întrebându-se cum de au ajuns ei membrii ai unei *„formule sectare“,* şi care ar fi acea formulă:

– *„comunitate de iubire în jurul Sfântului Duh“*? Amin! (aşa să fie!). Nimic mai lăudabil, dacă până şi Bogdan Neagota constată aşa ceva;

– *„izolată de lume“*? Măcar de ar fi aşa; dar nu e decât în duh, deocamdată. Biblia, chiar asta cere: *„Nu iubiţi lumea [...] nici cele ce sunt în lume“* (I Ioan, 2/15), *„fugiţi de lume [...] Prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu. [...] Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruieşte lumea“* (I Ioan, 5/4), *„şi lumea întreagă este sub puterea celui viclean“* (I Ioan, 5/19). Câţi sihaştri a dat poporul român în cursul istoriei! Dar i-a şi iubit, şi i-a cinstit cu mare evlavie, iar acum s-a ajuns la blamarea pustniciei, pe faţă, ca fiind o oarecare *„formulă sectară“*, de către ucenicii vrăjitori, samsari de cuvinte, ai filozofiei religiilor. Există şi aici, la Noul Ierusalim, o *„ieşire din lume“,* adică din duhul lumii, după îndemnul biblic: *„ieşiţi din mijlocul lor“* (I Corinteni, 6/17; Isaia, 52/11; Apocalipsa, 18/4). Dar o izolare fizică de lume n-a fost şi nici nu s-a încercat vreodată, şi nici n-ar mai fi posibilă măcar, în zilele noastre. Este vorba doar de un refuz al răului care se revarsă din lume, după cum şi Bogdan Neagota, parţial corect (în sfârşit, iată şi ceva aproape corect!) observă: *„Ei refuză structurile lumii acesteia şi o judecă aspru, pentru că nu sunt ai lumii“*;

– *„aşteptând angoasată Parousia milenaristă“*? Poate că, dimpotrivă, cu bucuria pe care o aduce apropierea unei mult dorite întâlniri între cei ce se iubesc. Angoasa este lipită de păcat şi de răul din lume, căci plata păcatului este moartea *(v. Romani, 6/23)*, dar creştinii adevăraţi s-au desprins, cu hotărâre, de păcate, schimbând angoasa, cu pacea lui Hristos. De altfel, nici nu trebuie să fii creştin al Noului Ierusalim pentru a-ţi exprima deschis o părere critică asupra răului din lume. Toţi pământenii care au abandonat trăirea creştinească, nu mai contenesc a se plânge de o degradare fără precedent a lumii, şi sunt angoasaţi de un viitor incert, chiar dacă e plin de promisiuni de *„mai bine“;* căci asemenea promisiuni s-au înlănţuit, unele după altele, zeci şi sute de ani, generaţii întregi, aşteptând fără succes o schimbare, cât de cât, în bine.

În final *(pag. 61),* Bogdan Neagota îşi exprimă concluziv propria sa angoasă, pe care i-o provoacă... sfinţenia omului: *„Se petrece la Pucioasa intoxicarea cu divin a omului...“*. Şi când te gândeşti câţi teologi şi-au bătut capul să teoretizeze despre *„îndumnezeirea omului“,* căutând formule şi căi pe cât posibil mai scurte şi mai eficiente! Dar Bogdan Neagota se contrazice încă o dată pe sine, afirmând: *„Ideologia ierusalemită nu e originală decât prin caracterul ei poetic“* (pag. 62 – sublin. ns.). După ce a încercat din răsputeri să-i demonstreze, prin sugestii abil ticluite, caracterul nociv, care urmăreşte printr-o manieră subversivă să schimbe linia ternă a ortodoxiei majoritare, acum încearcă să o minimalizeze, amestecând-o printre alte profeţii, alese de el pe criterii obscure, ale unor *„înaintemergători ca Sundar Singh, Sf. Serafim de Sarov, etc, dar şi a unor contemporani (Pavel Coruţ, ideologii de la Universitatea de metafizică* «Elta»*)“,* pentru a admite, apoi, în mod paradoxal, citând concluziv dintr-un interviu, următoarea sentinţă: *„Noul Ierusalim este un model nou de existenţă...“* (pag. 62 – sublin. ns.).

Greu de ales între *„a nu fi original“* şi *„a fi un model nou“*. Când se va hotărî Bogdan Neagota, lămurindu-se mai întâi pe sine, pentru ca apoi să ne lămurească şi pe noi, cum este, de fapt, Noul Ierusalim? Probabil când va renunţa definitiv la amatorism, trecând de la *„teribilismul cuvântului“,* la registrul cuviincios al contemplării tăcute, admirative, a lucrărilor lui Dumnezeu, care dintotdeauna au fost bune foarte.

DISJUNCŢIA DINTRE *NOUL IERUSALIM* ŞI *NEW AGE* (NOUA ERĂ)

„Şi precum haina cea din afară ascunde pe cel întinat, tot aşa este şi cu lucrarea lui Antichrist, care a cuprins totul, care s-a atins şi a pus învăţătură de a lui Dumnezeu peste întinarea sa, ca să nu se vadă înşelăciunea sa, şi să tragă de pe cale pe cel ce merge cu Dumnezeu şi nu ştie că duhul lui Antichrist îl momeşte cu faţă ascunsă.“

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 1993)

Filosofi amatori, avizi după *„teme şocante“*

Se observă în ultima vreme la unii filosofi amatori un apetit neobişnuit de a face asocieri gratuite pe seama Bisericii Noul Ierusalim, îndreptate, cu precădere, către o mişcare socială şi religioasă, denumită, generic, *„New Age“* (Noua Eră). Am văzut, deja, strădaniile lui Bogdan Neagota de a demonstra afinităţi de doctrină între Noul Ierusalim şi *New Age*. În eseul său, intitulat *„Noul Ierusalim de la Pucioasa“*, Bogdan Neagota crede că a găsit cel puţin şase linii de forţă, comune, care stabilesc *„afinităţi profunde“* între *„fenomenul Pucioasa“* şi *New Age*. Dar toate acestea s-au dovedit fie exagerări voite, fie derapări grave de la adevăr. În eseul *„La vânătoare de profeţi“,* am putut descoperi la Bogdan Neagota caracterul intenţional de demolare a imaginii Noului Ierusalim şi de împotrivire la lucrarea *Cuvântului lui Dumnezeu.* O poziţie similară o întâlnim la Teodora Roşca, o tânără obedientă instituţiei bisericii, care în articolul *„Noua Eră în România“* face confuzii grave, voite sau nu, încercând să asimileze cu forţa Noul Ierusalim în rândul mişcărilor oculte moderne. Ea primeşte însă îndată, în noiembrie 2001, o replică pertinentă din partea Danielei Moga, care, bazându-se pe propria sa pregătire teologică universitară, o invită la atentă reculegere şi la reflecţie pe marginea citatului biblic: *„Luaţi seama să nu vă lepădaţi de Cel Care vorbeşte [...] Cel ce ne grăieşte din ceruri“* (Evrei, 12/25).

Un alt exemplu, dintre cele mai virulente, este site-ul de pe Internet,

intitulat *„New Age în România“*, realizat pe defunctul web www.ortodoxia.go.ro (între timp dispărut, probabil din lipsă de audienţă) de către autori anonimi, care se anunţă ca *„nemairăbdând batjocorirea Sfintei noastre Biserici Ortodoxe“*. Aceştia atacă deschis Noul Ierusalim, numindu-l *„erezie New Age“*, şi, totodată, propunând sintagma *„cazul Pucioasa“*, pentru a-i da o coloratură enigmatică şi pernicioasă. Cu o cunoaştere sincopată a fenomenului *New Age*, dar cu o propensiune evidentă spre macularea valorilor spirituale ale Noului Ierusalim, autorii fac conexiuni forţate şi total nemotivate, cu *„Complexul ecumenic de la Vulcana Băi“*, cu *„Mişcarea de integrare spirituală în absolut“* a lui Gregorian Bivolaru, cu tendinţe imaginare spre sinergie spirituală şi ecumenism *(„Globalizare şi catolicism“),* sau cu practici paramedicale ancestrale şi moderne, care apelează la *„puteri vindecătoare“* neconvenţionale (radiestezie, acupunctură, bioenergie etc).

Se pune, de aceea, întrebarea firească dacă există vreo conexiune, măcar una, fie ea şi tangenţială, între aceste două entităţi, pentru a justifica măcar interesul de a crea juxtapunerea denumirilor lor. Pentru aceasta, este necesară trecerea în revistă a tuturor elementelor definitorii şi analiza lor antitetică.

New Age: o lume alienată, ostilă creştinătăţii

Mişcarea New Age este o lume pseudo-religioasă, alienată şi ostilă creştinătăţii, multi-orientată şi multilaterală, care se prezintă ca o sinteză în variate nivele între religiile Extremului Orient (în special hinduismul, budismul, taoismul, zen, yoga) şi ocultismul occidental, adaptat şi influenţat de cultura materialistă apuseană, putând însă apărea şi sub forme secularizate. Ea are rădăcini adânci în istorie, până la Emanuel Swedenborg (†1772), iar apoi la transcendentalişti ai secolului al XIX-lea (Henry David Thoreau, †1862 şi Ralph Valdo Emerson, †1882, cel care proclama că *„Dumnezeu a oferit revelaţia Sa tuturor religiilor lumii“*), teozofi ai secolului al XIX-lea (Helena Blavatskaia) şi antropozofi ai secolului al XX-lea (Rudolf Steiner, care a avut o contribuţie majoră la reînvierea ocultismului). La începutul secolului al XX-lea, Alice Bailey, prin scrierile sale, în care promovează *„pacea lumii“,* divinitatea neamului omenesc, unitatea tuturor religiilor şi noua ordine mondială, devine renumită ca fiind cea mai prolifică autoare a scrierilor oculte prin care se fundamentează *Mişcarea New Age* modernă. În fine, anii ’60 ai secolului

al XX-lea (când devin foarte la modă şamanismul lui Carlos Castaneda, muzica pop a trupei „The Beatles“, budhismul Zen şi Meditaţia Transcendentală) aduc o nouă revigorare a interesului pentru *New Age*.

Mişcarea New Age constă într-o reţea tentaculară, incredibil de uriaşă şi bine organizată, formată din mii de grupări, trusturi, fundaţii, cluburi, loji şi secte religioase, al căror scop principal declarat este *„să aducă pacea lumii“* şi *„să pregătească lumea ca să intre în aşa-numita Eră a Vărsătorului“*. Această dorinţă va fi îndeplinită în principal sub conducerea unui *„Hristos“,* cunoscut şi sub numele de *„Lord Maitreya“,* care se presupune că va veni să ne înveţe cum să trăim în pace unii cu alţii. De altfel, o altă formă de exprimare a scopurilor Mişcării este crearea de organisme universale, denumite pe rând: *„Autoritatea Mondială a Hranei“, „Autoritatea Mondială a Apei“, „Ordinea Economică Mondială“,* precum şi o integrală *„Nouă Ordine Mondială“*. Un mic eşantion al câtorva organizaţii implicate, include: Amnesty International, *„Creşterea Zero a Populaţiei“,* New World Alliance, World Goodwill, Biserica Universală şi Triumfătoare, Societatea Teozofică, Forum, Iniţiativa Planetară pentru Lumea pe care Noi o Alegem, Clubul de la Roma, Christian Science, Şcoala Unită a Creştinătăţii, California *New Age* Caucus, şi demonstrează diversitatea de preocupări din sfera de influenţă politică, economică şi religioasă. Trebuie notat şi faptul că una dintre cerinţele solicitate unei persoane care urmează să intre în *New Age*, este să urmeze aşa-numita *„Iniţiere Luciferică“,* un soi de angajament de supunere la *„Hristosul“* Noii Ere şi la *„Noua Ordine Mondială“*.

Pentru a simplifica analiza, este necesar să se aleagă doar trăsăturile distinctive esenţiale, din sutele de caracteristici ezoterice ale Mişcării *New Age*, pentru a le confrunta apoi în antiteză cu orientările corespondente ale Noului Ierusalim.

Douglas R. Groothuis, autor al scrierilor *„Demascând New Age“* şi *„Înfruntând New Age“,* identifică şase caractere distinctive pentru *New Age*:

1. Totul este Unul;
2. Totul este Dumnezeu;
3. Omenirea este Dumnezeu;
4. O schimbare în conştiinţă;
5. Toate religiile sunt una;
6. Optimism evoluţional cosmic.

Dintre reperele de mai sus, reţinem că primele trei modifică fundamental şi, totodată, eretic concepţia creştină despre Dumnezeu. În schimb,

credincioşii creştini ai Noului Ierusalim păstrează nealterată învăţătura Crezului ortodox, care-L prezintă pe Dumnezeu ca fiind Unul în Fiinţă şi întreit în Persoane: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh: *„Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Acesta înseamnă Dumnezeu, şi Aceşti trei Una sunt mai înainte de toţi vecii, şi în vecii vecilor Una sunt. Amin, amin, amin. Ceea ce s-a lucrat, ceea ce a fost, ceea ce este şi ceea ce va fi, pe toate le-a lucrat întru totul Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, Treimea Cea de o fiinţă şi nedespărţită."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 2001).

Reperul nr. 4 se aseamănă, ca principiu, cu învăţătura creştină de schimbare radicală a conştiinţei de sine, de lepădare de sine şi de încopilărire a inimii, dar nu pleacă de la acelaşi obiectiv. În timp ce creştinii Noului Ierusalim promovează cu perseverenţă, ca ţintă, sfinţirea întregii lor fiinţe, practicanţii *New Age* îşi risipesc energia în a găsi tehnici şi programe alternative, care să potenţeze până la epuizare rezervele fiinţei umane, în încercarea încăpăţânată de a demonstra că omul îşi este suficient sieşi, neavând nevoie de un Dumnezeu Stăpân, ci doar de colaboratori ocazionali din *„lumea de dincolo",* puşi în scenă prin diverse proceduri oculte şi activităţi magice. Or, acestea sunt legături nedisimulate cu satana, care duc inexorabil la înrobirea definitivă a ucenicilor lui. Aşadar, nu schimbarea de conştiinţă în sine, ci scopul şi finalizarea ei trebuie să stea înaintea celui care face o analiză comparativă a acestui reper. Or, este evident că scopurile pentru *Noul Ierusalim* şi *New Age* sunt aici diametral opuse: *„Omul care nu este sfânt cu viaţa trupului şi a sufletului şi a duhului său, acela nu poate fi înţelept pentru cer şi pentru Dumnezeu şi pentru viaţa cea veşnică, iar cuvintele lui nu prind viaţă în oameni şi nu sunt bune pentru oamenii cei sfinţi, căci înţelepciunea este pentru sfinţi. Înţelepciunii îi trebuie trup sfânt, casă sfântă, loc sfânt, căci altfel, sămânţa ei e stearpă şi nu face fruct pentru nimeni."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 26 octombrie/8 noiembrie 2001).

Reperul nr. 5 este o imagine a unui ecumenism împlinit, răscopt chiar, la care mai sunt de cules numai roadele. Or, Noul Ierusalim a dezaprobat cu desăvârşire orice tentativă săvârşită de reprezentanţi ai bisericii oficiale de a se apropia, pe plan religios, de mişcări eretice, schismatice sau anarhice, promovând, în schimb, reîntoarcerea la reperele Sfintei Tradiţii, caracterizate prin conservatorism moderat: *„O, ţară Românie, nu mai este în tine fiu de al tău care să te iubească pe tine, căci cine nu Mă iubeşte pe Mine, acela nu ştie ce este iubirea. Nu mai este om cu mintea întreagă în tine, căci cine nu lucrează cu mintea lui în voile Mele cele sfinte, acela este*

fără de minte, ştirbit la minte este. O, ţară dulce pentru cei din cer, ţara Mea de iubire! Nu te mai iubeşte nimeni în tine. Vin Eu să te iubesc. Vin Eu să te curăţ de durere şi de minciuna care te acoperă din tălpi şi până în creştet. Vin Eu să te fac frumoasă şi curată. Vin Eu. Amin, amin, amin. Vin în Grădina Cuvântului Meu şi îţi aduc alifie cerească pentru ranele tale, ca să-ţi vindec trupul tău cel sănătos, iar ce este bolnav pe trupul tău, să dau de la tine şi să fii sănătoasă şi pe voia Mea. Amin.

Vin în grădina Mea cea din tine, ţară a durerii, dar şi ţară a mângâierii de la Domnul. Vin şi Mă vestesc mereu cu ziua Mea de biruinţă prin tine peste tot pământul. Vin, că mult ai plâns şi mult plângi. Antichrist a fost viclean, şi în toată vremea a prins de veste de planurile Mele cu tine, ţară de români, şi n-a mai avut pace niciodată, şi a lucrat din fiu în fiu antichrist, ca să te aibă a lui, fiindcă tu eşti plină de podoabele Mele cele puse peste tine de la naşterea Mea şi a ta. Tatăl ne-a adus pe lume odată; pe tine te-a făcut popor nou, iar pe Mine M-a făcut începător al tău şi Mântuitor al tău în toată vremea. O, eşti plină de fii făţarnici, care te vând duşmanilor Mei pe nimic, căci cu nimic nu vor rămâne aceştia, nici măcar cu tine, căci Eu îi voi lua din tine. Mă scol în cuvânt şi Mă vestesc Judecător peste proorocul mincinos, care şi-a băgat capul său în tine ca să fii a lui şi să se folosească, zice el, de binecuvântarea şi de podoabele pe care le ai de la Mine peste tine, ţară plină de daruri. Un picuţ, şi rostesc în tine judecata lui antichrist, şi apoi împlinesc. Amin, amin, amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, cobor în grădina Mea şi Mă fac sărbătoare de cuvânt pentru mama cea pururea Fecioară, care Mi-a fost uşă Mie din cer spre pământ, ca să fac lucrarea Tatălui Meu Savaot.

O, mamă, mamă cu durere ca şi Mine, Fiul tău Cel ceresc! Nimeni pe pământ n-a născut fiu din cer, nimeni, decât tu, că Eu din cer M-am coborât în tine. Eu am fost cuvântul arhanghelului care a coborât din cer de M-a vestit ţie, şi cuvântul a luat trup de om în tine, ca să Mă nasc om din Fecioară, şi cuvântul s-a făcut om. Cine s-a mai făcut om ca şi Mine din cuvântul cel din cer şi din trup feciorelnic? Eu n-am putut să fac de la Mine nimic, ci toate câte aud că-Mi spune Tatăl, aceea fac. Din cuvânt M-am făcut trup curat din trup curat. Toate câte fac Eu, de la Tatăl le fac, şi prin cuvânt le întocmesc, şi apoi le aduc spre vedere. Aşa am lucrat din veac şi până în veac, până azi. Iar azi, ce cuvânt întocmesc ca să împlinesc la vedere? Azi Mă pregătesc peste grădină şi Mă vestesc Judecător peste proorocul mincinos, care şi-a băgat capetele sale în ţara Mea cea plină de darurile credinţei sfinte, care este în ea de la Mine şi de la părinţi. Aşa

e scris în Scripturile venirii Mele: «Un înger, stând în soare, strigat-a cuvânt puternic către toate păsările care zboară spre înaltul cerului: Veniți și adunați-vă la cina Dumnezeului Cel mare. Veniți și mâncați trupurile împăraților, trupurile căpeteniilor, trupurile vitejilor, trupurile cailor și ale călăreților, trupurile celor liberi și ale robilor, trupurile celor mici și ale celor mari, căci fiara și toți împărații pământului cu oștirile lor s-au adunat ca să se războiască cu Cel ce șade pe tron, pe cal alb, cu oștire. Dar fiara a fost răpusă, și cu ea, proorocul mincinos, care făcea semne înaintea fiarei cu care amăgise pe cei ce au purtat semnul fiarei, închinându-se chipului fiarei. Aceștia au fost amândoi aruncați de vii în iezerul cu foc unde arde pucioasă, iar ceilalți, uciși au fost cu sabia care iese din gura Celui ce șade pe cal alb. Și toate păsările s-au săturat din trupurile lor». *Amin.*

— ***O**, Fiule Emanuel, durerea de mamă e cea mai dureroasă, dar oamenii de pe pământ nu știu ce înseamnă mamă, mamă cu adevărat. Oamenii spun mamă la femeia care rodește om din fructul morții, din pomul morții, din care Dumnezeu a spus omului:* «Să nu mănânci, omule, din pomul acesta, că vei muri când vei mânca!». *O, Fiule, n-a știut omul ce este acest cuvânt al Tău, pe care l-ai spus omului cel întâi zidit de mâna Ta, că Tu ești Cuvântul Tatălui și mâna Tatălui și Duhul Tatălui.*

Biserica de pe pământ nu vrea să fie mamă. Iată ce păcat a făcut! S-a luat după cei străini de Tine biserica din țara Ta cea de la sfârșit. S-au sculat oameni cu inimă de fiară și s-au așezat mari peste biserici și au zis că Duhul Sfânt face ce vrea El și nu Te întreabă pe Tine ce face El, și că El suflă unde voiește El. S-au sculat oameni cu duh de fiară, Fiule scump, și au stricat dogma dumnezeirii și au spus că Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeiești lucrează pe furiș de Tine, deosebit de Tine. Iată, aceasta este erezia cea de dinaintea venirii Tale, erezie cu care au venit în țara cuvântului Tău oameni cu duh de fiară. Dar Tu Te-ai despărțit de biserica cea omenească de pe pământ, că Tu ai strigat mereu la ea să nu facă erezie prin omul care a venit și a spus lepădare de credința cea din părinți, și a spus «ecumenism» *acestei lepădări a bisericii creștine, căci fiara a venit cu forță pământească, adică cu bani, ca să cumpere pe cea care era cu credința din părinți, și, ca pe vremea răstignirii Tale, tot cu bani s-a ajuns la vânzarea Ta cea de azi, Fiule. Te-ai despărțit cu Duhul de biserica cea de pe pământ, care este pământească, și nu cerească. Te-ai despărțit, Fiule vândut pe bani, căci s-a făcut eretică biserica, și scris este în Scripturi:* «De cel eretic, după întâia și a doua certare depărtează-te, știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit».

S-a despărțit, biserica, de sfinți și de părinți, și face pe gustul proorocului mincinos, care slujește fiarei cea cu capetele ascunse. Degeaba își spune ea «una singură sfântă și apostolească biserică», *degeaba, Fiule al Tatălui și al meu, degeaba spune așa. Plâng apostolii Tăi în cer, în loc să fie fără durere și fără întristare și fără suspin în cer. Plâng, Fiule, apostolii Tăi cei de acum două mii de ani. Plânge ucenicul Tău cel iubit de Tine, Ioan apostolul, care a scris proorocia venirii Tale cu nou Ierusalim pe pământ. Plânge ucenicul Tău, Fiule, și spune ceea ce a spus și atunci. Așa a spus el atunci bisericii:* «Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu are pe Dumnezeu; iar dacă cineva vine la voi în biserică și nu aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: *„Bun venit!“*, căci cel care îi zice: *„Bun venit!“,* se face părtaș la faptele lui cele rele». *Iată, așa a spus Ioan pentru cei ce sunt biserică a Ta, Doamne, Fiule al meu.*

O, în cer e durere și întristare și suspin, că numele Tău e vândut pe bani, de două mii de ani și până azi, de la iudei și până la venirea Ta. Dar eu sunt îndurerată, și așa cum sunt intru în biserica cea de pe pământ, care și-a stricat numele. Intru, Fiule, că azi biserica trebuie să știe ce înseamnă sărbătoarea cea de azi, care se cheamă creștinește: intrarea în biserică a Maicii Domnului. Acum două mii de ani am intrat pruncă de trei ani, ca să mă pregătesc în Sfânta Sfintelor pentru ziua mântuirii neamului omenesc, pentru nașterea Ta pe pământ, Fiule ceresc. Iar acum intru mamă și ca mama grăiesc peste Biserica Ta cea vie, ca să ia din ea biserica cea fără de viață și să audă ce înseamnă cuvântul «mamă», *căci durerea de mamă e cea mai dureroasă între dureri, dar oamenii de pe pământ nu știu ce înseamnă mamă, mamă cu adevărat. Oamenii spun* «mamă» *la femeia care rodește om din fructul pomului morții, din care Dumnezeu a spus omului să nu mănânce. Dar cine înțelege taina aceasta în biserică, Fiule?*

O, scris a fost de la început: «Femeia va zdrobi capul șarpelui, iar el va împunge călcâiul ei». *Mă scol, ca mama pentru Fiul ei Cel ceresc, și mă așez alături cu Tine și cu cei de pe pământ care-Ți sunt Ție biserică vie, mamă vie pentru neamul omenesc, ca să zdrobim capul lui antichrist, așa cum l-am zdrobit acum două mii de ani când Ți-am fost ușă de venire la oameni. Iar azi din nou lucrăm, că avem ușă între cer și pământ, biserică vie, din inimi vii, care s-au așezat început nou, temelie nouă, Ierusalim nou, biserică mamă, biserică cu milă și cu durere pentru neamul omenesc, căci neamul omenesc este dorul Tău cel de șapte mii de ani,*

Fiule venit din cer pe pământ o dată, şi iarăşi, încă o dată, cu zecile de mii de sfinți, aşa cum este proorocia Scripturilor cele pentru vremea aceasta de sfârşit, căci toate sfârşitu-s-au.

Grăirea mea cu Tine va intra în biserica cea lumească, va intra prin fiii cei de azi, care sunt aleşii Tăi dintre oameni ca să Te audă pe Tine cuvânt peste pământ, căci Tu vii, fiindcă toate sfârşitu-s-au. Amin, amin, amin.

*— **S**ă fii fericită de toate neamurile cele credincioase şi cele necredincioase, mamă Fecioară, mamă a Mea, care ai intrat în biserică prin cuvântul Fiului tău ca să rosteşti erezie peste fapta bisericii, care era să fie mamă pentru fiii Mei cei credincioşi, ca să-i crească pentru Mine. Iată erezie căreia i se spune* «ecumenism», *erezie care şi-a înfipt ţăruşul în ţara românilor, ţara Mea cea de la început şi cea de la sfârşit, că la început l-am făcut din ea pe om, iar la sfârşit, iarăşi fac om nou, Ierusalim nou, dar nu lucrez ca omul care vrea să facă Ierusalim din oameni păcătoşi, şi lucrez ca Dumnezeu, Care face nou Ierusalim din oameni vii şi sfinți, care trăiesc trăirea Mea între cer şi pământ.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 1998).

În fine, față de un optimism, mai degrabă, nejustificat, prezentat în poziția nr. 6, având în vedere şi erodarea rapidă în lume a valorilor morale tradiționale ale omenirii, creştinii Noului Ierusalim abordează virtutea nădejdii, acționând permanent cu reținere şi prudență, evitând răul şi lucrând binele, conştientizând, totodată, că avertismentele apocaliptice nu recomandă nicidecum optimismul exaltat, ci, mai degrabă, o necontenită veghe, în sobrietate şi decentă viețuire.

Lothar Gassman, în scrierea sa *„New Age – Vine religia unitară mondială?“* (Ed. Stephanus, Bucureşti, 1996, pag. 14-15), consideră că cele şase repere (obiective, sloganuri) caracteristice ale Mişcării *New Age* sunt următoarele:

1. Religiile sunt amestecate între ele;
2. Se proclamă autodivinizarea şi automântuirea omului;
3. Este descoperită o *„știință secretă“;*
4. Vor fi create principii morale noi;
5. Va fi creată o nouă imagine cosmică despre lume;
6. Vor fi dezvoltate noi *„forțe mărețe, puternice“,* care vor fi aplicate sub diverse forme de magie, neagră sau albă.

Şi aceste şase repere sunt inexistente în doctrina creştină ortodoxă, implicit şi la creştinii Noului Ierusalim:

1. Noul Ierusalim reclamă că singura religie adevărată este cea creştin-ortodoxă; şi, întrucât adevărul nu se poate amesteca în nici un chip cu minciuna fără să se piardă, nici religiile nu se pot amesteca între ele:

„Credința dreaptă este aceea care se hrăneşte cu faptele ei, care face faptă din duhul ei. Aceea este credința dreaptă, care se numeşte ortodoxie.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 25 martie/7 aprilie 1995).

2. Noul Ierusalim proclamă mântuirea prin Hristos, exclusiv. Omul poate ajunge la îndumnezeire, dar nu singur, ci prin Hristos şi pentru Hristos, cu harul sfințitor al Duhului Sfânt: *„M-am zidit în voi clipă de clipă, ca să fiu în voi şi ca să Mă zidiți mereu în voi, după cum Eu v-am învățat. Să ia omul cuvântul Meu de la voi, şi să-l pună peste el, şi numai aşa să creadă că Mă are, şi iată ce cuvânt rostesc către tot omul: cine vrea să aibă în el pe Dumnezeu, acela să-L facă pe Dumnezeu în el, să-L zidească pe Domnul înăuntrul lui, ca să se vadă din afară că are pe Domnul în el, că are împărăția lui Dumnezeu într-însul. Amin.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 8/21 septembrie 1999);

„Te-am învățat să fii, şi te voi învăța încă, până ce tu vei fi atât cât vei putea să-Mi spui tu Mie: «Eu sunt cel ce sunt».*“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 26 septembrie/9 octombrie 2002);

3. Creştinii Noului Ierusalim deplâng ştiința omenească, pe nedrept numită *„ştiință“,* şi învață numai de la Dumnezeu, ceea ce primesc prin *Cuvântul* Său: *„Ştiința era a lui Dumnezeu, şi omul n-a ascultat să nu ia din pomul ştiinței, şi iată, de atunci omul este al ştiinței, nu al lui Dumnezeu, şi nu vrea omul ştiinței să creadă că el nu este omul lui Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 mai/3 iunie 1995).

4. Orice principii morale noi le desființează pe cele vechi, dacă acestea nu mai corespund; sau le perfecționează, dacă ele sunt depăşite. Or, este cunoscut că principiile moralei creştine s-au putut strecura cu greu în istorie, în codurile de legi civile ale puternicilor vremii. Creştinii Noului Ierusalim promovează cu tenacitate valorile etice şi de conştiință tradiționale româneşti şi creştineşti, aşa cum au fost ele preluate de la părinți şi de la strămoşi: *„...tu n-ai avut alt dumnezeu în afară de Mine şi n-ai robit pe străin, şi Eu îți dau plata pentru răbdarea ta, şi îți dau frumusețea cea dintâi şi te fac raiul venirii Mele, iubito. Şi cine te va iubi, după dreptate te va iubi, iubita Mea, că nici un neam sub soare nu va avea strălucirea ta.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 8/21 noiembrie 2002);

„Omul pământului Meu n-a voit răul nimănui de pe pământ, n-a făcut rău nimănui, că Eu am fost suflând mereu cu duhul voii Mele peste neamul român cel credincios Mie. De peste tot, furul venea să-l biruiască pe român ca să-i ia pământul de sub el, ca să biruiască neamul român, dar neamul român a biruit cu Mine, şi nu fără Mine.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 23 aprilie/6 mai 1998).

5. Noua imagine cosmică despre lume este un reper asemănător cu reperul nr. 6, tratat mai înainte, din cele identificate de Douglas R. Groothuis. Creştinii Noului Ierusalim ştiu însă din Biblie că lumea nu se va schimba, atâta vreme cât stă în vrăjmăşie cu Dumnezeu. Este o utopie să crezi că fără Dumnezeu, omenirea va reuşi să propăşească într-un mod unitar. Să ne aducem aminte ce au păţit oamenii când au vrut să ridice turnul Babel până la cer. Dumnezeu le-a încurcat limbile, ca să-i aducă forţat la umilinţă, dar oamenii mai rău s-au învrăjbit. În plus, imaginea despre o lume edenică fără Dumnezeu, este o mare minciună. Chiar acum, deşi se promovează principii măreţe şi toată lumea strigă *„Pace, pace şi linişte!“,* relaţiile interumane şi interstatale se bazează pe o exploatare mai mult sau mai puţin făţişă; inegalităţile în lume iau amploare şi conflictele militare sunt cap de afiş printre noutăţile lumii. Destabilizarea câştigă mai repede teren şi este mai persistentă decât oazele de stabilitate din unele teritorii ale globului. Această perioadă a fost proorocită limpede de Scripturi: *„Atunci când vor zice:* «pace şi linişte!», *atunci fără de veste va veni peste ei pieirea, ca şi durerile peste cea însărcinată, şi scăpare nu vor avea.“* (I Tesaloniceni, 5/3).

6. Ajunşi la acest reper, putem spune că ţinuta morală îşi pierde orice rol, atâta vreme cât practicanţii magiei se înrolează în armata lui satana. Dimpotrivă, despre creştinii Noului Ierusalim se poate spune că nu practică magia sau alte acte oculte, nici măcar ocazional. În schimb, în mod excepţional, ei primesc de la Dumnezeu Însuşi, chiar *Cuvântul* Său, aşa cum şi alţi prooroci au primit în toate timpurile. Această situaţie excepţională nu este speculată sau valorificată material sau financiar în nici un fel; dimpotrivă, ea le creează responsabilităţi sporite, faţă de care ei reacţionează cu responsabilitate, prudenţă şi altruism.

Norman Geisler detaliază mai adânc, formulând 14 principii doctrinare fundamentale pentru religiile *New Age*:

1. Un dumnezeu (o forţă) impersonal(ă);
2. Un univers etern;
3. O natură iluzorie a materiei;
4. O natură ciclică a vieţii;
5. Necesitatea reîncarnărilor;
6. Evoluţia omului către Dumnezeire;
7. Revelaţii neîncetate de la fiinţe *„de dincolo de lume“;*
8. Identitatea omului cu Dumnezeu;
9. Necesitatea meditaţiei (sau a altor tehnici de schimbare a conştiinţei);

10. Practici oculte (astrologie, mediumi etc.);
11. Vegetarianism şi sănătate holistică;
12. Pacifism (sau alte activităţi anti-războinice);
13. O singură ordine mondială;
14. Sincretism (unitatea tuturor religiilor).

Aceste repere nu au nimic comun cu principiile creştine ale vieţii de zi cu zi ale creştinilor de la Noul Ierusalim. Aceştia ştiu şi mărturisesc aşa:

1. Dumnezeu nu este o forţă impersonală, ci este chiar personal, şi încă întreit în Persoane, pentru a fi El Însuşi, prin Fiinţa Sa, un model perfect de iubire reciprocă a Persoanelor din sânul Sfintei Treimi.

2. Universul nu este etern, sub aspectul cunoscut de noi, ci se va schimba în curând, şi va fi un univers nou: *„Şi va fi cer nou şi pământ nou, după cum Eu, Domnul, am făgăduit, iar între cer şi pământ, omul drept, omul sfânt, poporul sfinţilor Mei, ţara Mea pe pământ ca şi în cer, căci cerul va fi pe pământ, iar cortul cerului va fi sus şi va acoperi poporul sfinţilor.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 martie 1999).

3. Materia nu este iluzorie, decât în măsura în care omul o idolatrizează. Chiar dacă *New Age* pune pe plan secund materia, promovând tehnici spirituale, paranormale şi extracorporale, nu uită să dea o atenţie exagerată sănătăţii trupeşti, căutând-o cu obstinaţie cu mijloace neconvenţionale şi arătându-se mai preocupat de aceasta decât ateii de rând.

4. şi 5. Nu există o natură ciclică a vieţii, ci una liniară. Orice început are şi un sfârşit. Teoria reîncarnării neagă atotputernicia lui Dumnezeu, pune la îndoială iconomia Sa, cu care a creat toate făpturile, şi contrazice flagrant Scriptura, care vorbeşte despre o singură moarte (nu mai multe!), cu care este datoare orice făptură, care tot o singură dată a venit în trup, aşa cum şi Domnul a venit o singură dată în lume, ca să pătimească pentru păcatele oamenilor: *„Altfel, ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori, de la întemeierea lumii; ci acum, la sfârşitul veacurilor, S-a arătat o dată, spre ştergerea păcatului, prin jertfa Sa. Şi precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata, tot aşa şi Hristos, după ce a fost adus o dată jertfă, ca să ridice păcatele multora, a doua oară fără de păcat Se va arăta celor ce cu stăruinţă Îl aşteaptă spre mântuire.“* (Evrei, 9/26-28).

Şi *Cuvântul lui Dumnezeu* mărturiseşte: *„Oamenii răstălmăcesc Scripturile, spre a lor pierzare, dar Eu vin să le spun oamenilor că* ***duhul este duh, şi sufletul este suflet, şi fiecare om îşi are sufletul său.*** *Amin.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 20 iulie/2 august 1998);

„Nici un trup muritor nu învia în alt trup muritor. Nu. Fiecare suflet poartă numai o dată trup pe pământ, şi apoi vine învierea numai o dată pentru trupul cel muritor. Omul este trupul şi sufletul şi duhul lui, şi fiecare om este el, nu şi un altul care a fost sau care este sau care va fi." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 ianuarie 2000).

6. Evoluţia omului către dumnezeire nu trebuie confundată cu aspiraţiile sau chiar cu eforturile autentice care o preced. Nu orice efort orientat în acest sens înseamnă automat o evoluţie. Fără o călăuză trimisă din cer (şi nu un oarecare *guru* de pe pământ), nimeni nu poate avea garanţia că este pe drumul desăvârşirii. Harul Duhului Sfânt, Care lucrează după cum voieşte, este cel care dă această garanţie. Credincioşii din *Mişcarea New Age* aspiră, probabil, sincer către dumnezeire, dar nu o vor atinge niciodată dacă se vor lăsa călăuziţi de nişte oameni adesea mai păcătoşi chiar decât ucenicii lor. Creştinii Noului Ierusalim însă se lasă călăuziţi exclusiv de către Duhul Sfânt, Care Îşi face cunoscute voile Sale prin *Cuvântul lui Dumnezeu: „Vai celor fără de călăuză, căci călăuză înseamnă Duhul Sfânt, şi numai cei sfinţi pe pământ Îl dobândesc pe El. Amin. Când Mi-am ales acum două mii de ani ucenicii, i-am curăţit de toate păcatele lor, şi apoi Mi-am dat viaţa pentru viaţa lor cu Mine, şi apoi M-am dus la Tatăl şi le-am trimis pe Duhul Sfânt Mângâietorul, pentru că ei erau sfinţii Mei pe pământ. Aşa Mi-am pregătit Eu şi azi pe poporul Meu de ucenici din români, şi i-am curăţit de toate păcatele, şi i-am sfinţit, apoi, prin Trupul şi Sângele Meu, dat de Mine lor în dar, prin harul Meu cel coborât din cer peste ei, la porunca Mea, şi le-am dat pe Duhul Sfânt Mângâietorul, şi mereu li-L dau şi îi călăuzesc pe ei, că Eu n-am avut niciodată popor fără păstor, iar Păstorul poporului Meu este Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din al Meu ia şi Îmi învaţă poporul, călăuzindu-l pe el între pământ şi cer. Amin."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 iunie 2003).

7. În ceea ce priveşte revelaţiile neîncetate, primite din lumea nevăzută, trebuie să deosebim net cele două paradigme oferite lumii:

– caracterul căutat, speculativ şi triumfalist al acestor revelaţii la *Mişcarea New Age*, venit din iniţiativa oamenilor şi lipsit de discernământul necesar de a sesiza dacă revelaţiile vin de la Dumnezeu sau de la diavol;

– caracterul pasiv şi discret al receptării *Cuvântului lui Dumnezeu* în Biserica Noul Ierusalim, în care Domnul are întotdeauna iniţiativa, iar primitorii sunt doar uşieri destoinici, care-I deschid numai Domnului porţile, căci cunosc glasul Lui, glasul Păstorului Cel Mare.

8. Identitatea omului cu Dumnezeu este acelaşi obiectiv ambiţios care a dus la căderea îngerilor. Una este îndumnezeirea omului (la care aspiră şi creştinii Noului Ierusalim), al cărui rezultat este viaţa veşnică, împreună cu Hristos; şi alta este identitatea cu Dumnezeu, care semnifică, de fapt, detronarea şi substituirea Acestuia. Cu alte cuvinte, *Mişcarea New Age* proclamă începutul erei în care omul devine singurul dumnezeu, înlocuindu-L pe Cel Adevărat şi Veşnic. Chiar dacă nu vor reuşi s-o facă la modul concret, cel puţin vor încerca, printr-o totală şi sfidătoare desconsiderare la adresa Lui.

9. Creştinii Noului Ierusalim nu-şi propun şi nici măcar nu simt nevoia unor tehnici de meditaţie speciale. Ei se mulţumesc cu rânduielile tradiţionale creştineşti, pe care le urmăresc cu conştiinciozitate după ceasloave, cărţile de rugăciuni şi de slujbe. Singurele *„meditaţii"* pe care le practică (dar nu ca tehnici de modificare a conştiinţei, ci de stabilizare a ei) sunt asupra *Cuvântului lui Dumnezeu,* pe care, după citire atentă, îl comentează în obşte şi se străduiesc să-l înţeleagă cât mai exact, pentru a-l putea, apoi, transpune în viaţă.

10. Practicile oculte lipsesc cu desăvârşire din preocupările creştinilor Noului Ierusalim. Nimic nu mai poate fi adăugat aici, decât mirarea de a fi întâlnit asemenea afirmaţii de la persoane dezinformate (sau care promovau fără discernământ alte interese), şi care şi-au permis să susţină contrariul.

11. Conduita vegetariană nu este o noutate pentru nimeni; ea este veche de când e lumea *(v. Facerea, 1/29)*. Puţini însă o înţeleg ca poruncă a lui Dumnezeu, şi mai puţini ştiu că ea derivă din descoperirea voii lui Dumnezeu de a nu amesteca trupurile creaturilor Sale: *„Nu toate trupurile sunt acelaşi trup, ci unul este trupul oamenilor şi altul este trupul dobitoacelor şi altul este trupul păsărilor şi altul este trupul peştilor." (I Corinteni, 15/39)*. Aşa înţeleg şi creştinii Noului Ierusalim conduita exclusiv vegetariană. Sănătatea este o consecinţă inevitabilă a acestei opţiuni, şi nicidecum un scop în sine. *Mişcarea New Age* propune, în schimb, conduita vegetariană ca un adjuvant la eforturile proprii de a atinge o stare de sănătate şi fericire prin promovarea sinelui, dar fără Dumnezeu. Creştinii, dimpotrivă, promovează lepădarea de sine. Ei acceptă medicaţia tradiţională, pentru îngrijirea sănătăţii celor bolnavi, dar pun accent, mai degrabă, pe conduita profilactică, decât pe angoasa *„bolilor fără*

bolnavi“. Ei Îl consideră, totodată, pe Dumnezeu ca fiind Cel mai mare şi mai eficient doctor şi vindecător al tuturor celor care Îl ascultă.

12. Față de pacifismul militant de tip *New Age*, pacifismul Noului Ierusalim trebuie înțeles la modul nuanțat: pacea nu se poate face fără Dumnezeu. Chiar dacă, paradoxal, alți oameni şi grupări religioase *„luptă pentru pace“* sau, dimpotrivă, duc războaie *„în numele lui Dumnezeu“,* este vorba aici, evident, de alt dumnezeu decât cel adevărat. Pacifismul nu trebuie să mascheze un indiferentism păgubos şi astfel să se transforme într-un adăpost călduț al păcatelor. Pacifismul adevărat presupune mai întâi un dialog de iubire cu cel păcătos, până ce acesta se angajează în lupta cu păcatul şi îl învinge, după care vine şi pacea. În orice caz, cei care „se luptă“ singuri pentru pace, fără ajutorul lui Dumnezeu, nu o vor putea atinge niciodată.

13. Nu poate fi asigurată o singură ordine mondială de către omul despărțit de Dumnezeu, fără a antrena, în numele *„sacrificiilor necesare“,* mari nedreptăți față de cei slabi. Țările sărace, în special, vor suferi mari traume pentru a se alinia forțat la *„civilizația“* țărilor bogate (de fapt, pentru a se subjuga total intereselor acestora). Creştinii Noului Ierusalim anunță o singură ordine mondială posibilă şi eficientă: cea care va fi consecutivă venirii Domnului întru slavă pe pământ. El va aduce o schimbare calitativă (esențial diferită de cea pe care şi-o propun mişcările de tip *New Age*): cer nou şi pământ nou *(v. Apocalipsa, 21/1)*.

14. Deşi punctul de vedere oficial al bisericilor ortodoxe majoritare (inclusiv cea românească) este de a cocheta prin dialoguri sterile cu varii asociații şi credințe religioase, sub masca unui *„ecumenism modern“,* creştinii Noului Ierusalim se împotrivesc oricăror concesii, fie ele chiar formale, făcute ereziilor şi sectelor. Ei se ghidează după *Cuvântul lui Dumnezeu,* care avertizează asupra pericolului potențial al acestor acte aventuriste: *„Nu e voie să fie una cu păgânii biserica. Nu e de la Dumnezeu turmă amestecată. Eu n-am ce face cu oi amestecate cu capre. Mă uit pe pământ şi citesc din cer cuvântul omului bisericii. Nu se poate biserică lumească.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 septembrie/12 octombrie 1997). Ei mai ştiu de la părinți că *„nu este bine să te joci cu focul“* şi că *„atunci când te amesteci în tărâțe, te mănâncă porcii“*. Mai ştiu şi cuvântul Scripturii: *„Nu dați cele sfinte, câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi, întorcându-se, să vă sfâşie pe voi“*. (Ev. Matei, 7/6). Pericolul se insinuează în timp: chiar dacă actele de sincretism religios nu sunt deocamdată explicite, ele pândesc momentul favorabil de a se strecura în

viața celor care se cred a fi *„binecredincioşi“,* fiind iubitori *„unii cu alții“: „Eu am spus:* «iubiți-vă unul pe altul», *n-am spus* «iubiți-vă unul cu altul». *Am spus să fie iubire între cei ce sunt ai lui Hristos. Eu pentru aceia vorbeam. N-am spus lumii aşa ceva, ci am spus celor ce nu sunt din lumea aceasta. Iubirea nu este pentru lume, fiilor, nu este în lume. Iubirea nu este din lumea aceasta, pentru că iubirea, Eu sunt.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 13/26 iunie 1994).

O problemă de deosebit interes pentru *New Age*, dată fiind perspectiva sa formativă, de pepinieră a Mişcării, este problema educației. Agenda educației *New Age* este cel mai bine descrisă în cartea *„Educația în New Age“*, lansată de Alice Bailey la editura Lucis Trust. În această carte, *„Maestrul Tibetan“* detaliază un program care, printre altele, include următoarele idei:

1. Copiii vor fi pregătiți să accepte un guvern mondial şi o cultură mondială, fără resentimente;

2. O implementare completă a filozofiei educaționale anti-creştine a lui John Dewey, dar cu o mai mare apropiere de metafizica orientală;

3. Distrugerea ideilor de patriotism şi mândrie națională, care ajută astfel copiii să devină *„cetățeni mondiali“;*

4. Punerea accentului pe hinduism şi alte religii păgâne, în încercarea de a le amesteca în civilizația apuseană;

5. Creştinătatea ortodoxă trebuie înjosită şi declarată învechită, iar copiilor le va fi promovată religia *New Age „O singură Lume“;*

6. Vor fi predate religiile pluralistice *New Age* (toate căile duc la Dumnezeu – toate religiile sunt în mod egal valide), ca fiind singurul sistem de credință valabil, excluzându-se teoria unui Iisus unic;

7. Adolescenții vor fi încurajați să impună părinților lor aceste doctrine şi să se răzvrătească dacă părinții nu cooperează;

8. Doctrinele creştine fundamentale, ca: *iad, judecată* sau chiar *ceruri,* vor fi ridiculizate şi negate. În schimb, vor fi predate noțiuni despre *karma* şi *reîncarnare;*

9. Vor fi cultivate metode permisive de disciplină, iar concepte ca *vină* şi *păcat* vor fi considerate neevoluate şi contra-productive;

10. Copiii vor fi învățați că moartea nu este un inamic de care să te temi sau pe care să-l respingi, ci, mai degrabă, să o accepți ca parte integrantă din *„Plan“;*

11. Ei vor mai fi învățați că oamenii care nu acceptă învățăturile *New Age* (adică aceia care cred în Biblie), sunt o *„piedică“* în evoluția umanității, şi trebuie fie să capituleze, fie *„să moară ca o infecție bacteriană“*;

12. Modelul familiei tradiționale şi moravurile ei sexuale trebuie să fie înlăturate, iar fidelitatea pentru o singură familie trebuie înlocuită cu fidelitatea față de lume.

Este teribil de alarmant cât de multe dintre aceste concepte, promulgate pentru prima dată cu câțiva zeci de ani în urmă, au devenit între timp trăsături standard ale educației actuale, acceptate în mod oficial de multe state ale lumii. Lumea a devenit, aşadar, idolul unic şi impersonal al omenirii moderne, care trebuie să-i ofere devotament şi fidelitate, până la apariția personală a lui Antichrist, care se va instala ca stăpânul văzut al acestei lumi.

Având în vedere că miile de grupări *New Age* sunt, mai degrabă, eclectice, fiind emanate din câteva religii tradiționale orientale, pot fi evidențiate acum câteva trăsături caracteristice comune, care scot în evidență convingerile religioase fundamentale ale *„credincioşilor" New Age*:

1. despre sursa autorității;
2. despre Dumnezeu;
3. despre Mântuitorul Iisus Hristos;
4. binele şi răul;
5. păcatul şi mântuirea;
6. biserica;
7. Lucifer sau satana;
8. viața viitoare şi reîncarnarea.

În paragrafele următoare, vom încerca să facem o paralelă între aceste repere, aşa cum sunt promovate de către *Mişcarea New Age*, şi felul cum sunt văzute ele din perspectiva creştin-ortodoxă a Noului Ierusalim.

1. *New Age* şi sursa autorității

Credincioşii *New Age* pretind că nu există o sursă externă a autorității, ci numai una internă (dumnezeul personal, cel din inima omului). Ei consideră că individul este standard al adevărului şi afirmă că *„adevărul, ca realitate obiectivă, pur şi simplu nu există"* (citat după Shirley Mc. Laine, în *„It's All in the Playing"*). De aceea, *New Age* sugerează fiecărui individ să practice numai acea credință religioasă în care se simte cel mai confortabil, pentru că, în esență, toate religiile sunt bune. Dimpotrivă, creştinii Noului Ierusalim consideră că numai Iisus Hristos este Adevărul, Care Se revelează şi astăzi prin *Cuvântul* Său, care aduce darul proorociei pe pământ: *„Pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, purtați fiind de Duhul Sfânt."* (II Petru, 1/21). Iar *Cuvântul* spune: *„Scris este în Scripturi:* «Cine va crede în Mine fără propovăduire? Şi cine va propovădui, dacă nu va fi trimis?». *Cel ce propovăduieşte fără de trimiterea Mea, acela nu este primit de nimeni, şi nu face rod cel netrimis. Omul care propovăduieşte pe Hristos fără să aibă trimiterea lui Dumnezeu, acela nu aduce rod pentru Dumnezeu, şi nici lui nu-şi face fii, căci Hristosul, Eu sunt. Cel ce nu are trimiterea Mea, acela nu-Mi poate aduce nici un rod întru Mine, acela nu poate face din oameni, fii ai lui Dumnezeu. Uitați-vă, tată, peste pământ, uitați-vă la rodul celor ce propovăduiesc pe Dumnezeu, şi înțelegeți ce înseamnă trimis sau uns peste oameni, căci ca să ridici dintre oameni un fiu al lui Dumnezeu, acela trebuie să facă voia lui Dumnezeu, dacă-l ridici, ca un trimis ce eşti, căci cel trimis are rod viu."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 iunie/12 iulie 1997).

Creştinii ortodocşi ai Noului Ierusalim sunt îndemnați, prin *Cuvânt,* să nu se lepede de credința strămoşească, pentru că aceasta este singura adevărată, şi aceasta este autoritatea care vine de la Dumnezeu: *„Israele, poporul Meu, nu schimba credința ta. Credința curată şi nepătată este credința ortodoxă şi religia ortodoxă. Amin."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 mai/3 iunie 1974).

Tocmai de aceea, această lucrare a *Cuvântului* îşi găseşte cu greu loc în inimile oamenilor, pentru că ea nu le propune o credință *„confortabilă",* ci una adevărată, în care un loc primordial îl ocupă *„incomoda"* lepădare de sine.

2. *New Age* despre Dumnezeu

Credincioşii *New Age* confundă Creatorul, cu creația Sa şi cred că Dumnezeu este o parte a creației, nefiind separată de ea. Ei au împrumutat din religiile orientale credința în monism (adică, *„totul este Unul"*): o singură esență în univers, din care face parte oricare, oricine şi orice. Tot ce există este o formă aparte a acestei esențe (de exemplu: materia, energia, conştiința, puterea politică, iubirea, forța fizică etc.). Dar credința în monism este, în realitate, totuna cu panteismul hindus (*„Totul este Dumnezeu"* – Dumnezeu imanent). Ei propun, totodată, un dumnezeu impersonal, ca o formă de viață, sau conştiință, sau o forță energetică impersonală (Dumnezeu transcendent), care se substituie unei Persoane.

Ei nu cred în viaţa veşnică: *„Creştinismul a pus accent pe nemurire, dar a făcut fericirea veşnică dependentă de acceptarea unei dogme teologice: să fii un creştin practicant adevărat, şi să trăieşti într-un cer oarecum fără rost, ori să refuzi a fi un creştin corespunzător [...], şi să mergi într-un iad fără speranţă – un iad construit pe teologia Vechiului Testament, care Îl arată pe Dumnezeu a fi plin de ură şi de gelozie“* (Alice Bailey, *„The Reappearance of the Christ“,* Ed. Lucis Publishing Co., New York, 1948, pag. 146). Ei cred că fiecare persoană şi lucru sunt o *„împletire cu Dumnezeu“* (care evoluează spiritual către starea de Hristos, ca fiinţă) şi folosesc Scriptura *(v. Ev. Luca, 17/21)* pentru a demonstra această teorie. Ei mai pretind că fiecare fiinţă umană păstrează în sine o scânteie divină, întrucât toţi oamenii aparţin esenţei divine. Starea de dumnezeire este denumită diferit, după cum o percepe fiecare grupare *New Age*: Cunoştinţă de Dumnezeu, Iubire Universală, Realizare de Sine, EU SUNT, Sinele Superior, Brahman, Nirvana etc. În mod evident, ei sunt prizonierii unei religii idolatre şi închinătoare la sine.

Creştinii Noului Ierusalim se închină Dumnezeului adevărat, Treimea Sfântă, Care S-a revelat prin profeţiile Duhului Sfânt şi prin întruparea Fiului lui Dumnezeu pe pământ: *„A fost cartea cea dintâi, pe care Eu am dictat-o lui Moise, alesul Meu. [...] Şi au fost toţi proorocii aşezaţi în cartea aceea, căci s-a vorbit din cer şi s-a aşezat pe pământ tot cuvântul rostit de cer. Şi toată cartea cea dintâi a vorbit de venirea întrupată a Fiului lui Dumnezeu din Fecioară, de începutul împărăţiei lui Dumnezeu peste oameni şi în oameni.*

Şi a fost, apoi, cartea cea de a doua, pe care am dictat-o Eu, Domnul, apostolilor Mei, lăsând prin ea cuvântul Meu peste pământ. [...] că lumea era dată la idoli şi nu ştia de Dumnezeu, dar apostolii Mei s-au apucat, apoi, şi au lucrat pe viu cu Mine peste lume, şi s-a răspândit împărăţia Mea din loc în loc atunci, şi au recunoscut mulţimi de oameni, pe Dumnezeu, Creatorul şi Stăpânul a toate. [...] Tot pământul, în lung şi în lat, ştie de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel întrupat în Fecioară prin cuvântul Duhului Sfânt, şi M-am zbuciumat cu Tatăl Meu şi cu cerul tot, ca să fac izbăvire peste lumea care are numai idoli. [...] Şi te-am ales pe tine, popor care erai scris ca să fii pentru Mine şi pentru învierea ta şi a lumii. [...] Şi iată, aşa am lucrat cartea cea de a treia, pe care v-am dictat-o vouă şi pe care n-am sfârşit-o de dictat, căci acest izvor curge din tronul Treimii cereşti şi va să inunde pământul cu viaţă şi cu împărăţie de cer şi de nestricăciune pe pământ.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 mai/3 iunie 1994).

3. *New Age* despre Mântuitorul Iisus Hristos

Pentru mulţi credincioşi *New Age*, începând cu Alice Bailey, Iisus Hristos a fost unul dintre mai mulţi *„Maeştri Înălţaţi“* (*„Domni Înălţaţi la Ceruri“*, alături de Buddha, Ramtha, Mafu, Seth, Sfântul Germain ş.a.).

O idee fundamentală în *Mişcarea New Age* este denumită *„Conştiinţa lui Hristos“*. Pentru adepţii *New Age,* Hristos este, mai degrabă, o demnitate decât o persoană, iar pentru creştini, dimpotrivă, Hristos este o Persoană, este chiar Mântuitorul Iisus Hristos. În acest sens, ideea de *„Conştiinţă a lui Hristos“* postulează că Iisus n-a fost singurul Hristos, ci doar că S-a pregătit pe Sine ca să primească *„Conştiinţa lui Hristos“,* (adică a fost un *„maestru spiritual“,* care a atins *„Conştiinţa lui Hristos“*, aşa cum se presupune că au atins-o şi Buddha, Krishna şi Mahomed). Aceasta este o învăţătură gnostică, având rădăcini adânci în religiile de mistere ale anticului Babilon. Credincioşii *New Age* inventează, totodată, un Iisus istoric, care ar fi petrecut 18 ani în India, iniţiindu-se în hinduism şi în învăţăturile lui Buddha. Ei mai cred că acel Iisus a primit *„Conştiinţa lui Hristos“* la botezul din Iordan, dar a pierdut-o la răstignirea pe crucea Golgotei.

O altă viziune despre Hristos o au reprezentanţii ezoterismului modern al lui Benjamin Creme. Ei afirmă că Hristos Se va întrupa în persoana lui *Maitreya – „Învăţătorul lumii“*, care nu va crea o nouă religie, nici credincioşi fideli, adunaţi în jurul lui, ci doar va învăţa omenirea *„arta auto-realizării sinelui“*. Primii paşi ai acestei *„arte“* vor fi: onestitatea minţii, sinceritatea spiritului şi detaşarea.

Creştinii Noului Ierusalim cred că Iisus Hristos este o Persoană sfântă a Sfintei Treimi, singurul Hristos adevărat, singurul Domn Care cu adevărat S-a înălţat la cer (ceilalţi aşa-zişi maeştri înălţaţi, au rămas „adormiţi“ în mormintele lor), iar toţi ceilalţi care mai pretind a fi hristoşi, sunt hristoşi mincinoşi, antichrişti, care, aşa cum ne învaţă pilda biblică, s-au vorbit între ei să jefuiască moştenirea primită de Hristos de la Tatăl: *„Iar lucrătorii, văzându-l, s-au vorbit între ei, zicând: Acesta este moştenitorul; să-l omorâm, ca moştenirea să fie a noastră.“* (Ev. Luca, 20/14). Cât priveşte primii paşi pe care creştinii trebuie să-i facă pentru a se apropia de Hristos, aceştia rămân legaţi de aceeaşi neschimbată învăţătură evanghelică, despre lepădarea de sine: „*Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie.“* (Ev. Matei, 16/24).

4. Binele şi răul

Copiind fără discernământ preceptele religiilor orientale, credincioşii *New Age* distorsionează până la confuzie totală distincţia firească dintre bine şi rău. Ei cred că o persoană poate transcende propria sa conştiinţă dincolo de graniţele distinctive ale moralei, aşa încât se poate ajunge ca o crimă să fie motivată ca fiind *„acceptabilă“* pentru slujirea unui anumit dumnezeu. În filozofia *New Age* nu există loc pentru conceptul de *„rău“,* deoarece nu există un dumnezeu transcendent, împotriva căruia omul să se răzvrătească. De asemenea, nu există reguli sau cerinţe imperative pentru o moralitate absolută.

Creştinii Noului Ierusalim au, în schimb, ca model, pe Însuşi Fiul lui Dumnezeu, Care Se revelează prin *Cuvânt* ca fiind Binele absolut, care coboară pe pământ pentru înnoirea făpturii şi pregătirea reîntâlnirii acesteia cu Hristos: *„Vin să te mângâi cu cuvântul mângâierii Mele ca să te ajut să vezi calea cea dreaptă, omule căzut din binele tău. Binele tău, Eu sunt. Eu sunt şi calea. Eu sunt tot ce cauţi tu, omule, dar dacă tu cauţi pe căile tale, de aceea nu găseşti ce cauţi. Nici un om nu caută răul, că omul fuge de rău când vine peste el, că bietul om nu ştie că răul este altceva, şi omul zice că-şi caută binele.*

O, sărăcuţule omule, dacă tu nu ştii cum să cauţi ceea ce cauţi tu, nu vei găsi binele aşa cum cauţi tu. Căutarea ta te duce la ceea ce nu cauţi, te duce la rău, că dacă nu ştii pe ce cale să cauţi, găseşti numai rău pe căile tale. O, caută viaţa, şi ia învăţătură de la Mine ca să ştii să găseşti viaţa. Viaţa este altceva decât ce cauţi tu de viaţă. Eu sunt viaţa ta, Eu sunt calea, adevărul şi viaţa.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 martie 1997).

5. Păcatul şi mântuirea

New Age învaţă că *„nu a existat păcatul originar, prin care s-a transmis de la Adam tuturor urmaşilor lui. Dimpotrivă, esenţa adevărată a omului ar fi divină şi perfectă, neavând nimic comun cu păcatul. Întrucât păcatul nu există, nu apare ca necesară nici pocăinţa, nici iertarea, iar Iisus n-a murit pentru păcatele noastre. Singura nevoie a omului este aceea de iluminare; mântuirea apare deci ca nefiind necesară, şi, în consecinţă, nici Mântuitorul nu este necesar. Sufletul este parte a universului şi nu moare niciodată. El este renăscut (sau reîncarnat) în diferite corpuri fizice, într-o înlănţuire de vieţi succesive. O* «karma» *bună sau rea, achiziţionată în decursul unei vieţi, este determinantă pentru destinul reîncarnărilor viitoare. Oamenii trebuie să se ridice treptat la nivele tot mai înalte de conştiinţă şi de planuri ale existenţei. Există mai multe căi care duc la o aceeaşi perfecţiune spirituală. Nici o cale nu este o cale perfectă, nici una nu este singura corectă“.*

Creştinii Noului Ierusalim cred că a existat păcatul originar, care a venit în lume prin Adam, şi că de atunci omul a devenit păcătos prin fire, iar Dumnezeu urăşte dintotdeauna păcatul: *„Eşti bătrân de şapte mii de ani, omule. Când erai în rai, grăiam cu tine şi tu Mă auzeai. După ce ai ieşit din rai pentru neascultare şi pentru păcat, L-ai dat pe Dumnezeu pentru păcat şi ai ascultat glasul păcatului. O, glasul păcatului îl auzi şi îl crezi, dar glasul Meu nu-l mai auzi şi nu-l mai crezi. Urechea ta e poartă a fărădelegii; la fel şi ochii; la fel şi credinţa; la fel şi înţelepciunea, căci tu ai schimbat cursul înţelepciunii tale, odată cu ieşirea ta din rai, când te-ai împotrivit Făcătorului tău.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 iunie/4 iulie 1999);

„Omul cel născut din om nu mai ştie ce înseamnă Dumnezeu în om, că păcatul i-a despărţit pe oameni de Tine, precum pe Adam şi pe Eva, care erau amândoi acelaşi trup, i-a despărţit păcatul. Dacă ar fi fost de la Tine unirea bărbatului cu femeia sa, aşa cum este peste oameni, de ce l-ai mai fi scos din rai şi din cer pe omul cel făcut de Tine la început?“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Sfintei Virginia, 9/22 iunie 1997).

Ei cred că pocăinţa este cheia care deschide poarta împărăţiei cerurilor, iar iertarea obţinută prin jertfa pe cruce a Mântuitorului Iisus Hristos, le-a adus mântuirea obiectivă. Iisus Hristos este Salvatorul şi Mântuitorul întregului neam omenesc. Sufletul nu se reîncarnează, ci se întoarce la Dumnezeu, Care-l aşează în locaşurile Sale, pregătite de Domnul Iisus Hristos: *„În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc loc. Şi dacă Mă voi duce şi vă voi găti loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiţi şi voi unde sunt Eu. Şi unde Mă duc Eu, voi ştiţi, şi ştiţi şi calea.“* (Ev. Ioan, 14/2-4). Nu există *„karma“;* aceasta este o minciună omenească, nefiind fundamentată pe nimic. Există o singură cale care duce la perfecţiune şi la mântuire: Iisus Hristos: *„Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl Meu, decât prin Mine.“ (*Ev. Ioan, 14/6). Toate celelalte căi sunt căi rătăcite, inclusiv *Mişcarea New Age*.

În concepţia *New Age*, *„salvarea lumii depinde exclusiv de fiinţele umane: dacă suficienţi oameni îşi armonizează energiile pozitive şi îşi*

orientează gândurile către pace, lumea întreagă va fi curățată de elementele negative, iar idealurile New Age se vor împlini într-o lume iluminată spiritual. Întrucât omul este în mod intrinsec divin şi perfect, singura lui problemă este de a nu ignora acest fapt, ci de a-l conştientiza". New Age pretinde că salvarea omului constă în a deveni din ce în ce mai iluminat, prin gnoză (cunoştinţe empirice). De aceea, *New Age* oferă din belşug o variată gamă de tehnici oculte, care ţintesc la unificarea conştiinţelor individuale şi, în final, a lumii întregi. Aceste tehnici pot include stări modificate ale conştiinţei (ca de exemplu, meditaţia transcendentală), *yoga,* cristale, *channeling* (călăuza spiritelor), psihoterapie, terapie *past-life,* acupunctură, presopunctură.

În concepţia creştinilor Noului Ierusalim, salvarea lumii a fost săvârşită în chip obiectiv o singură dată, prin jertfa şi învierea Mântuitorului Iisus Hristos, iar creştinii se străduiesc ca fiecare să-şi aproprieze mântuirea, prin credinţă jertfelnică şi prin fapte bune: *„Eu spre aceasta am venit în lume, ca să Mă jertfesc pentru ea, şi apoi, tot omul care crede în Mine, să nu mai piară, şi să aibă viaţă veşnică, şi păcatul să nu mai lase pată pe el. O, ce bine este de om să înveţe să fie creştin, să moară pentru cele vechi ale lui şi să învieze pentru cele din cer, căci cele pământeşti şi trupeşti sunt toate deşertăciune şi nu mai sunt apoi, fiindcă pe urma celor deşarte, nimic nu rămâne."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 17/30 aprilie 2000);

„...tot ce Hristos a dat lumii prin întruparea Sa, prin moarte, prin patimile dureroase, prin mormântul lui Iosif din Arimateea, împrumutat Lui pentru trei zile, prin Muntele Măslinilor, de unde S-a înălţat la Tatăl, sau prin evenimentul de pe Sion, care a fost culminaţia, când Duhul Sfânt S-a coborât peste umanitate să facă din ea un antreu al eternităţii, toate acestea s-au dat lumii, dar multe s-au dat în potenţă, virtual. Şi din cauza păcatelor, din cauza ofensivei în care sunt angajaţi în mod neobosit agenţii iadului şi puterile întunericului, şi din cauza pasiunilor biologice care colcăie în fiinţa omenească şi în viaţa lumii, opera lui Hristos nu poate să-şi arate floarea, este estompată, este blocată din cauza atâtor lucruri. Dar într-o bună zi, aici, pe pământ, nu numai în împărăţia cerurilor (dincolo de nori), toate acestea trebuie să se vadă şi lumea să se bucure şi să-L aştepte cu aclamaţii şi cu ovaţii, ca la intrarea în Ierusalim, pe Hristos ca Domn, ca Mântuitor, ca Suveran şi ca Împărat atotputernic al universului, şi credem că aceste vremuri se apropie, şi dacă se apropie, e firesc să înceapă şi surprizele. Atunci popoarele lumii care încă nu au cunoscut pe Hristos, şi din păcate încă sunt foarte mulţi care nu-L ştiu pe

Hristos, se vor converti (şi evreii, şi budiştii, şi hinduiştii, şi musulmanii) şi Îl vor accepta pe Hristos, pentru că Hristos, chiar dacă ei nu-L acceptă, este Domn şi Mântuitor al întregii omeniri şi al întregului univers şi cosmos. Dar ei, din păcate, din cauza refuzului de a răspunde la apelul Iubirii întrupate pe Terra în persoana a doua a Sfintei Treimi, coborâtă în Betleem, ei nu sunt părtaşi la roadele operei răscumpărării, dar sângele lui Hristos a fost vărsat şi pentru ei. Ei nu vor să beneficieze de aceasta, dar într-o bună zi vor spune „da", *şi vor spune* „da" *pe pământ, nu dincolo de barierele mormântului. Şi atunci bisericile se vor uni (pentru că lui Hristos nu-I place ca Biserica Sa, simbolizată acum 2000 de ani de cămaşa pentru care s-a tras la sorţi pe colina Golgotei, nu-I place să fie sfâşiată), şi, atunci, va fi o turmă şi un Păstor, şi toate popoarele lumii, convertite, şi de abia atunci se va dezlănţui gloria cea mare, şi va fi pe pământ, şi trebuie pregătită această epocă. Şi în contextul acestei mari pregătiri pentru superba încoronare a veacurilor, este firesc să-Şi aleagă locuri cum Şi-a ales pentru prima Sa venire, să marcheze anumite puncte pe pământ, unde să lucreze intensiv şi într-un mod cu totul supranatural."* (Irineu Bistriţeanul – 12 decembrie 1991, citat din predica sărbătorii târnosirii Bisericii Noul Ierusalim).

Simplul fapt că toţi oamenii din lume s-ar putea gândi simultan la îmbunătăţirea vieţii, nu este suficient ca aceasta să se şi producă. Această scamatorie este o filozofie amăgitoare, care proiectează spre un viitor incert toate angoasele şi neîmplinirile prezentului, fără însă a le şi rezolva; ele rămân mai departe să-i chinuiască pe oameni. Şi în comunism se proceda în mod asemănător, promiţându-li-se oamenilor o viaţă mai bună, situată la un orizont care mereu se îndepărta de privitor, pe măsură ce acesta păşea înainte. Dacă omul ar fi divin şi perfect, aşa cum pretinde *New Age*, el ar avea măcar conştiinţa de sine limpede şi ar şti în ce stare se află. *New Age* propune pentru fiinţa umană o antinomie bizară, între o perfecţiune divină, primită automat la naştere, şi o incapacitate inexplicabilă de a-şi conştientiza propria stare de divinitate.

6. *New Age* despre biserică

Deşi unele aserţiuni ale credincioşilor New Age par a fi favorabile bisericii, ele ascund o poziţie disprețuitoare sau chiar ostentativă, care devine fățișă în unele afirmaţii ale liderilor lor. Spre exemplu, iată cum se pronunţa Alice Bailey, la un moment dat, despre biserică: *„Biserica astăzi*

este mormântul lui Hristos, iar stânca teologiei a fost rostogolită peste uşa criptei" (Alice Bailey, *„The Reappearance of the Christ",* Ed. Lucis Publishing Co., New York, 1948, pag. 140).

Creştinii Noului Ierusalim sunt nevoiţi să accepte realitatea că instituţia bisericii s-a îndepărtat dramatic de obiectivele ei fundamentale, ajungând să fie în postura de neinvidiat a Bisericii din Laodiceea, proorocită în cartea *Apocalipsei.* Ei fac însă distincţia netă între instituţia vizibilă (cea făcută din voinţa omului) şi Biserica lui Hristos, cea care nu va fi biruită în veci *(v. Ev. Matei, 16/18)*. Adevărul Evangheliei a supravieţuit peste toate vremurile, oricât de grele au fost, şi în care încă nu apăruseră învăţăturile Aliciei Bailey. La sfârşitul veacurilor, Hristos va triumfa împreună cu Mireasa Sa, Biserica, pe care o păstrează *„slăvită şi curată şi sfântă şi fără de prihană"* (Efeseni, 5/27), şi căreia i-a făgăduit că nu o va părăsi *„în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor"* (Ev. Matei, 28/20).

„Mi-am luat mireasă din tine, neamule român, şi nuntesc nuntă de veac nou în mijlocul tău, Mire din cer şi mireasă de pe pământ, cuvânt şi trup, căci mireasa este trupul Meu, Biserica Mea, cortul Meu, mădulare ale Mele este mireasa Mea, mireasă născută de sus pe pământ. Mireasa e de pe pământ, şi Mirele este din cer, căci aceasta este nunta cea adevărată, iar cei doi vor fi amândoi un singur trup, Mire şi mireasă pe veci. Mireasă înseamnă curată, trup al Mirelui ceresc pe pământ, nuntă de veac nou şi ceresc pe pământ, viaţă fără de moarte pe pământ." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 decembrie 1996).

7. *New Age* şi Lucifer

Literatura *New Age* nu face nici o referire la Lucifer ca fiind îngerul cel căzut, al întunericului, diavolul sau satana. Dimpotrivă, Alice Bailey, o efigie a gândirii ezoterice şi a magiei, scriitoare proeminentă a Mişcării *New Age*, îl prezintă ca o fiinţă luminoasă şi puternică, supranumit şi *„Stăpânul Omenirii"*.

„Gura păcătosului, adevăr grăieşte", zice un proverb, căci deocamdată, satana stăpâneşte lumea, aşa cum o stăpânea şi înainte de Învierea Domnului, după cum spune proorocia Mântuitorului: *„Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. [...] Nu voi mai vorbi multe cu voi, căci vine stăpânitorul acestei lumi, şi el nu are nimic în Mine."* (Ev. Ioan, 12/31; 14/30). Pentru aceasta, ca să se împlinească Scriptura, după ce a fost învins prin învierea lui Hristos, satana a fost din nou dezlegat pentru o vreme: *„Şi văzuiu înger pogorându-se den ceriu, având cheaia celui fără fund, şi lanţu mare în mâna lui. Şi prinse pre bălaurul, pre şarpele cel de-nceput, carele este diavulul şi satana, şi l-au ţinut pre el 1000 de ani. Şi-l puse pre el în cel fără fund şi l-au închis pre el şi au pecetluit deasupra lui, ca să nu mai înşale limbile, până se vor plini 1000 de ani. Şi după aceastea trebuie el să se dezleage puţină vreame. [...] Şi când să vor săvârşi cea 1000 de ani, dezlega-să-va satana den temniţa lui şi va ieşi să înşale limbile ceale ce sânt în ceale patru unghiuri ale pământului..."* (Apocalipsa, 20/1-3,7; Biblia, Ed. 1688). Asta nu înseamnă însă, aşa cum cred adepţii Mişcării *New Age*, că satana va rămâne stăpânul lumii pe veci, pentru ca să i ne închinăm lui.

Este interesant de remarcat că Alice Bailey este fondatoarea trustului de presă *Lucis Trust Publishing*, care s-a numit iniţial *Lucifer Trust,* dar căruia i s-a schimbat ulterior denumirea, din motive strategice, pentru a evita orice asocieri, comentarii sau controverse incomode, cu aceia care ştiau că Lucifer este satana. Intenţia rămâne însă încrustată în istorie, iar scopul diabolic al *Trustului Lucis* este acelaşi, acela de *„a stabili o Nouă Ordine Mondială"*. Sub masca unor bune intenţii şi a iubirii universale, această periculoasă organizaţie *New Age*, care număra recent peste 6000 de membri activi, promovează sub o formă atractivă filozofia şi doctrinele oculte ale Aliciei Bailey.

În 1932, Alice Bailey înfiinţează *World Goodwill,* o organizaţie care pretinde că pregăteşte o cale către o singură religie mondială şi către un singur guvern mondial. Lucrând în strânsă legătură cu Naţiunile Unite, această organizaţie promovează, prin simpozioane şi literatură orientată selectiv, aceleaşi obiective ca ale *Trustului Lucis.* Scrierile ei sunt însă atent filtrate pentru a nu sugera prin nimic natura lor ocultă (care stă ascunsă în plan secund), făcând astfel din această literatură un material atractiv, un vehicul perfect pentru atragerea în *New Age* a persoanelor care din principiu resping filozofia ocultă sau alte religii decât cea pe care o practică ei în mod curent.

8. Viaţa viitoare şi reîncarnarea

Credincioşii *New Age* cred în teoria hindusă a reîncarnării, prin care, în urma unor întrupări (naşteri) succesive, omul poate ajunge (eventual) la starea de perfecţiune spirituală. De aceea unii dintre ei plasează adesea drepturile animalelor deasupra drepturilor omului, fiind

convinşi că animalele sunt şi ele suflete de oameni, reîncarnate la un nivel de întrupare inferior. Ei învaţă, de asemenea, principiul hindus al aşa-numitei *„karma“*: pe măsură ce sufletele trăiesc viaţa pământească, ele îşi măresc zestrea karmică (karma pozitivă), simultan cu datoria karmică (karma negativă). De aceea, ele trebuie să sufere sau să se muncească pentru karma negativă, acumulată prin faptele rele, săvârşite în această viaţă sau chiar în cele anterioare. În final, individul este reabsorbit în întregul universal, dumnezeul religiei *New Age*.

ECKANKAR, sau pe scurt ECK, o *„religie New Age“,* inventată de Paul Twitcell în 1964, pretinde că un suflet trebuie să treacă printr-o suită aparent fără de sfârşit de reîncarnări pentru a stinge toată karma negativă, acumulată în viețile anterioare, proces care poate atinge milioane de ani şi milioane de reîncarnări, până ce sufletul urcă pe scara evoluționistă a vieții. ECK *„învaţă“* pe ciracii ei că sufletul intră în univers ca mineral, apoi evoluează ca plantă, peşte, reptilă, iar apoi se încarnează ca mamifer, eventual devenind om, situație în care trebuie să cheltuie un mare număr de vieți până ce atinge iluminarea spirituală. O teorie similară întâlnim şi la un român, Scarlat Demetrescu, care pretinde că a fost inițiat cu dărnicie de înaintaşii săi „*exoterici“,* cum îi numeşte el *(v. Scarlat Demetrescu,* „Din tainele vieții şi ale universului“, *Ed. a 3-a, pag. 8-9)*, pretinzând că aceştia i-au luminat calea vieții: Arjuna, Parsifal, Rasik, Melchisedek, Hermes, Moise, Osimandias, Khaladan şi, în fine... Bogdan Petriceicu Hasdeu. *(S. Demetrescu, op. cit., pag. 6)*. Mult mai probabilă pare o *„colaborare pasivă“,* ceva mai concretă, inspirată cu dărnicie din operele precursorilor săi *ezoterici:* Swedenborg, Blavatskaia, Bailey, Steiner ş.a.

Creştinii Noului Ierusalim sunt învățați de Dumnezeu prin *Cuvânt* că nu poate fi vorba în nici un chip de trecerea unui suflet dintr-un trup într-altul: *„Nici un trup muritor nu învia în alt trup muritor. Nu. Fiecare suflet poartă numai o dată trup pe pământ, şi apoi vine învierea numai o dată pentru trupul cel muritor. Omul este trupul şi sufletul şi duhul lui, şi fiecare om este el, nu şi un altul care a fost sau care este sau care va fi.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 ianuarie 2000).

Cei ce susțin însă reîncarnarea, se folosesc chiar de Biblie pentru a se justifica. Ei pretind că Ioan Botezătorul este ființa reîncarnată a profetului Ilie, pentru că iată ce spune Biblia: *„Eu însă vă spun vouă că Ilie a şi venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit; aşa şi Fiul Omului va pătimi de la ei. Atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul.“* (Ev. Matei, 17/12,13);

„Şi va merge înaintea Lui cu duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii, şi pe cei neascultători la înțelepciunea dreptților, ca să gătească Domnului un popor pregătit.“ (Ev. Luca, 1/17).

Domnul arată în *Cuvânt* că n-a fost aşa, pentru că ei n-au înțeles ce înseamnă duhul şi puterea lui Ilie: *„Duhul şi puterea lui Ilie au fost iubirea şi credința lui în Dumnezeu şi lucrarea lui cea pentru Dumnezeu, şi aşa a fost şi Ioan, despre care îngerul a zis lui Zaharia că el va merge înaintea Domnului, cu duhul şi puterea lui Ilie. Dar Ioan este Ioan, şi Ilie este Ilie, şi amândoi au lucrat aceeaşi lucrare, şi amândoi au întors pe mulți din Israel la căile dreptății, făcându-I Domnului cale peste pământ. Duhul sfinților e Duhul lui Dumnezeu, Care Se odihneşte în sfinți. Duhul şi puterea lui Ilie au fost iubire fără de moarte şi faptă cu putere.*

...Omul este din trup, din suflet şi din duh. [...] Nu se poate să intre sufletul unui om în alt trup de om.

...Dar Eu vin şi le spun oamenilor că duhul este duh şi sufletul este suflet, şi fiecare om îşi are sufletul său. Amin.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 20 iulie/2 august 1998).

Într-adevăr, tot Biblia ne învață că Ilie s-a suit cu trupul la cer şi n-a mai murit. Apoi, ca să ne încredințeze, Dumnezeu chiar îl readuce cu trupul pe pământ, aşa cum citim în episodul biblic al Schimbării la Față a Domnului, Care-i aduce la vedere pe Moise şi pe Ilie.

Dacă am accepta că Ilie s-a reîncarnat în persoana lui Ioan Botezătorul, ar însemna să-l facem pe acesta din urmă mincinos, pentru că el a negat categoric acest lucru: *„Şi ei l-au întrebat: Dar cine eşti? Eşti Ilie? Zis-a el: Nu sunt. Eşti tu Proorocul? Şi a răspuns: Nu.“* (Ev. Ioan, 1/21).

Din analizele comparative ale acestor repere, prezentate în ultimele opt paragrafe, rezultă fără nici o îndoială că între învățăturile ezoterice ale Mişcării *New Age*, şi creştinismul de factură tradițional-ortodoxă al Noului Ierusalim, nu există nici cea mai mică afinitate. Toate speculațiile făcute pe această temă, de către *„teologi“* de ocazie, au ca motivație reaua lor credință sau aderența interesată la voința imperioasă a unor persoane dornice să discrediteze această comunitate creştină, pe care ei nu o înțeleg, şi nu o înțeleg pentru că n-au cercetat-o cu profesionalism, probitate şi sinceritate.

Maitreya, Antichrist, şi profeții mincinoşi din Nairobi

Benjamin Creme, un obscur pictor britanic, cu veleități mesianice, comentator asiduu al operei teozofice a Aliciei Bailey (pe care el o

numeşte *„Înţelepciunea fără vârstă“*) şi, totodată, un urmaş pe măsură, îşi dezvoltă propriile sale idei, în cel mai autentic stil *New Age*, în scrierea *„Stăpânii înţelepciunii“*. Totodată, el lansează o formă nouă de meditaţie, denumită *„Meditaţie de transmisie“*, în care o persoană îşi oferă *„trupul eteric“* (mai precis, *„chakrele“* lui) pentru a fi folosite de către *„Ierarhie“* ca să coboare pe pământ o sporită cantitate de energie spirituală, folositoare umanităţii. Gazda se plasează, deci, într-o poziţie de medium, pe care Creme îl aseamănă cu un transformator electric. El afirmă că *„a doua venire“,* profeţită de mai multe religii, va fi împlinită prin persoana lui *Maitreya*. Deşi *Maitreya* este numele buddhist, folosit pentru *„viitorul Buddha“,* Creme pretinde că, de fapt, *Maitreya* este *„Învăţătorul lumii“,* spre care toate religiile arată şi în care toate speră. Aşa cum creştinii Îl aşteaptă pe Hristos, musulmanii pe imamul Mahdi, buddhiştii pe un alt Buddha (denumit de ei Stăpânul *Maitreya*), hinduşii aşteaptă reîncarnarea lui Krishna, iar evreii pe Messiah, tot aşa şi noii adepţi ai ezoterismului lui Creme aşteaptă iminenta reîntoarcere a lui *Maitreya*, *„Învăţătorul lumii“*, în fruntea grupului său de *„Maeştri ai Înţelepciunii“*. (Noi, românii, am fost ori căscaţi, ori de-a dreptul ghinionişti: l-am avut pe *„Maitreya“* ani buni printre noi, ca lider al grupării pseudo-religioase *„Fiii luminii“,* dar n-am ştiut să-l preţuim; l-am tot desconsiderat, l-am tot disprețuit, l-am tot ridiculizat, considerându-l un românaş de-al nostru, mai trăznit şi dus cu pluta, până ce între timp l-am pierdut de tot, căci a murit de-a binelea). Creme, în schimb, spune că, de fapt, *Maitreya* este încă printre oameni, şi că ar fi venit aici, pe pământ, de prin iulie 1977. Atunci el s-ar fi coborât din *„vechiul său refugiu“,* direct în munţii Himalaia, iar apoi s-a ascuns în comunitatea indo-pakistaneză din Londra, unde a început să lucreze multidirecţional, pentru salvarea omenirii. Începând cu anul 1988, el şi-a făcut prima apariţie miraculoasă în public, în Kenya, în cartierul musulman Muslim Village, Kawangware, din Nairobi, în faţa unei mulţimi de 6000 de persoane. Aici a avut loc o *„apariţie“* (pare-se, regizată; în realitate, un fel de repetiţie generală a venirii lui Antichrist) a unui personaj îmbrăcat în haine albe, desculţ şi cu barbă neagră, într-o mare adunare de credincioşi musulmani, dar şi de *„creştini“* ai *„Bisericii Bethleemului“*, strânşi şi coordonaţi la rugăciunile pentru vindecări, de către Mary Sinaida Akatsa. Despre Mary Akatsa, *„vindecătoarea din Nairobi“*, numai lucruri bune: denumită în mod curent de apropiaţii ei „mama Mary“, sau mai dulce, *„mami“,* ea s-a făcut cunoscută prin *„vindecări spirituale“* şi prin darul de *„profetesă“*. În ceea ce priveşte *„mobilizarea“* maselor, nu este lipsit de interes faptul că Reinhart Bonnke, pastor evanghelist în *Uruhu park* din Nairobi, profeţise încă de miercuri, cu trei zile înainte de apariţia lui *„Maitreya“,* că *„acel dumnezeu l-a informat miercuri* [pe el, Reinhart Bonnke, n.a.] *că ei* [cetăţenii musulmani din Nairobi, n.a.] *vor experimenta sâmbătă prezenţa lui Iisus şi mari minuni“*.

Pe cine a profeţit Bonnke? Pe Iisus? Pe *Maitreya*? Pe Antichrist, sau pe un actor care a jucat destul de bine rolul tuturor? Cert este că în timpul adunării, când spiritele erau încinse de cântece şi de emoţia aşteptării, deodată Mary Akatsa i-a anunţat pe cei veniţi la şedinţa de vindecări, că Dumnezeu i-a vorbit şi i-a spus să se aştepte la un miracol, deoarece un oaspete foarte important va veni ca să-i dea ei un mesaj extrem de vital. Apariţia personajului înveşmântat în alb i-a entuziasmat pe aceşti kenyeni de limbă swahili, mai ales când au văzut că oaspetele le vorbeşte pe limba lor. Ei l-au aclamat cu strigăte de bucurie: *„Iisus, Iisus din Nazaret!“*. Vizitatorul misterios le-a vorbit într-o swahili curată, fără accent, anunţându-i că poporul Kenyei a fost binecuvântat, şi în mod special cei ce erau adunaţi la locul de întâlnire în acea după-amiază. El a mai spus că Mary are o misiune importantă, de a unifica poporul de toate rasele şi triburile, sub umbrela lui Dumnezeu, prin Iisus: *„Vă implor cu bunăvoinţă să ţineţi cu fermitate la credinţa voastră, căci lumea nu va mai fi. Ne apropiem de vremea împărăţiei cerurilor. Dar înainte de aceasta eu voi veni înapoi şi voi aduce o vadră de binecuvântări pentru voi toţi. Vă rog s-o respectaţi pe Mary, căci ea este o reprezentantă adevărată a celui Preaînalt“*, reamintind apoi mulţimii să trăiască după învăţăturile Bibliei.

Această *„minune“* (vizibil *„aranjată“* cu complicitatea profetesei Akatsa şi a profetului Bonnke) este imediat speculată de Creme şi interpretată ca fiind o apariţie autentică, dar nu a lui Iisus, ci a lui *Maitreya*. Creme comentează astfel neobişnuita *„apariţie“*: *„1. Omul din Nairobi a fost Maitreya. Apariţia sa s-a potrivit cu aşteptările mulţimii de a-L vedea pe Iisus Hristos, în ce priveşte barba şi veşmintele biblice. 2.* «Găleata de binecuvântări» *cu care Maitreya a promis că se va întoarce, este o aluzie la el însuşi, ca* «Aducătorul de Apă»*, simbol al Erei Vărsătorului. 3. Transcrierea corectă a cuvântului Swahili, folosit de Maitreya, este* «ulcior», *nu* «găleată». *4. Lumina sporadică stranie, care emana din capul şi picioarele lui Maitreya, descrise de Job Mutungi, au fost de asemenea, în mod obişnuit văzute de cei care sunt acum în preajma lui Maitreya“*.

Creme se fereşte să spună câţi dintre cei 6000, în frunte cu realizatorii *„punerii în scenă“*, Akatsa, Bonnke şi Mutungi, au fost atunci (sau

au devenit ulterior) conştienţi că nu l-au primit pe *„Hristos“*, ci pe *Maitreya*. Inexplicabil rămâne însă de ce promisiunea revenirii lui *Maitreya* cu *„o vadră de binecuvântări“*, sau măcar cu un ulcior, cum a interpretat Creme, se tot amână, iar *„aparițiile“* lui *Maitreya* s-au întrerupt brusc, începând cu anul 2002 (ultima apariție consemnată de periodicul *Share International,* editat de Creme, este la data de 24 februarie 2002).

Din această întâmplare buclucaşă, rezultă că ori Creme minte, spunând că a fost *Maitreya*, ori Akatsa, Bonnke şi Mutungi mint, spunând că a fost Iisus, ori toţi mint, şi atunci înseamnă că a fost altcineva. Dacă minte Creme, înseamnă că teoria despre *Maitreya* este pură invenție, iar personajul misterios ar trebui să fie chiar Iisus. O asemenea supoziție este însă cu totul inacceptabilă, deoarece această *„venire“* nu corespunde cu nimic celei anunțate de Biblie: *„Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, şi toți sfinții îngeri cu El, atunci va şedea pe tronul slavei Sale. Şi se vor aduna înaintea Lui toate neamurile.“* (Ev. Matei, 25/31,32);

„Iată, El vine cu norii, şi orice ochi Îl va vedea, şi-L vor vedea şi cei ce L-au împuns şi se vor jeli din pricina Lui toate semințiile pământului.“ (Apocalipsa, 1/7).

Deci, dacă *„orice ochi îl va vedea“* că vine *„cu norii“* şi *„cu slava Sa“* şi *„cu toți îngerii“,* înseamnă că cifra de 6000 de primitori, deşi semnificativă, este insuficientă; iar *norii* şi *sfinții însoțitori* au lipsit cu desăvârşire la Kawangware.

Înseamnă că nu era Iisus; deci au mințit Akatsa, Bonnke şi Mutungi. Rămân de analizat două variante: 1. era *Maitreya*; 2. era un om. Să le analizăm pe rând:

1. Dacă era *Maitreya*, atunci *Maitreya* este un mincinos şi un înşelător, deoarece a fost anunțat de către Bonnke, şi apoi de către Akatsa, ca fiind Iisus; mai mult, chiar el s-a străduit să apară în public cât mai asemănător cu Iisus, în vorbire şi în port, şi să predice sfaturi în acord cu Evanghelia. De asemenea, nu a corectat cu nimic aclamațiile mulțimii care striga: „*Iisus! Iisus din Nazaret!“*. Ştiindu-se pe sine că este *Maitreya*, şi nu Iisus, ar fi trebuit, din onestitate, să o facă. Dacă n-a făcut-o, substituindu-se lui Hristos, înseamnă că el este Antichristul, şi toată sceneta a fost doar o repetiție generală şi, poate, un test de aderență la mase.

2. Dacă era om, atunci minciuna este o farsă ordinară, regizată la modul colectiv, de către nişte pseudo-creştini care se pretind conducători spirituali ai *„Bisericii Bethleemului“*, dornici de a-şi consolida poziția de

lideri, de publicitate şi de prozelitism. Indirect sau inconştient, ei pregătesc terenul tot pentru primirea lui Antichrist.

În ambele cazuri, nu putem să nu constatăm cu tristețe că oameni ca Akatsa şi Bonnke, care manipulează masele de credincioşi pentru întâmpinarea lui Antichrist, sunt de-a dreptul extrem de periculoşi şi îndrăzneți, ei nesfiindu-se de a face şi o largă mediatizare a isprăvilor lor. Sfânta Scriptură atenționează că vin şi aceste vremuri: *„Atunci, de vă va zice cineva:* «Iată, Mesia este aici sau dincolo», *să nu-l credeți, căci se vor ridica hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi şi vor da semne mari, şi chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putință, şi pe cei aleşi. Iată, v-am spus de mai înainte.“* (Ev. Matei, 24/23-25).

Iată, şi *Cuvântul lui Dumnezeu* atenționează despre planurile lui Antichrist: *„Antichristul se va sui la cer, zice el, ca să se coboare, în locul Meu, din cer şi să zică la tot omul că el este Hristos, Cel ce vine. Antichristul şi-a pierdut de tot mintea. El s-a uitat în Scripturi şi zice că s-a uitat bine şi că a văzut; a citit în prooroci despre slava Mea şi despre venirea Mea şi s-a pus pe lucru. Ce a făcut dacă s-a pus pe lucru? A făcut dintr-ale lui, din mintea lui, a făcut din fier şi din minciună slavă ca a Mea, zice el. A făcut din duh de om şi din trup de om, om desfrânat, şi s-a îmbrăcat cu puterea minciunii lui şi a făcut făcătură ca să facă slavă ca a Mea, trup ca al Meu, zice el, trup care s-a înălțat la cer şi care se coboară din cer.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 februarie 1999).

În ceea ce priveşte *„bisericile“* inventate de Creme *(Maitreya and The Masters),* Akatsa *(Biserica Bethleemului),* Bonnke (Mişcarea charismatică *„Râsul Sfânt“*) şi alți inventatori ca şi ei, plini de imaginație, care înşeală oamenii şi îi târăsc după ei pe calea cea largă a pieirii, iată ce spune *Cuvântul* Domnului: *„Şi iată, lumea nu se trezeşte ca să vadă că străjerii ei nu străjuiesc de la Domnul, şi străjuiesc de la ei. Să nu mai zică lumea că este cu Mine, că mai mare păcat are dacă zice aşa. Şi iar vă zic vouă: una este să zici biserică cu slujitori, şi alta este să zici Biserică a lui Iisus Hristos, cu slujitori ca Iisus Hristos, ca Învățătorul ei, Iisus Hristos.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 27 mai/9 iunie 1994).

„Maitreya“ lui Creme n-a mai revenit niciodată la Nairobi, deşi a promis că revine curând. Creme n-a fost aici la singurul lui eşec. Şi alte profeții ale sale, care anunțau veniri şi reveniri ale lui *Maitreya*, nu s-au mai împlinit niciodată. La 25 noiembrie 1997, la Los Angeles, Creme pretindea că *Maitreya* va apărea în maximum o lună pe posturile TV ale unei mari rețele americane, de unde, prin retransmisie generalizată prin satelit,

va vorbi lumii întregi, simultan în toate limbile celor care îl vor vedea.

Creme a mai pretins, ca vizionar, că este sigur că persoana capturată de SUA şi judecată în prezent sub numele de Saddam Hussein... nu este Saddam Hussein (!), ci o dublură, o rudă apropiată a acestuia, care este victima unei maşinaţii în care se urmăreşte cosmetizarea imaginii SUA în lume. Interesant este însă că *„victima“* nu s-a plâns niciodată că ar fi fost vorba de vreo confuzie, deci pare mai plauzibil că legătura lui Creme cu lumea de dincolo, care-l informează, este destul de defectuoasă.

De altfel, nici în scrierile sale Creme nu se sfieşte să fabuleze, afirmând că *„Lucifer a venit de pe planeta Venus acum 18,5 milioane de ani; el este coordonatorul evoluţiei planetare, mielul de jertfă, dar şi fiul risipitor. Lucifer a făcut un sacrificiu incredibil, un sacrificiu suprem pentru planeta noastră“*.

Mulţi creştini de diferite confesiuni, se simt ofensaţi de învăţăturile lui Creme, căci văd în persoana lui *Maitreya*, propovăduit de Creme, pe Antichrist, mai ales aflând că rolul pe care Creme I l-a rezervat lui Iisus, este de... servitorul lui *Maitreya*.

De fapt, trebuie să vedem aici cu câtă îndrăzneală obraznică se face Creme, el însuşi, servitorul lui satana, jucându-i în strună prin teoriile aberante pe care le diseminează în lume. Iată de ce Domnul Se arată adesea, în *Cuvântul* Său, dezamăgit de persistenţa cu care omenirea se scaldă în minciună, şi recomandă neabătut creştinilor să se lipească de adevăr şi să fugă de minciună: *„Israele, ţine minte că azi minciuna e lumină, şi să ştii să nu te foloseşti de minciună, că împotriva ei este Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 mai/3 iunie 1974).

Dar, oare, *Mişcarea New Age* chiar nu are nici un merit?

Ba da. Singurul ei merit este că ne reaminteşte că vremea lui Antichrist venit în trup, este aproape.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ESTE MEREU *ASTĂZI*

„Mergi, tată, cu pas drept, cu credinţă dreaptă, şi învaţă pe om să calce drept, să creadă drept şi să fie ortodox ca Avraam, căci seminţia lui Avraam sunt sfinţii cerului pe pământ şi în cer.“
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 ianuarie/12 februarie 1997)

Poate greşi Însuşi Dumnezeu?

În numărul 110 al revistei creştine *Cuvântul lui Dumnezeu,* se poate observa o situaţie care poate fi speculată cu uşurinţă de cei care contestă paternitatea acestui cuvânt. Mai exact, în *Cuvântul* din 1/14 octombrie 2004, se face referire la versetele biblice 22 şi 23 din capitolul 5 al epistolei către Galateni, care enumeră roadele Duhului: *„dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credinţa, blândeţea, înfrânarea şi curăţia“*. Referirea din *Cuvânt* nu numai că nu respectă *ad litteram* această înşiruire, ci aduce modificări vizibile în conţinut. Aici, roadele Duhului sunt enumerate astfel: *„dragostea, bunătatea, cumpătarea, răbdarea, blândeţea, pacea, îndelunga răbdare, credincioşia, înfrânarea, curăţia, şi toate câte înseamnă Duhul Sfânt lucrător în om“*. Poate cea mai surprinzătoare este apariţia în această înşiruire a două virtuţi cvasi-echivalente, ceea ce sugerează fie o repetiţie involuntară, fie o greşeală datorată editorilor: *răbdarea* şi *îndelunga răbdare*. O scăpare de acest fel I se poate întâmpla chiar şi lui Dumnezeu? Sau să îmbrăţişăm varianta greşelii de editură, care ar salva oarecum situaţia?

Să excludem cu energie, de la început, această ispită de a ne îndoi de atotştiinţa şi atotputernicia lui Dumnezeu. Să excludem şi varianta atrăgătoare de a da vina pe semenii noştri editori, care, ca oameni, pot, într-adevăr, greşi, din oboseală sau din neatenţie. Mai degrabă, să ne aplecăm deasupra textului, cu răbdare şi chiar cu îndelungă răbdare, dacă avem.

De la bun început să observăm că printre mesajele cereşti, fenomenul nu este singular. În convorbirea cu tânărul bogat, fiind întrebat de acesta *ce să facă pentru a moşteni viaţa veşnică,* Mântuitorul Iisus Hristos îi reaminteşte poruncile lui Moise. Dialogul este extrem de concret. Tâ-

nărul, referindu-se la poruncile ce trebuiau împlinite, întreabă: *„Care?“*, deşi foarte probabil că ştia cele zece porunci. Iar Iisus i-a răspuns: *„Să nu ucizi, să nu săvârşeşti adulter, să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb; să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta; şi să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi“* (Ev. Matei, 19/18,19).

Vedem aici o enumerare redusă la esențial, care reproduce simplificat tâlcuirea poruncilor lui Moise, făcută de Dumnezeu în Scriptură *(v. Levitic, cap. 19 şi 20)*. În plus, aici întâlnim reprodusă pentru prima dată *(v. Levitic, 19/18)* porunca iubirii de aproapele, sub o formă care absoarbe porunca a zecea, şi apoi le îmbracă pe toate celelalte. Lipsind însă din enumerare primele patru porunci, putem, oare, crede că Mântuitorul excludea intenționat din obligațiile firești ale oamenilor tocmai îndemnurile care cuprindeau cinstirea ce trebuie adusă lui Dumnezeu? Nicidecum. Dimpotrivă, acestea, având un caracter indiscutabil şi imuabil (căci nu suportau *„negocieri“*), nici n-au mai fost amintite. Observăm însă că restul poruncilor, care vizează obligațiile față de aproapele, sunt enumerate una câte una, tocmai pentru a fi înnobilate în final cu porunca iubirii de aproapele.

Dacă în Scriptură *(v. Levitic, 19/18)*, aproapele îi este precizat, fără greş, lui Moise, ca fiind dintre *„fiii poporului tău“*, adică de un neam cu *„fiii lui Israel“* (v. Leviticul, 19/2), Mântuitorul desăvârşeşte această poruncă prin pilda samarineanului milostiv, generalizând: aproapele nu este, nu mai este neapărat cel de un neam cu Israel după trup, ci este cel ce iubeşte pe Dumnezeu, împlinind poruncile Lui cu iubire şi devenind fiu al lui Israel după Duh.

În mod similar, roadele Duhului, enumerate în *Cuvântul* din 1/14 octombrie 2004, au înnobilare prin generalizarea din final: *„...şi toate câte înseamnă Duhul Sfânt, lucrător în om“*.

Cuvântul nu schimbă, ci împlineşte

Cuvântul lui Dumnezeu este în pas cu vremea. El este mereu *astăzi*, adică actual şi actualizat. Dintre roadele Duhului, enumerate în Biblie, două sunt preschimbate: *bucuria,* în *cumpătare,* şi *facerea de bine,* în *răbdare*. Ceea ce pare a fi *„schimbare“,* este, de fapt, o împlinire, o desăvârşire. Este exact ceea ce se întâmpla în vremea petrecerii în trup, între oameni, a Mântuitorului Iisus Hristos: El, Cuvântul întrupat, desăvârşea legea, împlinind-o, iar împlinirea era mai cuprinzătoare decât împlinirea. De aceea unele împliniri, adică desăvârşiri, păreau a fi, în ochii fariseilor, neîndepliniri, adică încălcări ale legii. Aceste *„schimbări“* care sunt propuse astăzi, sunt necesare, întrucât reflectă o stare de lucruri gravă, extrem de actuală în viața creştinătății.

1. *Bucuria* se preschimbă în *cumpătare*, căci bucuria învierii, pe care o proclamă Domnul Iisus Hristos bisericii apostolice *(„Bucuraţi-vă!“,* Ev. Matei, 28/9*),* a fost de mult estompată, pe măsură ce biserica s-a îndepărtat de bucuria cerească, adusă de înviere, şi de conduita jertfelnică a martirilor ei din primele veacuri, pentru ca apoi să legitimeze treptat o nouă bucurie, cea pământească: mâncare, băutură, distracții, însurat şi măritat, precum şi urări de multă sănătate şi de viață lungă pe pământ, pentru a le putea gusta din plin pe toate celelalte. De aceea acum, când trăim vremurile cele de pe urmă, se impune întoarcerea la sobrietate, la austeritate chiar. Cum să ne mai bucurăm când Domnul plânge, plânge starea decăzută a creştinătății? Dimpotrivă, cumpătarea este recomandarea oportună clipei de față. Şi aceasta rămâne abia o cerință minimală, pentru că oamenii sunt încă îmbătați de bucurii ieftine şi trecătoare, şi n-ar putea primi pe nimeni care să le spună fără menajamente: *„Întristaţi-vă şi plângeţi, pentru starea de decadență morală în care trăiţi şi mai ales pentru urmările ei tragice!“*. Tânărul bogat, amintit mai înainte, a fost şi el chemat să renunțe la bunurile vieții şi să aleagă cumpătarea, alături de Iisus Hristos, dar a plecat întristat, căci avea multe bogății; s-a întors la ele, căci ele îi aduceau bucurie.

2. *Facerea de bine* este înlocuită cu *răbdarea*. Cu *facerea de bine*, creştinătatea stă la fel de prost ca şi cu *bucuria*. Aproape două mii de ani a lucrat fără greş proorocia: *„pe săraci îi aveţi pururea cu voi...“* (Ev. Matei, 26/11), până când societățile moderne au evoluat material, pentru ca apoi să promulge şi legi de protecție socială, eficiente. Puțini mai sunt astăzi fără haine, fără pâine şi fără adăpost. Facerea de bine ar fi trebuit să evolueze şi ea, întorcându-se acolo unde ființă şi-a luat, adică spre făuritorul ei, Dumnezeu. Omul trebuia, în sfârşit, să-I facă bine şi lui Dumnezeu, după ce şi-a făcut sieşi bine două mii de ani, zicându-şi că *„om pe om se ajută“*, şi *„bogatul, pe cel lipsit“*; căci ce folos dacă îi trimiți pe săraci în iad, sătui şi bine îmbrăcați la trup, dar flămânzi şi goi la suflet?

Răbdarea apare, aşadar, ca o necesitate vitală a propovăduirii moderne, nu numai săracilor lipsiți de unele bunuri trupeşti, zise *„de uz curent“*, dar chiar şi nouă, celor ce avem cele necesare zilei de azi şi pentru încă multe alte zile. Posturile exprimă trăirea voluntară a răbdării

în trup. Foamea, setea, somnul, oboseala, neputințele, anumite lipsuri materiale temporare, trebuie toate depăşite prin răbdare, dar mai ales prin acceptare senină. Să nu răbdăm întristați, bodogănind şi numărând câte zile de post au mai rămas. Să avem bucuria răbdării chiar şi în suferințe. Suferințele concretizează în noi învățătura jertfei pe cruce a Mântuitorului. O formă evoluată este a răbda durerea pentru Dumnezeu; prin ea stăm sub crucea Domnului (ca Simon din Cirene), nu mai stăm sub crucea noastră, şi aşa Îi uşurăm lui Iisus Hristos purtarea crucii, aşa, şi prin renunțarea fermă la păcate Îi putem face bine şi lui Dumnezeu.

De la *răbdare,* la *îndelunga răbdare*

Revenind la dilema formulată mai înainte, vom observa mai întâi că între *răbdare* şi *îndelunga răbdare* există diferențe esențiale. Prima acționează cu precădere calitativ, şi are caracter modal; a doua are caracter temporal şi acționează cantitativ. Prima este localizată, punctuală, în timp ce a doua este generalizată.

Să le luăm pe rând. Răbdarea vizează neputințele sinelui şi anume intensitatea lor. De exemplu: răbdăm de foame, dar numai până ce mâncăm. Atunci răbdarea dispare; ea nu mai are obiect şi nu mai poate deveni *„îndelungă“*. Însă cu cât ne-a fost mai foame, cu atât răbdarea a fost mai încercată, iar experiența a fost mai crâncenă. Cu suferința, lucrurile stau la fel. Cu cât suferința este mai mare, cu atât creşte şi intensitatea răbdării, adică virtutea ei.

În schimb, îndelunga răbdare este o însuşire dumnezeiască, orientată către neputințele sau chiar răutățile semenilor noştri, care au un caracter permanent şi generalizat. Ele nu dispar niciodată. Dumnezeu aşa rabdă, din veac a răbdat şi îndelung rabdă de la oameni (şi ne învață să facem şi noi asemenea) tot felul de atitudini reprobabile: dispreț, nepăsare, clevetiri, injurii, hule, necredință, bătăi etc. Fiecare păcat făcut de oameni, este văzut de Sfinții Părinți ca un nou cui bătut în palmele lui Hristos răstignit. Răstignirea este, aşadar, perpetuă: până la a doua venire a lui Hristos, El îndelung rabdă, în chip tainic şi necontenit, răstignirea pe cruce. De aceea au atâta valoare rugăciunile care cer grăbirea venirii cea de a doua, cu slavă, a Domnului: *„Vino, Doamne Iisuse!“* (Apocalipsa, 22/20), căci ele sunt o expresie a milei creştine, față de durerea Domnului; ele cer curmarea suferințelor în trup ale Mântuitorului Iisus Hristos. Aşadar, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este veche de două mii de ani

după înviere, şi încă mai veche, de şapte mii cinci sute de ani după căderea lui Adam în neascultare.

Îndelunga răbdare a noastră țintește păstrarea unor raporturi firești cu acei semeni ai noştri care ne tratează în chip nefiresc. Se reproduce, la scară redusă, desigur, modelul de demnitate oferit de Însuşi Domnul Iisus Hristos, prototipul îndelungii răbdări. În acest context, înțelegem şi îndemnul de a ierta de şaptezeci de ori câte şapte pe cei care ne greşesc nouă *(v. Ev. Matei, 18/22)*.

Caracterul generalizat este dat şi de întreaga lucrare a bisericii apostolice, de îndelungă răbdare în fața prigoanelor de tot felul: *„Şi stărui în răbdare, şi ai suferit pentru numele Meu şi nu ai obosit“* (Apocalipsa, 2/3); *„Aici e răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credința lui Iisus“* (Apocalipsa, 14/12). Învățătura ortodoxă autentică, originală, păstrată în biserică în chip providențial de către cei mai umiliți, dar şi cei mai iubitori de Hristos creştini, este ca un fel de ştafetă, lăsată din generație în generație şi dusă prin timp mai departe. Când unii au căzut, ştafeta a fost preluată îndată de alții mai destoinici, şi aşa, din unii în alții, au dus-o până în zilele noastre.

O translație motivată: de la credință, către credincioşie

Apariția, în enumerarea menționată mai înainte, a cuvântului *credincioşie*, care înlocuieşte cuvântul *credință*, aşa cum apare în Biblie, este din nou expresia unei înnobilări de sensuri, care se armonizează perfect cu pregătirea celei de a doua veniri a Domnului.

Despre credință, Sfânta Scriptură spune că *„...şi demonii cred, şi se înfioară“* (Iacov, 2/19). Apostolii se plâng adesea de puținătatea credinței lor şi cer ca prin darul lui Dumnezeu să li se sporească lor credința *(v. Ev. Luca, 17/5)*. Mântuitorul sugerează diferența dintre credința din fire şi credința cea din darul lui Dumnezeu: cea din dar lucrează minuni mari, fie ea cât de mică, măcar cât o sămânță de muştar; cea din fire rămâne în coordonatele firești, ale firii căzute, neroditoare, ale cărei limite sunt adesea supărătoare. Textul biblic: *„Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?“* (Ev. Luca, 18/8) se referă chiar la credința în venirea Lui la sfârşitul veacurilor. Această credință este din dar, şi este un talant prețios pentru cei ce l-au primit şi nu l-au îngropat. Mulți creştini au credință în Dumnezeu doar din fire, şi Îl respectă după voia lor, zicând că ei atâta pot. Până şi înțelesul propriei lor mărturisiri de credință (Crezul),

care vorbeşte despre a doua venire a Domnului, l-au uitat. Cu buzele, ei rostesc: *„Aştept învierea [...] Şi iarăşi va să vină...“*, dar cu inima ei zic: *„Ehei, mai e până atunci! [...] Nu ştie nimeni clipa aceea, nici îngerii, nici Fiul, ci numai Tatăl“*. Aceasta este o expresie tipică a credinței lipsită de credincioşie. Credincioşia este credința însoțită de recunoştință şi de responsabilitate prin iubire. Credința singură, dacă e din fire, nu valorează nimic, ci rămâne o simplă formă de cunoaştere, elevată, ce-i drept, a valențelor tainice ale lumii nevăzute.

Credincioşia o regăsim la ispravnicul cel credincios, care-şi aşteaptă stăpânul plecat departe, iar credința fără credincioşie, la acela care, zicând că stăpânul întârzie, se apucă de mănâncă, bea şi chinuieşte slugile stăpânului său *(v. Ev. Luca, 12/45)*.

Credincioşia este şi ea: din fire, şi din dar. Credincioşia din fire, se rezumă la simplul respect neroditor şi la frica de pedeapsă, şi de aceea se limitează adesea tot la îngroparea talantului. Darul credincioşiei este puterea lăsată de Dumnezeu în noi de a crede în *Cuvântul* Său de viață dătător şi de a-I mulțumi cu recunoştință pentru acest dar, făcându-l lucrător peste noi. Cei ce nu cred în *Cuvântul lui Dumnezeu*, au refuzat acest dar, fie din mândrie, fie din comoditate, fie din nepăsare. Ei au îngropat acest talant, pierzând şansa de a se pregăti cum se cuvine, ca fecioarele cele înțelepte, pentru întâlnirea cu Dumnezeu.

Treptele credinței

Textul din *Cuvântul lui Dumnezeu,* analizat mai sus, arată calea prin care creştinul înnobilează zi de zi, cu învățătură cerească, conduita morală a vieții sale. De mare preț este atingerea celor mai înalte cote ale virtuților creştine, printre care la loc de cinste se află credința.

Într-o clasificare fără pretenții, am putea spune că deosebim mai multe trepte ale procesului de încolțire, creştere şi rodire a credinței în om:

1. *Necredința,* care poate fi numită şi *„credință negativă“*. Necredinciosul Îl mărturiseşte şi el, involuntar, pe Hristos ca fiind Cineva pe Care nu-L poate nici accepta, nici înțelege; aceasta vine cel mai adesea din mândrie.

2. *Reaua credință* este credința modificată, uneori până la alterare sau schimbare deplină. Ea vine adesea din încăpățânarea în păreri personale şi din neumilință. Naşte eresuri şi schisme.

3. *Credulitatea* este credința prostească, amorfă, superstițioasă, idolatră, ruptă de duhul bisericii. Vine mai mult din comoditate, din lenea de a gândi prin imboldul inimii. Neagă chipul lui Hristos în om.

4. *Puțina credință* este credința înăbuşită de grijile vieții. Adesea vine şi se hrăneşte din lăcomie, din nesațiul pentru cele trecătoare.

5. *Buna credință* vine din umilință. Binecredincioşii acceptă darul credinței ca pe un talant pe care cu dragoste îl înmulțesc şi îl întorc lui Dumnezeu.

6. *Credincioşia* vine din dragoste pentru Dumnezeu. Ea este rodul bunei credințe, adăugând la ea iubire, recunoştință şi devotament, duse uneori până la jertfă, la mucenicie.

CARE ESTE FÂNTÂNA CEA ADEVĂRATĂ?

„Este în vremea aceasta un fel de satană care îi face pe creştini să se creadă creştini oricum ar fi ei.“
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 23 aprilie/6 mai 1995)

Seceta de învățătură din cer, amenință izvoarele lumii

Este cunoscut faptul că în decursul timpului Dumnezeu a vestit prin robii Săi proorocii făgăduințele şi blestemele pe care oamenii le atrăgeau prin faptele lor. În zilele noastre, deşi seceta de învățătură venită din cer şi coborâtă pe fir proorocesc, amenință izvoarele lumii, bisericile care au cucerit încrederea popoarelor se laudă că dețin, fiecare în parte, fântâna cu apa cea vie. Unele dintre ele, răspândind mesaje zise a fi de proveniență dumnezeiască, oferă oamenilor învățături şi îndemnuri de trăire creştinească, dar după măsura puterii lor. Este o hrană pentru menținerea oamenilor cât de cât pe calea mântuirii, după cum şi Sfântul Apostol Pavel le putea oferi celor din vremea lui, zicând: *„Şi eu, fraților, n-am putut să vă vorbesc ca unor oameni duhovniceşti, ci ca unora trupeşti, ca unor prunci în Hristos. Cu lapte v-am hrănit, nu cu bucate, căci încă nu puteați mânca, şi încă nici acum nu puteți, fiindcă sunteți tot trupeşti.“* (I Corinteni, 3/1-3). Iar alte izvoare, fântâni plângătoare, care-i cheamă pe oameni spre ele, sunt numai curse meşteşugite de duhul cel rău, ca să-i amăgească pe cei însetați şi *„duşi de valuri, purtați încoace şi încolo de orice vânt al învățăturii, prin înşelăciunea oamenilor, prin vicleşugul lor, spre uneltirea rătăcirii.“* (Efeseni, 4/14).

Simularea sfințeniei este o metodă de înşelare mai eficientă decât contrazicerea ei, aşa cum vrăjitorii lui Faraon imitau, cu puterea malefică, semnele pe care Dumnezeu le făcea prin Moise ca să-Şi dovedească legitimitatea. Este proorocit că *„în zilele din urmă [...] vor fi oameni [...] având înfățişarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei“* (II Timotei, 3/5), şi *„Însuşi satana se preface în înger al luminii“* (II Corinteni, 11/14). Vorbind în spiritul învățăturii creştineşti, el strecoară concepții greşite, care-i inspiră omului nepăsare, mulțumire pentru starea în care se află, având grijă să creioneze portretul unui *„Dumnezeu“* aplecat la picioarele omului care se mulțumeşte cu iubirea şi credința, aşa-zis *„nevăzute“,* neconfirmate prin înnoirea interioară şi exterioară. Este bine-

cunoscut, spre exemplu, acel imperativ al unor rătăciți de la calea cea dreaptă, caracterizat prin doctrina: *„Crede doar, şi te vei mântui“*. Credința, în acest caz, constă numai în acceptarea jertfei lui Hristos pentru om: este suficient să crezi în ea, şi mântuirea îți este asigurată; aşteaptă doar să fii răpit la cer, ca acei *„sfinți moderni“* din broşurile lor cu poze colorate, în care apar zburând prin văzduh, îmbrăcați impecabil, în costum nemțesc, la trei nasturi, şi cu cravată la gât. În schimb, din cărțile ce istorisesc viețile sfinților, aflăm că Sfântul Macarie, după o viață de aspră nevoință, trecând prin vămile văzduhului, nu a crezut că a scăpat de războiul diavolilor, decât după ce a trecut de ultima vamă.

„Iubeşte-Mă aşa cum eşti!“

S-a accentuat din ce în ce mai mult în ultima vreme influența nefastă a curentului *New Age*, care promovează credința fără fapte, şi, mai mult decât atât, până şi în bisericile ortodoxe se pare că a pătruns această automulțumire față de propria stare. La icoana cu chipul Mântuitorului poți găsi, ocazional, parcă uitată acolo de cineva neatent, o *„alocuțiune“* cu titlul *„Iubeşte-Mă aşa cum eşti“*. Iată textul ei, reprodus integral: *„Eu cunosc mizeria ta, luptele, suferințele sufletului tău. Cunosc şi laşitatea ta, păcatele tale, şi totuşi îți spun:* «Dă-Mi inima ta! Iubeşte-Mă aşa cum eşti!». *Dacă aştepți să devii un înger pentru a te dărui iubirii, nu Mă vei iubi niciodată. Chiar dacă eşti laş în îndeplinirea îndatoririlor tale şi în practicarea virtuților, chiar dacă adesea cazi din nou în păcate pe care ai vrea să nu le mai săvârşeşti, Eu nu-ți îngădui să nu Mă iubeşti! Iubeşte-Mă aşa cum eşti! Eu vreau iubirea sărmanei tale inimi, căci dacă aştepți până devii desăvârşit, nu Mă vei iubi niciodată!*

Oare nu aş putea să fac din orice grăunte de nisip un serafim, strălucind de curăție, noblețe sufletească şi dragoste? Nu sunt Eu Cel Atotputernic? Şi dacă Îmi place să las acele ființe minunate în cer pentru a prefera iubirea sărmană a inimii tale, nu sunt Eu întotdeauna Stăpânul iubirii Mele?

Copilul Meu! Lasă-Mă să te iubesc. Eu vreau inima ta. Cu siguranță te vei transforma cu timpul, dar astăzi te iubesc aşa cum eşti şi doresc ca şi tu să Mă iubeşti aşa cum eşti. Vreau să văd înălțându-se din abisul mizeriei tale iubirea ta. Iubesc în tine şi slăbiciunile tale, iubesc dragostea săracilor şi sărmanilor. Vreau ca de la cei în mizerie să se înalțe necontenit marea strigare: «Iisuse, Te iubesc!» *Vreau numai şi numai cântecul inimii tale. Nu am nevoie de înțelepciunea ta şi nici de ta-*

lentele tale. Un singur lucru Îmi este important: să te văd muncind cu dragoste. Nu virtuțile tale sunt acelea pe care le doresc. Dacă ar fi să-ți dau din acestea, tu eşti atât de slab, încât ele nu ar face decât să-ți hrănească amorul propriu. Dar nu te preocupa de aceasta. Aş fi putut să te hărăzesc pentru lucruri mari. Nu, tu nu vei fi decât sluga nefolositoare, şi îți voi lua chiar şi puținul pe care-l ai, pentru că te-am creat numai pentru iubire.

Astăzi stau la poarta inimii tale ca un cerşetor, Eu, Regele inimilor. Bat şi aştept. Grăbeşte-te să-Mi deschizi! Nu te gândi la mizeria ta. Dacă ai cunoaşte pe deplin mizeria ta, ai muri de durere.

Ceea ce ar răni inima Mea, ar fi să văd că tu te îndoieşti de Mine şi că îți lipseşte încrederea în Mine. Vreau ca şi cea mai neînsemnată faptă să o faci din dragoste către Mine. Contez pe tine că Îmi vei dărui bucurie.

Nu te preocupa de faptul că nu ai virtuți. Ți le voi da pe ale Mele. Dacă vei avea de suferit, Eu îți voi da putere pentru aceasta. Dacă tu Îmi dăruieşti iubirea ta, Eu îți voi da atât încât să ştii să iubeşti mult mai mult decât îți poți imagina. Dar gândeşte-te la aceasta: să Mă iubeşti aşa cum eşti.

Ți-am dat-o pe mama Mea. Lasă totul, dar totul, să treacă prin inima ei atât de curată.

Orice s-ar întâmpla, nu cumva să aştepți până vei deveni sfânt pentru a te dărui iubirii, căci în acest caz, nu M-ai iubi niciodată!

Şi acum, mergi în pace, dar nu uita să Mă iubeşti aşa cum eşti!".

Omisiunea principală a acestui text care pare a veni de la Dumnezeu, este tocmai numele *„proorocului"* care a transmis acest mesaj, aşa cum în Sfânta Scriptură găsim: de la Isaia, Ieremia etc., citire. Una este să vorbească omul din dreptul lui Dumnezeu, după închipuirea inimii lui, şi cu totul altceva este când Dumnezeu grăieşte despre Sine şi din Sine prin proorocii Săi.

Textul expus mai sus pentru cunoştința cititorilor şi mai ales a creştinilor, a fost găsit întâmplător într-o biserică, ataşat unei icoane cu chipul Domnului Iisus Hristos, aşa încât cei care-şi pleacă genunchii pentru rugăciune, să-l poată citi şi lua ca din partea Domnului. În text apare exclusiv persoana I singular, şi pronume scrise cu majuscule, ceea ce sugerează că este un mesaj de la Dumnezeu.

Toate duhurile sunt de la Dumnezeu?

Sfânta Scriptură atenționează asupra pericolelor de a primi fără discernământ şi fără o minimă cercetare învățăturile ce se pretind a fi de

la Dumnezeu: *„Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cercetați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoşi au ieşit în lume"* (I Ioan, 4/1); adică îi îndeamnă să nu urmeze orbeşte oricăror învățături. Dacă ele sunt concordante cu cele apostoleşti şi proroceşti, insuflate de Dumnezeu şi lăsate nouă prin Sfânta Scriptură şi prin Sfânta Tradiție, atunci ele sunt potrivite de citit şi de urmat; dacă nu, sunt o uneltire a diavolului. Atenționând asupra perenității acestui pericol, Domnul spune în *Cuvântul* Său: *„Am spus să nu se mai aducă la această masă bucate străine de masa aceasta, ca nu cumva să-L micşorăm pe Iisus Hristos, Care S-a coborât la voi în toată plinătatea."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 13/26 noiembrie 1990).

Să reflectăm mai întâi asupra unui îndemn găsit în textul menționat: *„...dacă aştepți până devii desăvârşit, nu Mă vei iubi niciodată!"*. S-ar părea de aici că interdependența dintre desăvârşirea persoanei şi capacitatea de a iubi, are un sens univoc: întâi iubeşti, şi abia apoi devii (eventual) desăvârşit. Excursul biblic al acestei teme formulează însă separat aceste cerințe, lăsând, în aparență, la latitudinea omului să decidă modalitatea în care le va înlănțui temporal: *„Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău"* (Ev. Matei, 22/37); *„Fiți, dar, voi desăvârşiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este"* (Ev. Matei, 5/48); *„Sfințiți-vă şi veți fi sfinți"* (Leviticul, 11/44,45).

Să observăm însă că Dumnezeu nu poate fi iubit oricum. Insistența cu care se accentuează că Dumnezeu trebuie iubit cu dăruire totală (din toată inima, din tot cugetul, din tot sufletul, cu toată puterea), arată că aici nu încap jumătăți de măsură. Iubirea însăşi trebuie să fie desăvârşită. Numai inima desăvârşită poate iubi desăvârşit; numai cugetul desăvârşit poate gândi desăvârşit la Dumnezeu; numai vârtutea (puterea) desăvârşită poate lucra desăvârşit. Dar omul care are desăvârşit sufletul şi inima şi cugetul şi vârtutea, oare, nu este el în toată ființa sa desăvârşit? Deci, ca să iubeşti desăvârşit, trebuie să fii mai întâi desăvârşit. Sensul univoc este dinspre desăvârşire spre iubire, şi nu invers.

Poți iubi şi fără a fi desăvârşit? Desigur, cu măsura nedesăvârşirii la care ai ajuns. Dacă ți se inoculează teama că nu vei iubi niciodată decât aşa, în nedesăvârşire, atunci vei ajunge să-ți programezi această nedesăvârşire, şi apoi să te complaci în ea. Este o atitudine de declin spiritual, pur defetistă.

Dependența dintre iubire şi desăvârşire

Fraza analizată este întărită pe parcursul textului de încă alte fraze cu acelaşi îndemn. Întrebarea care se pune este dacă este vorba sau nu de aceeaşi relație de dependență între iubire şi desăvârşire.

Există, în acest manifest religios, trei formulări aproape echivalente:

– *„...dacă aştepți să devii un înger pentru a te dărui iubirii, nu Mă vei iubi niciodată“;*

– *„...dacă aştepți până devii desăvârşit, nu Mă vei iubi niciodată!“;*

– *„Orice s-ar întâmpla, nu cumva să aştepți până vei deveni sfânt pentru a te dărui iubirii, căci în acest caz nu Mă vei iubi niciodată!“* (sublin. ns.).

Aceste exprimări epuizează şi, totodată, elimină toate variantele de perfecțiune relativă, care stau ca model tangibil în fața ființei omeneşti: îngerii, sfinții şi cei desăvârşiți omeneşte. Totodată, sintagma repetată *„pentru a te dărui iubirii“* se traduce prin *„pentru a te face locaş lui Dumnezeu“* sau *„pentru a te oferi lui Dumnezeu, ca să te iubească El pe tine“*, căci Dumnezeu este Iubirea şi Desăvârşirea, în sens absolut, universal şi veşnic.

Observăm că autorul anonim ştie exact că nu te poți dărui iubirii, decât într-o stare de curăție substanțial de avansată (desăvârşire, sfințenie, trăire îngerească – înger în trup). Este ceea ce condiționează şi chemarea preotului atunci când acesta iese în fața credincioşilor, cu sfântul potir: *„Să luăm aminte, Sfintele* [urmează a se da] *sfinților!“;* sau, cum atenționează Sfântul Apostol Pavel: *„Nu ştiți că voi sunteți lăcaşul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu sălăşluieşte întru voi?“* (I Corinteni, 3/16); iar lăcaşul lui Dumnezeu nu se poate păstra, decât în sfințenie: *„Căci voința lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră, ca să vă feriți de desfrânare, ca să ştie fiecare din voi să-şi stăpânească vasul său întru sfințenie şi cinste, căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.“* (I Tesaloniceni, 4/3).

Cu toate acestea, este surprinzător caracterul de interdicție categorică (orice s-ar întâmpla!... nu cumva!... nu îți îngădui!...), aplicată condiționării actului iubirii, de lucrarea desăvârşirii omului. Cele trei fraze echivalente sunt construite astfel încât au doar aparența de a fi afirmative. În realitate, forma lor reală, mascată cu abilitate, este cea negativă: *„Niciodată nu vei ajunge să Mă iubeşti dacă aştepți ca mai întâi să devii desăvârşit“*. Decriptarea acestei fraze se poate face abia după transpunerea ei limpede în forma afirmativă: *„Ca să ajungi să Mă iubeşti, să nu aştepți ca întâi să devii desăvârşit“*.

Aşadar, există în aceste fraze două îndemnuri, dar primul (îndemnul la iubire) maschează importanța neîmplinirilor care zac în celălalt (îndemnul de a nu aştepta dobândirea desăvârşirii). Al doilea îndemn, odată acceptat şi transformat în obişnuință, îl îndepărtează pe om de un alt deziderat biblic: *„Fiți, dar, voi desăvârşiți precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este.“* (Ev. Matei, 5/48).

Întorcându-ne la forma inițială a acestor fraze, să mai remarcăm că singura certitudine este exprimată prin cuvintele *„nu Mă vei iubi niciodată“*, restul cuvintelor fiind asociate în sintagme care se află într-o interdependență relativă. În ce condiții *„nu Mă vei iubi niciodată“*? În condițiile în care *„vei aştepta [...] până ce vei deveni desăvârşit (sfânt)“*. Aici am ajuns la o construcție buclucaşă: *„până ce“*. Textele biblice în care apare această sintagmă, se prelungesc temporal, şi după consumarea evenimentului relatat: *„Noe [...] a dat drumul corbului. [...] Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a secat apa de pe pământ.“* (Facerea, 8/7). S-a mai întors corbul după ce a secat apa? Evident că nu. Altminteri, Noe n-ar fi trebuit să mai dea drumul porumbelului (Facerea, 8/7). *„Şi Micol, fiica lui Saul, n-a avut copii până ce a murit.“* (II Regi, 6/23) A avut copii Micol după aceea? Pare o glumă macabră.

Nu vom deveni sfinți niciodată?

Întorcându-ne la expresia *„până ce vei deveni sfânt“*, constatăm, deci, prelungirea temporală a efectului condițional: *„să nu aştepți până vei deveni sfânt [...] şi nici după aceea“*. Cu alte cuvinte, *„să nu aştepți, căci nu vei deveni sfânt niciodată“*.

Observând şi faptul că exprimarea *„să nu aştepți până vei deveni“* este, oricum, improprie, pentru că sfințenia se lucrează, nu se obține prin aşteptare pasivă (ea nu pică din cer!) şi că formularea corectă ar fi *„să nu te aştepți să devii“*, deducem că mesajul integral, decriptat, este *„să nu te aştepți să devii desăvârşit (sfânt), căci nu vei deveni niciodată“*. În plus, îndemnul de *„a lucra sfințenia“* nu este formulat niciodată, nici măcar asociat cu neîncrederea în împlinirea ei. Scoasă de sub orice condiționare, iubirea de Dumnezeu rămâne un act separat, capricios, o zburdălnicie oarecare, la îndemâna oricui.

În concluzie, aceste trei fraze au ca obiectiv concertat îndepărtarea omului de aspirația spre sfințenie, desăvârşire sau chip îngeresc. Acestea din urmă sunt prezentate ca adevărate piedici, care-l opresc pe om să-L iubească imediat pe Dumnezeu, în orice stare s-ar afla el. O concluzie logică este că ele trebuie evitate, fiind cel puțin responsabile de o nepermisă risipă de energie. Abia acum putem observa limpede caracterul defetist şi retrograd al acestui îndemn. Creştinul este demobilizat să-şi lucreze asiduu propria desăvârşire, pentru că, oricum, nu o va atinge niciodată. Un asemenea mesaj este, neîndoielnic, în contradicție flagrantă cu țelul învățăturii creştine: sfințirea noastră.

Muncind cu dragoste

Să analizăm acum amplasamentul frazei: *„Un singur lucru Îmi este important: să te văd muncind cu dragoste“*, în cadrul mesajului textului integral. Constatăm că seria de inconsistențe se prelungeşte şi prin această frază. Întâi, ea are un aer sămănătorist-demagogic. Cine munceşte cu dragoste? Munca este o pedeapsă dată de Dumnezeu omului *(v. Facerea, 3/17-19)*. În rai, omul a avut (şi va mai avea) o existență contemplativă (la adresa creației) şi laudativă (la adresa lui Dumnezeu). Biblia recunoaşte că munca trupului este o corvoadă inevitabilă, care aduce la lumină obiecte, zidiri, lucrări, care vor fi destinate pieirii: *„Truda omului e pentru blestemul cel pentru călcarea ascultării de Dumnezeu, şi se bucură omul sub truda lui cea pentru trup, şi de neascultarea lui nu-şi mai aduce aminte omul.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 septembrie 2000);

„Amin, amin zic vouă: voi întinde mâna şi voi lovi în lumina cea făcută de om şi Mă voi răzbuna pe facerea omului, că omul face numai minciună în tot ce face, şi stă împotriva Mea cu semeție şi zice că Eu nu pot, şi că poate el. Eu pot mai mult decât el, dar ca să vadă că pot, trebuie să-i arăt că pot. Şi îi voi arăta într-o clipeală, căci voi întinde mâna şi voi cuvânta şi voi nimici într-o clipă toată facerea pe care omul o face ca să stea cu ea împotriva puterii Mele. Vin din prooroci cu acest cuvânt, nu vin de azi. Azi îl rostesc din nou, că e vremea să-l şi împlinesc, căci cupa fărădelegii s-a vărsat şi prinde în calea ei fărădelegea.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iulie 1999).

Cuvântul *„munci“,* la plural, înseamnă şi chinuri, pedepse fizice, greu de suportat, iar aici, paradoxal, munca devine singurul obiect al dragostei omului. Nu mai este, aşadar, Dumnezeu pe locul întâi la iubire?

căci tot restul mesajului pledează în acest fel. O contradicție atât de flagrantă cu restul manifestului, dar chiar şi cu învățătura creştină în esența ei, nici nu s-ar putea imagina. Singura muncă sau lucrare care ar aduce folos omului, ar fi lucrarea de lepădare de sine şi de creştere duhovnicească în virtuți. Dar virtuțile sunt văzute aici mai degrabă ca piedici. Iată un argument suficient că acest mesaj este o lucrare diavolească.

Virtuțile pot fi piedici în calea iubirii pentru Dumnezeu?

Influența pozitivă sau negativă a virtuților omului în calea iubirii lui pentru Dumnezeu, nu poate rămâne ambiguă. În acest context, să analizăm următoarele două fraze: *„Nu virtuțile tale sunt acelea pe care le doresc. Dacă ar fi să-ți dau din acestea, tu eşti atât de slab, încât ele nu ar face decât să-ți hrănească amorul propriu“; „Nu te preocupa că nu ai virtuți; ți le voi da pe ale Mele“.*

Aceste fraze, luate în antiteză, sunt o nouă mostră de inconsistență şocantă.

Prima frază admite că virtuțile, dacă ar fi primite în dar de la Dumnezeu, ar putea stimula şi hrăni amorul propriu (iubirea de sine, ca să folosim expresia consacrată). Iubirea de sine, fiind un lucru rău, rezultă că este de nedorit cauza ei: virtuțile. De aceea autorul anonim, sugerat a fi Dumnezeu, îi promite aici cititorului că nu-i va da virtuți; ba, mai mult, i le va lua şi pe cele pe care le mai are: *„...şi îți voi lua chiar şi puținul pe care-l mai ai“.*

Cea de a doua frază exprimă exact contrariul: virtuțile sunt necesare şi vor fi dăruite din plin celui îngrijorat că nu le are. În fața acestor promisiuni contradictorii: ba *„îți voi lua...“*, ba *„ți le voi da...“*, ce să mai creadă bietul creştin despre puținele lui virtuți? Va mai primi ceva în plus, sau le va pierde şi pe cele care zice că le are?

Pericole ascunse sub promisiuni atractive

Totalizând corecturile pe care le-am punctat până aici pentru a ajunge la o gândire şi o simțire corespunzătoare față de Ființa lui Dumnezeu, putem concluziona că acest manifest-pirat cu conținut religios, prezintă un grav pericol pentru înțelegerea cititorului, respectiv a credincioşilor creştini. În ultima vreme s-au accentuat activitățile concertate de racolare de adepți pentru mişcările parareligioase oculte, eretice sau sincretic-ecume-

niste, de tip *New Age*. Omul este tot mai mult atras spre variante de trăire spirituală facilă, lipsită de renunțări, dar bogat condimentată cu promisiuni şi mai ales cu libertăți de tot felul. O invitație de acest gen, în care omul se face prieten cu Dumnezeu, şi chiar Îl iubeşte după puterile lui, *„aşa cum este el“*, pare fi cât se poate de atractivă. Omului i se distrage atenția de la datoriile conexe care, odată împlinite, ar putea justifica acea iubire declarativă, pe care o reclamă atât de duios acest manifest. El se cufundă în automulțumire şi suficiență şi se dedică unui *„Mântuitor“* necunoscut, care nu prețuieşte virtuțile şi care le consideră, de altfel, inabordabile.

Iubirea e ca Dumnezeu

Dacă ceea ce am descris până acum, este imaginea falsă a iubirii cu care omul se înşeală pe sine însuşi, să vorbim şi despre iubirea pe care I-o putem dărui lui Dumnezeu în curăția inimii, cea pe care Dumnezeu o poate confirma. În realitate, numai Mântuitorul Hristos, Cel ce este Calea, Adevărul şi Viața, Se oferă mereu pe Sine ca model de iubire şi de virtute. *„Iubirea e ca Mine“*, spune El, arătând prin aceasta că e inseparabilă de propriile Sale virtuți: *„Nu oricum este iubirea. Ea este ca Mine. [...] Voiesc să învățăm unii de la alții doina iubirii. Ea este iubirea dintre Mire şi mireasă, doină care va rămâne pe chipul sfinților Mei şi în glasul îngerilor, doina nunții Mele, doina veşniciei, care va fi pe pământ curând, curând.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 13/26 august 2001).

Aşadar, modelul iubirii este Hristos. El Se descrie pe Sine *„blând şi smerit cu inima“* (Ev. Matei, 11/29). O iubire care nu se îmbracă măcar cu aceste două virtuți, blândețea şi smerenia, nu este asemenea lui Hristos, căci iubirea însăşi este cea mai mare virtute. De aceea, iubirea cere virtuți, căci altminteri nu este iubire cerească, ci diavolească. Câți ştiu că şi diavolul iubeşte?

Şi diavolul iubeşte...!?

O afirmație îndrăzneață, dar cât de adevărată! După Biblie, iată ce scrie la cartea lui Tobit. Tobie, fiul său, voia să se căsătorească cu Sara, dar nu putea, pentru că pe ea o iubea un demon. Şi cu şapte bărbați fusese măritată Sara, dar pe toți îi omorâse demonul, din gelozie. *„Şi demonul nu făcea rău nimănui, decât numai celor care se apropiau de ea.“* (Tobit, 6/14). Această iubire a îngerilor întunericului este periculoasă şi molipsitoare. Domnul ne învață prin *Cuvântul* Său să iubim iubirea cerească, nu pe cea demonicească: *„Iubirea să fie între voi iubire duhovnicească, nu diavolească. Să nu iubiți faptele lumii, faptele ruşinoase, faptele rele.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 decembrie 1988).

Iubirea fără virtuți este de la duhul cel rău. De aceea, pentru că omul nu ştie ce este iubirea, el se joacă cu ea şi crede că poate iubi oricum. Maica Domnului ne arată însă cum trebuie să-L iubească omul pe Fiul ei: *„...nu ştie omul ce este acest cuvânt:* «dor», *aşa cum nu ştie ce este cuvântul* «dragoste»*“;*

„O, nu-i de-ajuns să zici şi să crezi că iubeşti pe Fiul meu. [...] Trebuie să te iubească şi El pe tine, după ce te-a iubit atunci când S-a aşezat să te răscumpere din păcatul din care vii şi în care eşti. Mă doare când te aud că Îl iubeşti pe Fiul meu şi că El te iubeşte. Eu mă bucur atunci când Îl aud pe El spunând că Îl iubeşti şi că El te iubeşte, fiindcă El este Cel ce vede. Iată, nu ştii ce este dorul şi iubirea şi pe Cel ce poate vorbi despre acestea. Cel ce le-a făcut, le ştie şi poate vorbi adevărul despre ele în om.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 2000).

O aparență de pietate o aduce însăşi implicarea Maicii Domnului, ca mijlocitoare, în acest discurs al *„manifestului-pirat“*. Diavolul cunoaşte bine Scripturile. El ştie că stă scris în ele despre Maica Domnului că, prin sufletul ei, prin inima ei, va trece sabia durerii *(v. Ev. Luca, 2/35)*. De aceea el zice acum, folosindu-se de cei care au scris acest text: *„Ți-am dat-o pe mama Mea. Lasă totul, dar totul, să treacă prin inima ei atât de curată“*. Dar a lăsa totul să treacă prin inima ei, înseamnă a împlânta în inima ei sabia durerii, adusă de păcatele oamenilor. Păcatele, laşitatea şi mizeria sufletelor care se iubesc numai pe sine, aparțin celor care nu prețuiesc nici o virtute. Iată şarpele, care muşcă, prin cei amăgiți de el, călcâiul celei ce s-a jertfit pentru Cel jertfit! Iată viclenia satanei, săpând la temelia sfințeniei, pentru ca să o prăbuşească! Scopul urmărit nu vizează nici pe departe preacinstirea Maicii Domnului, aşa cum în aparență lasă să se înțeleagă, ci dă să lovească, cu vrăjmăşia proorocită *(v. Facerea, 3/15)*, în seninătatea de duh a Maicii Domnului şi în pacea întregii oştiri cereşti. Iată cum iubeşte diavolul: cu neîmpăcată ură față de tot ce este curat şi sfânt.

Proba iubirii cereşti

Vedem, aşadar, cum se verifică iubirea omului care zice că Îl iubeşte pe Dumnezeu: el trebuie să renunțe la păcatul din care vine şi în care

este, să se îmbrace în virtute, şi aşa să se facă din nou iubit de Fiul lui Dumnezeu, Care l-a iubit când S-a aşezat pe cruce. Aceasta este proba că iubeşte cereşte, şi nu doar declarativ, din vârful buzelor. Altminteri, iubirea lui nu e din cer, ci de pe pământ, inspirată de duhul cel rău, care-i adoarme astfel conştiinţa păcatului în care se complace.

Tot Maica Domnului ne învaţă: *„Cel ce are dor de Fiul meu, se face casă Lui, se face ca Fiul meu, şi acela învaţă dorul, şi apoi îl are ca şi Fiul meu, nu ca omul, că omul nu ştie ce este dorul, şi de aceea zice omul că Îl iubeşte pe Dumnezeu şi că îl iubeşte Dumnezeu pe el. Cel ce iubeşte şi cel ce este iubit, acela nu spune că iubeşte şi că este iubit, fiindcă adevărul acesta este cunoscut numai de Dumnezeu, Care vede pe cel ce iubeşte şi pe cel iubit de El.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 2000).

Omul nu poate să-L iubească pe Dumnezeu dacă nu este învăţat din cer cum să facă acest lucru, şi nu poate s-o facă dacă nu se lasă ajutat din cer, după ce a cerut acest ajutor din toată inima sa şi cu tot dorul. De aceea el nu poate fi îndemnat să-L iubească singur pe Dumnezeu, şi încă *„aşa cum este“*, fără a fi învăţat şi ajutat s-o facă: *„Omule scump! E bine să ajungă Dumnezeu la tine, nu tu la El. Fă-L pe El să ajungă la tine, că El ştie să te poarte spre El, şi nu ştii tu mai bine ca El. El ştie să te înveţe dorul. El poate vorbi despre tine, nu tu. El poate să spună dacă Îl iubeşti şi dacă te iubeşte.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 2000).

Aşadar, doar Dumnezeu ştie să-l înveţe dorul pe om. Iar dorul este forma cea mai pură a iubirii.

Dorul: cea mai curată iubire

Dorul este în cer, şi din cer, nu de pe pământ, căci casa dorului este inima lui Hristos: *„Când Dumnezeu pune în om darul sufletului, pune şi dorul, şi creşte dorul odată cu creşterea omului şi are suflet, iar sufletul are dorul, căci dorul este lucrarea sufletului.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 2000).

Deci, dacă sufletul nu creşte odată cu trupul, ci rămâne meschin, pipernicit, fără roade cereşti, tot aşa va fi şi lucrarea lui, care este dorul, iubirea pentru Dumnezeu; căci una este iubirea de Dumnezeu (cea din datorie şi, eventual, din interes) şi alta este iubirea pentru Dumnezeu (cea din dor, din milă, din dăruire jertfelnică): *„Iubirea de Dumnezeu o au mulţi în felul lor şi după măsura lor, dar iubirea pentru Dumnezeu e floare rară. [...] Toată iubirea şi-o păstrează pentru el omul. Chiar şi iubirea de Dumnezeu, tot lui şi-o dă, căci omul dă să se folosească de Dumnezeu în nevoile lui omeneşti şi trupeşti. [...] Cine are iubire de Dumnezeu, se hrăneşte cu ea şi şi-o cântă şi şi-o vesteşte, dar cine are iubire pentru Dumnezeu, acela şi-o jertfeşte pentru Dumnezeu, la cererea lui Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 23 aprilie/6 mai 2001).

Dacă eşti un om calculat şi rece, şi aşa priveşti iubirea de Dumnezeu, ca pe o conduită profitabilă, în urma căreia Dumnezeu *„îţi dă ceva“* în schimb, nu vei ajunge niciodată la iubirea pentru Dumnezeu, prin care Dumnezeu *„primeşte ceva“* de la tine; şi, ca Dumnezeu să poată primi ceva de la tine, trebuie să ai ce să-I oferi. Ce să facă Dumnezeu cu necurăţia ta, cu nepăsarea ta, cu meschinăria ta, cu dispreţul tău cu care *„Îl iubeşti“*, zicând că *„atâta poţi“*? Cum să-L iubeşti *„aşa cum eşti“*, când n-ai învăţat încă, şi nu ştii cum să fii? Când *„nici nu eşti“*, măcar!!! Şi Îi zici: *„Mai mult nu pot“*. *„Cel ce zice* «Nu pot», *acela zice* «Nu voiesc». *Mai bine Mi-ar zice:* «Doamne, atâta pot, căci atâta voiesc şi tot atâta Te şi iubesc». *Aceasta este dreptatea pentru cuvântul celui care zice:* «Nu pot, Doamne!».*“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 februarie 1998).

Iisus, izvorul iubirii

În lucrarea sa, *„Mărturie atonită“* (Editura Bizantină, 2000, pag. 148), Gheron Iosif Vatopedinul face distincţie între porunca iubirii şi lucrarea iubirii dumnezeieşti: *„Altceva este porunca iubirii, împlinită prin fapte, spre iubire de fraţi, reciprocă, şi altceva este lucrarea iubirii dumnezeieşti. Pe cea dintâi pot toţi oamenii să o împlinească dacă doresc şi se străduiesc să o facă; pe cea de-a doua însă, nu. Aceasta pentru că nu se împlineşte prin faptele noastre şi nici nu este din voinţa noastră, când vrem şi cum vrem noi, ci aceasta ţine de izvorul Iubirii, preadulcele nostru Iisus, Care ne dăruieşte, dacă voieşte, cum voieşte şi când voieşte El.“* (sublin. ns.).

Am subliniat exprimarea: *„cum vrem noi“*, pentru a arăta că şi alte surse afirmă că iubirea pentru Dumnezeu nu se poate exprima liber, capricios, particularizând concepţii sau stări omeneşti, ci este în chip decent dependentă de izvorul Iubirii, care o învaţă, şi o struneşte, şi o şlefuieşte până la strălucirea de briliant, dată de sfiala sfântă. Ea se umple de harul Duhului Sfânt şi aşa iubeşte, şi aşa lucrează, iubind şi jertfindu-se prin iubire.

Iubirea Mariei şi jertfa Martei

Dar cum trebuie să iubim? Cum ne învaţă Dumnezeu să iubim? Ca Marta, sau ca Maria?

„O, ce frumos este omul care are harul Duhului Sfânt în el! Aşa fel de frumuseţe iubesc Eu în om. [...] Iubirea şi jertfa sunt cele ce îl ţin treaz pe cel dat Domnului. [...] Când Maria iubeşte, să nu stea, şi când Marta se jertfeşte, să iubească.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 iunie 2003). Aşadar, iubirea se probează prin jertfă şi se confirmă prin darul iubirii cereşti: *„Nimeni nu poate lua ca să aibă de sus, dacă nu-i este dat de la Tatăl şi de la Fiul şi de la Duhul Sfânt, Care este Dumnezeul celor ce iubesc calea, adevărul şi viaţa, din viaţa Ta, pe care ai pus-o pe cruce, ca să-i arăţi celui ce voieşte să Te urmeze, cum să Te iubească şi cum să se bucure, neţinând seamă de ocara crucii prin care el Te mărturiseşte pe pământ înaintea oamenilor, iar în cer, înaintea sfinţilor Tăi şi a îngerilor Tăi.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Sfintei Virginia, 9/22 iunie 2003). Din nefericire, chiar fără îndemnurile *„grijulii“* care vin din exterior, omul care se crede pe sine *„credincios“,* are grijă să-L *„iubească“* pe Dumnezeu aşa cum vrea el, aşa cum ştie el, aşa cum zice că poate el, fără a-şi da seama cât de mult se iubeşte, de fapt, pe sine, făcând el aşa: *„Cum Îl iubeşti pe Dumnezeu? Ştii cum? Cu dreapta te închini şi cu stânga faci păcat.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 19 octombrie/1 noiembrie 1974);

„Nu poate să Mă mărturisească pe Mine cel ce se iubeşte pe sine, cel ce nu se leapădă de sine.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iunie 2003).

Cel ce iubeşte aşa cum este el

Iubirea de sine a omului este mare durere pentru cer: *„Iubirea cea de jos nu se poate sui la cer, dar iubirea cea de sus, vine şi se aşează pe pământ, ca să facă cer, cerul iubirii, cerul şi pământul iubirii. Amin.*

O, iubirea cea de pe pământ nu e ca iubirea cea din cer ca să se poată sui la cer. Eu Mă dau omului cu iubirea cea din cer, şi o aduc cu Mine pe pământ şi o dau, dar omul nu poate duce la cer iubirea lui cea de pe pământ, căci cerul este sfânt, iar iubirea care se suie la cer este numai iubire sfântă, iubire ca a Mea, iubire care iubeşte fără să ceară, ci numai să se dea, şi cu totul să se dea. Amin.

Omul se iubeşte pe sine, şi tot pentru sine Mă iubeşte şi pe Mine. Iubire care cere pentru sine, aşa e iubirea omului.

Omul Îmi cere de şapte mii de ani. I-am dat totul omului, şi el tot Îmi cere, de parcă nu are. De ce, oare, nu are omul tot ce i-am dat să aibă, tot ce i-am dat de iubire?“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 27 mai/9 iunie 2001).

Oare, nu credeau că-L iubesc pe Dumnezeu şi că-L au în inima lor până şi cei care-i ucideau cu pietre pe proorocii? Şi iată că timpurile se repetă; ceea ce a fost, mai este încă: *„Mă doare când Îmi spui că Mă iubeşti iubindu-te pe tine. Mă doare când Îmi spui că Mă ai avându-te pe tine. Chipul tău cioplit dovedeşte aceasta, iar Eu sunt adevărat în cuvânt. [...] Nu-Mi mai spune că Mă iubeşti, dacă porţi chipul celui străin. Nu pot fi Eu înăuntrul tău dacă în afara ta se arată cu tine duşmanul Meu şi al tău, lumea şi faţa ei, care s-a pus pe chipul tău şi îl batjocoreşte cu chip străin de Dumnezeu. [...] Te adun din când în când lângă ieslea Mea şi îţi dau din ea cuvântul Meu, care se naşte în ea din gura Mea.*

O, învaţă-te să vorbeşti din cer, nu din inima ta, că nu e dreaptă cu Mine inima ta. Tu spui că Mă ai în inimă şi nu e nevoie să Mă ai şi în afara ta, în înfăţişarea ta, iar Eu îţi spun că şi diavolii cred în Mine, dar nu să Mi se supună. Iată, cel ce nu Mă mărturiseşte, acela nu este de partea Mea. Cine Mă poate mărturisi? Cel ce seamănă cu Mine, cel ce este de la Mine. Amin.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 27 mai/9 iunie 2001).

Omul-copil este mângâierea cerului

Aşadar, naşterea de sus schimbă fiinţa omului, făcându-l capabil de dragoste adevărată. Omul cel nou, renăscut din starea de păcat şi încopilărit, este mângâierea lui Dumnezeu şi a cerului întreg: *„Tu i-ai spus omului ales de Tine, i-ai spus să Te iubească cu toată fiinţa lui, şi apoi i-ai spus să nu fure. [...] Oare, cine este cel ce Te mai iubeşte? Cine nu fură? Cine nu minte? Cine nu ucide? Cine nu e lacom? Cine mai e curat? Cine, Doamne, Te mai cinsteşte pe Tine, nefăcându-le pe acestea pe care Tu le-ai oprit şi pe care omul le-a dezlegat peste el? O, cine se mai bagă la greu pentru Tine? Cine este cel ce nu se cruţă pe sine ca să fii Tu adevărat în cuvânt peste om?“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Maicii Domnului, 1/14 octombrie 2000);

„Omul-copil este cel ce Mă iubeşte şi Mă mângâie pe Mine, Domnul, în toată clipa. Omul-copil este mângâierea cerului.“ (citate din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 octombrie 2000).

Dar omul cel vechi se încăpăţânează să rămână aşa cum este el, învechit în rele, şi aşa vrea să fie luat în braţe şi ocrotit cu nume de fiu, de către

Dumnezeu: *„Omul vrea să fie cu Mine, dar aşa cum este el, şi omul zice că este cu Mine aşa cum este el. N-am cui să spun durerea Mea, care vine de la minciuna omului care stă scrisă peste numele Meu, căci cei ce nu fac voia Mea, şi vor să poarte numele Meu, aceia stau sarcină peste slava numelui Meu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 octombrie 1998; sublin. ns.).

Dragostea şi celelalte virtuţi fundamentale

În învăţătura creştină, cele trei virtuţi: nădejdea, credinţa şi dragostea sunt zugrăvite ca trei surori nedespărţite, aşa încât nu o putem dobândi pe cea de a treia fără a le avea pe celelalte două. Este cunoscut că aceste trei virtuţi fundamentale, numite uneori (impropriu) teologice, se susţin una pe alta într-o treime duhovnicească, ziditoare de om. Există însă între ele şi o interdependenţă orientată: *„Cel ce ştie ce este **nădejdea,** acela primeşte darul **credinţei,** şi apoi lucrarea **dragostei,** şi apoi el este fiul Tatălui Meu şi împreună cu Mine prin nădejde, prin iubirea nădejdii, care ştie să iubească fără capăt pe Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 8/21 septembrie 2001; sublin. ns.).

Cele două virtuţi care preced dragostea, sunt, aşadar, în ordine, nădejdea şi credinţa cea din dar ceresc. Aşa au lucrat ucenicii şi apostolii, aşa au lucrat sfinţii mucenicii pentru Hristos. Iată cum descrie Sfântul Apostol Petru, într-o revelaţie specială, propria sa evoluţie: *„Eu, apostolul Tău, care mi-ai pus numele Petru, [...] m-am lepădat de mine însumi şi Te-am luat pe Tine în mine, şi aşa Te-am cunoscut, şi apoi Te-am iubit, şi nu ştiam cum să Te iubesc, cum trebuiai iubit, iar Tu m-ai învăţat, şi apoi am avut în mine Duhul Tău.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Sfântului Apostol Petru, 29 iunie/12 iulie 2003; sublin. ns.).

Este aici aceeaşi înlănţuire temporală, asemenea celei descrise mai înainte:

1. Petru se leapădă de sine, punând temelie transformării sale, din pescar simplu în pescar de oameni (apostol);
2. Apoi Îl ia pe Iisus Hristos întru sine, adică naşte întru sine nădejdea: propria sa mântuire devenea posibilă şi sigură;
3. Apoi L-a cunoscut, adică s-a încredinţat de trimiterea Lui de la Tatăl şi de puterea Lui dumnezeiască, şi aşa primeşte darul credinţei în Acesta şi în lucrarea Lui;
4. Apoi L-a iubit; L-a iubit aşa cum putea el, aşa cum ştia el, aşa cum era el, dar nu cum trebuia iubit, căci nu ştia încă s-o facă aşa cum trebuia;

5. Apoi a învăţat iubirea de la Învăţătorul său; şi când a iubit aşa cum a fost învăţat, abia atunci a primit darul iubirii, Duhul lui Dumnezeu în om.

Şi pentru că am văzut că după primirea virtuţilor pregătitoare (nădejdea şi darul credinţei), Petru a iubit aşa cum era, dar nu cum ar fi trebuit, înţelegem că iubirea la această treaptă şi în această formă este abia un început. De aceea, Domnul îl va întreba de trei ori: *„Petru, Mă iubeşti?“* pentru a-i aminti cât de puţin L-a iubit pe vremea când Petru Îl iubea aşa cum era el şi aşa cum putea.

Oare, Saul nu-L iubea pe Dumnezeu? Cu adevărat Îl iubea, cu toată râvna şi cu toată fiinţa sa. Îl iubea însă aşa cum era el, cu măsura nedesăvârşirii sale. Iar când Hristos i-a luat de pe ochi solzii orbirii duhovniceşti, a putut Saul (numit de acum Pavel) să-L iubească pe Hristos aşa cum era Hristos, cu iubirea lui Hristos, căci zicea despre sine: *„nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine“* (Galateni, 2/20). Saul Îl iubea pe Dumnezeu, cu toată râvna sa de fariseu, dar a trebuit să fie orbit de strălucirea Adevărului, care i-a adus **nădejdea** împăcării cu Iisus Hristos, şi apoi, darul **credinţei,** şi apoi, **dragostea** cu care Iisus Hristos a biruit lumea.

Modelul iubirii: dragostea lui Dumnezeu faţă de om

Credinciosul creştin poate să se orienteze în felul cum Îl iubeşte el pe Dumnezeu, luând ca model tocmai dragostea lui Dumnezeu faţă de om. Şi totuşi, în textul prezentat mai înainte, mai există o subtilă inadvertenţă. Chemarea: *„lasă-Mă să te iubesc“* se prezintă ca o neputinţă şi, totodată, o implorare pe care Dumnezeu o face omului. Este o condiţionare ciudată, ca şi când Dumnezeu a epuizat capacitatea Sa de iubire, din cauza păcatelor omului (căci adaugă: *„cu siguranţă te vei transforma cu timpul“*, adică omul va deveni fără de păcat abia mai târziu, într-un viitor neprecizat, şi abia atunci, demn de iubirea lui Dumnezeu). În realitate, iubirea lui Dumnezeu este nemărginită; cu adevărat este un etalon pentru om: *„Că aşa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Unicul Său Fiu L-a trimis.“* (Ev. Ioan, 3/16,17). De asemenea, ce altă dovadă de iubire nemărginită ne mai trebuie, când avem cuvintele Domnului, rostite pentru iertarea ucigaşilor Săi: *„Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac!“* (Ev. Luca, 23/34).

Aşadar, din veci a fost şi a rămas vie iubirea lui Dumnezeu faţă de oameni. Dumnezeu l-a iubit mereu pe om, fără să-i ceară voie. Este ceea ce apare, de altfel, în acelaşi text, cu un rând mai jos: *„te iubesc aşa cum*

eşti“. Şi atunci, ce rost mai are invocarea *„lasă-Mă să te iubesc!“*? Cu ce L-ar mai putea omul împiedica pe Dumnezeu în hotărârea Sa nestrămutată de a-l iubi?

Cuvântul lui Dumnezeu este iubire

Ajunşi aici, este normal să gândim că aşa cum noi contestăm că acest manifest ar putea izvorî de la Dumnezeu, alţii să conteste *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa, pe care tot aici noi l-am mărturisit. Ei se vor întreba, pe bună dreptate: „Cum facem distincţie între glasul lui Dumnezeu (şi acesta, auzit de alţii!) şi alte glasuri, care *«strigă în pustie»*? Marii duhovnici ai României, ce spun? Nu ar trebui şi ei ascultaţi?“. Răspunsul este dezarmant de simplu: *Cuvântul lui Dumnezeu* se prezintă singur. Am văzut câte inadvertenţe grave, faţă de duhul Scripturii, am găsit în acest manifest-pirat, analizat mai înainte, în doar 30-40 de rânduri, care încap pe o pagină. Sunt şi unele repetiţii sâcâitoare; nu ne-am mai oprit asupra lor. Or, cu *Cuvântul lui Dumnezeu* e altceva. Profunzimea, acurateţea, înţelepciunea cerească, dragostea de părinte, elocvenţa sunt doar câteva din calităţile acestei scrieri.

De obicei, scrierea unui om nu le poate cuprinde pe toate, ci doar pe unele, după cum este conturată personalitatea autorului. În plus, nimeni nu poate vorbi ireproşabil, ca un fluviu, cincizeci de ani la rând. În ceea ce priveşte mesajul acestor comunicări, el este eminamente ceresc: obiectivul fundamental care se propune este **sfinţenia.** Poate duhul cel rău să facă acest lucru? Nu se va dezbina pe sine şi propria lui împărăţie a întunericului?

Mărturii autoritare

În ceea ce priveşte mărturiile autoritare ale marilor duhovnici, ele nu lipsesc, dar au fost sufocate de cerbicia vremurilor pe care le trăim. Părintele Ilie Cleopa, spre exemplu, a crezut de la început; chiar a binecuvântat această lucrare. Apoi a visat Biserica de la Pucioasa şi, în jurul ei, 40000 de demoni. S-a scuturat şi a zis: *„Locul acela nu este cu Dumnezeu“*. Din păcate, n-a mai apucat vremea redresării. Unde a greşit? Interpretând copilăreşte acest vis. Demonii erau afară, în jurul mănăstirii, nu înăuntru. Era normal să fie atâţia adunaţi. Se pregătea o oaste de război mare, după cum au şi urmat evenimentele cele împotriva Noului Ierusalim

de la Pucioasa, război condus din umbră de cei ce-şi zic biserica României. Să ne amintim pilda aceea, cu demonul care picotea plictisit, într-un local de pierzare. Ce să mai facă, săracul, de plictiseală, că toţi de acolo erau ai lui! În schimb, restul confraţilor, legiuni întregi, erau la datorie în biserici. Ei îi derutau pe creştini de la trăirea pioasă a Sfintei Liturghii, şi erau toţi înăuntrul bisericii, nu împrejurul ei.

Diferenţa este uriaşă: să fi visat părintele Cleopa măcar un singur demon înăuntru şi la Biserica din Pucioasa. Dar n-a visat aşa, căci toţi erau în afara zidurilor.

Părintele Dumitru Stăniloae, dimpotrivă. El n-a crezut la început, când au venit la el soli creştini, vestindu-l despre *Cuvântul lui Dumnezeu.* Mândria l-a doborât: *„Cine să mă mai înveţe pe mine ceva despre Dumnezeu?“*. E drept, scrisese multe cărţi despre Dumnezeu. Altfel ar fi răspuns dacă ar fi ştiut ce va zice mai târziu Domnul în *Cuvântul* Lui din 29 august/11 septembrie 1998: *„Vai de cei ce scriu cărţi peste cărţi, că nu sunt cărţile acelea! Cartea Adevărului nu încape pe pământ, nu este iubită şi crezută, şi vai de omul care-L face mincinos pe Dumnezeu!“*, şi n-a crezut. Dar S-a milostivit Domnul de el şi i-a deschis ochii duhovniceşti chiar înainte de moarte. Atunci a mărturisit: *„O să piară Ierusalimul prin români şi o să fie altul nou. Un Ierusalim nou! O să piară, şi va veni Domnul Iisus Hristos. Va pieri, va pieri...“* (1 octombrie 1993, orele 22). Cu cuvintele acestea profetice părintele Dumitru Stăniloae s-a dus în mormânt. Dumnezeu n-a îngăduit să se piardă sufletul acestui preot, pentru câte a făcut el bune în cursul vieţii.

Părintele Constantin Galeriu, plecat de curând la Domnul, şi el a crezut. E drept că s-a temut să ia poziţie publică, făţişă, căci era prea proeminent. În plus, era monitorizat din umbră de colegii lui şi pentru alte simpatii orientate către izvoare colaterale (Vassula Ryden, spre exemplu), izvoare minore, destinate unor categorii de oameni din lume, adesea atei, lipsiţi de statura duhovnicească a înaintaşilor lor creştini.

Părintele Ştefan Gândiceanu, un alt mare duhovnic, cu o solidă cultură teologică, a avut entuziasmul apostolilor. Propovăduia pe faţă *Cuvântul lui Dumnezeu,* în biserică. Din păcate, enoriaşii lui s-au împărţit în două tabere. Cei care n-au crezut, l-au vândut. Au urmat ameninţările, iar părintele a cedat, retractând totul. A rămas cu enoriaşii vânzători, dar L-a pierdut pe Dumnezeu şi pe creştinii adevăraţi. Târziu, au apărut părerile de rău: părăsit de creştinii pravoslavnici, nu s-a mai putut ridica. Despre el, Domnul vorbeşte în *Cuvânt: „O, n-a fost preot care a venit spre*

cuvântul Meu ca să-l împlinească şi să nu-l lepede apoi. Mă uit cu durere mare la preotul care dă să-Mi smulgă din braţe pe cei pentru care am murit, pe cei care s-au folosit de moartea Mea pe cruce ca să învieze şi ei. Mi-a trimis creştinii lui la izvor ca să bea, şi acum le dă peste mână ca să nu mai bea. Inima lui a fost pământ pietros. În loc pietros, sămânța ține până la o vreme, şi când se iveşte strâmtorare sau prigoană pentru cuvânt, îndată se sminteşte şi se leapădă, după cum am grăit Eu despre locul pietros. O, nu voiesc să spun mai mult despre acesta, căci el a uitat Scriptura care spune: «cunoştința îngâmfă, iar iubirea zideşte».“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 26 septembrie/9 octombrie 1999).

O poziție cu totul aparte a avut episcopul Gherasim, singurul arhiereu care, în afară de arhiereul Irineu, s-a învrednicit să păşească în curțile Domnului, poate şi pentru faptul că față de ceilalți episcopi era deosebit prin postirea îngrijită şi nemâncarea de carne. De aceea a fost considerat cel mai potrivit de către confrații săi şi a fost trimis să spioneze locurile şi oamenii de la Mănăstirea Noul Ierusalim. A venit, a văzut şi a plecat, iar după aceea a făcut un raport favorabil locului vizitat. Acesta a stârnit indignarea celorlalți, care i-au reproşat că nu l-au trimis acolo ca să scrie de bine despre cele văzute. Dar episcopul Gherasim *„s-a spălat pe mâini“*, spunând că n-a scris nimic de la el, ci numai ce a văzut cu ochii lui.

Părintele Ion Buga, o altă victimă a totalitarismului de breaslă, şi-a exprimat în scris entuziasmul față de profunzimile teologice ale *Cuvântului.* Posesor al unei culturi teologice elevate, fin observator al viciilor slujitorilor bisericii şi excelent scriitor, preotul Ion (deşi profund derutat, atribuind *Cuvântul,* din greşeală, unui artist creştin mai proeminent) îşi compara cu nedisimulată uimire propriile dimensiuni spirituale, cu cele ale Autorului *Cuvântului,* pe Care-L numea, providențial, *„doctissimus angelicus“*. O ingenuă profeție, de care, cândva, când va afla tot adevărul, mult se va bucura.

Mai sunt mulți preoți şi arhierei care au crezut şi cred, dar în taină, pentru că se tem că îşi vor pierde scaunele şi privilegiile, dacă şi-ar mărturisi deschis convingerile despre *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa.

Credința practicată în taină, într-un stat liber

Paradoxal, dar încă se mai crede în taină, de teama unor represalii ale ierarhiei bisericeşti. Problema aceasta, prin care credința devine încredințare, nu priveşte însă structurile administrative bisericeşti efemere, create de om. Este o problemă vitală; ține de mântuirea lumii. Este firesc să existe şi reticențe: nu te poți angaja acolo unde nu ai chemare specială. Anumite rigidități, împotriviri şi chiar amenințări ale instituției bisericii, care s-au manifestat în ultimii ani, la adresa unor preoți „incomozi“, au creat această reticență colectivă. Dumnezeu însă, în iubirea Sa fără de margini, îi îndeamnă pe preoții care nu vor să se lepede de slava de la oameni şi nu se pot despărți de minciună, să aleagă singura cale care le-ar mai putea aduce mântuirea: să-şi ia o traistă în băț şi să se ducă în pustie: *„Dacă preoții ar şti ce fel de vreme este aceasta, şi dacă ar pricepe ce înseamnă să stai între om şi Dumnezeu, dacă ar putea pricepe, [...] şi-ar lua o traistă pe umăr şi s-ar duce dincolo de cel mai mare pustiu, ca să scape de gheenă.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 aprilie 1991).

„Semne de circulație“

Referitor la deruta cu care se confruntă cei care ar voi să aleagă calea cea adevărată, se pot imagina *„semne de circulație“*, care să se recomande cititorilor acestei cărți. Întotdeauna a existat o lucrare paralelă, dar potrivnică, a diavolului, la lucrările lui Dumnezeu, pentru a-l deturna pe om de la calea cea adevărată. Când Noe zidea corabia pe uscat, oamenii răi îl batjocoreau, încercând, prin intimidări, să-l determine să renunțe. Când Moise făcea minuni în fața lui Faraon ca să-l înduplece să elibereze poporul lui Israel, făceau minuni asemănătoare şi vrăjitorii lui Faraon, pentru a-l discredita pe Moise. Când Sfântul Ilie proorocea, prooroceau şi proorocii mincinoşi ai Izabelei. Când creştinii aduceau cu bucurie toate averile lor la picioarele apostolilor, aduceau şi Anania şi Safira darurile lor mincinoase şi pierzătoare de suflet şi de trup.

Tot aşa şi în zilele noastre, când *Cuvântul lui Dumnezeu* curge din ceruri ca un izvor dătător de viață, se ivesc şi alte izvoare, care aduc învățături înşelătoare, sub aparența unei evlavii contrafăcute, de care trebuie să ne ferim cu atenție. *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa este *SEMNUL ATENȚIEI: „...vom aşeza pe pământ semnul atenției, şi mulți se vor opri lângă el şi vor vedea până la cer, şi vor vedea durerea Mea, şi vor căuta adevărul cel acoperit de om.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 octombrie 1998). Acest semn combină, acolo unde este însuşit cu luciditate responsabilă, semnificațiile pe care le au indicatoarele *„sens unic“* şi *„obligatoriu înainte“* din circulația rutieră. Acesta este izvorul. **Aceasta este fântâna cea adevărată.**

Cuvântul de la Pucioasa: izvorul vieții

Acestea au fost câteva opinii privind subiectul delicat al iubirii pentru Dumnezeu. Ea izvorăşte din Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire, iar iubirea lui Dumnezeu, din aceste timpuri, aceasta este: *Cuvântul lui Dumnezeu,* care mustră, învață, povățuieşte, despecetluind tainele Scripturii, ascunse din veac: *„Pentru că în parte cunoaştem şi în parte proorocim. Dar când va veni ceea ce este desăvârşit, atunci ceea ce este în parte, se va desființa.“* (I Corinteni, 13/9,10).

Apostolii, cărora Hristos le-a dat trimiterea ca să răspândească Evanghelia Sa în lume, întrezăreau o vreme a desăvârşirii celor pe care ei le cunoşteau în parte, după cum a scris Sfântul Apostol Pavel în Epistola sa către Corinteni *(v. I Corinteni, 13/10)*.

Față în față cu izvoarele de cuvânt (venit din cer) de pe tot pământul, izvorul *Cuvântului lui Dumnezeu* de la Pucioasa le covârşeşte prin abundența lui, care se revarsă, ca un râu al vieții, din anul 1955 până în prezent. În unul din mesajele Sale, Dumnezeu confirmă acest izvor, ca încununare a celorlalte: *„De ar curge pe tot pământul daruri de la Dumnezeu, toate şi peste tot sunt în parte luate şi date. Dar la voi, fii ai Noului Israel, Eu sunt măsura cea întreagă. Pic cu pic v-o dau vouă şi Mă întregesc la voi întru desfacerea Scripturilor venirii Mele a doua oară pe pământ cu oamenii. Iar când voi fi cu plinul tot deşertat peste pământ, prin voi, cei care Mă primiți cuvânt din cer, atunci sfârşitu-s-au toate câte sunt scrise în Scripturi pentru ca să se împlinească iotă cu iotă, şi apoi vin văzut pentru începutul veşniciei văzute. Şi nu vor mai fi în ziua aceea nici peşteri, nici stânci ca să se ascundă în ele cei ce vor da atunci să se ascundă de fața venirii Mele, de fața zilei Mele celei mari, zi cu bucurie pentru cei ce Mă aşteaptă, şi zi cu mânie pentru toți necredincioşii.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 23 aprilie/6 mai 1998).

Iar Maica Domnului, care a călăuzit pe mulți prin cuvânt la Fatima, la Lourdes şi la Medjugorie, mărturiseşte acest izvor, căruia i se cuvine să i se plece toate celelalte izvoare: *„O, Fiule Mire! Nimeni pe pământ nu mai are de cine să asculte. Dar eu sunt mama Ta, şi Tu m-ai ascultat mereu ca să Te faci pildă pentru mulți. Suntem la nuntă, şi eu am adus călăuzind pe mulți spre nunta Ta, şi le spun la toți aşa: amin, amin zic vouă, cei chemați de mine la nunta Fiului meu: faceți tot ce vă va zice Fiul meu, că El porunceşte slugilor nunții să pună vin nou în vasele spălării. Veniți şi vă spălați în vasele spălării, că în ele se face vin nou, prin Fiul meu. Spălați-vă, curățiți-vă, albiți-vă în botezul cel nou, prin spălare, în vinul cel nou, care spală pe cei ce vor fi oameni noi, oameni sfinți, oameni fără de păcat. Cel ce vine după mine, să-şi ia crucea şi să urmeze Fiului meu, amin, amin, amin. Toți cei care m-ați ascultat când am strigat vestea nunții, ascultați de Fiul meu şi fiți români ai Fiului meu şi stați în România, precum şi eu stau, că ea e țara Fiului meu, țara strălucirii, cea proorocită de Daniel, proorocul Scripturilor. Țara strălucirii va străluci de sfinți. Fiți sfinți, că Fiul meu e Sfântul Tatălui. El îi face fii ai Tatălui pe toți cei ce cred în El şi în poporul Lui mireasă, mireasa Fiului meu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Maicii Domnului, 17/30 august 1998).

Pentru cei necredincioşi însă, Dumnezeu va rămâne mai departe un mister, iar cugetele lor vor fi veşnic tulburate de această întrebare: ***care este fântâna cea adevărată?***

ARTISTUL MARIAN ZIDARU: UN SIMBOLIST RELIGIOS DE EXCEPȚIE

„Copilul meu, care pleci către popoarele cele îndepărtate să duci lucrarea Preasfintei Treimi! Marian, merg cu tine. [...] Hai să mergem să ne cunoască tot pământul şi să se umilească înţelepciunea acestui veac. Hai să semănăm pe pământ înţelepciunea lui Dumnezeu, că e mort pământul şi ce e pe el. Hai să păşim picior de apostol al acestei lucrări prin lume. [...] Şi caută să ştii bine cum să-ţi faci lucrul de apostol, că lumea e plină de val de mare agitată şi e gata să se înece lumea toată, dar tu mergi pe deasupra, ca să te vadă lumea că eşti al lui Dumnezeu. [...] Şi presară tu apă sfinţită de la Noul Ierusalim, şi stropeşte-ţi toate lucrările tale cu apă sfinţită, căci ele vor vorbi despre Dumnezeu în lume [...], dar spune-L pe Dumnezeu la tot sufletul de pe pământ, că e vremea Domnului."

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,*
vorbirea Sfintei Virginia, 27 august/9 septembrie 1990)

Calea purificării

Artistul plastic Marian Zidaru s-a născut într-un secol în care lupta dintre materialism şi idealism s-a tranşat ferm în favoarea primului, care a reuşit mai întâi să devină putere în stat, şi apoi să exercite o influenţă despotică asupra omului. În statul comunist, artiştii au avut de ales: să devină adulatori de curte ai puterii, promovând o artă materialistă decadentă, sau să dezvăluie chipul urât al lumii în care trăiau, riscând închisorile sau spectrul zilei când vor muri de foame. Această alternativă s-a prelungit o vreme şi după căderea comunismului, în acea tulbure perioadă de tranziţie, care pare să nu se mai sfârşească.

Lui Marian Zidaru însă, Dumnezeu i-a oferit şansa de a alege o a treia cale, cea a purificării, dându-i ca model un grup de creştini ortodocşi, a căror viaţă era modelată după *Cuvântul lui Dumnezeu,* care, coborând din cer la Pucioasa încă din anul 1955, îi povăţuia ca pe nişte copii cum

să aleagă şi cum să păstreze calea, adevărul şi viaţa. Marian Zidaru nu a irosit această şansă unică, ci a ales învierea în duh. El s-a renăscut pe sine creştin după acest model, oferit de Dumnezeu într-o lume în care ateismul şi conformismul religios înghiţiseră treptat, treptat, duhul bisericii şi pe oamenii ei.

Marian Zidaru nu s-a mulţumit să se convertească în mentalitate, ci în întreaga sa fiinţă. De aceea, arta sa a înregistrat o cotitură radicală spre simbolismul religios.

Într-o lume contorsionată de spaime, învăţată să vorbească despre Dumnezeu în şoaptă şi să-şi facă semnul crucii cu limba, Marian Zidaru a avut curajul să dea, prin obiectul de artă, chip văzut cuvântului Scripturii care spune că atunci când oamenii vor tăcea, pietrele vor striga şi vor mărturisi pe Hristos Cel răstignit şi înviat *(v. Ev. Luca, 19/40)*.

Marian Zidaru a riscat de două ori. Întâi, şi-a riscat liniştea, promovând o artă cu mesaj religios, într-o lume îmbibată cu doctrina materialist-atee. Apoi, şi-a riscat credibilitatea, atât printre artişti, critici şi oameni de cultură, cât şi printre coreligionarii săi ortodocşi, traducând într-o viziune proprie, prin obiectul artistic material (piatră, lemn, metal), inefabilul Scripturii. Acest act de curaj a stârnit unele împotriviri făţişe, care cu timpul au căpătat o agresivitate acută. Cei care n-au înţeles simbolistica brâncuşiană, pe care Marian Zidaru s-a străduit s-o adapteze la mesajul biblic, l-au acuzat de infantilism religios şi erezie artistică. Detractorii lui mai vechi şi mai noi au apelat la toată recuzita ieftină a defunctei propagande atee comuniste: „artă retrogradă", „anticreştină", „antidogmatică", „antisocială", „sectarism îngust", „dispreţ pentru erminia creştină", „idolatrie". Oare, cât şi ce au înţeles aceşti calomniatori analfabeţi artistic, din mesajul artei lui Marian Zidaru?

Pentru cei care au ochi de văzut, mesajul lui Marian Zidaru este însă cât se poate de limpede. El se străduieşte să-i demonstreze omului că lumea nevăzută poate fi percepută cu simţurile despătimite, spălate de păcat. În arta sa, aripile traduc mângâierea Duhului Sfânt *(v. Ieşirea, 25/20),* iar ochii nenumăraţi reamintesc de omniprezenţa lui Dumnezeu *(v. Iezechiel, 1/18)*.

Omul însă, într-atât s-a obişnuit cu existenţa ternă de demisol, încât, dacă i-ar oferi cineva gratuit aripi ca să zboare, probabil că ar refuza cu vehemenţă; în schimb, el modelează cu nepăsare duhurile rele, după chipul şi asemănarea sa, prin exerciţiul voinţei libere. În acest context, artistul nu poate fi făcut vinovat că surprinde mentalitatea semenilor săi. În

Evul Mediu prototipul mental al frumuseții carnale (femei plinuțe, chiar grase, prunci rotofei) s-a transferat şi în creația artistică. Artiştii nu s-au sfiit să reprezinte sfinte femei, îmbrăcate cu haine puține şi purtate neglijent, pentru a le evidenția rotunjimea formelor, iar pe îngeraşi, ca pe nişte prunci rozalii, goi-puşcă şi plesnind de sănătate. Vina nu le aparține lor, ci duhului vremii aceleia.

Astăzi, omul contemporan a trecut cu totul din duh în trup. Lumea a rămas săracă şi urâtă. Cei ce-şi zic *„creştini“* au redus credința lor la schițarea pe trup a unor cruci repezite şi strâmbe, şi la aprinderea ocazională a unui pumn de lumânări. Crucea strâmbă a devenit, aşadar, o componentă obişnuită a vieții curente, ceva inseparabil de om. Ea poartă însă cu sine şi o conotație simbolică: crucea este vie; ea simte suferința actuală a lui Hristos pentru păcatele omului şi se încovoaie de durere. Totodată, ea este părăsită; omul s-a desprins de ea, nevoind să se mai lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-I urmeze lui Hristos. Când Marian Zidaru reproduce cu curaj şi perseverență această tristă stare, de fapt vizibilă la orice pas, cei vizați indirect se aprind de spiritul inchizițional şi se lansează în invective care țintesc în a-l desființa pe artist, redobândindu-şi ei astfel dulcea linişte a automulțumirii dogmatice: *„Arta* «ierusalemiților» *este plină de simboluri care au prea puțin sau chiar nimic în comun cu arta creştină autentică [...] publicul nu ştie nimic despre reprezentarea autentică, şi nu judecă decât după criteriile unei estetici deformate de minciună; lucrările lor reuşesc să se impună prin bizar, şi nu prin mesajul comunicat.“* (Citat din revista *„Catacombele Ortodoxiei“,* iulie 1999, pag. 23).

În realitate, aceşti zişi *„ierusalemiți“* sunt creştini ortodocşi autentici, care respectă canoanele ortodoxiei strămoşeşti şi sunt organizați în comunitatea Bisericii Noul Ierusalim din Pucioasa, noul Betleem, unde s-a născut şi se naşte *Cuvântul lui Dumnezeu.*

După cum am spus deja, mesajul artei lui Marian Zidaru se descifrează cu uşurință acolo unde se renunță la preconcepții şi dogmatism.

Orbirea celor mulți vine din inimă

Din păcate, orbirea celor mulți este fără leac, pentru că porneşte din inimă. În viziunea lor, Marian Zidaru *„inventează licențe artistice“*, traducând în limbaj scris ceea ce ei, analfabeți artistic, nu pot înțelege: cuvânt, orizont, apă, cer, foc, pământ. Dar, cum era de aşteptat, mesajele au fost receptate pe dos, nu ca o impotență a privitorului, ci a artistului.

La pictorul Sorin Dumitrescu, spre exemplu, invidia de breaslă eclozează impudic, şi apoi irumpe în articolaşe de subsol, marcate cu accente grosiere, carnale, care-i demască neputințele exoftalmice de a privi obiectele în sine şi a distinge diafanul informal care se ascunde în arta lui Marian Zidaru: *„Acadelele plastice confecționate din materiale prolixe [...] obiectele lui Zidaru nu pot fi privite în sine, adorate unilateral, estetic [...] desene* «mişto». *[...] Obiectele şi textele lui Zidaru sunt una, iar fiecare, luate în parte, sunt incongruente [...] eu le-am numit sectante [...], descrie un fel de Marian Zidaru hipoacuzic şi incapabil să articuleze nici măcar o vorbuliță, dar în care charisma stă să plesnească.“* (citat după Sorin Dumitrescu, din ziarul *„România liberă“,* 1995).

În mod firesc, criticii oneşti nu s-au sfiit însă să opereze în eseurile lor, cu superlative: *„...la ora actuală, Marian Zidaru este singurul artist complet pe care îl posedă cultura română. [...] El re-investeşte simbolic creştinismul cel mai autentic, în varianta sa ortodoxă. [...] Marian Zidaru înfățişează nu numai o artă care tinde spre perfecțiune, ci şi pe el însuşi ca un model uman, care, fără a fi ascetic, tinde către perfecțiune.“ (*citat după Erwin Kessler, din revista *„22“,* 1995*)*.

O confuzie intenționată

Dar cea mai gravă confuzie, o confuzie voită de data aceasta, este între artistul Marian Zidaru şi *„persoana harismatică“* Marian Zidaru, aşa cum şi-au conceput-o mental denigratorii lui. Neputându-l înțelege ca artist, l-au atacat ca om. Sinceritatea de copil şi bucuria propovăduirii *Cuvântului lui Dumnezeu,* atât cu sculele artistului, cât şi prin viu grai în diverse împrejurări ocazionale, i-au fost speculate, atribuindu-i-se anumite veleități pe care, de fapt, el nu le-a avut niciodată, pentru ca apoi tot ei să poată să i le conteste ca fiind necanonice. Astfel, Marian Zidaru a fost *„uns“* peste noapte de ponegritorii săi, drept *„întemeietor“*, *„organizator“*, *„călăuză“* sau *„guru“* pentru puținii creştini rămaşi autentici în trăirea ortodoxă strămoşească. Dimpotrivă, tocmai aceştia au fost cei care l-au înțeles aşa cum era el şi l-au primit între ei şi l-au ocrotit şi l-au iubit ca pe un frate mai mic. Demersul lor acesta, de toleranță şi chiar de ocrotire a artei moderne, a fost răstălmăcit şi înțeles pe dos de către defăimătorii lui Marian Zidaru, care s-au încăpățânat să-l promoveze, în viziunea lor, ca pe un *„înnoitor“* şi *„creator al unei secte noi“*, când, de fapt, această lucrare era deja veche, dinainte de Marian Zidaru: *„secta Nazari-*

neanului“ (v. Faptele Apostolilor, 24/5), Care S-a propovăduit pe Sine *Cuvânt al lui Dumnezeu,* încă din anul 1955, şi Care a aşezat pe pământul român Noul Ierusalim, cel proorocit prin Scripturi.

Tot ceea ce a creat Marian Zidaru, a fost folosit, de acum, nu numai împotriva lui, ci şi împotriva creştinilor care l-au adoptat ca pe un frate. Invidia diavolului s-a prăvălit peste Biserică, aducând întunecare şi ură, foame de Moloh, care-şi devorează fiii. Instituţia Bisericii, în loc să îmbrăţişeze cea mai mare minune a tuturor timpurilor, *Cuvântul lui Dumnezeu,* care curge ca un râu nesecat, ziua şi noaptea, l-au atribuit cu o seninătate impardonabilă, lui... Marian Zidaru, acuzându-l, totodată, de mistificare. Ea s-a încrâncenat apoi într-o împotrivire fără precedent, lepădându-se pe sine din braţele lui Dumnezeu şi preferând singurătatea în pustie, o nouă captivitate babilonică, aşa cum evreii o gustă şi ei de două mii de ani, tot aşteptându-L pe Mesia. De aceea, pentru cei ce încă n-au înţeles nimic din ce s-a întâmplat şi se întâmplă în jurul acestei personalităţi artistice, se impune o precizare detaliată, fermă şi definitivă:

1. Marian Zidaru a fost, **este,** şi probabil va rămâne un mare artist, pentru care arta plastică este o manifestare existenţială intimă, şlefuită în mulţi ani de instruire, contemplare şi muncă, de care nu poate, nu vrea, şi nici nu este nevoie să se despartă. În această calitate, el se exprimă liber, angajând în nume personal creaţia sa, ca traducător al propriilor sale trăiri şi viziuni, dar şi ale semenilor săi din lumea văzută, despre lumea cea nevăzută. Nimeni nu are dreptul (deşi unii au făcut-o în mod abuziv) să-i ia interpretările sale artistice şi să i le transfere asupra întregii comunităţi de creştini, căreia îi aparţine Marian Zidaru. Nimeni nu are dreptul să interpreteze tendenţios arta lui Marian Zidaru, conferindu-i o altă nuanţă simbolică decât cea strict personală, pentru a-l putea acuza, apoi, că ar propune un nou stil religios şi o nouă mentalitate de viaţă creştină. Ortodoxia nu se legitimează prin creaţia singulară a unui artist plastic, ci prin viaţa comunitară, în biserică, dedicată şi conformă cu Duhul Sfintei Scripturi. De aceea toate speculaţiile anterioare, care încearcă să anatemizeze (folosindu-se de sintagma inventată: *„secta lui Marian Zidaru“*) deschiderea irenică, adoptată de creştinii ortodocşi ai Bisericii Noul Ierusalim faţă de arta acestuia, sunt lovite de nulitatea pe care o conferă obtuzitatea şi reaua intenţie a denigratorilor lui. Dacă ar fi nevoie – dar nu este – ca să-i liniştească pe cei scandalizaţi fără rost, creştinii Bisericii Noul Ierusalim ar putea renunţa oricând la toată creaţia artistică a lui Marian Zidaru (mai puţin la sfintele cruci şi la sfintele icoane), dar la *Cuvântul lui Dumnezeu,* venit din cer, ei nu vor renunţa în veac.

2. Marian Zidaru **nu este** nici întemeietor, nici mentor al vreunei secte creştine. El este un creştin ortodox obişnuit, asimilat uneia dintre comunităţile de creştini ortodocşi care trăiesc autentic ortodoxia în duh de biserică: Biserica Noul Ierusalim. Aici el nu are nici o funcţie, nici un rang; nu poate fi numit nici măcar *„primul între egali“*.

3. Marian Zidaru **nu este** autor sau coautor pentru *Cuvântul lui Dumnezeu;* nu este nici măcar un teoretician dogmatic, căci comunicările sale pe teme artistic-religioase sunt puţine şi ocazionale. *Cuvântul lui Dumnezeu,* acest *„fluviu“* care inundă pământul şi cerul, udându-le pentru ca sufletele uscate de dragostea pentru Dumnezeu, să poată odrăsli, nu aparţine lui Marian Zidaru şi nici măcar vreunui alt om. El vine din cer şi *este ceea ce este* şi se numeşte pe Sine: *Cuvântul lui Dumnezeu.* Cei care însă au asociat pripit această lucrare mai presus de fire, cu râvna, elocvenţa şi posibilităţile formativ-educative ale lui Marian Zidaru, s-au înşelat.

Oare, să nu fi remarcat, spre exemplu, preotul Ion Buga că propriile speculaţii răutăcioase, la adresa persoanei lui Marian Zidaru, tind involuntar spre superlativul absolut, care aparţine numai lui Dumnezeu? În viziunea lui Ion Buga, şi anume în partea sa pozitivă: *„...geneza fenomenului de la Pucioasa [...] se intuieşte a fi fost extrem de ortodoxă şi de profundă. [...] Marian Zidaru [...] rămâne un teolog aproape fără egal, în toată ortodoxia actuală. Se mişcă în Scriptură în ambele ei laturi, cu o lejeritate şi cu o familiaritate de doctissimus angelicus. [...] s-a ascuns definitiv în Scriptură, şi tot ce face sau vorbeşte poartă amprenta inconfundabilă a duhului biblic. [...] El poate oricând să-l continue pe un Isaia, pe un Ieremia mai ales, pe un Pavel şi chiar pe Hristos, în ceea ce priveşte modul de exprimare profetic-eshatologist. [...] El visează la o lume a iubirii pure, fără de păcat...“*.

Abia despre arta lui Marian Zidaru, preotul Ion Buga are o viziune onestă, lipsită de subînţelesuri ironice sau exprimări speculative: *„...– vezi pictura lui – cea mai subţire linie bizantină cu putinţă...“* (Citate din cartea „*Golgotă şi Parusie“,* scrisă de preotul Ion Buga, pag. 27-28).

Ciudată miopie la acest preot, de altfel deosebit de doct, să-i atribuie lui Marian Zidaru calităţi aproape divine, incompatibile cu realitatea de fapt. Ciudat că el nu şi-a prelungit raţionamentul logic, pentru că mai avea de făcut un singur pas: întrucât cel ce propovăduieşte şi scrie îl poate continua, prin valoarea şi calitatea mesajului său profetic-eshatologic, pe Hristos şi, întrucât nici un om nu-L poate egala pe Hristos, nu rămâne decât că Hristos Însuşi este Cel Care vorbeşte şi scrie, continuându-Şi

astfel opera Sa. Să nu fi ştiut el că pe plan teologic Marian Zidaru este autodidact, el neprimind de la şcolile vremii lui nici măcar pregătirea teologică elementară, darămite pe cea universitară?! Şi atunci, nu este evident, oare, că sublimul, intrinsec *Cuvântului lui Dumnezeu,* depăşeşte în persuasiune toate creaţiile filozofice existente în prezent, elaborate chinuit de minţi luminate, de personalităţi cunoscute în viaţă, care ar putea, la o adică (dar cu ce scop?), să însăileze cuvinte frumoase, în mesaje zise *„cereşti“*? Cine ar putea s-o facă neobosit, de aproape cincizeci de ani încoace? În nici un caz Marian Zidaru, care încă nu a împlinit cincizeci de ani.

Cuvântul lui Dumnezeu nu este, aşadar, conceput şi răspândit de Marian Zidaru.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost, este şi va fi al Celui ce cu dreptate poate spune despre Sine: *„Eu sunt Cel ce sunt“*.

SFINŢEASCĂ-SE NUMELE TĂU!

Numele care va dăinui totdeauna

Martorii lui Iehova afirmă (v. revista *„Numele Divin care va dăinui pentru totdeauna“*, pag. 3) că Mântuitorul Hristos a acordat o atenţie specială numelui lui Dumnezeu. Ei afirmă că acest nume *„a avut o importanţă hotărâtoare pentru Isus (sic!) întrucât acesta l-a menţionat în mod repetat în rugăciunile Sale“* (idem, pag. 5). Într-adevăr, Domnul Iisus Hristos îi învaţă pe ucenici să se roage: *„Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău!“* (Ev. Matei, 6/9). Cu altă ocazie, El spune: *„Părinte, preaslăveşte-Ţi numele!“,* la care, glas din cer Îi răspunde: *„Şi l-am preaslăvit şi iarăşi îl voi preaslăvi!“* (Ev. Ioan, 12/28). În fine, în preziua răstignirii Sale pe cruce, Mântuitorul face o mărturisire repetată în legătură cu numele Tatălui: *„Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume [...] Şi le-am făcut cunoscut numele Tău şi-l voi face cunoscut, ca iubirea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei şi Eu în ei.“* (Ev. Ioan, 17/6,26).

Ce concluzie trag de aici *„Martorii“*? Ei afirmă, făcând referire la cartea *„The New International Dictionary of New Testament Theology“* (în vol. 2, pag. 649), că: *„Unul dintre cele mai fundamentale şi esenţiale aspecte ale revelaţiei biblice constă în faptul că Dumnezeu nu este fără nume. El are un nume personal, prin care poate şi trebuie să fie invocat“,* pentru ca apoi aceştia să concluzioneze în revista lor (v. pag. 4): *„Desigur că tocmai la acest nume s-a gândit Isus (sic!) când i-a învăţat pe continuatorii Săi să se roage:* «Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, să fie sfinţit numele Tău»*“* (Ev. Matei, 6/9). O astfel de afirmaţie: *„Desigur că tocmai la acest nume s-a gândit Isus... (sic!)“* rămâne o simplă speculaţie retorică, atâta vreme cât nu este probată cu argumente. Oare, într-adevăr, Domnul Iisus Hristos a acordat numelui în sine (YHWH), prin care evreii Îl recunoşteau pe Dumnezeu ca *„Dumnezeu adevărat, neschimbat, veşnic şi personal [...] revelator pentru poporul israelit“* (citat din *„Teologia Biblică a Vechiului Testament“* – autor: preotul profesor Athanase Negoiţă, Ed. Credinţa noastră, Bucureşti, 1992, pag. 14) o importanţă ieşită din comun?

„Tatăl“: un nume sfânt

Să observăm de la bun început că deşi Mântuitorul Se referă la numele lui Dumnezeu, El preferă să nu-l rostească textual, folosind, în schimb, denumirile echivalente de *„Tată“* sau *„Părinte ceresc“*. Mai mult, El atrage atenţia asupra faptului că sfinţenia Fiinţei lui Dumnezeu se răsfrânge şi asupra numelui Său, conferindu-i acestuia caracterul rezervat, care, începând de acum, se va recunoaşte acestui nume nou (Tatăl), sub care este descoperit Dumnezeu: *„Şi tată al vostru să nu numiţi pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.“* (Ev. Matei, 23/9).

Aşadar, venirea Fiului pe pământ a încununat descoperirea unui nume nou pentru Dumnezeu: Cel ce era YHWH pentru evrei, Se făcea cunoscut de acum ca Tată al tuturor oamenilor; o revelaţie nouă, care scoate în evidenţă iubirea universală a lui Dumnezeu, prin Fiul Său, întrupat pentru creaţia Sa. Cel Care era din veşnicie Dumnezeu Unic în Fiinţă, Se descoperă acum întreit în Persoane, iar Persoanele Îşi iau numele de **Tată**, de **Fiu** şi de **Duh Sfânt**, şi împreună, de **Treime Sfântă**: *„Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.“* (Ev. Matei, 28/19). Nu zice: în numele Tatălui şi în numele Fiului şi în numele Sfântului Duh, ci foloseşte ca factor comun un singur nume, arătând prin acest nume unitatea într-o singură Fiinţă a celor trei Persoane.

Dacă studiem frecvenţa de apariţie a numelui acestuia nou, de *„Tată“,* atribuit lui Dumnezeu Creatorul, vom constata că în Evanghelia după Matei, spre exemplu, el apare rostit de către Domnul Iisus Hristos de 41 de ori, în timp ce numele de Dumnezeu (Elohim) apare rostit de 25 de ori, numele de Domnul (Adonai) apare de 11 ori, iar numele de Domnul Dumnezeu (Adonai YHWH) apare de trei ori (corespondenţa numelor şi contorizarea aparţiilor lor corespunde sursei: *Traduction oecumenique de la Bible (T.O.B.)*, Ed. Alliance Biblique Universelle, 1992, pag. 10 şi pag. 1433-1434). Cât priveşte numele YHWH, el este rostit de Mântuitorul, în Evanghelia după Matei, doar de trei ori, şi acestea în referiri concrete, în care citează texte din Psalmul 109, vers. 1 şi Psalmul 117, vers. 26. De asemenea, în adresările directe către Dumnezeu, fiind în rugăciune, Domnul Iisus Hristos preferă să I Se adreseze cu *„Tată“,* şi nu cu *„Yahve“* (Ev. Matei, 14/38,42). Toate aceste argumente contrazic teza formulată de „Martori“, că *„pentru Mântuitorul, numele YHWH a avut o importanţă hotărâtoare [...] întrucât Acesta l-a menţionat în mod repetat în rugăciunile Sale“*. Ele demonstrează, mai degrabă, contrariul: Mântuitorul Se

adresa în rugăciuni, cu precădere, cu apelativul *„Tată“* (Ev. Matei, 11/25; 11/26; 26/39; 26/42) şi în mod excepţional, cu numele Adonai (*Ev. Matei, 11/26)* sau Eli *(v. Ev. Matei, 27/46)*. Dar, dacă Fiul lui Dumnezeu evită în mod sistematic numele *„YHWH“,* preferând, inclusiv în rugăciune, pe acela de *„Tată“,* atunci care este semnificaţia afirmaţiei Sale: *„Descoperit-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume“* (Ev. Ioan, 17/6)? În ce constă această descoperire şi care este acest nume? Răspunsul este dat tot de Sfânta Scriptură: *„Şi le-am descoperit numele Tău şi-L voi descoperi, ca iubirea cu care M-ai iubit, în ei să fie şi Eu în ei.“* (Ev. Ioan, 17/26).

Dar care este iubirea cu care a fost iubit Domnul Iisus Hristos? Este iubirea de Tată, Tatăl fiind Dumnezeu. Pentru prima oară, omului i se descoperă dimensiunea iubirii lui Dumnezeu: aceea de Părinte, de Tată ceresc. La acest nume Se referă Mântuitorul, pentru că *„toţi câţi sunt mânaţi de Duhul lui Dumnezeu, ei fiii lui Dumnezeu sunt“* (Romani, 8/14). Bucuria înfierii aduce şi confirmarea: *„Şi pentru că sunteţi fii, trimis-a Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile voastre, care strigă: Avva! Părinte!“* (Galateni, 4/16). Aşadar, aceasta este strigarea cu care suntem invitaţi a-L invoca pe Domnul. Acesta este *numele:* Părinte! cu care se roagă *„fiii lui Dumnezeu, fiind fiii învierii“* (Ev. Luca, 20/36). El este un nume minunat şi unic: *„Şi să nu numiţi tatăl vostru pe pământ pe nimeni, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.“* (Ev. Matei, 28/9), aceasta fiind şi o invitaţie indirectă de a-L numi pe Dumnezeu şi a-L invoca în rugăciuni, cu numele de Tată ceresc, aşa cum a făcut-o Însuşi Fiul, Cel Care I-a moştenit numele cel mai presus de orice nume: *„Făcându-Se cu atât mai presus de îngeri cu cât a moştenit un nume mai deosebit decât ei. Căci căruia dintre îngeri i-a zis Dumnezeu vreodată:* «Fiul Meu eşti Tu. Eu astăzi Te-am născut»; *şi iarăşi:* «Eu Îi voi fi Lui Tată şi El Îmi va fi Mie Fiu»*?“* (Evrei 1/4,5).

Cine cinsteşte pe Fiul, cinsteşte şi pe Tatăl

Dumnezeu aduce, aşadar, omului o nouă revelaţie: El Se descoperă pe Sine ca fiind Cel ce iubeşte sau Cel iubitor, dând o altă nouă strălucire numelui Său, cunoscut ca *„Cel ce este“* (v. Ieşirea, 3/14). De aceea, fiind solicitat în rugăciune de către Fiul Său: *„Părinte, preaslăveşte-Ţi numele!“* (Ev. Ioan, 12/28), Îi răspunde: *„Şi l-am preaslăvit şi iarăşi îl voi preaslăvi!“*.

Mai concret, cum Şi-a preaslăvit Tatăl numele Său? În primul rând, impunându-l în faţa oamenilor ca pe o aleasă şi cinstită moştenire dată

Fiului Său. În *„Dicţionarul de Teologie ortodoxă A-Z“,* alcătuit de preotul profesor doctor Ion Bria (Editura Institului Biblic şi de misiune al B.O.R, pag. 204), găsim că *„Iisus este transcrierea în greceşte a lui Ioshua“* (sau Iehoshua, cum îl numesc *„Martorii“* în revista lor, la pag. 9). Preotul Athanase Negoiță (op. cit., pag. 12) presupune că aceasta se face *„folosind vocalizarea Ieho, provenită din pronunţia imposibilă Yahw, din care cauză VAV, pentru o mai uşoară pronunţie se transformă lesne în o sau u, iar citat din iod (prima consoană) pierde vocala sa patach“,* iar preotul Ion Bria (op. cit., pag. 204) precizează: *„ceea ce în ebraică înseamnă* «Ieho (Domnul) este mântuirea» *sau* «Mântuitorul», *iar în greceşte* «Cel ce vindecă»*“*. Este prima moştenire pe care Tatăl ceresc o lasă Fiului: numele cel sfânt al Lui. De aceea, grija cu care Îi atribuie acest nume nu este oarecare: El trimite pe îngerul Său, care în chip văzut binevesteşte Fecioarei Maria: *„Iată, vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele Lui, Iisus.“ (*Ev. Luca, 1/31).

În al doilea rând, generalizând la nivelul întregii creații moștenirea ce se dă Fiului: nu numai neamul omenesc, mântuit prin jertfă, ci chiar întreaga lume văzută şi nevăzută preaslăveşte numele Tatălui prin cinstirea numelui Fiului: *„Pentru aceea şi Dumnezeu L-a preaînălţat şi I-a dăruit Lui nume care este mai presus de orice nume, ca în numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor dedesubt.“* (Filipeni, 2/9,10). Căci cine cinsteşte pe Fiul, cinsteşte şi pe Tatăl, iar *„cel ce nu cinsteşte pe Fiul, nu cinsteşte nici pe Tatăl, Cel ce L-a trimis“* (Ev. Ioan, 5/23). De aceea Mântuitorul preferă să Se adreseze Tatălui chiar cu acest apelativ, căci Tatăl este Părintele tuturor popoarelor, în timp ce Yahve este exclusiv Dumnezeul poporului ales al Vechiului Testament; căci precum Yahve *„i-a dăruit lui Avraam moştenirea prin făgăduinţă“* (Galateni, 3/18)*,* tot aşa şi Tatăl I-a dăruit Fiului făgăduința Duhului, de a aduce peste veacuri binecuvântarea lui Avraam: *„Ca, prin Hristos Iisus, să vină la neamuri binecuvântarea lui Avraam, ca să primim, prin credinţă, făgăduinţa Duhului.“* (Galateni, 3/14). *„Astfel că legea ne-a fost călăuză spre Hristos pentru ca să ne îndreptăm din credință, iar dacă a venit credința, nu mai suntem sub călăuză.“* (Galateni, 3/24,25).

Cinstirea numelui lui Yahve făcea parte din Lege *(v. Ieşirea, 20/7),* călăuzind poporul lui Israel printre popoare politeiste, care se închinau la dumnezei mincinoşi. Cinstirea numelui Fiului aparține întregii creații şi este forma superlativă a cinstirii numelui Tatălui. Care să fie însă explicația întoarcerii Martorilor lui Iehova la cele începătoare, la cele *„de sub călăuza“* strămoşilor? Ce îi îndeamnă să refuze înfierea? Ce îi determină să se asemene galatenilor şovăielnici, despre care Sfântul Apostol Pavel scrie: *„După ce aţi fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă întoarceți iarăşi la înțelesurile cele slabe şi sărace, cărora iarăşi voiți să le slujiți ca înainte?“* (Galateni, 4/9). Explicația rezidă în grava eroare dogmatică a Martorilor lui Iehova, privind Sfânta Treime. De fapt, *„Martorii“* sunt antitrinitari convinşi şi militanți. Ei nu cred că Fiul este Dumnezeu adevărat, ci doar Om adevărat, un Om deosebit, ce-i drept, inegalabil chiar, dar atât: un Om. Ei, care recunosc Biblia ca fiind *Cuvântul* inspirat al lui Dumnezeu, probabil că n-o citesc cu atenție, căci altminteri ar fi putut afla că Iisus Hristos Însuşi zice despre Sine: *„Eu şi Tatăl Meu una suntem.“* (Ev. Ioan, 10/30); sau dacă ei nu înțeleg bine ce înseamnă *„una suntem“,* ar putea afla că Iisus Se făcea *„pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu“* (Ev. Ioan, 5/18); sau că, deşi ca Om este născut din Fecioară, ca Fiu al lui Dumnezeu era *„mai înainte de a fi fost Avraam“* (Ev. Ioan, 8/58).

„Eu sunt întru Tatăl şi Tatăl este întru Mine.“ (Ev. Ioan, 14/10) zice Iisus, iar Sfântul Apostol Pavel afirmă că *„întru El locuieşte trupeşte, toată plinătatea dumnezeirii“* (Coloseni, 2/9). Sfântul Apostol Ioan, referindu-se la Dumnezeul Cel adevărat, precizează că Acesta este Domnul Iisus Hristos: *„...şi noi suntem în Dumnezeul Cel adevărat, adică întru Fiul Său, Iisus Hristos. Acesta este adevăratul Dumnezeu şi viața de veci.“* (I Ioan, 5/20).

Pentru cine n-a înțeles acest adevăr copleşitor, din aceste limpezi, directe şi neechivoce referiri la dumnezeirea Fiului, îi va fi mai greu să disece texte la fel de valoroase pe care Biblia le oferă cu generozitate pentru luminarea noastră, cum ar fi, spre exemplu, cel de la Evanghelia după Luca, 8/39: *„Întoarce-te în casa ta şi spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Şi a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus“*. Repetarea aceasta intenționată a verbului *„a face“* aduce cele două fraze într-o juxtapunere de sensuri. Iisus, Cel Care *„poruncea duhului necurat să iasă din om“* (Ev. Luca, 8/29), este Făptuitorul vindecării, şi în această calitate mărturiseşte despre Sine în fața celui vindecat, zicând *„cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu“*. Fostul demonizat, de acum vindecat, mărturiseşte, la rândul lui, că *Cel ce i-a făcut binele este Iisus*, deci dezvăluie că Iisus este Dumnezeu.

Încăpățânarea de a-L dezbrăca pe Iisus de dumnezeire, le provoacă *„Martorilor“* o reacție în lanț. Pentru ei, cinstirea Fiului, ca Dumnezeu adevărat, apare ca o blasfemie, căci în ochii lor unicitatea lui Dumnezeu este nu numai în Ființă, ci şi în Persoană. Ca atare, se creează un reflex in-

conştient de a respinge orice manifestare pioasă, orice rugăciune, orice cinstire a numelui lui Iisus Hristos, atunci când acestea depăşesc (eventual) ceea ce ei înţeleg a fi o simplă atitudine deferentă faţă de *„Cel mai mare Om“*.

A fortiori, numele lui Dumnezeu, cel considerat de ei unic în Persoană, este *„redescoperit“* din istorie de către Martorii lui Iehova ca fiind Yahve, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov. Dincolo de pronunţarea stâlcită şi incorectă, *„Iehova“* (aceasta fiind *„îngăduită“* de iehovişti în urma unor demonstraţii savante, ca nefiind ofensatoare), *„Martorii“* exacerbează folosirea acestui nume doar pentru a-şi consolida o identitate proprie în lumea zisă creştină, care la rândul ei este considerată de alţii ca alternativă rezonabilă la creştinismul autentic.

Acceptă Biblia acest lucru, sau ne învaţă să cinstim deopotrivă pe Tatăl şi pe Fiul, şi, în consecinţă, numele Acestora deopotrivă? Apoi, din punct de vedere practic, dacă Îl cinstim numai pe Tatăl (cum fac, în felul lor, *„Martorii“*), Îl cinstim implicit şi pe Fiul? Sau invers: numai *„cine cinsteşte pe Fiul Îl cinsteşte (implicit) şi pe Tatăl“* (v. Ev. Ioan, 5/23)? *Apocalipsa* ne demonstrează încă o dată atât dumnezeirea Fiului cât şi faptul că Fiul este de o Fiinţă cu Tatăl, pentru ca apoi să putem cinsti cu slavă egală numele Tatălui şi al Fiului: *„Dumnezeu Atotţiitorul, Cel ce este (adică Yahve-Tatăl ceresc, Creatorul), Cel ce era şi Cel ce vine“* (Apocalipsa, 1/8), Se numeşte pe Sine *Alfa şi Omega,* dar către sfârşitul proorociei Se descoperă prin Fiul, căci Cel ce vine este Fiul: *„Iată, vin curând...“* (Apocalipsa, 22/12), *„...Amin! Vino, Doamne Iisuse!“* (Apocalipsa, 22/20).

Într-adevăr, Alfa şi Omega desemnează nu numai pe Tatăl, ci şi pe Fiul: *„Eu sunt Alfa şi Omega“* (Apocalipsa, 22/13) şi îndată versetul explicator: *„Eu, Iisus, [...] sunt rădăcina şi odrasla lui David“* (Apocalipsa, 22/16). Cum să mai înţeleagă, atunci, un *„Martor“* cine este Alfa şi Omega, dacă nu va citi atent toată Scriptura, ca să afle că *„Eu şi Tatăl Meu una suntem“* (Ev. Ioan, 10/30)?

Apocalipsa descrie, aşadar, descoperirea lui Iisus Hristos *(v. Apocalipsa, 1/1),* Care îi apare lui Ioan ca fiind *„Cineva asemenea Fiului Omului“* (Apocalipsa, 1/13), *„Care a fost mort, dar acum este viu în vecii vecilor şi are cheile morţii şi ale iadului“* (Apocalipsa, 1/18). El le vorbeşte Bisericilor prin îngeri, şi le arată care nume trebuie cinstit:

– Biserica din Efes este lăudată cu cuvintele: *„...şi stărui în răbdare şi ai suferit pentru numele Meu şi nu ai obosit“* (Apocalipsa, 2/3). Domnul Iisus Hristos apreciază, aşadar, mucenicia pentru numele Său şi mai ales tenacitatea: *„nu ai obosit“*. Facem şi noi la fel? Fac şi *„Martorii“*?

– Biserica din Pergam este apreciată cu cuvintele: *„...şi ţii numele Meu şi n-ai tăgăduit credinţa Mea“* (Apocalipsa, 2/13), adăugând la loc de cinste şi numele Mucenicului Antipa, martor credincios al lui Iisus. Ţinem şi noi numele Lui? Dar *„Martorii“*?

– Bisericii din Filadelfia îi arată dragostea *(v. Apocalipsa, 3/9)* pentru că *„...deşi ai putere mică, tu ai păzit cuvântul Meu şi nu ai tăgăduit numele Meu“* (Apocalipsa, 3/8). Oare, noi tăgăduim numele lui Hristos? Sau *„Martorii“*?

Taina numelui lui Dumnezeu

Tot Sfânta Scriptură este cea care despecetluieşte taina numelui lui Dumnezeu, proorocind:

a) caracterul izbăvitor al acestui nume; el are putere de a aduce mântuirea: *„Şi oricine va chema numele Domnului se va izbăvi, căci în Muntele Sionului şi în Ierusalim va fi mântuirea [...] şi între cei mântuiţi, numai cei ce cheamă pe Domnul.“* (Ioil, 3/5). Această proorocie dezvăluie inclusiv ţinuturile sfinte ale noului Sion şi Noului Ierusalim, în care poporul ales, Israelul cel nou, va pregăti căile revenirii în trup a Domnului, prin invocarea numelui Său cel nou, *Cuvântul lui Dumnezeu (v. Apocalipsa, 19/13),* şi prin intransigenţa absolută faţă de păcat: *„pentru mărturia lui Iisus şi pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei, şi nu au primit semnul ei pe fruntea şi pe mâna lor.“* (Apocalipsa, 20/4). Răsplata lor este viaţa veşnică: *„Acestea am scris vouă, care credeţi în numele Fiului lui Dumnezeu, ca să ştiţi că aveţi viaţă veşnică.“* (I Ioan, 5/13);

b) caracterul universal al iertării lui Dumnezeu prin numele Său: *„ca să-L caute pe Domnul ceilalţi oameni şi toate neamurile peste care s-a chemat numele Meu asupra lor, zice Domnul.“* (Faptele Apostolilor, 15/17);

c) caracterul ilustrativ de jertfă, care se apropriază prin iubire, şi pe care ucenicii o vor gusta fiecare în parte, după modelul Învăţătorului lor: *„...şi veţi fi urâţi pentru numele Meu...“* (Ev. Matei, 10/22); *„...iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis...“* (Ev. Ioan, 15/21); *„Oamenii care şi-au pus sufletele lor pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos.“* (Faptele Apostolilor, 15/26);

d) caracterul harismatic, care însănătoşeşte trupurile şi duhurile dreptcredincioşilor: *„...au încercat [...] să cheme peste cei ce aveau duhuri rele numele Domnului Iisus Hristos.“* (Faptele Apostolilor, 19/13);

e) caracterul apofatic, exprimat prin transcendența absolută a lui Dumnezeu, Care rămâne dincolo de posibilitățile de cunoaştere analitică: *„...şi aceasta este porunca Lui, ca să credem în numele lui Iisus Hristos, Fiul Său..."* (I Ioan, 3/23). Nu este vorba de apofatismul absolut al lui Dionisie Areopagitul, exprimat în lucrarea sa, *„Despre numele divin"*, ci, mai degrabă, o deschidere spre îmbrățişarea mistică a numelui lui Dumnezeu: *„Aşadar, prin El să aducem pururea lui Dumnezeu jertfă de laudă, adică rodul buzelor, care preaslăvesc numele Lui."* (Evrei, 13/5);

f) caracterul majestic, care evidențiază atributele de Împărat al universului: *„...se slăvea numele Domnului Iisus"* (Faptele Apostolilor, 19/17); *„...pentru aceasta şi Dumnezeu L-a preaînălțat şi I-a dăruit Lui nume, ca în numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor de dedesubt."* (Filipeni, 2/9,10);

g) caracterul de exclusivitate: numele lui Hristos este unicat; el cuprinde în sine făgăduința mântuirii: Iisus <= Ioshua <= *„Domnul este mântuirea"*: *„Întru nimeni altul nu este mântuirea, că nu este sub cer un alt nume, dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim noi."* (Faptele Apostolilor, 4/12);

h) caracterul de idempotență, prin care Tatăl Îi dăruieşte Fiului slava Sa, iar Fiul o moşteneşte fără a o sustrage de la Tatăl: numele Lor se îngemănează, dar nu se confundă; se împart celor aleşi, dar nu se despart de Purtătorii lor: *„...o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau numele Lui şi numele Tatălui Lui, scris pe frunțile lor..."* (Apocalipsa, 14/1).

După o aşa bogăție de izvoare şi temeiuri scripturistice, se impune o întrebare hamletiană: care este, acum, acest nume nou, proorocit de Scriptură? *„Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă, şi-i voi da lui o pietricică albă şi pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l ştie, decât primitorul"* (Apocalipsa, 2/17).

Răspunsul îl găsim în ultimele file ale *Apocalipsei,* respectiv în descrierea ultimelor file ale istoriei: *„Şi am văzut [...] Cel ce şedea pe el se numeşte Credincios şi Adevărat şi judecă şi se războieşte întru dreptate [...] pe capul Lui sunt cununi multe şi are nume scris, pe care nimeni nu-l înțelege, decât numai El [...] şi numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu."* (Apocalipsa, 19/11-13). El se oferă ca răsplată pentru toți cei care au biruit lumea şi pe diavol, şi aceştia sunt creştinii Bisericii Noul Ierusalim: *„Pe cel ce biruieşte îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu şi afară nu va mai ieşi şi voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu şi numele cetății Dumnezeului Meu, – al Noului Ierusalim, care se coboară din cer, de la Dumnezeul Meu – şi numele Meu cel nou."* (Apocalipsa, 3/12). Este ceea ce, în mod excepțional, a fost revelat de ilustrul teolog preot Dumitru Stăniloae, ca un adevărat testament adresat Bisericii Ortodoxe Române (pe care a slujit-o întreaga sa viață, prin scris şi prin cuvânt), rostit în ultimele sale clipe înainte de moarte: *„O să piară Ierusalimul prin români şi o să fie altul nou. Un Ierusalim Nou! O să piară, şi va veni Domnul Iisus Hristos..."* (1 octombrie 1993, orele 22); *„...Ne sculăm din somn [...] Plini de har şi de adevăr şi de voința de a vorbi şi de cuvântul adevărului! Hai să vorbim! [...] Hai, hai, haide, Doamne!"* (4 octombrie 1993, orele 23,30).

Cuvântul lui Dumnezeu biruieşte firea şi îl trece pe om de la moarte la viață. El va străluci în veci deasupra Cetății Sfinte, Noul Ierusalim, în care vor intra *„numai cei scrişi în Cartea Vieții Mielului"* (Apocalipsa, 21/23-27). Aceştia *„Îi vor sluji Lui şi vor vedea fața Lui şi numele Lui va fi pe frunțile lor: Cuvântul lui Dumnezeu"* (Apocalipsa, 19/13; 22/3,4).

POATE FI PUS LA ÎNDOIALĂ *CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU* DE LA PUCIOASA?

(60 dintre cele mai disputate obiecţii formulate de necredincioşi)

Este binecunoscut în lumea catolică fenomenul aparițiilor repetate ale Sfintei Fecioare Maria şi chiar ale Mântuitorului Iisus Hristos, care se constituie în avertismente severe, aduse lumii, ajunsă într-o stare de decădere vrednică de pedeapsă.

La Fatima, spre exemplu, se revelează *„un avertisment şi un plan de pace“* al Sfintei Fecioare, care pregăteşte lumea catolică prin despecetluirea succesivă a celor *„trei secrete“*. Dintre acestea, ultimul va dezvălui, după o remarcabilă longevitate a aşteptării, starea gravă de proliferare a decăderii morale, care a pătruns insidios în cele mai intime sanctuare ale trăirii creştine din biserica catolică. Refuzul papilor de a face public al treilea *„secret“,* se datorează tocmai previziunilor referitoare la biserică, la pierderea credinței, prin lucrarea diavolului insinuat în biserică, preoții devenind partizani fideli ai lui.

La Lourdes, în Franța, Bernadette Soubirous continuă dezvăluirile cereşti, care cheamă pe credincioşii catolici înapoi, spre valorile originare ale bisericii strămoşeşti. Minunile şi vindecările îngăduite aici de către Dumnezeu, sunt o opțiune particulară, menită să ofere în acest mod, unui număr cât mai mare de oameni, şansa cunoaşterii şi a lepădării de sine, şi apoi a naşterii din nou, din apă şi din Duh.

Akita, Garabandal şi Medjugorje sunt cele mai noi manifestări supranaturale, care sensibilizează, prin viziuni şi mesaje scurte, inimile celor care sunt dornici să se apropie cu trupul, cu sufletul şi cu duhul de Dumnezeu. Aceştia sunt chemați în mod repetat să se roage simplu, din inimă, pentru salvarea lumii din deriva în care se află. Ei sunt invitați, de asemenea, la lepădarea de sine, la post moderat, evitarea bogăției, prețuirea Crucii şi jertfei Mântuitorului, la credință, nădejde şi dragoste.

Mesajele Maicii Domnului şi semnele revelatoare de la Akita (Japonia) au fost făcute cunoscute la 115 milioane de japonezi, prin intermediul presei, radioului şi televiziunii, în perioada 1975-1982. Iată un citat din aceste mesaje, care întăreşte ideea principală a celui de al treilea *„secret“* de la Fatima: *„Rugați-vă zilnic rozariul. Odată cu rugăciunea rozariului, rugați-vă pentru episcopi şi pentru preoți. Lucrarea satanei a pătruns chiar în biserică. Cardinalii se vor ridica împotriva cardinalilor, episcopii împotriva episcopilor. Preoții care mă vor cinsti, vor fi disprețuiți, înjosiți, combătuți de confrații lor. Altarul, biserica vor fi pustiite. Biserica se va umple de oameni compromişi: compromişi cu spiritul lumii, cu puterea politică, cu banul. Prin acțiunea satanei, mulți preoți şi călugări îşi vor părăsi vocația lor. [...] Pierderea multor suflete este cauza durerii mele“*.

Încă douăsprezece apariții ale Sfintei Fecioare Maria (dintre care ultima în 1995 în Italia, la Civitavecchia) sunt relatate în cartea *„Maria în aparițiile sale“*, editată de Arhiepiscopia romano-catolică din Bucureşti (O remarcabilă inițiativă a arhiepiscopului Ioan Robu, care a binecuvântat această lucrare a autorului, preotul Claudiu Drumea, şi care susține public şi argumentat în prefață valoarea revelațiilor particulare).

Nimic spectaculos, aşadar, nimic nou, nimic susceptibil de deviaționism anticanonic. Toate aparițiile minunate ale Persoanelor sfinte s-au consemnat ca desfăşurându-se cu o blândă tenacitate, ca o mângâiere pentru cei care încă mai pot crede în adevăr.

O situație aparte o prezintă aparițiile Sfintei Fecioare Maria în biserica ortodoxă coptă de la Zeitoun din Cairo (Egipt). Desfăşurate în mai multe nopți, succesiv, deasupra cupolei bisericii, aparițiile au fost însoțite de fenomene fizice neobişnuite: nori de lumină şi corpuri cereşti în formă de porumbei. Sfânta Fecioară nu a vorbit, ci a antrenat miile de privitori spre o stare de pietate. Ea a îngenuncheat cu adorație față de crucea bisericii, care a strălucit atunci într-o lumină intensă. Salutând cu mâinile şi prin aplecarea capului, ea a binecuvântat mulțimile care se strânseseră să vadă miracolul.

În mod neobişnuit, s-a înregistrat aici o renaştere de necrezut a credinței multora, care au făcut acte de pocăință, şi chiar de întoarcere a celor căzuți în apostazie sau în secte periculoase. S-au consemnat şi multe vindecări, sute de bolnavi fiind vindecați spontan. Musulmani, copți, romano-catolici şi protestanți au fost copleşiți de bucurie şi au exteriorizat în rugăciuni sentimentele lor de recunoştință.

Se poate afirma că aceste aparții s-au constituit într-o pregătire fără precedent a creştinilor din lumea arabă, greu încercați, de altfel, prin secole de răbdare şi suferință, pentru renaşterea spirituală în credință şi dragoste de Dumnezeu.

În acest context general, nu surprinde cu nimic trecerea la registrul particular grav, decisiv, care preia acumulările din plan sentimental, însu-

şite de omenire în atâția ani de proorocii repetate, şi le transferă în concretul care aduce transfigurare şi care înnobilează duhul Bisericii. Dumnezeu hotărăşte împlinirea tuturor proorociilor apocaliptice, înregistrate de veacuri pe această temă, renăscând din interior biserica cea strămoşească şi alegând, la Pucioasa, în inima României – țară ortodoxă, prin tradiție apostolică neîntreruptă – locul unde urma să se înalțe Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim *(v. Apocalipsa, 21/10)*. Aici, prin poruncă cerească, s-a aşezat, în anul 1992, chivotul Sfintei Sfintelor, pietricica albă, dată în dar bisericii lumii *(v. Apocalipsa, 2/17)*. Aici s-a născut un popor de creştini ascultători ai *Cuvântului lui Dumnezeu*, care îşi pregătesc în duh *„haine albe, fiindcă sunt vrednici“* pentru întâmpinarea celei de a doua veniri a Domnului *(v. Apocalipsa, 3/4,5)*. Aici se împlineşte sub ochii noştri planul lui Dumnezeu cu omenirea, pentru a o trage la Tatăl: *„Mă duc să vă pregătesc loc...“* (Ev. Ioan, 14/2), *„...şi îi voi trage pe toți la Mine...“* (Ev. Ioan, 12/32).

Mulți au aflat despre Noul Ierusalim, fie din presa scrisă, fie pentru că le-a căzut în mână cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* sau ziarele cu acelaşi nume, care au continuat să țină actuală legătura de suflet dintre cei care au crezut, şi tainica împărăție a lui Dumnezeu. Unii au crezut cu bucurie nespusă; alții s-au îndoit. În sufletele acestora din urmă, s-a aşternut neliniştea şi teama, iar în mințile lor s-au învolburat întrebări: *„Oare, să fie adevărat? Oare, cerul este atât de aproape de noi? Parcă e prea frumos... Oare, Sfântul Siluan Athonitul nu ne sfătuia atât de atent, în scrierile lui, ca să nu ne încredem prea mult în puterea noastră de judecată, în ceea ce priveşte lucrările Domnului? căci nefiind cu totul curățiți de patimi, lesne ne putem înşela. Iar Sfântul Apostol Ioan ne învață să nu dăm crezare oricărui duh:* «Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoşi au ieşit în lume».*“* (I Ioan, 4/1).

Şi aşa s-a cuibărit îndoiala în inimile unora: *„Oare, este adevărat Cuvântul lui Dumnezeu?“,* iar în mințile lor s-au născut obiecții, iscate dintr-un duh străin, duh de împotrivire la chemarea tainică a lui Dumnezeu. Aceştia au căutat în *Cuvântul lui Dumnezeu,* scormonind după *„devieri de la dreapta credință“*, punând cap la cap îndemnuri înțelese pe jumătate şi răstălmăcind Scripturile. Vom căuta să răspundem la cele mai întâlnite obiecții, fără a avea vreo siguranță că vom reuşi să fim pentru ei convingători, dar fiind încredințați că vom fi de folos pentru cei care, despovărați de prejudecăți, vor întâlni, în căutările lor, şi aceste rânduri care urmează.

Obiecția nr. 1: *„Textele din cartea* Cuvântul lui Dumnezeu *nu au coerență. Logica scrierilor este funcțională doar pe porțiuni.“*

Răspuns: Această carte s-a editat cu mari eforturi, de către un grup de creştini entuziaşti, coordonați de Marian şi Victoria Zidaru, care au şi girat, cu numele şi cu cinstea lor, autenticitatea textelor selectate. Ei au încercat să sintetizeze din miile de pagini, manuscrise care păstrau *Cuvântul lui Dumnezeu* rostit începând cu anul 1955, ceea ce li s-a părut lor a fi mai relevant. Două greutăți obiective au stat de la început în fața lor: întâi, au fost puşi în fața unui material din care lipseau multe, multe pagini, căci în vremea prigoanei comuniste, mult material scris a fost confiscat; în plus, caiete întregi au fost distruse, fie accidental, fie chiar intenționat, de teama percheziților; apoi, chiar materialul existent era deosebit de eterogen, fiind scris în timpuri diferite, de către martori diferiți, cu puterile lor omeneşti. Deşi adesea cei ce ascultau *Cuvântul* confruntau îndată textele scrise, pentru a fi corectată orice omisiune sau eroare omenească, în mod inevitabil au mai rămas şi unele scăpări. Unii au recepționat mai exact *Cuvântul;* alții, ceva mai aproximativ. Unii aveau mai multă şcoală, şi de aceea o mai mare uşurință la scriere; alții, mai puțină. Să nu ne mire, aşadar, prezența unor dezacorduri sau a unor exprimări dialectale, deoarece ele reflectă un automatism al consemnării pe hârtie a cuvintelor auzite, nişte clişee care confirmă, mai degrabă, autenticitatea textelor respective. Dacă textele ar fi fost *„fabricate“* de către persoane interesate, ele ar fi arătat cu totul altfel, fiind şlefuite cu mare grijă, ca să nu mai aibă nici un fel de erori şi să pară, astfel, mai credibile. Editorii însă au acceptat riscul redării scrierilor cu cea mai mare acuratețe, fără chiar a face minime îndreptări, pentru că nu şi-au permis să corecteze *Cuvântul lui Dumnezeu* fără a avea repere sigure înainte. Chiar şi aşa, este destul de vizibilă o evoluție pozitivă în timp a clarității mesajelor. La început, mesajele sunt fragmentate, fărâmițate, având o orientare particulară către durerile şi neputințele auditoriului prezent la fiecare *„lucrare“*. Ele sunt consemnate lapidar, cu multe lacune, reflectând greutățile specifice vremilor de prigoană. Adesea, când Domnul vorbea noaptea, creştinii stăteau cu toate luminile stinse, de teama autorităților opresive. Sunt ani întregi când nu s-a putut păstra nimic din vorbirea lui Dumnezeu cu omul. Mai târziu, şi în special după 1989, textele capătă o consistență vizibilă, impresionând prin forța de expresie, dar şi printr-o neegalată dragoste. De acum, coerența şi profunzimile teologice sunt coordonatele firești ale scrierilor, care depăşesc orice înțelepciune pământească. Aparent, ele au înfățişarea unor predici,

legate de serbarea unui praznic împărătesc sau a unui sfânt din calendarul ortodox. În realitate, ele sunt cu mult mai mult decât nişte texte: ele sunt hrană cerească, menită să dea viaţă de duh omului, aşa cum Sfânta Împărtăşanie îi dă creştinului viaţă de trup şi de suflet. Trupul şi Sângele şi Cuvântul lui Hristos sunt legătura tainică a cerului cu pământul, ca să fie şi pe pământ ca şi în cer, şi să fie noi cerul şi pământul, după cum proorocește Scriptura: *„Şi am văzut cer nou şi pământ nou, căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au trecut; şi marea nu mai este.“* (Apocalipsa, 21/1).

Aici se cuvine a mai consemna o observaţie, valabilă nu numai pentru obiecţia de faţă, ci şi pentru majoritatea celor care urmează. Adesea aceste construcţii verbale, numite generic *„obiecţii“*, abundă în acuzaţii generale, care nici nu sunt demonstrate, nici nu sunt însoţite de un singur exemplu, măcar. Când spui că *„textele nu au coerenţă“*, trebuie să şi dovedeşti aceasta. Coerenţa trebuie urmărită pe fond, nu în forma de prezentare; adică trebuie văzut dacă apar contradicţii: fie interne, între textele aceleiaşi cărţi, fie externe, cu Sfânta Scriptură sau cu Sfânta Tradiţie. Totuşi, nici o obiecţie n-a fost rejectată din aceste motive, ci toate au fost abordate, încercându-se risipirea tuturor nedumeririlor, indiferent cum au fost ele formulate.

Obiecţia nr. 2: *„Contrazice iubirea universală a lui Dumnezeu, pentru că afirmă că doar o parte din oameni au acces la această* «revelaţie»*.“*

Răspuns: Dimpotrivă, tocmai dintr-o prea mare iubire de oameni, Dumnezeu procedează diferenţiat, adresându-Se oamenilor într-o perfectă concordanţă cu puterea lor actuală de a recepţiona, înţelege, şi apoi primi *Cuvântul lui Dumnezeu*. Acest lucru nu este o noutate. Încă de la începuturile creştinismului, deşi chemarea era universală, răspândirea Evangheliei s-a făcut treptat, într-o perioadă de timp de ordinul sutelor de ani. Nu numai mijloacele de răspândire a *Cuvântului* erau limitate, dar şi lucrarea necredinţei îşi făcea loc isidios pretutindeni unde se făcea propovăduirea, încercând noaptea să distrugă ceea ce apostolii zideau la lumina zilei. Iar lucrarea Duhului Sfânt, *„revelaţia“,* care a fost numită mai târziu cu sintagma *„Sfânta Tradiţie“*, s-a plămădit şi ea tot aşa, în mai multe sute de ani.

Ce să mai zicem de faptul că apostolii chiar au fost opriţi de Duhul Sfânt să propovăduiască în Asia (*v. Faptele Apostolilor, 16/6)*!? Să credem, de aici, că Duhul Sfânt nu avea iubire faţă de asiatici? Nicidecum, dar pare

plauzibil că înapoierea şi lipsa de receptivitate erau acolo atât de severe, încât propovăduirea, la acea vreme, ar fi eşuat.

Multă vreme, *Cuvântul lui Dumnezeu* din România nu s-a putut răspândi, datorită prigoanei politice şi a mijloacelor precare de multiplicare. Mai târziu, când prigoana laică a încetat, însăşi biserica instituţională s-a împotrivit *Cuvântului,* văzând în el un concurent serios al învăţăturilor ei teoretice despre mântuirea omului, în general, şi despre sfinţirea lui, în particular. De aceea, pentru a menaja sentimentele acelora care aveau încă o imagine edulcorată despre această instituţie, şi, totodată, pentru a-i proteja, ca să nu se facă şi ei împotrivitori ai lui Dumnezeu, a existat o perioadă în care *Cuvântul* se distribuia numai la cerere, sau doar la acei creştini în care ardea dorul întâlnirii cu Dumnezeu. În afară de arhierei, care primeau *Cuvântul* prin poştă în mod regulat, pentru necesara şi buna lor informare, nimeni nu a fost *„forţat“* să citească aceste mesaje venite din ceruri. Dar când timpul s-a scurtat şi mai mult, orice reticenţă a fost suspendată. În prezent, *Cuvântul* se regăseşte pe Internet; deci oricine îl poate afla şi studia până la ultima virgulă. Aşadar, Dumnezeu nu ascunde nimănui calea spre mântuire, mai ales acum, când *„timp nu mai este“*, aşa cum proorocește Scriptura: *„Căci mai este puţin timp, prea puţin, şi Cel ce e să vină, va veni, şi nu va întârzia.“* (Evrei, 10/37);

„Şi s-a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, Care a făcut cerul şi cele ce sunt în cer, şi pământul şi cele ce sunt pe pământ, şi marea şi cele ce sunt în mare, că timp nu va mai fi. Ci, în zilele când va grăi al şaptelea înger – când va fi să trâmbiţeze – atunci va fi săvârşită taina lui Dumnezeu, precum bine a vestit robilor Săi, proorocilor.“ (Apocalipsa, 10/6).

Obiecţia nr. 3: *„Oamenii nu au dreptul să judece, iar ei judecă clerul.“*

Răspuns: Multe dintre obiecţii sunt formulate dintr-o viziune rigidă şi eronată, care nu admite decât faptul că, *a priori, „acest Cuvânt este creaţia omului“*. Este evident că, din această perspectivă, multe dintre acţiunile perfect compatibile cu demnitatea lui Dumnezeu, nu sunt îngăduite omului. De aceea, actul de a judeca pe preoţi apare ca inacceptabil pentru om, într-un context mai larg, în care Sfânta Scriptură recomandă, de fapt, să nu judecăm *pe nimeni: „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi.“* (Ev. Matei, 7/1).

Dumnezeu, însă, nici El nu are dreptul să judece? Şi cu atât mai mult pe preoţi, care ar trebui prin faptele lor să-L reprezinte. Tot Sfânta

Scriptură ne lămureşte, arătându-L pe Cel ce este în drept să judece cele ascunse ale oamenilor: *„De aceea, nu judecaţi ceva înainte de vreme, până ce nu va veni Domnul, Care va lumina cele ascunse ale întunericului şi va vădi sfaturile inimilor.“* (I Corinteni, 4/5);

„Dar, fiind judecaţi de Domnul, suntem pedepsiţi, ca să nu fim osândiţi împreună cu lumea.“ (I Corinteni, 11/32);

„Nu vă plângeţi, fraţilor, unul împotriva celuilalt, ca să nu fiţi judecaţi; iată, Judecătorul stă înaintea uşilor.“ (Iacov, 5/9).

De aceea, nu trebuie să ne mire când vom găsi în *Cuvântul lui Dumnezeu* unele intervenţii legitime ale Domnului faţă de abuzurile anumitor preoţi, care, prin conduita lor necreştinească – sau, mai grav, potrivnică vieţii creştineşti din Biserică – pătează obrazul Bisericii, Mireasa lui Hristos: *„Cine îl pune pe preotul Ioan Mitrescu, cine îl pune pe preotul Vasile Didoacă, cine îl pune pe preotul Petre Niţescu să stea împotriva creştinilor Mei? Şi câţi, câţi? Toată preoţimea e duşmană pe copiii Mei; dacă mai am unul la o sută, care să ţină cu Mine şi să iubească pe credincioşii Mei!“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 28 martie/10 aprilie 1974).

Dar Domnul judecă preoţii cu blândeţe, nu cu mânie, aşteptând să se înţelepţească: *„Fiule Gheorghe Chivulescu, ai să ajungi preot, şi ce ai să faci? Ai să dai în cap poporului Meu, pentru mânie, fiule Chivulescu. Dacă aş lucra şi Eu aşa, cu mânia, nu ai mai fi preot.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 26 august/8 septembrie 1974).

Preoţii s-au îndulcit însă la deşertăciuni, iar pe creştinii cei râvnitori îi asupresc, dintr-o drăcească invidie: *„Uite pe Gheorghe, preotul de la Căprioru, care i-am dat har să fie un levit, a intrat la fotbal. Să vezi cum sare, zici că moare!“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 octombrie 1974);

„Preotul Didoacă Vasile are cel mai mare păcat, că poartă ură de moarte pe partea creştinească; zice că sunt eretici.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 noiembrie 1974).

Domnul arată care sunt criteriile prin care se deosebesc preoţii adevăraţi, de cei ce se prefac a fi preoţi, dar nu sunt: *„Dacă preotul ar fi pe calea aceasta, dacă preotul ar sluji cu adevărat, tată, s-ar împlini toate slujbele care se fac. Dacă preotul ar sluji cu frică şi cu cutremur, ar vindeca ologii, ar vindeca orbii şi ar învia morţii din morminte, dar vedeţi, tată, că nu au credinţă. Nu îi judecăm, dar Eu spun: fereşte-te de aceste păcate. Aceşti preoţi se îngrijesc de burtă: beau şi mănâncă bine.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 februarie 1975).

Pe de altă parte, nu trebuie înţeleasă această particularizare care se referă la judecată, ca o cădere a creştinilor într-un indiferentism reciproc,

la gradul absolut. Dimpotrivă, în obştile creştine trebuie să stea la mare preţ îndemnul spre îndreptare, care nu poate fi separat de mustrare. Judecata presupune o cântărire cantitativă, valorică, a faptelor, echivalentă cu o sentinţă (fie ea pronunţată sau nu), pe când mustrarea este doar o apreciere calitativă a faptelor. Sfinţii Părinţi au folosit adesea mustrarea pentru a-i îndrepta pe eretici. Dar şi Sfântul Apostol Pavel îi îndemna pe ucenicii lui să mustre cu toată tăria: *„Propovăduieşte cuvântul, stăruieşte cu timp şi fără de timp, mustră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelungărăbdare şi învăţătură.“* (II Timotei, 4/2); *„Acestea grăieşte, îndeamnă şi mustră cu toată tăria. Nimeni să nu te disprețuiască.“* (Tit, 2/15).

Este drept că aceste îndemnuri se făceau în direcţia unor episcopi tineri, Timotei şi Tit, care aveau nevoie de o îndrumare iniţială pertinentă. Totuşi, chiar dacă am admite că cineva dintre creştini şi-ar permite să atenţioneze cu deferenţă asupra unor greşeli ale preoţilor, acest gest trebuie înţeles ca unul de dragoste, pentru îndreptarea celor în greşeală, şi nicidecum ca unul de defăimare. Sfânta Scriptură face distincţie netă între judecata celor din afara bisericii, care rămâne în seama lui Dumnezeu, şi judecata (în sens de mustrare) celor din obştea creştină, care cade în seama obştii: *„Căci ce am eu ca să judec şi pe cei din afară? Însă pe cei dinăuntru, oare, nu-i judecaţi voi? Iar pe cei din afară îi va judeca Dumnezeu. Scoateţi afară dintre voi pe cel rău.“* (I Corinteni, 5/12,13). Acest ultim îndemn: *„Scoateţi afară dintre voi pe cel rău.“* nu se poate aplica diferenţiat. Chiar dacă faţă de preoţi trebuie păstrată o atitudine de deferenţă şi cinstire specială, aceasta nu înseamnă că trebuie cocoloşite greşelile lor. Această opţiune, toleranţa rău înţeleasă, dusă uneori până la adulare, nu poartă în sine adevărata iubire, pe care însă o regăsim în mustrare; căci mustrarea dă şansa îndreptării, în timp ce toleranţa răului împiedică vindecarea lui.

Obiecţia nr. 4: *„Se spune în Carte aşa:* «Iubirea s-a făcut cuvânt şi s-a lăsat peste România». *Aceasta pare a fi o doctrină naţionalistă. Oare, mântuirea e universală, sau e restrânsă la un singur popor?“*

Răspuns: Dumnezeu Şi-a arătat în decursul istoriei preferinţa de a lucra intuitiv cu omul, lăsându-i lui libertatea de a alege. Pentru aceasta omul trebuia să aibă modele vii în faţă, la care să se raporteze permanent, în toate faptele sale, şi de aceea Dumnezeu a rânduit ca în scrierile sfinte să se regăsească toate faptele celor aleşi, şi numele lor: Melchisedec, pentru preoţia veşnică; Avraam, pentru credinţă şi ascultare; Ilie, pentru

râvnă jertfelnică; Elisei, pentru duhul proorociei; Solomon, pentru înțelepciune; Pavel, pentru apostolie; Ioan, pentru dragoste. Dar şi la un nivel mai complex, cu popoarele, Dumnezeu a lucrat la fel, alegând pe poporul Israel ca să stea model viu în faţa celorlalte neamuri, ca toate să poată să urmeze calea pe care mergea Israel. Chiar dacă doctrina *„alegerii“* unui popor pare naţionalistă, mântuirea n-a încetat să fie universală. Întrucât Israel nu şi-a păstrat demnitatea de *„popor ales“*, vânzând-o pe treizeci de arginţi, Dumnezeu rânduieşte un nou Israel, şi anume poporul creştin, care s-a dovedit cel mai tenace prin tăvălugul istoriei. Alegerea poporului român, ci implicit a României, este şi ea perfect motivată istoric:

– este unul dintre popoarele care au primit încă de la începutul erei apostolice învăţătura evangheliei şi consacrarea martiriului;

– este unul dintre prea puţinele popoare care n-au râvnit la pământurile şi bogăţiile ţărilor vecine;

– este unul dintre puţinele popoare care au rezistat presiunii de ateizare forţată, impusă de regimuri politice reacţionare, sub masca unui populism ieftin, de faţadă;

– este unul dintre puţinele popoare care au promovat o largă deschidere către viaţa monahală autohtonă;

– este unul dintre popoarele cele mai vechi ale istoriei, demonstrat de oamenii de ştiinţă ca fiind matcă (matrice) pentru zestrea etnică şi etnografică a popoarelor Europei şi poate chiar ale întregii lumi, dovedind prin aceasta o menire aparte, hărăzită lui de către Dumnezeu, Care Îşi cunoaşte din veac planurile şi lucrurile Lui, printre care cel mai de seamă este naşterea din nou a lui Israel şi ridicarea cortului căzut al lui David, şi cu aceasta se potrivesc cuvintele proorocilor, precum este scris: *„După acestea Mă voi întoarce şi voi ridica iarăşi cortul cel căzut al lui David, şi cele distruse ale lui, iarăşi le voi zidi, şi-l voi îndrepta, ca să-L caute pe Domnul ceilalţi oameni şi toate neamurile peste care s-a chemat numele Meu asupra lor, zice Domnul, Cel ce a făcut acestea. Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute din veac lucrurile Lui. De aceea eu socotesc să nu tulburăm pe cei ce, dintre neamuri, se întorc la Dumnezeu.“* (Faptele Apostolilor, 15/15-19).

România este Betleemul vremii de apoi, în care curge izvorul cel viu al *Cuvântului lui Dumnezeu,* din care se vor adăpa toate neamurile, după cum este proorocit chiar prin acest *Cuvânt,* care despecetluieşte această taină, ţinută ascunsă din veac până în vremea aceasta: *„Vin din cer pe pământ cu sărbătoare de cuvânt şi Mă fac carte între oameni. Fericit este cel care păzeşte cuvintele acestei cărţi; ele sunt credincioase şi adevărate. Amin. Cuvântul Meu din vremea aceasta este râul şi apa vieţii, care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului, aşa cum scrie în Scripturi. De o parte şi de alta a râului creşte pomul vieţii, care rodeşte mereu, iar frunzele lui sunt spre tămăduirea neamurilor. Dar rodul lui, pentru ce este? Rodul lui este pentru cei ce rodesc; rodul lui este în cei ce rodesc. Eu sunt rodul, şi sunt viaţa omului cel credincios şi adevărat, căci fericit este cel ce păzeşte cuvintele acestei cărţi, că ele sunt credincioase şi adevărate; sunt credincioase, căci se împlinesc, şi sunt adevărate, căci se arată, şi tot omul le va vedea că sunt adevărate. Amin, amin, amin.*

Vin din cer cu sărbătoare de cuvânt la ieslea cuvântului Meu din România, că tu, România, eşti Betleemul vremii de apoi, căci din tine iese cuvântul Meu, spre tămăduirea neamurilor. Eu sunt cuvântul acesta, iar obârşia Mea este dintru început, din zilele veşniciei. «Veseleşte-te, tu, cea care nu năşteai; dă glas şi strigă peste neamuri, că mai mulţi sunt fiii celei părăsite decât ai celei cu bărbat», *precum este scris.* «Lărgeşte-ţi cortul tău şi întinde acoperământul sălaşului tău, că tu te vei lăţi la dreapta şi la stânga, şi seminţia Mea şi a ta va lua în stăpânire neamurile şi cetăţile, căci bărbatul tău este Făcătorul tău; Domnul Savaot şi Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel; Dumnezeul a tot pământul Se numeşte El. Toţi copiii tăi vor fi ucenicii Mei, căci vei fi întemeiată pe dreptate. Orice armă care este făcută împotriva ta, nu va putea, şi orice limbă care grăieşte judecată pentru tine, va fi osândită, că tu vei fi moştenirea slugilor Mele şi vei fi dreptatea care vine de la Mine». *Acesta este cuvântul Meu, care se naşte în tine din Mine, căci tu eşti taină nedesluşită până în vremea aceasta.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 25 decembrie 1998/7 ianuarie 1999).

Domnul va face din cei care Îl iubesc, moştenitori ai veşnicelor Lui bunătăţi, iar din acest pământ al făgăduinţei, locul de judecată a tuturor neamurilor: *„Cuvântul Meu este Iordanul care curge de sus în jos şi se împarte în patru braţe şi botează pământul. Apa vieţii este el, iar cine se apleacă să bea din el, nu mai însetează după nimic şi stă întru venirea Mea. Fericit este cel ce-şi stâmpără setea şi căutarea, botezându-se în apa râului vieţii, în cuvântul vieţii. În zilele acestea, tot omul de pe pământ ar trebui să vină la Iordanul vieţii, la apa cuvântului Meu, care curge din cer peste grădina Lui, ca să se facă botez cu Duhul Sfânt peste tot omul de pe pământ. Şi iată, Eu sunt Cel ce trimit cuvântul Meu pământului, ca să tânjească după el popoarele şi să zică:* «Să ne suim în

muntele Domnului, ca El să ne învețe căile Sale şi să mergem pe ele». *Scris este în prooroci:* «În zilele cele de apoi, muntele templului Domnului va fi mai înalt decât toate vârfurile munților, şi piscul lui va fi ridicat peste culmi, şi spre ele vor veni noroadele, căci pe el va fi Domnul, Care va judeca popoarele şi va împărți dreptate la neamuri tari, până la margini. Domnul va face din cei şchiopi o rămăşiță, şi din cei trudiți un neam tare. Şi Eu voi împărăți peste ei în numele Sionului în veci.»*"* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 ianuarie 2000).

Obiecția nr. 5: *„Scrie în carte că* «Împărăția cerurilor nu e nicăieri, nu mai e nici în biserică». *Aceasta contrazice învățătura Scripturii, care arată că* «Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția cerurilor se ia prin străduință, şi cei ce se silesc pun mâna pe ea» (Ev. Matei, 11/12).*"*

Răspuns: Această constatare nu are caracter universal, ci se referă exclusiv la biserica instituționalizată, care a monopolizat prerogativele oficiale de reprezentare a lumii zise creştine, şi care îşi arogă dreptul şi pregătirea şi capacitatea de a conduce viața de zi cu zi a credincioşilor, dar care practică, în realitate, un creştinism teoretic, de fațadă, lipsit de profunzimile trăirii practice a ortodoxiei, în duh şi în adevăr: *„Iar Eu vorbesc mult şi îi răspund omului prin vorbire multă, ca să-l îmbrac în cuvântul Meu ca în haina pocăinței şi a umilinței, şi să nu mai umble omul peste mări şi țări ca să caute împărăția Mea şi Biserica Mea, căci ea nu se mai găseşte pe nici o cale."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 17/30 ianuarie 2000).

Este condamnată aici o percepție greşită despre împărăția lui Dumnezeu, înțeleasă de cei mai mulți ca o lucrare văzută, care va umili, prin bogăție şi strălucire, toate împărățiile pământului, ridicate de oameni ambițioşi ai tuturor timpurilor. Dar ea nu este pe nicăieri la îndemâna celor care ar dori să o cucerească folosind arme convenționale, căci împărăția lui Dumnezeu stă ascunsă în inimile celor credincioşi: *„Şi iată, umblă omul să caute biserica, şi ea nu este pe nici o cale; umblă să caute împărăția Mea, împărăția păcii, şi ea nu este pe nicăieri şi nu se găseşte nici prin şcoli, nici pe drumuri bătute lung, nici peste oceane, nici prin văzduh; pe nicăieri nu se zăreşte ea. Iar cei ce o au pe ea, nu mai umblă, nu mai caută, căci ea este înăuntrul lor, şi pentru ea ei nu mai bat cale după cale, cum fac cei înțelepți, care, mereu învățând, nu au nici un bob."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 17/30 ianuarie 2000).

Obiecția nr. 6: *„Preoții nu pot fi acuzați de pierderea harului, aşa cum rezultă din cartea* Cuvântul lui Dumnezeu, *pentru unii preoți. Se*

afirmă aici că puterea sfințitoare nu mai e în biserică, deşi la Sinoadele ecumenice IV şi V s-a stabilit că valabilitatea Tainelor nu este condiționată de vrednicia preotului. Ceea ce Sfântul Simeon Noul Teolog a spus despre Taina Spovedaniei, este un caz singular în biserică."

Răspuns: Problema harului preoției este deosebit de complexă şi importantă în acelaşi timp, necesitând o tratare mai amănunțită. Vom sublinia aici doar câteva aspecte, care clarifică întrucâtva nedumeririle formulate în această obiecție:

1. Coordonatele condiționale ale harului preoției;
2. Ascunderea şi pierderea harului;
3. Ucenicia practică – o condiție a conservării succesiunii apostolice;
4. Actualizarea legăturii tainice cu Hristos.

Vom aborda acum pe rând aceste aspecte:

1. Coordonatele condiționale se referă la anumite condiții minimale, pe care orice episcop responsabil şi cu frică de Dumnezeu trebuie să le ia în calcul atunci când se află în fața unei noi candidaturi la preoție. În primul rând, ar trebui să-şi reamintească de fiecare dată şi să fie puternic marcat de avertismentul Sfântului Apostol Pavel, dat lui Timotei, dar care este perfect valabil pentru orice episcop din orice vreme, aflat într-o situație similară: *„Nu-ți pune mâinile degrabă pe nimeni, nici nu te face părtaş la păcatele altora. Păstrează-te curat."* (I Timotei, 5/22).

Din examinarea atentă a acestei porunci (căci poruncă este, nu doar o recomandare oarecare) reiese că riscul nerespectării ei este multiplu: pentru candidat, plasarea într-o postură nemeritată, punct de plecare pentru un lanț de nelegiuiri; pentru episcop, starea de necurăție, adusă de propria nepăsare, urmată de încărcarea cu păcatele ce vor fi săvârşite în decursul anilor de către păstorul nevrednic pe care l-a hirotonit; pentru cetate, un şir de neîmpliniri, tulburări şi sminteli, care au ca motivație o păstorire defectuoasă, incompetentă, sau, de-a dreptul, invalidă; pentru Hristos, o durere în plus, încă un piron bătut în crucea Golgotei, pe care de veacuri o duce în spate.

Dar dacă episcopul încalcă din lene sau cu bună ştiință această poruncă?

Dincolo de efectele multiple şi grave amintite mai sus, se cuvine a reflecta serios şi asupra validității hirotoniei, în cazul în care ea este marcată de vicii de procedură, care favorizează aceste disfuncții, şi care vor fi analizate mai departe.

Pentru a nu se ajunge însă aici, episcopul ar trebui să se întrebe cu seriozitate:

– dacă îl cunoaşte suficient de bine pe candidatul la preoție, atât în ceea ce priveşte pregătirea lui teologică, dar şi (mai ales!) ca moralitate;

– dacă viitorul preot este originar din cetate (cum ar fi normal) sau din afara ei (cu riscul asumat de a fi perceput – temporar sau permanent – *„ca un corp străin“*, care, comportându-se cu lipsa de delicatețe a unui străin, va declanşa un *„fenomen de respingere“*. În caz extrem, acest preot ar putea opta chiar pentru statutul de navetist, ceea ce ar fi o *„soluție“* inacceptabilă);

– dacă se conjugă dorința candidatului de a fi preot, cu cea a cetății şi cu cea a episcopului, sau voința candidatului le subjugă pe celelalte două;

– dacă există vicii de procedură, în fața cărora este tentat să cedeze;

– dacă promovează simonia prin dialog, negocieri sau troc, în care se pun în balanță bani, atenții, promisiuni, avantaje, cadouri:

– presiuni de sus în jos, de la colegii de ierarhie;

– presiuni colaterale (politice, administrative);

– presiuni de jos în sus (candidatul poate profera şantaje, amenințări);

– interese de familie (nepotism, cumetrie);

– afinități nefireşti sau chiar patologice (simpatie, favoritism, relații mai presus de fire).

Oare, câți episcopi îşi mai pun astăzi cu seriozitate problema responsabilității în fața lui Dumnezeu, pentru hirotoniile pe care le săvârşesc? Câți conlucrează cu cetatea înainte, dar şi după hirotonie, pentru a face o bună încredințare a păstoririi *„oilor“* cetății? Câți îi întreabă, măcar în al doisprezecelea ceas, pe creştinii cetății, dacă *„vrednic este?“* cel adus pe solee, rezistând tentației de a-l impune cu forța, cu strigarea abuzivă, adesea mincinoasă: *„vrednic este!“*!?

2. Ascunderea harului este o stare potențială de tranziție, în care harul *„este însăşi Persoana lui Hristos, stă în intimitatea noastră, disponibilă cu toată iubirea ei, dar aşteaptă ca să ne deschidem şi noi acestei iubiri, ca să începem dialogul iubirii şi să începem să ne umplem de bunătatea Lui“*. (Pr. Dumitru Stăniloae, *„Teologia Dogmatică Ortodoxă“,* Vol. 2, pag. 353, Editura I.B.M. al B.O.R., 1978).

Vorbind despre potențialitatea harului, care devine lucrare efectivă abia când există un răspuns pozitiv, pe măsură, din partea preotului, Sfântul Simeon Noul Teolog afirmă că *„virtuțile sunt ca nişte foi de aur sau de argint, care, sudate de Sfântul Duh, alcătuiesc un vas în care e vărsat harul Duhului Sfânt. Lipsind o foaie, tot harul va curge prin spărtura produsă în vas.“* (Sfântul Simeon Noul Teolog, *„Cateheza a XXVIII-a“*).

Aşadar, iată că harul preotului se poate pierde. El nu este, aşa cum sugerează (interesată în a-şi conserva în orice împrejurări şi cu orice preț imaginea) instituția Bisericii, un bun câştigat pentru totdeauna, o pecete indelebilă. De aceea creştinul în general, şi preotul în special, trebuie să cultive toate virtuțile, deoarece absența uneia singură le întunecă pe toate celelalte. Virtuțile fac aceeaşi lucrare de urcuş duhovnicesc, printr-un liant de iubire, care provine simultan atât de la iubirea lui Dumnezeu pentru om, cât şi de la duhul iubirii omului pentru Dumnezeu, adică de la dorul pentru Dumnezeu, sădit încă de la naştere în inima omului: *„...omul nu ştie ce este dorul, şi de aceea zice omul că-L iubeşte pe Dumnezeu şi că îl iubeşte Dumnezeu pe el. Cel ce iubeşte şi cel ce este iubit, acela nu spune că iubeşte şi că este iubit, fiindcă adevărul acesta este ştiut numai de Dumnezeu, Care vede pe cel ce iubeşte şi pe cel iubit de El.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 august 2000).

Toate virtuțile creştineşti sunt legate unele de altele, pe principiul *„iubire pentru iubire“*: *„Voi însă, trebuie să lucrați şi mai mult, că nimic nu se dă de-a gata, ci trebuie să fie măsură pentru măsură, iubire pentru iubire; dar învățați şi iar învățați, şi tot mereu să învățați ce înseamnă Dumnezeu şi cum să-L iubiți pe El.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 2005).

Părintele Dumitru Stăniloae admite că *„după Marcu Ascetul, virtutea iubirii încheie progresul omului în virtuți cu ajutorul harului ascuns în inimă“* (op. cit., pag. 360). Totodată, el îl citează pe Diadoh al Foticeii, care spune că *„harul se ascunde din însăşi clipa în care m-am botezat, în adâncul minții. Dar îşi acoperă prezența fără de simțirea minții. Din moment ce începe însă să iubească cineva pe Dumnezeu cu toată hotărârea, o parte din bunătățile harului intră într-un chip negrăit în comunicare cu sufletul prin simțirea minții [...] şi pe măsura înaintării sufletului (în renunțarea la plăcerile lumii), îşi deschide şi harul dumnezeiesc bunătatea lui în minte“* (op. cit., pag. 360).

Din acest motiv, Sfântul Marcu Ascetul pretinde ca necesară jertfirea gândirii noastre din toată clipa, exclusiv către şi pentru Hristos. Neamestecarea gândurilor cu orice alte alunecări spre preocupări rele, este singura cale de a le păstra curate, şi abia aşa ne putem uni deplin cu

Hristos. Părintele Stăniloae concluzionează: *„Aceasta e importanța slujirii de preot a omului. Numai așa se poate aduce omul pe sine curat lui Hristos: dacă aduce toate gândurile sale referitoare la lucruri de la început, lui Hristos, ca să le aducă Arhiereul Cel mare Tatălui, sfințindu-ne."* (op. cit., pag. 360).

Privirea încărcată de dragoste pătimașă sau, dimpotrivă, cea dușmănoasă, îndreptată asupra lucrurilor și a persoanelor, întunecă gândirea omului și o dezbracă de simplitate și curățenie. În schimb, cel curat vede, prin toate și prin toți, pe Dumnezeu. Curățirea de patimi, luată ca lucrare personală în sine, va trebui susținută în continuare de lucrarea virtuților, care vor ajuta curăția ca să nu se întunece sau să cadă. Într-un așa templu poate sălășlui Duhul Sfânt, iar harul lui Dumnezeu trece din potențialitate, în lucrare vie, dătătoare de viață. El nu se mai ascunde în om, ci, dimpotrivă, se desfășoară atât în plan teoretic și contemplativ, ca model de Evanghelie vie pentru întreaga creștinătate, cât și în planul practic, prin care omul se ridică la cunoașterea lui Dumnezeu Însuși și la împărtășirea cu Ființa Lui, și astfel ajunge la îndumnezeirea prin har. Abia acum harul poate lucra în toată deplinătatea lui, aducând peste creștin bucurie și viață: *„Harul Domnului trebuie să se facă bucurie și viață în voi, și pentru această lucrare va trebui să dați Domnului răspuns, fiilor. Unde lipsește lucrarea harului, lipsește și rodul frăției cereşti dintre voi. Harul are înțelepciune fără de margini, și de la el luați ca să aveți."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 2005).

3. O condiție *sine qua non,* pentru conservarea puterii sfințitoare a harului, este conservarea succesiunii apostolice. Frângerea legăturii *„din uns în uns"*, indiferent de motive, are consecințe dezastruoase pentru Biserică. Invocarea harului devine insuficientă, oricâte merite personale ar avea preotul care îl solicită, dacă în lucrarea de consacrare a sa, ca slujitor al altarului, a intervenit un accident de acest gen. Apostolii au lăsat ca succesori ai lor, pe episcopi, iar aceștia au transmis preoților harisma sigură a adevărului, făcându-i, în acest mod și pe aceștia, posesori ai succesiunii apostolice. De aceea biserica se cere a fi păstrătoare, cu cea mai înaltă grijă, a atributelor de *„apostolică"* și *„sobornicească"*. Succesiunea apostolică garantează conservarea învățăturii apostolice în integralitatea ei, respectiv Sfintele Scripturi ale Noului Testament și Sfânta Tradiție. Ei bine, tocmai aici, la păstrarea Sfintei Tradiții în forma ei originală, trebuie acordată o mare atenție punerii în valoare a succesiunii apostolice, nu numai în forma ei orală, ci și cea aplicată. Părintele Stăniloae apreciază

că *„Bogăția acestui tezaur oral și aplicat nu și-o pot însuși de la antecesori decât cei ce au stat timp îndelungat cu ei. Succesiunea apostolică a ierarhiei implică și această împreună petrecere a celor mai tineri cu cei mai bătrâni, această ucenicie practică"* (Pr. Dumitru Stăniloae, *„Teologia Dogmatică Ortodoxă",* Vol. 3, pag. 165, Editura I.B.M. al B.O.R., 1978).

Se conturează, așadar, o școală a harului, în care prezbiterul, care are și calitatea de *„gheron"* (bătrân), îi formează pe ucenici ca viitori binevestitori ai Tradiției Apostolice. Nu putem să nu ne întrebăm câți episcopi au avut grijă ca, în afară de hirotesia noului preot în treapta de duhovnic și de instalarea lui pripită la parohie, să cerceteze după aceea măcar felul în care acesta se descurcă, îndată ce a intrat cu plugul în ogorul lui duhovnicesc. Mai grav este că nici măcar episcopii nu au primit toți ucenicia practică din școala harului. De exemplu, despre episcopul Nifon Mihăiță al Târgoviștei, se știe că nu a stat în mănăstire nici măcar o zi, ca monah!! (v. *„Evenimentul Zilei"*, din 25 ianuarie 2005, în care, în articolul *„Fără o zi de mănăstire"*, mai citim: *„A fost hirotonit în aceeași zi Ieromonah și Arhimandrit"*, pentru ca imediat să fie trimis *„în misiune bisericească"* tocmai în Canada).

4. Pentru a ne încredința că lucrarea lui Hristos are deplină eficacitate în persoana preotului, trebuie să vedem dacă acesta păstrează o legătură tainică, înnoitoare, cu Stăpânul pe Care Îl reprezintă în fața turmei sale. Nu poate fi slujit corect stăpânul care nu este cunoscut bine de către slujitorii lui. De aceea preotul trebuie să știe exact cine este Hristos și ce cere El de la noi. Abia când se conjugă harul lui Hristos cu învățătura Lui despre Persoana Sa, atunci se poate considera că Hristos este înțeles în deplinătatea Sa, vie și rodnică. Succesiunea apostolică asigură o stabilitate potențială concretă, vie, a lui Hristos în biserică, adică același Hristos cunoscut de toate generațiile anterioare. Dar Hristos Cel viu nu poate fi primit, decât fie prin cei care trăiesc în Hristos, primindu-L și ei cu un oarecare timp înaintea vremii noastre, fie prin lucrarea Duhului Sfânt, *Cuvântul lui Dumnezeu,* care se revarsă asupra bisericii prin darul proorociei – dacă biserica a avut grijă să păstreze cu grijă acest dar. Actualizarea legăturii tainice a preotului cu Hristos se face numai prin împărtășirea lui deasă, dar responsabilă, în care trupul lui se unește cu Trupul lui Hristos, cel care zidește, sufletul lui se unește cu Sângele lui Hristos, care are viață în el, iar duhul lui se unește cu *Cuvântul,* cel care întreține viața. Încă o dată vedem cum lucrează modelul superlativ al legăturii de dragoste dintre Persoanele Sfintei Treimi, aplicat la tainica

legătură de dragoste dintre Dumnezeu şi om. Iar pentru a ajunge aici, curăţia, vrednicia şi veghea preotului trebuie să tindă permanent către coordonate absolute: *„Preotul trebuie să fie om vrednic, om curat şi neobosit în slujire, om ales de iubirea creştinilor, de iubirea lor, care se hrănesc cu Dumnezeu. Aşa se cade să fie ales preotul, şi se cade să fie cel mai bun, mai bun şi mai sfânt decât toată biserica; mai bun, ca să fie pildă bisericii. Oare, ştiţi voi cum se aşezau şi cum erau preoţii în vremea bisericii de la început? O, ce mult voiesc să ştiţi şi să credeţi că preotul trebuie să fie curat şi să se asemene cu Mine, că scris este:* «Nu este ucenic mai mare ca învăţătorul său, dar orice ucenic desăvârşit va fi ca învăţătorul său». *Aşa şi numai aşa înseamnă biserică a lui Hristos. E lumea moartă, şi nu o pot învia şi nu Mă pot strecura s-o trezesc, că preoţii ei fac altceva, nu slujesc lui Hristos. Ei au tocmit darul pe bani, şi nu răsar din cetate, şi vin necunoscuţi de cetate, şi nu se mai ştie rânduiala cea din început, când apostolii Mei intrau prin cetăţi şi era ales cel mai vrednic din cetate şi era aşezat peste cetate, prin descoperire cerească era ales.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 18 aprilie/1 mai 1994).

În ceea ce priveşte Taina Spovedaniei, luată ca un caz particular al lucrării harului preoţiei, trebuie să observăm că dezlegarea dată de duhovnic nu trebuie percepută ca o directivă trasată Cerului, care ar urma să se conformeze îndată şi necondiţionat, şi nici ca un act magic, cu urmări miraculoase. Taina Spovedaniei doar disponibilizează harul, însă nu-l impune cu forţa, strivind liberul arbitru al omului. Este necesară mai întâi o pocăinţă adâncă şi sinceră, ca apoi harul iertării să devină efectiv. De aceea unii teologi ortodocşi apreciază că, de fapt, prin Taina Spovedaniei, credinciosul se auto-iartă.

Cei care pun la îndoială lucrarea de iertare prin harul preotului atunci când observă carenţe grave în conduita morală sau în credinţa acestuia, trebuie să facă distincţie netă între două stări care par a se apropia, în optica unora, până la suprapunere: *„nevrednicia“* şi *„păcătoşenia“*.

Orice om face mai întâi greşeli; apoi, dacă persistă în nepăsare, face chiar şi păcate, datorate firii omeneşti, slabe şi limitate. Dar există păcate de moarte şi păcate care nu sunt de moarte. Sfânta Scriptură, vorbind despre cei ce fac păcate de moarte, arată că pentru aceştia nici măcar nu trebuie să ne rugăm: *„Dacă vede cineva pe fratele său păcătuind – păcat nu de moarte – să se roage, şi Dumnezeu va da viaţă acelui frate, anume celor ce nu păcătuiesc de moarte. Este şi păcat de moarte; nu zic să se roage pentru acela.“* (I Ioan, 5/16).

Un preot cu păcate de moarte şi nepocăite, mai are, oare, dreptul să intre în biserică şi să slujească în Sfântul Altar? Este adevărat că Sfântul Ioan Gură de Aur a afirmat că *„harul nu e oprit de nevrednicia preotului“*, dar preoţii erau pedepsiţi atunci, în anumite situaţii grave, cu caterisirea, în timp ce laicii care aveau păcate mari pe conştiinţă, erau opriţi cu anii, de la Sfânta Împărtăşanie. Aşadar, încă de atunci se făcea distincţie clară între nevrednicie, care nu oprea harul preotului, şi păcătoşenie, care aducea cu sine caterisirea acestuia. De aceea, este total greşită părerea unora că preoţii, fiind o castă aparte, ar fi exoneraţi de observarea riguroasă a acestor canoane, ca şi când ele ar fi date de Sfinţii Părinţi exclusiv laicilor. Alteori se insinuează (nu fără unele scopuri ascunse) că aceste canoane sunt depăşite şi de mult nu se mai aplică, considerându-le fie prea drastice, fie că ele au avut cândva un simplu rol educativ, fiind lăsate pe vremuri tocmai pentru a-i înspăimânta pe creştini şi a-i face să nu mai păcătuiască. Alteori se sugerează că nu mai trebuie respectată litera lor, ci doar duhul lor. Dacă cei care pun la îndoială actualitatea canoanelor se referă aici la Duhul Sfânt, atunci trebuie spus că tocmai pentru că El este Sfânt, aceste canoane îi obligă şi pe creştini la sfinţenie, şi nicidecum la delăsare.

În realitate, cei care construiesc asemenea *„şabloane“* acoperitoare şi le strecoară altora în discursurile lor, sunt tot preoţii (unii dintre ei), pentru a-şi acoperi propriile lor neîmpliniri, prea evidente, încât pot duce uneori la scandal public.

Cuvântul lui Dumnezeu nu spune că harul e ridicat de la toţi preoţii, ci numai de la aceia care, în afară de greşeli, sunt încărcaţi şi cu păcate: iubire de arginţi, mândrie, desfrânare, beţie, simonie, invidie etc. Pentru un preot de mir, desfrânare este însă şi atunci când nu păstrează curăţia trupească, absolut necesară înaintea săvârşirii Sfintei Liturghii. Canonic, el nu mai are dreptul să intre în Biserică, şi cu atât mai puţin în Sfântul Altar. De aceea, cunoscând delăsarea actuală în rândul slujitorilor Bisericii, Dumnezeu le recomandă creştinilor, în *Cuvântul* Său, să nu se mai împărtăşească la preoţii căsătoriţi, ci numai la preoţi călugări îmbunătăţiţi. Cei care însă sunt siguri de curăţia unui preot de mir, pot fi siguri şi de faptul că harul este încă lucrător în el.

Obiecţia nr. 7: *„Se spune că* «cei de la Pucioasa au o misiune», *însă noi, prin noi înşine, nu putem mântui pe cineva.“*

Răspuns: Aici se face o apropiere până la limita confuziei, între *„a avea o anumită misiune“* şi *„a mântui pe cineva“*. Despre misiunea creştinilor din poporul *Cuvântului*, aflăm din *Cuvânt* că:

– trebuie să împartă şi să răspândească acest *Cuvântul lui Dumnezeu* pe întreg pământul: *„V-am aşezat înaintea venirii Mele ca să împărţiţi cuvântul Meu, şi să se strângă lângă el cei ce iubesc să-l împlinească pe el.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 noiembrie 2005);

– trebuie să asculte şi să împlinească tot *Cuvântul lui Dumnezeu* de peste el, ca prin aceste lucrări să se facă pildă tuturor oamenilor: *„O, poporul Meu, ascultă şi împlineşte cuvântul Meu de peste tine, ca să îl împlinească apoi fiii oamenilor.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 ianuarie 2005);

– trebuie să lucreze sfinţenia asupra fiinţei lor, ca să aibă model întreg poporul român şi să aibă Dumnezeu popor sfânt pe pământ: *„O, popor român, tu eşti scris să fii poporul sfinţilor de pe pământ!“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 ianuarie 2005);

– trebuie să se roage fierbinte la Dumnezeu, cu rugăciune adevărată, care cere pentru Dumnezeu, nu pentru om, rugăciune care aduce Duhul Sfânt pe pământ: *„Tu, popor al cuvântului Meu din vremea aceasta, să te rogi fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să te rogi cu durere şi cu credinţă, căci rugăciunea cea adevărată cere pentru Dumnezeu, şi nu pentru om [...], şi ea îl face iubit de Dumnezeu pe om. [...] Duhul Sfânt este răspunsul rugăciunii fierbinţi, care are în ea credinţă şi durere şi stăruinţă.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 13/26 iunie 2005);

– trebuie să se roage cu credinţă şi pentru cei adormiţi din toate veacurile, pentru a le uşura starea în care se află, şi chiar a îndupleca mila lui Dumnezeu spre a scoate din suferinţă pe cei care nu au făcut păcate împotriva Duhului Sfânt (fără a înţelege în mod simplist că această lucrare omenească ar fi echivalentă cu mântuirea acelora, sau că ar substitui, chiar şi în parte, atributul de Mântuitor, care aparţine, de drept şi în întregime, Domnului Iisus Hristos): *„O, creştinii acestui popor, aceasta era menirea lor: să scoată din morţi până la al miilea neam din neamul fiecărui petec de pământ, al fiecărui creştin care s-ar fi lăsat lucrat şi înviat; şi iată, aceasta este menirea şi tâlcul Scripturii care spune că în zilele acelea pământul va da înapoi pe morţii de sub el şi marea va da înapoi pe cei morţi ai ei, fiindcă iată încă o taină, căci fiecare suflet de creştin are o seminţie şi în trup, şi aceasta este Scriptura care spune despre marea care va da înapoi pe cei morţi din ea, ca să se facă împlinit cuvântul:* «Unde îţi este, iadule, biruinţa ta şi boldul tău?»*“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 4/17 ianuarie 1992). Aşa se adevereşte marea milostivire a lui Dumnezeu, Care doreşte ca prin rugăciunile stăruitoare ale unui singur drept, să Se

înduplece şi să mântuiască pe cât mai mulţi din neamul acestuia: *„Vreau, creştine, să fac din tine cer; vreau să fac din tine scaun de odihnă pentru Dumnezeu; vreau să fac din tine Biserică neîntinată şi curată, prin care să se mântuiască toată seminţia ta care nu vrea cu Domnul. Vai de cetăţile şi de neamurile cetăţilor care n-au biserică în mijlocul lor, că aceia, ca şi orbul, nu văd calea şi nu umblă pe ea. Vai de seminţia ta, creştine, dacă nu va avea nici un salvator, că ai şi neamuri plecate din trup, care suspină după vremea răscumpărării lor, şi ai şi neamuri în trup, copilul meu, care nu iubesc calea luminii.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Sfintei Virginia, 11/24 decembrie 1990).

Obiecţia nr. 8: *„Cei de la Pucioasa, care cred în această* «revelaţie» *numită* Cuvântul lui Dumnezeu, *sunt numiţi sistematic* «poporul ales»; *nu se mai vede pe nicăieri smerenia în această ideologie.“*

Răspuns: *Alegerea* este o lucrare dumnezeiască, inevitabilă, în încercarea lui Dumnezeu de a Se apropia de om, pe măsură ce omul se tot îndepărtează de Dumnezeu. Dumnezeu nu poate şi nici nu vrea să ascundă această alegere, aşa cum a făcut şi când l-a ales la început pe poporul Israel: *„Tăinui-voi Eu, oare, de Avraam, sluga Mea, ceea ce voiesc să fac? Din Avraam cu adevărat se va ridica un popor mare şi tare, şi printr-însul se vor binecuvânta toate neamurile pământului, că l-am ales ca să înveţe pe fiii şi casa sa după sine să umble în calea Domnului şi să facă judecată şi dreptate, pentru ca să aducă Domnul asupra lui Avraam toate câte i-a făgăduit.“* (Facerea, 18/17).

Din toate timpurile, alegerea a stat sub voinţa şi plăcerea lui Dumnezeu de a separa binele de rău şi lumina de întuneric. Istoria biblică ne consemnează zeci de cazuri, de anverguri diferite, în care *alegerea* a stat sub semnul proniei dumnezeieşti:

– Moise *a ales* conducători destoinici peste popor: *„A ales, deci, Moise din tot Israelul oameni destoinici şi i-a pus căpetenii în popor: peste mii, peste sute, peste cincizeci, peste zeci.“* (Ieşirea, 18/25);

– Domnul *i-a ales* pe leviţi ca să facă slujbe la cortul adunării: *„În vremea aceea a ales Domnul seminţia lui Levi, ca să poarte chivotul legământului Domnului, să stea înaintea Domnului, să-I slujească, să se roage şi să-I binecuvânteze numele Lui, cum face până în ziua de astăzi.“* (Deuteronom, 10/8);

– Saul *a fost ales* primul rege al lui Israel, prin tragere la sorţi, iar sorţii au arătat voia Domnului: *„Şi a zis Samuel către tot poporul:* «Vedeţi

pe cine a ales Domnul? Asemenea lui nu este în tot poporul». *Atunci tot poporul a strigat şi a zis:* «Să trăiască regele!»*“* (I Regi, 10/24)*;*

– David *a fost ales* de Dumnezeu să fie rege peste Israel în veac, iar pe Solomon, fiul său, *l-a ales* pentru zidirea templului sfânt şi l-a numit fiu al lui Dumnezeu, nu după trup, ci după *alegere: „Cu toate acestea m-a ales Domnul Dumnezeul lui Israel, din toată casa tatălui meu, ca să fiu rege peste Israel în veci, pentru că pe Iuda l-a ales El domn, iar din casa lui Iuda a ales casa tatălui meu, şi din casa tatălui meu şi dintre fiii tatălui meu a binevoit a mă pune pe mine rege peste tot Israelul; iar din toţi fiii mei – căci mulţi fii mi-a dat Domnul – a ales pe Solomon, fiul meu, să şadă pe tronul regatului Domnului, peste Israel. Şi mi-a zis: Solomon, fiul tău, va zidi locaşul Meu şi curţile Mele, pentru că Mi l-am ales pe el de fiu, şi Eu îi voi fi lui tată.“* (I Cronici, 28/4-6);

– Domnul Iisus Hristos *i-a ales* pe cei doisprezece apostoli, iar apoi pe cei şaptezeci, trimiţându-i pe aceştia la propovăduire. Şi, deşi se ştiau *aleşi,* au primit şi umilinţa de a merge fără pungă şi fără toiag şi fără încălţăminte în picioare: *„Iar după acestea, Domnul a ales alţi şaptezeci (şi doi) şi i-a trimis câte doi înaintea feţei Sale, în fiecare cetate şi loc, unde Însuşi avea să vină.“* (Ev. Luca, 10/1);

– Apostolii *au ales* şi ei pentru propovăduire, pe cei mai vrednici şi râvnitori dintre ei: *„Şi a plăcut cuvântul înaintea întregii mulţimi, şi au ales pe Ştefan, bărbat plin de credinţă şi de Duh Sfânt, şi pe Filip, şi pe Prohor, şi pe Nicanor, şi pe Timon, şi pe Parmena, şi pe Nicolae, prozelit din Antiohia.“* (Faptele Apostolilor, 6/5);

– Sfântul Apostol Pavel dezvăluie că *alegerea* bărbaţilor sfinţi, pe care o face Dumnezeu, este hotărâtă înainte de întemeierea lumii. *„Precum întru El ne-a şi ales, înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără de prihană înaintea Lui, mai înainte rânduindu-ne în a Sa iubire, spre înfierea întru El, prin Iisus Hristos, după buna socotinţă a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, cu care ne-a dăruit pe noi prin Fiul Său Cel iubit.“* (Efeseni, 1/4-6);

– Pavel însuşi *este ales* şi chemat la apostolie, deşi era pe atunci un aprig prigonitor al creştinilor: *„Şi a zis Domnul către el:* «Mergi, fiindcă acesta Îmi este vas ales, ca să poarte numele Meu înaintea neamurilor şi a regilor şi a fiilor lui Israel.»*“* (Faptele Apostolilor, 9/15). Iar în Epistola către Galateni, Pavel dezvăluie taina că el a fost ales apostol al neamurilor încă din pântecele maicii sale *(v. Galateni, 1/15).*

Dintotdeauna alegerea făcută de Dumnezeu a depăşit puterea de înţelegere a omului care s-a obişnuit să dea cinstire celui bogat şi puternic,

preţuind mai puţin meritele personale ale celor umiliţi: *„Ci Dumnezeu Şi-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să ruşineze pe cei înţelepţi; Dumnezeu Şi-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le ruşineze pe cele tari.“* (I Corinteni, 1/27); *„Au nu Dumnezeu i-a ales pe cei ce sunt săraci în ochii lumii, dar bogaţi în credinţă şi moştenitori ai împărăţiei pe care a făgăduit-o El celor ce Îl iubesc?“* (Iacov, 2/5).

Cu toate că Dumnezeu Însuşi i-a ales şi i-a numit *„aleşi“*, aceasta nu l-a făcut pe nici unul să se mândrească pentru această alegere, dar nici să se lepede de ea. Dimpotrivă, ei s-au jertfit pentru a împlini chemarea lui Hristos la *„secerişul holdelor“* pe care alţii, înaintea lor, le-au pregătit.

E de la sine înţeles că, având în faţă atâtea exemple ziditoare de suflet, nici *„aleşii“* poporului Noului Ierusalim nu se mândresc cu alegerea lor, ci sunt preocupaţi, cu deplină sobrietate, de responsabilitatea ce le-a fost încredinţată de Domnul pentru vremile pe care le trăim astăzi.

Obiecţia nr. 9: *„Cum de au curajul să interpreteze Apocalipsa? Nici unul din Sfinţii Părinţi nu a avut această îndrăzneală; ba chiar au interzis interpretarea Apocalipsei.“*

Răspuns: Apocalipsa ocupă o poziţie aparte în Biblie, nu numai fiindcă se află la sfârşit, ci mai ales pentru că este singura carte care se referă exclusiv la evenimente viitoare, sub forma unui lanţ de proorocii, care adesea se întrepătrund. Deşi aceste proorocii fuseseră anunţate şi mai înainte (în special în cartea lui Daniel), ele au stârnit acum mari frământări, încât cartea *Apocalipsei* a fost cu greu acceptată în canonul Sfintei Scripturi. Chiar şi aşa, interpretarea proorociilor nu putea să prezinte nici o garanţie, fiind exclusiv rodul minţilor omeneşti; deci o interzicere a interpretării ei literale este întru totul justificată. De aici însă, până la a ajunge să eviţi această carte în mod sistematic, aşa cum se procedează astăzi în biserica din lume, este o cale destul de lungă. Mai profitabil ar fi fost ca ea să fie, totuşi, citită, extrăgându-se toate îndemnurile care sunt indiscutabile, în favoarea unei atitudini de sfială sfântă faţă de *Cuvântul lui Dumnezeu.* Nepăsarea, oricum nu poate duce la nimic bun; dimpotrivă, cunoaşterea textului biblic favorizează o poziţie receptivă atunci când Dumnezeu hotărăşte despecetluirea tainelor apocaliptice, căci era simplu de presupus că Domnul, aşa cum a tâlcuit ucenicilor Săi pildele, aşa cum i-a luminat pe Luca şi pe Cleopa pe drumul către Emaus, tot aşa va face şi cu aceste scrieri. Dar pentru aceasta nu trebuia să ne aşteptăm la încă o apariţie în trup a lui Hristos, premergătoare celei de a doua veniri. Moti-

vația este simplă: El Şi-a întocmit un trup în istorie, din Sfânta Fecioară Maria, şi de aceea nu-Şi mai poate întocmi altul. În schimb, Dumnezeu vine în Duh, vine prin *Cuvânt,* aşa cum a venit la Saul pe drumul Damascului; vine El Însuşi, căci Hristos este *Cuvântul* Care a fost, este şi va fi; vine ca să-i propună omului o ultimă încercare de a se salva de la despărțirea veşnică de Dumnezeu. Şi pentru că vine în Duh, Dumnezeu nu-i poate vorbi omului – care este cu trup şi are simțuri trupeşti – decât prin alt trup, fie direct, fie indirect, căci aceasta este cea mai naturală soluție. Vorbirea indirectă, prin prooroci, este cea mai cunoscută în istorie: proorocii ascultă cuvântul şi îl reproduc, apoi, cu fidelitate. Dar nici vorbirea directă nu este neobişnuită. În acest caz, Dumnezeu Îşi alege un vas a cărui umilință este uneori de neegalat pe pământ, şi prin acesta cuvintează oamenilor. Să ne amintim doar de vorbirea asinei lui Valaam *(v. Numerii, 22/28): „Domnul a deschis gura asinei, şi aceasta a grăit."* (II Petru, 2/16).

Tot aşa şi în zilele noastre, alegând cea mai naturală şi mai simplă cale, Domnul a vorbit prin Sfânta Virginia, prin vocea acestei creştine, a cărei comportare era aşternută din copilărie pe calea sfințeniei. Apoi Domnul a vorbit cu Duhul, prin îngerul Său, prin Mihail, *„cel asemenea lui Dumnezeu"*, care poartă trup inefabil, trup îngeresc, trup de lumină, aşa cum vorbise şi cu Moise, din rugul de foc, trupul îngerului: *„Când S-a pogorât în muntele Sinai Marele Dumnezeu, vrând să dea lege evreilor, prin slujirea şi mijlocirea ta, mare Mihaile, pe aceasta lui Moise o ai descoperit, şi l-ai învățat să cânte: Aliluia!"* (Acatistul Sfinților voievozi Mihail şi Gavriil, Condacul al 6-lea).

La rândul lui, *Cuvântul* se face înger (sol, vestitor) prin înger, peste poporul său şi peste îngerii săi, după cum însuşi Arhanghelul Mihail mărturiseşte în *Cuvânt* despre sine: *„Dacă Tu porunceşti, Doamne, eu împlinesc, şi Te slăvesc în cer şi pe pământ, cuvântând. Glasul Tău cel românesc este în cuvântul meu, iar eu sunt îngerul Tău, cuvântul Tău, care se face înger peste poporul Tău şi al îngerului Tău. Amin."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Sfântului Arhanghel Mihail, 8/21 noiembrie 2005).

Îngerii sunt fără de trup material, dar au trup de lumină, căci *„sunt şi trupuri cereşti, şi trupuri pământeşti; dar alta este slava celor cereşti, şi alta a celor pământeşti"* (I Corinteni, 15/40).

Legătura dintre om şi Dumnezeu nu se poate face fără îngeri, căci îngerii sunt cei care sunt purtători de Dumnezeu, şi aşa Îl împart oamenilor de pe pământ, iar Dumnezeu Se împarte prin *Cuvânt* rostit din cer, acoperindu-Se pe Sine cu trupurile cereşti, de lumină, ale îngerilor, aşa

cum S-a acoperit când S-a întors la Tatăl, înălțându-Se pe îngeri: *„Glasul Meu cel românesc umple văzduhul de slava cuvântului Meu, cel purtat de îngerul Meu, căci Eu, fără înger nu pot să fiu înaintea omului. Îngerii sunt fără de trup, şi Îmi acoperă trupul între Mine şi om, aşa cum l-au acoperit când M-am aşezat în Tatăl, înălțându-Mă pe îngeri, după ce am înviat din răstignire."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 8/21 noiembrie 2005).

Dumnezeu a vorbit oamenilor şi indirect, pe vremea când încă nu venise în trup, şi le vorbea atunci prin prooroci, oameni pe care i-a ales din veci ca să-I fie Lui *„trâmbițe"*. Dar chiar şi cei prin care vorbeşte indirect în vremurile noastre, tot prooroci se numesc, pentru că Domnul i-a ales ca să vorbească oamenilor şi prin ei, fără a fi stânjenit de puterea lor de înțelegere sau de personalitatea lor sau de gradul lor de instruire.

În ceea ce priveşte despecetluirile tainelor *Apocalipsei,* pe care le întâlnim adesea în *Cuvânt,* nu trebuie să ne mire faptul că Domnul Însuşi face aceste dezvăluiri, deoarece în mila Sa pentru om, El îl ajută să cunoască urmările păcatelor lui, să înțeleagă ce are de făcut şi să se pocăiască, pentru ca Domnul să-l poată, apoi, ierta şi primi în grădinile Sale. Totodată, prin *Cuvântul* Său, Domnul răspunde acelor credincioşi, care în repetate rânduri se roagă Lui cu cuvintele: *„Învață-ne pe noi îndreptările Tale!"*.

Obiecția nr. 10: *„Dumnezeu este veşnic şi nu este circumscris unui timp sau unor locuri, aşa cum se pretinde în cartea* Cuvântul lui Dumnezeu. *La Dumnezeu nu contează timpul omului."*

Răspuns: Aici se face aluzie la unele locuri şi timpuri referite concret în *Cuvânt:* comuna Maluri, oraşul Pucioasa, oraşul Bucureşti, Moldova, anul 1955 etc. Şi în Sfânta Scriptură găsim consemnate din abundență locuri şi timpuri, la care Dumnezeu Se raportează cu intervențiile Sale, pentru că Dumnezeu nu l-a părăsit niciodată pe om, chiar dacă omul L-a părăsit mereu pe Dumnezeu. Asta nu înseamnă că cineva L-ar circumscrie pe Dumnezeu vreunui spațiu sau unor timpuri. Dumnezeu însă cunoaşte evoluția evenimentelor, având pre-ştiința lor, şi de aceea poate interveni în mod excepțional, dacă omul cere în mod stăruitor această intervenție, şi dacă cererea lui este pertinentă. Dumnezeu apreciază de asemenea şi statornicia omului în cinstirea *Cuvântului* Său, şi a sărbătorilor hotărâte de biserică în vederea cinstirii sfinților, pentru a se putea statornici o armonie desăvârşită între cer şi pământ, între Biserica triumfătoare şi cea luptătoare.

Obiecția nr. 11: *„Se spune în cartea* Cuvântul lui Dumnezeu *că cel ce e scris acolo, va avea viață veşnică. Nu se compară scrierea într-o carte, cu naşterea din nou, din apă şi din duh, care aduc după sine viața veşnică.“*

Răspuns: Şi aici se face o confuzie, între cartea editată în anul 1995, cu titlul *Cuvântul lui Dumnezeu* (luată ca obiect fizic, material), şi întreaga vorbire a lui Dumnezeu, care este nematerială, dar îşi poate avea un suport corespondent în ceruri – evident, tot nematerial. În sfera preocupărilor din domeniul informaticii, conceptul de memorie virtuală dă un oarecare contur ideii de păstrare a informației în alt mod, complet diferit de cel convențional. Există în mod cert în lumea nevăzută un suport nematerial, care înregistrează exact şi inalterabil toate evenimentele istoriei, fie ele cât de mărunte sau de risipite în spațiul cunoscut al universului. Acesta poate foarte bine să fie asimilat cu o carte, fără a ne mai gândi la ceva care are două coperți, un cotor şi, între ele, un anumit număr de pagini. De altfel, în antichitate, *„cărțile“* nici nu aveau pagini, căci se prezentau sub formă de suluri. *Apocalipsa* vorbeşte în mod repetat despre o asemenea *„carte“,* care, se vede limpede că se construieşte în pas cu istoria, încă de la începuturile lumii: *„Şi i se vor închina ei toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în Cartea Vieții Mielului Celui înjunghiat.“* (Apocalipsa, 13/8);

„Fiara pe care ai văzut-o, era şi nu este, şi va să se ridice din adânc şi să meargă spre pieire. Şi se vor mira cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise de la întemeierea lumii în Cartea Vieții, văzând pe fiară că era şi nu este, dar se va arăta.“ (Apocalipsa, 17/8);

„Şi am văzut pe morți, pe cei mari şi pe cei mici, stând înaintea tronului, şi cărțile au fost deschise; şi o altă carte a fost deschisă, care este Cartea Vieții; şi morții au fost judecați din cele scrise în cărți, potrivit cu faptele lor.“ (Apocalipsa, 20/12).

Desigur că şi cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* stabileşte o corespondență tainică între împlinitorii acestui *Cuvânt* şi cei care se răzvrătesc la auzirea lui, iar Sfânta Scriptură avertizează limpede că nu Dumnezeu îl judecă pe om, ci *Cuvântul* rostit de către Dumnezeu şi nesocotit de către om: *„Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.“* (Ev. Ioan, 3/17);

„Cine Mă nesocoteşte pe Mine şi nu primeşte cuvintele Mele, are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua cea de apoi.“ (Ev. Ioan, 12/48).

Iată însă că am ajuns să fim contemporani atât cu *„ziua cea de apoi“*, în care se precipită semnele sfârşitului, cât şi cu *Cuvântul* rostit de Dumnezeu. Acesta este, deci, cel ce judecă, iar oamenii care se răzvrătesc împotriva *Cuvântului,* au şi fost judecați prin faptele lor de neîmplinire şi rătăcire. El este cartea judecății făpturii**,** şi tot el este Cartea Vieții Mielului, în fiecare din cazuri înțelegându-se nu suporturi fizice distincte, ci colecții de informații distincte, aparținând aceluiaşi Autor: Cel ce rosteşte *Cuvântul.* Fiecare om se plasează singur pe sine în cartea în care se regăsesc faptele sale, urmând ca la judecată să se regăsească fie în ceata celor mulți, care şi-au făcut rost de osândă veşnică, fie în ceata celor puțini, care şi-au făcut locaş de viață veşnică.

Obiecția nr. 12: *„Cuvântul lui Dumnezeu e o persoană, iar aici se confundă cu cartea. Există alt Cuvânt în afară de Mântuitorul? Atunci e clar că e un Hristos mincinos.“*

Răspuns: Din nou se face confuzie între *„carte“* ca obiect fizic, sau chiar ca realitate dual㠸 suport+informație, şi *Cuvântul lui Dumnezeu* ca mesaj, ca învățătură a Sa. Trebuie remarcat că există o afinitate între Persoana Domnului Iisus Hristos şi învățătura Sa, care tinde către identitate. Învățătura Sa este copleşită de Persoana Sa, ca realitate supremă, care reflectă Adevărul absolut. Iar Adevărul se identifică cu Hristos-Cuvântul: *„Iisus Hristos nu e un Învățător ca oricare alt om. [...] Întrucât El este unic, învățătura Lui este şi ea unică. El este identificat cu învățătura Sa, şi învățătura Lui nu poate izvorî decât din El. [...] Iisus Hristos e Învățătorul şi Proorocul prin Sine, nu printr-un dar venit din altă parte. [...] El e Învățătorul în sensul suprem prin Însăşi Persoana Sa, pentru că din Însăşi Persoana Sa decurge învățătura Sa. [...] El e ca atare* «Învățătorul» *şi* «învățătura» *în persoană, dacă este* «lumina» *în persoană. El e Cel ce propovăduieşte şi* «Cel ce Se propovăduieşte» *pe Sine. În El se identifică Subiectul învățăturii cu* «obiectul» *ei. [...] Dar El este şi Învățătorul prin Persoana Lui însăşi, pentru că noi nu medităm la învățătura pe care a dat-o ca la o învățătură detaşată de El, pe care ne silim s-o împlinim singuri. În cazul acesta ea ar fi o altă* «lege». *Noi învățăm privind la Persoana Lui şi putem păşi pe urmele Lui stând în legătură cu El“.* (Pr. D. Stăniloae, *„Teologia Dogmatică Ortodoxă“,* Vol. 2, pag. 115-117, Editura I.B.M. al B.O.R., 1978).

De aceea, *Cuvântul lui Dumnezeu,* care este numele cel nou al lui Iisus, *„Mielul lui Dumnezeu“ (v. Apocalipsa, 19/13),* este expresia sensibilă a manifestării Persoanei Lui, care este izvorul *Cuvântului.*

În Biblie mai sunt consemnate şi alte împrejurări în care *„sulul de carte“*, perceput ca suport material, prefigurează cartea duhovnicească, intitulată *Cuvântul lui Dumnezeu: „Fiul omului, hrăneşte-ţi pântecele şi satură-ţi lăuntrul tău cu această carte pe care ţi-o dau Eu! Şi eu am mâncat-o, şi era în gura mea dulce ca mierea.“* (Iezechiel, 3/3);

*„Atunci am luat cartea din mâna îngerului şi am mâncat-o; şi era în gura mea dulce ca mierea, dar, după ce am mâncat-o, pântecele meu s-a amărât. Şi apoi mi-a zis: tu trebuie să prooroceşti încă o dată...“ (*Apocalipsa, 10/10,11).

Deci, gustând din *Carte,* gustăm din duhul proorociei şi ne umplem de duh, iar duhurile proorocilor se supun proorocilor *(v. I Corinteni, 14/32).* Prin împărtăşirea duhului nostru cu *Cuvântul lui Dumnezeu,* opţiunea creditată pe calea mântuirii este statornică şi eficientă.

Obiecţia nr. 13: *„Nu locul trebuie schimbat ca să te mântuieşti. Poţi să te mântuieşti oriunde în lume. Nu trebuie să ajungi la Pucioasa ca să te mântuieşti.“*

Răspuns: Nu există nicăieri formulată o astfel de recomandare expresă: aceea de a părăsi lumea, venind la Pucioasa. Este adevărat că ieşirea din lume, înţeleasă ca o părăsire fermă şi definitivă a obiceiurilor ei, este reiterată adesea în *Cuvântul lui Dumnezeu,* tocmai pentru că puţini se grăbesc să o facă: *„Să nu înţelegi greşit că cine iubeşte lumea, moare. Cine iubeşte faptele lumii, acela moare.*

Nu iubiţi ce iubeşte lumea, că lumea nu iubeşte cu iubire sfântă. Iubirea să fie între voi iubire duhovnicească, nu diavolească. Să nu iubiţi faptele lumii, faptele ruşinoase, faptele rele.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 decembrie 1988).

Acest îndemn nici măcar nu este o noutate: Sfânta Scriptură îndeamnă în mod repetat să nu iubim faptele lumii, ba mai mult, să ne răstignim pentru lume şi lumea să fie răstignită pentru noi *(v. Galateni, 6/14).* Dar chiar dacă ne separăm în chip radical, de obiceiurile lumii şi de desfrânaţii acestei lumi, ieşind din mijlocul lor şi osebindu-ne *(v. II Corinteni, 6/17),* nu trebuie să şi ieşim fizic din lumea aceasta: *„V-am scris în epistolă să nu vă amestecaţi cu desfrânaţii. Dar nu am spus, desigur, despre desfrânaţii acestei lumi, sau despre lacomi, sau despre răpitori, sau despre închinătorii la idoli, căci altfel ar trebui să ieşiţi afară din lume.“* (I Corinteni, 5/10). De aceea, cei care înţeleg această cerinţă, părăsind obiceiurile lumii, dar fără a ieşi din ea, sunt ca nişte făclii în întuneric, repere

vii pentru cei care ar dori şi ei să meargă pe calea care duce la lumină.

În ceea ce îi priveşte pe cei care sunt deja la Pucioasa, nu a fost alegerea lor aceasta, ci a lui Dumnezeu. Ei sunt poporul Domnului, care se pregăteşte să-L întâmpine la a doua Sa venire, ca o gardă de onoare de pe pământ, similară cu cea din ceruri, a îngerilor.

Obiecţia nr. 14: *„Împărăţia cerurilor nu are nevoie de un spaţiu material ca să fie localizată. Cei de la Pucioasa plasează împărăţia cerurilor în afara omului, într-un spaţiu localizat pe pământ.“*

Răspuns: Afirmaţia este inexactă. Dimpotrivă, *Cuvântul lui Dumnezeu* arată că aşteptarea aşezării împărăţiei lui Dumnezeu în afara inimii omului, este o concepţie specifică omului din lume, nu a creştinilor care aderă la poporul *Cuvântului lui Dumnezeu: „O, nu ştie omul ce înseamnă împărăţia Mea! El o aşteaptă să cadă din cer, să vină în chip văzut, şi nu ştie că viaţa Mea în el este împărăţia Mea în el.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 iunie 2003).

Este întărită, aşadar, învăţătura Sfintei Scripturi, care arată că împărăţia lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut, până nu se zideşte mai întâi înăuntrul omului: *„Şi fiind întrebat de farisei când va veni împărăţia lui Dumnezeu, le-a răspuns şi a zis: Împărăţia lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Şi nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.“* (Ev. Luca, 17/2). Aici, în inima omului, ea rodeşte pace şi iubire cerească: *„Pace cu iubire, că nu este pace fără iubire din cer, căci iubire este cerul care se slăveşte în om, iar cerul este locaşul lui Dumnezeu, şi cu el stau în cel ce Mă poartă cu împărăţia Mea în el, şi Mă dau ca să fiu, căci Eu sunt Cel ce sunt în cei ce Mă poartă pe pământ, şi din ei Mă dau...“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 iunie 2003).

Obiecţia nr. 15: *„Cei de acolo au mereu frică de oameni, ca aceştia să nu împiedice lucrarea lui Dumnezeu. Mântuitorul şi Apostolii nu s-au temut de oameni.“*

Răspuns: Dintotdeauna a existat o împotrivire a omului fără Dumnezeu, faţă de tot ce înseamnă lucrare a lui Dumnezeu peste oameni. Acest tip de om s-a remarcat prin aroganţă şi nesupunere, iar în forme mai agravante, prin răzvrătire şi chiar prin război deschis cu Dumnezeu şi cu îngerii Lui din cer şi de pe pământ. Dumnezeu a respectat însă întotdeauna libera alegere şi voinţă a omului, chiar când era îndreptată spre rău. În acelaşi timp, a fost alături de poporul Său în toate grelele lui încercări, ajutându-l adesea cu lucrare de îngeri. Pe cei aleşi ai Săi i-a îndemnat să

aibă duhul prevederii şi să evite confruntarea directă cu răul: *„Iată, Eu vă trimit pe voi ca pe nişte oi în mijlocul lupilor; fiţi, dar, înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii.“* (Ev. Matei, 10/16).

Iosif a fost îndemnat să ia pruncul şi pe Maria şi să fugă în Egipt, departe de mânia dezlănţuită a lui Irod. Ucenicii au fost preveniţi de Mântuitorul că vor suferi prigoniri, bătăi şi închisori pentru numele Lui, dar ei vor rezista în încercări, prin credinţă, iar Duhul Sfânt va vorbi în numele lor *(v. Faptele Apostolilor, 13/11)*. Tot în *Faptele Apostolilor (16/6)* stă scris despre apostoli că au fost opriţi de Duhul Sfânt să propovăduiască în Asia. Oare, asiaticii din Extremul Orient nu aveau nevoie şi ei de vestea mântuirii, de acest *Cuvânt de la Dumnezeu*? Ba da, însă cruzimea lor şi înapoierea spirituală erau probabil de neînchipuit şi încă de netrecut în acele vremuri. Peste multe secole, când misionarii catolici s-au încumetat să-i evanghelizeze, aceştia au plătit scump temeritatea lor, căci Asia Orientală a dat mulţi martiri Bisericii lui Hristos în acele timpuri târzii.

Lucrarea lui Dumnezeu, oricum nu va putea fi împiedicată, dar împotrivitorii ei vor avea de suferit pentru a se fi răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. De aceea, dacă există o oarecare teamă în poporul lui Dumnezeu în legătură cu oamenii din lume, ea are ca obiect tocmai dorinţa de a nu le facilita sau stimula propensiunea acestora de a se crede infailibili în lupta cu Dumnezeu. Mai degrabă, ei se angajează în lucrarea delicată de a-i preveni pe aceşti răzvrătiţi, chiar cu riscul de a le fi percepută greşit prevenirea, ca o ameninţare.

Obiecţia nr. 16: *„Cine vorbea prin Proorociţa Virginia? Diavolul, sau Dumnezeu?“*

Răspuns: Problema delicată a *„înşelării“,* prin care diavolul încearcă să-l corupă pe om, nu este nouă. Adam şi Eva au fost primii înşelaţi, şi prin ei păcatul a intrat în lume, întunecând-o. După ei, generaţii întregi, începând cu Cain, au suferit o degradare rapidă a valenţelor cereşti, care au fost înlocuite cu altele, pământeşti. Mintea omului s-a stricat, şi apoi s-a stricat şi expresia ei, cuvântul. Oamenii au suferit încurcătura limbilor, ajungând să nu se mai înţeleagă între ei şi să nu mai priceapă voia lui Dumnezeu, asemănându-se dobitoacelor. De aceea a fost nevoie ca Dumnezeu să restaureze valoarea de adevăr a cuvântului prin însuşi *Cuvântul* Său, trimiţând în lume prooroci, care au înlocuit decadenţa cuvântului omenesc, cu perfecţiunea cuvântului ceresc: *„Cuvântul zideşte şi dărâmă în ordinea spirituală. [...] Degenerarea cuvântului, ca slăbire a puterii lui creatoare de adevărată realitate, este semnul degenerării anticipate a subiectului ce-l rosteşte. [...] Dată fiind decadenţa cuvântului în gura oamenilor îndeobşte, puterea, în fapt, a cuvântului omenesc şi mijlocul prin care se dobândeşte această putere, ni se arată în toată evidenţa doar la profeţi. Cuvântul profeţilor are o gravitate şi o putere de penetraţie şi de determinare în bine, cum nu are cuvântul nici unui alt om. E un cuvânt care arde ca focul, care taie ca sabia, care te scoate din comoditate şi amorţire aruncându-te în teamă şi nelinişte, în deciziunea de a-l urma sau în vrăjmăşie neînduplecată împotriva celui ce-l rosteşte. Cei mai mulţi profeţi au sfârşit ucişi. [...] Dată fiind degenerarea subiectelor omeneşti şi, deci, slăbirea cuvântului lor, era necesară această intervenţie a cuvântului dumnezeiesc prin profeţi, pentru restabilirea omului.“* (citate din *„Iisus Hristos sau restaurarea omului“,* pr. Dumitru Stăniloae, pag. 238-240).

Aşadar, venirea în lume a *Cuvântului* este o necesitate puternic motivată teologic şi etic. Ea se obiectivizează însă abia când se iveşte în istorie vasul care culege şi păstrează roadele iubirii care se revarsă dinspre Dumnezeu către om. Iisus Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu, a fost în cel mai înalt grad vasul iubirii, Care a grăit omului faţă către faţă. Proorocii, la rândul lor, au fost şi ei vase de cinste, după măsura în care i s-a dat fiecăruia să proorocească. Sfânta Virginia a fost şi ea un astfel de vas. Tot *Cuvântul* primit de ea a fost spre ridicarea şi zidirea omului din căderea lui. Diavolul nu ar fi putut lucra prin ea cu atâta forţă şi tenacitate împotriva lui însuşi, fără să se surpe pe sine, aşa cum nici pe vremea Mântuitorului n-a putut: *„Cărturarii, care veneau din Ierusalim, ziceau că Iisus are pe Beelzebul şi că, cu domnul demonilor, alungă demonii. Cum poate satana să alunge pe satana? Dacă o împărăţie se va dezbina în sine, acea împărăţie nu mai poate dăinui. Şi dacă satana s-a sculat împotriva sa însuşi şi s-a dezbinat, nu poate să dăinuiască, ci are sfârşit.“* (Ev. Marcu, 3/22-26).

Sfânta Virginia a proorocit neobosit pe pământ, timp de 25 de ani. Cum ar fi putut satana, fără să se surpe pe sine, să propovăduiască prin Sfânta Virginia atâta vreme despre Sfânta Treime şi dumnezeirea deplină a lui Iisus Hristos, despre cinstirea Sfintei Cruci, a icoanelor şi a preoţilor, sau despre necesitatea practicării fără preget a Spovedaniei şi a Împărtăşaniei? Cum ar fi putut diavolul să-i îndemne pe creştini la rugăciune şi la preacinstirea Maicii Domnului, tocmai el, care nu scapă nici un prilej ca s-o ponegrească? Cum ar fi putut el să se bucure când

omul aleargă la biserică pentru a se sfinți, și își sfințește casa și agoniseala cu aghiasmă și cu tămâie? Dimpotrivă, de peste 2000 de ani, el n-a avut odihnă în zbaterile neîncetate de a deștrăma ortodoxia și adevărurile ei de credință. El atacă biserica ortodoxă, încercând s-o dezbine prin așa-zisele *„argumente raționale“,* care neagă sau strâmbă învățătura Mântuitorului, a Apostolilor, a Sfinților Părinți, ademenindu-i, totodată, pe creștini, cu noi standarde ale bunăstării materiale și cu împlinirea poftelor trupului. Cei care s-au lăsat înșelați, au promovat un dialog tainic cu duhurile cele înșelătoare, care le dădeau impresia de siguranță și de putere. În omul care nu s-a lepădat de sine și de păcate, nu putea sălășlui Duhul Sfânt, și de aceea omul păcătos nu putea face parte din trupul lui Hristos, adică din biserică. Acest adevăr îl cunoșteau și creștinii primelor secole, și de aceea preoții îi canoniseau pe credincioșii care aveau păcate grele, cu obligația de a rămâne în afara ușilor bisericii, ca să înțeleagă și să simtă că s-au despărțit de biserică prin păcate, și așa să se pocăiască.

Dar adevărata biserică ortodoxă creștină este trupul lui Hristos, în care nu sălășluiește păcatul, iar oamenii sfințiți și uniți cu Hristos prin Sfintele Taine, și cu Duhul Sfânt prin *Cuvântul lui Dumnezeu,* sunt mădularele ei. Sfânta Virginia nu s-a despărțit niciodată de biserica strămoșească, urmărind cu multă atenție respectarea tuturor obligațiilor creștinești, în special împărtășirea cu Sfintele Taine.

Obiecția nr. 17: *„În Apocalipsă este vorba de o biserică spirituală, situată în cer, nu pe pământ:* «Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu» (Apocalipsa, 21/2). *Atunci, de ce au biserica lor construită sub formă de lotus? Vor să atragă atenția prin ceva material? Moise a primit de la Dumnezeu, prin revelație, cum să construiască cortul sfânt. Bisericile au urmat o tradiție arhitecturală. Ei se rup de tradiția arhitecturală ortodoxă și mai pretind că sunt cei mai ortodocși dintre ortodocși.“*

Răspuns: Problema aceasta este deosebit de complexă. Un răspuns detaliat poate fi consultat în eseul *„Montanism și neomontanism“* din această carte. Vom relua însă aici câteva aspecte mai importante.

Sfânta Scriptură ne învață că biserica este trupul lui Hristos, stâlp și temelie a adevărului, câștigată cu însuși Sângele Său: *„Acum mă bucur de suferințele mele pentru voi, și împlinesc, în trupul meu, lipsurile necazurilor lui Hristos, pentru trupul Lui, adică Biserica.“* (Coloseni, 1/24). În ea s-au adunat toți cei care s-au sfințit prin baia nașterii de sus, din apă și din

Duh: *„Și venind și adunând Biserica, au vestit câte a făcut Dumnezeu cu ei și că a deschis păgânilor ușa credinței.“* (Faptele Apostolilor, 14/27).

Biserică se mai numește însă și casa lui Dumnezeu, în care se adună, pentru a petrece în același duh, toți cei ce s-au făcut un trup cu Hristos, împărtășindu-se cu El: *„Ca să știi, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului Celui viu...“* (I Timotei, 3/15).

Așadar, este un chip spiritual al bisericii, și este și un chip material. Despre chipul material al bisericii scrie în *Apocalipsă* că *„...s-a deschis templul lui Dumnezeu, cel din cer, și s-a văzut în templul Lui chivotul legământului Său...“* (Apocalipsa, 11/19), iar despre chipul spiritual, că *„...Mielul este templul ei“* (Apocalipsa, 21/22), iar biserica este *„mireasa, femeia Mielului“* (Apocalipsa, 21/9). Trecerea de la o stare la alta este jalonată de un eveniment istoric excepțional: *„Și am văzut cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut, și marea nu mai este. Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei.“* (Apocalipsa, 21/1).

La scara timpului cosmic, împlinirea acestei proorocii este iminentă. Tocmai de aceea, Dumnezeu a rânduit o repetiție generală, o împlinire duhovnicească, menită să trezească la realitate în al doisprezecelea ceas – dacă mai este posibil – pe cei care au adormit așteptând, asemenea fecioarelor celor neînțelepte. Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, zidită după poruncă cerească în numai trei luni, apare în peisajul bisericesc ca un semn al atenției, un proiect al celei cerești, despre care proorocește *Apocalipsa* la capitolul 21, versetul 1. Ea este îngrijită de către creștini iubitori de viață sfântă *(v. Apocalipsa, 21/3);* are douăsprezece porți *(v. Apocalipsa, 21/12);* este ocrotită prin legământ de orice spurcăciune și minciună *(v. Apocalipsa, 21/27);* este hărăzită a deveni Chivotul Bisericii cerești, tronul lui Dumnezeu și al Mielului *(v. Apocalipsa, 22/1).*

În ceea ce privește *„forma de lotus“,* am putea spune că este, mai degrabă, o iluzie optică, dată fiind eroarea de paralaxă care însoțește orice privire piezișă. Puțini știu că, de fapt, planul construcției, la nivelul solului, are formă de cruce, așa cum au majoritatea bisericilor ortodoxe. Restul construcției îmbină referințe biblice (legate de proporții, numărul de uși etc.), cu precizări de finețe, vizând amănunte arhitecturale, primite direct de la Dumnezeu, prin *Cuvântul* Său (spre exemplu, numărul de 33 de cupole care alcătuiesc acoperișul). În nici un caz cei ce au construit

această biserică nu au avut în intenție nici să epateze, nici să sugereze vreo simpatie oarecare cu vreun curent religios sau artistic. Asocierile stupide (care s-au făcut în decursul timpului, pornind de la așa-zisa *„formă de lotus“*), cu case de adorație Baha'I, temple *New Age* sau vile „stil Kokojniki“, nu pot trezi decât o sinceră compătimire la adresa celor ce au avut imaginația atât de pulverizată.

La acuzația că acest sfânt locaș *„s-a rupt de tradiția arhitecturală ortodoxă“*, reamintim că amănuntul esențial (planul în formă de cruce) a fost respectat, iar forma arhitecturală a bisericii de la Pucioasa a fost revelată *(v. Apocalipsa, 21/10-27),* de data aceasta, de Însuşi Dumnezeu. De asemenea, şi construcția ei a fost dirijată pas cu pas, prin mesaje sfinte, revelate prin *Cuvântul lui Dumnezeu: „Sfânta Treime este şi dă putere peste lucrul care se săvârşeşte în hotarele acestui loc, loc care poartă în mijlocul lui piatra de început a lucrării de mântuire care va cuprinde tot pământul, căci România va fi lumină peste pământ, va fi făclia lui Dumnezeu peste cei adormiți ai acestei vremi, peste cei de sub întunericul acestei vremi.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 august 1991);

„...nu se putea crede îndeajuns atunci când am fost cu voi şi am aşezat piatra cea de început şi am spus că vom fi gata în curând. Iată, mai este un pic de lucru şi vom sfârşi şi vom fi şi vom pecetlui această lucrătură de piatră, această cetate coborâtă din cer, căci din cer este pogorâtă. Este prin cuvânt coborâtă, şi cuvântul s-a întrupat, şi este din cer cetatea aceasta şi se numeşte cetatea Noului Ierusalim. Şi de la ea va răsări cetatea cea întreagă şi va fi Ierusalim ceresc pe pământul României.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 octombrie 1991).

În ceea ce priveşte sintagma *„tradiția arhitecturală ortodoxă“,* este de remarcat, pe de o parte, că ea vizează un aspect colateral, a cărui semnificație eshatologică este minoră, iar pe de altă parte, confuzia voită, care se intenționează a se face cu Sfânta Tradiție. Bisericile ortodoxe au avut dintotdeauna o diversitate impresionantă de forme, printre care n-a lipsit forma rotundă. Mai mult, unele locaşuri de cult s-au sfințit prin reabilitarea anumitor construcții care avuseseră anterior o destinație cu totul diferită, şi deci nu corespundeau deloc aşa-zisei *„tradiții arhitecturale ortodoxe“*. N-a fost nici un impediment în a se recupera, spre exemplu, resturile unui templu păgân (Biserica de la Densuş), o sală de mese a unei întreprinderi (Biserica Sfântul Nicolae-Uzinele Malaxa din cartierul 23 August, Bucureşti), o casă de locuit (Biserica Sapienței, ca şi încă alte câteva în Bucureşti). Nimeni nu s-a scandalizat reclamând respectarea

„tradiției arhitecturale ortodoxe“, când un preot mai îndrăzneț a improvizat o biserică într-un garaj din prefabricate, iar altul, într-un cort luat cu împrumut de la o unitate militară, şi nici când, după surparea parțială a Bisericii Mătăsari (consecință directă a neglijenței preotului paroh Constantin Cornițescu), aceasta a fost complet demolată şi apoi reconstruită alături, din tablă; toate, evident, sub acoperirea *„provizoratului“,* care se întinde, în fiecare caz, pe mai mulți ani de zile.

Lipsa de respect față de revelațiile biblice este, poate, singura explicație a acestei obiecții vădit tendențioase. În orice caz, ortodoxia nu stă în forma bisericilor, nici în materialele de construcție folosite la zidirea lor, ci în săvârşirea Sfintei Liturghii în comuniunea credincioşilor. Iar în vremuri de restriște, când Sfânta Liturghie se săvârşea în aer liber, biserica-locaş era pământul şi cerul.

Obiecția nr. 18: „*O definiție spune că* «Biserica este comunitatea tuturor celor botezați, fie ei sfinți sau păcătoşi». *Deci biserica nu e formată numai din sfinți, aşa cum se propune la Pucioasa, ci şi din păcătoşi; ei toți se numesc creştini şi toți sunt frați de credință.“*

Răspuns: Sfânta Scriptură arată că *„Hristos este cap Bisericii, iar Biserica este trupul Său, al cărui Mântuitor şi este“* (Efeseni, 5/23). Pornind de la acest citat, părintele Dumitru Stăniloae susține că *„...cei doi factori, Hristos şi umanitatea, sunt atât de uniți în Biserică, încât în Biserică nu poate fi văzut unul fără altul, şi nu se poate vorbi despre unul fără celălalt“* (Pr. D. Stăniloae, *„Teologia dogmatică ortodoxă“,* Ed. I.B.M. al B.O.R., Bucureşti, 1978, vol. II, pag. 209).

Putem vorbi, oare, de unitate între Cap, Care este Hristos, şi trup, care este biserica, proclamând, totodată, o distincție netă între sfințenia absolută a lui Hristos, Cel fără de păcat, şi un conglomerat de sfinți şi păcătoşi, care se pretind a fi biserică? Unde mai este, atunci, unitatea? Unitatea ar deveni posibilă abia atunci când fie Hristos Şi-ar pierde sfințenia, fie biserica ar deveni *„Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă şi fără de prihană“* (Efeseni, 5/27).

Întrucât prima variantă este exclusă, căci Hristos este prin fire *„Sfântul lui Dumnezeu“* (Ev. Luca, 4/34), rămâne ca biserica, ce se pretinde a fi a lui Hristos, să devină sfântă şi fără de prihană. Dar cine este biserica? Oare, sunt zidurile sau altarul? Nu este ea obştea creştină, turma lui Hristos? Iată, deci, cine este chemat la sfințenie, nu dintr-o pretenție exagerată, ci dintr-o cerință vitală, demonstrată matematic. Sfințenia nu

este nici o infatuare, nici un moft, aşa cum consideră unii care declamă ca absolut necesară o armonie convenţională între puţinii sfinţi şi mulţii păcătoşi; ea este voia lui Dumnezeu: *„Căci voia lui Dumnezeu aceasta este: sfinţirea voastră.“* (I Tesaloniceni, 4/3).

Dar pentru a atinge sfinţenia, creştinii trebuie să moară păcatului, care zace ascuns în plăcerile lumeşti şi trupeşti: *„Când auzi de Biserică, să ştii că se vorbeşte de mulţimea sfântă a celor ce cred, care, murind vieţii lumeşti şi trupeşti, sunt pe cale spre sporirea vieţuirii în Hristos.“* (Sfântul Chiril din Alexandria: Glaphyra, P.G., 69, col. 225).

Părintele Stăniloae apreciază că nu numai aproprierea sfinţeniei, ci şi asumarea infinităţii lui Dumnezeu (care poate fi asimilată cu îndumnezeirea omului) ne vor fi accesibile, dacă vom alege deschiderea către orizonturile în care a fost ridicată umanitatea lui Hristos: *„Sf. Chiril din Alexandria a insistat mult asupra acestui fapt, spunând că numai însuşindu-ne starea de jertfă a lui Hristos putem intra şi noi la Tatăl.“* (Pr. D. Stăniloae, *„Teologia dogmatică ortodoxă“,* Ed. I.B.M. al B.O.R., Bucureşti, 1978, vol. II, pag. 220).

Biserica devine nu numai obiectul sfinţirii, ci şi locul unde se cultivă virtuţile: *„Jertfa noastră, ca renunţare la păcate – formele variate ale egoismului – ia forma virtuţilor. De aceea Biserica este şi locul în care se cultivă virtuţile, cu deschideri iubitoare spre Dumnezeu, după asemănarea lui Hristos, Care este* «fiinţa virtuţilor»*, după Sfântul Maxim Mărturisitorul.“* (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 221).

Inexorabil, sfinţenia trupului nu se poate realiza, decât simultan cu sfinţenia fiecărui membru în parte; căci dacă ochiul este bolnav, cum putem spune că trupul vede bine şi e sănătos? De aceea creştinii, membrii bisericii, trebuie toţi să aspire către sfinţenie şi să şi-o aproprieze: *„Noi ştim că, nefiind ai lumii acesteia, ai păcatului, suntem ai împărăţiei învierii.“* (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 226);

„Numai pentru că Biserica e un trup format din astfel de mădulare, pe cale de pnevmatizare, binevoieşte să locuiască în ea Hristos Cel înviat, sau numai în vederea acestei pnevmatizări a mădularelor ei, ca cei ce sunt preocupaţi de aceasta, fapt propriu îndeobşte membrilor Bisericii, vrea să locuiască Hristos ca într-un locaş adecvat sau pe cale de a se face cât mai adecvat.“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 228).

Folosirea uşuratică a expresiei *„fraţi în credinţă“*, atât pentru sfinţi cât şi pentru păcătoşi, este deliberată, urmărindu-se ascunderea faptului că aceştia au şi practică fiecare câte un crez diferit: sfinţii îşi proclamă deschis credinţa într-o biserică sfântă, sobornicească şi apostolească, pe

când ceilalţi pun la îndoială că sfinţenia este posibilă la fiinţa umană. Despre sobornicitatea acestora din urmă, ştim că ea s-a oprit pe la anul 787, ca să-şi tragă răsuflarea. Cât despre apostolicitatea lor, ea a rămas ancorată undeva, în istoria antică. De asemenea, numele de creştini nu-l pot purta decât cei ce poartă chipul lui Hristos până la asemănarea deplină cu El, despre care Apostolul Pavel spunea: *„M-am răstignit împreună cu Hristos; şi nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăieşte în mine.“* (Galateni, 2/20).

Obiecţia nr. 19: *„Hristos a venit pentru cei păcătoşi, nu pentru cei sfinţi. Cei bolnavi au nevoie de doctor, nu cei sănătoşi. Cei care se cred pe ei înşişi* «sfinţi»*, nici nu pot fi sfinţi, pentru că stau în păcatul părerii de sine, al mândriei. Oare, cei care merg la biserică şi se împărtăşesc, nu sunt pe cale spre sfinţire? Cine poate şti eforturile lor şi inima lor, ca să-i judece? Chiar şi numai prin faptul că vin la biserică în fiecare duminică şi se spovedesc, ei se curăţesc de păcate. Cine îi poate judeca şi aprecia că sunt păcătoşi şi, deci, nu sunt mădulare ale bisericii? De aceea biserica e formată din păcătoşi pe cale de sfinţire, nu din sfinţi. Ce nevoie ar mai fi atunci ca Dumnezeu să-Şi facă o biserică separată, formată numai din* «sfinţi»*?“*

Răspuns: Este aici o încercare încăpăţânată, dar neputincioasă, de a promova cu forţa acelaşi mare neadevăr, care pretinde că sfinţenia este opţională, neadevăr dezbătut deja pentru obiecţia precedentă. Răspunsul nu poate fi decât acelaşi, indiferent cum l-am formula: **nu se poate ajunge la Dumnezeu fără sfinţenie; nu se poate atinge sfinţenia fără jertfă.** Cine nu vrea să dea nimic de la el, aşteptând mereu ca să primească el de la Dumnezeu, va trebui să aştepte în zadar, mult şi bine; altminteri, jertfa lui trebuie să fie renunţarea la păcate: *„La starea Lui de jertfă continuă şi de jertfitor continuu, ne atrage Hristos şi pe noi. [...] Jertfa noastră constă într-o vieţuire curată, în rugăciune şi în alte daruri pentru semenii noştri lipsiţi, şi pentru întreţinerea lucrării în Biserică în vederea mântuirii. Jertfa noastră constă, în esenţă, în renunţarea la noi, pentru a intra în relaţia iubitoare cu Dumnezeu Cel infinit.“* (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 233-234).

Să remarcăm aici şi curajul lăudabil, lipsit de ifose şi de teama de a nu fi taxaţi drept *„plini de îngâmfare“*, cu care primii creştini se numeau unii pe alţii **sfinţi,** fiind chiar convinşi că şi sunt: *„Tuturor celor ce sunteţi în Roma, iubiţi de Dumnezeu, chemaţi şi sfinţi: har vouă şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, şi de la Domnul Iisus Hristos!“* (Romani, 1/7).

Sfinții se ajutau unii pe alții în mod preferențial, fără a se teme că vor fi acuzați de spirit îngust, de castă, care refuză deschiderea către *„ecumenism“*: *„...ajutorul meu la Ierusalim să fie bine primit de către sfinți.“* (Romani, 15/31); *„Cât despre strângerea de ajutoare pentru sfinți,...“* (I Corinteni, 16/1).

Numai cei ce s-au sfințit în numele lui Iisus Hristos pot fi numiți sfinți: *„Bisericii lui Dumnezeu, care este în Corint, celor sfințiți în Iisus Hristos, celor numiți sfinți...“* (I Corinteni, 1/2).

Până şi copiii creştinilor pot deveni sfinți: *„Altminterea, copiii voştri ar fi necurați, dar acum ei sunt sfinți.“* (I Corinteni, 7/14).

În fine, tot din Sfânta Scriptură aflăm ce înseamnă cu adevărat *„frați în credință“*, părtaşi ai chemării cereşti: *„Pentru aceea, frați sfinți, părtaşi chemării cereşti, luați aminte la Apostolul şi Arhiereul mărturisirii noastre, la Iisus Hristos.“* (Evrei, 3/1).

Simpla frecventare a bisericii, făcută chiar mulțumitor de des, nu ajută în chip necondiționat la sfințirea omului, căci biserică înseamnă altceva decât s-au obişnuit creştinii din lume să creadă: *„...una este cuvântul biserică, şi alta este cuvântul Biserică a lui Iisus Hristos, întru ascultare de Iisus Hristos. Oamenii bisericii îşi bat joc de Dumnezeu, iar Eu le voi cere cont numaidecât şi le voi arăta rodul lor; le voi arăta cu degetul lumea cea păstorită de ei, care n-are post, n-are rugăciune, n-are sfială, n-are acoperământ creştinesc, şi are podoabe păgâneşti. N-are pocăință lumea şi nu se dă din calea păcatelor. Toată lumea şi-a făcut împărăție şi tronuri pe pământ şi veşmânt pe pământ, şi se duce lumea la biserică să ia Trupul lui Hristos. O, ce blasfemie! că şi porcii au fugit dinaintea Mea când am intrat în cetatea păzitorilor de porci, dar lumea cea iubitoare de păcate vine şi cere de la biserică trupul Meu ca să-l bage în iad, că nimeni nu mai face lucrarea adevărată de străjer al celor sfinte, că zice că cele sfinte nu se spurcă. Nu aşa se foloseşte Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 25 aprilie/8 mai 1994).

E adevărat că Hristos a venit pentru cei păcătoşi, dar rugăciunea *Tatăl nostru* a dat-o numai ucenicilor, nu lumii. De aceea, numai cei ce se fac ucenici ai lui Hristos au dreptul s-o rostească. Iar de împărtăşit, nu i-a împărtăşit, decât pe apostoli, care, în afară de Iuda, erau curați prin *Cuvântul* lui Hristos, adică prin învățătura cerească pe care o primiseră şi o lucraseră timp de trei ani de zile. Iar Iuda, care nu era curat, căci nu se îmbrăcase cu *Cuvântul* lui Hristos, s-a împărtăşit cu nevrednicie, şi pentru aceasta şi-a atras osânda. Biserica este trupul lui Hristos, dar numai dacă

membrii ei se împărtăşesc cu vrednicie cu Trupul lui Hristos. Cei ce se spovedesc şi se împărtăşesc mecanic, şi nu trăiesc în viața lor învățătura lui Hristos, o fac spre osândă, precum Iuda. Despre ei, Sfânta Scriptură arată că nu mai pot sta în trupul lui Hristos, căci sunt mlădițe uscate, care se taie din viță şi se aruncă în foc: *„Dacă cineva nu rămâne în Mine, se aruncă afară, ca mlădița, şi se usucă; şi le adună şi le aruncă în foc şi ard.“* (Ev. Ioan, 15/6).

Dar despre cei care nici măcar nu se împărtăşesc la Sfânta Liturghie, ci vin doar ca spectatori (şi uneori toți, biserica întreagă, fac aşa!), ce să mai zicem?

Dumnezeu n-are nevoie să-Şi formeze o biserică separată, de sfinți, pentru că El Şi-a păstrat mereu o rămăşiță sfântă, ca să poată fi credincios *Cuvântului* Său spus de peste veacuri: *„...şi iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.“* (Ev. Matei, 28/20). El a păstrat-o însă în taină până la sfârşit, aşa cum îi ținea în taină pe cei 7000 de bărbați aleşi, din vremea Proorocului Ilie *(v. III Regi, 19/18)*, căci ştia că atunci când o va scoate la lumină, va stârni mare pizmă şi împotriviri – lucru care s-a şi întâmplat.

Obiecția nr. 20: *„Duhul Sfânt lucrează pretutindeni în lume, chiar şi la păgâni; aşa spun şi ortodocşii. Dovadă sunt frânturile de adevăr care se găsesc în religiile lor. Toate religiile susțin pacea, căci acesta e un adevăr comun, deci Duhul Sfânt lucrează în toate religiile lumii pentru a aduce pacea, înțelegerea, toleranța între oameni. De aceea, Duhul Sfânt nu Se poate localiza, preferențial, într-o comunitate creştină anume, în care să facă lucrare de pastorație şi de revelație specială (în speță, în mănăstirea de la Pucioasa).“*

Răspuns: Este tulburător să aflăm că o poziție atât de neortodoxă stă ascunsă chiar la noi acasă. Dar iată că aşa este: Înalt Prea Sfințitul Serafim Joantă, la a XII-a întâlnire internațională *„Oameni şi religii“*, care a avut loc la Bucureşti între 30 august şi 1 septembrie 1998, pledând pentru sincretismul religios, afirma: *„Cine poate fi atât de orb sufleteşte ca să nu vadă în aceasta mâna lui Dumnezeu, lucrarea Duhului Sfânt, Care <u>nu încetează să conducă lumea</u> în mod misterios, <u>spre unitatea ei în Hristos?</u>“* (sublin. ns.).

Să nu fi citit ÎPS Serafim ce scrie în Biblie despre raporturile dintre Dumnezeu şi *„lume“*? Nu ştie el cine conduce lumea?

„...Eu nu sunt din lume.“ (Ev. Ioan, 17/16);

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.“ (Ev. Ioan, 18/36);

„...vine stăpânitorul acestei lumi şi el nu are nimic în Mine.“ (Ev. Ioan, 14/30).

Iată şi replica lui Dumnezeu, dată imediat după ce această adunătură de *„oameni şi religii“* (în speță, de *„eretici şi apostazii“*) s-a risipit în toate colțurile lumii, pentru a le oferi tuturor *„credincioşilor“,* supuşi lor, fructele otrăvite ale ecumenismului: *„S-au sculat oameni cu duh de fiară, Fiule scump, şi au stricat dogma dumnezeirii şi au spus că Duhul Sfânt, al Treimii Dumnezeieşti, lucrează pe furiş de Tine, deosebit de Tine. Iată, aceasta este erezia de dinaintea venirii Tale, erezie cu care au venit în țara cuvântului Tău oameni cu duh de fiară. Dar Tu Te-ai despărțit de biserica cea omenească de pe pământ, că Tu ai strigat mereu la ea să nu facă erezie prin omul care a venit şi a spus:* «lepădare de credința cea din părinți», *şi a spus:* «ecumenism» *acestei lepădări a bisericii creştine. [...] S-a făcut eretică biserica.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Maicii Domnului, 21 noiembrie/4 decembrie 1998).

În concepția creştinismului apusean, biserica îşi diminuează drastic rolul în mântuirea omului, îndată ce aceasta este percepută doar ca o reconciliere juridică între Dumnezeu şi om. Catolicii au păstrat biserica, dar i-au deformat până la schimonosire chipul, transformând-o într-o instituție-mamut, asemănătoare celorlalte concerne multinaționale din lumea laică. Protestanții au mers mai departe, slăbind caracterul văzut al bisericii, până la dispariție. Nici ortodocşii n-au stat degeaba, mergând cu instituționalizarea bisericilor naționale în urma catolicilor, cu paşi grăbiți, dornici, probabil, să-i prindă pe aceştia din urmă. Dar ceea ce dă viață cu adevărat creştinismului, este prezența Duhului Sfânt în biserică.

Este adevărat că Duhul Sfânt este asemenea vântului, care suflă unde voieşte, dar niciodată El nu este despărțit de Hristos. De altfel, însăşi înființarea văzută a bisericii la Cincizecime este un act prin care Duhul Sfânt preia şi, totodată, înlocuieşte lucrarea văzută a lui Hristos pe pământ. În acelaşi timp, nu trebuie să considerăm că Duhul Sfânt şi Hristos Îşi schimbă succesiv rolurile, din prim-plan în planul secund, şi invers, nici că Se transformă în intermediari Unul pentru Celălalt: *„De fapt, Duhul Sfânt trebuie socotit totdeauna ca Duhul lui Hristos, deci nu trebuie văzut în nici un fel despărțit de Hristos. E falsă imaginea unui Hristos în cer, şi a Duhului Sfânt în Biserică (sau mai larg, în duh ecumenist, pe pământ oriunde, în orice religie), pentru că nu ia în serios unitatea Persoanelor treimice. Aceasta duce sau la raționalism, sau la sentimentalism, sau la amândouă ca atitudini paralele, ducând fie la instituirea unui locțiitor al lui Hristos, ca în catolicism, fie la afirmarea unui individualism, inspirat de capriciile sentimentale, considerate ca impulsuri ale Duhului Sfânt şi neținute în frâu de prezența unui Hristos Care ne înfățişează o umanitate de model bine conturată.“* (Pr. Dumitru Stăniloae, op. cit., pag. 197).

Iată, deci, de unde a preluat ortodoxia această mentalitate care desparte ceea ce este de nedespărțit (unitatea de ființă şi de voință a Persoanelor Sfintei Treimi): de la *„frații creştini“* catolici şi protestanți. Din nefericire, acesta nu este singurul împrumut pe care ortodoxia modernă şi l-a permis de la ceilalți *„creştini“*, care au abandonat de mult sfaturile duhovniceşti şi canoanele lăsate de către Sfinții Părinți.

Preluarea acestor mentalități, şi în general tendința către o conduită din ce în ce mai relaxată, a fost posibilă tocmai prin deschiderea spre dialog, pe care au promovat-o în ultima vreme, cu excesivă permisivitate, unii ierarhi ortodocşi față de ceilalți *„creştini“,* sub naiva acoperire că vor putea astfel să-i aducă şi pe aceia la adevărul ortodoxiei. Istoria mai consemnează câteva încercări eşuate de acest gen, ale căror consecințe au fost dintre cele mai grave. Spre exemplu, încercarea de a propune monofizitismul ca o concesie, pentru a-i întoarce pe nestorieni la ortodoxie; sau introducerea adaosului *„filioque“* în Simbolul de credință al bisericii apusene, pentru a-i atrage pe arieni la *„dreapta credință“*, care înceta însă a mai fi dreaptă tocmai prin acest adaos.

În acelaşi timp, nu putem să nu remarcăm şi verticalitatea unor creştini ortodocşi, cum ar fi călugării de la Sfântul Munte Athos, sau ieromonahul Serafim Rose, care au scris cu curaj împotriva ecumenismului modern, demascându-l ca **erezie** şi **lucrare demonică.**

Cei care au îmbrățişat această cauză au ajuns să răstălmăcească Scripturile, în încercarea de a-şi motiva acțiunile lor dezbinătoare. Ei îşi motivează cameleonismul prin cuvintele *„M-am făcut tuturor toate“* (I Corinteni, 9/22), uitând că prin aceste cuvinte, Sfântul Apostol Pavel nu spune că s-a făcut păgân ca să-i atragă pe păgâni la Evanghelia lui Hristos, ci că s-a potrivit cu ei în vorbire şi i-a aşteptat cu răbdare, eventual amânând abordarea unor chestiuni mai delicate, pentru a nu face ca prin *„hrana cea tare“* aceştia să-şi zdrobească *„dinții de lapte“*. În ceea ce priveşte păcatele lor, Pavel însuşi le spune ceea ce şi el ştie de la Domnul: *„Ieşiți din mijlocul lor şi vă osebiți, zice Domnul, şi de ce este necurat să nu vă atingeți, şi Eu vă voi primi pe voi.“* (II Corinteni, 6/17).

Are, aşadar, Duhul Sfânt tendința de a Se localiza preferențial, îndată ce pe unii creştini, care persistă în păcate, inevitabil îi ocoleşte? *„Sfințenia, devenită prin participare însuşirea Bisericii şi a membrilor ei, constă în primul rând în curățirea de păcate şi în puterea menținerii în ea şi a înaintării într-o viață de virtuți. [...] Biserica este laboratorul în care Duhul lui Hristos ne face sfinți, sau chipuri tot mai depline ale lui Hristos.“* (Pr. Dumitru Stăniloae, op. cit., pag. 274-275).

Aşadar, pentru cel care intră în biserică, sensul este univoc: întâi trebuie să facă alegerea potrivită, găsind acea biserică în care sfințenia este însuşirea definitorie a ei şi a membrilor ei, şi abia după aceea, intrat în *„laboratorul“* Duhului Sfânt, să-şi aproprieze pentru sine sfințenia bisericii pe care a ales-o. Cei care se cred mântuiți, fiind încă în afara bisericii, sau cei care se grăbesc să intre în prima biserică pe care o întâlnesc în cale şi acolo să rămână, gândind că *„toate bisericile au pe Duhul Sfânt, deci sunt ale lui Dumnezeu“*, vor avea mari şi multe dezamăgiri.

Obiecția nr. 21: *„Visele acelea ale Virginiei, cu proorociri, sunt asemenea celor ale lui Mahomed şi Mormon. Ei, în urma viselor avute, au rătăcit populații întregi; aşa şi această proorociță.“*

Răspuns: Referirile la Mahomed şi Mormon sunt cu totul neinspirate. Mahomedanismul este un curent religios mai nou decât religia creştină, cu care intră îndată într-o competiție neloială, deoarece îşi propune să-l dizloce prin forță. Visele de mărire ale lui Mahomed, care s-a vrut cu orice preț profet, au însemnat începutul unui război religios surd, care va dizloca popoare, va stârpi triburi şi națiuni întregi, va face milioane de victime, dar şi creştini martiri anonimi, cu nume mare la Dumnezeu. *„Visele“* atribuite Sfintei Virginia n-au avut niciodată – nici măcar tangențial – îndemnuri pentru a părăsi sau a deforma ortodoxia tradițională.

Despre Mahomed s-au scris multe fantezii, dar el rămâne realmente un personaj istoric. Nimic din legendele țesute în jurul lui nu-l poate atinge. Toate scrierile rămase de la el nu reprezintă decât, aproape cuvânt cu cuvânt, discursurile pe care le-a ținut în cursul vieții sale. Viața lui, de asemenea, o descoperim descrisă de biografi responsabili, fiind ca oricare alta, fără minuni şi fără exagerări, dar, în egală măsură, fără nici o chemare profetică autentică, mărturisită de Dumnezeu şi de îngeri. Vorbind despre Mahomed, Ernest Renan scrie: *„Mahomed n-a voit să fie taumaturg; el n-a voit să fie decât profet, şi încă un profet fără miracole. El repeta fără încetare că este un om ca şi ceilalți, muritor ca şi ceilalți, țintă pentru păcat şi având nevoie, ca oricare altul, de mila lui Dumnezeu.“* (Ernest Renan, *„Études d'histoire religieuse“,* Ed. Michel Lévy freres, Paris, 1864, pag. 231).

Cauzele pentru care legendele musulmane din lumea arabă (exceptând Persia) au rămas atât de puține şi sărace, se datorează faptului că aici elementul mitic lipseşte aproape cu desăvârşire. Fără îndoială că viața lui Mahomed, ca şi a celorlalți mari fondatori de religii omeneşti, este descrisă astăzi cu mare fast şi împănată cu miracole, dar în ceea ce-l priveşte pe Mahomed, acestea provin aproape fără excepție de la şiiți, dominați de imaginația lor persană. Arabia din vremea lui Mahomed ajunsese la un prea mare rafinament intelectual pentru a se mai putea lăsa încântată de legende supranaturale de cea mai grosieră speță. Mult timp Mahomed s-a rezumat să repete că Dumnezeu l-a trimis să predice legea Sa, fiind zgârcit şi sobru în declarațiile publice. O singură dată a încercat să fabuleze, tentativă care s-a dovedit a fi un mare eşec: *„Singura dată când Mahomed a vrut să-şi permită o imitație a fanteziilor transcendentale ale altor religii, în călătoria sa nocturnă la Ierusalim, călare pe un animal fantastic, lucrurile au luat o turnură proastă: această povestire a fost însoțită de o furtună de proteste; mai mulți dintre discipolii săi abjurară, iar profetul a fost silit să-şi retragă afirmațiile inițiale, declarând că această miraculoasă călătorie, prezentată la început ca reală, n-a fost decât un vis. Toate legendele arabe despre Mahomed, aşa cum sunt regăsite la Aboulfeda, spre exemplu, se rezumă la câteva povestiri inventate cu multă sobrietate.“* (Ernest Renan, op. cit., pag. 239).

Elementele legendare ale islamismului nu reprezintă, aşadar, cu nimic spiritul arab, marcat de pragmatism şi sobrietate. A pune pe seama lui Mahomed toate exagerările ulterioare, care au împrumutat, de fapt, gustul persan, este o incontestabilă eroare.

Dar pentru că s-a încercat o paralelă, pe anumite planuri, cu Sfânta Virginia, trebuie să specificăm foarte clar că nu pot fi comparate două persoane incomparabile. Numai simplul motiv că Sfânta Virginia a avut o viață curată, de o moralitate ireproşabilă, iar Mahomed a excelat printr-un comportament extrem de labil în viața matrimonială, face ca aceste personaje ale istoriei să fie plasate *a fortiori* în două lumi complet diferite. Ernest Renan reaminteşte şi unele informații mai puțin convenabile pentru imaginea lui Mahomed: *„Biografii săi nu-şi fac prea multe griji, după cum nici el nu-şi făcuse pentru a-şi ascunde pasiunea dominantă:* «Două lucruri pe lume, zicea el, au putut să mă atragă: femeile şi parfumurile; dar

eu nu găsesc fericirea pură decât în rugăciune». *Acest punct a fost singurul pentru care el a făcut derogare de la propriile sale legi şi a reclamat privilegiul său de profet. Contrar tuturor prescripţiilor sale, el a avut cincisprezece soţii; alţii spun că douăzeci şi cinci. Episoadele cele mai delicate nu puteau lipsi într-un asemenea menaj. [...] Scandalul cel mai grav a venit odată cu mariajul lui Mahomed cu Zeynab. Ea era deja măritată cu Zeyd, fiul adoptiv al profetului. [...] Cu toată tradiţia, care interzicea Arabilor să se căsătorească cu soţiile fiilor lor adoptivi, după mai puţin de o lună Zeynab primea rang între soţiile profetului...“* (Ernest Renan, op. cit., pag. 246-248).

În ceea ce îl priveşte pe Mormon, acesta n-a fost un personaj real, ci unul inventat de americanul Joseph Smith, autorul legendei numită *„Cartea lui Mormon“*, şi care s-a vrut cu orice preţ să fie întemeietorul unei noi religii *„creştine“*. Nu Mormon, ci Joseph Smith a rătăcit generaţii întregi de mormoni, şi nu prin visele sale, ci cu bună ştiinţă.

Visele sunt o manieră indirectă de a primi mesaje de la Dumnezeu, întâlnită destul de des în Sfânta Scriptură. Cel ce visează, se trezeşte, îşi aduce aminte ce a visat şi comunică visul şi tălmăcirea lui celorlalţi oameni. Sfânta Virginia primea proorociile într-o manieră directă: ea se făcea vas prin care Duhul lui Dumnezeu comunica direct oamenilor prezenţi, iar când se trezea, nu ştia ce se primise de la Domnul printr-însa. Despre această manieră de comunicare prin buzele proorocilor, ne vorbeşte şi Sfânta Scriptură: *„În Lege este scris:* «Voi grăi acestui popor în alte limbi şi prin buzele altora, şi nici aşa nu vor asculta de Mine, zice Domnul».*“* (I Corinteni, 14/21).

De aceea, în acest caz, responsabilitatea nu mai revine primitorului, aşa cum se întâmplă în cazul intermediarilor voluntari, cum ar fi Mahomed sau Joseph Smith. Cine are de obiectat asupra autenticităţii mesajelor, trebuie să-şi asume riscul de a-L contesta, eventual, pe Însuşi Dumnezeu, şi în acest caz ar fi bine să aibă argumente solide înainte de a o face; căci ce va fi cu el dacă, într-adevăr, chiar Dumnezeu este Cel Care vorbea prin Sfânta Virginia? Oare, nu se va face el împotrivitor şi hulitor al Duhului Sfânt? Gamaliel a avut o poziţie mai înţeleaptă, căci fiind pus într-o împrejurare similară, i-a învăţat de bine pe semenii săi: *„Feriţi-vă de oamenii aceştia şi lăsaţi-i, căci dacă această hotărâre sau lucrul acesta este de la oameni, se va nimici; iar dacă este de la Dumnezeu, nu veţi putea să-i nimiciţi, ca nu cumva să vă aflaţi şi luptători împotriva lui Dumnezeu.“* (Faptele Apostolilor, 5/38).

Nu putem decât să le recomandăm un sfat similar, la cei care se simt îndrăzneţi, dar nu sunt suficient de bine informaţi. În orice caz, îi asigurăm, după toate cercetările întreprinse de noi până în prezent, că mesajele primite de Sfânta Virginia n-au avut cum să rătăcească pe cineva, deoarece nu conţineau recomandări care ar aduce atingere învăţăturii creştin-ortodoxe.

Această obiecţie se încheie cu o constatare seacă, dar mincinoasă: *„Aşa şi această proorociţă“*. Adică, şi ea ar fi *„rătăcit populaţii întregi“*, cum se apreciază în fraza anterioară. Care să fie acele *„populaţii întregi“*? Sfânta Virginia şi-a făcut lucrarea în ţinutul Dâmboviţei. A mai făcut vizite sporadice în Muntenia şi, cu totul excepţional, în Moldova. Aici n-a rătăcit pe nimeni; dimpotrivă, a adunat multe oi rătăcite şi le-a adus în staulul ortodoxiei. Încă o dată se evidenţiază caracterul răuvoitor, concretizat în exagerări şi răstălmăciri ale autorului acestei obiecţii.

Obiecţia nr. 22: *„Vechiul Testament şi Noul Testament sunt istorii ale relaţiei dintre Dumnezeu şi oameni şi sunt în egală măsură istoria revelaţiei lui Dumnezeu. Istoria mântuirii este zbaterea lui Dumnezeu de a-l scoate pe om din starea de cădere şi a-l aduce la starea lui firească, de normalitate.*

Cartea de la Pucioasa, numită «cea de a treia Scriptură», *nu seamănă cu celelalte două, pentru că ea nu cuprinde istorie, ci doar* «vorbirea» *lui Dumnezeu. Unii ar putea spune că această carte e chiar mai sfântă decât Vechiul Testament, pentru că în ea nu sunt descrise ucideri, desfrânări, jefuiri ş.a..*

De aici rezultă că, întrucât nu seamănă cu Vechiul Testament şi cu Noul Testament, această carte nu poate fi inclusă printre revelaţiile supranaturale.“

Răspuns: Criteriul asemănării cu Noul sau Vechiul Testament, pentru a include o nouă revelaţie consemnată în scris în rândul Sfintelor Scripturi, are, mai degrabă, conotaţii sentimentale, decât valoare de argument. Chemarea lui Saul, făcută pe când el plecase pe drumul Damascului la vânătoare de creştini, este întru totul neconvenţională, şi nu seamănă deloc cu felul în care vorbea Dumnezeu cu proorocii Vechiului Testament. Cu toate aceastea, ea şi-a găsit loc cu uşurinţă în Cartea Sfântă. *Apocalipsa,* atât de contestată de unii, şi încă în toate timpurile, încă mai rezistă între coperţile Sfintei Scripturi, deşi mulţi ar dori să dispară de acolo; într-atât de incomodă a devenit în ultima vreme, pentru că îl demasca pe Antichrist, omul fărădelegii.

Cartea de la Pucioasa conține și ea istorie, o istorie a poporului lui Dumnezeu, care însă nu este dezvoltată explicit în text. În orice caz, nu caracterul istoric conferă autenticitate și canonicitate unui text sacru. Criteriul esențial este proveniența, izvorul, care conferă sau nu credibilitate și respect. Or, colecția de texte adunate sub numele generic *Cuvântul lui Dumnezeu*, este chiar *Cuvântul lui Dumnezeu*, și deci merită o respectabilitate în cel mai înalt grad. Iar acceptarea acestui minunat adevăr este un act de credință, o virtute care nu se poate substitui cu nimic altceva.

Obiecția nr. 23: *„În istoria creştină ortodoxă nu există nicăieri un text atât de lung, dictat de Dumnezeu. Când Dumnezeu vorbeşte către om, i Se adresează în puține cuvinte; nu vorbeşte nimic de prisos. Dumnezeu nu dictează omului scrisori lungi, pentru ca nu cumva omul, obişnuindu-se cu ele, să nu devină receptiv şi pentru dictarea diavolului. Domnul nu Se supără dacă unii, din teama de a nu fi înşelați, Îi resping intervenția Sa directă către om. Să reflectăm şi la următoarea pildă: un stăpân pleacă de acasă şi îi spune slugii să nu deschidă în lipsa lui, până dimineața. Între timp, el se răzgândeşte şi se întoarce acasă în toiul nopții. Sluga, neputând să-l vadă bine în întuneric, deşi recunoaşte vocea stăpânului, care îi cere imperios să-i deschidă, nu-i deschide acestuia până dimineața. Acea slugă va fi lăudată de stăpân pentru prevederea sa, şi nicidecum pedepsită pentru că l-a ținut afară, în frigul nopții.*

Argumentele şi pilda de mai sus pun sub semnul întrebării fie sinceritatea celor care atribuie aceste texte lui Dumnezeu, fie originea divină a acestor texte.“

Răspuns: Să începem cu pilda. Interpretarea ei dovedeşte necunoaşterea Scripturii. Sfânta Scriptură ne arată că furii şi tâlharii n-au obiceiul să strige la uşă ca să intre, ci sar pe aiurea, şi o fac pe furiş, *„iar cel ce intră prin uşă, este păstorul oilor“* (Ev. Ioan, 10/2). Portarul cel înțelept îşi recunoaşte stăpânul după voce şi îi deschide *(v. Ev. Ioan, 10/3)*, iar stăpânul intră şi *„oile merg după el, căci cunosc glasul lui“* (Ev. Ioan, 10/4). Stăpânul este Domnul, oile sunt credincioşii, glasul stăpânului (vocea) este *Cuvântul,* iar portarii cei înțelepți sunt cei ce primesc acest *Cuvânt.* Portarii neînțelepți sunt cei care se aseamănă în scrupulozitate cu slujitorul care l-a ținut noaptea afară pe stăpânul lui, sau cu acela care a îngropat talantul în pământ. Deşi recunosc glasul Domnului, ei se încăpățânează să nu-I deschidă, argumentând că nu I-au văzut şi fața ca să fie mai siguri. Ei uită că simplul fapt că stăpânul bate la uşă, Îl legitimează: *„Iată,*

Eu stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine.“ (Apocalipsa, 3/20). Aici se vede clar că deschiderea uşii se face fără verificări minuțioase, ci doar la auzirea glasului stăpânului. Drept este însă şi faptul că numai oile cele credincioase recunosc glasul stăpânului, pe când celelalte, nu. Iar furii şi tâlharii sunt toți aceia care s-au făcut pe sine păstori, în locul adevăratului Păstor, doar ca să se folosească silnic de jertfelnicia oilor, şi nu ca să le păstorească, şi de aceea, adevăratele oi, care nu sunt capre, nu-i ascultă pe păstorii mincinoşi: *„Toți câți au venit mai înainte de Mine, sunt furi şi tâlhari, dar oile nu i-au ascultat.“* (Ev. Ioan, 10/8). În ceea ce priveşte posibilitatea *„înşelării“*, *Cuvântul* este cel care se legitimează pe sine: oile ascultă de *Cuvântul* Domnului, pentru că-l cunosc; dar nu ascultă de cuvântul mincinos, pentru că pe acela nu-l recunosc: *„Iar după un străin ele nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul lui.“* (Ev. Ioan, 10/5).

Oare, cum de a primit Fecioara Maria chemarea îngerului Gavriil cu atâta uşurință? Cum i-a cunoscut vocea? Nu s-a temut de înşelare duhovnicească? Iată însă că ea a simțit cu inima că a venit clipa împlinirii dorului ei după întâlnirea cu Dumnezeu, şi a rostit cuvintele izbăvitoare pentru omenire: *„Iată, roaba Domnului sunt. Fie mie după cuvântul tău.“* (Ev. Luca, 1/38), Domnul a răspuns dorului ei după Dumnezeu, cu dorul Lui după om, căci bătaia la uşă este dorul cu care Dumnezeu îl cheamă pe fiecare om ca să-i deschidă poarta ferecată a inimii lui, şi să-i dea *cuvântul* vieții: *„Cu cuvântul vieții vin. El este puterea Mea pentru cei ce se mântuiesc prin el de păcate şi de cele din lume, iar pentru înțelepciunea lumii, el este nebunie. Omul înțelept lumeşte, îşi pune întrebarea:* «Cum poate să vorbească Dumnezeu atât de mult?». *Cel ce zice aceasta, Mă numeşte neputincios şi Îmi mărgineşte puterea. Eu însă aş vorbi o veşnicie şi n-aş mai tăcea, căci sunt Cel ce pot. Omul nu poate, dar Eu pot, numai ca să se vadă minunea puterii Mele, minunea cuvântului Meu, întru care Eu nu obosesc, căci am de aşezat cer nou şi pământ nou, cu cuvântul şi cu fapta cuvântului Meu cel creator, şi am de zădărnicit pe înțeleptul şi pe cărturarul acestui veac, căci iată, lumea, prin înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu întru înțelepciunea lui Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 17/30 ianuarie 2000).

Dar omul nu este mulțumit. El se crede înțelept şi cunoscător al tainelor cele adânci ale lui Dumnezeu, pe care numai Duhul lui Dumnezeu le cercetează şi numai El le cunoaşte şi numai El le descoperă *(v. I Corinteni, 2/10)*: *„Nu-i place omului cuvântul vieții. O, nu-i place omului*

vorbirea Mea cea multă, căci ea este pentru cei ce se mântuiesc de păcat şi de lume, şi omul numeşte nebunie propovăduirea vieţii şi caută să se ascundă, zicând că nu sunt Eu Cel ce grăiesc atât de mult, că nu sunt Eu Cel ce grăiesc româneşte din cer peste pământ. Dar iată, Eu sunt, Eu, Cuvântul vieţii veşnice, iar cel ce nu învaţă de la Mine, acela rămâne repetent, căci lumea, prin înţelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu întru înţelepciunea lui Dumnezeu, căci scris este în Scripturi: «Pierde-voi înţelepciunea înţelepţilor şi ştiinţa celor învăţaţi o voi nimici şi voi zice nebunie peste înţelepciunea lumii şi voi întreba: unde este înţeleptul şi cărturarul veacului acesta?».*“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 17/30 ianuarie 2000).

Domnul Se explică pe Sine, arătând că îndelunga Sa răbdare, cu care a aşteptat în tăcere ca omul să învieze din moartea păcatelor, a luat sfârşit. Acum Dumnezeu cuvintează cu putere, căci este ziua Domnului, ziua învierii făpturii: *„Îşi pune omul înţelept întrebarea:* «Cum poate să vorbească Dumnezeu atât de mult?». *O, dacă oamenii au stricat toate lucrările Mele ca să le facă pe ale lor, oare, Eu, Domnul, să nu Mă ridic, ca un Creator ce sunt, şi să lucrez?*

Am stat două zile în mormânt şi a treia zi am înviat şi M-am sculat şi am lucrat şi am înfiinţat împărăţia Mea pe pământ. Dacă omul Mi-a stricat-o şi Mi-o strică mereu, oare, Eu să nu Mă ridic, ca un Făcător ce sunt, şi s-o lucrez la loc? Oare, n-a venit vremea să aşez la loc împărăţia Mea, cea zidită acum două mii de ani? Şi iarăşi zic: am stat două zile în mormânt, iar a treia zi am înviat şi am aşezat împărăţia Mea. Am stat două mii de ani aşteptând învierea făpturii pentru care am murit Eu, iar a treia mie de ani este ziua învierii, ziua Domnului. Amin.

Iată taina cea despre veacuri, că la Dumnezeu o zi este ca o mie de ani. Această taină nu mai este ascunsă, că o zi înaintea Mea este o mie de ani, şi o mie de ani, ca o singură zi, şi Eu nu zăbovesc cu făgăduinţa Mea, dar am răbdat mult, după socoteala omului, căci am voit ca tot omul să vină la pocăinţă. I-am dat timp omului, dar omul s-a tot depărtat de început şi a ajuns la sfârşit, căci el a mers înainte, în loc să se întoarcă la Mine şi să aştepte învierea. Iată de ce Eu, Domnul, vorbesc mult, de i se pare omului că n-oi fi Eu Cel ce grăiesc.

Două mii de ani am tăcut ca în mormânt, iar a treia mie de ani este învierea, iar Eu sunt începătura învierii, precum este scris despre Mine şi despre înviere, în Scripturi. Două mii de ani sunt ca zilele cele două, în care Eu am stat ascuns în mormânt, iar a treia mie de ani este ca ziua a treia, în care Eu am înviat şi M-am arătat ucenicilor Mei.

Aceasta este taina vorbirii Mele lungi şi fără de capăt, căci Eu, Domnul, am suflat şi am cuvântat peste pământ, şi cuvântul Meu a înviat şi dă viaţă celor din morminte, căci scrie în cuvântul Meu cel de acum două mii de ani: «vine ceasul când morţii din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, iar cei ce vor auzi, vor învia». *Aceasta este taina cuvântului Meu şi a glasului Meu din zilele acestea, iar cei ce îl aud, înviază pentru nestricăciune şi se îmbracă în nemurire, pentru întâmpinarea Mea.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 17/30 ianuarie 2000).

Nici măcar argumentul că Dumnezeu n-a vorbit vreodată la anvergura unor pagini întregi nu este valabil. Sfânta Scriptură păstrează suficiente exemple în acest sens. Astfel, Iezechiel primeşte vedenie şi cuvânt de la Dumnezeu pentru zidirea templului, iar acestea se întind pe opt capitole *(v. Iezechiel, cap. 40-47)*. Sfântul Ioan Teologul primeşte vedenie şi cuvânt de descoperire, care se întinde pe douăzeci şi două de capitole *(v. Apocalipsa, cap. 1-22)*. Iată că aceste texte dictate din cer, sunt substanţial de lungi.

Întrucât Domnul a proorocit că oile Lui Îi vor recunoaşte vocea şi Îl vor urma, rezultă că riscul înşelării este minim. De aceea, oile Îl vor urma pe Cel pe Care-L recunosc de Păstor, călăuzindu-se după glasul Lui, pe care îl aud cu urechile, şi după glasul cel tainic al inimii lor, pe care îl aud cu duhul.

În schimb, oile care au refuzat să cerceteze al cui este glasul, sau l-au cercetat cu superficialitate şi cu idei preconcepute, vor cădea ele însele într-o grea şi dureroasă înşelare, ale cărei consecinţe pe termen lung, vor fi dramatice.

Obiecţia nr. 24: *„De ce aceşti oameni care-şi declară credinţa în Lucrarea de la Pucioasa, nu au întrebat mai întâi pe marii duhovnici ai României dacă aceasta este de la Dumnezeu sau nu? Se temeau de un răspuns negativ? Atunci înseamnă că ei se încred mai mult în puterea lor de discernământ, decât în cea a duhovnicilor, dând astfel dovadă de o nemăsurată mândrie. Fără susţinere din partea duhovnicilor lor, cei care susţin că la Pucioasa vorbeşte Dumnezeu, dau dovadă de viclenie şi mândrie. Chiar dacă-şi justifică convingerile, apelând la citate din Sfinţii Părinţi, ei sunt în mod cert în înşelare. La fel procedează şi ereticii şi toţi sectarii evangheliei din zilele noastre, extrăgând din Biblie pasajele care le susţin părerile lor şi interpretându-le în sensul dorit de ei.“*

Răspuns: Cine a calificat vreo categorie oarecare de duhovnici, zişi uneori şi *„mari“*, să surclaseze prin har (!?) pe ceilalţi duhovnici, cei *„de rând“*? Toţi duhovnicii au aceleaşi responsabilităţi în faţa lui Dumnezeu,

iar creştinii care susţin că la Pucioasa vorbeşte Dumnezeu, au, fireşte, şi ei, duhovnicii lor. Numai că, spre deosebire de ceilalţi, aceştia **cred în *Cuvântul lui Dumnezeu*.** Aşadar, aici este vorba de credinţă sau necredinţă în Dumnezeu, şi atât. Iar credinţa nu se cere a fi demonstrată niciodată, căci altminteri, n-ar mai fi credinţă. Ea aşteaptă însă cu răbdare dumnezeiască, împlinirile proorociilor. Avem aici însă privilegiul de a vedea cu ochii noştri, împlinindu-se cuvântul Scripturii: *„Zis-a cel nebun întru inima sa:* «nu este Dumnezeu!»*“* (Psalmi, 52/1).

Dar sunt ei, oare, aceşti duhovnici, zişi *„mari“* de către oameni, mari şi la Dumnezeu? Iată ce zice Domnul în *Cuvântul* Său, despre duhovnicii zişi *„mari“*: *„Duhovnicii bisericii din lume, cărora lumea le zice mari şi sfinţi, aceia au primit duhul slavei deşarte peste ei, şi sunt pătaţi în sângele lui Antichrist, care-şi are locul în biserică, şi de aceea lovesc în numele Meu care este cu voi. [...] Ei s-au ridicat mai presus de Mine şi au judecat după voia lor, că nu cunosc prin Duhul Sfânt, Care pe toate le judecă după dreptatea cea din cer.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 septembrie 1998).

Şi iată ce le zice Domnul chiar lor, duhovnicilor: *„Vai vouă, că alergaţi după sufletele oamenilor ca să-i faceţi ucenici credincioşi vouă, şi nu Mie, căci oamenii care vă caută pe voi, rămân în păcatele lor şi se fălesc cu numele Meu aşa cum sunt ei, dar ei sunt fii ai gheenei. [...] Sunteţi mari, dar pentru oameni, nu pentru Dumnezeu, că la faţa omului căutaţi.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 14/27 septembrie 1998).

Şi cu toate acestea, pentru cei care nu cunosc, se cuvine să precizăm că Domnul Însuşi, prin *Cuvântul* Său S-a vestit „marilor duhovnici“ ai României, şi în primul rând Sinodului Bisericii. Domnul Şi-a trimis soli la cunoscuţii duhovnici: Ilarion Argatu, Ioan Iovan, Ilie Cleopa, Constantin Galeriu, Sofian Boghiu, Visarion Iugulescu, Visarion de la Clocociov. Domnul i-a vorbit patriarhului. Domnul i-a vorbit în mai multe rânduri episcopului locului, Vasile Târgovişteanul. Dar glasul Domnului a răsunat în pustie, căci pământul în care a căzut sămânţa *Cuvântului,* s-a dovedit a fi neroditor, pietros. Puţini au crezut până la o vreme, iar, apoi, când au venit asupra lor încercări şi prigoană din partea „fraţilor“ lor, s-au lepădat fără remuşcare.

Obiecţia nr. 25: *„Se spune în cartea* Cuvântul lui Dumnezeu: «ce este prin pieţe, e mâncare spurcată de oameni, prin păcatele lor». *Cum adică? Să ne temem acum şi de mâncare? Oare, nu Dumnezeu este Cel ce dă roade pământului şi viaţă animalelor? Iar preoţii se roagă permanent în biserici pentru binecuvântarea roadelor pământului.“*

Răspuns: Iată cât de superficial a ajuns să fie creştinul cu ce bagă în gură, aşa cum este şi cu cele ce-i ies pe gură. Oare, cum de a uitat el că *„suntem ceea ce mâncăm“*? Dumnezeu însă n-a uitat să-l povăţuiască pe om să fie atent o dată în plus, acum, când răutatea celui viclean a ajuns să întineze într-un mod de-a dreptul periculos hrana de zi cu zi a omului. Nu numai obişnuita lipsă de igienă de prin pieţe a negustorului (care aduce în saci murdari produsele lui, le bălăceşte în găletuşe pline de zoaie şi apoi le şterge una câte una pentru a le da *„faţă comercială“*), trebuie să dea de gândit cumpărătorilor, ci şi întinarea duhovnicească, mai ales aceasta, căci s-a înrădăcinat, la mai toţi, slobozi la gură, să-şi drăcuiască, să-şi dăruiască diavolului nu numai soţia şi copiii, dar şi pământul, animalele, culturile şi tot ce le cade sub simţuri. Numai aerul a rămas nedrăcuit, că pe acesta nu-l vede românul nostru. Şi aşa ajung pe masa omului legume, zarzavaturi şi fructe, nu din grădina lui Dumnezeu, ci din grădina diavolului. Întinarea materiei aduce cu sine hepatită, salmoneloză, trichinoză, diaree, dizenterie, viermi intestinali, leptospiroză, antrax. Infestarea solului cu pesticide, insecticide, ierbicide, îngrăşăminte sintetice, aduce cu sine boli grave, cum ar fi intoxicaţiile, cancerele sau *„boala albastră“* a copiilor, care apare ca urmare a infestării apei fântânilor cu nitriţi. Medicamentele şi derivatele hormonale, folosite pentru creşterea rapidă în greutate a animalelor şi păsărilor, ajung în sângele consumatorilor, determinând modificări morfologice şi de fizionomie. Ingineria genetică aduce pe tarabe soiuri noi, poliploide, mari şi fără gust, tari ca piatra, care fie că nu se strică deloc, fie că se strică văzând cu ochii – depinde cu ce otrăvuri au fost tratate. Ce a mai inventat agricultorul secolului XXI, pus pe negustorie? Coacerea pripită, artificială, în atmosferă de etilenă sau prin cufundare în zemuri otrăvite; injectarea fructelor pentru coacerea lor rapidă; ardei injectaţi cu apă, ca să atârne la cântar; boia de ardei amestecată cu miniu de plumb (otravă periculoasă!), tot ca să atârne la cântar; pătlăgele şi mere înroşite ca focul, prin scufundarea în anumite chimicale; făina amestecată; mierea falsificată; brânza telemea, închegată cu aracet; laptele preluat de la vaci bolnave de TBC; vinul contrafăcut, din prafuri chimicale; rachiuri, votci şi ţuici făcute prin distilări de reziduuri şi zoaie de orice fel (oare, se mai practică obiceiul de a mai da *„tărie“* la ţuică, prin adăugarea detergenţilor, sau găinaţului de pasăre, în alambic?); câinii vânduţi drept miei, şi pisicile, drept iepuri, şi câte alte multe blestemăţii

pe care omul-neom le-a putut imagina! Iar creştinii crescuţi de mici în faţa televizorului, se mai întreabă cu candoare: *„Cum, adică, să ne temem acum şi de mâncare?“*. Nici n-am apucat să mai amintesc de alimentele *„industrializate“,* care par mai *„sigure“*. Cât de sigure? Zahărul se albeşte cu praf de oase preluate de la mortăciuni; uleiul se winterizează (sună frumos, nu-i aşa?) şi se rafinează cu chimicale; produsele finite gem de îndulcitori sintetici, coloranţi artificiali, afânători, fixatori, conservanţi, stimulatori de gust (glutamaţi), aromatizanţi industriali extraşi din petrol, toate fiind potenţial cancerigene, dar mascate sub denumiri înşelătoare sau coduri anonime (E-uri), care la prima vedere nu spun nimic, şi nici nu trebuie să spună, căci altminteri, nu le-ar mai cumpăra nimeni. Să mai amintim de măslinele conservate în apa sărată a mării, de peştii marini răpitori, care se hrănesc ocazional cu cadavrele celor înecaţi în cataclisme sau accidente maritime, de preparatele la cuptorul cu microunde, cu urmări necunoscute încă pe termen lung? Iată o listă (incompletă) de motive serioase de a ne teme realmente de ceea ce ni se oferă astăzi de semenii noştri *neguţători,* pe piaţă, spre mâncare. Aşa că întrebarea retorică *„Oare, nu Dumnezeu dă roade pământului şi viaţă animalelor?“* trebuie reconsiderată din temelii. Este adevărat că Dumnezeu a dat roade pământului, cu sămânţă în ele, dar oamenii au luat sămânţa şi i-au stricat rostul, secătuind, totodată, şi pământul de dulceaţa lui, prin culturi intensive şi excesive. Este adevărat că Dumnezeu a dat viaţă animalelor – dar nu ca omul să le îndoape cu hormoni şi antibiotice ca să crească de trei ori mai repede, şi cu concentrate care să le facă de două ori mai mari şi mai grele – pentru ca apoi să le ucidă şi să se facă omul mormânt al lor. Se mai mângâie creştinul cu gândul că *„preoţii se roagă permanent în biserici pentru binecuvântarea roadelor pământului“*. Cui se roagă ei? Lui Dumnezeu? Dar Dumnezeu nu e cu nimic vinovat de toate acestea. Ce să facă Dumnezeu? Să iasă la război cu omul? Dimpotrivă, oamenilor ar trebui să se roage preoţii, şi să le spună că trebuie să redevină fireşti şi curaţi, ca nişte copii. Oare, nu spune un proverb: *„Cum îţi aşterni, aşa dormi“*? Nu poate Dumnezeu să tragă aşternutul omului de sub el, căci ar sări omul la bătaie. Aşa că Dumnezeu rabdă. Şi mai face ceva: le aduce aminte oamenilor dispuşi să-L asculte, ce şi cum şi când şi cât să mănânce, şi să nu uite de aghiasmă, şi de mirul sfinţit, şi de dezlegări, iar cine are urechi de auzit, aude şi ascultă ce aude. Mai sunt şi unii care ascultă, dar nu aud nimic, iar alţii care aud, dar nu vor să asculte, căci sunt împotrivitori. Dar pentru aceştia, nici Dumnezeu nu mai are ce face, căci le-a spus

din vreme: *„Cine are urechi de auzit, să audă!“*, şi în chip repetat le-a spus. În Biblie, această frază apare de douăsprezece ori.

Obiecţia nr. 26: *„Ce se interesează atât de sfârşitul lumii?* «Nici îngerii din ceruri nu ştiu», *şi nici Hristos, când este sfârşitul.“*

Răspuns: Oare, ce i-a mai rămas de împlinit viitorului, din toate proorociile mesianice ale trecutului? Pare-se că numai una dintre ele: venirea Domnului; căci aşa mărturisesc creştinii în fiecare zi: *„Şi iarăşi va să vină cu slavă […] aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie“*. Trei verbe (va să vină – aştept – va să fie) aflate într-o strânsă interdependenţă, se conjugă într-o predicţie magistrală, dar ordinea lor temporală le aşează într-o altă succesiune:

– prezentul (aştept) este în grija creştinului, iar dacă grija lui este fără scăderi sau fisuri, aşteptarea îl transformă într-un prezent continuu. Iar dacă vorbim de continuitate, nu putem cădea în nepăsarea de a uita că Stăpânul trebuie să vină, iar slugile credincioase, să-L întâmpine;

– viitorul imediat este în grija lui Hristos, Care va să vină. Spunem: *„imediat“* (deşi el apare gramatical ca *„viitor II“*), pentru că au trecut, deja, aproape 2000 de ani de la formularea Crezului creştin, deci orizontul s-a apropiat şi Soarele-Hristos stă gata să apară;

– viitorul îndepărtat (va să fie) s-a apropiat şi el, fiind consecutiv venirii Domnului. El se constituie, mai degrabă, într-o mărturisire a existenţei veacului viitor, care îi va lua locul celui care se stinge sub ochii noştri. El nu mai este în grija nimănui, căci va veni ca de la sine, tot aşa de sigur ca ivirea zorilor după noaptea de şapte mii de ani a omenirii izgonită din rai.

Cei care se încăpăţânează să rostească aceste cuvinte ale Crezului fără a crede în ele, sunt într-o stare mai rea, mai de plâns decât cei care nu le rostesc deloc. Ei sunt asemenea celui care a luat talantul stăpânului şi s-a grăbit să-l îngroape în pământ. Iar când venirea stăpânului se apropie, el se încurajează cu cuvintele: *„Cine zice că va să vină? Aşa ziceau şi strămoşii noştri, şi uite că n-a venit. Poate nici n-o să mai vină, mai ştii?“*. Şi când îi mai văd şi pe alţii aşteptând cu înfrigurare şi bucurie venirea Domnului, dau să plesnească de invidie: *„Ce se interesează atâta de sfârşitul lumii?“*. Ar vrea, adică, să fie toţi la fel de neinteresaţi şi neinteresanţi ca ei, mângâindu-se cu cuvântul Scripturii care spune că nici îngerii nu ştiu. Păi, îngerii nu ştiu pentru că nici n-au nevoie să ştie, îndată ce sunt fiinţe cereşti, întru totul ascultătoare de Dumnezeu. Dar oamenii

ar trebui să ştie, ca să-L primească pe Dumnezeu cum se cuvine, ca pe un Împărat al lumii, nu ca pe un Stăpân îndurerat de nepăsarea supuşilor Lui.

În ceea ce priveşte afirmaţia că *„Hristos nu ştie“*, ea arată cu câtă superficialitate au citit autorii ei Biblia, care arată că Tatăl şi Fiul *„sunt una“*, dar şi cuvintele Crezului, care Îl mărturiseşte pe Fiul a fi *„de o fiinţă cu Tatăl“*. Şi dacă sunt de o fiinţă, ce ascunderi ar putea avea Unul faţă de Altul? Iar dacă scrie, într-adevăr, că despre *„ziua aceea“* nu ştie decât Tatăl, aceasta s-a scris ca să îndemne la neobosită veghe pe creştini, în aşteptarea Stăpânului lor. Şi s-a mai scris ca să arate cât de deplină şi curată este ascultarea Fiului de Tatăl, căci Tatăl hotărăşte acea zi şi I-o destăinuie Fiului, fără să fi fost timp în care Fiul să nu fi ştiut de hotărârea Tatălui, căci pe toate le-a descoperit Tatăl, din veşnicie, Fiului: *„Descoperirea lui Iisus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi cele ce trebuie să se petreacă în curând.“* (Apocalipsa, 1/1).

Şi atunci, cum trebuie să aştepte robii Domnului venirea Stăpânului lor? Tot Dumnezeu, în marea Sa grijă de Părinte, îi învaţă: *„O, Israele, tu să zici mereu că vine Domnul şi să aştepţi mereu slava cea văzută, ca să nu fii luat pe neştire, că fericit este cel ce aşteaptă îmbrăcat şi veghind […] şi mereu să zici:* «Vino, Doamne!», *după cum este scris că Duhul şi mireasa zic:* «Vino!»; *şi cel ce aude să zică şi el:* «Vino!». *Să zică după tine:* «Vino, Doamne, vino!». *Israele fiule, să zici mereu că vine Domnul, ca să se împlinească venirea Mea cea cu slavă şi să stai mereu în hăinuţă sfântă, în hăinuţă albă şi să zici:* «Vino, Doamne!».*“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 ianuarie/12 februarie 1997).

Obiecţia nr. 27: *„În proorocia lui Daniel, unde se vorbeşte despre despecetluirea cărţii* («Iar tu, Daniele, ţine ascunse cuvintele şi pecetluieşte cartea până la sfârşitul vremii» – Daniel, 12/4), *propriu-zis nu este vorba de o carte, ci de Duhul Sfânt, pe Care Hristos Îl aduce oamenilor. Iar cele 7 peceţi sunt cele 7 daruri ale Duhului Sfânt. Deci nu poate fi nicidecum vorba despre cartea* Cuvântul lui Dumnezeu, *pe care ei au scos-o în 1995.“*

Răspuns: S-a mai spus că nu trebuie confundată Cartea ca obiect fizic, cu mesajul ei, care este eminamente spiritual. Din această perspectivă mesajul se confundă cu personalitatea Autorului, iar la limită, cu Autorul însuşi. De aceea se şi afirmă în Sfânta Scriptură că *„Dumnezeu era Cuvântul“* (Ev. Ioan, 1/1) şi *„Cuvântul S-a făcut trup“* (Ev. Ioan, 1/17). În plus, pentru timpul bisericii, care începe cu Pogorârea Duhului Sfânt la

Cincizecime, Iisus Hristos lucrează pe pământ prin Duhul Lui Cel Sfânt, Care pe toate le cercetează şi le descoperă, până şi adâncurile fiinţei lui Dumnezeu *(v. I Corinteni, 2/10)*. Descoperirile pe care le face *Cuvântul lui Dumnezeu*, privitoare la aceste taine, sunt perfect compatibile, ca obiectiv şi ca perspectivă, cu cele promise în proorocia lui Daniel. În ceea ce priveşte cele 7 peceţi, ele rămân şi pentru cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* tot un simbol, căci nici un exemplar al acestei ediţii n-a fost împodobit, fie măcar şi artistic, cu vreo pecete, cu toate că asta n-ar fi fost o idee rea.

Obiecţia nr. 28: *„Se spune în cartea* Cuvântul lui Dumnezeu *că* «Dumnezeu Îşi varsă mânia pentru păcatele oamenilor, asupra Virginiei». *De aceea este ea tot timpul bolnavă. Aceasta este o viziune protestantă asupra lui Dumnezeu. Dumnezeu nu e mânios. Mânia vine de la diavol. Dumnezeu n-ar mai fi sfânt dacă ar fi mânios. Cuvântul* «mânie», *folosit în Vechiul Testament, este o exprimare cu mijloacele noastre limitate, omeneşti, de înţelegere a simţămintelor lui Dumnezeu.“*

Răspuns: Şi în această Carte se foloseşte cuvântul *„mânie“* tot din cauza sărăciei de vocabular a omului, care nu poate exprima în cuvinte nici simţămintele lui Dumnezeu, nici imagini din lumea nevăzută, descoperite în mod excepţional sfinţilor, care mărturisesc că ele depăşesc puterea lor de exprimare: *„Cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El.“* (I Corinteni, 2/9). Există însă şi o *„mânie sfântă“,* cea împotriva păcatului, pe care o întâlnim şi la Iisus Hristos în templu, atunci când l-a curăţit de schimbătorii de bani şi de vânzătorii de porumbei, folosind un bici de ştreanguri. Legătura dintre alesul lui Dumnezeu şi poporul pe care îl păstoreşte, o regăsim adesea şi în Biblie. Moise, spre exemplu, a suferit adânc de pe urma răzvrătirii poporului, până la a-I cere lui Dumnezeu să-l şteargă pe el din Cartea Vieţii *(v. Ieşirea, 32/32)*, iar când a fost războiul cu amaleciţii, de puterea răbdării lui a depins soarta luptei: *„Când îşi ridica Moise mâinile, biruia Israel; iar când îşi lăsa el mâinile, biruiau Amaleciţii“* (Ieşirea, 17/11).

Iezechiel a stat trei sute nouăzeci de zile culcat pe partea stângă, purtând nelegiuirile casei lui Israel, ca semn care arăta câţi ani au durat ele; şi apoi a stat culcat pe partea dreaptă, purtând nelegiuirile casei lui Iuda, timp de patruzeci de zile, câte o zi pentru fiecare an de nelegiuire, dezvăluit de Domnul. Şi a mâncat în toată această vreme pâine cu măsură, coaptă la foc făcut cu balegă de bou, iar apă a băut tot cu măsură. *(v. Iezechiel, cap. 4).*

Mai sunt şi multe alte exemple în care se vede cum suferea întregul popor de la greşelile unui singur om. Aceste întâmplări nu sunt acte de nedreptate gratuită din partea lui Dumnezeu, ci, mai degrabă, pilde vii, cu mare impact educativ. Nici păcatele oamenilor nu pot fi tratate cu nepăsare sau superficialitate, căci Dumnezeu este milostiv, dar este şi drept; iar milostivirea şi dreptatea, numai Dumnezeu le poate reconcilia.

Obiecţia nr. 29: *„Postul foarte aspru al Virginiei, de 40 de zile, aproape până la moarte, nu este recomandat de nici un Sfânt Părinte. Iar postirea fără rugăciune este dăunătoare şi spiritual. Ea a încercat să imite postul Mântuitorului, însă Hristos, după cele 40 de zile şi patruzeci de nopţi de post în pustie, a fost ispitit de diavol. Deci Virginia a fost ispitită şi, nerezistând, a intrat diavolul în ea.“*

Răspuns: Concluzia din această obiecţie pare, mai degrabă, o invenţie pură, căci nu se bazează pe un silogism, ci pe o părere gratuită. Cine a spus că Virginia a fost ispitită de diavol după postul de 40 de zile? Aceasta e doar în imaginaţia celui care a formulat obiecţia. El continuă să fabuleze, proclamând încă două faze, tot din imaginaţie: 1. că ea n-a rezistat; şi 2. că a intrat diavolul în ea. Acest mod oniric de a aborda probleme serioase, aproape că demobilizează intenţia de a da un răspuns. Vom consemna însă, lapidar, câteva observaţii:

– au mai postit şi alţii (spre exemplu: Moise, Sfântul Prooroc Ilie, şi chiar Arsenie Boca, a treia trâmbiţă apocaliptică) 40 de zile, şi chiar mai mult, fără să păţească nimic rău;

– este imposibil să credem că Sfânta Virginia, o creştină devotată şi dedicată Domnului din copilărie, ar fi stat fără rugăciune pe perioada postului. Şi afirmaţia *„postirea fără rugăciune“* este tot rodul imaginaţiei, dar plasamentul ei este ales cu discernământ, pentru discreditarea gratuită a Sfintei Virginia;

– asemenea posturi nu le recomandă nimeni, pentru că ele însoţesc unele decizii majore, elective, pe care puţini sunt chemaţi să şi le asume. Comparaţia cu postul Mântuitorului este corectă din această perspectivă, dar este tendenţioasă prin cuvintele special alese: *„Ea a încercat să imite...“*. O asemenea formulare sugerează o nelinişte competitivă, chiar şi ceva invidie, ceea ce nu putea fi cazul, la cât de modestă era Sfânta Virginia (fapt confirmat de cei ce au cunoscut-o); şi mai sugerează un eşec, sau măcar semieşec; or, postul Sfintei Virginia a fost o adevărată izbândă, căci ea primise chiar de la Dumnezeu îndemnul de a posti

patruzeci de zile, iar ea, în modestia ei, s-a îndoit că-l va putea ţine: *„Doamne, nu voi putea atât de mult!“;* la care, Domnul îi răspunde: *„Vei putea, Verginico, vei putea, căci Duhul Sfânt te va umbri pe tine, ca să aşez peste tine un mare dar dumnezeiesc, o lucrare cerească aşa cum n-a mai fost pe pământ, şi despre care scrie în cartea coborâtă din cer.“* (citate din Cartea *Cuvântul lui Dumnezeu,* ediţia 1995, pag. 13);

– prin ce se confirmă că a intrat diavolul în ea? Toate textele rămase de la Sfânta Virginia sunt de o acurateţe canonică ireproşabilă, chiar dacă stilul în care sunt reproduse reflectă particularităţile zonale, culturale şi dialectale ale vorbirii creştinilor care primeau aceste mesaje, căci Dumnezeu nu le ţinea discursuri academice, ci le vorbea *„pe limba lor“*.

În concluzie, argumentele acestei obiecţii n-au consistenţă pentru a o legitima nici măcar ca o părere *„discutabilă“*. Ea nu este lipsită însă de importanţă, deoarece reflectă o mentalitate şi, totodată, o manieră destul de des folosită în legătură cu această lucrare a lui Dumnezeu, în scopul de a o ataca pe Sfânta Virginia, de a discredita cu orice preţ, chiar cu mijloace neloiale, pe principiul machiavelic: *„scopul scuză mijloacele“*.

Obiecţia nr. 30: *„Parabola nunţii, cu care este asemănată Lucrarea de la Pucioasa, nu este spusă doar pentru timpul acesta, ci este spusă pentru tot timpul, de la învierea Mântuitorului, până la a doua Lui venire.“*

Răspuns: Dumnezeu cheamă la nunta Mielului pe oricine, iar chemarea este veşnică şi universală: *„Ieşi îndată în pieţele şi ulicele cetăţii, şi pe săraci, şi pe neputincioşi, şi pe orbi, şi pe şchiopi adu-i aici.“* (Ev. Luca, 14/21).

Dar dacă cei chemaţi au refuzat să intre la nunta Mielului, zicând că *„este înşelare“*, cu ce este vinovat Dumnezeu? El nu poate să nu constate cu durere că a fost refuzat. Iar când Îşi face publică durerea Sa, arătând şi cât de puţini L-au recunoscut şi L-au urmat, nici aşa nu e bine, căci se ridică invidioşi care reclamă că Dumnezeu a făcut o alegere preferenţială. De fapt, Dumnezeu i-a ales pe cei care s-au ales, voind ei să stea de-a dreapta Sa. Ceilalţi s-au ales şi ei, dar le-a plăcut locul din stânga, iar masa nunţii este *Cuvântul* cel proorocit să fie, acum, la sfârşit, şi nu vin la masa nunţii cei ce-şi zic *„chemaţi“,* ci vin cei ce au dor de Dumnezeu.

Obiecţia nr. 31: *„Se spune în cartea* Cuvântul lui Dumnezeu *că* «România înlocuieşte Biserica». *Lauda de sine nu miroase a bine. În plus,*

propovăduirea lui Hristos este îndreptată către toate popoarele. Nu există un popor ales, ci creştinii, din orice neam ar fi, au devenit urmaşii lui Avraam. Doctrina asta naţionalistă nu se potriveşte deloc deschiderii lui Dumnezeu spre orice neam."

Răspuns: Nu este vorba de *„laudă de sine",* îndată ce nu România îşi face singură reclamă, ci Dumnezeu a ales-o. Am mai arătat în această carte criteriile care au stat la baza alegerii poporului român, ca să renască spiritual şi apoi să fie un model pentru celelalte popoare, garda de onoare a lui Dumnezeu pe pământ, la revenirea Sa cu slavă, ca Împărat al întregii creaţii. România nu este ceva concret, ci un simbol care concentrează în el tot ce înseamnă românism, şi care este necesar pentru a capacita toată atenţia şi respectul din partea celorlalte popoare. Nu este o doctrină naţionalistă, ci reflectarea unei realităţi: România există, ca etalon de conservare (cu limitele cunoscute) a tradiţiei creştinismului ortodox. Ca şi propovăduirea făcută de Hristos în trup, şi *Cuvântul lui Dumnezeu* este îndreptat spre toate popoarele; dar ele nu se pot transforma peste noapte, din păgâne, în creştine, şi mai ales fără un viu model înaintea ochilor.

Obiecţia nr. 32: *„Proorocița Virginia adormea, şi altcineva vorbea prin ea. Acesta este un semn clar de posedare demonicească, pentru că Dumnezeu nu ne ia conştiinţa niciodată, ci ne lasă voia liberă, şi nu ne foloseşte precum un obiect. Nici un prooroc n-a fost folosit în felul acesta de Dumnezeu; doar diavolul îţi poate subjuga voia atât de mult încât să vorbească el prin tine."*

Răspuns: Dacă am admite că visele primite de la Dumnezeu, de către proroci, nu le afectează conştiinţa, aceasta rămânând liberă (*„pentru că Dumnezeu nu ne ia conştiinţa niciodată"*), ar însemna că proorocii erau conştienţi în timp ce visau, ceea ce este absurd. Chiar şi în aparițiile de îngeri, proorocii nu rămân neafectaţi de emoţia puternică a acestor întâlniri. Astfel, relatând despre întâlnirea cu un înger, Proorocul Daniel mărturiseşte pierderea temporară a conştiinţei: *„Şi când vorbea cu mine, am căzut în letargie, cu faţa la pământ."* (Daniel, 8/18, Biblia T.O.B., ediţia LE CERF, 1992). Aşadar, proorocul se disponibilizează total, devenind un simplu *„vas"* care va fi umplut cu hrana duhovnicească din cer (mesajul dumnezeiesc).

Proorocul Ieremia primeşte direct de la Dumnezeu investirea cu darul proorociei: *„Şi Domnul mi-a atins gura şi mi-a zis:* «Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta!»*"* (Ieremia, 1/8,9). Chiar dacă proorocul îşi păstrează în acest caz conştiinţa trează, asta nu înseamnă că ea mai poate fi şi participativă, îndată ce primeşte în gura lui cuvintele lui Dumnezeu, pe care urmează apoi să le comunice oamenilor. La ce-i mai foloseşte conştiinţa trează, reclamată cu atâta îndârjire şi la Sfânta Virginia? Oare, prin gura proorocului vorbeşte omul, sau Dumnezeu? Pretenţia aceasta: *„conştiinţă trează"*, rămâne un simplu pretext pentru cei care se împotrivesc ideii că Dumnezeu Se poate folosi de un om ca de un simplu vas, fie el şi de cinste, dar ca un vas care nu mai poate avea pretenţii asupra *„olarului"*.

Sfânta Scriptură mai consemnează şi alte evenimente similare, prin care mult reclamata *„voie liberă"* a proorocului este în mod vădit încălcată. Astfel, Sfântul Prooroc Iezechiel relatează *(v. Iezechiel, cap. 3)* că, fiind aşternut cu faţa la pământ şi auzind glas (de la cineva necunoscut!), a intrat în el un duh care l-a obligat să mănânce o hârtie, şi apoi l-a ridicat, l-a luat şi l-a dus la Tel-Aviv, unde a rămas şapte zile în extaz. Să admitem, din această încălcare flagrantă a voii libere a lui Iezechiel, că aceasta a fost o *„posedare"* de la acel duh necunoscut? Sau, mai mult, că era chiar duhul diavolului?

În *Faptele Apostolilor (v. 8/39,40),* se relatează că Apostolul Filip este purtat cu trupul de către Duhul Domnului şi mutat din faţa famenului etiopian, până la Azot. Dar Filip n-a mai fost rugat să-şi dea şi acordul pentru această *„mutare"*. Putem spune că este vorba şi aici de altă *„posedare"*? Fiind aici vorba în mod explicit despre Duhul Domnului, ar trebui să admitem că *„posedarea"* vine când de la Dumnezeu, când de la diavol, ceea ce este absurd.

Obiecţia nr. 33: *„Confundă căsătoria, cu desfrânarea. Se cunosc sfinţi care erau căsătoriţi. Cine neagă Taina Căsătoriei loveşte în har, în Duhul Sfânt, Care a stabilit prin Sfinţii Părinţi această Taină în biserică."*

Răspuns: Problema căsătoriei comportă o analiză de mare amploare şi finețe, pentru a se elimina orice confuzie consecutivă interpretărilor. Pe scurt, însă, trebuie arătat că punctul de vedere al Scripturii este cu totul altul decât cel cu care s-au obişnuit oamenii. Sfântul Apostol Pavel, vorbind despre căsătorie, spune că într-adevăr este o taină, dar nu orice fel de taină: *„Taina aceasta mare este, dar eu zic: în Hristos şi în Biserică"* (Efeseni, 5/32). Ce au înţeles oamenii de aici?

1. Că nunta se face neapărat printr-o slujbă la care Hristos trebuie chemat sau adus, şi apoi obligat ca s-o blagoslovească în taină (indiferent de curăţia candidaţilor, căci asta e treaba lor!);

2. Că se face neapărat în clădirea bisericii (dacă se poate, cu surle şi cu tobe, ca să se vadă şi să se audă cât mai departe bucuria nuntaşilor).

În ceea ce priveşte taina curăţiei sau a necurăţiei trupeşti, înainte sau după nuntă, ce s-ar mai putea spune? Că mirii au fost sau nu curaţi până la căsătorie, rămâne *„taina“* lor. Că de acum nu vor mai fi curaţi, nu mai este de mult o taină; până şi copiii ştiu acum că de aceea au venit mirii la biserică, pentru ca să primească binecuvântarea preotului de a nu mai fi curaţi. Aşadar, la iniţiativa omului, biserica se face locul de plecare a tuturor necurăţiilor *„binecuvântate“* de preot în numele lui Dumnezeu. Dar nu Dumnezeu binecuvintează, ci omul face şi zice aşa. Dumnezeu nu i-a chemat pe cei necăsătoriţi la căsătorie, ci, dimpotrivă, le-a spus, tot prin gura apostolului, să fie la fel ca El, adică întru totul curaţi: *„Celor ce sunt necăsătoriţi şi văduvelor le spun: bine este pentru ei să rămână ca şi mine.“* (I Corinteni, 7/8). Iar celor căsătoriţi le-a spus: *„Şi aceasta v-o spun, fraţilor: că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei ce au femei să fie ca şi cum n-ar avea.“* (I Corinteni, 7/29).

Dar celor care nu puteau renunţa la ispita şi la viciul desfrânării, după ce le reaminteşte încă o dată cum e mai bine să aleagă, cu durere le dă dezlegarea de a se desfrâna în voie, ca o expresie a neputinţei lui Dumnezeu în faţa voii libere şi neînduplecate a omului: *„Cât despre cele ce mi-aţi scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie. Dar, din cauza desfrânării, fiecare să-şi aibă femeia sa şi fiecare femeie să-şi aibă bărbatul său.“* (I Corinteni, 7/1).

Cât priveşte *„sfinţii căsătoriţi“*, trebuie să spunem că şi sfinţenia este relativă, căci *„stea de stea se deosebeşte în strălucire“* (I Corinteni, 15/41). De multe ori, sfinţii cei mici în ochii oamenilor, sunt mari la Dumnezeu, şi invers, cei ce sunt lăudaţi de oameni, sunt mici la Dumnezeu; căci cine poate judeca asemenea lui Dumnezeu?

Adevărata Taină a Căsătoriei este nunta feciorelnică a Mirelui Hristos, cu fecioarele cele curate şi înţelepte, care rămân pe vecie fecioare. Dar *„taina aceasta mare este“*, şi fiindcă e aşa de mare, puţini o înţeleg; poate monahii şi monahiile, într-o oarecare mică măsură, îndată ce au ales această cale, calea călugăriei. Istoria bisericii dezvăluie că mulţi dintre cei căsătoriţi (de exemplu Sfântul Grigorie de Nazianz) erau feciorelnici, dar păstrau în taină această alegere.

Obiecţia nr. 34: *„Apare o a* «zecea» *fericire?* «Ferice de cel ce nu se îndoieşte, că acela va deveni stâlp în împărăţia cerurilor.»*“*

Răspuns: În acest caz este vorba doar de o simplă exagerare a celui care întreabă. Sunt multe şi diverse căile prin care omul ajunge la fericire. Nu trebuie acum să le mai şi canonizăm. Oare, Psalmii nu încep şi ei tot cu o fericire? *„Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioşilor...“*. Dar nici un creştin nu şi-a pus problema s-o adauge la *„cele nouă“*. Cele nouă fericiri rostite în predica de pe munte, sunt o chintesenţă a rostirilor care urmau îndată, şi au, într-adevăr, un aer exhaustiv. Ele se refereau însă numai la ceea ce Evanghelia aducea calitativ nou, reprezentând, totodată, *plinirea Legii*. Dar numărul virtuţilor este mult mai mare, şi fiecare virtute lucrată cu smerenie, justifică o fericire, nu numai pe pământ, în inima împlinitorului, ci şi în cer. Această obiecţie se ridică într-o asemenea manieră de parcă ar interzice răsplata virtuţii credinţei celei neşovăielnice, celei neîndoite, ceea ce este absurd. Este vorba aici despre acea credinţă neîndoielnică despre care şi Sfânta Scriptură spune că *„dacă inima noastră nu ne osândeşte, avem îndrăznire către Dumnezeu“* (I Ioan, 3/21).

Obiecţia nr. 35: *„Evangheliile şi cuvintele sfinţilor nu ne sunt de ajuns? E nevoie de un nou material ca să ne mântuim?“*

Răspuns: Un răspuns sintetic la această obiecţie s-ar putea formula doar în câteva cuvinte: *„sunt de ajuns, dacă le trăim; nu sunt de ajuns, căci nu le trăim“*.

Ca să le trăim, trebuie să le cunoaştem; ca să le cunoaştem, trebuie să le citim; ca să le citim, avem două variante: ori să ne facem acest obicei zilnic (bine ar fi!), ori să le ascultăm în biserică, atunci când le citeşte preotul. Dar citirea unei singure Evanghelii (mereu aceeaşi, în duminica respectivă de peste an!) este, oare, suficientă pentru coborârea Duhului Sfânt? Se văd roadele acestei coborâri, la creştinii care ies din biserică la sfârşitul slujbei? Pleacă ei acasă îmbunătăţiţi?

O situaţie similară întâlnim la botez. Botezul este urmat de Taina Mirungerii, în care preotul aşează pe trupul celui botezat *pecetea darului Duhului Sfânt*. Se văd roadele acestui dar? Dacă naşii îşi abandonează imediat datoriile (şi aşa se întâmplă în covârşitoarea majoritate de cazuri), nici cel botezat nu creşte în Hristos, ci creşte sălbăticit de cer, ca o buruiană nefolositoare. De altfel, problema mântuirii nici nu este atât de simplă. Condiţia luată în discuţie (citirea Evangheliei şi a cuvintelor sfinţilor) este necesară, dar nu şi suficientă. E nevoie, într-adevăr, şi de alte împliniri, pentru a ne mântui:

– o condiție este naşterea de sus, după *Cuvântul* Domnului: *„De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu.“* (Ev. Ioan, 3/3);

– altă condiție este împruncirea inimii: *„Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea.“* (Ev. Luca, 18/17);

– altă condiție este iubirea fără egal a lui Dumnezeu: *„Cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; cel ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.“* (Ev. Matei, 10/37);

– altă condiție este lepădarea de sine: nu poți fi creştin, decât dacă te hotărăşti să te lepezi de sine, căci Iisus Hristos le-a zis ucenicilor Săi: *„Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie.“* (Ev. Matei, 16/24). Numai aşa vei putea lucra pentru Dumnezeu fără să te plictiseşti şi fără să ajungi să te tocmeşti cu Hristos asupra lucrului pe care vrei să-l faci;

– o condiție esențială este împărtăşirea cu Trupul şi Sângele Domnului (Sfânta Împărtăşanie), dar şi cu Duhul Sfânt al Său (*Cuvântul*, cel care sfințeşte şi dă viață). Iată, deci, importanța *Cuvântului,* nu numai a celui fixat în istorie pe pergamentele Bibliei, ci şi a celui actual, în care Duhul Sfânt Se face viu şi lucrător peste noi. *Cuvântul* actual lămureşte înțelesuri adânci ale Scripturii, arătând deschis neîmplinirile bisericii, care pun în pericol mântuirea individuală, pentru a da o şansă reală corecției lor. Cea mai gravă neîmplinire este aceea că biserica nu mai este întreagă, şi încă de demult. Aceasta este cea mai mare dramă a creştinătății, căci biserica nu mai poate ființa ca trup al lui Hristos, dacă nu mai are în mijlocul ei duh de prooroc. Proorocii întregesc cu adevărat pe Hristos în biserică. Apostolul Pavel a primit ungerea de la Proorocul Anania, prooroc al lui Hristos, căci în biserică, Hristos nu poate fi numai trup, ci şi *Cuvânt,* întrucât în *Cuvânt* se împlineşte Scriptura care zice: *„Duhul să nu-l stingeți! Proorociile să nu le disprețuiți!“* (I Tesaloniceni, 15/19,20). Numai acest popor al Noului Ierusalim, singurul din România care mai este călăuzit prin duh proorocesc, mai poate fi numit astăzi *„garda de onoare a lui Hristos, de pe pământ“*, aşa cum îngerii sunt *„garda Lui de onoare din ceruri“*.

În fine, pentru creştinii crescuți duhovniceşte, chiar şi problema mântuirii este inferioară, ca obiectiv, problemei fericirii cu Hristos pe pământ. Cel ce urmăreşte exclusiv, cu o agitație frenetică, dobândirea propriei mântuiri, nu mai realizează caracterul îngust, aproape egoist, pe care îl capătă această lucrare personală. Dimpotrivă, creştinii adevărați, cei

care se dedică să facă parte din poporul Domnului, nu vin la Noul Ierusalim pentru a-şi asigura mântuirea proprie, ci pentru a fi de folos lui Dumnezeu şi *„copiilor Lui“*, iar mântuirea acestora vine de la sine, vine pe urmă, ca o binecuvântare. În Biblie avem pilda Tavitei, care fusese de folos obştei creştine, şi toți o lăudau pentru lucrul mâinilor ei. Smerenia ei şi jertfelnicia de sine i-au adus, până la urmă, şi binecuvântarea lui Dumnezeu: mântuirea din moarte.

Obiecția nr. 36: *„Cei din mănăstirea de la Pucioasa sunt numiți* «cei neprihăniți». *În momentul în care spui că eşti neprihănit, eşti prihănit prin laudă de sine.“*

Răspuns: Bine zice că *„sunt numiți“*, căci aşa şi este: nu se numesc ei, pe ei înşişi, cu aceste cuvinte. Şi cine îi numeşte? Dumnezeu îi numeşte, pentru rațiuni de El ştiute. Dar şi la prima vedere se poate vedea o diferență netă între *„copiii Domnului“* de la Pucioasa, şi trăitorii *„de duzină“* ai ortodoxiei. Or mai avea şi ei greşeli, căci oameni sunt, dar, cel puțin, un lucru este sigur, că s-au despărțit cu hotărâre de păcat, ceea ce prin alte părți, chiar cu pretenții de locaşuri şi de *„locuri sfinte“*, nu prea se mai vede în timpurile noastre. În nici un caz nu se pune problema unei laude de sine, căci lupta cu sinele este aici preocuparea lor de căpătâi.

Obiecția nr. 37: *„Din moment ce P.S. Irineu Bistrițeanul a renegat această Lucrare, înseamnă că preoții pe care el i-a hirotonit, şi-au pierdut harul preoției. P.S. Irineu a recunoscut că a fost înşelat, deci nici harul Tainei săvârşite de el nu mai are nici o valoare.“*

Răspuns: În această obiecție se inserează o dublă eroare.

Întâi, o eroare de logică, atunci când se asociază ca dependente două acțiuni ale arhiereului Irineu, care sunt, de fapt, total distincte:

– prima, este poziția lui față de ceea ce acuzatorul numeşte *„lucrare“*, poziție care oscilează de la declarația personală fermă că *„lucrarea vine de la Dumnezeu“*, la o *„dezicere formală de lucrare“*, la care a fost forțat prin presiuni exterioare, şi care, în consecință, nu-i aparține de drept;

– a doua, este poziția lui față de cei pe care i-a hirotonit, poziție luată în deplină cunoştință de cauză şi după o cercetare responsabilă, şi asupra căreia el nu a revenit niciodată. Aşadar, chiar dacă am admite că arhiereul Irineu s-a înşelat privind *„lucrarea“* (ceea ce nu putem face, dată fiind constrângerea sub care el s-a exprimat), nu putem extinde îndoiala şi asupra hirotoniilor săvârşite canonic în perioada respectivă.

A doua eroare constă în punerea la îndoială a harului Tainei hirotoniei săvârşite de un arhiereu care nu a încălcat cu nimic obligaţiile canonice conexe, iar moralitatea lui este ireproşabilă. Este remarcabil cum detractorii se folosesc (şi asta din interes, numai atunci când au mare nevoie) de acuze prefabricate, aflate în flagrantă disjuncţie cu realitatea. În schimb, atunci când cineva ar îndrăzni să pună la îndoială puterea sfinţitoare a harului anumitor clerici, pe motive de încălcare severă a canoanelor sau a moralei creştine, aceşti apărători din oficiu sar ca arşi, declamând ritos infailibilitatea perenă a clericilor: *„preotul rămâne preot, şi nu-şi pierde harul, chiar dacă-l vezi mort de beat, căzut într-un şanţ!“*. Chiar în obiecţia nr. 6, tratată în acest eseu, se afirmă că, citäm: *„Preoţii nu pot fi acuzaţi de pierderea harului“*; aşadar, obiecţiile nr. 6 şi nr. 37 pur şi simplu se contrazic la acest subiect!

Obiecţia nr. 38: *„Se spune în cartea* Cuvântul lui Dumnezeu *că* «mânia biruieşte mila». *Aceasta este o altă idee protestantă. Hristos S-a rugat pe cruce:* «Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce fac!». *Dumnezeu este un Dumnezeu al milei, nu al mâniei.“*

Răspuns: Sunt greu de înţeles judecăţile Domnului. Este adevărat că Dumnezeu este milostiv şi bun, dar cum poate fi şi drept în acelaşi timp? Pe pământ, un om care face păcate grele poate fi condamnat la moarte de semenii săi, după o severă judecată. Dar poate fi şi graţiat. După graţiere, el face alte crime, mai monstruoase decât cele dintâi. Din nou este prins şi judecat, dar acum judecătorii devin părtinitori şi îşi neagă propria sentinţă anterioară, zicând : *„Am greşit că l-am iertat. Acum, îl vom pedepsi şi mai aspru“*. Din nou îl condamnă la moarte, căci ei nu cunosc altă pedeapsă mai mare. Iată ce lanţ de bâlbâieli şi stângăcii omeneşti, căci aşa judecă omul, atât poate el. La Dumnezeu nu este aşa. El are vederea lucrurilor care au fost şi care vor fi, şi împarte şi mila, şi mânia sfântă, pentru dreptatea cerească a lucrurilor. Dar ce este mânia sfântă? Ea este dreptatea Domnului, Care a alungat din templu, cu un bici făcut din ştreanguri, pe schimbătorii de bani şi pe vânzătorii de porumbei. Timpul a trecut, şi negustorii au reapărut în biserică, deghizaţi în *„vânzători autorizaţi“*, cu ecuson în piept, care oferă creştinilor naivi lumânări falsificate, în loc de feştile de ceară, şi chimicale parfumate, în loc de tămâie. Nimeni nu-i mai alungă; ba încă toţi îi caută. De aceea, mânia sfântă nu-şi mai poate afla loc în biserică, iar teoreticienii ortodoxiei se întrec în a o îngropa cu raţionamente savante.

Dar cartea *Apocalipsei,* ce spune ea despre mânia omului şi despre mânia Domnului?

„Şi neamurile s-au mâniat, dar a venit mânia Ta şi vremea celor morţi, ca să fie judecaţi, şi să răsplăteşti pe robii Tăi, pe prooroci şi pe sfinţi şi pe cei ce se tem de numele Tău, pe cei mici şi pe cei mari, şi să pierzi pe cei ce prăpădesc pământul.“ (Apocalipsa, 11/18);

„Am văzut, apoi, în cer, alt semn, mare şi minunat: şapte îngeri având şapte pedepse – cele de pe urmă – căci cu ele s-a sfârşit mânia lui Dumnezeu. [...] Şi una din cele patru făpturi dădu celor şapte îngeri cele şapte cupe de aur pline de mânia lui Dumnezeu, Cel ce este viu în vecii vecilor.“ (Apocalipsa, 15/1-7).

Aşadar, neamurile s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, căci aceasta este mânia lor, iar Dumnezeu S-a mâniat pe răzvrătirea oamenilor, pe păcatele lor, cu mânie sfântă, izbăvitoare, căci aceasta este mila Lui. Unde să mai încapă mila păguboasă, faţă de cei care nu voiesc milă, ci război deschis? Oare, poate judeca cineva, cu îndreptăţire de sine, mânia lui Dumnezeu care a venit prin potopul din vremea lui Noe, sau mânia care a adus foc din cer peste cetăţile desfrânării, Sodoma şi Gomora, sau mânia abătută peste faptele răzvrătiţilor: Core, Datan şi Abiron, sau mânia care a adus scufundarea cetăţii Ninivei, care n-a ştiut să-şi preţuiască iertarea? Iată, de aceea mânia sfântă biruieşte mila păguboasă.

Obiecţia nr. 39: *„Se spune în cartea* Cuvântul lui Dumnezeu: «Dacă ai crezut, să nu mai spui nimănui». *Ce e secretomania asta? Dacă e adevărat ce se spune aici, atunci trebuie propovăduit, căci mântuirea e universală. Înseamnă că doctrina lor este ezoterică.“*

Răspuns: Deşi la om cuvintele *„ascundere“* şi *„tainä“* sunt folosite cu neglijenţă, până la limita sinonimiei, dintotdeauna la Dumnezeu a existat o diferenţiere netă între ascundere şi tainä. Ascunderea este de la diavolul, care luptă în acest mod împotriva adevărului învederat. Taina este de la Dumnezeu, ca mijloc de protejare a voilor Sale, pentru a nu fi cunoscute, şi apoi subminate de cel rău. Dumnezeu a condamnat ascunderea: *„Ceea ce este da, să fie da; şi ceea ce este nu, să fie nu.“* (Ev. Matei, 5/37) şi a recomandat taina: *„Vezi, nimănui să nu spui nimic!“* (Ev. Marcu, 1/44).

Ascunderea apare în lume încă de la Adam, care s-a ascuns de glasul lui Dumnezeu *(v. Facerea, 3/8)*. Moise, după ce a ucis un egiptean la mânie, l-a ascuns în nisip *(v. Ieşirea, 2/12)*. David, în Psalmi, îi dezvăluie pe bogaţii care stau ascunşi la pândă, ca să privească cu ochii pe cei săraci

şi să ucidă pe cel nevinovat *(v. Psalmi, 10/8)*. Mântuitorul Însuşi deplânge pe nevolnicul care şi-a ascuns talantul său în pământ *(v. Ev. Matei, 25/18)*, iar Sfântul Apostol Pavel, grăind efesenilor despre amăgitorii cu cuvinte deşarte, le spune: *„Căci cele ce se fac întru ascuns de ei, ruşine este a le şi grăi“* (Efeseni, 5/12).

Biblia arată că, în schimb, taina are conotaţii exclusiv pozitive, îndată ce ea este o formă indirectă, dar elevată, de a-L cinsti pe Dumnezeu. Ea poartă cu sine o protecţie specială pentru om, aceea de a nu aluneca în derizoriu: *„Să nu iei numele Domnului în deşert.“* (Ieşirea, 20/7). De aceea, taina se descoperă numai proorocilor; şi iată, aici avem şi definiţia tainei, căci *„Domnul nu face nimic fără să fi descoperit taina Sa proorocilor, slujitorii Lui!“* (Amos, 3/7). Şi care este taina Sa? *„Taina cea din veci ascunsă neamurilor, iar acum descoperită sfinţilor Săi.“* (Coloseni, 1/26) este chiar Hristos: taina lui Hristos *(v. Coloseni, 4/3)*, taina împărăţiei lui Dumnezeu *(v. Ev. Marcu, 4/11)*, taina Evangheliei *(v. Efeseni, 6/19)*, taina credinţei *(v. I Timotei, 3/9)*, şi nu orice credinţă, ci taina dreptei credinţe *(v. I Timotei, 3/16)*. Aceasta este taina lui Dumnezeu *(v. I Corinteni, 2/1)*, taina celor şapte stele *(v. Apocalipsa, 1/20)*, care va fi săvârşită *„în zilele când va grăi al şaptelea înger“* (Apocalipsa, 10/7). Este chiar vremea pe care o trăim, când Dumnezeu grăieşte din cer oamenilor, după ce El a grăit prin al şaselea înger, Sfânta Virginia, care a plinit taina femeii *(v. Apocalipsa, 17/7)* în vremea de prigoană a fiarei roşii (puterea politică atee a comunismului). Aşa cum la început taina se descoperea proorocilor, în vremea Mântuitorului ea s-a descoperit ucenicilor Lui, iar pentru ceilalţi rămânea ascunsă. Dar nimeni nu s-a mirat, nimeni n-a confundat firescul tainei, cu *„secretomania“*, căci Domnul Însuşi le-a spus ucenicilor: *„Vouă vă este dat să cunoaşteţi taina împărăţiei lui Dumnezeu, dar pentru cei de afară totul se face în pilde, ca uitându-se, să privească şi să nu vadă, şi auzind, să nu înţeleagă, ca nu cumva să se întoarcă şi să fie iertaţi.“* (Ev. Marcu, 4/11). Deci, cei ce se plasează singuri în afară de împărăţia lui Dumnezeu, oricum nu vor pricepe taina, chiar dacă le-ar spune-o cineva, căci nu le este dat.

Dar, oare, este Dumnezeu nedrept cu ei, că nu le grăieşte şi lor netăinuit, ci în pilde? Este vorba aici de predestinare? Oare, nu voieşte Dumnezeu ca să se întoarcă păcătosul din moarte şi să fie viu? Da, desigur că voieşte, dar nu oricum. Omul se poate întoarce şi fără pic de ruşine sau de umilinţă sau de dragoste, la Creatorul său, făcând acest gest pur şi simplu din interes şi din calcul: ca să fie iertat şi să scape nepedepsit. Nu

o aşa întoarcere vrea Dumnezeu de la om. Dumnezeu vrea ca omul să se întoarcă la El cu toată fiinţa şi cu toată lepădarea de sine, aşa cum a făcut fiul risipitor, care s-a întors ca argat, nu ca fiu.

Şi mai este un motiv pentru care Dumnezeu nu le descoperă tuturor taina Sa. El îi ştie pe împotrivitori, pe îngâmfaţi şi pe iubitorii de sine, care se vor întoarce cu semeţie împotriva tainei lui Dumnezeu, batjocorind-o şi disprețuind-o. Şi pentru ca ei să nu-şi atragă osândă prin acest fel de a fi, şi pentru că Domnul îi iubeşte şi pe ei, atunci le dă o şansă: îi protejează, tăinuindu-le tot ceea ce ei nu pot primi şi nu pot ţine încă. Iar noi suntem învăţaţi de Sfinţii Părinţi să facem la fel şi chiar să mărturisim aceasta: *„Că nu voi spune vrăjmaşilor Tăi taina Ta...“*; căci taina Domnului, aceasta este: plata cea bună se dă celor cuminţi, căci Dumnezeu este bun, dar este şi drept: *„Luaţi cuvântul Duhului Sfânt şi învăţaţi să lucraţi peste voi taina vieţii veşnice. Taina dintre Mine şi voi să ştiţi s-o trăiţi, să ştiţi s-o înţelegeţi, căci până acum voi aţi strigat la cer şi aţi cerut de la cer, dar acum cerul răspunde pământului, iar cei ce primesc, să ştie taina celor cereşti în ei, să ştie prin duhul cel înnoit în ei. Taina Mea nu este între fătarnicii lumii, ci este pentru cei curaţi cu inima. Păstraţi taina Mea, căci cei ce nu au viaţă în ei, umblă să-i dezbrace de taina Mea pe cei ce vin după Mine. Fiţi cuminţi, fiţi cuminţi! Fiţi cuminţi, voi, cei care doriţi pe Dumnezeu!“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 31 august/13 septembrie 1998).

Dar va veni vremea, şi ea este aproape, când toate se vor aduce la lumină, fie că sunt taine dumnezeieşti, fie că sunt ascunderi omeneşti: *„Că nu este nimic ascuns care să nu se dea pe faţă; nici n-a fost ceva tăinuit, decât ca să vină la arătare.“* (Ev. Marcu, 4/22). Aşadar, nu este vorba de nici o *„secretomanie“*, ci de o firească prelungire a unei aşezări în coordonatele fireşti ale tainei lui Dumnezeu, aşa cum a fost lăsată ea omului încă de la începuturile vieţuirii lui pe pământ.

În ceea ce priveşte perioada anterioară anului 1990, trebuie luat în seamă inclusiv contextul politic şi istoric, marcat de delaţiuni grave, care au desfigurat fizionomia spirituală clasică a românului, făcându-l adesea, dintr-un bun creştin, un Iuda de ocazie. Acestuia nu i se mai putea încredinţa nici o taină, căci el ajunsese în stare să-i vândă până şi pe casnicii lui. De aceea, în acele vremuri grele, cei care crezuseră în *Cuvânt* se păzeau ca să nu vândă taina lui Hristos fie şi involuntar, şi preferau *„să nu spună nimănui“*. În plus, *Cuvântul lui Dumnezeu* se încriptează el însuşi în taină, pe care o înţeleg însă numai ucenicii lui Dumnezeu: *„Şi*

iată că ei trebuie să înţeleagă că între taină şi ascundere este mare, mare deosebire, sau, şi mai bine spus, nu este asemănare între acestea două, aşa cum nu se aseamănă adevărul, cu minciuna, fiilor, căci adevărul înseamnă Dumnezeu, iar minciuna înseamnă diavol. Taina este de la Dumnezeu şi pentru Dumnezeu, iar ascunderea este de la diavol şi pentru diavol, şi fiecare îşi ia ce este al lui." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 decembrie 2003).

Obiecţia nr. 40: *„Cum să fie limba română limba în care Dumnezeu a făcut creaţia? Dumnezeu n-a avut nevoie de cuvinte rostite, formate din sunete, ca să creeze. Acesta e modul ce ni s-a dat nouă de a comunica. Dumnezeu poate comunica şi altfel decât prin cuvinte. Sfinţii Părinţi spun că treapta cea mai înaltă de rugăciune este rugăciunea contemplativă, fără cuvinte. Iar ceea ce se află nevăzut, în sânul lui Dumnezeu, spun că nu poate fi exprimat în cuvânt. Acelaşi lucru îl spune şi Sfântul Apostol Pavel.*

E o aberaţie invenţia aceasta cu limba română."

Răspuns: Prea uşor, prea puţin motivat se folosesc aici cuvinte tari (aberaţie, invenţie), doar cu scopul facil de a impune sentimental un raţionament, şi aşa destul de şubred. Este un nonsens să afirmi că cineva, fie El şi Dumnezeu, se poate folosi de cuvinte, dar cuvintele lui n-au sunete. Cuvintele fără sunete sunt necuvinte, ele nu există. Forţa cuvântului, tocmai în sunete se ascunde. Dumnezeu a glăsuit dintotdeauna cu omul, iar Biblia mărturiseşte: *„Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din Templu! Este glasul Domnului! El răsplăteşte vrăjmaşilor Săi după faptele lor."* (Isaia, 66/6).

Una dintre harismele importante ale apostolilor a fost vorbirea în limbi; alta, tălmăcirea limbilor. Sfântul Apostol Pavel arată indirect importanţa ca o limbă să aibă o cât mai mare flexibilitate şi bogăţie de sensuri. Se ştie că frumuseţea şi sonoritatea unei limbi depinde de abundenţa ei în vocale deschise. În schimb, o limbă cu multe consoane este o limbă aspră, guturală. Câţi s-au gândit ce impact asupra sonorităţii are faptul că în limba arabă nu există decât trei vocale: „a", „u" şi „i", iar vocalele „e" şi „o" lipsesc cu desăvârşire? În schimb, limba arabă se poate lăuda cu 29 de consoane. Or, limba română, limba dorului după Dumnezeu, are şapte vocale, şi este recunoscută pentru dulceaţa şi frumuseţea ei. Cercetările mai noi au demonstrat că limba română este, cu o mare probabilitate, limba-matcă (matrice) pentru toate limbile europene, unii asimilând-o

chiar cu vestita limbă a arienilor. O afinitate pentru această ipoteză o dezvoltă părintele Dumitru Stăniloae în volumul *„Naţiune şi creştinism"*, unde afirmă că *„...<u>între limba traco-dacilor şi cea romană era o mare înrudire;</u> cu mult mai mare ca între cea greacă sau iliră, şi cea latină. Datorită acestui fapt, limba latină a putut fi uşor adoptată de populaţia de aici. Dar tot datorită lui s-a putut imprima cuvintelor latine structurile fonetice traco-dace, dacă nu cumva multe cuvinte erau identice, dar la traco-daci cu o structură fonetică în parte deosebită. [...] Cât de mare era înrudirea limbii trace cu cea romană, e greu de spus. Fapt e că mult înainte de cucerirea Daciei de către Traian la 105-106 d.H., <u>tracii trebuiau să fi vorbit limba romană populară</u>, cu toată răzvrătirea lor continuă împotriva ocupaţiei romane. Pe de altă parte limba lor înainte şi după ajungerea lor sub stăpânirea romană trebuie să fi fost aproape una cu limba dacilor. Numai aşa se explică cum şi dacii vorbesc tot aşa de repede, după ocuparea lor, limba romană. Ei se aflau într-o comunicare frecventă cu tracii de la sudul Dunării..."* (Pr. Dumitru Stăniloae, *„Naţiune şi creştinism",* Ed. Elion, 2004, pag. 248 – sublin. ns.). În continuare, D. Stăniloae face o serie de consideraţii pertinente asupra vechimii şi spiritualităţii termenilor creştini româneşti, în solidaritate cu cele ale limbii române, în general, descoperind mai multe argumente în favoarea unei *„peceţi fonetice"* de factură traco-dacică, marcată pe cuvintele latine, dovedind că *„<u>latina populară orientală</u> vădeşte unele semne că <u>nu e fiica, ci mama limbii literare latine</u>, deci trimite la o epocă în care limbile tracă şi latină erau mai puţin despărţite"* (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 261-262 – sublin. ns.). Dar limba română merită o atenţie deosebită mai ales datorită sensibilităţii, care îi este proprie, în particular, datorită unei afinităţi deosebite pentru folosirea frecventă şi generalizată a diminutivelor. Constantin Noica, citându-l pe Sextil Puşcariu, afirmă că: *„După Sextil Puşcariu, prima trăsătură în specificul românesc al limbii este folosirea largă, mult mai largă, de pildă, decât limbile franceză şi germană, a sufixelor diminutive. Ele nu arată numai ceva mic, ci [...] exprimă admiraţie, dragoste, simpatie."* (C. Noica, *„Limba Română"*, 1940, pag. 152-154). Este exact ceea ce are nevoie creştinul, pentru a exprima mai bine, în cuvinte dulci, încopilărirea cerută lui de către Domnul, încopilărire pe care el o revarsă apoi cu duioşie asupra dulcelui său Mântuitor. Observând această virtute specific românească, părintele Stăniloae o subliniază ca mângâietoare şi mântuitoare, arătând că *„Nici un popor n-a dat mai multă expresie relaţiei de tandreţe ce se realizează între*

Dumnezeu Cel coborât la starea de pruncie şi între omul care se simte îndemnat să-L mângâie cu cuvintele cele mai gingaşe, ca poporul nostru în colindele sale. [...] Şi, de fapt, Dumnezeu are nevoie de iubirea noastră mângâietoare pentru a crea în noi putința de a fi mântuiți, dacă mântuirea înseamnă ridicarea noastră din nepăsarea şi asprimea sufletească, înnobilarea noastră prin delicatețe.“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 269).

Într-o remarcabilă sinergie cu destăinuirea pe care Dumnezeu o face în *Cuvântul* Său, prin care arată că alegerea poporului român şi a limbii române a fost făcută înainte de vecie, părintele Stăniloae creionează câteva scurte concluzii, care subscriu şi ele la această alegere:

„1. Structurile traco-dacice imprimate lexicului latin, arată vechimea, dar şi originalitatea limbii noastre, nu numai față de cele nelatine, ci şi față de cele latine.

2. Aceste structuri i-au dat limbii latine primite de noi o mare flexibilitate şi putere creatoare. Prin aceasta i-au dat o extraordinară putere de nuanțare a sensurilor ascunse în acelaşi lucru, persoană sau atitudine față de ele. Rezultatul a fost o ramificare a cuvintelor nu numai pentru că lucrurile, faptele şi sentimentele sunt multe, ci pentru că în ele apar o mulțime de nuanțe, de gradații, şi pot provoca nesfârşite nuanțe de simțiri şi atitudini interioare.

3. Universul e umanizat, astfel, prin limba noastră într-un mod deosebit de accentuat, ba nu numai umanizat în general, ci şi personalizat, căci fiecare persoană îl trăieşte şi îl exprimă pe măsura sentimentelor sale proprii, determinate de o mare complexitate a relațiilor interpersonale, trăite şi ele cu aceeaşi mare capacitate pentru nuanțe.

4. Bogăția aceasta de nuanțe a formelor şi înțelesurilor, provenită din aceeaşi tulpină, născându-se din bogăția simțirilor față de lucruri, de persoane şi de fapte, fac ca cuvintele să nu exprime numai fețele şi dimensiunile fizice ale lucrurilor, ci şi înțelesurile lor de ordin spiritual şi sentimentele sufleteşti față de ele. Aceasta duce la o concentrare a planului sensibil şi spiritual al realității în aceleaşi cuvinte.“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 272-273).

În fața unor argumente atât de clare, nu poți să nu încerci un sentiment de tristețe când vezi, la unii conaționali *„vigilenți“,* nu îndoială, ci împotrivire din răsputeri la ideea că Dumnezeu ar putea prefera limba română, față de alte limbi; sau chiar presupunerea stupidă că El ar putea comunica cu noi fără cuvinte. O tristețe similară îl încerca şi pe regretatul Dumitru Stăniloae, care observa şi el tendința unora de a-şi desconsidera

propria limbă, în favoarea altora, de aiurea: *„Dat fiind aceste însuşiri de neobişnuită originalitate şi expresivitate şi atât de bogatele valențe creatoare ale limbii româneşti, ne cuprinde tristețea când vedem cum se renunță la acest aur pentru sticlele colorate, dar fără substanță, şi pentru tinichelele de simplistă rezonanță şi fără maleabilitate ale unui lexic străin, împrumutat într-o măsură tot mai mare, ba chiar aşa de mare, că aproape ne pierdem limba proprie şi, cu aceasta, identitatea noastră etnică.“* (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 272-273).

Obiecția nr. 41: *„Cum adică localitatea Pucioasa se află pe* «muntele ales»*?“*

Răspuns: Expresiile biblice *„munte sfânt“*, *„munte sfânt şi strălucit“*, *„munte ales“* au o semnificație poetică, folosită pentru a ilustra, mai degrabă, o analogie spirituală decât una materială, cu Muntele Sinai. Utilizarea acestei sintagme nu poate fi restricționată numai pentru munții sfințiți de Dumnezeu şi amintiți în Sfânta Scriptură: Muntele Sionului, Muntele Sinai, Muntele Horeb, Muntele Vasan, Muntele Moria, Muntele Taborului, Muntele Măslinilor etc. Şi Muntele Athos este denumit în mod curent *„Muntele Sfânt“*, fără a se pune problema unui abuz în limbaj. Cuvântul *„munte“*, luat în sens figurat, sugerează o înălțime spirituală. Oricum, expresia *„munte ales“*, folosită frecvent în *Cuvântul lui Dumnezeu,* Îi aparține lui Dumnezeu, nu omului. De aceea şi aici, ca şi în celelalte cazuri, în ceea ce priveşte *„alegerea“*, putem afirma că opțiunile lui Dumnezeu sunt sublime şi transcendentale. Dumnezeu are, probabil, criterii justificative suficiente şi inatacabile pentru toate lucrările Sale, chiar dacă de obicei nu le etalează sub nici o formă. Întorcându-ne însă la profețiile biblice care fac trimitere la Ierusalimul cel nou, nu putem să nu observăm cum se împlinesc ele chiar sub ochii noştri: *„Aşa grăieşte Domnul:* «M-am întors cu milostivire către Sion şi voi locui în mijlocul Ierusalimului; şi Ierusalimul se va chema cetate credincioasă şi muntele Domnului Savaot, munte sfânt.»*“* (Zaharia, 8/3).

Toate înălțimile pământeşti se vor pleca în fața măreției muntelui cel sfânt al Domnului: *„Şi va fi în zilele cele de apoi că muntele casei Domnului se va înălța peste vârfurile munților şi mai sus decât dealurile, şi către dânsul vor curge popoarele.“* (Miheia, 4/1).

Obiecția nr. 42: *„Sunt plini de mândrie prin faptul că încearcă să completeze învățătura Sfinților Părinți – spun ei. Ce mai este de comple-*

tat la ea? Nu e suficientă pentru mântuire? Cum de au mândria de a spune ei ceva în afara Sfinților Părinți?"

Răspuns: Din nou se porneşte de la o confuzie fundamentală. *Cuvântul lui Dumnezeu* este al lui Dumnezeu, nu al acelora care îl răspândesc şi îl fac cunoscut lumii întregi. Iar Dumnezeu nu poate fi acuzat de mândrie pentru că reiterează nişte adevăruri teologice, care, deşi au fost bine sintetizate de către Sfinții Părinți, pentru cei mai mulți dintre creştini au rămas doar nişte scrieri prăfuite, amestecate cu nenumăratele speculații filozofice ale oamenilor. Nu este suficient că Sfinții Părinți au înțeles foarte bine (pentru ei) adâncurile teologiei, şi apoi le-au aşternut pe hârtie, dacă noi nici până acum nu le-am înțeles, măcar mulțumitor de bine. Trebuie să vină altcineva, poate cu mai mult talent pedagogic, care să ne deschidă mintea, şi de aceea Dumnezeu Se consideră îndreptățit să intervină cu *Cuvântul* Său: *„Lucrarea lui Dumnezeu peste om e prea mare față de lucrarea omului, cea lucrată înaintea lui Dumnezeu, dar Eu nu-l am pe om la şcoala Mea ca să-l învăț tainele şi puterile lucrărilor lui Dumnezeu pe pământ cu omul. Oamenii lui Dumnezeu trăiesc în Duhul lui Dumnezeu pe pământ, şi la aceia vine Domnul, la stăruința lor pentru lucrările lui Dumnezeu, cele proorocite prin Scripturi, şi le aduce minte cerească, minte proorocească, pusă de Duhul lui Dumnezeu în om, căci Dumnezeu Îşi face servi pe pământ şi Îşi împlineşte la vreme lucrările Sale.*

O, poporul Meu, omul şi-a acoperit mintea, şi nu ştie să I-o dea lui Dumnezeu. Dacă omul ar şti cum să se aşeze şi cum să stea înaintea Domnului, l-ar vedea Dumnezeu, aşa cum l-a văzut pe Proorocul Daniel când acesta s-a aşezat cu mult suspin înaintea Domnului, cerând cu pocăință, rugându-se pentru tot neamul lui Israel, cel din vremea lui şi cel de până la el, şi, fiindcă s-a făcut iubit lui Dumnezeu, Domnul a lucrat cu el pe pământ şi i-a dăruit, pentru Sine, ascuțită înțelepciune, căci l-a văzut pe el aprins pentru Dumnezeu şi pentru poporul Său." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 iunie 2005).

Oricum, nu se pune problema de *„completare",* în sensul *„adăugirii"* de lucruri noi, ci de o despecetluire a înțelesurilor vechi. Învățătura lui Dumnezeu este infinită şi El poate oricând să mai lămurească omului câte un înțeles *„nou"*, ascuns în învățăturile cele *„vechi"*. *„Noutate"* se consideră însă numai în raport cu înțelegerea omului, căci la Dumnezeu toate sunt cunoscute din veac.

Obiecția nr. 43: *„Pruncii nu se nasc prin păcat dacă sunt concepuți în cadrul sfintei căsătorii. Spre exemplu, brâul Maicii*

Domnului ajută la naşterea de prunci, ceea ce înseamnă că Maica Domnului aprobă naşterea şi chiar o ocroteşte."

Răspuns: Care creştin adevărat pune la îndoială cuvintele psalmului de pocăință al lui David: *„Că iată, întru fărădelege m-am zămislit, şi întru păcate m-a născut maica mea"*, atunci când le rosteşte cu durere la ceasurile zilei, la acatiste şi paraclise? Oare, căsătoria lui Iesei (tatăl lui David), cea *„născătoare de fărădelegi şi de păcate"*, mai poate fi numită sfântă? Dacă ar fi fost sfântă, n-ar mai fi fost nevoie de intervenția suprafirească a lui Dumnezeu, Care a rupt firul zămislirilor şi naşterilor *„întru păcate",* atunci când tot din spița lui Iesei a venit vremea să Se nască Fiul Omului şi al lui Dumnezeu; căci Domnul Iisus Hristos a venit în trup, depăşind rânduielile firii, şi nu prin căsătoria lumească, pe care cei trupeşti au ridicat-o la rang de *„sfântă taină",* pentru a-şi îndreptăți neputințele lor de a-şi stăpâni trupul şi de a fi sfinți; căci Sfântul Apostol Pavel arată pentru cine este căsătoria: pentru cei desfrânați, ca să se poată desfrâna în voie: *„Dar dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească."* (I Corinteni, 7/9). Şi atunci, neînfrânarea cum ar mai putea fi binecuvântată printr-o taină a Duhului Sfânt?

Afirmații sentențioase şi îngâmfate, de genul *„pruncii nu se nasc prin păcat... etc., etc",* sunt infirmate şi de Sfânta Tradiție. În cărțile de rugăciune curente, care se folosesc zilnic în biserică, întâlnim şi următoarele fraze:

„Iisuse, auzi-ne pe noi, cei <u>zămisliți întru fărădelegi</u>,

Iisuse, curățeşte-ne pe noi, cei <u>născuți în păcate</u>" (Acatistier – Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos – sublin. ns.). Cei care au formulat această obiecție, se pare că dau cam rar pe la biserică sau sunt neatenți; altminteri, ar fi remarcat şi ei aceste cuvinte.

Este adevărat că Domnul a binecuvântat nunta din Cana Galileii, dar nu pentru ce cred oamenii, care *„uită"* în mod deliberat să-şi amintească şi ce au făcut cei doi miri după nuntă; căci aceştia, îndată au părăsit cele ale nunții şi L-au urmat, ca ucenici curați, pe Hristos. Mirele din Cana Galileii chiar s-a bucurat de cinstea de a fi ales în rândul celor doisprezece (el este Sfântul Apostol Simon Zilotul, cananeul), iar mireasa lui s-a alăturat sfintelor femei, care vor fi mironosițe, slujitoare Domnului. Deci, nu pentru naştere de prunci le-a binecuvântat Domnul nunta, ci pentru a-i face pe ei biserică sfântă şi curată, mireasă a lui Hristos, căci Hristos era Mirele din Cana Galileii.

Nunțile oamenilor, oficiate drept *„sfinte taine"* în bisericile din lume, sunt jalnice parodii ale nunții cosmice, adevărata Taină a Nunții, la

care toți suntem chemați să fim nuntaşi, şi la care Mirele Hristos Se însoțește pe veci cu Mireasa Sa, Biserica cea aleasă şi curată, *„Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci sfântă şi fără de prihană.“* (Efeseni, 5/27).

În ceea ce priveşte ajutorul Maicii Domnului, dat femeilor la naşterea pruncilor, nu ne putem îndoi de aceasta, căci ea este îndelung rugătoare la Dumnezeu, chiar atunci când omul ajunge la suferință, pentru că singur şi-a ales această cale. Naşterea este suferință şi primejdie de moarte pentru femeie, căci este urmare a păcatului strămoşesc. De aceea s-a spus: *„Vai de cele însărcinate şi de cele ce vor alăpta în zilele acelea!“* (Ev. Matei, 24/19). Din milă pentru femeie şi cu înțelepciune cerească a spus Sfântul Apostol Pavel cuvintele: *„Şi aceasta v-o spun, fraților: că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei ce au femei să fie ca şi cum n-ar avea“* (I Corinteni, 7/29). Cu toate acestea, este o pretenție prea îndrăzneață, chiar abuzivă, să credem că, întrucât Maica Domnului *„este milostivă“* cu femeile care au ales de bunăvoie şi nesilite de nimeni calea suferinței, înseamnă neapărat că le şi încurajează să aleagă această cale.

Obiecția nr. 44: *„Nu mai e vremea proorocilor Vechiului Testament. Hristos a adus legea iubirii. Hristos nu poate judeca oamenii prin oameni, pentru că oamenii nu au dreptul să judece.“*

Răspuns: Fiecare vreme are proorocii ei. Dacă nu mai este vremea proorocilor Vechiului Testament, atunci e vremea proorocilor vremii pe care o trăim. Sfânta Scriptură ne învață să nu disprețuim proorociile, ba, mai mult, să râvnim toți la a prooroci; şi mai zice şi că proorociile se vor desființa, dar nu oricum şi oricând, ci atunci când va hotărî Dumnezeu, hotărâre care va fi un eveniment ce nu poate rămâne tăinuit, îndată ce proorociile sunt adresate oamenilor. Înseamnă că Dumnezeu ne va anunța când va desființa proorociile. Deocamdată, El afirmă în *Cuvântul* Său că încă e mare nevoie de prooroci, deoarece misiunea proorocească nu s-a încheiat. El chiar deplânge starea bisericilor în care s-a stins duhul proorociei.

Despre legea iubirii trebuie spus că ea nu desființează dreptatea lui Dumnezeu, ci o potențează. Părintele care cruță nuiaua, dintr-o milă păguboasă pentru fiul său, înseamnă că nu-l iubeşte. Iubirea înseamnă îndreptare, chiar dacă pentru a o face trebuie folosite sculele dureroase ale dreptății. De aceea cei ce greşesc, dacă sunt frați, trebuie judecați şi îndreptați, după vrednicia de a judeca, dată obştii creştine de către

apostoli: *„Au nu ştiți că sfinții vor judeca lumea? Şi dacă lumea este judecată de voi, oare, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri atât de mici? Nu ştiți, oare, că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult cele lumeşti? [...] Nu este, oare, între voi nici un om înțelept care să poată judeca între frate şi frate?“* (I Corinteni, 6/2,3). Dar şi judecata nu poate fi făcută oricum, ci trebuie să fie făcută cu dreptatea lui Dumnezeu: *„Nu judecați după înfățişare, ci judecați judecată dreaptă.“* (Ev. Ioan, 7/24).

În schimb, dacă cei ce greşesc sunt vrăjmaşi ai lui Dumnezeu, ei nu trebuie judecați de către obştea creştină, deci nici îndreptați, căci pentru aceştia avem cuvântul Scripturii: *„Nu judecați, ca să nu fiți judecați.“* (Ev. Matei, 7/1). Pe aceştia are cine să-i judece: *Cuvântul lui Dumnezeu,* rostit din cer, căci *Cuvântul* este cel care judecă: *„Cine Mă nesocoteşte pe Mine şi nu primeşte cuvintele Mele, are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua cea de apoi.“* (Ev. Ioan, 12/48).

Obiecția nr. 45: *„Hristos n-a spus să nu mănânce omul carne, lapte, ouă. El Însuşi a mâncat peşte, şi a mâncat Paştile, adică miel.“*

Răspuns: La început, Dumnezeu a dat omului de hrană toată verdeața pământului, care face fructe cu semințe într-însele *(v. Facerea, 1/29)*. Dar, odată ce a intrat păcatul în lume, mintea şi inima omului s-au pervertit, şi el a început să ucidă ființe vii, ca să le mănânce. Dumnezeu n-a mai putut decât să limiteze acest dezastru, învățându-l pe om să se ferească măcar de vietățile necurate, şi, în orice caz, de sânge, care este viață *(v. Facerea, 9/3,4)*. Dar atunci când El Şi-a putut pune deoparte un popor, pe care l-a numit *„popor ales“*, poporul Domnului, exigențele dintâi au fost reconsiderate. Acestuia, poporului Domnului, Dumnezeu i-a dat două table ale legii, cu zece porunci, ca să le respecte, şi aşa să se deosebească de popoarele păgâne, iar în ceea ce priveşte hrana, *Cuvântul lui Dumnezeu,* rostit pe muntele Sinai, a fost deosebit de limpede şi concis: *„Să nu ucizi!“*. Însă puțin, prea puțin au avut viață în ele tablele legii, căci Moise le-a sfărâmat îndată ce a coborât de pe munte, văzând căderea poporului în idolatrie. Tablele legii s-au scris, apoi, din nou, ca mărturie a voii Domnului, dar voia omului nu s-a putut schimba. Omul a poftit din nou să mănânce carne, şi Dumnezeu a trebuit din nou să Se plece în fața îndărătniciei omului, ca să nu fie nevoit mai târziu să-l blesteme pe om pentru neascultare: *„Când va lărgi Domnul Dumnezeul tău hotarele tale, precum ți-a grăit El, şi vei zice:* «Voi mânca şi carne», *pentru că sufletul tău doreşte să mănânce carne, mănâncă şi carne, după*

dorința sufletului tău.“ (Deuteronom, 12/20). Aşadar, după dorința sufletului lui şi-a întărit omul învoirea de a mânca din nou carne, nu după dorința lui Dumnezeu; căci dorința lui Dumnezeu fusese spusă prin cuvintele *„Să nu ucizi!“*, şi hotărârea Lui este veşnică.

Dar vor zice unii (nu fără un interes ascuns, dar uşor de ghicit): *„Să nu ucizi oameni, adică să nu ucizi pe semenii tăi, asta a vrut Dumnezeu să spună aici. Nu putea să Se refere la animale, care erau hrana de bază a omului.“*

Şi totuşi, porunca este deosebit de limpede. Nu s-a spus: *„Să nu ucizi pe semenul tău!“*, ci *„Să nu ucizi!“*. Dacă am accepta, printr-o tendențioasă interpretare, că porunca se limitează numai la a nu ucide oameni, ar trebui să reanalizăm în acelaşi spirit toate poruncile. De exemplu, porunca *„Să nu furi!“* ar putea fi interpretată (în fapt, răstălmăcită) cu cuvintele: *„Să nu furi de la om; dar poți fura din cele comune ale obştii, sau ale cetății, sau ale împărăției“*. Mentalitatea aceasta *„creştinească“*, de punere în comun a valorilor obşteşti (pe cât posibil într-un singur sens, adică *„de la ei la mine“,* şi nu invers), era uzuală la români pe vremea comunismului. Mulți, prea mulți creştini se mângâiau cu gândul că la acest capitol nu păcătuiesc, întrucât ei nu fură niciodată de la semenii lor, ci *„numai şi numai de la stat“*. Alții, mai *„evoluați“*, dădeau şi explicații *„filozofice“*, demonstrând că ei chiar sunt obligați să fure: *„Statul mă fură pe mine; atunci, şi eu fur de la stat“*. Chiar şi unii preoți duhovnici îngăduiau *„furtul de la stat“*, ca având deplină acoperire, având în vedere nivelul de trai deosebit de scăzut şi relațiile dezastruoase dintre oameni, promovate pe vremea aceea. Probabil că acest obicei încă mai este în vigoare la unii, pentru că năravuri de acestea, *„bine justificate“*, se schimbă cu mare greutate. Alt exemplu: porunca *„Să nu preacurveşti!“*, referindu-se în mod expres la preadesfrânare, adică la relații trupeşti în afara firii (aici întrând şi relațiile extraconjugale, care tot împotriva firii pământeşti sunt îndreptate) ar putea sugera că forma ei restrânsă, desfrânarea (curvia), ar putea fi îngăduită, deoarece nu este specificată ca atare, cu numele ei. Or, acest lucru este inacceptabil. Poate de aceea, înțelegând în sens literal porunca, şi nu în duhul ei, unii traducători ai Bibliei au cosmetizat-o, înlocuind-o forțat cu forma restrictivă *„Să nu faci desfrânare!“*. Nu era nevoie, căci Dumnezeu a luat în calcul judecata strâmbă a omului şi a vrut să-i prevină orice intenții de răstălmăcire. Dacă Dumnezeu ar fi zis: *„Să nu faci desfrânare!“*, ar fi fost posibil ca omul să zică: *„Atunci, preadesfrânare avem voie să facem, pentru că asta nu ne-a interzis în mod expres“*. De aceea Dumnezeu a pus în poruncă forma agravantă, acoperitoare, care îi dă posibilitatea celui care gândeşte corect, să aprecieze că şi desfrânarea, care este premergătoare preadesfrânării, înlesnind-o şi determinând-o, este interzisă; şi asta pentru că orice preadesfrânare are ascunsă în ea şi desfrânarea, dar nu orice desfrânare este, totodată, şi preadesfrânare. Biblia de la 1688, unde scrie: *„Să nu preacurveşti!“*, era mai sincer şi mai pe româneşte tradusă decât cea actuală, care promovează, păgubitor, varianta: *„Să nu faci desfrânare!“*. Şi cu toate acestea, oricât de nefericită ar fi traducerea, mesajul poruncii este acelaşi: omul trebuie să promoveze curăția trupească, ferindu-se de toate formele de desfrânare.

S-a instituit, aşadar, din necesitate, nu din voia lui Dumnezeu, un moratoriu în ceea ce priveşte aplicarea poruncii primordiale, privind *„toată iarba ce face sămânță de pe toată fața pământului şi tot pomul ce are rod cu sămânță în el“*, pentru care s-a zis: *„Acestea vor fi hrana voastră“* (Facerea, 1/29). Inexorabil, s-a amânat şi aplicarea *ad litteram* a poruncii: *„Să nu ucizi!“*. Omul a ucis, şi aşa a căzut în păcatul uciderii, iar pentru a-şi curăți păcatele, a început să jertfească animale, ca să-şi ispăşească vina prin vărsarea sângelui lor nevinovat.

Dar Cel ce a dat legea pentru om, nu putea chiar El s-o încalce. Nimeni nu L-a văzut pe Mântuitorul mâncând carne, şi nici nu o putea face, căci El este sfințenia desăvârşită. Ucenicii Îl îndemnau: *„Învățătorule, mănâncă!“* (Ev. Ioan, 4/31). Dar El le-a răspuns: *„Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o ştiți. [...] Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine şi să săvârşesc lucrul Lui.“* (Ev. Ioan, 4/32-34). Dar vor zice unii: *„Oare n-a cerut de mâncare, şi, primind de la ucenici peşte şi miere, n-a mâncat înaintea lor?“*. Poate că a mâncat, dar Sfânta Scriptură nu mai specifică ce anume. Poate că a mâncat numai miere; poate că nici n-a mai mâncat, ci doar le-a cerut de mâncare ucenicilor, ca să-i încredințeze că este viu; iar ucenicii, sub emoția neaşteptatei întâlniri, au fost convinşi că a mâncat în fața lor *(v. Ev. Luca, 24/43)*. În Cartea lui Tobit întâlnim un episod asemănător: arhanghelul Rafael mărturiseşte că n-a mâncat niciodată, nu aşa cum li s-a părut celor ce erau cu el: *„În toate zilele am fost văzut de voi, dar eu n-am mâncat, nici n-am băut, ci numai ochilor voştri s-a părut aceasta.“* (Tobit, 12/19).

Se vor ridica alții şi vor spune: *„Dar cu înmulțirea peştilor cum rămâne? Dacă Domnul i-a înmulțit, înseamnă că este de acord şi cu folosirea lor, drept hrană – ceea ce s-a şi întâmplat, în cel puțin două rânduri, consemnate în Sfânta Scriptură.“* Da, este adevărat că i-a înmulțit, dar i-a

înmulțit prin *Cuvânt,* nu prin icre. Deci peștii înmulțiți erau hrană cerească, așa cum era mana, și așa cum era carnea pe care o primea Ilie, adusă de corbi. În plus, nu carnea ca materie este un lucru rău în sine, de care omul trebuie, în principiu, să se ferească (deși medicii au dovedit că acest *„aliment“*, carnea, aduce mari prejudicii sănătății), ci uciderea, care o precede în mod obligatoriu. Cei care cumpără carne, provenind de la animale ucise de alții, și apoi o mănâncă, sunt vinovați chiar dacă n-au ucis, pentru că ei se fac coautori morali la uciderea săvârșită de ceilalți. Dacă nimeni n-ar mai cumpăra carne de la măcelărie, oare, s-ar mai sacrifica animale? Măcelarii se vor scuza la judecată în fața lui Dumnezeu, zicând: *„Noi nu prea suntem de vină; ceilalți, care tot cereau, ne-au împins la atâta ucidere“*, și vor ieși, probabil, măcelarii mai puțin vinovați la judecată decât clienții lor cei carnivori.

Despre lapte, ce să mai vorbim? Este de ajuns să consemnăm că omul este singurul (da, singurul!) mamifer care mai bea lapte (și acela, lapte străin, furat de la alte viețuitoare), din proprie inițiativă, după ce a fost înțărcat. *„Și pisica bea“,* vor zice unii. Da, bea dacă-i dai. Însă dacă nu-i dai, ea nu-și ia singură niciodată.

Și la acest subiect, învățătura *Cuvântului* este deosebit de limpede: *„Omul care ucide o viață a unui trup, ca să mănânce trupul cel ucis, acela face moarte, și acela mănâncă trupul omorât de el, și moartea este luată în pântece. Iată ce face omul: hrănește trupul cel pregătit pentru moarte, hrănește porci și păsări și vite, și muncește pentru hrana lor, și apoi isprăvește de muncit și ucide animalul sau pasărea necuvântătoare, și se face mormânt omul, mormânt pentru ceea ce ucide, și zice omul că este viu, dar el este cu moarte în pântece, căci din ou se face carne, și din carne iese ou, și din carne iese lapte, iar Eu la începutul cel curat am spus omului să se hrănească din pântecele cel pregătit pentru hrana omului, din pământ, din cele ce cresc din pământ, că pentru asta am creat Eu așa de minunat cele dintru început, ca să fie armonie și slujire și hrană curată și bucurie și sfințenie.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 25 aprilie/8 mai 1994).

Pe de altă parte, ideea în sine de a folosi în alimentație hrana animală, demonstrează o alienare comportamentală gravă a ființelor carnivore, în frunte cu oamenii, care au devenit și ei carnivori în ultima vreme; din omnivori, pe când mâncau de toate, în majoritate au devenit carnivori, dorind numai carne în farfurie, și au tendința de a nu rămâne la acest stadiu, ci de a trece la stadiul următor, când se vor mânca unii pe alții. Deja, în unele țări africane, dar și în țări zise *„civilizate“*, s-au înregistrat

cazuri concrete de canibalism. Și așa vor ajunge oamenii despărțiți de Dumnezeu, din *„omnivori“*, în *„mâncători de oameni“*. Chiar și la noi au fost cazuri, și înainte de război, și după. Se spune că pe vremea „foametei lui Ceaușescu“, un individ din Petroșani a fost executat prin împușcare pentru că a fost prins că luni de zile (poate chiar ani) vânduse „pe sub mână“ organe de om, sustrase de la morga orașului. Cazurile de câini vânduți drept miei, sunt, deja, afaceri mărunte, cu care românul vigilent s-a obișnuit, și acum știe *„să-și ia măsuri“*.

Amestecul trupurilor care se mănâncă unele pe altele este o grea ofensă adusă lui Dumnezeu, căci El le-a creat pe toate *„bune foarte“*, iar amestecarea trupurilor aduce grave tulburări comportamentale și de sănătate: *„Nu toate trupurile sunt acelaşi trup, ci unul este trupul oamenilor şi altul este trupul dobitoacelor şi altul este trupul păsărilor şi altul este trupul peştilor.“* (I Corinteni, 15/39).

În fine, cei care reclamă că Iisus Hristos ar fi mâncat Paștile cu ucenicii la Cina cea de Taină, ignoră câteva elemente esențiale. Întâi, că în noaptea aceea Iisus era întristat cu sufletul, până la moarte *(v. Ev. Matei, 26/38)*; deci chiar dacă pe masă ar fi fost pregătit paștile iudaic, nu înseamnă că neapărat Iisus a găsit și resurse sufleteşti ca să Se atingă de el. Apoi, El avea de adus un alt Paşti, Paștile cel nou, ceea ce a și făcut, dându-le ucenicilor pâinea și vinul, cu care a instituit Taina Euharistiei. Cina cea de Taină a fost un moment de mare suferință și durere a Domnului, căci El vedea, prin Iuda vânzătorul, pe toți oamenii lumești care urmau ca în cursul veacurilor fie să disprețuiască jertfa Sa, fie să se apropie de ea cu nevrednicie și cu vicleșug. Chiar dacă unii dintre ucenici ar fi gustat din mielul pascal, așternut pe masă, din Sfânta Scriptură reiese că Domnul a binecuvântat numai pâinea și vinul, împărtășindu-i apoi pe toți ucenicii din același pahar. Acesta a fost momentul de apogeu al dorului, durerii și dăruirii Domnului, în care nu mai putea încăpea nici măcar gândul la ospețe, la îmbuibare, la desfătări trupești, căci El Însuși era Mielul Care Se oferea atunci în dar, ca să spele de păcate o omenire întreagă, prin vărsarea scumpului Său sânge.

Tocmai această trecere, de la Legea cea Veche, la Legea cea Nouă, pe care El o aducea în chip văzut înaintea ucenicilor Lui, face improbabilă împărtășirea consecutivă a lui Iisus Hristos cu cele două forme de hrană cerească, adică Paștile (corespunzătoare Vechiului, respectiv Noului Testament), pentru că, altminteri, mesajul lui ar fi fost substanțial diluat. Mult mai plauzibil este că Iisus Hristos S-a împărtășit numai cu pâinea și cu vinul, învățându-i și pe ucenici să facă și ei, de acum încolo, la fel. De

altfel, la primii creştini rânduiala paştelui iudaic a dispărut cu desăvârşire: nici în *Faptele Apostolilor* şi în nici în vreo epistolă nu se mai aminteşte de el (excepţie face *Epistola către Evrei,* unde se face o singură referinţă, şi aceea istorică). În schimb, frângerea pâinilor devine, de acum, un episod central şi, totodată, definitoriu al tuturor agapelor creştine, pe care le şi legitimează de altfel. Mult, mult mai târziu, a fost reinventat *„mielul de Paşti“* de către unii creştini gurmanzi, care voiau probabil să marcheze mai substanţial momentul ieşirii din Postul cel Mare. Dar, tot aşa ca şi pentru *„bradul de Crăciun“*, putem afirma fără rezerve că nici *„mielul de Paşti“* nu are în el nimic creştinesc, în afară, poate, de nume, dar cu care se încalcă porunca *„Să nu ucizi!“*. Creştinii „tradiţionalişti“ s-au îndulcit cu obiceiul înlocuirii jertfei cultice sângeroase, cu alta, necultică, dar la fel de sângeroasă: *„mielul de Paşti“* şi *„porcul de Crăciun“,* care întinează în duh jertfa nesângeroasă a lui Hristos.

Obiecţia nr. 46: *„Prea multe cuvinte! Sunt fără rost. Sfinţii părinţi vorbeau puţin, şi primeau de la Dumnezeu revelaţii în puţine cuvinte. Această abundenţă verbală este după timpul în care ne aflăm, când se spun multe şi se fac puţine, când zboară în aer, continuu, cuvinte fără rost, prin radio şi televizor. Vor să concureze posturile de radio în cantitatea verbală? Călugării şi creştinii cereau duhovnicilor* «un cuvânt», *pe care, împlinindu-l, să se mântuiască. Nu aveau nevoie de aşa discursuri lungi, şi totuşi se mântuiau, doar printr-un cuvânt.“*

Răspuns: Aici este vorba de o mentalitate a unei epoci, care punea mare preţ pe o reţinere substanţială de la cuvintele fără rost. Se ajungea adesea la o tăcere profundă şi prelungită, în care gândurile omului se puteau reculege, având o şansă în plus să comunice cu Dumnezeu şi cu cetele Lui cereşti. Cuvântul creştinului căpăta mare preţ, nu atât prin raritatea lui, ci mai ales dacă reuşea să condenseze sensuri adânci, corespunzând profunzimilor vieţii spirituale. Un asemenea cuvânt putea îndrepta un om, aducându-l pe calea mântuirii. Dar acesta nu poate fi considerat, decât un început. Mântuirea se lucrează mai departe, cu stăruinţă şi trudă, pe tot cursul vieţii. Ceilalţi, care cădeau în mulţumirea că *„sunt mântuiţi“* prin acel cuvânt de duh, riscau să piardă şi ce au câştigat până atunci. Putem spune, deci, că de fapt aşa credeau ei, că *„se mântuiesc printr-un cuvânt“*. Asta nu înseamnă că neapărat aşa şi era. În schimb, în epoca noastră, marcată de iminenţa reîntâlnirii cu Hristos, ca Împărat şi Judecător al întregii lumi, o importanţă specială o are comunicarea, prin cât mai multe cuvinte ziditoare de suflet. Hristos Îşi pregăteşte venirea printr-o despecetluire fără precedent, a tainelor proorociilor cele din veac ascunse, şi astfel *Cuvântul lui Dumnezeu,* care vine din cer peste oameni, capătă dimensiunile unui fluviu spiritual, care adapă toate inimile însetate de adevăr. Dar nu toţi îl primesc cu bucurie, ci se găsesc mulţi cârtitori, cărora li se pare că Dumnezeu vorbeşte prea mult: *„Se întreabă omul din lume, se întreabă omul bisericii, ce atâta vorbă lungă de la Mine spre tine, poporul Meu? Dar Eu îi spun celui ce spune aşa, că vorba lui e şi mai lungă ca a Mea, ca să-şi crească puii lui, căci fiecare îşi creşte puii lui, fiecare îşi îngrijeşte rodul lui. Aşa şi voi, fiilor, [...] căutaţi vorbirea despre Dumnezeu, şi ea vă va căuta pe voi. Nu-i frumos să tacă inima şi gurița voastră când aveţi atâta îndemn din cer, atâta vorbire din cer peste voi. Iată, Eu nu tac cu voi. [...] Ba încă şi mai mult aş sta cu voi în sfat dacă v-aş vedea pe voi şi mai mult împărţind între voi sfatul Meu. Dar asta nu se face mânat de sus sau de jos sau din lături, ci se face dinlăuntrul tău, fiule hrănit cu Duhul Sfânt.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 12/25 mai 1997).

La rândul lor, cei atinşi de *„febra“* reîntâlnirii cu Hristos, se fac mărturisitori, căci mărturia este proba credinţei şi a devoţiunii. Este o descătuşare fără precedent, de energii, îndreptate sinergic către un singur obiectiv: primirea lui Hristos-Cuvântul, ca Împărat şi Moştenitor al făgăduinţelor Tatălui ceresc, Care a dat toată moştenirea Fiului Său Cel iubit. Dumnezeu Însuşi îndeamnă pe creştini să propovăduiască, peste tot, *Cuvântul* Său: *„Nu fiţi muţi cu cuvântul Meu. Nu e de ajuns să vorbiţi cu Mine în voi înşivă, că nu aşa stă zidul bisericii în picioare. Limbile Duhului Sfânt se dau şi sunt date unul altuia spre zidire, iar cel ce grăieşte de Mine în sine, acela nu zideşte biserica; nu aşa se zideşte frate pe frate. Voi, fiilor, lucraţi după Scripturi, aşa cum Eu lucrez, căci nimic nu fac fără să fi fost vestit în Scripturi.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 12/25 mai 1997).

Obiecţia nr. 47: *„Dumnezeu nu Se repetă, nu reformulează ceva ştiut, nu schimbă ce a zis odată prin Noul Testament. Citatele pe care ei le reproduc din Noul Testament, sunt modificate, reformulate.“*

Răspuns: Ba da, Dumnezeu schimbă uneori chiar şi ce a făgăduit, dar nu pentru că ar fi El schimbător, ci pentru că este rugat cu stăruinţă de om ca să-i schimbe pedeapsa pe care o merită. Vedem episodul regelui Iezechia, care s-a pocăit, şi deşi i se proorocise moartea ca pedeapsă, *(v. IV Regi, 20/1)*, Dumnezeu a ascultat lacrimile rugăciunilor lui şi l-a iertat, ba i-a mai adăugat şi încă cincisprezece ani de viaţă. Vedem şi istoria

cetății Ninive, căreia i s-a proorocit distrugerea, dar toți locuitorii cetății s-au îmbrăcat în sac şi în cenuşă şi au postit, de la cel mai umil, până la rege, căindu-se de faptele lor. De aceea Dumnezeu S-a întors şi i-a iertat: *„Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor cele de pocăință, că s-au întors din căile lor cele rele. Şi I-a părut rău Domnului de prezicerile de rău pe care li le făcuse, şi nu le-a împlinit.“* (Iona, 3/10).

Trebuie menționat însă că Dumnezeu schimbă ceea ce El a hotărât mai înainte, numai dacă omul Îl obligă s-o facă, şi niciodată din proprie inițiativă. El este mereu *„astăzi“*, adaptându-Se la conduita sinuoasă a omului: dacă omul este cuvios, şi Dumnezeu este față de om; dacă omul este îndărătnic, şi Dumnezeu îl va refuza la tot ce-I va cere: *„Cu cel cuvios, cuvios vei fi; şi cu omul nevinovat, nevinovat vei fi. Şi cu cel ales, ales vei fi; şi cu cel îndărătnic Te vei îndărătnici.“* (Psalmi, 18/25,26).

Dacă apar modificări în textele biblice (deşi nu ni s-a oferit nici un exemplu măcar), două ar putea fi cauzele:

– prima este legată de traducere. Există nenumărate traduceri şi versiuni ale Bibliei, dintre care unele sunt tare nefericite. În special psalmii din unele traduceri conțin pasaje aproape de neînțeles. Este firesc să apară unele diferențe, mai ales dacă nu se specifică sursa citată (sau reclamată, ca în cazul de față);

– a doua este legată de autor. Autorul poate fi considerat, după caz, un profet, un apostol, un evanghelist sau, privind din altă perspectivă, Însuşi Dumnezeu. În orice caz, toată Biblia este expresia materială a *Cuvântului lui Dumnezeu,* fiind insuflată de Duhul Sfânt. Or, prin *Cuvântul lui Dumnezeu,* care vine astăzi pe pământ la Pucioasa, Dumnezeu Se poate cita pe Sine cel mai exact cu putință, oferind o versiune de cea mai mare acurațețe. Este chiar un privilegiu să primeşti din cer pasaje biblice a căror valoare semantică este neîndoielnică, şi acesta ar trebui să fie un motiv de bucurie pentru un creştin responsabil, nu de îngrijorare, pentru că în mod sigur, în textele biblice cunoscute, este încă loc de mult, mult mai bine, în ceea ce priveşte traducerea.

Obiecția nr. 48: *„Se spune în cartea* Cuvântul lui Dumnezeu *că* «Nu toți pricep cuvintele acestea, ci aceia cărora le este dat». *Dumnezeu nu predestinează mântuirea omului şi nu are aleşi, aşa cum cred protestanții. Se arată a fi o doctrină ezoterică, doar pentru cei aleşi.“*

Răspuns: Este inexplicabil ca tocmai dintr-un citat biblic să se poată formula o acuză (şi încă una elaborată pe larg) împotriva *Cuvântului*

lui Dumnezeu, căci citatul în cauză îl găsim chiar în Biblie: *„Iar El le-a zis: Nu toți pricep cuvântul acesta, ci aceia cărora le este dat.“* (Ev. Matei, 19/11). Este, aşadar, Biblia cea care promovează doctrine ezoterice? Desigur că nu, şi nici pe cea a predestinării mântuirii omului. Mai degrabă, ambele surse, Biblia şi *Cuvântul lui Dumnezeu,* se constituie în surse credibile ale unei proorocii, pe baza unei înainte-cunoaşteri, care este proprie exclusiv Sfintei Treimi, proorocie care dezvăluie vremea de lepădare de credință, pe care o trăim, în care din nou lui Dumnezeu I se întoarce spatele de către omul preocupat de bunăstarea de zi cu zi a ființei lui trecătoare. De aceea nu pricepe omul *Cuvântul lui Dumnezeu*, pentru că nici nu-l citeşte măcar, şi de aceea nu-l citeşte, pentru că nu-l interesează, şi nu-l interesează pentru că e mulțumit de sine şi se crede mântuit cu puținul pe care îl face – zice el – pentru Dumnezeu. Dumnezeu n-are nevoie de jertfele oamenilor, fie ele mici sau mari, ci are nevoie de dăruirea totală a ființei lor. Dar aceştia care se dăruiesc Lui sunt din ce în ce mai puțini, şi de aceea par aleşi, căci singuri se aleg şi se osebesc de cei care se înecă unul după altul în marea cea largă a lumii.

Obiecția nr. 49: *„Nu există o poruncă care să interzică căsătoria. Sfântul Apostol Pavel dă numai un sfat în legătură cu relația trupească dintre soți.“*

Răspuns: Dacă trecem cu vederea că această obiecție, aşa cum a fost formulată, are prea multe cacofonii pe decimetru pătrat, am putea să ne mulțumim doar cu observația că sfatul Sfântului Apostol Pavel este îndreptat în primul rând spre ceea ce este mai important pentru viața oamenilor, adică postul şi rugăciunea, şi abia în al doilea rând spre păstrarea neînfrânării acestora în nişte coordonate suportabile, pe care le oferă creştinului din lume instituția căsătoriei: *„Să nu vă lipsiți unul de altul, decât cu bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul şi cu rugăciunea, şi iarăşi să fiți împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre.“* (I Corinteni, 7/5).

Cu alte cuvinte, pentru cel neînfrânat, ieşirea în afara căsătoriei comportă mai multe şi mai mari pericole decât păstrarea în țarcul ei. Dar acest țarc este ca o închisoare, căci omul nu mai este liber pentru Dumnezeu, ci este legat de obligații matrimoniale. Dimpotrivă, pentru cei despătimiți, care nu au preocupări sau gânduri desfrânate, căsătoria este ca o cursă care le poate frânge elanul dăruirii totale pentru Hristos şi le poate stârni atracția către întinare, pe care înainte n-au cunoscut-o; pentru că

adevăratul sfat în legătură cu relația trupească dintre soți, pe care îl face Sfântul Apostol Pavel, este cu totul altul, şi acesta dezvăluie indirect şi poziția lui reală față de oportunitatea căsătoriei: *„Şi aceasta v-o spun, fraților: că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei ce au femei, să fie ca şi cum n-ar avea.“* (I Corinteni, 7/29).

Cu mare greutate puteau Apostolii în acea vremea să lase oamenilor adevărul întreg, căci oamenii nu l-ar fi primit, şi s-ar fi încrâncenat împotriva lui. De aceea ei lucrau cu măsură, iar măsura era tocmai dăruirea omului pentru Dumnezeu. Aici, Sfântul Apostol Pavel constată cu durere că aceia care nu iubeau înfrânarea, nu puteau fi chemați la sfințenie, căci ei erau sub jugul pe care şi l-au ales; iar cuvintele apostolului nu sunt nicidecum un îndemn către nesfințenie, ci o mustrare a acesteia. Dar pentru cei ce alegeau viața îngerească, el se dă pe sine ca model. *„Eu voiesc ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi.“* (I Corinteni, 7/7).

Obiecția nr. 50: *„Hristos pentru o singură oaie rătăcită lasă turma întreagă, iar aici unii sunt aleşi, iar alții, neglijați. Se preocupă mai mult de cei ce nu cred, decât de cei ce cred.“*

Răspuns: Bine spus, *„pentru o oaie rătăcită“*, căci dacă oaia nu este oaie, ci capră, mai merită ca Hristos să Se sacrifice a doua oară? Caprele sunt neascultătoare, ies singure din țarc şi sar şi peste garduri, până îşi rup picioarele, şi nu se lasă deloc disciplinate. Mulți sunt chemați, dar puțini aleşi, iar dintre aceştia, şi mai puțini se dovedesc a fi credincioşi. Cei care se cred neglijați, sunt cei cu credință îndoielnică, ispititoare. Aceasta se vede chiar şi prin aceste întrebări, dintre care unele sunt cu gând de ispitire. Şi totuşi, cei care au voit să afle cu gând curat lămuriri despre Lucrarea de acum a Domnului, au fost lămuriți verbal, sau chiar în scris. Nimeni dintre cei sinceri cu inima n-a fost neglijat. Dar cei care după atâta *Cuvânt* dumnezeiesc continuă să aibă nelămuriri mari, sau pur şi simplu nu cred, tocmai aceştia sunt cei care se cred neglijați, iar necredința lor se vede de la distanță prin neîmplinirea sfaturilor şi îndemnurilor aduse de Domnul pe pământ, prin care El îi cheamă pe toți la înnoire, ca să nu-i ia prin surprindere ziua mâniei Sale.

Cei aleşi sunt cei ce sunt sfinți în potență şi se sfințesc necontenit prin lucrare. Ei sfințesc şi biserica, pe care tot ei o zidesc sfântă, cu trupurile lor; căci omul, ori sfințeşte locul, ori îl spurcă prin nepăsare: *„Cei ce merg la biserică, cei din lume care intră în biserici, se duc din obicei la biserică, şi nu ştie omul din lume ce este Sfânta Liturghie, şi de aceea nu stă ca înaintea lui Dumnezeu. […] Locaşurile care te primesc pe tine, poporul Meu care mergi şi vesteşti Cuvântul lui Dumnezeu, acelea sunt biserică atâta timp cât tu poposeşti în ele.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 ianuarie 1997).

Cei aleşi ai lui Dumnezeu sunt cei ce cred, sunt turma întreagă, din care nici o oaie nu lipseşte, şi în care nici una nu este neglijată, căci de ele Se îngrijeşte Însuşi Dumnezeu. Iar cei ce nu cred, sunt capre şi umblă aiurea, rătăcite prin hățişuri, plângându-se că nimeni nu le ia în spate şi că de ele nu se îngrijeşte nimeni.

Obiecția nr. 51: *„Ce vor să spună ei? Că 2000 de ani a stat omul în minciună? (în legătură cu căsătoria, mâncarea etc.)“*

Răspuns: Dacă e vorba de durată, aşa cum se reclamă aici, trebuie spus că ea nu are prea mare relevanță. O minciună nu devine mai mare pe măsura trecerii timpului, ci rămâne la cotele ei. Mult mai însemnată este stabilirea exactă a valorii de adevăr a învățăturilor formulate în *Cuvântul lui Dumnezeu*, şi mai ales dacă acesta intră sau nu în contradicție cu învățămintele biblice. Am arătat la tratarea obiecțiilor nr. 45 şi nr. 49 că Dumnezeu a dezvăluit încă de la început taina mâncării curate, luată din regnul vegetal, şi taina căsătoriei cosmice, dintre Dumnezeu şi Biserica Lui. El l-a prevenit pe om că însoțirea trupească aduce suferințe grele în trup, voind să-l ocrotească de acestea, dar omul a ales calea lui, nu cea a lui Dumnezeu. Omului i-a plăcut curiozitatea şi aventura, şi adesea acestea l-au costat viața. Dacă omul a stat 2000 de ani în minciună, este vina omului, nu este vina lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a spus mereu adevărul. Când Însuşi Fiul lui Dumnezeu a venit în trup, Adevărul întrupat, oamenii nu L-au primit, căci au iubit mai mult minciuna, cu care de milenii erau obişnuiți. Acum, după alte 2000 de ani, când vine în Duh, *Cuvânt* de viață dătător, *Cuvânt* care confirmă şi întăreşte învățămintele biblice, nicidecum să le răstoarne, tot nu este primit. Are şi omul o însuşire la care nu renunță: este consecvent. Păcat însă că este consecvent în rău, nu în bine.

Obiecția nr. 52: *„Trupul nu este rău. Sunt maniheişti.“*

Răspuns: Trupul nu e rău, dar adesea e stricat, şi atunci cei din jur simt că *„miroase greu, că e mort de mai multe zile“*. Mântuitorul Însuşi arată că cele cereşti sunt primite numai de către cei duhovniceşti, căci îi smintesc pe cei slabi, pământeşti: *„Vă sminteşte aceasta? […] Duhul este cel ce dă viață; trupul nu foloseşte la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh şi sunt viață.“* (Ev. Ioan, 6/61-63).

Aşadar, trupul nu ajută pe om să se mântuiască, ci îl trage spre cele pământeşti. De aceea voile trupului trebuie strunite. Aceasta nu înseamnă maniheism, ci o înțelepciune elementară, care trebuie să stea permanent în atenția creştinilor responsabili cu propria lor mântuire.

Doar *Cuvântul lui Dumnezeu* este Duh dătător de viață; dar cât de puțini vor să priceapă aceasta!

Obiecția nr. 53: *„Propovăduiesc iubirea pentru om, dar iubirea nu se vede în dogmă, în cuvintele acestei cărți,* Cuvântul lui Dumnezeu. *La fel ca la sectanți; e fără iubire, fără milă față de oameni.“*

Răspuns: Există două feluri de milă:

1. Forma inferioară de milă, îmbracă aspectul superficial al unei plezanterii pentru trup: sunt satisfăcute toate necesitățile primare ale celui miluit, adesea fără a i se cere nimic în schimb, nici măcar banala recunoştință. Acesta ajunge la o stare de satisfacție epidermică: el râde cu toată pielea, inclusiv de miluitorii lui, pe care-i consideră *„prostănaci“,* şi apoi le cere în continuare milă. Nu are motiv să iasă singur din starea în care se află, căci pretinde a fi miluit pe mai departe şi ştie că va primi tot ceea ce cere, căci ştie să ceară şi să stârnească din plin compătimiri, cu stăruință şi cu putere în glas. Mântuirea lui însă este periclitată, căci la ea nu mai lucrează nimeni. Iadul va avea probabil mulți clienți bine hrăniți şi bine îmbrăcați doar din actele de milostenie ale celor care se cred milostivi. În poporul Domnului, aceasta este numită frecvent *„milă păguboasă“*.

La nivelul familiei monogame, mila inferioară se întâlneşte la părinții care îşi *„iubesc“* atât de mult fiii, încât le fac toate voile. Pedepsele sunt desființate, iar tații care ar îndrăzni să folosească experimental nuiaua pentru copiii lor, au ajuns să fie amendați de către stat, prin diversele lui organisme de *„protecție a copilului“*. De aici se recrutează viitorii bătăuşi ai propriilor părinți, patricizii şi matricizii.

2. Forma superioară de milă, o îmbracă exclusiv preocuparea pentru mântuirea celui miluit. Acesta primeşte hrană mai puțină şi haine mai sărăcuțe de la miluitorii lui, dar este instruit temeinic în ceea ce priveşte calea pe care va trebui să meargă, şi aşa are şanse mai mari de a ajunge în rai.

La nivelul familiei, aceasta este mila părinților care nu cruță nuiaua când este vorba de creşterea fiilor lor. Ea este adevărata iubire, care naşte oameni adevărați din oameni adevărați.

Referitor la această obiecție, putem spune că, într-adevăr, *Cuvântul lui Dumnezeu* nu promovează nicidecum mila păguboasă, cea care se vede

şi este lăudată de oameni fie din superficialitate, fie din fariseism, ci numai mila superioară, cea care nu se vede, dar care nu numai că miluieşte, ci şi mântuieşte.

Faptul că pentru unii *„iubirea nu se vede [...] în cuvintele acestei cărți“,* ridică însă o altă problemă. Biblia spune că dacă ochiul tău este întunecat, tot trupul îți este în întuneric. Cei ce n-au reuşit să simtă fără nici un efort căldura şi dragostea fără margini pe care o revarsă Domnul peste oameni în acest *Cuvânt,* au probleme serioase cu limpezirea simțurilor proprii şi a inimii. Domnul spune în *Cuvânt* că păcatul este cel care întunecă dragostea din inima omului: *„Unde nu este dragoste, este păcat, căci nedragostea este păcat, fiilor.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 mai 2002).

Obiecția nr. 54: *„Se spune în cartea* Cuvântul lui Dumnezeu *că împărtăşania nu este primită de cei nevrednici, chiar dacă se împărtăşesc. Dar pentru Iuda? Faptul că era nevrednic nu a anulat Sfânta Împărtăşanie.“*

Răspuns: Ba a anulat-o, căci dacă n-o anula, nu se mai spânzura. Sfânta Împărtăşanie este putere şi sfințenie pentru cei drepți şi sfinți, şi este osândă şi moarte pentru cei nevrednici, dar lipsiți de simțul măsurii şi de sfială sfântă în fața lui Dumnezeu: *„Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul şi sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar, căci cel ce mănâncă şi bea cu nevrednicie, osândă îşi mănâncă şi bea, nesocotind trupul Domnului. De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioşi şi bolnavi, şi mulți au murit.“* (I Corinteni, 11/27-30).

Aşadar, însăşi Biblia spune că cei nevrednici sunt vinovați dacă se împărtăşesc, şi chiar sunt în pericol de moarte, ca şi Iuda. Cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* îi sensibilizează pe cei nepăsători, ca să nu cadă în osândă din neştiință; deci, le face un mare bine, arătându-le ce-i aşteaptă dacă se împărtăşesc fără pregătirea prealabilă, aşa cum se obişnuieşte astăzi în biserica din lume: împărtăşirea *„ca pe bandă rulantă“*.

Obiecția nr. 55: *„Când citeşti Noul Testament, ai sentimentul clar că ți Se adresează Dumnezeu ție direct. Când citeşti această carte, cartea* Cuvântul lui Dumnezeu, *nu ai acest sentiment. Se adresează altora, numiți* «poporul». *Deci, ce rost are să citeşti ceva ce nu e pentru tine?“*

Răspuns: Aici este pur şi simplu o chestiune de optică personală. Nu cumva ochiul tău este rău, şi de aceea nu poţi vedea ceea ce văd alţii şi mărturisesc? Biblia atenţionează asupra unor întâmplări similare: *„Au nu mi se cuvine mie să fac ce voiesc cu ale mele? Sau ochiul tău este rău pentru că eu sunt bun?“* (Ev. Matei, 20/15).

De aceea, mai profitabil ar fi să cercetezi de ce alţii simt şi văd altfel lucrurile, diferit de simţirile tale. Poate ochiul tău este întunecat, şi atunci trebuie intervenit asupra ochiului, nu asupra peisajului pe care îl cercetează acesta: *„Luminătorul trupului este ochiul tău. Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e luminat; dar când ochiul tău e rău, atunci şi trupul tău e întunecat.“* (Ev. Luca, 11/34).

Dacă însă cauza este alta, aceea că destinatarul este *„poporul lui Dumnezeu“*, atunci pentru a şi simţi cu inima ceea ce, eventual, ai priceput cu mintea, nu-ţi rămâne decât să te străduieşti să faci şi tu parte din acest *„popor“*.

Obiecţia nr. 56: *„Care e rolul Duhului Sfânt în această doctrină?“*

Răspuns: Obiecţia, formulată laconic, sugerează că, la prima vedere, Duhul Sfânt n-ar mai avea nici un rol. În mod indirect, pune la îndoială unitatea de voinţă a Persoanelor Sfintei Treimi în această lucrare, suport suficient pentru a putea concluziona în continuare că aceasta este *„străină ortodoxiei“*.

În realitate, lucrurile nici pe departe nu stau aşa. Duhul Sfânt, numit şi Mângâietorul şi Sfinţitorul, şi Împărtăşitorul, reactualizează acum, în primul rând, harisma Cincizecimii, numită *darul proorociei*, care avea şi atunci, pe vremea apostolilor, însemnătatea cea mai mare: *„Căutaţi dragostea. Râvniţi însă cele duhovniceşti, dar mai ales ca să proorociţi. [...] Aşa că, fraţii mei, râvniţi a prooroci, şi nu opriţi să se grăiască în limbi.“* (I Corinteni, 14/1,39).

În acelaşi timp, Duhul Sfânt lucrează prin *Cuvântul lui Dumnezeu,* Care Se împărtăşeşte oamenilor, făcându-Se grăitor şi împărtăşitor din cer peste pământ, peste toate neamurile pământului. Aşadar, la Pucioasa, Duhul Sfânt Îşi desfăşoară lucrarea Sa sfinţitoare, pe două planuri:

– pe de o parte, *duhul proorociei* este o harismă care dezvăluie pas cu pas planul de mântuire a omului, în etapa de sfârşit de drum în care ne aflăm, împlinind lanţul de prooroci, din uns în uns, care se sprijină şi se ascultă şi se supun unii prin alţii: *„Şi duhurile proorocilor se supun proorocilor.“* (I Corinteni, 14/32);

– pe de altă parte, *Cuvântul lui Dumnezeu,* luat ca suport pentru învăţătura cerească, echivalează, prin efect, cu harisma *grăirii în limbi*, limbile Duhului Sfânt, care despecetluiesc tainele cele din veac ascunse: *„Iar tu, Daniele, ţine ascunse cuvintele şi pecetluieşte cartea până la sfârşitul vremii. Mulţi vor cerceta-o cu de-amănuntul, şi va creşte ştiinţa.“* (Daniel, 12/4).

Aceste două lucrări ale Duhului Sfânt, de la sfârşitul veacurilor, sunt complementare, căci se adresează şi pentru cei ce cred, şi pentru cei ce nu cred, ca pe toţi să-i atragă la Hristos şi pe toţi să-i mântuiască: *„Aşa că vorbirea în limbi este semn nu pentru cei credincioşi, ci pentru cei necredincioşi; iar proorocia, nu pentru cei necredincioşi, ci pentru cei ce cred.“* (I Corinteni, 14/22).

Aceasta este şi explicaţia faptului că Dumnezeu a răspândit acum *Cuvântul* Său pe toată faţa pământului, dând aceeaşi şansă de mântuire oricărui necredincios, dar şi a faptului că proorocii Săi rămân neînţeleşi de ierarhii şi de preoţii bisericii din lume, care refuză să mai creadă în duhul proorociei. Este şi motivul pentru care proorocii se limitează la a fi călăuză exclusiv pentru poporul *Cuvântului lui Dumnezeu*, aşa cum îi învaţă Domnul. Rămâne doar ca atât credincioşii, cât şi necredincioşii să preţuiască aşa cum se cuvine nemărginita dragoste a lui Dumnezeu, mărturisită de aceste lucrări mântuitoare ale Duhului Sfânt, dăruite în numele Sfintei Treimi: harul, dragostea şi împărtăşirea cu Aceasta: *„Luaţi în voi adeverirea cuvintelor cu har în ele, când harul se dă vouă prin cuvântul preotului atunci când el rosteşte peste voi, spunând:* «Harul Domnului nostru Iisus Hristos, şi dragostea lui Dumnezeu Tatăl, şi împărtăşirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toţi!»*, iar voi, la aceste dăruiri, răspundeţi cu* «Amin». *Iată, fiilor, harul, dragostea şi Duhul Sfânt Împărtăşitorul, acestea trebuie să fie lucrarea voastră, căci voi singuri le spuneţi lor:* «Aşa să fie!».*“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 2005).

Obiecţia nr. 57: *„Dacă spun că Virginia are moaşte, de ce n-o scot la lumină, să le vedem şi noi?“*

Răspuns: Aceasta ar trebui să fie preocuparea bisericii instituţionale, să-i canonizeze pe sfinţi şi să-i prezinte poporului. Dar biserica oficială s-a lăsat greu până şi pentru martiri, precum Constantin Brâncoveanu, care a trebuit să aştepte cuminte câteva sute de ani, *„până ce i-au putrezit bine oasele“*. Or mai fi şi alţii la rând, cine ştie?... Mecanismele

bisericii din lume au ruginit şi se mişcă acum din ce în ce mai greu. Deocamdată, Sfânta Virginia se odihneşte cu trupul în cimitirul satului, şi singurii care îi mai îngrijesc cu dragoste mormântul sunt creştinii din poporul Domnului. Moaştele ei au putut fi văzute însă de mulţi localnici atunci când i s-a făcut deshumarea, după şapte ani (în anul 1987). Ei au mărturisit că o mireasmă neobişnuită a umplut tot cimitirul şi împrejurimile. Doar atât a fost de ajuns pentru unii ca să se convingă că Virginia a fost nu un om obişnuit, ci o sfântă.

Obiecţia nr. 58: *„De ce s-au întors la stilul vechi? Contează cum este sărbătorit, nu când este sărbătorit un sfânt. Dumnezeu nu este legat de timpul omenesc.“*

Răspuns: S-a arătat la tratarea obiecţiei nr. 10 că timpul contează chiar şi la Dumnezeu, chiar dacă El, ca Treime de Persoane, este deasupra şi în afara timpului. De aceea nu este lipsit de importanţă să arătăm că Însuşi Dumnezeu a cerut poporului creştin întoarcerea la cinstirea sfinţilor după vechiul calendar, pentru a se reface astfel unitatea de duh a ortodoxiei, cea din cer (triumfătoare) şi cea de pe pământ (luptătoare): *„Să se caute calendarele vechi ca să se vadă cum se ţin sărbătorile cu adevărat. Să vă luaţi după ceaslovuri, că acelea au mai rămas după voia Domnului. În calendar scriu comuniştii ce vor.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 septembrie 1984).

În acest mod, toţi creştinii şi dreptii şi îngerii vor fi într-un singur duh, Duhul Sfânt, împlinindu-se, deocamdată pe acest plan, cuvintele rugăciunii *Tatăl nostru: „precum în cer, aşa şi pe pământ“*. De aceea, contează şi *când,* nu numai *cum* este sărbătorit un sfânt. Domnul Însuşi, după ce recomandă prin *Cuvânt* revenirea la vechiul calendar, arată şi cine se face vinovat de încălcarea lui atâta vreme: *„Hai, de-acum încolo, înainte cu împlinirea! Dar ca să nu vă descoperiţi, ţineţi şi una şi alta în ochii lumii; şi stilul cel nou, dar cu inima fierbinte pe cel vechi, românesc, iar pentru ceea ce s-a călcat, răspunde acela care a stricat aşezările. Răspunde el, pentru că voi n-aţi ştiut până acum...“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 mai/11 iunie 1989).

Obiecţia nr. 59: *„Să cred în cei 14 neprihăniţi care spun* Cuvântul lui Dumnezeu*?“*

Răspuns: Din toate timpurile, Dumnezeu S-a folosit de oameni sfinţi pentru a-Şi prezenta cu demnitate *Cuvântul* Său, oamenilor. Se ştie

că solii trimişi de un împărat către altă împărăţie, trebuia să-l reprezinte cu demnitate, cu cinste şi cu fidelitate pe stăpânul lor. Alegerea acestora era, aşadar, inevitabilă, şi se făcea pe criterii foarte severe. Tot aşa, şi Dumnezeu nu poate arăta lumii, decât slujitori drepţi şi sfinţi, şi de aceea ei sunt percepuţi (nu fără o nedisimulată invidie, dusă până la limita aluziilor răutăcioase) ca *„neprihăniţi“,* de către omul din lume. Şi pentru că au fost aleşi de Dumnezeu, Care crede în ei că-L vor reprezenta cu cinste, cu atât mai mult trebuie să credem şi noi în ei, dacă, într-adevăr, avem credinţa în Dumnezeu, pe care o mărturisim. Aceşti *„vorbitori din partea lui Dumnezeu“* ne fac nouă un serviciu, asemănător translatorilor din lume, care tălmăcesc vorbirile oamenilor dintr-o limbă într-alta, căci noi nu suntem pregătiţi a vorbi cu Dumnezeu, şi nici măcar să înţelegem exact înţelesurile adânci, călăuzitoare, ale limbajului Duhului Sfânt: *„Cel ce nu vorbeşte cu Dumnezeu, nu are Dumnezeu, nu are stăpân cu care să vorbească şi care să-l călăuzească.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 ianuarie/12 februarie 1997).

Faptul însă că Dumnezeu ne-a lăsat călăuze pe pământ, este un mare dar: *„Nu este dar mai mare între daruri, decât cuvântul lui Dumnezeu, purtat de om, ca să aibă omul călăuză.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 30 ianuarie/12 februarie 1997).

În fine, darul credinţei, oricum este o virtute, care scapă oricărei analize: ori îl ai, ori nu-l ai. *Tertium non datur*. Nu putem impune nimănui să creadă în sinceritatea unor oameni, chiar dacă îi numeşte (un pic în derâdere) *„neprihăniţi“*. Le putem însă recomanda călduros, să-i caute şi să încerce să-i cunoască, pentru a-şi forma singuri o părere despre ei.

Obiecţia nr. 60: *„Dacă respectarea calendarului vechi este o virtute atât de preţioasă la Dumnezeu, de ce nu a ales El Biserica Ortodoxă de Răsărit (zisă şi «de stil vechi») pentru a o promova ca adevărată păstrătoare şi continuatoare a Ortodoxiei? De ce în* Cuvântul lui Dumnezeu *nu se aminteşte niciodată nimic despre ea?“*

Răspuns: Este adevărat că Biserica Ortodoxă de Răsărit respectă calendarul pe stil vechi, dar în afară de aceasta, mai are ea vreo virtute deosebitoare de Biserica Ortodoxă Română? *„Cu o floare nu se face primăvară“*, zice un proverb. Principala lipsă a ortodoxiei instituţionale româneşti, ruperea firului din uns în uns pentru harul preoţiei, zace ascunsă adânc în istorie, cine ştie unde; noi am descoperit-o abia la timpul reformelor bisericeşti ale lui Cuza. Ei bine, pe ea o moştenesc ambele

B.O.R.-uri, căci Biserica Ortodoxă de Răsărit (de stil vechi) este tot un B.O.R. mai mic şi mai ambiţios, care a moştenit cam toate lipsurile *„bisericii-mamă“*, căci aşchia nu sare departe de trunchi. Chipul cezarului (banul) a pătruns şi în această biserică, adesea deghizat în *„euro“* sau *„dolar“*, care, vorba românului nedus la biserică, *„tot un drac este“*. Nu lipsesc nici aici dezordini în conduita curentă a preoţilor şi a credincioşilor practicanţi. Dar în primul rând, şi aici regăsim abandonarea, fără prea multe griji, a duhului proorociei. Toate acestea fac ca aceste două biserici să se asemene foarte mult, ca o mamă cu fiica sa. Dar ceea ce le deosebea foarte mult, cântărind greu în alegerea bisericii care urma să fie trezită din somn, periată şi împodobită ca o mireasă, prin cele 7 trâmbiţe apocaliptice, era temelia sfinţilor. Cele două biserici ortodoxe au fiecare istoria sa, dar numai biserica strămoşească stă pe temelia sfinţilor martiri. Dumnezeu nu putea să şteargă cu buretele istoria, dând uitării miile de sfinţi români, daţi de către biserica majoritară, chiar dacă ea a fost confiscată la un moment dat, iar apoi revendicată public, şi prin care se legitimează astăzi instituţia Bisericii Ortodoxe Române. Cealaltă B.O.R, adică instituţia Bisericii Ortodoxe de Răsărit, prin aceeaşi mediocritate încropită, n-a reuşit să dea o imagine convingătoare (dovadă stă chiar şi numărul mic de aderenţi pe care îi are, după atâţia zeci de ani!), adică să demonstreze că este desprinsă de principalele tare ale *„bisericii-mamă“*, şi de aceea ea nu se poate ascunde în spatele acelor câţiva sfinţi martiri pe care pretinde că îi are ca întemeietori.

Ajunşi aici, să nu facem confuzia şi să zicem că zecile de martiri ortodocşi, din perioada furiei anticalendaristice a anilor ’20 din secolul precedent, ar aparţine Bisericii Ortodoxe de Răsărit. Aceasta este şi ea o instituţie bisericească la fel ca şi instituţia Bisericii Ortodoxe Române şi, ca instituţie, îşi poate revendica doar pe creştinii săi instituţionalizaţi (adică cei 2-3 episcopi şi preoţi fondatori, atâţia câţi au existat şi au suferit ca martiri; deşi, chiar şi aceştia au fost născuţi şi botezaţi tot în biserica strămoşească). Restul creştinilor prigoniţi şi martirizaţi aparţin ortodoxiei majoritare, fără a admite însă prin aceasta că ar aparţine celeilalte instituţii bisericeşti, Biserica Ortodoxă Română.

Să nu uităm că ortodoxia majoritară a fost confiscată abuziv de către instituţia B.O.R., chiar atunci când aceasta s-a autoînfiinţat şi s-a instalat ca stăpân, în locul Stăpânului din ceruri. De atunci, ortodoxia majoritară nu mai aparţine lui Hristos, ci aparţine de Biserica Ortodoxă Română, căci are stăpânire pe pământ, care o păstoreşte după placul inimii ei, nu după placul lui Dumnezeu. Aşa a fost posibil ca ierarhii să-i mutileze duhul şi mintea şi inima şi simţirea, într-atâta încât o mare parte a creştinilor ortodocşi practicanţi, a ajuns să-I întoarcă spatele lui Dumnezeu, lepădându-se de Hristos-*Cuvântul lui Dumnezeu,* Care le vorbeşte astăzi.

În plus, această biserică autointitulată *„...de Răsărit“*, pe criterii artificiale, numai de ea ştiute, a avut şi ea *„darul“* superbiei, a părerii de sine, căci când i s-a adus *Cuvântul lui Dumnezeu*, ca o mână întinsă, din mila lui Dumnezeu, şi nu pentru oarecare merite, ea n-a primit aşa cum se cuvenea, cu umilinţă şi cu bucurie, acest *Cuvânt* care coboară astăzi din cer la Pucioasa. Ba chiar s-a împotrivit făţiş lui, publicând şi câteva articole de lepădare, defăimătoare la adresa Noului Ierusalim, în primele numere ale revistei proprii, intitulată: *„Catacombele Ortodoxiei“*. Acestea au cântărit greu în talerul necredinţei, mai ales că acele articole erau împănate cu exagerări şi neadevăruri.

Iată de ce Dumnezeu nu vorbeşte niciodată despre această mică şi ambiţioasă biserică, pentru că ar trebui s-o mustre, nicidecum s-o laude; şi încă, să facă această mustrare separat de toate celelalte biserici, ceea ce ar fi o atenţie specială, nemeritată. Nici despre biserica catolică, aşa cât e ea de mare şi tare, nu vorbeşte Dumnezeu, afară poate doar de cele câteva cuvinte profetice, care anunţă că *„toată puterea papală va dispărea şi va rămâne una singură: Dumnezeu“* (v. *Cuvântul lui Dumnezeu*, 6/19 ianuarie 1975). Şi totuşi, dacă această bisericuţă s-ar trezi la adevăr şi şi-ar curăţa solzii de pe ochi şi s-ar spăla de păcatul defăimării, punându-şi cenuşă pe cap şi îmbrăcându-se cu sacul pocăinţei, Dumnezeu ar primi-o şi pe ea cu dragoste, ca pe fiul rătăcitor, din pilda Evangheliei.

ÎNCĂ O TAINĂ VÂNDUTĂ: TAINA CĂSĂTORIEI

(interviu)

Recent am parcurs cu deosebit interes eseul părintelui Nicodim, intitulat *„Poate fi pus la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa?“*. Pe de o parte am fost impresionată să constat că în afară de revelațiile publice şi oficiale, care s-au încheiat odată cu Înălțarea la cer a Mântuitorului, Pronia dumnezeiască a continuat să țină treaz spiritul profetic, printr-un număr remarcabil de revelații particulare (în intenția de a reaminti adevărurile de credință, uitate sau abandonate), culminând cu *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa, care pregăteşte omenirea pentru Parusia Domnului. Pe de altă parte, deşi aceste revelații sunt semne ale îndurării lui Dumnezeu şi ale dragostei Lui față de noi, este surprinzător să constatăm, totodată, câtă împotrivire, câtă obtuzitate încăpățânată zace în unii dintre semenii noştri, care, în afară de unele neînțelegeri ale lor, care se înscriu în normalitate, se agață de argumente facile, în dorința de a promova cu orice preț obiecții împotriva voinței lui Dumnezeu. Mi-am propus să-i solicit părintelui Nicodim să continue seria de dezbateri pe marginea acestor obiecții, pentru o mai deplină înțelegere a *„fenomenului“* Noul Ierusalim. Părintele Nicodim a acceptat să studiem împreună, în chip amănunțit şi cu multă răbdare, taina căsătoriei, folosindu-ne de scrierile sfinte care ne stau la îndemână (Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiție, *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa) vis-a-vis de poziția bisericii oficiale a României.

(Irina Tone, reporter)

Reporter: Părinte Nicodim, Mântuitorul Hristos a încredințat Bisericii Sale, întemeiată la Cincizecime, întreg tezaurul revelației publice. Nimeni, nici proorocii, nici chiar biserica, nu poate adăuga ceva la această revelație. Sfântul Apostol Pavel amenință cu anatema pe cei care ar îndrăzni să schimbe revelația publică, moştenită prin Evanghelie *(v. Galateni, 1/8)*. Şi totuşi, revelațiile particulare au continuat în biserică în toată vremea şi până astăzi. Sfântul Apostol Petru prooroceşte la Cincizecime, actualizând duhul proorociei lui Ioil, că *„...fiii voştri şi fiicele voastre vor prooroci şi cei mai tineri ai voştri vor vedea vedenii şi bătrânii voştri vise vor visa.“* (Faptele Apostolilor, 2/17).

Se poate vorbi aici de o eventuală neconcordanță între înțelesurile adânci ale Scripturii?

Părintele Nicodim: Nu există incongruențe în Sfânta Scriptură, ci doar insuficiențe relative, exterioare ei, determinate de limitele omeneşti ale tălmăcitorilor acesteia. La fel cum Fiul lui Dumnezeu n-a venit să strice Legea, ci s-o împlinească (în sensul înnobilării ei), tot aşa revelațiile particulare se limitează la a aduce o lumină nouă peste toată învățătura Scripturii. Este ceea ce numim, îndeobşte, Sfânta Tradiție (care înglobează însă în plus şi alte izvoare întregitoare). Sunt lumini supranaturale, care îl smulg pe om din întunericul părerii de sine şi din apatia convenționalismului, îndreptându-l spre pocăință, spre convertire, şi apoi spre adevărata credință, cea probată de fapte. Ele nu schimbă nimic din adevărurile de credință fundamentale, ci *plinesc Legea harului.*

Rep.: În eseul dumneavoastră, intitulat *„Poate fi pus la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa?“,* ați prezentat şi ați combătut, printre altele, o serie de obiecții aduse la cea mai puternică, cea mai consistentă şi cea mai longevivă revelație înregistrată după Cincizecime: *Cuvântul lui Dumnezeu*, prin care Domnul Îşi pregăteşte un popor de întâmpinare pentru a doua venire a Sa. Lista de obiecții a rămas şi, probabil, va rămâne mult timp deschisă. V-aş propune să abordăm împreună un subiect care îi frământă pe cei care au îndoieli în autenticitatea acestui nou şi neobişnuit dialog dintre Dumnezeu şi om. Vi se pare oportun acest lucru?

P.N.: Desigur. Preoții nu pot fugi de răspunderea pe care o au, de a lămuri, atât cât le stă în putință, orice problemă teologică controversată.

Rep.: Iată, una dintre cele mai sensibile chestiuni, care a suscitat o vie emoție mai ales printre creştinii tineri, este problema căsătoriei. Unele proorocii primite la Pucioasa, şi care se referă la acest subiect, au fost interpretate literal, în sensul că, la un moment dat, Dumnezeu ar fi interzis căsătoria. Mai mult, opțiunea trăitorilor de la Pucioasa, care, ca oricare alți monahi de pe pământ, şi-au asumat în mod liber votul castității, a fost interpretată ca o punere în practică a acestei interdicții. Voi cita una din formulările scrise, pe care am selectat-o dintre obiecțiile inventariate de mine în legătură cu acest subiect: *„Sfânta Scriptură spune la Epistola către Tit, cap. 1, versetul 15, că* «Toate sunt curate pentru cei curați; iar pentru cei întinați şi necredincioşi, nimeni nu este curat, ci li s-au întinat lor şi mintea şi cugetul». *Deci cel necurat pe toate le vede necurate, şi de aceea consideră cei de la Pucioasa unirea trupească ca fiind* «necurată». *Apostolul Pavel mai spune în altă epistolă că* «patul e neîntinat» *şi* «nunta e cinstită.» (v. Evrei, 13/4)*“*.

Iar argumentele care susțin această obiecție au fost formulate astfel: *„Dacă Dumnezeu n-ar vrea să mai facem copii, ne-ar fi făcut sterpi. Motivația cu care săvârşeşti un act, schimbă natura actului. Oare, Dumnezeu ne lasă să ne înmulțim cum vrem noi? Nu, El are grijă de fiecare prunc apărut. El creează fiecare nou suflet şi acesta intră în planul Său. Altfel, vorbim de filosofia deistă, în care Dumnezeu e închipuit ca un Creator Care, apoi, a lăsat lumea să se mişte după legile pe care le-a pus în ea, caz în care pronia permanentă a lui Dumnezeu şi lucrarea Lui continuă de creație, ar fi înlăturată. Însă Dumnezeu vrea să fim cât mai mulți în Împărăția Sa; de aceea ne lasă să ne înmulțim.“*

Ce părere aveți despre această obiecție şi argumentele ei? Încercând să le sintetizăm, ne întrebăm dacă este motivat şi corect pentru cei de la Pucioasa să considere *„necurată“* unirea trupească între bărbat şi femeie.

P.N.: Problema căsătoriei comportă atât de multe subtilități, încât nu le vom putea cuprinde într-un interviu. Să încercăm măcar să răspundem obiecției, aşa cum a fost ea formulată.

Aceasta porneşte intenționat, încă de la început, nu cu ipoteza, ci cu concluzia: *„Cel necurat, pe toate le vede necurate“,* sugerând (fără a demonstra) că motivația unei presupuse atitudini ostile față de căsătorie, a celor de la Pucioasa, este fundamentată nu atât pe o analiză profundă, cât pe o stare de *„necurăție“,* care le-ar fi proprie. Este o acuzație mincinoasă, grosolană şi indecentă, care nu se bazează pe nimic. În schimb, ea dezvăluie o atitudine preconcepută, care întunecă imaginea de neutralitate pe care s-ar fi cuvenit să o îmbrace persoana care a formulat această obiecție. Afirmația: *„de aceea consideră ei unirea trupească, necurată“,* se bazează pe o minciună: *„...pe toate le vede necurate“*. Cum ar putea demonstra acest lucru? Sunt nenumărate cele pe care cei de la Pucioasa le văd curate: postul, rugăciunea, fecioria, preoția, sfintele icoane, sfintele moaşte, aghiasma, biserica etc., etc. Aşa că, iată, după cum este ea formulată, de la început se întrevede lipsa de onestitate din această obiecție.

Apoi, se aduce îndată ca argument citatul din Epistola către Evrei, cap. 13, vers. 4, care este lipsit intenționat de completarea lămuritoare: *„Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu“*.

Să observăm mai întâi că mai multe ediții ale Bibliei dau o nuanță imperativă acestui verset, şi nicidecum constatativă: *„Cinstită să fie nunta întru toate şi patul nespurcat. Iar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu.“* (Biblia, ultima ediție a B.O.R.);

„Căsătoria să fie cinstită de toți şi patul la toți să fie neîntinat! Iar pe desfrânați şi răsdesfrânați îi va judeca Dumnezeu.“ (Biblia, ediția 1944 a B.O.R.);

„Căsătoria să fie ținută în toată cinstea şi patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari şi pe preacurvari.“ (Biblia „britanică“ – trad. Cornilescu).

Este vorba, aşadar, mai degrabă, despre un îndemn de a fugi de desfrânare şi de răsdesfrânare, decât despre o apologie a căsătoriei, ca instituție a familiei monogame.

În ceea ce priveşte căsătoria, deosebim mai multe vremuri ale istoriei omenirii, şi, potrivit cu acestea, diferite atitudini față de căsătorie, pe care le recomandă Dumnezeu oamenilor, şi care evoluează substanțial, de la o vreme la alta. *Prima vreme* este cea a petrecerii strămoşilor noştri, Adam şi Eva, în rai. În această etapă, căsătoria era sublimată într-o nuntă cosmică, spiritualizată, în care comunicarea dintre Dumnezeu şi oameni aducea acestora o fericire negrăită. Ei trăiau fără căsătorie, iar viața lor era împodobită de feciorie şi veşnicie: fără dorințe de apropiere trupească, fără zămislire, fără durerile naşterii, fără naştere de copii, fără orice fel de stricăciune. Înmulțirea lor rămânea doar potențială, şi rămânea în grija totală şi exclusivă a lui Dumnezeu, Care, de altfel, găsise şi pentru aducerea pe lume a Evei o soluție neobişnuită, neconvențională. Când au ajuns însă robiți de diavol, Adam şi Eva s-au dezbrăcat şi de podoaba cerească a fecioriei, iar peste ei au venit durerile, greutățile şi spaimele, şi apoi stricăciunea morții. Odată cu acestea, a apărut în viața oamenilor această îmbrăcăminte a necurăției, această haină de rob, care este căsătoria. *„Unde este moarte, acolo este şi căsătorie; dacă nu există moarte, nu urmează nici căsătoria. Fecioria nu are urmări; e totdeauna folositoare, totdeauna bună, totdeauna fericită; şi înainte de moarte, şi după moarte, şi înainte de a exista pe lume căsătorie, şi după ce a venit pe lume căsătoria.“* (citat din *„Despre feciorie“,* de Sfântul Ioan Gură de Aur, Editura I.B.M. al B.O.R., Bucureşti, 2001, pag. 8).

Să observăm că durerile naşterii apar abia după căderea Evei în păcat, ca act de dreptate, pe care Dumnezeu nu-l poate evita: *„Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naşte copii; atrasă vei fi către bărbatul tău şi el te va stăpâni.“* (Facerea, 3/16).

Să comparăm acum cu ce i-a dorit Dumnezeu omului: *„Şi Dumnezeu i-a binecuvântat zicând: Creşteți şi vă înmulțiți şi umpleți pământul şi-l supuneți, şi stăpâniți [...] peste tot pământul!“* (Facerea, 1/28).

Aşadar, l-a binecuvântat Dumnezeu pe om cu cuvintele *„creşteți“* (duhovniceşte, căci la trup erau maturi) şi *„vă înmulțiți“* (dar nu prin unire

trupească, fiindcă aceasta aduce dureri şi scârbe, ci prin puterea lui Dumnezeu, care i-a scos şi pe ei din nefiinţă). Iar când a descris căsătoria, după căderea celor doi în păcat *(„atrasă vei fi către bărbatul tău şi el te va stăpâni“),* n-a mai binecuvântat-o, căci nu poate fi numită binecuvântare proorocia *„în dureri vei naşte copii“,* nici cea care arată greutăţile şi neputinţele celor nouă luni de sarcină: *„Voi înmulţi mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale“*. Seamănă, mai degrabă, cu un blestem, decât cu o binecuvântare; dar nu e blestem, căci Dumnezeu nu l-a blestemat pe om; l-a blestemat pe şarpe, *(v. Facerea, 3/14)*, a blestemat pământul *(v. Facerea, 3/17),* dar pe om doar l-a pedepsit, după dreptate.

Cei care zic cu uşurinţă *„Dumnezeu a binecuvântat nunta din Cana Galileii“,* ar trebui să ştie că Dumnezeu nu Se contrazice pe Sine. El nu binecuvintează voinţa omului de a gusta cu orice preţ din dureri, neputinţe şi scârbe. Altfel binecuvintează Dumnezeu nunta, iar mirii din Cana Galileii au înţeles foarte bine acest lucru, încât îndată au devenit ucenicii Săi, păstrându-şi fiecare cununa fecioriei neştirbită *(vezi în Sinaxarul din 10 mai, viaţa Sfântului Simon Zilotul-Cananeul).* Domnul nu le-a zis: *„De acum sunteţi căsătoriţi; mergeţi la casa voastră şi faceţi copii“,* ci i-a păstrat pentru Sine, apostoli feciorelnici. Dumnezeu, aşadar, a binecuvântat nunta, dar nu pe cea pământească, ci pe cea cerească, în care El era Mirele, iar cei doi tineri erau o Biserică, adică Mireasa. Deci Dumnezeu n-a voit ca omul să se înmulţească prin căsătorie, căci El n-a dorit omului suferinţe şi scârbe şi neputinţe trupeşti, ci seninătatea şi bucuria şi fericirea îngerilor.

Sfântul Maxim Grecul, în al său *„Cuvânt împotriva celor care spun că neamul omenesc urma să se înmulţească prin unire trupească şi prin naştere, chiar dacă n-ar fi păcătuit protopărinţii lui“,* spune: *„Eu i-am auzit pe unii spunând că, dacă protopărinţii noştri ar fi păzit porunca dată lor la început de Făcătorul şi Stăpânul nostru, înmulţirea neamului omenesc s-ar fi înfăptuit prin acelaşi mijloc dobitocesc ca şi astăzi, numai că n-ar fi existat pofta, patima, şi bolile femeieşti“*.

El arată apoi că, întrucât primii oameni au fost creaţi de la început nestricăcioşi şi nemuritori pentru veşnicie, Dumnezeu a avut în vedere înmulţirea oamenilor prin alte mijloace decât cele dobitoceşti, şi care întrec mintea omenească: *„Este nedrept să înţelegem şi să spunem că omul, creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, adică nemuritor, nepătimitor şi nestricăcios, s-ar fi înmulţit tot prin această unire ticăloasă şi dobitocească, dacă ar fi păzit neîntinată porunca Creatorului său.“* (op. cit., Sfântul Maxim Grecul).

Creatorul, având atotştiinţă şi înainte-cunoaştere, a ştiut că va urma să aibă loc căderea omului şi a ştiut şi cauza acestei căderi: mândria omului şi dorinţa de a fi el în locul lui Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu a dat omului organele înmulţirii dobitoceşti şi le-a înzestrat cu ardoarea chemării trupurilor unul spre celălalt, ca prin aprindere să subjuge voinţa potrivnică, şi aşa, unind trupurile stricăcioase, să se poată da naştere pruncilor. Altminteri, omul, în egoismul lui, propriu stării căzute, s-ar fi împotrivit unirii trupeşti, punând mereu înainte mulţimea chinurilor fără seamăn care însoţesc naşterea, dar şi greutăţile, lipsurile şi grijile care urmează pentru creşterea celor născuţi.

Omul însă a fost creat spre nestricăciune şi, chiar dacă a căzut în păcat, tot spre nestricăciune este chemat. *„Căci tot ce îşi are începutul în stricăciune, este, obligatoriu, supus stricăciunii şi morţii. Prin urmare, neamul omenesc ar fi trebuit să se înmulţească printr-un alt mijloc, minunat şi nepătruns de mintea noastră, nu prin intermediul unirii dobitoceşti aşa cum cred unii, judecând în mod nepotrivit chipul dumnezeiesc.“* (op. cit., Sf. Maxim Grecul).

Rep.: Există vreo legătură ontologică între necurăţia trupească, în sens larg, şi simţul răului? Am întâlnit şi părerea că simţul răului s-a dezvoltat chiar înainte de crearea omului şi de căderea îngerilor.

P.N.: Simţul răului trebuie înţeles, mai degrabă, ca o valenţă lăsată de Dumnezeu în om, care previne şi protejează pe posesorul ei, de o insinuare concretă a răului în existenţa acestuia. Totodată, în chip antinomic, el constă şi într-o atracţie irezistibilă spre cunoaşterea necunoscutului, spre aventură. De aceea, el nu putea apărea ca o categorie filozofică abstractă, anterioară aducerii la existenţă a posesorului ei. Simţul răului nu a fost făcut înainte, ci odată cu crearea omului, după cum reiese din următorul text: *„Omul, când a fost făcut de mâna lui Dumnezeu şi de Duhul lui Dumnezeu, a fost făcut să aibă în el şi simţul binelui, şi simţul răului, ca să nu fac din el un rob, şi să fac din el un liber. [...] Dacă aş fi construit în el numai simţul binelui, n-ar mai fi trebuit să-l atenţionez să nu mănânce din pomul neascultării.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 iunie/13 iulie 1997).

Şi acum să urmărim cum i Se adresează Dumnezeu lui Adam: *„O, tu, cel zidit de mâna Mea din pământ! Eu am scos pe femeie din tine ca să scot răul din tine, dar tu ai luat şi ai mâncat din el, şi apoi M-ai judecat. [...] ţi-am dat-o, dar nu ţi-am spus s-o asculţi pe ea, ci ţi-am spus să mănânci din toţi pomii Raiului, şi nu din ea.“* (citat din *Cuvântul lui*

Dumnezeu, 24 februarie/9 martie 2003 – sublin. ns.). Iar Adam Îi răspunde, printre altele: *„Duhul meu cunoştea binele şi răul, care intraseră în fiinţa mea după ce luasem ştiinţă. [...] Eu singur mi-am grăbit ieşirea din rai. [...] Duhul voii libere este moarte peste om.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea lui Adam*,* 24 februarie/9 martie 2003). Aşadar, cuvintele *„ca să scot răul din tine“* arată că simţul răului este legat de femeie. Nu femeia în sine este răul, ci atracţia fizică voluntară şi comportamentul ei marcat de suficienţă de sine, de superbie şi de imprudenţă, toate la un loc exercitate asupra bărbatului ca să-l smulgă din părinţii cereşti şi s-o asculte pe ea: *„Va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va uni cu femeia sa şi vor fi amândoi un trup“* (Facerea, 2/24). Adică, se va desprinde de Dumnezeu şi se va lipi fizic de femeie; căci cuvintele *„ai mâncat din el“,* care marchează mai sus împărtăşirea omului cu răul concret, fizic, arată că răul este acesta: abandonarea fecioriei, lucrare care face din doi, unul, şi atunci omul, fiind unul, este singur, şi *„nu este bine să fie omul singur.“* (Facerea, 2/18).

Intrarea răului în lume, aduce acest paradox: femeia, ca rezolvare a problemei singurătăţii omului, îl împinge pe om din nou în singurătate. Omul Îl pierde pe Dumnezeu, câştigând iluzia ieşirii din singurătate, şi această iluzie este chiar femeia, care fusese scoasă ca soră geamănă, din coasta sa, printr-o creaţie specială, făcută în afara primelor şapte zile ale creaţiei şi menită să-l mulţumească pe Adam, care, fiind prea pretenţios, nu-şi găsise nici un alt ajutor pe potriva lui *(v. Facerea, 2/20).* Cu timpul, oamenii se vor lămuri de-a binelea, ce a adus, de fapt, femeia în lume, după ce multe împărăţii pământeşti şi trupeşti vor fi ruinate de capriciile femeii, iar înţelepţii pământului vor izvodi maxime care să arate acest lucru: *„Şi am găsit femeia mai amară decât moartea, pentru că ea este o cursă, inima ei este un laţ şi mâinile ei sunt cătuşe.“* (Eccleziastul, 7/26). Aşadar, simţul răului, în faza primordială, este strâns legat de acea disponibilitate potenţială, pe care Dumnezeu o lasă în om, de a se lepăda de feciorie şi de a se uni fizic cu femeia. Evident că această unire nu era voită de Dumnezeu, Care interzisese omului să mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi răului. Mâncând însă, Adam descoperă în sora sa, Eva, altceva: femeia. Lui Adam i se descătuşează lucrarea simţului răului, şi el trece brusc din puritatea copilăriei, în incest. Biblia nu relatează acest lucru, din delicateţe şi pudoare, dar este evident că cei doi au cunoscut răul, căzând în experienţa cunoaşterii reciproce, îndată ce s-au descoperit unul pe altul cu alţi ochi decât cu cei ai fecioriei. Apoi, s-au trezit la

realitate, goi şi ruşinaţi, şi au simţit pentru prima oară frica: simţurile descătuşate descopereau răul în amploarea, consecinţele şi diversitatea lui. De aceea, simţul răului se diversifică la rândul lui, căpătând disponibilitate pentru receptarea tuturor formelor derivate ale răului primordial. Spre exemplu, monahii zilelor noastre, deşi nu au o experienţă conjugală, rămân involuntar receptivi la ispitele cărnii şi sunt agresaţi uneori cu acestea: ele vin aievea, sau din văzduh, sau din închipuire, sau din vise, sau din experienţe colaterale ale semenilor lor, propagate cu *„dărnicie“* prin mijloacele mass-media. Aici trebuie să vedem şi de ce a lăsat Dumnezeu să fie aşa. Motivaţia principală este ca să nu fie omul rob neputinţei sale (cum este, spre exemplu, un famen născut aşa: famen), ci să fie liber să aleagă, şi să poată alege. Din păcate, atracţia e atât de mare, iar firea căzută se moşteneşte atât de bine *„din tată în fiu“,* încât puţini înţeleg ce înseamnă cuvintele *„a se face famen pentru împărăţia cerurilor“*. Adică, a inhiba atât de eficient simţul primordial al răului (împreunarea trupească, privită ca aventură a cunoaşterii), care este cuibărit adânc în fiinţa sa, încât să fie curat şi uşor ca un copil, care, prin firea sa, nu este preocupat nici măcar să afle, darămite să experimenteze în ce constau patimile adulţilor!

Rep.: Părinte Nicodim, un proverb latin spune: *„Naturalia non sunt turpia“* (Cele naturale nu sunt ruşinoase). Mai putem vorbi, în acest context, de *„patimi ale adulţilor“*?

P.N.: Se gândeşte, oare, omul *„modern“,* de ce stă în firea omului, de milenii, ascunderea împreunării trupeşti? De ce nu se săvârşeşte în public? Timp de aproape 1900 de ani din era creştină, nici sărutul nu era public. Omul era din fire ruşinos să săvârşească păcatul. Abia în secolele XIX – XX diavolul l-a *„emancipat“* pe om, dându-i libertatea de a păcătui fără frică şi fără ruşine. Apoi a devenit mai îndrăzneţ, colaborând public cu supuşii lui pentru a promova în lume cele mai inimaginabile perversiuni posibile, pentru ca apoi să-l acuze pe om că l-a întrecut în îndrăzneală şi mai ales în imaginaţie. Lumea este, la acest capitol, într-o derivă fără precedent. Până şi căsătoria a ajuns să fie batjocorită în unele ţări, care încă se mai pretind şi civilizate, ca acoperire *„legală“* a legăturilor trupeşti mai presus de fire.

Rep.: Această *„primă vreme“,* în raport cu care analizăm poziţia omului faţă de căsătorie, se sfârşeşte, aşadar, odată cu păcatul primilor oameni?

P.N.: Exact. Cunoaşterea reciprocă prin păcat, aduce în istorie *a doua vreme* a căsătoriei, căsătoria furată, experimentală, aventuristă, prin

care primii oameni amestecă, pentru prima dată în viaţa lor, bucuria, cu amărăciunea. Îndată după păcat, omul gustă din plin atât din libertatea de exprimare trupească, cât şi din consecinţele ei. Păcatul primordial capătă însă dimensiuni cosmice, prin toate consecinţele lui, ceea ce atrage după sine, la scurtă vreme, pedeapsa potopului.

A treia vreme a căsătoriei este cea post-diluviană. Atunci Dumnezeu a zis: *„Naşteţi şi vă înmulţiţi şi vă răspândiţi pe pământ şi-l stăpâniţi!“* (Facerea, 9/7), şi a fost văzut ca o binecuvântare acest cuvânt al lui Dumnezeu *(v. Facerea, 9/1)*.

Omul alesese calea: de la *„a creşte şi a se înmulţi“* prin Dumnezeu, a ajuns la *„a naşte şi a se înmulţi“* fără Dumnezeu, căci n-a voit să se înmulţească aşa cum a lăsat Dumnezeu, şi în toate s-a împotrivit Lui, iar Dumnezeu a trebuit să-l rabde pe om, şi a fost chiar nevoit ca să-l binecuvinteze, nu ca să-l confirme sau să-l laude pentru alegerea sa, ci ca să-l protejeze, cât de cât, prin binecuvântare, tocmai pentru că alegerea omului era nefericită şi rea: *„O, poporul Meu, Mă tângui şi Eu ţie, că omul zice că aşa a lăsat Dumnezeu, nu zice că omul a lăsat aşa, că omul a făcut aşa, şi că Dumnezeu l-a răbdat pe om şi îl rabdă de şapte mii de ani şi îl binecuvintează aşa cum este el, de şapte mii de ani, doar se va lipi de om binecuvântarea Mea. Ce să-i fac? Să-l blestem? Dar omul e blestemat prin ceea ce face pe pământ şi peste trupul lui. Să-l mai blestem şi Eu?“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 13/26 iunie 1994).

Acum, căsătoria căpătase două justificări: naşterea de copii şi potolirea poftelor trupeşti. Pământul s-a umplut, într-adevăr, de oameni, dar poftele trupeşti nu s-au potolit.

Rep.: Se poate afirma că, pentru această vreme, dezideratul curăţeniei trupeşti era prematur?

P.N.: Dimpotrivă! Dintotdeauna, unii dintre înaintaşii noştri au aspirat la curăţenia trupească la neîntinare, chiar fiind căsătoriţi. De exemplu, iată cum se comportă Tobie atunci când se căsătoreşte cu Sara, pe care o numeşte *„soră“* încă din noaptea nunţii: *„Iar când au rămas numai amândoi în cameră, Tobie s-a sculat din pat şi a zis: scoală, soro, să ne rugăm, ca să ne miluiască Domnul.“* (Tobit, 8/4). Şi, rugându-se Domnului, Tobie a zis: *„Şi acum, Doamne, nu plăcerea o caut, luând pe sora mea, ci o fac cu inimă curată.“* (Tobit, 8/7).

Este aceasta o aspiraţie spre sfinţenie desăvârşită la cei plăcuţi lui Dumnezeu, care, cu riscul de a nu fi înţeleşi de semenii lor, au dus-o mai apoi, în creştinism, la împliniri surprinzătoare. Spre exemplu, peste veacuri, Sfântul Alexie, pe care biserica îl va numi *omul lui Dumnezeu,* va fugi de căsătorie în chiar noaptea nunţii. Oare, câţi creştini apreciază astăzi în mod sincer acest gest al Sfântului Alexie, şi câţi îl vorbesc de rău?

Rep.: V-am întrerupt... eraţi la vremea a treia a căsătoriei...

P.N.: Da! Şi aşa a venit cea de *a patra vreme*: vremea Evangheliei. În această vreme, poziţia faţă de căsătorie se nuanţează substanţial: *„Hristos doreşte îndepărtarea noastră de căsătorie. Ascultă ce spune:* «Cel ce poate să o primească (fecioria), să o primească.» (Ev. Matei, 19/12). *Nu te mira dacă Dumnezeu n-a poruncit asta de la început! Nici doctorii nu prescriu aceeaşi dietă bolnavilor tot timpul cât stau la pat. [...] Dumnezeu a spus:* «Naşteţi şi vă înmulţiţi». *Timpul cerea ca Dumnezeu să dea o astfel de poruncă; pe vremea aceea trupul omenesc era cuprins de nebunie, nu putea suporta furia patimilor şi nici nu avea în tulburarea aceea un alt liman decât căsătoria, în care să se refugieze omul. Ce poruncă trebuia să-i dea Dumnezeu? Trebuia să-i poruncească să trăiască în înfrânare, în feciorie? Dar o astfel de poruncă ar fi făcut şi mai mare cădere, şi mai puternică flacăra. Singura hrană potrivită pruncilor este laptele.“* (citat din *„Despre feciorie“,* Sfântul Ioan Gură de Aur, pag. 32).

În vremea aceasta, pentru că pământul se umpluse, deja, de oameni, căsătoria nu mai avea decât o singură pricină de a exista: limitarea, îngrădirea desfrânării: *„Dar din pricina desfrânării, fiecare să-şi aibă femeia sa.“* (I Corinteni, 7/2).

Iată că, de acum, căsătoria nu mai era pentru naştere de fii şi, totodată, pentru înmulţirea oamenilor în lume. Sfântul Apostol Pavel porunceşte celor care ard de patimi, să se căsătorească, dar nu ca să aibă copii, ci ca să nu-i ispitească satana din pricina neînfrânării lor *(v. I Corinteni, 7/5)*.

Aşadar, din pricina neînfrânării oamenilor, urma ca fiecare să-şi aibă femeia sa, cu care să se desfrâneze în voie, pe ascuns. Aşa s-au stăvilit întrucâtva desfrânările, care ajunseseră să se săvârşească şi în locuri publice: în băi, în lupanare, în dumbrăvi amenajate. Altminteri, cine se putea înfrâna, nu avea nevoie de femeie, aşa cum era Pavel: *„Celor ce sunt necăsătoriţi şi văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămână ca şi mine“* (I Corinteni, 7/8). Dar *„nu toţi pricep cuvântul acesta, ci doar aceia cărora le este dat.“* (Ev. Matei, 19/11).

Aşa se înţelege îndemnul de *„a cinsti nunta“*: prin *„patul neîntinat“,* căci nu stă în puterea căsătoriei să facă sfinţi oamenii, ci stă în puterea fecioriei: „«Fecioara, spune Pavel, se îngrijeşte de cele ale Dom-

nului, pe când femeia măritată, de cele ale lumii.» (I Corinteni, 7/34). *Pavel îngăduie celor căsătoriți să trăiască împreună, dar ascultă cum îi ține de rău când le face acest hatâr:* «şi iarăşi să fiţi împreună, ca să nu vă ispitească Satana.» (I Corinteni, 7/5). *Dar vrând să arate că nu se datoreşte totul ispitei diavolului, ci că cea mai mare parte de vină se datoreşte trândăviei noastre, Pavel a adăugat pricina principală, spunând:* «Să fiţi iarăşi împreună, din pricina neînfrânării voastre.» (I Corinteni, 7/5). *Cine n-ar roşi la auzul acestor cuvinte? Cine nu s-ar strădui să scape de defăimarea neînfrânării? Sfatul lui Pavel nu este adresat tuturor oamenilor, ci numai celor căzuți de tot. Pavel spune: Dacă eşti atât de robit plăcerilor, dacă eşti atât de uşuratic, încât ai nevoie mereu de femeie, încât pofta ți-i mereu trează, fii împreună cu femeia! Îngăduința aceasta nu porneşte din gura unui om care încuviințează, a unui om care laudă, ci din gura unui om care nu încuviințează, a unui om care osândeşte. Dacă n-ar fi avut de gând să atace cumplit sufletul iubitorilor de plăceri, n-ar fi întrebuințat cuvântul* «neînfrânare»; *cuvântul acesta e tare, este defăimător. Într-adevăr, de ce n-a spus Pavel: din pricina slăbiciunii voastre? Pentru următorul motiv: dacă Pavel ar fi întrebuințat cuvântul* «slăbiciune», *ar fi însemnat că iartă pe cei robiți plăcerilor; dar când întrebuințează cuvântul* «neînfrânare», *înseamnă că arată cât de mare e trândăvia lor.“* (citat din *„Despre feciorie“*, Sfântul Ioan Gură de Aur, pag. 54-55).

Aşadar, formularea lui Pavel: *„să fiţi iarăşi împreună“,* este, de fapt, o îngăduință, nu un îndemn, o îngenunchere a voinței lui în fața celor căzuți de tot, pentru a nu se risipi ultima fărâmă de dialog cu aceştia; căci *„trupul nu este pentru desfrânare!“* (I Corinteni, 6/13), iar îngăduințele nu aduc întotdeauna rezultate bune: *„Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos.“* (I Corinteni, 7/12).

Căsătoria rămâne un *„rău necesar“,* un blocaj al *„mai răului“*. Spre exemplu, Sfântul Apostol Pavel vede un pericol în văduvele tinere, căci *„când poftele le îndepărtează de Hristos, vor să se mărite.“* (I Timotei, 5/11). De aceea el este silit să accepte următoarea soluție: *„Vreau, deci, ca văduvele tinere să se mărite, să aibă copii, să-şi vadă de case, şi să nu dea potrivnicului nici un prilej de ocară, căci unele s-au şi abătut, ca să se ducă după satana.“* (I Timotei, 5/14,15). Iată, aşadar, coroana răului, care îndepărtează pe om de Hristos şi îl atrage spre satana: poftele trupului.

De aceea, îndeamnă Pavel: *„Fugi de poftele tinereților...“* (II Timotei, 2/22), căci pofta este păcat: *„Tot bărbatul s-a dus la femeie pentru poftă, dar să ştii că pofta te duce în iad. Să te duci la femeie la timp potrivit şi să zici:* «Mă duc la femeie, dar nu cu poftă, ci să zămislesc prunc şi să-l dăruiesc lui Dumnezeu».

Poporul Meu, postiți mereu, ca să piară pofta. Poporul Meu, poporul Israel a trecut prin apă, iar noi vom trece prin foc.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 11/24 noiembrie 1974).

Rep.: Există şi o a cincea vreme a căsătoriei?

P.N.: Da! *A cincea vreme* este chiar vremea pe care o trăim: vremea apocaliptică, pe care o prooroceşte Sfântul Ioan Hrisostom, cu o deosebită clarviziune: *„Timpul acesta nu-i timp de îmbrățişări, nici de plăceri, ci de lacrimi şi amare suspine, de metanii şi de mărturisire a tuturor păcatelor. [...] Poate exista o robie mai mare decât robia plăcerilor trupului?“* (citat din *„Despre feciorie“,* de Sfântul Ioan Gură de Aur, pag. 48-49).

Este o vreme a încercărilor: *„Vai de cele însărcinate şi de cele ce vor alăpta în zilele acelea!“* (Ev. Matei, 24/19). Este, de asemenea, o vreme în care se actualizează îndemnurile Sfântului Apostol Pavel de a pregăti întâlnirea cu Hristos prin apropierea strânsă de Hristos, până la îngemănare: *„Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine.“* (Galateni, 2/20);

„Iar voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră; să vă feriți de desfrânare [...] nu în patima poftei cum fac neamurile care nu cunosc pe Dumnezeu.“ (I Tesaloniceni, 4/3-5).

Este vremea când căsătoria redobândeşte valențele cereşti, primite ca binecuvântare la nunta din Cana Galileii, despre care Sfântul Apostol Pavel zice: *„Taina aceasta mare este, iar eu zic: în Hristos şi în Biserică“* (Efeseni, 5/32), iar în altă traducere a Bibliei: *„... iar eu zic despre Hristos şi despre Biserică“.* Aşadar, Taina se referă la nunta cerească, între Mirele Hristos şi Biserica Sa, ceea ce în Cana Galileii a fost pentru prima dată prefigurat, căci acolo Hristos era prezent în chip de Mire, iar mireasa era reprezentată chiar prin *cei doi tineri,* care îndată au părăsit făgăduințele apropierilor trupeşti şi L-au urmat ca apostoli, pe Hristos. Simon Cananeul (Zilotul) şi sora sa soție, ei sunt primii care au împlinit, cu anticipație, cerințele acestei vremi: *„Nu mai este parte bărbătească, nici parte femeiască.“* (Galateni, 3/28), ci toți sunt una în Hristos; ei se fac model şi îndemn chiar şi pentru cei căsătoriți, care sunt, de asemenea, chemați la curăție trupească: *„De acum, cei ce au femei, să fie ca şi cum nu ar avea.“* (I Corinteni, 7/29), căci *„poftele îndepărtează de Hristos.“* (I Timotei, 5/11).

Rep.: Deci, a cincea vreme a căsătoriei este ultima?

P.N.: Nu, mai este una, *a şasea vreme;* ea este ultima: vremea nunții cosmice, momentul împlinirii Scripturii: *„Iată, Mirele vine! Ieşiți întru*

întâmpinarea Lui!" (Ev. Matei, 25/6), moment marcat prin cuvintele: *„la miezul nopții",* care semnifică apogeul păcatului în lume.

Dar va putea, oare, stricăciunea să moştenească împărăția cerurilor? Spune Sfântul Apostol Pavel la Epistola I către Corinteni: *„Aceasta însă zic, fraților: carnea şi sângele nu pot să moştenească împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moşteneşte nestricăciunea."* (I Corinteni, 15/50)*,* căci nunta este pentru cei neprihăniți: Mirele (Hristos) este neprihănit, iar mireasa (biserica) trebuie să fie şi ea neprihănită, adică să aibă feciorelnice toate mădularele ei (creştinii): *„Şi m-am uitat şi iată, Mielul stătea pe muntele Sion şi cu El o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau numele Lui şi numele Tatălui Lui, scris pe frunțile lor [...] care fuseseră răscumpărați de pe pământ [...] Aceştia sunt care nu s-au întinat cu femei, căci sunt feciorelnici [...] sunt fără prihană."* (Apocalipsa, 14/1-5). Hainele lor sunt curate şi albe: *„Cel ce biruieşte va fi astfel îmbrăcat în veşminte albe."* (Apocalipsa, 3/5); *„şi fiecăruia dintre ei i s-a dat câte un veşmânt alb."* (Apocalipsa, 6/11).

De aceea, la nuntă nu vor putea rămâne cei nefeciorelnici, ale căror haine sunt pătate şi rupte, căci aceştia vor fi pe rând întâmpinați cu mustrarea: *„prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă?"* (Ev. Matei, 22/12). Cine va putea să se dezvinovățească în fața acestor cuvinte? Nimeni, căci cel interpelat astfel în pildă, *„a tăcut" (v. Ev. Matei, 22/12).*

Dimpotrivă, cei care Îl întâmpină pe Mirele Hristos, venit ca Împărat şi Judecător al lumii, sunt *„îmbrăcați în veşminte albe"* (simbol al neprihănirii lor) şi au *„în mână ramuri de finic"* (simbol al împăcării cu Hristos) *(v. Apocalipsa, 7/9).* Mirele Hristos îi primeşte cu iubire, stând pe Muntele Sion, iar cu El sunt cei o sută patruzeci şi patru de mii care fuseseră răscumpărați de pe pământ (număr simbolic, reprezentând câte douăsprezece mii aleşi din fiecare seminție a lui Israel), care au *„numele Lui şi numele Tatălui Lui scris pe frunțile lor."* (Apocalipsa, 14/1).

Un amănunt esențial, consemnat aici de Sfânta Scriptură, este: *„aceştia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, căci sunt feciorelnici"* (Apocalipsa, 14/4). Vedem aici, într-o antiteză foarte clară, că opusul fecioriei (care, înțeles în sens lumesc, se consideră a fi căsătoria) este, de fapt, în înțelesul ceresc, întinarea. Pentru creştinii tradiționalişti ai bisericii din lume, care se mai consideră pe deasupra şi puritani, va fi greu de suportat ideea că însăşi Biblia afirmă despre căsătorie că este *„întinare cu femei",* dar realitatea este indubitabilă şi trebuie să ne supunem ei.

Rep.: Sunt aceste *„vremuri",* de care ați vorbit, o împărțire rigidă a timpului istoric?

P.N.: Eu nu am pretenția de a-mi promova paternitatea acestei împărțiri a timpului. Ea este artificială şi slujeşte exclusiv acestei discuții-interviu. Oricine poate încerca o împărțire mai bună. Personal, am simțit nevoia aşezării unor repere în timp, pentru a sublinia mai bine schimbările de concepție şi cauzele lor istorice, vis-a-vis de tema abordată: căsătoria.

Rep.: Părinte Nicodim, la începutul acestui reportaj am înțeles că această revelație a timpurilor noastre, numită generic *Cuvântul lui Dumnezeu,* aduce o lumină nouă, împlinitoare, asupra înțelesurilor adânci ale Sfintei Scripturi. Bănuiesc că şi acest aspect, atât de important al vieții, care este căsătoria, nu a fost neglijat. În lumina acestei revelații, ce ne puteți spune despre poziția actuală a căsătoriei în rândul celor şapte Taine ale bisericii? Mai este căsătoria considerată o taină sfântă, în înțelesul clasic al cuvântului?

P.N.: Să observăm că această revelație, care are consistența şi forța motrică a unui fluviu de învățătură cerească, stă aşezată la cumpăna a două *„vremuri"* din cele recenzate mai înainte: *„vremea a patra",* cea a Evangheliei, şi *„vremea a cincea"*, cea a Apocalipsei. Este de aşteptat să găsim îndemnuri potrivite pentru ambele vremuri, aflate însă, evident, într-o evoluție calitativă, corespunzătoare trecerii de la o *„vreme"* la alta.

Într-adevăr, vom observa, pentru început, că Dumnezeu recunoaşte poziția clasică a bisericii, care consideră căsătoria ca fiind una din cele şapte Sfinte Taine: *„Nunta creştină este o mare taină a Bisericii Mele."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 18 iunie/1 iulie 1956). De aceea, poziția față de căsătorie se păstrează în îngăduință, care pune stavilă desfrânării, îngrădind-o la cei care nu se puteau înfrâna: *„Tată, pe cel ce vrea să se căsătorească, nu-l opriți. Pe cel ce nu vrea, nu-l obligați, ca să nu fiți judecați, căci căsătoria va merge până la judecată, până la sfârşit."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 mai 1957). Vedem aici, pe de o parte, proorocia care arată că legătura căsătoriei nu va dispărea până la sfârşit. Aceasta poate îi va linişti pe cei care se tem că li se va impune renunțarea la acest jug, care este căsătoria, sau se tem că le va fi furată pur şi simplu. Pe de altă parte, se deschide cu blândețe un alt subiect, cel care vizează poziția alternativă: renunțarea la căsătoria trupurilor şi trecerea din trup în duh, pentru a gusta sublimul căsătoriei în Duhul lui Hristos: întâi înfrânarea, şi apoi sfințenia: *„...lăsați poftele trupului. Nu este oprită căsătoria, dar cine are dragoste şi hotărâre să ajungă la sfinți, aceia se opresc. [...] Într-un cuvânt, înfrânați-vă!"* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 aprilie/4 mai 1958).

Libertatea căsătoriei este, aşadar, net subliniată şi respectată în *Cuvântul lui Dumnezeu,* ca expresie a voinţei libere a omului. În acelaşi timp însă, este arătată limpede şi voia lui Dumnezeu: *„Cine vrea să se căsătorească, e liber să se căsătorească. Cine vrea să se mărite, să se mărite, nu sunteţi opriţi, dar cine vrea să rămână aşa, bine face, că aşa vrea Tatăl Meu; că voia Tatălui Meu e să fiţi ca Mine. Fiţi sfinţi [...].“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 19 iunie/2 iulie 1959).

Omul însă şi-a luat libertăţi peste libertăţi. Este ştiut că, la fel ca orice altă taină, pentru a merita calificativul (şi acela destul de relativ) de *„sfântă“,* căsătoria trebuia cu multă strictețe să urmărească rânduielile canonice şi prescripţiile ceremoniale, lăsate de Sfinţii Părinţi. Din nefericire, s-a generalizat în biserici o intolerabilă nepăsare din partea preoţilor, faţă de unele obligaţii minimale. Astfel:

– preoţii nu mai fac publică, pe uşa bisericii şi la slujbele duminicale curente, intenţia tinerilor de a se logodi. Dispare astfel cu desăvârşire o etapă esenţială, cea a cercetării publice, care este menită să dezvăluie eventuale intenţii frauduloase sau greşeli. Un bărbat se poate căsători cu uşurinţă cu mai multe femei, din interes material, devenind bigam sau poligam. Au fost mai multe cazuri de astfel de *„gineri de profesie“*. De asemenea, unele înrudiri apropiate ale logodnicilor, mai puţin cunoscute (sau eventual tăinuite), pot fi mediatizate printr-o asemenea publicitate locală, pentru a se putea evita însoţirile nepermise, între rude de sânge. Despre înrudirile spirituale, ce să mai vorbim? Ele nu mai interesează aproape pe nimeni.

– preoţii nu-i mai spovedesc, de regulă, înaintea logodnei, pe tineri, iar pe naşi, nici atât. De aceea, ei nu mai pot afla viaţa intimă a acestora, riscând să administreze o *„sfântă taină“* unor tineri pentru care de mult nu mai există *taine* în relaţiile lor intime. Cât despre sfinţenie... ce să mai vorbim? Mai poate fi vorba de punerea cununiilor biruinţei, unor tineri deja biruiţi de păcatul desfrânării? Mai are rost ca mireasa să se îmbrace în albul neprihănirii, înşelând asistenţa? Mai are rost, până la urmă, ritualul din Molitfelnic? Sau, mai degrabă, li s-ar cuveni să li se citească slujba intitulată *„nunta a doua“*? căci ei au furat, deja, prima nuntă!

– preoţii nu mai cercetează voinţa părinţilor tinerilor, ignorând că nunţile făcute fără voia părinţilor, sunt ca şi curvia *(v. canonul 38 al Sfântului Vasile cel Mare).*

– preoţii (cu acordul tacit al arhiereilor, care au binecuvântat ultimele ediţii ale Molitfelnicelor) au modificat grav rânduiala canonică a

slujbei căsătoriei, introducând un obicei nou: în loc de a administra Sfânta Împărtăşanie, la momentul potrivit, tinerilor de curând căsătoriţi (dacă nu au oprire canonică), ei au introdus, în mijlocul slujbei căsătoriei, o rânduială păgânească, vârându-le pe gât mirilor câte un pişcot (spre veselia desfrânată a nuntaşilor) şi dându-le să soarbă din aşa-zisul *„pahar de obşte“,* plin cu vin sau şampanie. Ca o încununare a acestei blestemăţii, ei cântă împreună cu strana: *„Paharul mântuirii voi lua şi numele Domnului voi chema!“*. Ce ofensă mai mare poate fi adusă Trupului şi Sângelui Domnului, la care nu se mai gândeşte nimeni în aceste clipe?!

Rep.: Dar acest lucru este cutremurător! Cum s-a putut strecura în biserică acest obicei? Şi, de altfel, cum ar trebui să decurgă această slujbă pentru a se evita această barbarie?

P.N.: În biserică s-au strecurat multe *„îngăduinţe“,* ca urmare a lipsei de interes şi de veghe din partea arhiereilor. Această slujbă n-a fost mereu aşa. În primul rând, nunta era nedespărţită de Sfânta Liturghie. Astăzi, în unele biserici, nunţile se ţin lanţ până sâmbătă seara la orele 21 sau 22, tot la o jumătate de oră câte una, deşi, canonic, sunt interzise în ajunul praznicelor bisericeşti.

Ar trebui ca dimineaţa, după ce preotul a săvârşit Sfânta Proscomidie, să iasă afară din altar şi, aşa, cu toate veşmintele, să săvârşească în mijlocul bisericii slujba însoţirii tinerilor (mai puţin episodul cu pişcoturile şi cu paharul de şampanie), iar după ce îi încununează, să-i aşeze la loc de cinste în naosul bisericii şi, intrând în altar, să dea binecuvântarea de începere a Sfintei Liturghii. Iar în cursul slujbei, la cuvintele preotului *„Cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste să vă apropiaţi!“,* să vină mirele şi mireasa, primii, şi să se împărtăşească. După Sfânta Liturghie, să meargă cei încununaţi, la casa lor (nu la restaurante lumeşti), însoţiţi de preot şi de nuntaşi. Aici se cuvine să se veselească cu cântări duhovniceşti, cu tropare şi irmoase, potrivite nunţii, nu cu muzici, jocuri şi (ne)orânduieli curveşti.

Rep.: V-am întrerupt din lista de obligaţii legate de căsătorie.

P.N.: Da! Să continuăm:

– preoţii să nu mai îngăduie în biserici atmosfera de circ, care însoţeşte alaiul mirilor: femei aproape dezbrăcate, sau îmbrăcate curveşte, filmări ca la teatru, cu proiectoare şi alte asemenea bazaconii, încât nu ştii dacă mai eşti în biserică sau pe un platou de filmare; aruncare cu bomboane şi grăunţe prin biserică, fără nici un respect faţă de locaşul de cult şi sugerând o concepţie păgână a fertilităţii, care nu are nimic comun cu credinţa în Dumnezeu.

– preotul să îndemne mirele şi mireasa spre castitate, în răstimpul care urmează, fiindcă s-au împărtăşit cu dumnezeieştile Taine.

– preotul să cerceteze cu grijă, înainte de toate, orice impediment canonic (şi sunt destule, vreo treisprezece!) care ar putea împiedica nunta, având grijă să nu o programeze în ajunul sărbătorilor, sâmbăta, ci numai în duminicile de peste an, aflate în perioadele permise. Nu se admit dispense! Dispensele sunt vicleşuguri diavoleşti, pentru a-L mâhni şi a-L mânia pe Dumnezeu.

Rep.: Există urmări ale acestor acte de nepăsare, observate astăzi în biserică?

P.N.: Ar fi bine să ştie creştinii că din cauza neorânduielilor cele pentru nunți canonice, se nasc copii bolnavi şi betegi: ciungi, urâți, însemnați pe trup şi risipiți la minte. Iată ce zice dreptul Iov despre ziua naşterii sale: *„Piară ziua în care m-am născut şi noaptea care a zis: un prunc de parte bărbătească s-a zămislit!“* (Iov, 3/3); căci socotea că moartea crâncenă a fiilor şi fiicelor lui s-ar datora unor păcate şi neorânduieli făcute de cei chemați să se bucure, mâncând şi bând, la naşterea sa. Din nefericire, multe nunți zise *„creştine“* sfârşesc cu cântece curveşti, beții, desfrânări şi chiar ucideri.

Rep.: Care ar fi explicația atâtor neorânduieli, adunate la o singură slujbă? Există vreo motivație ascunsă, care le propulsează, cu sau fără voia oamenilor?

P.N.: Poate cea mai autentică motivație stă ascunsă în lăcomia după bani a preoților. Pentru unii preoți, care s-au *„aranjat“* într-o biserică mai mare şi mai arătoasă, slujbele căsătoriilor au devenit o adevărată industrie. Aici nunțile se țin lanț, chiar şi în perioadele de post, pentru că biserica este, de fapt, *„decorul“* în care are loc un *„spectacol“* numit, impropriu, *„nuntă“*. Preoții aceştia n-au nici un interes să-şi diminueze veniturile împiedicându-se de nu-ştiu-mai-care canon şi amânând, de aceea (sau chiar oprind definitiv, dacă e cazul), o căsătorie programată deja, cu toate pregătirile făcute şi cu avansul plătit la restaurantul unde va avea loc petrecerea. Episodul cel mai grotesc se consumă îndată după slujbă. Preotul se retrage strategic în altar, unde îl aşteaptă pe naş să vină cu *„onorariul“*. Contrar rânduielilor canonice, naşul pătrunde fără nici o sfială în altar, uneori însoțit de mire, pentru a aduce *„mulțumirile“* preotului, şi astfel, chipul cezarului, banul (pe care românul simplu, dar înțelept, îl numeşte *„ochiul dracului“*), pătrunde nestingherit în altar, spurcând locul în care ar trebui să fie cea mai mare sfințenie.

Căsătoria nu mai este o taină; ea devine o marfă negociabilă, care se vinde la mezat; căci fiecare *„biserică“* are tarifele ei. Cei care nu pot suporta tarifele piperate ale unor biserici *„de lux“,* ca *„Domnița Bălaşa“* sau *„Sfântul Elefterie“,* din Bucureşti, trebuie să se mulțumească cu bisericuțele modeste, de cartier, unde prețurile cu care se vinde şi se cumpără nunta, sunt ceva mai suportabile.

Rep.: *Cuvântul lui Dumnezeu* cum califică aceste neorânduieli?

P.N.: Dumnezeu le califică drept *„nelegiuiri“,* după cum El Însuşi spune: *„Fii desăvârşit, că astăzi, pe pământ, se vede lucru de jale. Se văd femei măritate când îmbracă rochița de mireasă. Femeia măritată, cu copil, care se îmbracă cu rochița de mireasă, se duce în foc. Să se ducă vestea aceasta! Nici fecioara care nu este curată şi e pătată, nu are voie să se îmbrace cu rochița de mireasă. Plânge cerul şi suspină când vede atâta nelegiuire. La ce îi mai foloseşte să se îmbrace ca mireasă? Nu e voie! [...] Să se ducă vestea aceasta că femeia măritată sau femeia desfrânată sau cea care nu este fecioară, nu are voie să se îmbrace în rochie de mireasă, că albul înseamnă nevinovăție, nu tâlhărie, şi în iad vei merge; că în vremea de demult, femeia desfrânată era îmbrăcată în haine de desfrânată, dar acum, dacă s-ar mai respecta legea aceea, toate ar fi îmbrăcate în haine de desfrânată [...].“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 22 martie/4 aprilie 1974).

Rep.: Referindu-vă la *„vremea a patra“,* a Evangheliei, ați afirmat că (vă citez acum): *„nu mai era pentru naştere de fii şi, totodată, pentru înmulțirea oamenilor în lume“*. Cu toate acestea, creştinii, în special cei mai înduhovniciți, pretind că acesta este motivul unirii lor, şi nu altul. Ce părere aveți? Este o formă abilă, de disimulare a patimilor trupeşti, chiar şi pentru creştinii cu pretenții? *Cuvântul lui Dumnezeu* lămureşte această dilemă?

P.N.: Nenumărate sunt intervențiile Domnului în *Cuvântul* Său, pe această temă. Vom trece şi noi în revistă doar câteva, şi acelea spicuite. Naşterea de fii trebuie văzută nu ca o obligație brută, animalică, *„pentru perpetuarea speciei“,* cum zic unii. Copiii sunt pentru Dumnezeu şi sunt ai lui Dumnezeu. Întrebarea care se pune este următoarea: cei care zic că şi-au propus să nască fii, au evaluat cu sinceritate şansele lor de a-i creşte şi de a-i educa întru totul curați şi dăruiți lui Dumnezeu pe aceşti fii? Naşterea de prunci, dacă pruncii nu pot fi educați creştineşte (şi timpurile de astăzi arată că nu mai pot!), este o iluzie şi o minciună care maschează pofta şi plăcerea trupească. Preoții nu sunt mai puțin responsabili de aces-

te neîmpliniri ale tinerilor căsătoriți: *„Unde sunt păstorii, de nu mai îngrijesc de această lume nebună? [...] Dacă Domnul vă urseşte căsătoria, doresc din partea ta să fie ca şi când nu ai fi căsătorit, că mai bine e ca femeia să se culce într-un pat, şi bărbatul, într-un pat, căci copiii care se zămislesc, vine* «lupul» *şi îți ia copilul de la piept şi îl duce să îl crească el [...].“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 28 martie/10 aprilie 1974).

Aici apare motivația principală, care ar trebui să-i îndemne pe tineri la curăție: scopul lor declarat, acela de a zămisli copii pentru Dumnezeu, este în realitate o falsă acoperire a plăcerilor trupeşti, căci şansele de a-i putea educa pe copii creştineşte într-o lume secularizată, în care ateismul este mascat cu abilitate, prin false credințe de fațadă sau prin aşa-zisul *„ecumenism“,* sunt practic nule. Odată dezvăluit acest aspect dramatic, îndemnurile spre curăția trupească, abundă în *Cuvântul lui Dumnezeu: „Fericită este nunta, dar patul să fie neîntinat. [...] Să nu vă certați pentru această faptă [...].“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 23 mai/5 iunie 1974);

„Nu face Dumnezeu lucruri ca să nu se mai nască pruncul. Dar cine voieşte să fie pentru Dumnezeu, să respingă căsătoria. Cununia voastră şi naşterea pruncilor voştri să nu fie în poftă şi în păcat [...].“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 22 iulie/4 august 1974);

Acest lucru nu este imposibil, aşa cum ar putea reclama unii: *„Am tineri şi tinere căsătoriți de Mine să fie familie sfântă, să nu se întineze niciodată [...].“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 noiembrie 1974).

Dacă ne gândim la tinerii din Cana Galileii (Simon Zilotul şi mireasa lui) sau la Sfântul Alexie – omul lui Dumnezeu – despre care am mai vorbit, vedem că nici măcar nu este o noutate acest lucru în creştinism. De aceea, miresele sunt îndemnate de *Cuvântul lui Dumnezeu* să rămână mirese ale lui Hristos: *„O, fiica Mea, o, fecioară, nu te încânta de un mire pământesc, nu te încânta de portul pământesc, nu te încânta de vremea de acum. Prin curăție îți faci rochiță de mireasă. [...] Voi sunteți cheia veacului, care mai faceți binele. [...] Mai sunt copii ca voi. [...] Şi vine ziua să-i unesc pentru ziua cea mare. Credeți că sunt fii şi fiice necăsătorite şi care postesc cu zilele?“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 17/30 ianuarie 1975).

Aşadar, pregătirea celor feciorelnici este pentru *„ziua cea mare“,* care-i va uni cu Hristos, desăvârşind ei făgăduința făcută la Sfântul Botez: *„Mă unesc!“*. Până atunci însă, este de trecut marea încercare, *„vremea a cincea“*, vremea apocaliptică. Pentru cei aleşi, mesajele cereşti capătă o

valoare imperativă, în timp ce toți ceilalți rămân să consume mai departe căsătoria ca pe un condiment amar, anume lăsat pentru îngrădirea desfrânării: *„Opresc căsătoria! După Anul Nou, trimit un număr de fecioare la mănăstire. Nu voiesc să mai căsătoresc. Din toate familiile creştine, să fie o fiică la mănăstire, şi feciori [...].“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 1975).

Rep.: Această interdicție pare extrem de brutală. Oare, nu va fi speculată de cei care formulează acuzații privind *„desființarea Tainei Cununiei“*?

P.N.: Interdicția este, după cum am mai spus, pentru cei aleşi, pentru a fi făcuți credincioşi. Ştiți că mulți sunt chemați şi puțini aleşi; iar dintre cei aleşi, doar o parte devin cu adevărat credincioşi. Este o vrednicie care nu stă la îndemâna oricui, ci numai pentru cei care capătă o demnitate superioară: *poporul Domnului.* Ceilalți, care nu-L ascultă pe Dumnezeu, cad înapoi în păgânie, şi apoi în răzvrătire: *„Cât puteți, căutați să fiți vrednici de ceea ce se pregăteşte pentru poporul Domnului, care mai este astăzi pe pământ. Fiți pregătiți şi alungați de la voi orice poftă.*

Uitați-vă, şi nu mai doriți, fecioarelor, căsătorie, că Dumnezeu S-a supărat şi nu mai face căsătorii. Că am luat pe mulți tineri şi i-am băgat în grădină şi le-am poruncit să fie curați, nepătați, şi nu M-au ascultat, şi astăzi s-au îmbrăcat în haine de păgâni şi s-au repezit ca leul împotriva Mea.

Sunteți rugați, cu viața curată să Mă aşteptați [...].“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 10/23 februarie 1976).

Iată, aşadar, şi scopul chemării la viața curată: cei aleşi şi credincioşi, poporul Domnului, este rugat să-L aştepte pe Mire cu candela împodobită şi aprinsă, ca fecioarele cele înțelepte. Este, aşadar, un popor de întâmpinare, popor-mireasă, asemenea Mirelui. Dacă Mirele este neprihănit, şi mireasa Lui va trebui să-L întâmpine la fel de curată. De altfel, nu este nici o contradicție cu mesajul Scripturii: *„... este bine pentru om să nu se atingă de femeie. [...] Că vremea s-a scurtat de acum, şi cei ce au femei, să fie ca şi cum nu ar avea.“* (I Corinteni, 7/1; 7/29);

„Astăzi e vremea de pe urmă şi sunteți rugați să fiți ca şi cum nu ați fi căsătoriți. Fiți pregătiți!“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 octombrie 1976).

Cei aleşi devin credincioşi prin ascultare de Dumnezeu: *„Dacă ai fi credincios, n-ai mai dori să te căsătoreşti, şi nici fii şi fiice n-ai mai dori. Pentru că ți-i ia vremea aceasta. Te-ai înscrie în cartea unor fii: feciori şi fecioare [...].“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 10/23 iunie 1977).

Transpare, de aici, şi făgăduința răsplății pentru cei ce se dedică fecioriei: vor fi ca îngerii din ceruri, fii ai lui Dumnezeu, îndumnezeiți prin har. Celorlalți însă, nu li s-a ştirbit nici un *„drept“,* cu condiția să fi respectat fecioria măcar până la căsătorie: *„Am căsătorit ca să nu ziceți că am scos ceva din lege, şi nu am ținut tineri necăsătoriți. Ferice de cine a stat până la ziua păstrată şi şi-a păstrat fecioria. Vai de acela ce nu şi-a păstrat fecioria!“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 iulie 1978).

Omul continuă însă să ignore voia lui Dumnezeu, atribuindu-I tot Lui chiar propria sa voință de a se băga sub jugul căsătoriei: *„Nu te mai căsători, fecioară, şi tu, fecior! [...] Că:* «dacă mi-a dat Dumnezeu nevastă...», *aşa zice cineva. Cuvântul acesta este scris de duhul necurat. Crezi? Nu ți-a dat* «d'aia». *Ți-a dat tovarăş de viață, ca omul să nu fie singur pe pământ şi să aibă tovarăş de ajutor, de viață [...].“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 noiembrie/13 decembrie 1977).

Cei care au fost, deja, căsătoriți, pot şi ei să aleagă castitatea: *„Păstrați căsătoria neîntinată, că la mulți dintre voi căsătoria e ca o masă când hrăneşte trupul cu bucate şi îl hrăneşte şi cu păcate. Cine are femeie, este rugat să fie ca un apostol, să fie ca un levit, să fie ca un ales sfințit; seminția lui să fie cu plăcere Domnului. [...] Te-aş ruga, creştine, să nu stai tu în casă niciodată cu femeia ta singur, că te îndeamnă să faci păcat.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 25 iulie/7 august 1978).

Şi încă o dată se face diferența între creştinii din poporul lui Dumnezeu, şi cei care nu vor să-L asculte; între îndemnurile către primii, şi libertățile celorlalți: *„Eu aş zice către poporul Meu: opriți-vă de la căsătorie! Căsătoria din vremea de azi nu mai e duhovnicească. Cine vrea, să ia aminte aceste cuvinte. Cine nu vrea, e liber să se căsătorească. Cine nu vrea să asculte aceste cuvinte, este rugat să nu încurce ceea ce Domnul grăieşte.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 13/26 august 1978).

Copiii ieşiți din căsătoriile nebinecuvântate, vor lua calea cea largă a pierzării: *„Eu, să fiu ca voi, fecior sau fecioară, nu aş mai dori căsătorie, şi aş sta aşa; ca să nu se mai nască pentru Gog să-i pună la numărătoarea lui.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 11/24 septembrie 1978).

Motivul interzicerii căsătoriei este dezvăluit: păcatul, născut din pofta trupească, dar disimulat prin aşa-zisa dragoste de prunci: *„Copilaşii Mei, Dumnezeu a interzis căsătoria cea pentru păcat.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 12/25 iunie 1979);

„Tată, sunt oameni de nouăzeci, şi peste suta de ani, care se tăvălesc ca porcii, în curvie, până mor; şi după ce mor, le face preotul o slujbă, două, şi s-a terminat. Fiilor, nu vorbim de păcatele acestora, dar feriți-vă de acest păcat, că din pricina a ce este în lume astăzi, Dumnezeu a hotărât să nu mai fie căsătorie. Acum, ce facem noi? Stricăm legea? Dar cu ce să împlinim legea dacă nu am cu ce?“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 19 iulie/1 august 1979).

Aşadar, legea nu se strică prin interzicerea căsătoriei, ci prin neîmplinirea ei: însoțirea, până la moarte, cu păcatul. Căsătoria rămâne însă o opțiune duhovnicească: *„Iubiți duhovniceasca purtare şi lepădați lumeasca purtare. Dacă cineva vrea să se căsătorească, în Domnul să se căsătorească, să primească duhovniceasca viață. Pentru că nu mai sunt mănăstiri, nu veți putea duce viața ca mirii. Cine vrea să-şi țină viața sa, Domnul o primeşte cu bucurie, căci mai bine să fii fecior, decât să dai demonilor fii.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 27 iulie/9 august 1979).

Vreme după vreme trece, şi se apropie sfârşitul, despre care spune Scriptura că: *„vremea s-a scurtat de acum“* (I Corinteni, 7/29) şi trebuie folosită cu înțelepciune cerească, nu în risipire dobitocească: *„Domnul a oprit căsătoria, pentru că nu mai e timp de întinare şi de pofte trupeşti.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 18 aprilie/1 mai 1982).

În împărăția cerurilor nu poate intra stricăciunea, ci numai cei cu purtare îngerească: *„Astăzi nu mai e timp de însurat şi de măritat, cum face lumea care se întinează până moare. În patria cerească nu intră nimeni întinat şi nepregătit.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 25 aprilie/8 mai 1982).

Cei care sunt cu adevărat creştini, sunt şi destinatarii acestui îndemn; ceilalți se aglutinează în lumea cea nepăsătoare şi deşartă: *„Am oprit căsătoria şi întinarea la creştini. Prin aceasta îi voi deosebi de lumea cea deşartă, care se întinează până moare.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 22 octombrie/4 noiembrie 1984).

Lumea rămâne tributară unor legi conservatoare idolatre, care ignoră mersul rapid al istoriei mântuirii: *„Legea lumii este însurat şi măritat şi mâncărică bună şi un pic de băutură bună şi de rostuire bună, până ce le iei pe toate la rând; că după una şi după încă una, vin toate şi te prind sub ele şi zici că aşa a lăsat Domnul. Da de unde, tată?! că legea lui Dumnezeu este iubirea de Dumnezeu, şi nu de idoli.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 februarie 1994).

Domnul îngăduie cu durere ieşirea din ascultare a fiilor poporului Lui: *„Nu vă duceți la nunți şi nu ajutați nunții, că nu se duce pentru curățenie şi pentru sfințenie şi pentru iubire de Domnul; şi se duce pentru*

patimi şi pentru pofte şi pentru păcate grele, tată. [...] Domnul n-a îngăduit la nici un fiu al acestui popor, dar dacă omul a cerut, Eu i-am înlesnit ieşirea din binecuvântarea Mea, chiar dacă cu binecuvântare i-am înlesnit ieşirea de sub acoperământul acestei lucrări cereşti, şi nu pământeşti. [...] Căci trupul tău, măi Israele, trebuia să servească Duhului Sfânt, şi nu firii, tată. Şi spune-Mi tu acum, pentru ce te-am binecuvântat şi ți-am spus Eu să creşti şi să te înmulţeşti? [...] Iată pentru ce: pentru ceea ce ți-ai ales tu, tată, că dacă era pentru ceea ce-ți alegeam Eu, tu trebuia să fii acum cu trupuri cereşti, măi Israele.“ (citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 februarie 1994).

Chiar şi în poporul ales s-au înregistrat căderi şi eşecuri şi neascultări, care L-au îndurerat pe Domnul. El îi îndeamnă pe aceştia la pocăință: *„Căsătoria celor mari din poporul Meu trebuia să fie taină sfântă, şi nu jug pentru cel ce şi-a ales căsătorie. [...] Şi dacă cei mari nu şi-au ales altceva şi dacă nici căsătoria nu şi-au păstrat-o în toată legea cea rânduită căsătoriei, iată, Domnul lucrează cu darul înțelepciunii peste poporul Său, peste cei mici şi peste cei mari, tată. [...] Darul pocăinței, Israele, pe acela ți l-am dat, şi voiesc să te găsesc în lucrarea acestui dar. [...] O, Israele, n-am şi Eu în mijlocul tău o căsătorie curată, tată. Ce durere grea, măi Israele! Cum n-ai înțeles tu cele cereşti?! Cum n-ai avut tu dragoste de sfințenie, aşa cum au avut atâtea trupuri în a căror inimă a bătut dragostea lui Dumnezeu?! Nici măcar legea n-ai împlinit-o, tată, nici măcar atât. Nu ți-a ajuns, tată, să fi născut fii, dacă ai ales căsătorie, dar să mai fi avut în tine căsătorii curate, tată! [...] Şi de aceea rezultatul este dureros, şi de aceea rodul trupului tău este trupesc, măi Israele; că iată, copiii tăi se duc să fie trup.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 februarie/6 martie 1994).

Domnul dezvăluie şi intenția Sa de la început, de a înmulți pe om prin Duhul Sfânt şi prin *Cuvântul* Său, de viață dătător: *„Eu n-am binecuvântat nunta şi patul nunții, şi tu vei spune, poate, că Eu vin şi stric legea ta. Dar Eu, de la început, nu aşa aveam să înmulțesc făptura, ci prin Duhul Sfânt şi prin cuvânt. În loc să fi mers şi tu cu Mine aşa cum a mers mirele de la nunta din Cana Galileii, tu zici că nu sunt Eu Domnul Iisus Hristos, Cel Care vorbesc cu tine.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 mai/3 iunie 1994).

Cei care rămân şi acum, la sfârşitul veacului, sub jugul căsătoriei, nu pot deveni ucenici ai lui Hristos, fii ai lui Dumnezeu, mădulare ale poporului lui Dumnezeu: *„Iată, acum, la sfârşitul veacului, pot să spun cu libertate de cuvânt, că nu mai am pe cezarul, nici pe Anna şi Caiafa de care să Mă furişez, pot să spun că e greu de omul care se căsătoreşte, greu de tot, că un astfel de om e legat, este rob şi nu este liber, este plin de griji, este greu de el. Iată, nu este de folos omului să se căsătorească, dar pe cine mai vezi că înțelege această Scriptură a Mea, pe care am lăsat-o prin apostolii Mei? Nici un folos nu vine de la această lege, că lege este, măi copii. [...] omul căsătorit este rob legii acesteia şi este păcătos şi nu are cum, nu are libertatea să fie al lui Hristos, ucenic al lui Hristos.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 13/26 iunie 1994).

Creştinul trebuie să devină liber pentru a se putea uni cu Hristos. Pentru aceasta, el trebuie să renunțe la legăturile lumii şi să fie apoi veghetor, pentru a nu amesteca iubirea pentru Dumnezeu, cu iubirea de lume şi din lume, cu care s-a obişnuit el *„din tată în fiu“: „Eu n-am venit să unesc omul cu omul, şi am venit să unesc pe om cu Mine, Care sunt din cer, nu din lumea aceasta. [...] scris este de ce am venit: am venit să despart pe om, de femeia sa, nu de femeie; de femeia sa, tată; pe mamă, de fiică; pe soacră, de noră; pe frate, de soră; pe creştin, de lume şi, iată, pe creştin, de creştin, tată, că nu toți creştinii s-au lepădat de lume. [...] Eu am spus: iubiți-vă unul pe altul, tată. N-am spus iubiți-vă unul cu altul. Am spus să fie iubire între cei ce sunt ai lui Hristos. Eu pentru aceia vorbeam. N-am spus lumii aşa ceva. Am spus celor ce nu sunt din lumea aceasta. Iubirea nu este pentru lume, tată, nu este în lume. Iubirea nu este din lumea aceasta, pentru că iubirea, Eu sunt.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 13/26 iunie 1994).

Creştinul trebuie să devină din trupesc, duhovnicesc, şi din duhovnicesc, ceresc, îngeresc, şi abia aşa va fi liber: *„Cei ce sunt trupeşti, degeaba îşi dau sufletul şi trupul pentru alții, căci nu este tot la fel, măi copii. [...] Omul legat de femeie sau femeia legată de bărbat, nu poate fi pentru Hristos. De aceea ți-am spus demult, măi poporul Meu, şi te-am povățuit s-o ai ca pe o soră curată pe soția ta şi să fii ucenic Mie, tu şi toată casa ta, şi să fii poporul Meu cu tot ce ai tu, măi creştine, şi să devii liber, tată.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 13/26 iunie 1994).

În paralel cu căsătoria cerească, cea care se pregăteşte pentru mireasa lui Hristos, merge pe pământ până la sfârşitul veacurilor şi căsătoria pământească, cea dorită de omul fără de Dumnezeu, dar care a intrat sub judecata cuvântului care s-a rostit şi se va mai rosti până la sfârşit: *„Căci precum căsătoria va merge pe pământ până la sfârşitul de acum, tot aşa cuvântul Meu cel dulce şi cel amar va merge până la sfârşit,*

până la pragul celor ce sunt nesfârşite." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 februarie 1995).

Modelul miresei curate şi neîntinate este Ierusalimul ceresc, poporul lui Dumnezeu, care-L iubeşte cu ascultare şi dăruire: *„E dragostea Mea cu tine, Ierusalime, mireasa Mea; e dragostea dintre Mire şi mireasă. [...] Vine lumea, tată, şi Mă întreabă de tine; vine în curând, şi va fi să-ţi arăţi veşmântul şi statura şi lucrarea ta; [...] vine ca să se uite la tine şi ca să facă ce faci tu şi ca să facă ce fac Eu; vine să înveţe lecţia vieţii fără de moarte."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 februarie 1995).

Creştinismul însuşi este invitat să se întoarcă la copilăria uceniciei, la puritatea dintâi: *„Până acum, îi ziceam creştin poporului Meu. De ce îi ziceam creştin? că era sub legea trupului, legea însuratului şi a măritatului; era sub lege, şi nu sub har. Dar acum, poporului Meu îi voi zice popor de ucenici şi de ucenițe, care-şi slujesc unii altora în iubire. De aceea, am învățat, prin fiii grădinii Mele, pe tinerii şi pe tinerele din popor, să nu-şi aleagă pe careva la care să țină cu sufletul, şi să țină la toți la fel, şi să țină la Iisus Hristos, aşa cum a fost lucrarea celor dintâi ucenici ai Mei, care mergeau unde era nevoie în slujba Domnului şi, nefiind legați de nimeni şi de nimic, puteau răspunde lucrărilor cereşti."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 24 aprilie/7 mai 1995).

Naşterea de fii este ea însăşi spiritualizată. Cei ce nu mai nasc fii după trup, nasc fii lui Dumnezeu, după duh: *„...la început a fost facere, iar la sfârşit este naştere. Naşte şi omul fii, naşte şi Dumnezeu fii, dar cel veşnic, veşnic va rămâne, şi veşnicia e biruitoare prin cei născuți pentru ea."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 ianuarie/12 februarie 1997).

Naşterea de fii ai lui Dumnezeu este, aşadar, scopul căsătoriei. De aceea căsătoria n-a fost oprită niciodată, iar când s-a rostit cuvânt de oprire, acesta a fost pentru desfrâu şi pentru adulter. Preoții sunt datori ca ei înşişi să se facă model de sfințenie, ca fiind chemați să fie slujitori ai cerului: *„O, omule al bisericii, zici că fiii cuvântului Meu sunt mincinoşii despre care scrie în Scripturi că vor fi şi vor opri căsătoriile şi folosirea bucatelor pe care Dumnezeu le-a făcut să se ia cu mulțumire. Dar de ce zici aşa? [...] Oare, tu eşti cel ce împlineşti legea căsătoriei, de-l pui pe om să se căsătorească, şi apoi să-l faci preot slujitor pentru cele sfinte ale Mele şi să-l pui păstor peste oameni? Ce înseamnă căsătorie? Oare, legea căsătoriei este pentru ca omul să se supună poftei trupului aşa cum este astăzi căsătoria, care a ajuns lege a desfrâului şi a adulterului pe pământ? [...] Căsătoria pentru om e una, şi căsătoria pentru Dumnezeu e alta. Pentru om, căsătoria este naştere de fii ai oamenilor, iar pentru Dumnezeu, este naştere de fii ai lui Dumnezeu. [...] Nici un om nu mai este curat în căsătoria lui. Nici măcar preoții n-au voit să nu calce peste legea căsătoriei lor. Ba, mai mult, prin căsătoria lor calcă legea lui Dumnezeu, legea sfințeniei unui slujitor al cerului. Şi iată că biserica ta, omule al bisericii, nu este Biserica Mea, ci este a ta; nu este turma Mea, ci este a ta, că dacă ar fi a Mea, ar face voia Mea, nu a ta."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 5/18 mai 1997).

Cuvântul lui Dumnezeu despecetluieşte taina nunții din Cana Galileii, arătând-o model pentru cei care doresc să se căsătorească: *„La nunta din Cana Mi-a spus mama Mea să Mă duc cu ea, şi M-am dus. Mama Mea îi ştia pe cei doi miri şi îi voia miri să fie, căci mirii care iau apoi păcatul de la unul la altul după nuntă, aceia nu se cheamă miri. [...] Şi l-am luat în ziua aceea ucenic pe mirele din Cana şi l-am numit între cei 12 apostoli ai Mei şi l-am binecuvântat, iar pe mireasă am făcut-o uceniță curată, şi slujea ea lui Dumnezeu, împreună cu celelalte iubitoare de Dumnezeu. [...] Aşa şi azi lucrez, şi fac nuntă curată şi despart omul de păcat şi îl fac mireasă curată, om fără de păcat fac prin slava Mea, prin slava cuvântului Meu, prin învățătura Mea, vinul cel nou. Amin, amin, amin."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 17/30 august 1998).

Dumnezeu îl rabdă însă îndelung pe omul care s-a îndulcit cu păcatul trupului, şi chiar îl binecuvintează, ca să înlocuiască păcatul din el, cu lucrarea binecuvântării: *„Iată, biserica cea lumească de pe pământ nu pricepe venirea Mea cea de azi. [...] Eu, nu se putea să binecuvintez păcatul şi peste păcat, dar am dat mereu să rabd şi să binecuvintez cu răbdare pe om, ca să înlocuiesc păcatul din om, cu lucrul Meu în om."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 31 mai/13 iunie 1999).

Omul s-a despărțit de Dumnezeu şi s-a făcut rob femeii sale. Dar cei cu dor de Dumnezeu Îl caută şi Îl găsesc şi învață să-şi recapete libertatea în Domnul: *„Învățați-i pe cei ce caută pe Dumnezeu, învățați-i să-şi capete libertatea în Domnul, că pe pământ nu este lege pentru libertate, şi este lege numai pentru robie. [...] O, nu este de folos omului să se însoare, dar cine este cel ce pricepe aceasta?"* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 iunie/4 iulie 1999).

Căsătoria pe pământ, rămâne legea trupului şi lucrarea trupului; lege omenească, nu cerească. Iar omul care este numai trup, nu mai are Duhul lui Dumnezeu: *„Eu am venit din cer ca să-l învăț pe om lucrarea răstignirii, nu lucrarea căsătoriei, căci căsătoria este lege omenească,*

este lucrarea trupului, nu lucrarea Duhului. Ea nu este libertate cu Hristos; ea este legătură peste om, căci cei căsătoriți, în care s-a trezit iubirea cea pentru cer, au fost din cei ce în toată vremea s-au smuls din această legătură ca să-şi răstignească pornirile trupului şi să trăiască în Duhul şi să umble în Duhul." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 26 octombrie/8 noiembrie 1999).

Domnul vine cu nunta cerească pe pământ, îndemnându-i pe oameni să-şi călugărească viața: *„Aceasta este taina cuvântului Meu şi a glasului Meu din zilele acestea, iar cei ce îl aud, înviază pentru nestricăciune şi se îmbracă în nemurire pentru întâmpinarea Mea, căci vin cu nunta cea din cer pe pământ, cu taina cea adevărată a nunții, taina pe care omul pe pământ a închis-o sub păcat atâtea mii de ani, numind-o taină şi asemănând-o cu adevărata taină a nunții. Nunta este mântuirea, care se plăteşte cu viața, şi altceva nu înseamnă nuntă. [...] Dar acum, iată, înviază de sub taina sa cuvântul vieții, cuvântul judecății fărădelegii care a stat ascunsă sub taina bisericii, prin lucrarea omului ascuns şi semeț, care şi-a ascuns păcatul sub față sfântă."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 17/30 ianuarie 2000).

În schimb, omul se încăpățânează să-şi facă familie pe pământ, nu în cer, şi aşa cade el în nepăsare de Dumnezeu şi în robia obiceiului lumii, zicând că aşa e lăsat pe lume: *„Iată, tot omul e învățat să-şi facă o familie, că zice că aşa e lăsat pe lume, în loc să zică să-şi facă un cer în el omul, un locaş în care să locuiesc Eu cu sfinții şi cu îngerii Mei, familie cerească în om, în inima omului, în trupul omului, în viața omului. [...] De patruzeci şi cinci de ani grăiesc şi iar grăiesc peste om, ca să-l trag de pe calea morții şi să-i dau calea Mea. [...] Dar iată, omul este stăpânit de femeie, de şapte mii de ani, căci femeia pune slăbiciune peste om, cu slăbiciunea ei. [...] Omul însă s-a deprins cu nepăsarea de Dumnezeu şi cu toate cele pentru trupul lui, iar sufletul suspină în om ca într-o închisoare."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 ianuarie/12 februarie 2000).

Căsătoria a liberalizat desfrânarea, făcând din aceasta, pentru omul robit de patimi, un scop în sine. Dar orice început are un sfârşit, şi sfârşitul veacului desfrânării este aproape: *„Curând, curând, nu va mai fi însurat şi măritat, fiindcă ceea ce este acum pe pământ, se numeşte desfrânare, nu însurat şi măritat. [...] Iată veacul acesta, şi iată veacul acela. Veacul acela va avea în curând sărbătoarea învierii, căci acolo sunt fiii învierii, sunt fiii lui Dumnezeu şi sunt la fel cu îngerii. Amin."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 aprilie 2001), căci la Dumnezeu nu mai încape îndreptățirea celui desfrânat: *„Mi-e milă de voi când văd cum vine omul la voi şi vrea de la voi şi de la Mine dreptate pentru desfrânarea cea din trupul lui. La Mine şi la voi nu încape cel desfrânat, dar cel ispititor dă să râdă la voi pentru desfrânarea lui."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 26 mai/8 iunie 2001).

Dumnezeu aşează pe pământ nunta cerească, în Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, nuntă la care cheamă pe toți oamenii în Grădina Întâlnirii: *„Iată vinul cel bun, vin nou, vinul nunții Mele! Veniți la nunta Mea, voi, doinaşi ai poporului român! Nunta lumii vă face cu mâna, iar nunta Mea se uită după voi. [...] Iată, chem la nuntă. Voiesc să rămână numai o nuntă pe pământ şi în cer, şi în hora ei să se prindă cei ce învață iubirea, iubirea dintre Mire şi mireasă, miri curați, căci unde este iubirea, nu mai este păcatul."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 27 mai/9 iunie 2001).

Aceasta este nunta *Cuvântului lui Dumnezeu,* venit în lume, care prefigurează nunta cosmică, la care în curând se vor aduna cei chemați, din toate colțurile lumii, veniți să-L întâmpine pe Domnul la a doua Sa apropiată venire: *„Din nou voi face serbare cerească, şi vom chema omul la serbare, şi vor fi nuntaşi, şi vor fi lăutari, ca să ştie lumea şi de nunta Mea, nu numai de nunta ei. [...] Hai să ne gătim pentru zile de nuntă, fiilor de la iesle! Ascultați cuvântul Meu şi puneți-l peste poporul Meu ca să se gătească pentru Mine, că iarăşi Mă arăt cu slava Mea peste pământ, ca să schimb omul la față pentru serbările Mele cu voi. [...] Chemați la nuntă, fiilor! Chemați în lung şi în lat, că Eu vă voi ajuta ca să puteți şi ca să aveți."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 16/29 iulie 2001).

Rep.: Pilda din Sfânta Scriptură arată că nunta cosmică Îl are pe Mire prezent în trup, alături de mireasa Sa, Biserica. Dar, din câte am înțeles, deocamdată Domnul Se face prezent la aceste sărbători doar prin *Cuvântul* Său, care, de altfel, vine şi cu alte prilejuri. Este un motiv de îndoială sau îngrijorare?

P.N.: Aceste sărbători se arată a fi prilejuri de generalizare a chemării Mirelui, chemare adresată oamenilor, prin ucenicii Săi: *„Chemați la nuntă, fiilor!"*. Totodată, fiecare sărbătoare în parte este o nouă repetiție generală pentru însuşirea în poporul creştin a unei conduite corespunzătoare pentru marea întâlnire cu Hristos, şi o întâlnire în răbdarea aşteptării acestei clipe. Pe vremea lui Noe, toți oamenii au avut în fața ochilor chemarea repetată de a se curăți pentru a putea intra în corabie. Şi acum este la fel: creştinii care se nasc din nou, din apa vie a *Cuvântului* şi din Duhul Sfânt, sunt numiți fii ai lui Dumnezeu, şi în această calitate se pregătesc de întâmpinarea Mirelui ceresc.

Rep.: Cum va primi biserica instituțională aceste critici aspre, aduse căsătoriei din lume, privită, oarecum, ca un prilej de desfrânare, şi nu de îndepărtare a acesteia?

P.N.: Sper că este o ocazie bună de a-şi putea ea reaminti poziția Sfinților Părinți, care gândeau la fel, fiind necruțători cu neorânduielile. Să citãm, spre exemplu, un pasaj din *„Hristoitia“* lui Nicodim Aghioritul: *„Organele, jocurile şi cântecele din gură vatămă iubita unire într-un suflet a bărbatului şi a femeii. Deoarece mirele, văzând alte femei acolo şi jucând cu ele, se trage cu sufletul şi cu inima la dragostea şi pofta acelora; şi mai cu seamă când acestea se întâmplă să fie mai tinere şi mai frumoase decât femeia sa. Asemenea şi mireasa, văzând alți bărbați şi jucând cu ei, se trage cu sufletul şi cu inima spre dragostea şi pofta lor, când aceştia se întâmplă să fie mai tineri şi mai frumoşi decât bărbatul ei. Şi aşa, acolo unde nunta este spre unirea sufletelor a bărbatului şi a femeii, cu drăceştile muzici şi cu jocurile, se face despărțirea sufletului acestei uniri a bărbatului şi femeii.*

Muzicile, jocurile şi cântecele din gură, care se fac la nuntă, se împotrivesc şi vatămă închipuirea duhovniceştei uniri a lui Hristos cu biserica. Iar cum vatămă aceasta, ascultă tu, orişicare vei fi mire la orice nuntă: Hristos a sfințit şi a curățit biserica cu Sfântul Botez, precum zice Pavel: «Ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt» (Efeseni, 5/26); *iar tu, bărbat mire, chemând la nunta ta fluiere şi trâmbiți, şi lăsând a se face jocuri şi cântece din gură la casa ta, în loc să curățeşti şi să sfințeşti femeia şi mireasa ta, tu o întinezi şi o faci necurată la suflet, ba chiar şi tu te întinezi şi te faci asemenea necurat. [...] Şi ca să zic în scurt, câte beții, câte neorânduieli, câte răutăți laşi să se facă la nunta ta, omule, toate acestea se abat şi se aduc la duhovnicească nuntă a lui Hristos şi a Bisericii, a cărei nuntă, chip şi icoană este nunta ta.“* (*„Hristoitia“*, pag. 63-64).

Nicodim Aghioritul vede în nuntă un prilej de angajament în sfințenie, de depărtare a bărbatului şi femeii de păcatul curviei. Or, comportamentul lipsit de sfială sfântă, care s-a înrădăcinat cu prilejul nunților, arată o propensiune generalizată spre desfrânare: *„Organele şi jocurile şi cântecele din gură, care se fac la nuntă, strică şi se împotrivesc darului ce-l are Taina nunții, al cărei scop este a dezlega şi a depărta de la păcatul curviei pe bărbat şi pe femeie. Pentru că aceste drăceşti organe, jocuri şi cântece silesc nunta să se facă, nu deslegarea curviei şi a păcatului, ci chiar înlesnire, pricină şi prilej curviei, preacurviei şi altor*

păcate. Şi nu se fac din acestea la nunți atâtea curvii ascunse, atâtea tainice preacurvii în inimă? [...] Las să zic pe celelalte păcate care se fac la nunți din cauza acestor organe şi a dansurilor, a necuviincioaselor cuvinte, zic, a celor neruşinați glumeți, neruşinoaselor cuvinte ale beți-vilor, curveştile împodobiri ale hainelor, muiereasca ungere a mirurilor şi a parfumurilor şi a celorlalte mii de orânduieli, pe care dacă va voi cineva să le scrie cu amănuntul, poate să umple o carte întreagă. Şi mai ales când nunțile se întind nu numai într-o zi sau două, ci până la opt zile, iar în multe locuri şi până la 15 zile, atunci, cine poate să mai numere răutățile şi păcatele care se fac?“ (*„Hristoitia“*, pag. 65).

Aşadar, orice analiză sinceră şi serioasă a nunții zisă *„creştină“,* o vădeşte a fi o înşiruire de rânduieli, fapte şi obiceiuri, mai degrabă, păgâneşti, înclinate spre dezlănțuirea celor mai josnice patimi. Adesea, preoții nu numai că tolerează aceste lucruri, prefăcându-se că nu le cunosc sau nu le văd, ci participă efectiv la ele, considerându-le *„obiceiuri“*. Mai poate fi vorba aici de o sfântă taină? Există vreo legătură între cele două episoade consecutive, primul consumat la biserică, iar celălalt, în salonul nunții? Care este nunta, de fapt? căci aceste episoade se exclud reciproc. Nicodim Aghioritul concluzionează: *„Pentru aceea, ca să împreun într-un cuvânt cele zise mai sus, nunțile creştinilor celor de astăzi, pentru nepotrivitele şi necuviincioasele lucruri care se fac la nunți, se primejduieşte să nu mai fie Taină Sfântă, Taină plină de dar şi cinstită – precum şi este cu adevărat – precum hotăreşte Sfânta Biserică a lui Hristos; ci să fie o ceremonie păgânească şi elinească, necuviincioasă şi necinstită, sau ca o meşteşugire şi mreajă a vrăşmaşului de obşte, cu care adună pe oameni spre a-i face să păcătuiască şi să se muncească. O! Şi cine nu va plânge? O! Şi cine nu se va tângui văzând cum diavolul a întors lucrurile pe dos, şi Tainele cele mântuitoare ale creştinilor le-a în-trebuințat organe ale răutății şi pierzării lor, şi mai ales nunta, care trebuia păzită de orice neorânduială?“* (*„Hristoitia“*, pag. 65-66).

Consecințele sunt la fel de grave: *„...iar dacă nunta şi rădăcina se fac necurate şi sălbatice, necurate vor fi şi ramurile, adică cei născuți din nuntă. Şi aceasta socotesc că este pricina, pentru care cei mai mulți din oamenii cei de astăzi sunt plecați spre păcat, deoarece se nasc din nunți păcătoase şi necurate.“* (*„Hristoitia“*, pag. 66).

Rep.: Cum se poate corija o asemenea stare de lucruri? Dar, mai întâi, este posibilă o astfel de corijare?

P.N.: Teoretic, este posibilă. Pentru aceasta ar fi două căi:

– prima, depinde de om. El trebuie să renunțe la *„obiceiuri“* şi să revină la rânduielile curate, autentic creştine. Din păcate, istoria ultimilor zeci de ani şi neimplicarea programatică a preoților în corectarea unor *„obiceiuri ale pământului“,* arată că această cale nu prea are cum să aibă sorți de izbândă. Dimpotrivă, chiar dacă am admite că unii preoți vor încerca unele ameliorări, cred că oamenii vor găsi noi *„soluții“* ingenioase, pentru ca dezmățul la astfel de ocazii să fie şi mai mare;

– a doua, ține de Dumnezeu. El poate hotărî stoparea acestor mascarade, numite căsătorii, dar se vede că Dumnezeu încă îl mai aşteaptă pe om să-şi vină singur în fire şi să-şi schimbe purtările. Îndelunga Sa răbdare a mai adăugat la timpul aşteptării aproape două secole, de la prima ediție a cărții *„Hristoitia“* (1799), care face publice aceste blestemății, până în 1975, când rosteşte în *Cuvânt,* pentru prima dată, *„Opresc căsătoria!“,* interdicție cu aplicare limitată la poporul creştin autentic, pentru a-l proteja de declinul moral nebunesc, în care se scufundă omenirea.

Ceea ce la om nu este cu putință, la Dumnezeu este, în mod sigur, căci Dumnezeu nu Se lasă nesocotit şi batjocorit la nesfârşit.

Rep.: Prin această atitudine față de căsătorie, de evitare a promovării ca taină, a păcatului conjugal, nu se ştirbeşte, oare, structura formală a învățăturii bisericii, cei *„şapte stâlpi“*, cunoscuți ca fiind cele şapte Taine ale bisericii?

P.N.: Nicidecum. Să ne amintim procesul continuu de *plinire a legii,* în sensul înnobilării ei: Circumcizia, spre exemplu, luată ca reper major al existenței umane în poporul lui Dumnezeu, nu dispare, ci se înnobilează. Ca procedură însă, ea a fost înlocuită, pur şi simplu, cu Botezul, fără ca această manieră directă de rezolvare să mai scandalizeze astăzi pe cineva. Este adevărat că la început, această schimbare a fost primită cu dificultate. Chiar unii apostoli au avut probleme; de pildă, Sfântul Apostol Petru: *„Şi când Petru s-a suit în Ierusalim, credincioşii tăiați împrejur se împotriveau, zicându-i: Ai intrat la oameni netăiați împrejur şi ai mâncat cu ei.“* (Faptele Apostolilor, 11/2). De aceea, Apostolul Petru a primit în extaz glas din cer, *Cuvântul Lui Dumnezeu*, Care îl îndemna să nu le numească spurcate pe cele ce Dumnezeu a curățit: *„Şi iarăşi, a doua oară, a fost glas către el: cele ce Dumnezeu a curățit, tu să nu le numeşti spurcate.“* (Faptele Apostolilor, 10/15). Nu se referea la mâncare, aşa cum simplist interpretează unii pentru a-şi justifica poftele de a mânca tot felul de carne de dobitoace, de târâtoare şi de păsări, ci se referea la curățirea prin botez, care-i aştepta pe cei netăiați împrejur.

Tot aşa şi astăzi, Dumnezeu, prin *Cuvântul* Său, hotărăşte împlinirea proorociei *„nu este de folos omului să se însoare“* (Ev. Matei, 19/10). După două mii de ani de pregătire, oamenii pot primi plinirea legii harului, trecând din trup în duh. *„Iar cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acela şi învierea cea din morți, nici nu se însoară, nici nu se mărită. Căci nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu îngerii şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.“* (Ev. Luca, 20/35,36). Abia acum putem vorbi de împlinirea rugăciunii *„Tatăl nostru“: „...precum în cer, aşa şi pe pământ“.*

Taina căsătoriei nu dispare, ci se înnobilează. Ea devine taina fecioriei. Biserica rămâne cu numărul deplin al celor şapte Taine. În realitate, tocmai în biserica din lume, Taina căsătoriei nu mai este de mult o taină pentru miri. Câți preoți mai spovedesc astăzi pe tineri înainte de ziua nunții? Şi dacă află că au trăit, deja, în desfrânare, au curajul să oprească nunta? Sau în virtutea atributului de *„taină“,* tăinuiesc față de popor şi față de Dumnezeu prihănirea celor doi miri? Oare, nu este o blasfemie să minți pe Duhul Sfânt în fața altarului, asemuind-o cu Sarra pe cea desfrânată, care s-a deghizat în *„mireasă“*: *„Şi tu, mireasă, mărită să fii ca Sarra, [...] păzind rânduielile legii...“*? Păi dacă Sarra ar fi încălcat rânduielile legii, aşa cum a făcut această desfrânată *„mireasă“,* de mult ar fi fost ucisă cu pietre de către popor.

De ce îndrăzneşte preotul să mintă, asemuind mascarada lui, cu nunta din Cana şi cerând în ectenii *„...să se binecuvinteze aceasta ca şi cea din Cana Galileii“*? Dumnezeu arată în *Cuvântul* Său că El nu S-a dus la Cana ca să binecuvinteze nunta şi patul nunții: *„Eu la Cana Galileii nu M-am dus să binecuvintez nunta şi patul nunții. Eu nu pentru asta am venit de la Tatăl. M-am dus să despart pe mire, de mireasă, şi aşa am făcut. I-am scos de sub lege pe cei ce erau gata să ia jugul robiei. [...] Am spus că i-am ştiut mai dinainte pe cei doisprezece, şi printre ei era ales de Tatăl Meu şi mirele de la Cana Galileii, şi M-am dus să-l iau cu Mine ucenic, şi l-am luat, iar pe mireasă am trecut-o între cei ce slujeau lui Hristos şi împărății cerurilor.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 13/26 iunie 1994).

Noi ştiam şi din Mineie că mirii din Cana au fost curați şi au rămas curați şi după nuntă, şi de aceea Domnul i-a rânduit apostoli ai Săi. De ce se mai roagă preotul ca Dumnezeu să le dea *„cununa nesfârşită a măririi“*, celor care vin să se cunune după ce s-au cunoscut, deja, unul pe altul, când ştie că ei au veştejit-o de mult, iar dacă nu, oricum o vor veşteji în chiar aceeaşi zi sau noapte? Cui îi cântă corul: *„Vino, vino din Liban, mireasă!“*? Unei desfrânate!?

Ce înseamnă Taina nunții? Oare, ascunderea complice a desfrâului mirilor, pe care ei şi cu preotul o tăinuiesc prin Taina Spovedaniei? Ce taine mai au ei, căci de mult au experimentat pe viu toate curiozitățile apropierii trupeşti, unele chiar împotriva firii? Ce mai caută ei în biserică? Ce le aduce nou, *„tăinuit“,* biserica? Doar iluzia binecuvântării, pe care preoții o vând cu bani buni, înmormântând-o, totodată, cu lumânări aprinse, bogat împodobite; căci înmormântare este această slujbă, şi nu nuntă; asta pentru cei care, eventual, şi-au păstrat până atunci castitatea. Ei îşi înmormântează fecioria, ignorând avertismentul biblic: *„De nu vă veți întoarce şi nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor.“* (Ev. Matei, 18/3) .

Rep.: Ce ne puteți spune despre a doua nuntă?

P.N.: Dacă prima nuntă, în biserica din lume a ajuns confirmarea şi *„consfințirea“* desfrânării, cea de a doua nuntă este apoteoza răsdesfrânării. Să ne raportăm mai întâi la cuvântul biblic: *„Oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, şi se va însura cu alta, săvârşeşte desfrânare; şi cine s-a însurat cu cea lăsată, săvârşeşte desfrânare.“* (Ev. Matei, 19/9). De aceea, văzând cât de adâncă e orbirea omului, încât se complace în ofensarea deliberată a lui Dumnezeu, ucenicii concluzionează: *„nu este de folos omului să se însoare“* (Ev. Matei, 19/10). Câți preoți îi analizează cu responsabilitate pe cei care se căsătoresc a doua, a treia sau a şaptea oară?! (cunosc personal un asemenea caz, rezolvat cu *„pogorământ“* chiar de către episcop!) pentru a-i opri, apoi, pur şi simplu, arătându-le că nu le este îngăduit să păcătuiască învederat, şi încă sub oblăduirea bisericii!?

Există în cărțile de slujbă mai vechi (oare, de ce s-au scos din cele noi? desigur, ca să nu mai *„deranjeze“* pe nimeni!) câteva explicații care preced slujba numită *„A doua nuntă“*. Iată acest text preluat dintr-un Aghiasmatar din anul 1914:

„Capete pentru a doua nuntă

Cap al lui Nichifor Mărturisitorul, Patriarhul Constantinopolului, care zice: Cea de a doua nuntă nu se cunună, ci încă se şi opreşte de prea curatele Taine doi ani, iar cea de a treia nuntă, cinci ani. Din răspunsurile fericitului Nichita Mitropolitul de la Eraclia, pentru cele ce s-au întrebat de Constantin Episcopul: Cuvântul cel iscodit cu adeverință, n-are obiceiu să cunune pe cei de a doua nuntă; iar obiceiul Bisericii cei mari, pe aceştia nu-i opreşte, ci le dă voie să se cunune, pentru că nu s-a certat nimeni pentru acest lucru, numai se opreşte un an sau doi de la Sfânta Împărtăşire; şi Preotul care le-a citit cununia, nu este slobod să mănânce cu dânşii, precum zice canonul al 7-lea al Soborului ce s-a făcut la Neochesaria“.

Vedem din acest text cum a *„evoluat“* în trei etape atitudinea față de cea de a doua nuntă: de la interdicție *(v. Ev. Matei, 19/9,10),* la pedepsire (oprirea pe doi ani de la Împărtăşire) şi apoi la dezlegare, pe motivul invocat că *„nu i-a certat nimeni pentru acest lucru“*. Este adevărat că Dumnezeu este îndelung-răbdător şi nu ne ceartă imediat când greşim, dar acest lucru nu trebuie interpretat ca o invitație de a permanentiza şi chiar a instituționaliza greşeala. Cei vechi însă, cercetând cu atenție *Cuvântul lui Dumnezeu,* au sesizat că, citățm: *„Cuvântul cel iscodit cu adeverință, n-are obiceiul să cunune pe cei de a doua nuntă“*. Cu toate acestea, în slujba celei de a doua nunți nu s-a renunțat nici măcar la ritualul punerii cununiilor pe capul *„mirilor“,* deşi cununiile ar trebui să simbolizeze semnul biruinței asupra păcatului trupesc, şi să arate tuturor rangul împărăției cereşti. Mai mult, se ajunge şi aici la asocieri nepotrivite, cu nunta din Cana Galileii, unde mirii erau curați. În final, culmea tupeului o constituie însemnarea care apare în Molitfelnicele aflate astăzi în uz: *„Această slujbă se face neschimbată şi la a treia nuntă“*. Va să zică asta trebuie s-o ştie preotul, dar faptul că trebuie să le interzică Sfânta Împărtăşire timp de cinci ani, *„mirilor“* profesionişti, nu mai trebuie s-o ştie!

Rep.: Putem trage o concluzie, sintetizând cele de mai sus, vis-a-vis de obiecția referitoare la căsătorie?

P.N.: Ajunşi aici, ne putem întoarce, în sfârşit, de unde am plecat. Obiecția abordată suna cam aşa: *„Este corect ca cei de la Pucioasa să considere necurată unirea trupească între bărbat şi femeie?“*.

Iată şi răspunsul, dat de Biblie, şi nu de noi sau de cei de la Pucioasa: măcar pentru vremurile din urmă, cele ale întâlnirii cu Hristos (dar Hristos, iată-L, este deja venit în *Cuvânt,* şi promite că venirea Sa în trup este foarte aproape), şi măcar că dintotdeauna a fost aşa, opusul fecioriei este întinarea *(v. Apocalipsa, 14/4); „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.“* (I Tesaloniceni, 4/3).

Toți cei care, dintr-un motiv sau altul, mai mult sau mai puțin *„binecuvântat“,* au pierdut fecioria, specifică Grădinii Edenului, au căzut în întinare, în necurăție. Unirea trupească dintre bărbat şi femeie, a fost dintotdeauna necurată în fața lui Dumnezeu, dar tolerată multe veacuri ca

inevitabilă, fiind caracteristică stării de decădere a omului, după păcatul strămoşesc al protopărinţilor lui.

Rep.: Vă mulţumesc.

A consemnat Irina Tone,
La praznicul Adormirii Maicii Domnului, 28 august 2003

OPORTUNISMUL MEDIOCRU AL BISERICII LUMII ŞI ELITA ORTODOXIEI

(interviu)

Reporter: Părinte Nicodim, ne pregătim cu febrilitate, zilele acestea, să întâmpinăm praznicul slăvitei Învieri a Domnului nostru Iisus Hristos. Teoretic, învierea Domnului înseamnă şi învierea noastră. Poate duce însă acest concept la automatism? Aduce *Cuvântul lui Dumnezeu,* din Biserica Noul Ierusalim, un suflu nou acestei speranţe, încărcate de 2000 de ani de tradiţionalism?

Părintele Nicodim: Automatismul este inevitabil la acei creştini care se complac într-o mediocritate păguboasă, vizibilă chiar prin prezenţa lor fugitivă, *„din An în Paşti“*, la biserică. Însă chiar şi prezenţa lor în biserică, nu înseamnă nimic, inclusiv în aceste zile deosebite de sărbătoare, dacă Hristos nu Se actualizează în ei, Trup şi *Cuvânt.* Împărtăşirea cu Hristos, în forma materială (Trupul şi Sângele Său), şi spirituală (*Cuvântul* Său), este esenţială pentru ca Hristos să trăiască în noi. De aceea şi *Cuvântul lui Dumnezeu* – care nu desfiinţează nimic, ci împlineşte – nu aduce nimic nou, în afară de faptul că este garanţia transformărilor rugăciunilor oamenilor, dintr-un monolog plictisitor, la care Dumnezeu nu răspunde niciodată, într-un dialog al creştinului cu Cerul, încărcat de responsabilităţi pentru om. Există dovezi clare că acest dialog s-a purtat neîntrerupt în bisericile în care *Cuvântul lui Dumnezeu* şi-a putut găsi ascultători sfinţi, căci sfinţenia primitorului a fost întotdeauna o condiţie *sine qua non*. *Vieţile sfinţilor* ne arată că Dumnezeu a vorbit mereu oamenilor sfinţi: Pahomie, Arsenie, Carp, Calinic de la Cernica, vorbeau cu Dumnezeu în rugăciune şi primeau răspuns prin *Cuvânt,* aşa cum se aude astăzi *Cuvântul lui Dumnezeu* la Pucioasa. Iar cei ce primesc *Cuvântul* au garanţia palpabilă că Dumnezeu nu este doar un personaj al istoriei, ci El este mereu astăzi: aici şi acum. Or, aşa cum preoţii reactualizează, nu degeaba, la fiecare Liturghie jertfa Mântuitorului, tot aşa trebuie reactualizată şi legătura de dialog dintre Dumnezeu şi om, săvârşită prin *Cuvântul* Său de viaţă dătător. Dacă Dumnezeu n-o reactualizează, ea se amână; dacă omul n-o reactualizează, ea se pierde. Iar reactualizarea depinde în ambele cazuri de pregătirea specială, întru

sfințenie, a omului. Dumnezeu Se oferă Trup şi *Cuvânt* omului sfânt, ca să-i pecetluiască astfel ridicarea din moarte, la viață.

Oamenii la început au primit de la Dumnezeu îndemnul de a se hrăni cu tot ce are rod cu sămânță în el, din lumea vegetală *(v. Facerea, 1/29),* dar ei au dorit să mănânce carne, şi aşa au devenit morminte vii pentru animalele ucise de ei. Oamenii, mâncând moarte, şi-au făcut trupurile morminte chiar şi pentru duhurile lor. Aşadar, deşi trăiesc, ei sunt morți în păcatele lor şi trupul lor le este mormânt. Dumnezeu le-a redus drastic durata vieții, de la aproape 1000 de ani (Adam, Matusalem), mai întâi la 120 de ani *(v. Facerea, 6/3),* iar apoi la 70 de ani *(v. Psalmul, 89/10),* pentru că i-a aflat fără duh, şi a zis: *„Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup."* (Facerea, 6/3).

Dar vine vremea, şi a şi venit, *„când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, şi cei ce vor auzi, vor învia."* (Ev. Ioan, 5/25). De aceea, *Cuvântul lui Dumnezeu* este nu numai o realitate vie, ci şi o necesitate, pentru împlinirea Scripturii. El este *Cuvânt* pentru învierea morților din mormintele trupurilor lor: *„Treceți din trup în duh!"* îi învață astăzi *Cuvântul* pe oameni.

Rep.: Se observă, în ultima vreme, în societatea noastră, o proliferare a unui indiferentism religios, sub masca unei afişate, dar false bunăvoințe față de biserică, față de preoți, față de Sfânta Tradiție bisericească. Este acesta un fenomen inevitabil, specific post-modernismului? Se datorează el, oare, măcar în parte, unei stări de mediocritate vizibilă în instituția bisericii, care *„cocoloşeşte"* adesea erorile individuale, înregistrate în dreptul unora dintre slujitorii bisericeşti?

P.N.: Indiferentismul religios este o boală a secolului, o boală spirituală, puternic contagioasă, din păcate. Când ți se oferă *„distracții"* la pachet, care de care mai atractive, tentația (de a le gusta, măcar) este pentru unii de nestăvilit. Şi atunci, renunțarea la sine, sau măcar postul pentru o vreme, se amână *sine die.* Totodată, unele erori grave, chiar dacă le putem considera singulare, care au fost descoperite în biserică şi, apoi, intens mediatizate de ziarişti, nu au rămas fără urmări în conştiința colectivă, care s-a deteriorat vizibil. Aceasta cu atât mai mult cu cât instituția bisericii, în loc să se desolidarizeze cu energie de asemenea cazuri, pedepsindu-i exemplar pe cei în culpă, a făcut tot ce a fost posibil să muşamalizeze răul şi să-i *„recupereze"* pe cei care i-au întinat obrazul, minimalizându-le forțat vina. Aici trebuia procedat altfel: cu curajul chirurgului care extirpă răul, pentru a salva trupul întreg. Evident că, procedându-se exact

invers, s-a creat o stare de confuzie şi de dezamăgire între mulți dintre conaționali. Cinstirea bisericii s-a ştirbit, iar imaginea de *biserică-mamă,* integră şi virtuoasă, s-a deformat în conştiința colectivă a societății.

Rep.: Dar această cinstire nu a continuat să se exercite prin tradiție?

P.N.: Ea se păstrează, într-adevăr, în conştiința poporului, prin tradiție, dar biserica trebuie să o motiveze prin faptele ei, confirmând că este conformă percepției noastre. Noi o receptăm, prin consecvență, ca meritorie, dar o facem din respect, sau din simpatie; din bun simț chiar procedăm în felul acesta, dar biserica trebuie să demonstreze că ceea ce receptăm noi este adevărat, că nu o facem din simplă rutină, aşa cum, de fapt, mulți oameni simpli continuă să facă. Ei respectă din rutină biserica şi preoții, pe care îi cinstesc, dar nu neapărat în raport cu faptele acestora. Asta pentru că ei cunosc faptele lor, şi atunci când sunt rele, nu sunt de acord cu ele. Chiar şi atunci ei continuă să respecte biserica şi preoții, căci rutina aduce şi teama de a-şi schimba atitudinea, pentru vreun oarecare motiv. Dar dacă cineva ar veni şi i-ar întreba: *„Sunteți de acord cu faptele lor?",* atunci ei ar răspunde fără şovăială: *„Nu!"*. Iată, aici se dovedeşte discrepanța dintre minte şi inimă la omul respectiv, omul împărțit. Deci, el gândeşte într-un fel şi simte în alt fel. Este o reminiscență a perioadei comuniste, când oamenii erau împinşi forțat spre disimulare, spre fățărnicie. Acesta este şi motivul pentru care <u>încă</u> bisericile sunt pline (duminica): oamenii nu prea se sinchisesc că păstorii lor sunt necorespunzători; ba unora le convine, ca să poată să fie şi ei la fel, fără să-şi mai facă procese de conştiință. De altfel, se zice că bisericile sunt *„pline",* dar ele nu sunt aşa de pline cum ar trebui să fie. Dacă ne raportăm la populația recenzată drept *„creştină ortodoxă",* realitatea este cu totul alta: bisericile doar în aparență sunt pline, dar ele ar trebui să fie neîncăpătoare; nici în curtea bisericii n-ar mai fi loc dacă ar veni toți la biserică.

Rep.: Şi noi, de fapt, suntem cei care, prin nepăsare, îi motivăm pe preoți să aibă acelaşi comportament neschimbat.

P.N.: Între *credincioşi* şi *lume* n-ar trebui să stea semnul egalității. Credincioşii sunt cei care trebuie să motiveze tocmai această alegere pe care preotul a mărturisit-o la hirotonia sa: ori cu Hristos, ori cu lumea! şi a ales cu Hristos. Să-i determinăm pe preoți să împlinească Scriptura care spune: *„Ieşiți din mijlocul lor şi vă osebiți [...]."* (II Corinteni, 6/17); să aleagă calea cea strâmtă a sfințeniei, nu lumea. Dar pentru asta, ei trebuie să aibă ce alege: o turmă de păstorit, cu credincioşi adevărați, fie ea cât de mică. Astfel se selectează elita ortodoxiei.

Rep.: Să fie ei înşişi nişte *„aleşi“* din biserica aceea, biserica lumii?

P.N.: Această alegere este valabilă nu numai pentru preoți, ci şi pentru mireni. Ea trebuie dovedită ca fiind autentică, mereu astăzi, că nu a fost numai odată, şi, apoi, după ce au optat pentru ea, au rămas doar cu această dulceagă bucurie, ascunsă în inimă, că *„Dumnezeu ne-a ales“* şi că *„suntem mai buni decât alții“*. Trebuie să şi demonstreze asta în fiecare zi.

Rep.: Dar cum ar putea creştinii Bisericii Noul Ierusalim să demonstreze că după alegerea lor – căci ei au ales *sfințenia vieții* – sunt tot ortodocşi, şi nu o nouă sectă, aşa cum alții insinuează? Cum ar putea explica aceasta oamenilor?

P.N.: Aceasta nu se poate demonstra, pentru că nu poți să-l convingi pe un om că nu faci parte din categoria din care el vrea cu tot dinadinsul să faci parte.

Rep.: Măcar prin mărturisire...

P.N.: Este singura posibilitate, să mărturiseşti, dar nu poți să demonstrezi niciodată, pentru că celălalt insistă, de fapt, să te plaseze unde vrea el, şi nu doreşte sincer să-i demonstrezi, eventual, contrariul. De fapt şi de drept, împărțirea aceasta în secte şi fracțiuni, se face, de regulă, în urma unor opțiuni personale. Toate sectele au avut curajul şi puterea de a-şi afirma, şi apoi de a-şi demonstra propria lor identitate şi chiar dorința de a se rupe de învățătura din care proveneau. Or, aici nu se pune problema aşa. Nimeni dintre membrii acestui popor creştin al Noului Ierusalim nu a spus vreodată, în ultimii 50 de ani, că se rupe de învățătura ortodoxă creştină, primită din strămoşi.

Rep.: Învățătura străbună creştinească... tocmai ea să constituie o motivație sectară?

P.N.: Aparența de sectă sau de ruptură vine numai din exterior, adică exprimă păreri singulare, emise în sânul bisericii oficiale din lume, de către persoane cu funcții şi responsabilități interesate. În viziunea proprie, lor nu le convine, de fapt, că *„ierusalemiții“,* sau *„ceilalți creştini“,* cum le mai zic ei în derâdere, sunt prea tradiționalişti, prea conservatori. Ei ar vrea ca toți creştinii să fie mai moderați şi mai moderni, mai elevați, mai nonşalanți în raporturile personale cu păcatul. *„Toți suntem păcătoşi“,* mai zic ei, ca să se motiveze pe sine, parcă şi cu o oarecare satisfacție în glas.

Rep.: Creştinism modern... Asta se doreşte, de fapt?

P.N.: Tocmai faptul că ei îi percep pe aceşti creştini că sunt prea autentici, prea conservatori, îi determină să forțeze acceptarea propriilor lor concluzii de către toți ceilalți.

Rep.: Şi care ar fi acele concluzii?

P.N.: Anume că respectivii creştini ar fi aparținând unei secte, sau măcar că *„ar fi ei creştini buni, dar sunt prea îngâmfați“* sau chiar *„pătrunşi de păcatul mândriei“*; cu alte cuvinte, că ar fi rupți de majoritate. Ei ascund însă în mod deliberat faptul că restul creştinilor, care reprezintă acea majoritate, merge într-o derivă vizibilă, spre oportunism şi spre decadență.

Rep.: Să ne referim la un caz concret, întâmplat chiar aici, la Pucioasa, în cartierul Glodeni Vale. Recent, primarul a făcut, față de unii vizitatori aduşi chiar de el la *„Casa Întâlnirii“,* unele afirmații care îi discreditează pe creştinii Noului Ierusalim, punând sub semnul întrebării dăruirea lor sinceră, şi chiar sfințenia acestor locuri. Vi se pare normal?

P.N.: Pentru un om cu studii puține, dar care a ajuns, purtat de valul istoriei, drept în fruntea bucatelor, şi mai ales având şi rădăcini adânci în trecutul acestei comune (trecutul cel scris în perioada comunistă), conduita lui nu aduce nici o surpriză. Îmi pare rău că n-am fost de față; a fost o scăpare de-a mea; pur şi simplu am avut o scurtă evadare în comoditate, auzind că iar vine primarul cu oameni străini... dar aici, obrăznicia trebuia retezată din scurt. Trebuie uneori depăşită reticența față de cei ce se exprimă neadecvat; trebuie spus cu multă tărie că nu oricine e capabil să emită judecăți de valoare, despre lucruri suprafireşti, pe care nici măcar nu le înțelege. Respectul față de vizitator nu trebuie să prevaleze în fața respectului față de adevăr.

Rep.: O atitudine de umilință a creştinilor nu este preferabilă?

P.N.: Umilința a fost de multe ori greşit înțeleasă în creştinism. Una este când te umileşti tu însuți, învingând iubirea de sine, şi alta este când te umileşte altcineva. Şi mai este o situație, a treia, când Dumnezeu Însuşi este umilit, atunci când sunt umiliți slujitorii Lui. Să luăm aceste situații pe rând:

– întâi, când te umileşti singur, lucrezi la propria ta statură duhovnicească, la naşterea din nou, din Duh Sfânt şi din foc, pentru că păcatele, începând cu mândria, sunt curățite ca prin foc, şi aşa ți se purifică ființa spirituală. Această umilință este poarta raiului, căci prin ea se lucrează în chip autentic toate virtuțile. Altminteri, oricâte virtuți ai lucra, dar cu îngâmfare şi mulțumire de sine, la nimic nu-ți foloseşte;

– în al doilea rând, umilințele care vin din exterior (şi ne referim aici cu precădere la cele neîntemeiate) sunt doar probe ale răbdării tale,

căci umilința, așa se încearcă. Acela care suportă cu stoicism umilințele exterioare, dar o face numai din calcul, pentru a-și înregistra la Cer *„indulgențe“,* iar în sinea sa se comportă total diferit (fie spumegând de mânie, fie mângâindu-se cu o minunată părere de sine), nu va avea prea mult de câștigat. Mai bine i-ar spune cu blândețe umilitorului unde greșește acesta prin exagerare sau neadevăr. Asta pentru că, deși răbdarea este o virtute, dragostea este o și mai mare virtute. Spunând adevărul, chiar cu riscul de a părea lipsit de umilință, oferi celui care greșește în aprecieri, șansa de a se corecta pe sine, și așa îți probezi dragostea ta față de el;

– a treia situație este cea mai subtilă, pentru că pune în ecuație însăși cinstirea lui Dumnezeu, care trebuie să rămână, în orice situație și necondiționat, neștirbită. De aceea, situațiile în care Dumnezeu este ofensat prin jignirea supușilor Lui, sunt întotdeauna intolerabile. Este cazul și aici, în episodul amintit de la Glodeni Vale. Desigur că celor jigniți le vine greu să se apere singuri, în mod deschis, deoarece gestul lor se poate imediat interpreta ca lipsă de umilință (aici intervine confuzia dintre *„tipurile diferite de umilințe“*, despre care tocmai am vorbit), și de aceea, cea mai corectă soluție este ca să fie sprijiniți din exterior. Așa se explică, deci, și părerea mea de rău că n-am fost de față, pentru a spune eu, ca persoană din afară, lucrurilor pe nume. Să ne amintim de Hanun, regele Amoniților, care a umilit pe slugile lui David, trimise de acesta în solie, căci le-a ras, la fiecare, jumătate din barbă, le-a tăiat hainele pe jumătate, până la șolduri, și apoi le-a dat drumul *(v. II Regi, 10/4).* Deși David îi arătase milă lui Hanun, în amintirea unei binefaceri primită de la tatăl său, Nahaș, acesta i-a răspuns printr-o umilire indirectă, lucrată prin înjosirea slujitorilor acestuia.

Rep.: Sunt informată că primarul orașului Pucioasa a jignit, pe toți de aici i-a jignit. A folosit un limbaj neadecvat...

P.N.: Aceste locuri sunt ale lui Dumnezeu, și deci pe El L-a jignit procedând așa. Primarul trebuia pus la punct cu naturalețe, dar cu fermitate, pentru că mulți se erijează în persoane care, chipurile, ar avea capacitatea de a discerne un adevăr teologic de o teologumenă, când, de fapt, ei nu au studii teologice de nici un fel (și nici măcar nu sunt autodidacți la acest capitol) pentru a se putea pronunța în cunoștință de cauză. În cazul de față, primarul nu cunoștea bine nici măcar ceea ce vedea cu ochii – o expoziție de artă creștină – dar se erija în mare cunoscător.

Rep.: El spunea că a fost prin zeci de mănăstiri, și în toate a fost primit bine...

P.N.: Da, dar el avea o percepție greșită. Adică, văzând o sală în care existau niște opere de artă, care aveau o anumită conotație religioasă, a tras o concluzie eronată: că acestea ar putea avea, eventual, o semnificație majoră în cult, ceea ce ar însemna, automat, și o inovație tipiconală. Or, nu dintr-o simplă vizită se poate face o părere fundamentată. Realitatea este alta: aici arta creștină este găzduită, tolerată chiar. Ea nu condiționează cu nimic cultul creștin, care este tradițional-ortodox. Primarul ar fi putut observa, de exemplu, că toate icoanele păstrează cu judicioasă rigurozitate erminia creștină ortodoxă, în cel mai curat stil bizantin.

Rep.: Spunea că de ce nu poate intra împreună cu vizitatorii în mănăstirea aceasta ca în celelalte.

P.N.: Pentru că nu a înțeles un lucru esențial: prin descoperire dumnezeiască, Mănăstirea Noul Ierusalim este proiectată și construită pe principiul consacrării ei în dimensiunile spiritualizate ale unui altar, corespondent, în simbolism, Sfintei Sfintelor din Vechiul Testament. Poarta principală simbolizează ușile împărătești, iar cele laterale, ușile diaconești. Și atunci, ei, acești vizitatori, trebuia să fie întrebați: au intrat vreodată într-un altar de biserică? N-au intrat niciodată, și nici nu vor intra, pentru că în altar nu intră oricine și oricum. Dar creștinii nu s-au stresat niciodată pentru aceasta; cred că nici nu și-au pus problema să încalce această interdicție, nici măcar de curiozitate.

Rep.: Ba da!...a intrat! Primarul a intrat anul trecut, de Paști, s-a învârtit cu lumânările prin altarul bisericii!

P.N.: Ei, dacă-i așa, atunci s-a făcut un abuz. Eu i-aș fi spus: *„Domnule primar, dumneavoastră ați făcut un abuz, pentru că nu aveați voie să intrați în altar; nici măcar dacă vă dădea preotul voie, nu aveați dreptul să o faceți, pentru că acolo nu intră oricine, ci intră numai anumite persoane, care au o îndreptățire aparte: preoții, diaconii, personalul ajutător, care primește pentru aceasta o consacrare anume (paraclisieri), și regele, pentru că e unsul lui Dumnezeu. Atât!“.*

Rep.: Și dacă n-au această consacrare?

P.N.: Și dacă n-au, fac un sacrilegiu intrând în acest loc sfânt. Și Moise, când a fost chemat de către Dumnezeu, i s-a spus: *„scoate-ți încălțămintea din picioare, căci calci pe un loc sfânt!“.* Dacă afară, pe pământ, i s-a cerut omului lucrul acesta, cu atât mai mult în locul care a fost sfințit (și, eventual, resfințit, prin punerea pietrei de temelie, sau după renovări, sau după înnoiri ale picturii, de mai multe ori), în nici un caz nu trebuia să se intre așa: *„încălțat“,* fără consacrare și fără pic de sfială sfântă.

Rep.: Ce ar trebui să înțeleagă cei care pun în balanță adevărul creştinismului nostru ortodox, aşezat, ipotetic, în două talere: pe unul, biserica oficială din lume şi, pe celălalt, Biserica Noului Ierusalim?

P.N.: Ei ar trebui să înțeleagă că adevărul nu este decât unul. Talerele ar trebui să stea în echilibru, deoarece ambele biserici au primit de la Duhul Sfânt acelaşi tezaur de credință: câte cinci talanți. Din păcate, cu trecerea timpului, biserica din lume a îngropat câțiva dintre ei, dorind din toată inima ca astfel să-i păstreze mai bine.

Rep.: Aşadar, adevărul este acelaşi, văzut fie de un cleric, fie de un laic...?

P.N.: Aici trebuie să admitem, ca punct de plecare, această axiomă: Adevărul este Dumnezeu. Deci, acolo unde este Dumnezeu, este şi adevărul. Unde nu este Dumnezeu, adevăr nu există. De asemenea, adevărul are însuşirea de a fi unic. Nu pot fi mai multe biserici adevărate (ne referim aici la învățătura lor, nu la instituții, sau clădiri, sau familii de creştini circumscrise în acelaşi areal).

Rep.: Evident că toate bisericile pretind că dețin adevărul. Cum s-ar putea, atunci, înțelege că aici, în Biserica Noul Ierusalim, învățătura este adevărată, şi nu în biserica instituționalizată, a lumii?

P.N.: Pentru că despre acest loc s-a proorocit prin proorocul Iezechiel: *„Acolo este Domnul!“,* pentru că aici învățătura vine de la Dumnezeu, şi pentru că această Biserică a fost desemnată şi confirmată de către Dumnezeu ca având această calitate, de a scoate la lumină adevărul. Iată doar trei motive, dar mai sunt. În ceea ce priveşte această confirmare repetată la nesfârşit prin *Cuvântul lui Dumnezeu*, ea seamănă cu confirmarea Fiului lui Dumnezeu: glas din cer, de la Tatăl, a spus: *„Acesta* (şi nu altul! – n.a.) *este Fiul Meu Cel iubit“*. Şi a mai spus: *„...pe Acesta să-L ascultați!“*. Dar nu L-a ascultat nimeni, în afară de ucenici. Nici acum această Biserică, prin glas din cer confirmată, nu e ascultată de nimeni, decât de ucenici. Ceilalți nu vor să fie ucenici.

Rep.: Şi ei nu cred, nu vor să creadă… De ce nu vor să creadă?

P.N.: Dumnezeu a vorbit în multe rânduri, cu mulți, de-a lungul istoriei, şi a existat un permanent dialog cu oamenii; nu a existat o ruptură, aşa cum se pare la prima vedere că ar exista acum. Într-adevăr, la ora actuală, aşa s-ar părea: Dumnezeu, dacă (mai) există, stă undeva izolat şi nu intervine cu nici un chip ca să schimbe mersul lucrurilor, deşi unii cred că ar fi mare nevoie de aşa ceva. Acest lucru nu este adevărat. Dumnezeu Şi-a păstrat permanent o tainică legătură cu omul, şi asta o dovedesc

dialogurile Lui cu sfinții, sau cu cei care urmau să devină sfinți. A vorbit din cer cu Saul din Tars, care a devenit, apoi, Sfântul Apostol Pavel; a vorbit cu Sfântul Arsenie şi cu mulți alți sfinți, până în zilele noastre; a vorbit cu Sfântul Calinic de la Cernica, descoperindu-i proorocii însemnate. Aceste dialoguri sunt consemnate în sinaxare şi sunt zeci de astfel de intervenții supranaturale, care intră, de fapt, prin intermediul Sfintei Tradiții, în Canonul învățăturii noastre ortodoxe. Aceste dialoguri probează că Dumnezeu este în permanentă legătură cu omul sfânt. Acest dialog nu a fost întrerupt, şi dacă n-a fost întrerupt, înseamnă că se continuă şi astăzi. Noi trebuie să-i dăm crezare, chiar dacă ştim că virtutea teologică a credinței nu aparține tuturor. Mai mult decât atât, trebuie să ne bucurăm că Dumnezeu este în mijlocul nostru, că vorbeşte în limba română, că nu este în altă parte, la alții… căci El putea foarte bine să aleagă un alt popor, că doar mai sunt creştini în lume care se străduiesc să facă voia Lui. Fără îndoială că aici a voit Dumnezeu să-Şi arate răsplata Sa pentru jertfele şi nevoințele strămoşilor noştri, care s-au străduit să păstreze credința neştirbită, fie prin mănăstiri, fie prin sihăstrii, peşteri şi alte locuri tainice. Dumnezeu S-a milostivit să prelungească în aceste locuri binecuvântate, această comunicare cu oamenii sfinți, lucru care nu poate fi ignorat prin încăpățânarea obtuză a câtorva care se cred *„aleşi“*.

Rep.: S-ar putea spune – dacă nu de către mireni, măcar de către clerici – că este de ajuns tot ce este în biserica instituțională, şi nu mai e nevoie de nimic altceva.

P.N.: În principiu, e de ajuns, dar se împlineşte, oare, ce este propovăduit acolo? sau totul rămâne doar la nivel de principiu? Nu se împlineşte. Atunci, vine Dumnezeu, pune El degetul pe rană şi arată ce nu se împlineşte.

Rep.: Ce lipseşte acolo? Duhul proorociei?

P.N.: Da, în ceea ce priveşte structurile bisericeşti, adică mădularele bisericii; dar în ceea ce priveşte învățătura, lipseşte trăirea, în toate formele ei originare. Totul este adaptat, modernizat, simulat. Dar proorocia, într-adevăr, e o mare lipsă, căci de la ultimii sfinți consacrați (Sfântul Calinic de la Cernica, sau Sfântul Ioan Iacob Românul), ea nu a mai fost prezentă în biserica oficială. Acesta ar fi unul dintre talanții îngropați, de care vorbeam mai înainte. Şi mai sunt…

Rep.: Şi, în afară de ei, n-au mai fost prooroci?

P.N.: Şi mai înainte de ei au fost prooroci.

Rep.: Când au fost? Între apostoli şi între noi, cei de azi? Şi de unde ştim că au mai fost?

P.N.: A zis Domnul, prin apostolii Săi: *„Duhul să nu-L stingeți; proorociile să nu le disprețuiți.“* (I Tesaloniceni, 5/19,20). Deci, proorociile niciodată n-au încetat; ele au lucrat prin înseşi vocile marilor duhovnici ai noştri, cum a fost Sfântul Daniil Sihastrul; dar noi mult timp nu l-am venerat pe acest sfânt, nu l-am considerat sfânt. Iată că-l reconsiderăm, dar abia atât de târziu! Întrebarea se pune: până la data la care biserica a luat în mod oficial poziție şi a spus *„Daniil Sihastrul a fost sfânt“,* oare, acesta era mai puțin sfânt, sau deloc? Oare, credinciosul care l-ar fi considerat sfânt pe Daniil Sihastrul (dintr-o pioşenie personală *„exagerată“*) înainte de această dată, săvârşea un păcat? Probabil că da, în viziunea bisericii oficiale, care ar fi zis: *„Da, face un păcat! Nu trebuie să-l venereze, pentru că nu l-am declarat noi sfânt. Dacă, totuşi, o va face, va trebui să-l afurisim, pentru neascultare canonică, iar dacă e cleric, îl caterisim“. „Dar de ce atâta asprime?“* ar putea întreba cineva. *„Pentru că nu l-am canonizat noi! Avem destui sfinți. Să-i cinstească pe aceia!“*. Şi acest lucru se spune astăzi despre Sfânta Virginia: *„De ce o veneraţi? Pentru că noi nu ne-am hotărât încă să o canonizăm; ne mai gândim, mai studiem cazul…“*. Iar în momentul când se va ajunge la acest lucru, la canonizare – probabil că tot se va ajunge odată! – cei care au cinstit-o mai înainte şi au fost persecutați pentru aceasta, vor primi scuze (eventual) de la om, însă de la Dumnezeu, în mod sigur vor primi răsplata răbdării şi a credinței lor; pentru că şi aceasta este o probă de credință: să-l cinsteşti pe acela pe care Dumnezeu l-a ales şi l-a aşezat alături de tine (dar, în acelaşi timp, mai mare ca tine), fără să aştepți să se ia o poziție oficială în dreptul lui şi, mai ales, fără să aştepți până ce moare, pe motivul neîntemeiat că sfântul nu poate fi declarat sfânt, decât neapărat după moartea sa.

Rep.: Credința nu poate fi oficială?

P.N.: Credința este un dar, o emanație a cerului, numită *darul credinței*, care este de la Dumnezeu. Pe acesta nu poate să-l dea instituția bisericească, ci trebuie să-l dea doar Dumnezeu. De aceea ucenicii se rugau Domnului: *„Sporeşte-ne credința!“* (Ev. Luca, 17/5). Dar şi Domnul le cere ucenicilor de astăzi, să aibă credință, însă nu oricum, ci credință ca a lui Avraam.

Rep.: Ce ştiți de preotul Buga, care este din biserica lumii? Când a trăit?

P.N.: Buga Nicolae, sau Buga Ion?

Rep.: Buga Ion.

P.N.: El trăieşte, e printre noi, dar este o victimă a propriului său

curaj de a se împotrivi unor erori vizibile şi împovărătoare, din biserică – lucru lăudabil, chiar dacă el, ca preot, poate nu s-a putut ridica la înălțimea trăirii pe care o găsim la acest popor al Noului Ierusalim, pentru că n-a cunoscut-o. El a avut, totuşi, simțământul şi sensibilitatea de a descoperi că în acest *Cuvânt al lui Dumnezeu* este o profunzime care nu s-a mai întâlnit până în prezent. El, care este un teolog foarte cult, cu studii înalte, la Atena şi în alte părți, a sesizat valoarea neobişnuită a Celui Care scrie acest *Cuvânt,* chiar dacă i-a atribuit în mod eronat paternitatea, nu lui Dumnezeu, ci altcuiva: unui om. A crezut că l-a scris altcineva. Totuşi, vorbind despre acest Cineva, Care a scos la lumină *Cuvântul* (şi pe Care el Îl identifică la un moment dat, cu superficialitate, în persoana sculptorului Marian Zidaru), s-a arătat de-a dreptul impresionat, afirmând că Acesta este un teolog desăvârşit, *„…care se mişcă cu o lejeritate fără egal atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament“,* dovedind o cunoaştere profundă a Scripturii. Or, cine ar putea să facă aşa ceva, dacă l-a impresionat într-atâta pe un teolog aşa de proeminent ca preotul Ion Buga, încât să afirme că are în fața ochilor o lucrare suprafirească, copleşitoare, ca un fluviu uriaş? Cine poate s-o facă? Cred că numai Însuşi Dumnezeu. El este Cel Care cunoaşte Scriptura, într-adevăr, cu o lejeritate fără egal, căci El a scris-o, prin mâna aleşilor Lui, proorocii. Omul niciodată n-o să poată cunoaşte adevărul sub această formă, care să impresioneze pe cei mai eruditi dintre noi.

Rep.: Dar el, pentru îndrăzneala lui a fost pedepsit?

P.N.: Da, a fost o răzbunare personală; aşa o percep eu, pentru simplul motiv că a avut curajul să se ridice împotriva unor dezordini grave din biserică la nivel foarte înalt. El, fiind cam poet, a crezut că poate face ca în basme: tăind un cap al Hidrei, poate Hidra se va retrage. Dar capul nu numai că n-a putut fi tăiat, ci s-a întors împotriva lui. Şi a pățit ce a pățit: într-o primă fază, a fost *„desființat“* ca profesor, căci preda la *„Facultatea de Teologie“* din Constanța. Apoi i s-a interzis să slujească, şi după aceea i s-a pronunțat suspendarea, pentru a i se putea jefui în voie postul de paroh de la Biserica Sfântul Gheorghe-Vechi, din Bucureşti, râvnit de alții mai lacomi. Pentru aceasta i s-au înscenat nişte nereguli administrative, cu concursul unor *„enoriaşi“* fără scrupule, lipsiți de cea mai elementară recunoştință față de binefăcătorul lor, şi predispuşi la orice delațiune. A fost îndepărtat cu forța, din biserică şi au venit alții, trimişi să slujească în locul lui. După aceea, el a început să slujească pribeag pe la alte biserici, pe unde era primit de milă. Nu ştiu care e situația lui. Ştiu că voia să zidească o mănăstire prin locurile natale, prin Vrancea, dar şi acolo

i s-au pus multe piedici, de parcă o zidea pentru el, ca proprietate privată. În orice caz, e ruşinos ca un om, preot, profesor universitar, care a adus bisericii atâtea servicii, să fie la un moment dat pedepsit cu răutate, într-un mod disproporționat față de realitatea faptelor, scos din învățământul universitar şi din propria sa biserică şi aruncat ca o măsea stricată, ca şi cum n-ar fi făcut nimic pentru biserică. Chiar pentru patriarh personal, el a făcut foarte mult bine: l-a sprijinit, a fost de multe ori alături de el, ca traducător, în multe întâlniri de nivel înalt, internațional, căci cunoaşte bine multe limbi, iar limba greacă, la perfecție. Chiar aşa, tare mult mă mir de lipsa de recunoştință a patriarhului Teoctist, care nu l-a ajutat să iasă cu bine din această *„lucrătură“* murdară, țesută de duşmanii lui.

Rep.: A avut studii teologice înalte? Sau…

P.N.: Da, mi se pare că e doctorand, şi dacă nu greşesc, chiar şi-a luat între timp doctoratul la Atena. În orice caz, este un om deosebit, şi afirm cu certitudine acest lucru, întrucât îl cunosc personal, deşi n-am avut (încă) ocazia să slujim împreună. El trebuia însă, în orice caz, recuperat, dacă admitem că ar fi greşit. Este aici aceeaşi gafă pe care biserica a făcut-o cu preotul Iosif Trifa, lăsându-l la discreția răzbunătoare a unui ierarh. Acum, biserica ar trebui să-l reabiliteze pe preotul Trifa şi să-şi recunoască vina de a-l fi caterisit pe nedrept. Este, de asemenea, aceeaşi gafă care s-a făcut cu acest popor al Noului Ierusalim, pe care din invidie l-a categorisit gratuit, ca având *„manifestări străine de ortodoxie“*. Biserica, în loc să-l remarce ca fiind o elită, un etalon pentru toți ceilalți creştini, a preferat să promoveze, fără verificări, acuzațiile mincinoase, aduse la adresa lui. Era mai bine să spună cam aşa: *„Totuşi, aceşti creştini, chiar dacă au anumite manifestări radicale, care nouă nu ne convin, sunt oi din staulul nostru. E mai bine să analizăm aceste manifestări, să le rezolvăm, şi, în orice caz, să-i recuperăm. Aceştia sunt de recuperat, pentru că sunt cei mai buni pe care îi avem la ora actuală. Trebuie neapărat reintegrați în sânul bisericii, în cazul în care unii clerici i-au marginalizat sau i-au risipit pentru motivul că nu le-a convenit lor de ei.“* – dacă s-ar constata, sau cumva se constată că într-adevăr sunt în afară, aşa cum se pretinde.

Rep.: Deci, de ce teama aceasta, părinte, la ei, la mai-marii bisericii?

P.N.: Dintr-o siguranță prea mare că la ei în biserică stau bine priponite în chingile teoriei, Adevărul şi Dreptatea. Această siguranță aduce cu sine o satisfacție, şi apoi o infatuare, o mulțumire de sine, un fel de *„pace“* pe care se tem să n-o piardă atunci când alții mai iscoditori le descoperă

multele nereguli de pe tărâmul practicii, al vieții de zi cu zi, pe care ei s-au căznit să le ascundă cu multă grijă. Există la unii clerici o mulțumire de sine, care îi conduce la o manifestare mereu aceeaşi, egală, fără suişuri, fără coborâşuri, un automatism sec, o rutină a slujbelor, fără nici o simțire interioară, care aduce treptat în inimă necredința. Aceşti preoți se obişnuiesc atât de mult cu sacrul, cu proximitatea acestuia, şi chiar cu conlucrarea cu sacrul, cu Duhul Sfânt, încât nu-L mai percep deloc. Ei ajung să se mire admirativ, dar şi cu neîncredere, atunci când în parohia lor se mai găsesc câțiva creştini aprinşi de credință, şi îşi zic în sine: *„Aceştia ne mai țin pe noi şi credința!“*. În schimb, când văd aceeaşi credință, sau chiar mai aprinsă, la alți creştini din afara parohiei lor, îi apucă invidia şi chiar teama: *„Oare, degeaba cred oamenii aceia atât de neabătut? Dacă, cumva, Dumnezeu există cu adevărat, aşa cum propovăduim noi de la amvon?“*. Şi aşa se ajunge la teamă, teama că alții ar putea fi mai aproape de Dumnezeu şi, deci, de mântuire. Oare, fariseii şi cărturarii nu ştiau că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu? Ba, ştiau foarte bine, că aveau Scripturile la îndemână şi citeau mereu din ele, dar nu le convenea deloc schimbarea care se prefigura, şi au încercat să o oprească, cu orice preț. Aşa şi cei de azi: din cauza păcatelor ascunse, chiar şi unii arhierei nu mai speră şi nu mai pun nici un preț pe propria lor mântuire; de aceea se şi tem, şi îi invidiază fățiş pe preoții credincioşi, şi uneori le fac greutăți, chiar gratuite…

Rep.: Şi ce au obținut? Preoți de duzină?

P.N.: Da, rangurile acestea, slava deşartă, cinstirea pe care şi-o dau unii altora… Ei simt că vor pierde aceste lucruri în momentul în care se va ajunge la generalizarea cinstirii lui Dumnezeu la adevărata valoare de cinstire care se cere, adică nu cu buzele, ci cu inima. Atunci ei vor fi scoşi din inimile multor oameni, care încă le aduc slavă deşartă, şi vor fi înlocuiți, în sfârşit, chiar cu Dumnezeu, Cel întreit în Persoane. Atunci ei vor fi coborâți, de voie, de nevoie, în rândul celor care Îl cinstesc pe Dumnezeu, şi nu vor mai fi tratați ca nişte persoane *„alese“*...

Rep.: Cinstite de popor…

P.N.: …persoane cinstite de popor, cu o cinste disproporționată, care se cuvine numai lui Dumnezeu, căci ei sunt chemați să fie slujitori ai poporului în cele duhovniceşti, şi să-i învețe pe credincioşi să dea slavă lui Dumnezeu, nu oamenilor. Deci, dacă ei se numesc pe sine *„slujitori ai altarului“,* de fapt ar trebui să fie slujitori ai poporului, pentru altar, şi, în afară de Dumnezeu, ei nu ar avea nevoie de nimic. El le este suficient. Oamenii au nevoie de Dumnezeu, şi ei trebuie conduşi spre Dumnezeu. Deci

oamenii trebuie slujiți de preoți, şi nu invers. Oamenii trebuie dirijați, aşa cum păstorul îşi mână oile spre păşunea cea bună, cea grasă. Şi ar mai fi de discutat despre nişte avantaje materiale, care, în acest caz, probabil că s-ar diminua drastic. S-ar ajunge însă la normalitate, în ceea ce priveşte donațiile pe care credincioşii le fac conducătorilor lor spirituali. Implicarea epitropilor în problema financiară, ar fi benefică. Nu s-ar mai face abuzuri de nici un fel, nu ar mai fi preoți excesiv de bogați (deja sintagma *„preot bogat“* are în multe cetăți rezonanțe de pleonasm), care cad, inevitabil, în păcatele lăcomiei şi arghirofiliei, dar nici preoți care să fie foarte săraci, în unele sate de necredincioşi, care să nu aibă cu ce să-şi crească, fără mari greutăți, copiii. Se pare că încă mai sunt şi astfel de cazuri.

Rep.: Ce părere aveți despre Preasfințitul Irineu, care a înființat Biserica de la Pucioasa?

P.N.: Cred că este impropriu să spunem *„a înființat-o“,* căci ea exista, ca lucrare a Duhului Sfânt, încă din 1955. El doar a validat-o, în sensul că a constatat că este în mod autentic creştin-ortodoxă, şi apoi a sfințit-o; de fapt, a con-sfințit-o, căci sfințenia venea în primul rând de la Dumnezeu. Chiar şi locaşul de cult, el doar l-a consacrat, l-a pecetluit cu pecetea harului Sfântului Duh, căci avea această putere a arhieriei de la Duhul Sfânt, să lege şi să dezlege. Şi a legat – să citiți cu atenție hrisovul de mărturie, copia celui îngropat sub sfânta masă a altarului, ca să vedeți cum a legat el. Dar, vor zice unii: *„Da, dar ce a legat, tot el a dezlegat, ceva mai târziu“*. Fals, complet fals acest raționament. Lepădările ulterioare ale arhiereului Irineu nu au izvorât dintr-o convingere interioară, cum că ar fi greşit, ci din amenințări şi şantaje venite din exterior, de la *„confrații“* lui ierarhi. În acest caz, constrângerea loveşte cu nulitate absolută orice formă publică de abjurare. După părerea mea, lui nu i se poate reproşa nimic, nici măcar această lipsă de statornicie în declarațiile verbale. Nimeni nu poate cântări exact presiunile inumane la care a fost supus în acele zile de iarnă, ale anului 1993, când a fost pentru prima dată somat să se separe de poporul *Cuvântului lui Dumnezeu.* Iar în ceea ce priveşte faptele lui, de asemenea, nu i se poate reproşa nimic. Tot ce a făcut el aici, la Pucioasa, este canonic. El a fost dintotdeauna un om corect, credincios şi cu frică de Dumnezeu, aşa cum greu mai găseşti azi printre arhierei. El L-a ascultat pe Dumnezeu şi a făcut tot ce El i-a cerut, mergând pe principiul *„se cuvine să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.“* (Faptele Apostolilor, 5/29). Totuşi, el a fost credincios şi față de instituția bisericii, căci şi pe ea a ascultat-o; pentru că atunci când i

s-a cerut să se lepede de lucrarea pe care i-a cerut-o Dumnezeu s-o facă, el a preferat să sacrifice latura văzută a lucrării sale, adică să se despartă de ceea ce făcuse, fiind convins că, pentru că este de la Dumnezeu, lucrarea *Cuvântului* va merge înainte, chiar şi fără el. Ceea ce, de fapt, s-a şi întâmplat. Conştient, dar forțat cu duritate din exterior de câțiva arhierei mai exaltați, el şi-a asumat de acum riscul de a proceda invers, adică de a asculta mai mult de oameni decât de Dumnezeu. De aceea, el îndată s-a retras, dar s-a retras într-o dureroasă aşteptare, până când adevărul va ieşi la iveală, atunci când Dumnezeu va hotărî să-l ridice pe Preasfințitul Irineu la cinstirea pe care o merită şi la lucrarea pe care El a proorocit că o va face, şi atunci sunt convins că el va găsi putere, cum se zice, *„să renască din propria lui cenuşă“*.

Rep.: …la cinstea pe care o avea?!

P.N.: El a dat toată cinstea, lui Dumnezeu, iar colegii săi de eparhie, emulii săi, se bucură din plin de această situație, şi nu pierd nici un prilej ca să profite, scoțând-o în evidență, şi asta fiindcă, pentru ei, slava deşartă este ca hrana de zi cu zi. De ce ar împărți-o cu alții?

Rep.: Dar oamenilor care încă îi reproşează că *„n-a avut putere mai multă, mai mult curaj față de această ispită“*, adică *„să fi pus piciorul în prag“,* acestor oameni ce le-ar putea răspunde? Ce ar fi putut să facă?

P.N.: Prin promovarea ascultării necondiționate, de Dumnezeu (Care-i soma pe arhierei să renunțe la bogății, la slavă deşartă şi să se întoarcă la smerenie şi chiar la sfințenie), poate că el nu era pregătit să provoace o fractură în sânul bisericii, şi să-i suporte apoi consecințele, în calitate de inițiator; asta pentru că el e un om sensibil, şi i-ar fi fost milă până şi de cei care ar fi sărit să se războiască cu Dumnezeu. Nu orice om sensibil poate fi trimis în linia întâi, ci e mai bine să se aştepte, iar în linia întâi să fie trimişi alții, care sunt mai puternici; o avangardă, care să înfrângă încăpățânarea arhiereilor de a nu-L primi pe Dumnezeu aşa cum Se revelează astăzi prin *Cuvânt.*

Rep. : Cine? Preoții?

P.N.: Păi, preoții, dar cei care au curajul să o facă; preoți care să se ridice şi să spună arhiereilor, cu orice risc: *„Ajunge! Aici s-a greşit!“*. Preasfințitul Irineu, având inima curată, n-a calculat riscul de a nu fi sprijinit de către preoți, şi aşa s-a pomenit atras într-o luptă inegală.

Rep.: Care preoți? Există asemenea preoți?

P.N.: Mai sunt preoți care-L înțeleg pe Dumnezeu şi apoi se hotărăsc să fie apostoli, iar cei care nu doresc să fie apostoli, rămân robii

propriilor lor interese şi ai comodităţii de a trăi de pe o zi pe alta – o existenţă cenuşie. Cel care doreşte să fie autentic slujitor al lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să se lepede de sine. Preoţii, la ora actuală, nu s-au lepădat de sine; dimpotrivă, ei merg înainte cu sinele lor, şi şi-l mai şi promovează. Atunci însă, când se vor lepăda de sine, unul, doi, zece preoţi şi vor avea curajul să spună: *„Adevărul este de partea Preasfinţitului Irineu!“,* arătând că până acum s-a făcut nedreptate cu el aşa cum s-a făcut şi cu preotul Iosif Trifa (pentru care biserica a găsit curajul să retracteze – deşi indirect, doar prin reconsiderarea poziţiei sale faţă de Oastea Domnului), atunci biserica va găsi putere să facă din nou la fel şi să spună: *„Da, am greşit faţă de Preasfinţitul Irineu, pentru că l-am ostracizat şi l-am chinuit şi l-am marginalizat, pentru că am plecat urechea, mai degrabă, la nişte bârfe, la nişte răutăţi personale, decât la adevăr. N-am vrut să cercetăm cu sinceritate şi ne-am lăsat induşi în eroare“*. În acest fel el ar putea să se ridice: făcându-i-se mai întâi dreptate, tocmai de către cei care l-au nedreptăţit. Altfel, nu, pentru că el este un om sensibil şi supus şi plin de bun simţ, şi de aceea nu se poate ridica singur.

Rep.: În calitate de preot al Bisericii Ortodoxe Române, ce îndemn le puteţi da preoţilor României, vis-a-vis de adeziunea pe care v-aţi exprimat-o faţă de *Cuvântul lui Dumnezeu*, şi de împlinirea lui chiar?

P.N.: Să cerceteze *sine ira et studio* acest *Cuvânt. „Cercetaţi şi veţi afla; bateţi şi vi se va deschide“,* spune Domnul. Să cerceteze cu sinceritate şi cu inimă curată acest *Cuvânt* şi să tragă singuri concluzia dacă este de la Dumnezeu sau nu. Să urmeze îndemnul Scripturii: *„Cercetaţi duhurile […] orice duh care mărturiseşte că Iisus Hristos e venit în trup, este de la Dumnezeu.“* (I Ioan, 4/2).

Rep.: Dar dacă le este teamă că vor fi scoşi afară din „sinagogile“ lor?

P.N.: Păi, chiar acest lucru trebuie să se întâmple. Este o proorocie care zice: *„veţi fi scoşi afară din sinagogi, veţi fi huliţi pentru numele Meu […]“*. Şi care este numele lui Dumnezeu, acum, la sfârşitul veacurilor? Îl găsim în *Apocalipsă: „…şi numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu“*. Şi iată ce mai zice despre cei cărora li s-au ucis cinstea şi numele, aşa cum i-au făcut arhiereului Irineu: *„…am văzut, sub jertfelnic, sufletele celor înjunghiaţi pentru Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia pe care au dat-o“* (Apocalipsa, 6/9). De aceea, cei care acceptă să fie huliţi pentru numele lui Hristos, aceia sunt slujitori adevăraţi ai bisericii; dacă nu, sunt năimiţi. Apostolia nu e un lucru care…

Rep.: Nu e de la amvon…

P.N.: Nu, nu este un concept perimat, despre care se aminteşte din când în când în unele predici la amvon, cum că apostolia *„aparţinea trecutului, zis apostolic“*. Apostolia este veşnică, este un duh, nu o lucrare care piere; ea trebuie să lucreze până la sfârşitul veacurilor.

Rep.: Păi, toţi preoţii spun că prin lucrare sunt şi apostoli.

P.N.: Eu nu cred… Apostol înseamnă *următor al lui Hristos*, şi numai cei care Îi urmează lui Hristos, purtând crucea Lui, nu pe a lor, numai aceia sunt apostoli.

Rep.: Ei aşa spun, că sunt următori ai lui Hristos.

P.N.: Nu, ei sunt următori ai înaintaşilor lor, episcopii care i-au hirotonit. Ei se urmează unii pe alţii, şi fiecare merge după cel care l-a învăţat şi i-a pus în mână cartea şi epitrahilul. Dacă au avut şansa să aibă ca înaintaşi episcopi capabili, trăitori, de mare valoare, sunt şi ei ca înaintaşii lor, căci *„orice ucenic desăvârşit, va fi ca învăţătorul său.“* (Ev. Luca, 6/40). Dacă nu, nu. Orb pe orb poate să se călăuzească? Nu vor cădea amândoi în groapă?

Rep.: Se mai întâmplă şi aşa ceva?

P.N.: Se mai întâmplă… Biserica însă n-a fost vreodată văduvită de sfinţenie, căci Domnul i-a promis că o va însoţi până la sfârşitul veacurilor. Probabil că şi la noi în biserică este cum era pe vremea lui Ilie proorocul, când Domnul i-a descoperit că-Şi pusese deoparte 7000 de bărbaţi curaţi, care nu-şi plecaseră genunchii în faţa lui Baal. Poate că la noi n-or fi 7000, dar poate 70 or fi. Dacă n-or fi 70, poate sunt 30. Dacă nu sunt 30, poate sunt 20, sau poate măcar 10.

Rep.: Puteţi specifica genealogic câteva nume de episcopi de acest gen, prin care s-ar fi putut păstra ortodoxia din pilon în pilon până în zilele noastre, şi chiar din zilele noastre?

P.N.: Eu n-aş putea să stabilesc către începuturi o legătură neştirbită între ei, dar în mod cert există exemple, începând de la acest episcop al zilelor noastre, Irineu Bistriţeanul, care este un model de renunţare la sine. Apoi, episcopul Roman Ialomiţeanul a fost un om deosebit, de o mare probitate…

Rep.: …care ar fi putut înţelege Lucrarea Domnului de la Pucioasa?

P.N.: …care ar fi putut ajunge patriarh, dacă l-ar fi lăsat… Mai mult ca sigur că ar fi ajuns, dacă nu s-ar fi tras nişte sfori politice în vremea respectivă şi dacă n-ar fi fost el atât de smerit, încât s-a tras singur deoparte,

ca să facă loc altuia. Probabil că smerenia lui a fost speculată şi n-a mai ajuns patriarh, cum poate ar fi fost bine să ajungă. Ca patriarh, sunt convins că ar fi înțeles că această lucrare vine de la Dumnezeu şi s-ar fi bucurat s-o sprijine, făcând-o cunoscută lumii.

Rep.: Între episcopii care sunt astăzi în funcțiune, ar fi cineva mai pios, mai receptiv, care ar putea înțelege, dar este împiedicat din cauza colegilor din Sinod?

P.N.: Da. Eu îl apreciez pe actualul patriarh, Teoctist, care merită să fie ajutat, să i se deschidă ochii, dar care nu este lăsat liber; este păzit şi încorsetat de nişte *„cerberi“* care stau pe lângă el şi nu doresc să-l scoată din bunăvoința care îi este caracteristică şi care poate fi speculată de ei. De aceea, el nu face atât cât poate, cât ar putea. Din păcate, chiar el s-a înconjurat de sfătuitori oportunişti şi incapabili, pe care Domnul îi numeşte *„lupi“,* care pândesc prilejul de a-i lua locul; poate chiar îi doresc să moară mai repede. Dacă i-ar fi sfetnici credincioşi, l-ar fi îndemnat să se dea el, primul, pildă a lepădării de sine, renunțând la slava deşartă, pe care i-o aduc titluri sforăitoare, ca *„Doctor honoris causa“* sau *„Preafericirea Sa“,* sau *„Beatitudinea Sa“,* care, într-adevăr, îmbată cu apă rece; sau la nu ştiu ce medalie ecumenistă, care-l aşează într-o lumină nefavorabilă, în aceste timpuri de încercare şi de întristare pentru oameni şi pentru Dumnezeu. Aşa s-ar închide gura şi unor ziarişti obraznici, care n-au scăpat ocazia de a-l numi, recent, într-un ziar de mare tiraj, *„indecent de fericitul patriarh Teoctist“*.

Ce ştiu însă sigur este că Însuşi Domnul, în *Cuvântul* Său, îl vorbeşte de bine pe patriarh şi îl întăreşte să stea pe tronul său, arătându-ne nouă că, deocamdată, nu există altul mai bun dintre cei care pândesc să-i ia locul.

Rep.: Atât? Doar acest exemplu puteți da dintre toți episcopii României?

P.N.: Nu. Mai sunt… sunt cei pe care îi consemnează istoria bisericii românilor…

Rep.: Dar dintre cei de azi, cei în funcțiune, contemporani nouă?

P.N.: Da. Mie personal mi-a făcut o impresie bună şi episcopul Ioan al Covasnei şi Harghitei, dar despre care nu mai ştiu ce a mai făcut în ultima vreme. L-am cunoscut; ne-am întâlnit în câteva rânduri şi mi-a făcut o impresie bună; adică e o persoană jertfitoare, caldă, care ar putea fi aleasă de Dumnezeu ca să înțeleagă şi să lucreze ogorul Lui de la sfârşit de veac. Episcopul Teofan, de asemenea, ar putea fi; şi el e un om deosebit, sensibil, pios…

Rep.: Calinic!?...

P.N.: Pe Calinic nu-l cunosc personal. Din câte am aflat însă, cred că este superficial. Mi s-a spus că a făcut cu uşurință mulți preoți, fără să simtă responsabilitatea acestei lucrări sfințitoare; de asemenea, că ar fi şi el marcat de *„boala“* aceasta care îi roade astăzi pe mai mulți, şi de care se îmbolnăvesc aproape toți, mai devreme sau mai târziu: aceea de a obține *„ceea ce se mai poate obține“*: rang de mitropolit, dacă nu chiar de patriarh. Ce-şi mai poate dori un episcop, decât scaunul de mitropolit sau de patriarh? Deci, aceasta este boala de care, veți trăi şi vedea, se vor molipsi, treptat, toți episcopii…

Rep.: Dar cel mai *„bolnăvicios“* pentru creştinismul românesc, care dintre arhierei ar fi? Bolnăvicios sufleteşte peste turma ortodoxă.

P.N.: Vă referiți la cea mai periculoasă alegere pentru creştini, în persoana următorului patriarh?

Rep.: Da. Cel mai *„bolnăvicios“* dintre arhierei, cât priveşte turma ortodoxă, ca s-o scoată la liman pe drumul crucii, care ar fi dintre arhierei?

P.N.: Cred că, indiscutabil, Bartolomeu Anania. Omul acesta e capabil de mari surprize. Din informațiile pe care le-am cules, am căpătat convingerea că este o persoană vanitoasă şi dură, care şi-a dorit puterea cu orice preț, şi s-a luptat s-o obțină, *„lucrând“* cu abilitate acolo unde a constatat el că poate răzbate cu uşurință, gândind că *„alți“* candidați nu pot fi mai buni ca el. Din câte ştiu, înainte de a fi episcop, scria romane ştiințifico-fantastice, sub numele de Valeriu Anania. Am citit şi eu unul în tinerețe, şi tot ce rețin este că, în afară de o debordantă imaginație şi o înclinație clară spre exotism – acțiunea se petrecea undeva, în America – mai mult îl îndepărta pe cititor, decât să-l apropie, de credința în Dumnezeu, căci aducea o atingere clară asupra valențelor imuabile, săditе adânc în om, în ființa care poartă chipul lui Dumnezeu, lucrarea mâinilor Lui, despre care Biblia spune că era *„bună foarte“*. Asta spune ceva, cam câtă credință avea el pe atunci. Totuşi, a reuşit să se impună, şi-a dorit să ajungă episcop, să aibă titlu, şi l-a obținut. Odată ce l-a obținut, a redevenit el însuşi. *Lupul îşi schimbă părul, dar năravul, ba* – zice un proverb. A început să-şi dea pe față caracterul: vanitos, răutăcios, nesuportând sfințenia *„exagerată“* în proximitatea lui. Unii îl acuză şi de nepotism, sau că fumează pipă pe ascuns, dar ar trebui să verifice mai întâi. Cert este că doar aceste zvonuri, care se vehiculează, sunt suficiente ca să creeze credincioşilor o stare de disconfort, de neîncredere. Noi am avut mari duhovnici, despre care întotdeauna s-a vorbit de bine. Până şi duşmanii lor îi respectau. Despre părintele Cleopa, sau despre Visarion, sau

despre Ghelasie, sau despre Galeriu, sau despre părintele Argatu, niciodată n-a spus careva: *„Domnule, fumează pe ascuns“;* n-am auzit, şi nici că ar avea alte slăbiciuni. Numai lucruri bune s-au auzit despre ei. Bine – o să spuneţi – doar n-o să dăm crezare acum la toate zvonurile! Aşa este, dar când auzi mereu lucruri rele despre cineva, şi mai ales despre un episcop, începi să te îndoieşti şi să ai un gust amar despre această persoană. Dar că e ambiţios şi lacom, că nu e mulţumit cu ce are, asta e sigur. O să vedeţi, dacă se va opri aici, sau va copia apetitul lui Mihai Vodă : *„Pohta ce am pohtit io: Ardealul, Moldova,…“* şi apoi, toată Ţara Românească.

Rep.: Ce părere aveţi despre puterea bisericii, ca instituţie în stat? Sondajele au arătat întotdeauna o simpatie neegalată a poporului către instituţia bisericii. Este ea o forţă? Este o forţă politică?

P.N.: Biserica Ortodoxă Română este un concept relativ modern, care apare în urmă cu circa o sută şi ceva de ani. Înainte de ea, existau mitropolii, episcopii, sau biserici cvasi-independente, care, în general, recunoşteau scaunul patriarhal de la Constantinopol. Însă în momentul în care peste Ţările Române se prăvăleşte acest suflu spre *„neatârnare“* şi *„modernism“,* care vine dinspre Apus cu toate relele lui, românii încep să copieze mecanic şi anumite structuri şi mecanisme administrative, care, la prima vedere, par o formă de emancipare, o formă de inovare, dar care reînvie, de fapt, o nouă formă de cezaro-papism. Putem bănui că Apusul a lucrat cu invidie, ca, dacă tot n-a putut să atragă de partea sa ţările ortodoxe, măcar să le scoată de sub ascultarea Constantinopolului, Noua Romă, etern rivală celei vechi.

„Independenţa“ bisericilor ortodoxe răsăritene, numite, de acum, *„autocefale“,* adică, pe româneşte, *„de capul lor“,* a redus la o caricatură Biserica Ecumenică de la Constantinopol, care astăzi nu mai îndrumă pe nimeni, decât pe sine, căci nu mai are cine să o asculte. Românii n-au devenit nici mai credincioşi, nici mai ortodocşi, sub conducerea Bisericii Ortodoxe Române, decât erau mai înainte. Dimpotrivă, autocefalia a întărit dependenţa bisericii faţă de statul laic ateu, şi aşa s-au putut strecura unele slăbiciuni, cum ar fi neputinţa de a bloca promulgarea Legii pentru regimul general al cultelor, din 1928 (patriarhul Miron Cristea fiind pe atunci regent!), lege care aducea mari nedreptăţi ortodocşilor, în raport cu celelalte culte. Cezaro-papismul românesc a fost suficient de bine disimulat, puterea politică amestecându-se cu cea bisericească şi făcându-se transferuri încrucişate, de atribuţii şi drepturi. S-a ajuns, pe de o parte, la controlul şi dirijarea vieţii bisericeşti şi chiar mănăstireşti, prin

intermediul legilor laice, ticluite de politicieni necredincioşi, iar pe de alta, la imixtiunea persoanelor clerului în politică. Biserica a pierdut o parte din atribuţiile civile care îi reveneau de drept, prin tradiţia pământului, dar şi din autoritatea ei morală asupra credincioşilor.

Aceste forme de *„modernism“* ating paroxismul când capul bisericii ajunge prim-ministru: este vorba tot de patriarhul Miron Cristea. Deşi această manevră politico-bisericească a fost un accident al istoriei, cu totul şi cu totul anormal, şi astăzi se mai găsesc unii care încă o laudă, spunând că la vremea respectivă a fost o mare realizare. Alţii visează la scaune parlamentare din oficiu, pentru capii bisericii; alţii visează la titulaturi, cum ar fi aceea de Biserică Naţională, ca şi când titlul schimbat al bisericii ar spori credinţa românilor; alţii visează la Catedrala Neamului, în orgoliul lor de a semăna la exterior cu superbia bisericilor apusene. Dar nimeni nu atrage atenţia asupra unui fapt: cât sunt de goale acele catedrale. Cu cât sunt mai mari, cu atât par şi chiar sunt mai goale. Biserica trebuie zidită pe dinăuntru, nu pe dinafară. Înăuntru trebuie să fie ea mare. Ce i-a folosit Bisericii Sfânta Sofia că era cea mai mare, nu numai în înălţime, dar şi în fastul spectacular? Dumnezeu a umilit-o pentru veşnicie, în tragicul an 1453.

Rep.: Nu s-a învăţat nimic din greşelile istoriei?

P.N.: Din păcate, chiar nimic. Această formă de amestec sau măcar de colaboraţionism între conducerea politică, şi cea bisericească, a mai fost experimentată de Biserică în Bizanţ, iar rezultatele ei au fost dezastruoase. Luptele dintre împăraţi şi călugări, pe teme religioase controversate (cinstirea icoanelor, de pildă), au alternat cu perioade de fast nesăbuit, festivism formalist, şi apoi iar neînţelegeri, ivite din orgolii personale, care au culminat cu marea schismă din anul 1054, când trupul bisericii a fost sfâşiat în două.

Rep.: Din ce cauză?

P.N.: Din cauza vanităţii omeneşti, nicidecum din cauza diferenţelor locale dintre doctrine, căci acestea, deşi erau o tristă realitate, fuseseră suportate până atunci cu o remarcabilă tenacitate. Aceste diferenţe se agravează şi se multiplică abia după scindarea în două: Biserica de Răsărit şi Biserica de Apus.

Al doilea reper foarte grav, care este marcat în istoria bisericii, este anul 1453, când Constantinopolul este pur şi simplu lăsat pradă turcilor, în urma neînţelegerilor şi invidiei dintre cele două biserici. Biserica Apuseană şi cea Răsăriteană n-au putut să înţeleagă pericolul ideologic, care

venea din răsărit (islamismul) şi nu s-au putut pune de acord în a-l stăvili, în a stopa marea tragedie care a urmat: căderea Constantinopolului.

A mai fost şi un eveniment intermediar. Poate e bine să-l menţionăm şi pe acesta, pentru că şi el este eminamente tragic: este vorba de una dintre cruciadele organizate de către Biserica Apuseană, în intenţia declarată de a dezrobi Locurile Sfinte. Cruciada n-a mai ajuns la destinaţie, ci s-a oprit la Constantinopol, pe care l-a jefuit în anul 1204, măcelărindu-i pe creştinii ortodocşi. Agresorii s-au purtat mai rău ca nişte barbari. Cruciada aceasta a demonstrat că puterea politică nu se poate pune de acord cu cea religioasă, în a face voia lui Dumnezeu. Mai devreme sau mai târziu, puterea politică este cea care precumpăneşte, cea care are capacitatea de a înghiţi scopul sau mobilul religios şi a-i da o formă sau faţetă convenabilă, convenţională. Cam acelaşi lucru se întâmplă şi astăzi: se încearcă legitimarea unei puteri religioase la nivel naţional sau zonal, prin care, eventual, să se manevreze pe dedesubt forţele sau persoanele care ocupă poziţii în stat. Unii episcopi reuşesc realmente să conducă treburile eparhiei, nu numai pe faţă, în problemele duhovniceşti, dar şi din umbră, prin influenţă directă asupra persoanelor cu funcţii politice. Poate de aceea, conducerea bisericii a avut recent o reacţie de a interzice oficial ascensiunea clericilor la funcţii politice, văzându-se apetitul unora dintre ei de a face politică civilă.

Rep.: Este o intervenţie salutară, cu efecte *„sanitare“* vizibile?

P.N.: Mă tem că această încercare este numai exterioară, de faţadă, pentru că, în mod sigur, vor continua să se exercite influenţe subterane, iar în multe dintre biserici se va continua propaganda pentru diverse fracţiuni politice. Îmi amintesc de un episcop (de altfel, bine cotat printre creştini), cum susţinea public, la televizor, un candidat la preşedinţie. Spre nenorocul lui – sau, cum zic unii, *„Dumnezeu nu i-a ajutat“* – candidatul susţinut de el, a pierdut alegerile. De altfel, în biserici se vor putea face în continuare campanii electorale, mascate, ca şi până acum, profitându-se de posibilitatea de a se vorbi convingător şi convenabil – din poziţia de „păstor de suflete“ – unor adunări relativ omogene de cetăţeni.

Rep.: Sunt toţi preoţii de acord cu asemenea practici?

P.N.: Pot să vă spun un secret: nu toţi preoţii sunt de acord cu mersul actual al lucrurilor din structurile bisericii. Unii preoţi se simt exploataţi financiar, şi permanent ameninţaţi cu spectrul pedepsei *„cârjei“* episcopale, pentru *„neascultări“,* reale sau inventate. De aceea, există preoţi tineri care pledează foarte serios pentru înfiinţarea unui sindicat al

preoţilor. Ei se întreabă, pe bună dreptate: *„Pe noi cine ne apără de abuzurile episcopilor? Nimeni, pentru că episcopia este privită de unii arhierei ca* «stat în stat»*“*. Mulţi preoţi sunt nemulţumiţi de episcopii lor, dar nu au curajul nici măcar să afirme în public acest lucru, darămite să-şi ceară drepturile, fiind timoraţi de puterea discreţionară a *„stăpânilor“* lor. Ştiaţi că ei le zic *„stăpâni“* arhiereilor, nu *„fraţi“*; aşa-i că ştiaţi?

Rep.: Ştiam, dar nu mi-am pus problema dacă e normal sau nu. E normal?

P.N.: E un bizantinism păcătos. Hristos a spălat picioarele ucenicilor Lui şi le-a zis să facă şi ei, mai departe, tot aşa. Şi le-a mai zis: *„voi toţi sunteţi fraţi“*. Să-mi arătaţi şi mie vreun episcop care a spălat picioarele unuia, măcar unuia dintre preoţii pe care i-a hirotonit, ca să vadă şi el ce înseamnă umilinţa. Aşa ceva e de neimaginat. Dimpotrivă, preotul îi sărută şi mâna, şi bederniţa, şi mitra, şi mai zice şi *„bogdaproste“* dacă *„stăpânul“* nu-l are *„de rău“* la inimă.

Rep.: De aceea vor preoţii să aibă şi ei un sindicat, care să-i apere de episcopi? Dar atunci e normal să te întrebi: ce le fac lor, de fapt, episcopii?

P.N.: Îi tratează fie cu mult, mult dezinteres – adică, dezinteres în sens de dispreţ, pentru că, altminteri, îi monitorizează foarte atent, de la distanţă – fie că le impune dări împovărătoare, cu mult mai mult decât s-ar cuveni să ceară. Dar cel mai adesea, le combină cu abilitate pe amândouă, folosindu-se de o reţea bine organizată, de vicari, protoierei, secretari şi alte soiuri de sfetnici şi trepăduşi cu cumul de funcţii. Este cunoscut că există anumite transferuri fireşti de valori, cel mai adesea de jos în sus: de la parohie, la protopopiat; de aici, la episcopie, toate justificate de anumite necesităţi care se centralizează. Dar aici, la acest nivel, adesea s-a exagerat. Odată mi s-a plâns un preot de ţară, care avea până în 200 de familii, că lui i s-au dat spre vânzare, obligatoriu, i s-au dat 300 de calendare; iar banii trebuia să-i dea înainte. Pe deasupra, câteva zeci de Almanahuri bisericeşti, care erau şi cam scumpe, dar care la ţară nu se grăbeşte nimeni să le cumpere.

Rep.: Asta pare chiar greu de crezut. Şi cum s-a descurcat preotul?

P.N.: Acela le-a cumpărat din banii lui, şi apoi le-a făcut cadou ţăranilor. Aceste lucruri par, într-adevăr, absurde, dar sunt triste realităţi, care dovedesc obtuzitatea celor care conduc administrativ, dar pur birocratic, în biserică. Şi mai e şi lipsă de respect reciproc, lipsă de omenie, până la urmă. Ce să mai vorbim de *„dragoste“*? La ei, dragostea a rămas

teorie pură. Preotul, în loc să găsească în persoana episcopului un sprijin, un sfătuitor, iar la modul ideal chiar un duhovnic iubitor, găseşte o persoană incomodă, acră, de care nu ştie cum să se ascundă mai bine. Nu mai poate fi vorba de o bucurie când vine episcopul în vizită pastorală, ci un prilej de mari griji, alergături şi cheltuieli pentru mese întinse, care se lasă cu golirea puşculiţei din casă, şi chiar cu împrumuturi de pe la vecini.

Rep.: Acesta nu este tot un semn al decăderii bisericii: faptul că preocuparea lor este concentrată pe adunarea de bani?

P.N.: Aici cred că biserica iar a greşit în timp, conceptual vorbind. N-a fost în stare sau nu s-a sinchisit să găsească o formă firească de rezolvare a lucrurilor, aşa cum în *Cuvântul lui Dumnezeu* se spune clar: că ar trebui să existe epitropi de o mare probitate morală, care să administreze valorile financiare ale bisericii şi să asigure după necesităţi tot ce este necesar atât preotului şi familiei sale, cât şi văduvelor, săracilor, orfanilor, năpăstuiţilor soartei, plus contribuţiile normale către protoierie, iar preotul să nu se atingă de bani. Atunci preotul n-ar mai fi veriga de legătură cea slabă, uşor şantajabilă de episcopie. Dacă el nu s-ar mai atinge de bani, atunci, în mod automat, ar deveni foarte liber, şi în plus ar fi degrevat de orice bănuială. Dar în primul rând ar fi degrevat de orice responsabilitate financiară. El n-ar trebui să mai stea să facă tot felul de hârtii justificative, bilanţuri, contabilitate, ci ar putea să se dedice misiunii lui, adică să se ocupe exclusiv cu păstorirea credincioşilor. Or, în maniera actuală, preotului îi trec prin mână toate valorile financiare, şi este evident (conform proverbului: *„dacă mănânci miere, musai trebuie să-ţi lingi degetele“*) că mai devreme sau mai târziu tot va ajunge să facă greşeli. Dacă nu va face acte intenţionate de evazionism, măcar manevre incorecte, de transferuri de fonduri dintr-o parte în alta, tot va face.

Rep.: Cum a fost cazul cu episcopul Andreicuţ...

P.N.: Sau cum a fost cu episcopul Târgovişţei, care, când a plecat de la Slobozia, a plecat cu mobilă cu tot, cu maşini, cu lumânări şi cu banii strânşi de enoriaşi pentru construirea catedralei. Cel puţin, aşa relatau ziarele. Apoi a aranjat să le dea înapoi ciment de la Fieni – şi acela sponsorizat – ca să se compenseze, să le închidă gura *„reclamanţilor“*. Aceste lucruri, după ce că stârnesc scandal public – şi lumea desigur că e tare sensibilă la astfel de situaţii – aduc celor credincioşi întristare, şi chiar sminteală, iar după aceea e greu de reparat acest fel de asemenea imagini deformate.

Rep.: Ziariştii incită...

P.N.: Ziariştii abia aşteaptă să descopere greşeli care se întâmplă în biserică, şi să le prezinte, eventual, într-o formă exagerată.

Rep.: Să ne întoarcem la subiectul *elita ortodoxiei...*

P.N.: Da!

Rep.: Cum ați defini-o pe ea, în ceea ce priveşte raporturile cu poporul Noului Ierusalim?

P.N.: Am spus de la început că elita presupune alegere, dar alegere făcută de Dumnezeu, nu de om. Deci, nu eu ca persoană mă erijez în etalon pentru alţii, sau ca membru al unei elite, ci va trebui să fiu ales, şi să fiu ales pe merit, să fiu ales de cineva care are calitatea de a alege. Cu alte cuvinte, dacă la o masă mă aşez singur în locul cel mai de frunte, s-ar putea să vină cineva şi să-mi spună: *„prietene, aşează-te mai înapoi, ca să vină altcineva în acest loc, cineva care-l merită“,* şi de aceea trebuie să aştept mai întâi să fiu aflat demn de locul de cinste şi să fiu aşezat de altcineva acolo. În această situaţie se află acest popor. Acest popor al Noului Ierusalim nu a crescut dintr-o dată, peste noapte, ci a crescut pe îndelete, în zeci de ani, şi a avut răbdare să crească. Sunt aproape 50 de ani de creştere, deci aproape un praznic, un jubileu, o cincizecime care se împlineşte în curând. În tot acest răstimp, alegerea a fost continuă, şi alegerea nu este lipsită de o selecţie: cei ce n-au avut răbdare s-au întors în marea lumii şi nu s-au mai aflat după aceea.

Rep.: Prin ce duh se face alegerea?

P.N.: Am spus că alegerea se face de către Dumnezeu: Dumnezeu alege.

Rep.: Cineva ar putea, totuşi, să pună întrebarea: cine i-a ales?

P.N.: Iar eu insist în a răspunde la fel: Dumnezeu, aşa cum l-a ales pe Avraam şi cum i-a ales şi pe alţi bărbaţi sfinţi, încă din pântecele maicilor lor: Moise, Samuel, David, Ilie, chiar şi Saul – numit apoi Pavel; Sfântul Nicolae, dar şi Preasfânta Fecioară Maria, ca parte femeiască. Toţi au fost aleşi înainte de veci. Tot aşa, Dumnezeu îi alege şi îi cheamă la Sine pe cei care urmează să fie poporul Său. Dumnezeu a mai avut un popor pe care l-a ales, poporul numit Israel, şi acel popor a fost, la rândul lui, un model pentru celelalte popoare. Când au ascultat, israeliţilor le-a mers bine şi au propăşit. Când au făcut neascultare, fie chiar şi printr-un singur om, au avut toţi de suferit. Ei bine, în acelaşi fel a avut loc şi selecţia acestui popor, în cursul acestor 50 de ani. Mulţi s-au dezamăgit văzând întârzierea împlinirii proorociilor, şi au preferat să se întoarcă din drum, înapoi în lume, la o atitudine mediocră; deci au intrat în rândul celor

„căldicei“, despre care Domnul spune că-i va *„vărsa din gura Lui“ (v. Apocalipsa, 3/16).* Alții însă au continuat să fie dârji şi să meargă în continuare, chiar şi în genunchi, dacă apăreau greutăți, şi greutăți n-au fost puține. Odată ce alegerea aceasta este validată de Dumnezeu Însuşi, se impune ca ea să fie mereu reconfirmată de către cei care au fost aleşi, adică ei să împlinească voia lui Dumnezeu, care se actualizează prin fiecare *Cuvânt* al Său. Aceasta este principala grijă şi preocupare care ar trebui să fie pentru membrii acestui popor creştin: să împlinească în duh, şi nu neapărat în literă, *Cuvântul lui Dumnezeu.*

Rep.: Acesta este creştinismul adevărat?

P.N.: Această împlinire este, de fapt, expresia creştinismului adevărat, pentru că am mai spus: *Cuvântul lui Dumnezeu* nu aduce **esențial nimic nou,** ci împrospătează ceea ce s-a uitat de către om, şi corectează înțelesurile pe care omul le-a deformat; împlineşte, deci, şi nu desființează. Evident, sunt şi aspecte care țin de înnobilarea tâlcurilor adânci ale Sfintei Scripturi. Este ca un fel de piatră de hotar, stâlp de aducere-aminte; este un reper viu. Multe înțelesuri s-au uitat, sau, odată cu trecerea timpului, unele porunci au căpătat interpretări eronate, şi atunci se impunea ca înțelesurile lor să fie din nou şlefuite. Alteori, omul a forțat interpretări după dorința lui. De exemplu: deşi Domnul ne învață în mod repetat şi insistent *„să nu ne jurăm nicidecum“*, în manualele de Morală creştină ortodoxă se face o demonstrație sofisticată, dar în acelaşi timp şi sofistică, a faptului că, *„uneori, jurământul este permis“*. Iată cum face omul din alb, negru, fără să clipească, atunci când are el nevoie!

Rep.: Mă gândesc că majoritatea oamenilor se întreabă: *„De ce nu este confirmat Noul Ierusalim de către Biserica Ortodoxă Română, dar nici nu este negat oficial!?“*. Nu este îngrijorător că poporul Noului Ierusalim nu este recunoscut ca popor creştin ortodox?

P.N.: Este, mai degrabă, un lucru întristător, decât îngrijorător, pentru că fenomenul nu este singular. Întotdeauna, cei care au avut de purtat lupta de a păstra nealterată credința, au fost priviți cu neîncredere sau cu ostilitate, şi unii dintre ei chiar au avut de suferit. Există şi înaintaşi vrednici de toată admirația, care au pățit la fel; am vorbit mai înainte despre ei.

Rep.: Şi dacă Domnul, acum 2000 de ani, n-a fost recunoscut de *„biserica oficială“* de atunci, de iudei, care L-au numit, pe El şi pe ucenicii Săi, sectă, secta Nazarineanului...

P.N.: Aceea a fost ca o proorocie. Lucrurile acestea, întotdeauna se

repetă; deci, *„ceea ce a fost, va mai fi“*. Nici nu putea să fie altfel, pentru că Dumnezeu întotdeauna a fost negat de către diavol şi de către slujitorii lui, iar negarea lui Dumnezeu s-a făcut prin această luptă cu ucenicii Lui, prin negarea sau chiar prin uciderea celor care erau în prima linie a acestui război nevăzut. De aceea auzim, uneori, expresia aceasta uşuratică şi neîntemeiată: *„Secta Noului Ierusalim“,* căci a zis Domnul: *„dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni“*.

Rep.: Deci, interesul sau dezinteresul Bisericii Ortodoxe Române, despre care am putea vorbi aici, cum afectează comportamentul general al preoților şi credincioşilor bisericii, față de acest popor? Ce se poate spune despre lucrul acesta?

P.N.: O recunoaştere oficială din partea arhiereilor că această lucrare este de la Dumnezeu, ar presupune radicale schimbări în însăşi conduita şi structurile actuale, osificate, ale bisericii oficiale. Or, tocmai această înnoire din interior a bisericii o aşteaptă cu sufletul la gură întreaga societate civilă. Deci, biserica ar trebui să-şi revizuiască nu numai comportamentul, ci şi instituția însăşi, aşa cum şi-a conceput-o: cu portari, şoferi, conțopişti, contabili, casieri, secretari, inspectori, consilieri, directori... care, mă rog, sunt denumiți altfel; nu le zice directori, dar sunt...

Rep.: Manageri!

P.N.: Aşa..., mai degrabă, vicari... Deci, este ca o instituție civilă, aşa este concepută: cu ştate de plată, se semnează condica la episcopie; acolo, fiecare funcționar, civil sau cleric, vine şi semnează de venire, şi semnează şi la plecare...

Rep.: Ca şi sfinția voastră...

P.N.: Nu, eu am preferat să găsesc mai degrabă o variantă alternativă decât să mai fiu un funcționar administrativ al episcopiei. Am auzit că există acum un episcop care îi pune pe preoți să facă zilnic câte o dare de seamă asupra activității depuse. Iată unde a ajuns formalismul! Dar şi lipsa de încredere reciprocă. Episcopul a ajuns să se teamă ca nu cumva preoții să stea degeaba, dar în loc să-i educe cu blândețe, îi pune să facă hârtii justificative; hârtii fără valoare. În felul acesta, pentru a arăta că nu stau degeaba, preoții vor fi siliți, uneori, să spună minciuni.

Rep.: Aşadar, o întreprindere care are de toate, dar n-are Duh Sfânt.

P.N.: Duhul Sfânt este rugat de preoți ca să Se coboare...

Rep.: Materia principală a creştinismului, care ar trebui să fie? Duhul Sfânt?

P.N.: Duhul Sfânt nu este materie, ci o Persoană a Sfintei Treimi.

Rep.: Există în biserică lucrarea Duhului Sfânt? În Biserica Ortodoxă Română? Că noi vorbim despre români acum.

P.N.: Există o dorință, exprimată textual, de a fi mereu prezent Duhul Sfânt în biserică. Este exprimată de fiecare dată prin rugăciunea pe care o face preotul în timpul Sfintei Liturghii.

Rep.: „Împărate Ceresc"!?

P.N.: Şi mai târziu, când spune: *„Duhul Tău Cel Sfânt nu-L lua de la noi"*. Deci, preoții, prin aceste cuvinte, recunosc implicit posibilitatea teoretică, dar şi practică, de a Se îndepărta de la ei Duhul Sfânt; şi mai recunosc acest lucru în însuşi canonul de pregătire al preotului, care precede Sfânta Liturghie. Indicațiile din Liturghier reamintesc preotului că trebuie să îndeplinească anumite cerințe de pregătire şi de curăție, fără de care el n-ar trebui să îndrăznească a sluji la altar. Şi în acest caz, chiar i se interzice, textual, să o facă. Întrebarea care se pune este: şi dacă, totuşi...? Şi dacă îndrăzneşte şi vine nepregătit şi slujeşte, oare Se mai pogoară Duhul Sfânt? Dacă Se coboară, înseamnă că nu mai era nevoie să respecte acele cerințe, şi atunci degeaba s-au mai pus ele în Liturghier, şi degeaba le respectă cu sfială sfântă alți preoți, prin alte biserici. Dacă nu Se coboară, înseamnă că degeaba face slujba: aceasta devine un simplu act ceremonial, o înlănțuire de scene de teatru medieval, în care împlinirea cererilor se amână *sine die,* căci ea nu mai are nici o legătură cu cele rostite de preot, întrucât rugăciunea primită este cea care se împlineşte.

Rep.: Un ritual...

P.N.: Cuvintele nu mai au rezonanță, forță vitală, n-au corespondență cu realitatea, ci rămân nişte simple cuvinte. Deci, când preotul Îl cheamă pe Duhul Sfânt, nu înseamnă că Acesta Se şi coboară, necondiționat, cum se supune soldatul la ordinul superiorului său. Ea rămâne o simplă chemare, fără ecou. Cum le zicea Sfântul Ilie preoților mincinoşi ai lui Baal? *„Strigați mai tare, căci doar este dumnezeu! Poate doarme; strigați tare, să se trezească!"* Şi ei strigau tot mai tare, dar degeaba.

Rep.: Ați spus ceva despre preoți: preoții, ce ar trebui ei să fie?

P.N.: Preoții ar trebui să-I slujească lui Dumnezeu şi să-L aibă de model pe Hristos.

Rep.: Şi ei, pe cine urmează acum? Cu cine seamănă ei prin faptul că vin dintr-unul în altul din episcopi? Cu episcopul care-l formează ca preot, sau cu Hristos, pe Care ar fi trebuit să-L urmeze? Ați spus ceva mai înainte...

P.N.: Da, ei ar trebui să fie chiar hristoşi, iar Hristos să lucreze prin ei.

Rep.: Şi dacă ar semăna cu Hristos, ar păți ca Preasfințitul Irineu?

P.N.: Da, pentru că n-ar mai semăna cu ceilalți, cu episcopii care nu seamănă cu Hristos, şi, atunci, ar apărea fenomenul de respingere. Deci, ei înțeleg repede că trebuie să semene cu superiorii lor, să ajungă asemenea lor, căci numai cine se aseamănă se adună; dar chiar sunt obligați să semene cu cei din jurul lor. Mai mult decât atât, sunt pedepsiți dacă încearcă să evadeze din aceste rigori.

Rep.: Sau, aleg să sufere, semănând cu Hristos.

P.N.: Da! Mai mult decât atât: ei sunt tentați, într-o etapă imediat următoare, să nu mai semene nici măcar cu episcopii lor (ceea ce este şi mai grav, în cazul în care la modul ideal episcopii ar mai păstra în ei ceva pozitiv), ci să semene cu oamenii din lume, tânjind după *„libertățile"* acestora. Veți vedea, în consecință, preoți care vin la biserică având reverenda ascunsă în servietă, şi pe care o îmbracă abia în altar, sau vin cu ea răsucită pe sub palton, şi în altar le dă drumul la poale să cadă în jos.

Rep.: Şi aşa vin şi la poartă, aici, la mănăstire?

P.N.: Ei se ruşinează, de fapt, să iasă în haină de preot, în văzul lumii. De ce? Pentru că...

Rep.: Au nevoie de lume.

P.N.: Da! Pentru că ei vor să fie *ca lumea* şi nu vor să se lupte *cu lumea* şi s-o biruiască aşa cum a biruit-o Hristos.

Rep.: De ce se mai fac preoți dacă vor să fie *„ca lumea"*?

P.N.: Pentru că au fost greşit îndrumați, la vârsta lor mică, atunci când li s-ar fi putut recomanda o cale potrivită cu aptitudinile lor. Au fost trimişi într-o direcție care nu li se potrivea, pentru care nu erau pregătiți şi nu aveau chemare. Odată intrați pe un făgaş, nici n-au mai fost lăsați să iasă. Acesta este un lucru mai puțin cunoscut: tinerii care ajung la seminarii, aproape că nu mai pot să iasă, dacă descoperă pe parcurs că n-au chemare. Nu că ar fi constrânşi să rămână, dar sunt împinşi de la spate, spre absolvirea forțată a şcolii. Şcoala trebuie să iasă bine la raportări, cu rezultate frumoase... Profesorii le dau note nemeritate, fiind obligați sau rugați sau tentați cu plocoane, fie de părinți, fie de persoane cu poziții mai înalte, din biserică. Promovabilitatea este integrală; în schimb, la admiterea în facultate, seminariştii absolvenți sunt întrecuți de absolvenții de liceu. Te şi întrebi: de ce mai fac unii 5 ani de seminar, ca să fie întrecuți, la admiterea în facultate, de alții care au făcut 4 ani de liceu? Deci, iată că aici e altă absurditate în biserica ortodoxă.

Din câte am auzit, în biserica catolică e cu totul altfel: seriozitate maximă, încă din anul I de seminar, după care vine la elev preotul-

spiritual, şi dacă elevul n-are vocaţie, sau rezultatele lui la învăţătură şi la disciplină sunt proaste, îi spune pe şleau: *„Măi băiete, nu te supăra, tu nu ai chemare spre preoţie. Caută-ţi altă şcoală“,* şi este rugat să plece, spre binele lui, ca nu cumva să facă un rău mai târziu, şi lui însuşi, dar mai ales bisericii. Şi e mai bine aşa, să existe curajul de care spunea Domnul: *„dacă ai un mădular care te sminteşte, mai bine să-l tai de la tine“,* dacă e vătămat, ca să nu se îmbolnăvească tot trupul, şi, atunci, tânărului i se spune de la început că nu este potrivit pentru această cale, şi el înţelege acest lucru. Poate foarte bine, şi chiar mai bine, să se mântuiască acesta şi în alt fel, făcând, spre exemplu, o meserie, cu mai multă tragere de inimă.

Rep.: Alături de voia lui Dumnezeu.

P.N.: Da, fiind un bun creştin în altă parte. Mai bine să fii un bun creştin în lume, decât să fii un preot ticălos, căci atunci nu mai eşti nici măcar creştin.

Rep.: Prea de tot!?

P.N.: De ce? Păi, *creştin* ce înseamnă? Nu înseamnă *numele lui Hristos*? Dacă eşti creştin, nu trebuie să fie Hristos în tine? Să Se vadă prin tine? Dacă nu Se vede...?

Rep.: Preoţii care doresc şi tânjesc după acest *Cuvânt* şi după acest loc, dar se tem de cei mai mari de peste ei, cum ar putea scăpa de aceste fire nevăzute, de aceste liane, fără să fie pedepsiţi sau *„atinşi“* administrativ?

P.N.: Cunosc un astfel de caz: un preot care nu a putut să facă acest pas (să se desprindă tainic, pentru voia Domnului) tocmai din cauză că păienjenişul administrativ a avut grijă să-l încorseteze, încât el să nu poată face nici o mişcare, decât în direcţia *„clasică“*.

Rep.: Eu v-am întrebat de soluţii, dacă există... Cum s-ar putea? Masa de preoţi care cred şi doresc să-şi exprime liber credinţa în *Cuvântul lui Dumnezeu,* ce ar putea să facă pentru biruinţa întru Hristos?

P.N.: Afară de jertfă şi lepădare de sine, nu există soluţii. Scris este: *„cei ce sunt ai lui Hristos, aceia şi-au răstignit trupul şi poftele şi sunt liberi faţă de lege“*.

Rep.: Şi acestea, prin ce s-ar putea manifesta ca să ducă la aderarea la lucrarea de nou Ierusalim a tuturor preoţilor din România, care măcar cred şi tânjesc?

P.N.: Ei, cel puţin să aibă demnitatea să spună adevărul la cei credincioşi care vin la ei şi îi întreabă. Deci, dacă vine un creştin şi întreabă: *„Părinte, ce părere aveţi sau ce aţi auzit, ce ştiţi despre Noul Ierusalim de la Pucioasa?“,* măcar să aibă curajul să le spună adevărul. În nici un caz să nu facă greşeala de a se împotrivi lui Dumnezeu, zicând: *„Să nu cumva să te duci pe acolo“,* sau: *„Nu e nevoie să afli mai multe; e suficient ce ştii de la mine din biserică“;* sau, şi mai grav, să-i spună: *„Să nu crezi că e ceva de la Dumnezeu acolo, căci e din altă parte“*, sau: *„Acolo e o sectă“,* sau, *„E altceva decât ortodoxie“*... mărturii mincinoase, care vor atârna greu la judecată, şi îşi atrag plata lor la vremea cuvenită, cum s-a şi întâmplat cu alţi câţiva care s-au dat prea îndrăzneţi: Antonie Plămădeală, Vasile Târgovişteanul, Nestor Vornicescu, Ilarion Argatu, Petre David...

Rep.: Un şi mai mare curaj ar fi o unire între ei?

P.N.: Unirea nu se poate face aşa de uşor, pentru că există precedente de *„acte de curaj“* eşuate, despre care noi am vorbit, deja, mai înainte (cum ar fi cazul preotului Ion Buga), care, tocmai pentru că au fost intens mediatizate, şi sunt de acum bine cunoscute, paralizează din start orice iniţiativă. Cazul dramatic *„Ion Buga“* este un exemplu care a demonstrat prin evoluţia lucrurilor că nu se poate face o schimbare în bine nici în viaţa preotului, darămite în viaţa bisericii, fără renunţări radicale, de care am mai amintit. Întâi trebuie promovată renunţarea. Preotul trebuie să renunţe la sine şi să spună: *„Eu nu mai am nevoie de nimic! Nu am nevoie, decât de Dumnezeu!“*. Aşa au plecat apostolii la propovăduire: fără traistă, fără toiag, fără bani la cingătoare, fără încălţăminte în picioare. Doar asemenea oameni pot să-şi declare aderenţa. Cei care sunt încă dependenţi de banii de la cingătoare (pe care i-au transferat în conturi la bancă), sau de traistă (pe care au înlocuit-o cu geanta-diplomat), sau de asin (pe care l-au înlocuit cu Mercedesul), nu pot face gestul de eliberare fără a le pierde pe acestea.

Rep.: Sunt dependenţi şi de familie...

P.N.: Şi de familie, evident. Familia, care îşi cere drepturile ei.

Rep.: Deci, care ar fi condiţia ca să apară un foc, ieşit din mijlocul bisericii, care să ardă vreascurile, chiar dacă vreunul dintre vreascuri ar fi chiar episcop, sau dacă ar fi mai mulţi episcopi?... Cum s-ar putea? Un foc, o emanaţie...

P.N.: Nu cred. Numai puterea lui Dumnezeu ar reuşi.

Rep.: Prin ce?

P.N.: Printr-o intervenţie supranaturală, de mânie sfântă...

Rep.: De selectare? De minuni? De semne de la Duhul Sfânt?

P.N.: Nu, nu, nu! Printr-o schimbare radicală, interioară, a celor care sunt vizaţi.

Rep.: Prin schimbarea inimii? Intervenția lui Dumnezeu să le pună o inimă nouă, de carne, în locul celei vechi, de piatră. Şi trebuie să avem răbdare, nu?

P.N.: Da, trebuie multă răbdare.

Rep.: Răbdarea e dovada că iubim biserica din care facem parte, nu?

P.N.: Da, după cum şi episcopul Irineu, tot aşa, a avut iubire şi răbdare. Frecvența naşterii unor creştini care sunt gata de renunțare la sine, este încă foarte mică, şi chiar aceasta invită la răbdare. Şanse mai mari de înțelegere ar putea avea episcopii necompromişi, preoții din mănăstiri, preoții necăsătoriți, şi celibatarii, cu condiția ca mănăstirile respective sau obştile unde trăiesc ei, să aibă o autentică viață duhovnicească; pentru că acolo unde nu mai există viață duhovnicească, ci este la fel ca în lume (amestecătură, un fel de *„turism monahal“,* în care modernismul pătrunde prin televizoare, prin casetofoane sau prin alte mijloace din acestea de divertisment), acolo nici ieromonahului nu mai poți să-i ceri mare lucru, pentru că nu mai are ce-ți da, nu mai are putere, sau chiar are comportamentul deja alterat.

Rep.: Şi dacă ar afla episcopul unei asemenea mănăstiri că acolo se mănâncă mâncare cu carne, necălugărească, ce ar face el? N-ar interveni?

P.N.: Nu ştiu dacă ar interveni. Cred că un stareț ar putea, totuşi, să se impună. Îmi povestea o creştină cum a văzut ea la o mănăstire din Moldova că tinerele călugărițe se ascundeau în cimitir ca să poată mânca pe furiş carne, ca să nu le prindă stareța. Eu cred că un stareț ar putea face dintr-o mănăstire o oază în care să fie din nou prezent Duhul Sfânt. Şi cred că asta ar fi soluția: fiecare la locul lui să se schimbe radical, să sfințească locul. Nu cred că este o soluție aceea pe care am văzut-o mocnind în ultima vreme la câțiva tineri care s-au aprins de dor de Dumnezeu, zicând: *„Las totul şi mă duc la Pucioasa!“*. Nu aceasta este soluția. Nu. Altceva este însă când te cheamă acolo Dumnezeu Însuşi. Omul trebuie, de regulă, să rămână acolo unde este, şi acolo să lase totul, adică obişnuințele lui învățate de la lumea necreştină, şi apoi să învieze şi să fie ca un far călăuzitor pentru ceilalți, ca o flacără, şi în jurul lui să se creeze lumina spirituală care să-i adune pe toți ceilalți, să-i polarizeze în jurul lui, şi în felul acesta să fie totul ca la început. Înainte, apostolii lăsau prin cetăți câte o biserică mică, formată, pentru început, doar din 2-3 oameni, sau câțiva, puțini; şi tot aşa trebuie făcute Biserici ale Duhului Sfânt, în diverse locuri, nu neapărat într-un singur loc.

Rep.: Se poate vorbi şi aşa. Dar când este vorba de *Cuvântul lui Dumnezeu,* care cheamă sub cupolă, şi care cheamă la izvor... ce putem vorbi despre acest lucru?

P.N.: Bine, sunt, într-adevăr, două situații. Domnul cheamă în două situații:

– ori îi cheamă pe toți, periodic, creştini şi necreştini, la o sărbătoare pe care noi o numim *„Sărbătoarea Creştinătății Româneşti“,* la care cei ce cunosc *Cuvântul lui Dumnezeu* vin din toată țara şi reîmprospătează între ei iubirea frățească, iar cei ce nu-l cunosc, atunci îl află;

– ori cheamă doar o anumită persoană, şi aici e vorba de o chemare-unicat, în care acel om va avea, probabil, un rol deosebit în acest popor, doar Dumnezeu ştie!

Rep.: Deci, aici numai de selecție este vorba.

P.N.: Absolut! Eu cred că trebuie respectată în continuare alegerea pe care o face Însuşi Dumnezeu. Să nu greşim şi noi cum a făcut biserica din lume, adică să nu ne alegem noi pe noi înşine. Nu e bine, dacă-l vedem pe unul mai pios – deşi poate se preface – să ne placă de el şi să zicem: *„Hai să-l luăm şi pe acesta la mănăstire, în cetatea Domnului, că pare un om plăcut şi de ispravă. Poate îl facem şi preot; pare potrivit.“*; sau, alt gen de situație, în care, cineva vrea el, de data aceasta, cu orice preț să devină preot, şi se duce la episcop şi îi spune deschis: *„Dau oricât, numai să mă faceți preot“*. Asta e o mare ispită, iar dacă episcopul acceptă, avem de-a face cu păcatul simoniei. Dar nici să-L întrebăm pe Dumnezeu, nici aşa nu e bine, că e un fel de a-L forța să Se aplece la dorința noastră, pe care, astfel, o formulăm în mod implicit. Dacă Dumnezeu are ce face cu omul, El Însuşi îl va chema, iar noi doar trebuie să-l primim ca pe un ales al lui Dumnezeu. Oare, nu învață Scriptura ca episcopii să nu-şi pună mâinile degrabă pe oricine? Aici se referă la hirotoniile pripite, lipsite de o cercetare atentă în prealabil.

Rep.: Atunci, rămânem la ideea Sfintei Scripturi, care spune: *„cei necredincioşi vor pieri prin foc“,* iar cei aleşi vor fi culeşi şi aduşi la liman – *„unde-i stârvul, acolo vor fi şi vulturii“*.

P.N.: Aceasta este etapa finală. Dar până la etapa finală există...

Rep.: Virtutea răbdării!

P.N.: Da, această perioadă a răbdării, în care trebuie să aşteptăm să se împlinească *Cuvântul lui Dumnezeu* şi prin ceea ce facem noi. Adică, să nu greşim, să nu ajungem să facem şi noi ce a făcut biserica din lume; să nu începem să ne promovăm pe noi înşine, sau propriile noastre păreri, sau propria noastră voință.

Rep.: Trebuie să aşteptăm intervenţia Duhului Sfânt?

P.N.: Duhul Sfânt este ca vântul, care suflă unde voieşte, nu unde şi cum vrea omul.

Rep.: În încheiere, aş vrea să revenim la un subiect dureros: cum vă explicaţi faptul că biserica oficială (mă refer aici la instituţia bisericii, nu la masa amorfă de creştini ortodocşi) s-a lipsit cu atâta uşurinţă de cei mai buni dintre credincioşii săi – şi asta în repetate rânduri – categorisindu-i cu nonşalanţă, de fiecare dată, sub denumirea de *„sectă“,* pentru simplul motiv că insistau pe aplicarea în viaţă a unui rigorism impus de însăşi relaţia specială dintre Dumnezeu şi om? Rigorism pe care biserica oficială încearcă din răsputeri să-l substituie cu o aşa-zisă *„flexibilitate“,* prin care modernismul, cosmopolitismul, ecumenismul, globalizarea îşi fac loc insidios. Ce e mai trist este că e vorba de o recidivă: la fel a procedat şi cu Oastea Domnului, ca până la urmă să fie nevoită să o *„reintegreze“* în biserică (în biserica din care *„ostaşii“* nu ieşiseră, de fapt, niciodată), fără însă să-şi ceară scuze pentru răul făcut creştinilor-ostaşi în perioada colaboraţionismului bisericii, cu securitatea comunistă.

P.N.: Să vă spun o pildă, şi aşa veţi înţelege mai bine cum a fost posibil să se întâmple acest lucru: *o mamă avea două fiice. Cea mai mică era harnică şi cuminte şi stârnea admiraţia tuturor celor ce o cunoşteau. Cealaltă era uşuratică şi superficială şi adesea cădea în dezmăţ şi în desfrânări, încât toţi vecinii şi cunoscuţii erau dezgustaţi de ea. Dar mama lor o iubea nespus pe aceasta, că îi semăna, în timp ce pe fata cea cuminte o supunea la rele tratamente şi la munci grele şi înjositoare. Văzând la ea acest comportament părtinitor, vecinii o dojeneau, lăudând-o pe fata cea cuminte şi amărându-se de faptele fiicei celei căzute.*

Şi a zis mama lor: „M-am săturat să tot fiu sâcâită cu mustrări din pricina fiicelor mele“. *Şi a găsit cu cale s-o alunge de acasă pe fiica cea cuminte, rămânând numai cu cea pe care o iubea. Dar aceasta făcea mereu fapte rele pe mai departe, încât vecinii erau acum şi mai aprigi în mustrările lor, zicând:* „Ai îndepărtat-o pe fata cea cuminte, care ne era atât de dragă, şi ai rămas cu poama asta, care ne face tot satul de ruşine! Mai bine făceai invers!“.

Dar mama fetelor le-a răspuns lor: „Aceea nu mai e fiica mea, nu o mai recunosc de fiică, fiindcă nu-mi seamănă. Să se ducă unde-o şti! Iar pe aceasta mai mare, o iubesc pentru că este ca mine, os din osul meu şi sânge din sângele meu, şi, chiar dacă mai greşeşte, eu tot o voi ierta. Cine este fără de păcat dintre oameni?“

Şi a rămas printre străini fiica cea fără de păcat, şi le-a fost acelora lumină şi exemplu viu şi adevăr. Iar fiica cea desfrânată a rămas să-i amărască mai departe pe cei care o cunoşteau, ocrotită fiind de mama sa cea părtinitoare.

Rep.: Iisus Hristos tâlcuia ucenicilor Săi pildele. Veţi avea amabilitatea de a face la fel?

P.N.: Eu nu am ucenici, dar fiindcă mă rugaţi, o voi face. Mama reprezintă instituţia bisericii. Fiica cea mare este oricare dintre bisericile locale, atinse de convenţionalism searbăd, cochetărie cu lumea necreştină şi sete după bani. Fiica cea mică este Biserica cea curată, aleasă de Dumnezeu să promoveze sfinţenia de trup, de suflet şi de duh. Vecinii mustrători sunt îngerii. Străinii care o primesc pe cea alungată, sunt neamurile, care vor primi în curând cu entuziasm vestea că Dumnezeu a adus din nou sfinţenia pe pământ, şi se vor împărtăşi primii din ea. Şi, după cum mama cea denaturată şi-a alungat fiica cea mică, în loc să se îmbrace şi ea în faptele ei, tot aşa şi instituţia bisericii a preferat de fiecare dată să se lepede de sfinţenie şi să-i îmbrăţişeze pe păcătoşi, făcându-se un trup cu ei şi îndreptăţindu-se prin cuvintele: *„Cine este fără de păcat? Toţi suntem păcătoşi. Păcătoşii sunt ogorul nostru: pentru ei trăim, pentru ei murim!“.*

Rep.: Vă mulţumesc pentru acest interviu.

A consemnat Irina Tone,
La Praznicul Buneivestiri, Pucioasa, 7 aprilie 2004

partea a doua

QUO VADIS, ECCLESIA ?

„Până când, leneşule, vei mai sta culcat? Când te vei scula din somnul tău? «Puţin somn, încă puţină aţipire, puţin să mai stau în pat cu mâinile încrucişate!»*“*

(Pilde, 6/9,10)

ÎNCEPUTURILE BISERICII

„O, ortodoxie, fiică a credinţei celei dintâi, pe care am dat-o s-o poarte apostolii Mei cu care am cutreierat pământul lui Israel! La Israel am venit cu trupul, şi la tine sunt venit cu Duhul, după cum am făgăduit că vin. O, fiică a credinţei celei de atunci, ai dus, tată, solia Mea până azi, şi, când să-ţi dau plata şi strălucirea ta şi sfinţenia când să ţi-o dau, ai făcut şi tu ca jidovii. Nu M-ai primit, nu M-ai cunoscut. [...] Iată, Mă goneşti, Mă dai afară din sinagoga ta. [...] Nimic nu ţi-am cerut, decât să te laşi de păcatele tale şi să fii curată, Biserică a Mea...“
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 septembrie 1995)

În numele Tatălui, şi al Fiului, şi al Sfântului Duh, acesta este numele Domnului, şi Aceştia trei, una sunt. Amin.

Dumnezeu a dat oamenilor credinţă; o singură credinţă a dat El sfinţilor, pentru totdeauna. Pe această credinţă Şi-a zidit El Biserica Sa, mireasă curată, fără pată şi fără zbârcitură, dar omul, potrivnicul lui Dumnezeu, n-a fost mulţumit nici când i s-a oferit în dar mântuirea. Îndată s-au sculat oameni mincinoşi şi s-au îmbrăcat în haine de slujitori ai lui Dumnezeu, ca să răstălmăcească adevărurile de credinţă şi să rătăcească pe mulţi. Dar Dumnezeu, vorbind în mesaj proorocesc, cu episcopii bisericilor din toate timpurile, necontenit îi mustră, îndemnându-i la pocăinţă şi la rodnică slujire. Încă de la început, în biserica primară, a fost aşa. Episcopul Bisericii din Efes a fost încercat de cei răi şi de cei ce se numeau pe sine apostoli, dar nu erau *(v. Apocalipsa, 2/2),* şi aşa a părăsit el dragostea dintâi *(v. Apocalipsa, 2/4),* iar Domnul l-a prevenit că va muta sfeşnicul lui din loc, dacă nu se va pocăi *(v. Apocalipsa, 2/5)*. Episcopul Bisericii din Smirna a fost încercat prin hula celor ce ziceau despre ei înşişi că sunt iudei, dar nu erau, ci erau sinagogă a satanei *(v. Apocalipsa, 2/9),* şi de aceea a avut biserica necaz *„zece zile“ (v. Apocalipsa, 2/10);* dar Domnul i-a făgăduit lui, cununa vieţii, dacă va fi credincios până la moarte *(v. Apocalipsa, 2/10)*. Episcopul Bisericii din Pergam a fost ispitit de unii ce ţineau învăţătura lui Valaam, ca să mănânce carne jertfită idolilor şi să se dea desfrânării *(v. Apocalipsa, 2/14);* şi, pentru nepocăinţa lui, Dum-

nezeu i-a făgăduit război, cu sabia gurii Sale *(v. Apocalipsa, 2/16).* Episcopul Bisericii din Tiatira, din slăbiciune îngăduia ca o femeie, pe nume Izabela, să facă proorocii mincinoase, care amăgeau pe creştini la desfrânări şi mâncăruri jertfite idolilor *(v. Apocalipsa, 2/20),* şi i-a făgăduit Domnul că va da boală şi moarte pentru toți cei ce nu se vor pocăi *(v. Apocalipsa, 2/22,23);* şi l-a mai învățat Domnul pe episcop să nu pună peste creştini altă greutate *(v. Apocalipsa, 2/24),* şi să țină până la a doua Sa venire învățătura dintâi, pe care a primit-o *(v. Apocalipsa, 2/25).* Episcopul Bisericii din Sardes şi-a zidit nume, dar n-a avut fapte depline înaintea lui Dumnezeu *(v. Apocalipsa, 3/2);* şi de aceea Domnul l-a considerat *„mort"* şi i-a făgăduit că va veni ca un fur asupra lui *(v. Apocalipsa, 3/3).* Dar în această biserică s-au găsit şi oameni vrednici şi curați, care nu s-au mânjit cu păcate; pe aceştia Domnul i-a scris în Cartea Vieții şi le-a pregătit veşminte albe, de biruință *(v. Apocalipsa, 3/4,5).* Episcopul Bisericii din Laodiceea n-a fost nici rece, nici fierbinte, şi pentru că era căldicel, Domnul l-a prevenit că-l va lepăda *(v. Apocalipsa, 3/16),* căci zicea episcopul despre sine că este bogat şi s-a îmbogățit şi de nimic nu are nevoie *(v. Apocalipsa, 3/17).* Dar Domnul, în marea Lui bunătate, îl sfătuieşte să cumpere de la El aur lămurit în foc (*Cuvânt* ceresc, de viață dătător), veşminte albe (curățenie trupească şi sufletească) şi alifie de ochi (modelul călăuzitor al îngerilor şi al sfinților) *(v. Apocalipsa, 3/18).* Doar episcopul Bisericii din Filadelfia, deşi avea putere mică, a păzit cuvântul Domnului şi nu a tăgăduit numele Lui *(v. Apocalipsa, 3/8).* De aceea, Domnul l-a iubit *(v. Apocalipsa, 3/9)* şi i-a făgăduit că în ceasul ispitei care va veni peste toată lumea ca să-i încerce pe cei ce locuiesc pe pământ, Domnul îl va păzi şi îi va da cunună şi îl va face stâlp în templul lui Dumnezeu şi va scrie pe el numele Domnului şi numele cetății lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim *(v. Apocalipsa, 3/12),* şi numele Lui cel nou: *Cuvântul lui Dumnezeu (v. Apocalipsa, 3/12; 19/12,13).*

Sunt acestea toate doar realități istorice, îngropate adânc în negura vremii? Oare, nu sunt acestea proorocii pentru toate bisericile şi pentru toate timpurile?

Cele şapte Biserici simbolizează toate bisericile, din toată vremea. Cifra şapte a fost folosită dintotdeauna în Biblie pentru a arăta deplinătatea. Starea bisericilor primare reflectă însă şi ceea ce a urmat. Episcopii şi-au făcut nume şi renume; au pierdut treptat dragostea dintâi; au arătat îngăduință nepermisă, la desfrânare şi idolatrie (dusă până la nelegiuita îndrăzneală de a dărâma locaşuri de cult); au tolerat în biserică proroci mincinoşi; s-au crezut bogați în Dumnezeu, dar s-au îmbogățit pe ascuns

şi pe față cu cele trecătoare şi, aşa, faptele lor n-au mai fost depline în fața lui Dumnezeu, iar ei au devenit căldicei, zicând că au de toate şi nimic nu le mai trebuie, şi, din căldicei, s-au răcit de-a binelea şi s-au întors de la învățătura primită întâi.

Dar s-au găsit, în decursul vremii, şi creştini curați, ascunşi în biserica al cărei episcop era *„mort"* pentru Dumnezeu; şi acestora le-a pregătit Domnul haine albe, de biruință *(v. Apocalipsa, 3/4,5)* şi i-a scris în Cartea Vieții.

O singură Biserică şi un singur episcop au rămas până la sfârşit pe placul lui Dumnezeu. De aceea, Domnul i-a proorocit acestei Biserici un nume nou: Noul Ierusalim, *(v. Apocalipsa, 21/2)* în care va sălăşlui Însuşi Domnul, cu numele Său cel nou: *Cuvântul lui Dumnezeu (v. Apocalipsa, 19/3).*

CREŞTEREA ŞI DESCREŞTEREA BISERICII UNIVERSALE

„...Biserica Mea a tot căzut, de la începutul ei şi până azi, prin mâna lui Antichrist, cel ce a stat în numele Meu peste biserică, chinuindu-i pe sfinţi şi punându-le mâna la gură ca să nu Mă mărturisească în trupul lor de sfinţi ai Mei, căci Antichrist e gelos pe sfinţii Mei."

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 octombrie 1998)

La început, biserica era una: sfântă, sobornicească şi apostolească. Sfântă era, căci primise peste ea pe Duhul Sfânt şi stătea în acest Duh şi Duhul lucra prin ea şi peste slujitorii ei. Sobornicească era, pentru că trăia în duh de biserică, în care fiecare se făcea celorlalţi slujitor, şi nimeni nu era stăpân, căci capul bisericii era Hristos. Apostolească era, pentru că Îl urma pe Hristos, prin duhul proorociei şi al pocăinţei *(v. I Corinteni, 14/29,32,39)*.

Apostolii mergeau prin cetăţi şi rânduiau peste ele episcopi şi preoţi, care lucrau cu harismele Duhului Sfânt; fie ca vindecători, fie ca grăitori în limbi sau ca tălmăcitori, fie ca evanghelişti, fie ca păstori şi învăţători *(v. Efeseni, 4/11)*. Biserica era întreagă, căci păstra întru sine cu mare grijă, pentru a nu fi vătămate în vreun fel, toate mădularele ei; pentru că biserica, fără mădulare nu mai există. Vom vedea mai încolo că, ajunsă în era modernă, biserica se va dispensa cu superbie, de duhul de prooroc, călăuzindu-se de acum singură, fără a-L mai consulta pe Dumnezeu, Cel grăitor prin prooroci. Este acea stare în care ajunsese cândva şi Saul, părăsit de lucrarea tainică a cerului, care nu-i mai grăia nici în vis, nici prin Urim, nici prin prooroci *(v. I Regi, 28/6)*.

Prigoanele n-au întârziat să apară, aşa cum fusese proorocit. Trei sute de ani, bisericile au suferit cele mai aprige lovituri. Dar credinţa s-a şlefuit prin jertfă de sfinţi, ca un diamant de mare preţ. Firul ei şi firul proorociei şi firul preoţiei au rămas neştirbite, şi pe aceste fire s-au înşirat ca mărgelele oamenii plăcuţi lui Dumnezeu: martiri, prooroci, cuvioşi, episcopi, preoţi. Ei au lucrat cu iubire în ogorul Domnului, şi cu dăruire şi cu umilinţă şi cu durere, luând mereu de la Dumnezeu, şi nu de la oameni, şi hrănind mulţimile cu pâinea şi cu apa vieţii.

Edictul de la Mediolan (313 d. Hr.) a însemnat o cotitură esenţială. Libertatea credinţei ar fi trebuit să aducă întregii lumi un avânt spiritual. Din nefericire, ea a însemnat un serios recul: pe porţile bisericii, larg deschise, au năvălit nu numai cei flămânzi după adevăr, după pâinea cerească, ci şi oportunişti, creştini vopsiţi, dornici să apuce câte ceva de la mesele festive ale puternicilor zilei, deveniţi peste noapte „creştini". Ereziile s-au multiplicat exponenţial. Părinţii bisericilor au fost copleşiţi. Numai Sinoadele au reuşit întrucâtva, prin normele şi canoanele hotărâte, să stăvilească tragica risipire a omului în marea păcatelor. Fastul oficial a căpătat dimensiuni bazileice, insuportabile. Slujbele au devenit spectacole oficiale pentru împărat şi suita sa, iar bisericile, spaţii privilegiate pentru curte, demnitari şi ctitori avuţi. Omul de rând a trebuit să se mulţumească cu tot mai puţin, păstrând în inima lui nostalgia după reîntâlnirea promisă, faţă către faţă cu Dumnezeu.

Mândria din biserici a dat roade amare. La anul 1054 episcopii nu se mai pot suporta unii pe alţii şi sfâşie *„trupul lui Hristos"*. Catapeteasma bisericii se rupe în două: una rămâne la Răsărit, iar cealaltă, la Apus. Bisericile se depărtează lent, dar implacabil, una de alta, ca două corăbii navigând pe mare în direcţii opuse. Dumnezeu pedepseşte fastul bazileic al Bizanţului şi mândria Romei, lăsându-le pradă popoarelor barbare. De acum, erau reîntoarse în umilinţă, dar numai în bisericile în care se mai găsea lepădare de sine mai pâlpâia viaţa duhovnicească.

Vremurile s-au înlănţuit cu repeziciune, târând după ele obiceiuri bune şi, mai ales, rele: în Apus, reforme, inchiziţie, contrareforme, secte, iluminism, ghilotină, masonerie, ateism, industrializare, globalizare; în Răsărit, revoluţii, autocefalii, comunism, gulaguri, panslavism, persecuţii religioase. Războaiele şi pogromurile au asezonat toate vremurile. Diavolul, cel de peste tot stăpânitor al lumii acesteia, s-a învechit în rele şi îndrăzneală: spionează, adulmecă şi pipăie planurile lui Dumnezeu şi, atunci când i se îngăduie, le mai şi răstoarnă, în speranţa aducerii definitive a iadului pe pământ.

CREŞTEREA ŞI DESCREŞTEREA BISERICII ROMÂNEŞTI

„O, ortodoxie, am scos din mijlocul tău un foc, şi voi arde în el fărădelegile tale. Întoarce-te la părinții tăi cei sfinți, cei care s-au jertfit pentru tine! Întoarce-te, tu, sămânță a lui Iuda, căci Eu din această sămânță M-am ivit şi am lăsat în ea preoție şi proorocie, şi iată, nu mai este curat ce am lăsat, şi este vândut pe preț de desfrânare ce am lăsat în via Mea. [...] O, Românie, fă-te, tată, țara Mea. Românie, oare, nu vrei, tată, să fii creştină?"
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 septembrie 1995)

Ce s-a întâmplat cu biserica românească?

Biserica românească s-a născut odată cu poporul român. Alegerea geto-dacilor pentru a fi creştinați de către primul chemat dintre apostoli, Sfântul Andrei, nu este întâmplătoare. Dumnezeu a hotărât de la început poporului român un destin aparte, de născător şi izbăvitor, aşa cum Hristos a fost Născător de creştini, El Însuşi fiind Unul-Născut din Tatăl Ceresc, şi Mântuitor al întregii creații.

Poporul român este născător pentru că din citadela carpatică s-au răspândit în întreaga lume toate popoarele antichității. Gabriel Gheorghe, în „*Studii de cultură şi civilizație românească"* (Ed. Gândirea, 2001; pag. 5), demonstrează că limba română este limba primordială a Europei, o aşa-zisă *„latină vulgară",* denumită de alții limba *„indo-europeană comună"*. Ea are organicitate proprie şi rădăcini proprii, ceea ce nu întâlnim la celelalte limbi. În plus, Gabriel Gheorghe identifică în franceza veche 1300 cuvinte româneşti, plus elemente fundamentale de gramatică, demonstrând argumentat, elegant şi convingător, că… în trecut, *Franța a fost românofonă.*

Marija Gimbutas, profesoară de arheologie la Universitatea Californiei din Los Angeles (UCLA), a demonstrat, prin studii şi cercetări efectuate sub auspiciile UCLA, că numai spațiul carpatic şi unele zone pericarpatice prezintă urme arheologice de locuire de către omul străvechi; restul Europei este o imensă pată albă *(Marija Gimbutas,* „Civilizație şi cultură"*, Ed. Meridiane, 1989).*

Cercetători de la Universitatea din Cambridge (citați de Gabriel Gheorghe în aceeaşi lucrare, la pag. 26-29), plasează sub numele India Veche zona originară a Arienilor primitivi, delimitată la est, de Carpați; la sud, de Balcani; la vest, de Alpii Austrieci, şi la nord, de Carpații Păduroşi.

Un argument simplu şi de bun simț sprijină această teorie, din perspectiva elementului etnic. Etnicii români se mai află răspândiți şi în zilele noastre pe o rază de sute de kilometri în jurul Carpaților, ajungând, spre răsărit, dincolo de Nistru, iar spre sud şi sud-vest, până *„în Grecia (mai ales Tesalia şi Epir, în număr de circa 150000; în Albania, mai ales în Myzege, în număr de circa 65000; în Iugoslavia, mai ales în Macedonia, în jurul Bitoliei, în număr de circa 100000, şi în Bulgaria, răspândiți în multe sate, în număr de circa 40000; [...] câteva mii de persoane în zona de nord-est a Salonicului, în jurul orăşelului Nanta [...] şi de grupuri de emigranți în Dobrogea şi în Asia Mică [...]; în Istria, într-un teritoriu foarte mic în jurul muntelui Ucka, nu departe de Fiume (Rjeka), şi care a aparținut Italiei între 1918 şi 1945"* (citat din cartea *„Originile limbilor neolatine",* de Carlo Taglavini, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, 1977, pag. 288-290). Taglavini constată că cele patru dialecte româneşti, numite de el dacoromâna, macedoromâna sau aromâna, meglenoromâna sau meglenita şi istroromâna, deşi suficient de individualizate pentru a face dificilă înțelegerea reciprocă, *„prezintă, totuşi, multe caracteristici comune care se datorează inovațiilor protoromâne. Ele provin din perioada în care strămoşii românilor se găseau încă uniți într-o regiune mai mult sau mai puțin vastă [...]."* (C. Taglavini, op. cit., pag. 292).

Taglavini se bazează pe supoziția că această dispersie geografică, a vorbitorilor protoromânei, este ulterioară, fără a avea pretenția că a descoperit *„rezolvarea complicatei probleme a originii românilor sau, mai bine zis, a locului de formare a limbii române"* (C. Taglavini, op. cit., pag. 292). Noi suntem convinşi însă că descoperirile Marijei Gimbutas sunt suficient de credibile pentru a considera că nu a fost vorba de nici o dispersie; elementul autohton protoromân a existat, în această zonă întinsă, încă de la început. Pe parcurs, invaziile popoarelor migratoare i-au slăbit şi i-au fărâmițat pe strămoşii românilor, apărând şi inevitabilele modificări dialectale.

Avansând o ipoteză şi mai radicală, care stă în atenția ultimelor preocupări ale oamenilor de ştiință din domeniu, Gabriel Gheorghe *(op. cit., pag. 33)* afirmă: *„Toată lumea ştiințifică priveşte spațiul carpatic ca punctul de unde a început civilizația"*.

Această constatare a cercetătorilor este confirmată de *Cuvântul lui Dumnezeu,* care face (şi dezvoltă în mai multe rânduri) dezvăluirea tainei

că pământul românesc a fost primul ieşit de sub ape, după potop, iar limba română este cea în care a vorbit de la început Dumnezeu cu omul: *„Şi s-a făcut tăria cerului şi a despărţit apele de dedesubtul tăriei şi de deasupra tăriei, şi tăria ai numit-o cer. Şi ai zis să se adune apele de sub cer la un loc şi să se ivească uscatul; şi s-a ivit, şi l-ai numit pământ. Iar când uscatul s-a ivit din apă, primul uscat a fost pământul României, primul ieşit din apă, şi din el ai luat pământ când l-ai făcut pe om. Şi i-ai zidit omului o grădină spre răsărit şi l-ai aşezat în ea şi ai numit fericire grădina aceea, fericirea omului ai numit-o, grădina fericirii, precum omul are casă şi grădină. Când Noe a dat drumul porumbelului ca să aducă semnul împăcării, ramura de măslin, tot aşa a fost. Pământul acesta a fost primul uscat care s-a ivit din apă, după ce a trecut potopul cu apă, prima oază verde a fost, şi din ea a rupt porumbelul ramura verde şi a zburat cu ea la Noe."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Sfântului Andrei, 30 noiembrie/13 decembrie 1996).

Pentru cei care consideră neobişnuită apariţia ramurii de măslin pe pământul românesc, punând astfel la îndoială credibilitatea *Cuvântului lui Dumnezeu,* le reamintim consideraţiile anterioare, care arată existenţa prelungită, de peste două milenii, a unui puternic nucleu românesc, numit, pentru considerente distinctive, *aromân* sau *macedoromân,* pe teritoriul actual al Greciei, care coboară adânc în peninsulă, de la Ohrida, Păpădia, Oşani, Livezi, Fetiţa, Florina, Lunca, Costreşti (care sunt situate aproximativ pe aceeaşi paralelă cu Salonicul), până aproape de Ianina, de Larisa şi de Volos, acestea din urmă fiind situate aproximativ pe o paralelă care străbate şi insula Corfu. Despre masiva prezenţă românească la sud de Dunăre (care face posibil un leagăn al poporului român pe un areal care nouă, celor de astăzi, ni se pare neobişnuit şi incredibil de mare), vorbeşte documentat tot Taglavini în opera sa: *„Dintre filologii români, numai ALEXANDRU PHILLIPIDE (1859-1933) a susţinut, în opera sa fundamentală* Originea românilor *(Iaşi, 1925-1928), originea cu precădere sud-dunăreană a poporului român. Fără să nege existenţa unor resturi de populaţie romană la nordul Dunării, majoritatea filologilor străini recunosc că locul de formare al limbii române trebuie să fie stabilit aproximativ în ţinuturile sud-vestice limitrofe la nord şi la sud de Dunăre."* (Carlo Taglavini, op. cit., pag. 299-300).

Dumnezeu dezvăluie în *Cuvântul* Său motivaţia pentru care El acordă o constantă preeminenţă limbii române: *„Se miră o lume întreagă de ce vorbesc Eu aşa cu tine. O, nici o limbă omenească nu-i mai dulce ca limba românului, iar Eu te îndulcesc cu dulceaţa ei, căci taină mare îţi*

spun: când Dumnezeu a făcut cerul şi pământul, văzutele şi nevăzutele şi pe om, graiul gurii lui Dumnezeu a fost graiul românului de azi." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 23 martie/5 aprilie 1998).

Spre deosebire de celelalte popoare, creştinate cu multe sute de ani mai târziu, poporul român a beneficiat de educaţie creştină încă *„din leagăn"*. Descoperirile arheologice de la Niculiţel, Biertan ş.a. ilustrează o vreme înfloritoare a bisericii în perioada antică. Este de presupus că tocmai această îndelungată perioadă de dezvoltare liberă a conturat caracterul deosebit al omului simplu, ţăranul român, care are blândeţe, umilinţă, căldură, înţelepciune, ospitalitate, dăruire de sine, patriotism dus până la jertfire, statornicie, recunoştinţă; dar mai presus de toate acestea, o sinceră şi puternică iubire de Dumnezeu.

Prin ţăranul român, credincios lui Dumnezeu şi devotat ţării sale, Dumnezeu a păstrat firul întreg al harului Său, de la capăt la capăt. Fiecare familie de ţărani era o biserică. Fiecare sat era şi el o biserică. Ţara întreagă în care locuiau români, era şi ea o biserică. La început, toţi erau drepţi şi sfinţi, căci erau cumpătaţi şi jertfitori. Nu era nevoie de o instituţie a bisericii, căci Capul era Hristos, creştinii erau mădularele trupului, iar trupul era biserica.

Mai târziu, peste o mie de ani, au apărut, inevitabil, comportamente mimetice, prin contaminare de la popoarele din jur. S-au consemnat, în istorie, *„descălecări"*. Apoi au apărut voievodate. Ţăranul român s-a supus de bunăvoie şi domnului ţării, aşa cum fusese supus până atunci numai lui Dumnezeu. Domnitorul şi-a adunat curteni. I-a boierit pe cei dragi lui şi le-a dat moşii. A chemat vlădici de peste hotare şi a înfiinţat mitropolii. Încet-încet i-a adus pe români în *„rândul lumii"*. Ţăranul român, bun şi blând, s-a supus. Au fost şi domni buni (mai puţini), şi răi (mai mulţi). Au fost şi boieri buni (şi mai puţini), şi boieri răi (şi mai mulţi). Adesea, aceştia se încăierau pentru domnie şi erau numiţi *„haini"*. Au apărut nedreptăţi şi dureri între fraţi. S-a ucis, s-a înjunghiat, s-a otrăvit, s-au scos ochi, s-au tăiat mâini, s-au scurtat de capete, de multe ori *„fără de giudeţu",* cum consemnează, cu obidă, cronicarii. Deşi zdruncinată, credinţa omului simplu a supravieţuit. Preotul a fost mereu lângă el, îmbrăcat la fel, vorbind la fel, trăind la fel, mereu gata să dea îndemnuri ziditoare de suflet, iar în crăpăturile munţilor, păstraţi pentru zile grele, se nevoiau sihaştri prooroci, care ţineau aprinsă făclia duhului proorociei peste biserică. Aşa a trecut biserica prin vicisitudinile vremurilor. Ajunsă în timpurile moderne, ea nu mai putea să scape de asalturile celui viclean, care se învechise în rele. Acesta, după ce mereu s-a străduit, fără

prea mare izbândă, să o corupă şi să o subjuge patimilor mundane, simţea că i-a venit apa la moară. Lumea se emancipase, şi acum se băga singură, ba din prostie, ba din curiozitate, sub jugul celui viclean. Biserica a ajuns într-o situaţie foarte grea, după ce avusese o contribuţie hotărâtoare în promovarea limbii române şi a culturii, educând în spiritul tradiţiei creştine generaţie după generaţie.

După unirea Principatelor Române, din 1859, domnitorul Cuza a impus o serie de reforme în biserică, multe dintre ele de-a dreptul contradictorii. Anul 1864 a însemnat un an de cotitură, în care biserica a primit grele lovituri din partea dregătorilor laici ai ţării. Facultatea de Teologie, înfiinţată în 1860, este desfiinţată în 1864. Tot în 1864, prin *„Legea instrucţiunii publice“,* seminariile treceau în *„grija“* statului. Şi tot atunci, prin *„Legea comunală“,* întocmirea şi evidenţa actelor de stare civilă au fost trecute pe seama primăriilor. Certificatul de botez devenea un petic de hârtie, iar căsătoriile aveau parte, de acum, de două ceremonii pentru acelaşi eveniment: una la primărie, şi alta, la biserică. Nimeni n-a tresărit, întrebându-se cu candoare: oare, te poţi căsători de două ori cu aceeaşi logodnică (o dată în faţa primarului, şi altă dată în faţa preotului)? Căci de căsătorie în faţa lui Dumnezeu nu poate fi vorba. Dacă ar fi fost în faţa lui Dumnezeu, oamenii s-ar fi temut s-o mute la primărie.

Se subînţelege că delicata problemă a divorţurilor, pe care probabil că biserica o ţinuse până atunci bine strunită în frâu, a trecut din competenţa dicasteriilor (tribunalele bisericeşti), în seama tribunalelor civile. Bomba cu efect întârziat a fost însă Decretul de reglementare a monahismului. Acesta prevedea condiţia că numai cei cu studii teologice şi cu *„vocaţie“* mai puteau fi călugăriţi. Ca excepţie, din rândul celorlalţi creştini puteau fi călugăriţi numai bătrâni de peste 60 de ani şi femei în vârstă de cel puţin 50 de ani; dar şi aceştia, numai cu anumite formalităţi birocratice.

La 3 decembrie 1864, s-a promulgat Legea pentru înfiinţarea unei autorităţi sinodale, prin care se urmărea, de fapt, proclamarea independenţei bisericii româneşti, faţă de Patriarhia de Constantinopol, iar Sinodul apărea ca o necesitate consecutivă obţinerii autocefaliei. Sinodul s-a întrunit în trei rânduri, în anii 1865, 1867 şi 1869, fără a-şi putea impune autoritatea, fiind boicotat încă de la început chiar de către unii din membrii săi. Hotărârile Sinodului nu s-au aplicat, iar *„independenţa“* bisericii n-a fost recunoscută de Patriarhia Ecumenică, fiind percepută cu iritare, ca o mişcare schismatică. Între slujitorii bisericii au apărut tulburări pricinuite de poziţia fermă, tradiţionalistă, a unor episcopi şi preoţi care erau credincioşi canoanelor

bisericeşti. Istoria consemnează aceste tulburări pricinuite de legile lui Cuza, sub numele de *„lupta pentru canonicitate“*.

Nu se poate cuantifica exact rolul Masoneriei în aceste evenimente, deşi s-au făcut adesea unele speculaţii pe această temă. Chiar influentul Kogălniceanu, unul dintre sfetnicii apropiaţi ai lui Cuza, este revendicat de Masonerie ca *„frate mason“*. Cert este că instituţionalizarea forţată a bisericii, cerută, mai degrabă, de ambiţii politice decât de o necesitate reală a poporului român creştin, nu putea să nu lase răni adânci în fiinţa bisericii. Orice instituţionalizare, de orice fel, are ca prim efect limitarea, subjugarea, demoralizarea până la anihilare a iniţiativei particulare.

Pe vremuri, orice creştin animat de gândul dăruirii totale pentru Dumnezeu, se putea retrage în pustie sau în munţi. Înfigea în pământ o cruce şi ridica, apoi, acolo un schit, fără nici o aprobare de la stăpânire. Lângă el venea alt creştin, şi apoi altul, iar apoi un preot misionar, şi aşa se forma o obşte de fraţi întru Hristos, iar apoi o mănăstire în toată rânduiala cerută de Sfânta Tradiţie. Asemenea primilor apostoli, oameni simpli, aleşi de Mântuitorul Hristos dintre pescari fără carte, dar cu duh jertfitor de sine, aceştia nu se împiedicau în lipsa studiilor înalte sau a actelor de proprietate asupra pământului. Ei ştiau şi credeau că învăţătură vor primi de la Duhul Sfânt, iar pământul pe care zidiseră o nouă biserică, o *„Biserică Locală“,* este al lui Dumnezeu, cât timp este curat, nespurcat de om. Instituţionalizarea însă obliga la aprobări, supravegheri, controale, nu numai de la stăpânirea laică, dar şi de la cea religioasă; şi aşa se putea ajunge până la situaţia aparent justificată, dar întru totul absurdă, de a fi dărâmat un lăcaş de cult, zidit de nişte entuziaşti fără autorizaţie. Aceasta nu este o simplă supoziţie răutăcioasă, ci se întâmplă până şi astăzi, sub ochii noştri. Din ziarul *„România Liberă“* din 3 decembrie 2005 aflăm că: *„Părintele Boian Alexandrovici, paroh al bisericii din Mălăiniţa, Serbia, subordonată canonic Bisericii Ortodoxe Române, a fost dat în judecată la Procuratura din Negotin, cu termen în 12 decembrie 2005, pentru că a construit prima biserică românească din Valea Timocului, după căderea regimului Miloşevici, sfinţită de episcopul român Daniil Partoşanu, la începutul anului. Deşi lăcaşul a fost ridicat în grădina casei sale, preotul Boian este acuzat că a construit fără autorizaţie şi, prin urmare, biserica trebuie dărâmată“*. Şi toate acestea în numele unei aşa-zise *„ordini“* sau *„rânduieli“* sau *„ascultări“* de stăpânirile cele mai înalte, aşa cum, ce-i drept, învaţă chiar Biblia *(v. Romani, 13/1)*. Dar acolo este vorba de obligaţii în probleme laice, nu bisericeşti. Amestecarea intenţionată a lumii, cu corpul ecleziastic, în obligaţii şi drepturi, nu putea duce decât la

confuzie şi derapări grave de la obligațiile firești. Răsturnând ordinea firească a lucrurilor, moştenită de la domnitorii români care se lăsau unşi de către mitropolit, Cuza a decis să-l *„ungă“* el pe mitropolitul Nifon al Ungro-Vlahiei, acordându-i titlul de *„primat al României“*. Procedura fiind arbitrară, Cuza ar fi putut să aleagă oricare alt titlu, evitând astfel orice asociere răutăcioasă care ar face trimitere la biologie. Putea tot aşa de bine să-l facă pe Nifon *„patriarh“, „papă“* sau *„catolicos“,* titluri care se întâlnesc şi astăzi în unele biserici ortodoxe. Este ştiut că promovările pe linie ierarhică, inclusiv în grade administrative (care, în fond, creează responsabilități sporite în biserică), nu pot fi făcute, decât de către Dumnezeu, prin unşii Săi. Episcopii țării ar fi putut, aşadar, să aleagă singuri, cu asistența nevăzută şi harul Sfântului Duh, un *„primat“,* sau un *„patriarh“,* sau oricum ar fi voit ei să-i zică întâi-stătătorului bisericii.

Încurajat de succes, Cuza a mers mai departe. Înlocuirea vechilor rânduieli canonice de alegere a ierarhilor, prin noua procedură de numire a lor de către conducătorul statului, s-a generalizat la 11 mai 1865, prin promulgarea *Legii pentru numirea de mitropoliți şi episcopi eparhioți în România.* Aceştia urmau să fie numiți direct de domn, la recomandarea Consiliului de Miniştri. Amestecul brutal al dregătorilor atei, în treburile interne ale bisericii, a stârnit nemulțumiri şi proteste în rândul clerului şi al credincioşilor, dar acestea n-au fost luate în seamă. În *„lupta pentru canonicitate“,* biserica a fost învinsă. Promovarea episcopilor nu se mai făcea, de acum, pe merite personale, de către biserica însăşi, ci se făcea din exterior, de către o autoritate civilă, lipsită de harul Sfântului Duh. Astfel s-a rupt firul din uns în uns, păstrat până atunci cu sfințenie, de către episcopii bisericii, aproape 2000 de ani. Omul bisericii se vedea, dintr-o dată, gol, despărțit de Dumnezeu, aşa cum fusese cândva şi strămoşul său Adam. De aceea, el a dat să-şi acopere ruşinea nu cu sfințenie, ci cu viclenie: *„Ți-e ruşine cu goliciunea ta şi ți-e greu să te pregăteşti în sfințenie, omule al bisericii lumii, că al Domnului nu vrei să fii. Ți-e ruşine să-ți pierzi scaunul pe care stai fără de chemarea Mea. Cine te-a ales pe tine să slujeşti pe Dumnezeu? [...] O, şirul unşilor din uns în uns s-a rupt de multe ori, şi tu duci cu vorba pe om ca să creadă omul că eşti unsul Meu, că eşti alesul Meu, şi să-ți dea omul zeciuială, şi iată, tu o cheltui pe pofte, aşa cum făcea şi Israel.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 septembrie 1995).

Şi cu câtă sfială sfântă fuseseră episcopii învățați chiar de către Sfântul Apostol Pavel, să nu-şi pună degrabă mâinile pe oricine, nici să se facă părtaşi la păcatele altora *(v. I Timotei, 5/22)*! Şi iată că de acum se

deschidea larg poarta către promovări bazate pe interese politice şi jocuri de culise, pe criterii invalide canonic, sau pur şi simplu prin simonie sau nepotism. Biserica primea o lovitură gravă, de moarte, favorizată de iresponsabilitatea infantilă a unor politicieni veleitari, din partea cercurilor reacționare masonice, care acționau prin influențe dirijate sau infiltrate în structurile laice, politice şi administrative ale țării.

O lege cu efecte discutabile a fost şi *Legea secularizării averilor mănăstireşti*, din 1863. Concepută inițial ca lege reparatorie doar pentru unele deficiențe administrative, consemnate la mănăstirile închinate (care depindeau direct de Sfântul Munte Athos, de Muntele Sinai sau de patriarhiile din Constantinopol, Alexandria, Antiohia şi Ierusalim), această lege a fost promulgată într-o formă prin care se secularizau *toate* averile mănăstireşti: şi a celor închinate, şi a celor neînchinate. Mănăstirile româneşti primeau o grea lovitură, fiind jefuite de proprietățile lor şi, deci, forțate prin această lege să înlocuiască autoadministrarea, susținută până atunci prin munca pământului, cu mila publică.

Constituirea Sfântului Sinod al bisericii autocefale româneşti a avut loc în anul 1872, printr-o lege organică, lege care i-a *„confirmat“,* totodată, pe toți episcopii decretați anterior, în mod necanonic, de către Cuza. Acest aranjament de culise avea ca scop să dea o aparență de legalitate acestor numiri, ca şi când episcopii respectivi, promovați în treaptă în mod fraudulos, ar fi fost şi ei votați. Această neputință de a repara o greşeală anterioară, va atârna greu în viața bisericii, prin consecințele ei, chiar dacă se promitea că *„de acum încolo greşeala nu se va mai repeta“*, adică episcopii vor fi de acum aleşi, şi nu numiți, ca mai înainte. Păstrarea episcopilor necanonici, numiți abuziv de Cuza, va inocula în biserică o stare de necanonicitate perpetuă, prin hirotoniile pe care, fără îndoială, le vor fi făcut aceştia în eparhiile în care au funcționat, hirotonii care deveneau automat şi ele necanonice. Aşa a apărut discontinuitatea cu începuturile bisericii, care lucraseră mereu *„din uns în uns“*. Putem afirma fără greş că anul schismatic 1864 este anul rupturii acestui fir care lega în biserică pământul cu cerul. Iar aceste discontinuități care au urmat îndată, vor fi antrenat, evident, alte stângăcii, alte greşeli ale bisericii şi alte rupturi, acolo unde slujitorul bisericii va fi lipsit de şoapta tainică, lămuritoare şi sprijinitoare, a Duhului Sfânt. *„Părutu-S-a Duhului Sfânt şi nouă…“* vor mai rosti aceştia în multe locuri şi împrejurări; iar în ceea ce-i priveşte pe ei (şi doar atât!), cu dreptate au zis ce au zis, căci ce au hotărât a rămas doar o părere personală de a lor. Cât despre Duhul Sfânt… au uitat, se pare, că El suflă unde voieşte *(v. Ev. Ioan, 3/8),* iar cei învățați de Duhul

Sfânt cunosc (sunt siguri pe ei, nu li se pare) cele dăruite lor de către Dumnezeu *(v. I Corinteni, 2/12).* Cum să I Se pară Duhului Sfânt, de vreme ce El este Adevărul? Adevărul este exact, matematic, nu părelnic. El este absolut, deci este *la* Dumnezeu şi este *chiar* Dumnezeu. Nu cu impresii şovăielnice se conduce creştinătatea. O traducere mai fericită a versetului de la *Faptele Apostolilor,* capitolul 15, versetul 28, găsim în Noul Testament de la Alba Iulia (Bălgrad): *„Că plăcu Duhului Sfânt şi noauă…“*. Chiar şi traducerea din 1936 a Sfintei Scripturi este mai aproape de adevăr: *„Căci Sfântul Duh şi noi am găsit cu cale...“*. Desigur că biserica a avut în continuare alți episcopi și preoți canonici integri, vrednici de toată isprava. Dumnezeu n-a părăsit niciodată Biserica Sa, nici măcar când ea I-a întors spatele.

În 1882, se înființează Biserica Ortodoxă Română (B.O.R.), printr-un act sinodal, care-i proclamă autocefalia. Aceasta este însă recunoscută abia la 25 aprilie 1885 de către Patriarhia Ecumenică. Trei ani de funcționare ilegală, schismatică – altă pată în istoria bisericii... Abia de la această dată putem vorbi despre existența oficială a instituției moderne, autocefale, a bisericii românești. Visul politicienilor (acela de a nu mai avea cap pe Hristos, prin locțiitorul Lui de la Constantinopol, ci un cap pământean) se împlinise: biserica era, de acum, autocefală, adică de capul ei.

„Unde nu-i cap, vai de picioare!“, zice un proverb românesc. Lipsa de experiență și slăbirea lucrării Duhului în biserică, prin promovarea frauduloasă de ierarhi necanonici, au facilitat tinerei instituții bisericești să facă noi greșeli, care au lovit în trupul bisericii, în creștinul practicant de rând.

În 1881, s-a înființat Facultatea de Teologie. Prost administrată, a trebuit să fie închisă peste numai doi ani. În 1883, dregătorii țării forțează adoptarea *Legii clerului mirean şi a seminariilor*. Preoții devin salariați la stat, ca oricare alți slujbași, încurajându-se astfel formalismul, superficialitatea şi delăsarea, care înlocuiau vocația jertfitoare, specifică şi atât de necesară misiunii preoțești. Seminariile rămâneau în continuare în *„grija“* statului, fiind desființate seminariile de gradul I, cu câte 4 clase, din eparhiile de Buzău, Huşi şi Galați, iar cele din Episcopiile de Râmnic, Argeş şi Roman au fost retrogradate ca *„seminarii inferioare, cu 3 clase“*. La acestea se adăugau cele două seminarii de 8 clase, zise *„superioare“,* din București şi Iaşi, precum şi Seminarul Nifon (singurul întreținut din venituri proprii).

La 6 mai 1925, s-a promulgat *Statutul de organizare a Bisericii Ortodoxe Române.* Aşa s-a născut B.O.R.:

– din temelia zidită de ambițiile unor politicieni mărunți, aventurieri, ajunşi peste noapte prea mari pentru puterea lor de discernământ (unul l-am numit mai înainte: Cuza Vodă);

– din dorința infatuată a bisericii de a fi *„independentă“* cu orice preț, dorință inoculată cu dibăcie de tentaculele subterane ale masoneriei, care viza spargerea unității Ortodoxiei;

– din prosteasca dorință de modernizare, de a fi *„în rândul lumii“,* chiar dacă prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu *(v. Iacov, 4/4);*

– prin călcarea nonşalantă a canoanelor şi a obiceiurilor pământului;

– prin ruperea firului celor unşi, aceasta fiind şi cea mai gravă lucrătură demonică din biserică.

De aceea putem spune fără nici o reținere, indiferent de meritele mai mici sau mai mari sau uriaşe, pe care le va fi avut ulterior, că Biserica Ortodoxă Română s-a născut din dorința unilaterală a omului îngâmfat, care nu L-a mai întrebat şi pe Dumnezeu înainte de a-şi transpune în viață gândurile. Ea s-a constituit de la început în forță, ca o structură instituțională revoluționară, modernă, independentă, dar în acelaşi timp schismatică şi necanonică (deci, ilegală), contribuind la spargerea unității de monolit a Ortodoxiei răsăritene. În aspirația la modernitate cu orice preț, ea a rupt firul unşilor ei, păstrat de veacuri prin strămoşi cu frică şi sfințenie, creând astfel premisele altor greşeli grave, care nu vor întârzia să apară.

De altfel, masoneria putea să jubileze şi pentru nesperata izbândă formală, de suprafață, dar nu lipsită de importanță, de a elimina cuvântul *„creştin“* din titulatura bisericii. Firesc era ca, aliniată la modernism, biserica românească să fie net delimitată în peisajul ce va fi numit mai târziu, nu fără tâlc, *„Oameni şi Religii“*. S-ar fi cuvenit o denumire de genul *„Biserica Creştin-Ortodoxă Română“,* dar asta însemna prea mult pentru nişte legiuitori limitați şi obedienți curentului vremii. Creştinismul adevărat trebuia să subziste mai departe ascuns, fără paradă, aşa cum o făcuse şi până atunci. Instituția bisericii însă, orbită de infatuare, se măgulea singură, numindu-se pe sine în *„Actul de înființare a Patriarhiei Române“,* din 4 februarie 1925, *„o putere ortodoxă de mâna întâi în Orientul creştin“*. Lauda de sine…

NAVIGÂND FĂRĂ CÂRMĂ

„O, România, iubita Mea, [...] scoală-te spre simțire cerească! [...] Nu mai sta fără Mine, că îți aduc aminte de alegerea ta la naşterea ta. S-au înmulțit câinii şi lupii în tine, şi nu erai aşa cum eşti. [...] România, nu mai ai nici un samaritean în tine. [...] România, ortodoxia Mea, nu-ți stâlci dragostea ta dintâi. Piere credința în Mine, din tine, şi omul se bizuie pe om, şi omul este lovit de om. Omul este înşelat de om, orbul este înşelat de orb, iar fariseul îşi lărgeşte veşmântul şi fărădelegea cea ascunsă.“
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 20 martie/2 aprilie 1995)

Se va vedea îndată cum şi-a folosit biserica această putere: în primul rând pentru a zdrobi orice tendință de conservatorism, manifestată la creştinii tradiționalişti pe care îi păstorea; în al doilea rând pentru a cocheta nestingherit, abordând linia ecumenismului modern, cu toate schismele ortodoxe, punând însă mai întâi, în fruntea tuturor, schisma papistaşă, până la încălcarea grosolană a canoanelor care interziceau categoric orice părtăşie cu acestea (Ex.: Canonul 45 Apostolic, Canonul 33 Laodiceea, încălcate de Biserica Ortodoxă Română în mai multe rânduri).

Spuneam că, odată ce a fost rupt firul celor unşi, şi odată ce a fost tăiat capul cel ceresc şi înlocuit cu unul de lut, pământesc, instituția bisericii nu putea să nu facă grave greşeli. Între anii 1925 şi 1930, patriarhul Miron Cristea a fost unul dintre regenții regelui Mihai I de România. În 1938, el a devenit prim-ministru, poziție deținută până în 1939. Amestecul întâi-stătătorului bisericii în politică, şi încă într-o asemenea măsură şi la un nivel atât de înalt, nu putea rămâne neinterpretat de către cei interesați ca fiind o nouă perspectivă, care orienta biserica şi slujitorii ei spre preocupări tot mai mult lumeşti şi tot mai puțin cereşti. Poate un patriarh să aibă doi stăpâni – şi pe Dumnezeu, şi pe om? Mai poate fi el echidistant față de cei pe care îi păstoreşte? Mai este el apostol al lui Hristos?

Cochetăria cu statul ateu şi laic a dus la acceptarea fără replică a Concordatului cu Vaticanul, din anul 1927, care punea Biserica Ortodoxă Română într-o stare de vădită inferioritate față de cultul catolic. Voci singulare, ca aceea a mitropolitului Nicolae Bălan al Ardealului, care au

îndrăznit să critice prin discursuri Concordatul, au fost ignorate de senatorii vremii, cu zâmbetul superiorității pe buze. Să remarcăm că pe atunci, patriarhul mai era şi regent! Mai mult, parlamentarii au promovat, în 1928, *„Legea pentru regimul general al cultelor“,* care întărea regimul de inferioritate a creştinilor din Biserica Ortodoxă Română, în special față de creştinii de alte confesiuni din Ardeal. S-au creat premisele unor migrații masive a creştinilor ortodocşi la confesiunile catolică şi reformată, unele sate româneşti fiind, apoi, lent şi metodic, în întregime maghiarizate.

Încă o dată Biserica Ortodoxă Română şi patriarhul ei polivalent, înhămați la aceeaşi căruță cu statul ateu, s-au trezit în brațe cu roadele acre şi amare ale politicii lor infantile.

GHILOTINAREA CALENDARULUI RELIGIOS

„Şi va grăi cuvinte de defăimare împotriva Celui Preaînalt şi va asupri pe sfinţii Celui Preaînalt, şi îşi va pune în gând să schimbe sărbătorile şi legea...“

(Daniel, 7/25)

În anul 1924, o nouă concesie din partea Bisericii Ortodoxe Române, făcută statului ateu – schimbarea calendarului religios – a creat grave tulburări, nu numai de conştiinţă şi de cult, ci şi în viaţa creştinilor. Îndată după reforma gregoriană a calendarului, făcută la 1582, în Biserica de Apus, aceasta a fost vehement contestată de ortodocşi, în mod repetat, la sinoadele din 1583, 1593, 1595 şi 1642 (la Iaşi). Sinodul din 1583 chiar anatemizează pe stricătorii de obiceiuri ale Bisericii lui Hristos: *„Cei ce nu urmează obiceiurile Bisericii lui Hristos, după cum cele 7 Sfinte Sinoade de toată lumea au aşezat, şi Sfintele Paşti şi Calendarul bine legiuindu-se ca să le urmăm neschimbate, şi voieşte a urma Pascalia nouă şi Calendarul Papei Grigorie şi a acelor fără de Dumnezeu astronomi [...] să aibă Anatema şi afară din Biserica lui Hristos şi de adunarea celor credincioşi să fie!“*.

Cu toate acestea, la începutul secolului al XX-lea, statele laice ale popoarelor ortodoxe au trecut treptat la reforma calendarului civil, adoptând stilul nou, al bisericii catolice, iar apoi au făcut presiuni asupra bisericilor subordonate, de a schimba şi ele calendarul religios. În acest context, în anul 1923 s-au întrunit la Istanbul şase episcopi şi un arhimandrit, asistaţi de doi laici, într-un aşa-numit *„Congres Pan-Ortodox“,* destinat *„legiferării“* unui nou calendar pentru uzul bisericii ortodoxe. Dincolo de ridicolul acestei denumiri cu care şi-au autointitulat adunătura *„cei 7 magnifici“,* precum şi de faptul că autoritatea lor ca nivel de reprezentare era cel puţin îndoielnică, trebuie reţinut faptul că mai mult de jumătate din bisericile locale ortodoxe nu au fost reprezentate: patriarhatele Alexandriei, Antiohiei şi Ierusalimului, Biserica Rusă, Biserica Bulgară şi Arhiepiscopia Sinaiului au refuzat să trimită delegaţi. România a fost reprezentată la un nivel submediocru, de arhimandritul Iuliu Scriban.

Astfel, se consemnează în istoria Bisericii Ortodoxe Universale o răsturnare de valori fără precedent: pentru prima dată organul general

legislativ (Sinodul) a fost ocultat de un aşa-zis *„Congres Pan-Ortodox“* (consemnat de unii istorici şi cu numele alternativ de *„Conferinţă“*), în fapt el fiind o banală întâlnire particulară a unor clerici care au discutat despre problemele vremii respective, printre care şi oportunitatea schimbării calendarului.

Ideile *„ecumenismului“* modern începuseră să tulbure minţile ierarhilor de la Constantinopol încă din anul 1902, când patriarhul Ioachim al III-lea trimitea o enciclică patriarhală şi sinodală, care aborda în preambul, citäm: *„problema unui calendar comun, despre care deja se vorbeşte şi se scrie de o vreme încoace“*. Din textul citat, transpare o anumită orientare, un semnal pe care lumea laică îl flutura, deja, prin faţa ochilor bisericilor ortodoxe.

Începutul trădării fătişe a Constantinopolului şi al colaboraţionismului oficial dintre ierarhii ortodocşi şi conducătorii mişcărilor ecumenice, orientat spre unirea cu erezia ecumenică, are loc însă la anul 1920, când locţiitorul de patriarh, mitropolitul Dorotei de Brussa, trimite o enciclică adresată tuturor bisericilor creştine (inclusiv celor heterodoxe, pe care el le consideră *„Biserici-Surori“*!), şi în care el pledează pentru renunţarea la neîncrederea reciprocă şi pentru dragoste între biserici. Însă primul punct dintre detaliile enciclicei este *„Acceptatea unui calendar comun pentru sărbătorirea marilor praznice creştine în aceeaşi zi de către toate Bisericile“*.

Consecinţele nefaste ale acelei reprezentări amputate a ortodoxiei la *„Congresul celor 7“* din anul 1923, s-au înlănţuit cu repeziciune. Participanţii au adoptat o serie de măsuri necanonice, printre care *„corectarea“* calendarului iulian şi stabilirea datei Paştelui *„pe baza calculelor astronomice“*, acceptarea căsătoriei diaconilor şi preoţilor după hirotonie, acceptarea pentru clericii văduvi a celei de a doua căsătorii, relaxarea conduitei clericilor, referitoare la ţinută (păr, barbă) şi la purtarea veşmintelor preoţeşti, recomandarea ca bisericile locale să transfere sărbătorirea sfinţilor cu doxologie mare, numai în duminici, pentru ca, citäm: *„să se micşoreze numărul zilelor de sărbătoare“*.

„Şi îşi va pune în gând să schimbe sărbătorile şi legea [...].“ (Daniel, 7/25). Iată proorocia împlinită!

Cât de participativă să fi fost eventuala prezenţă (ca observator) a Duhului Sfânt, la acest simulacru de Congres, care emitea, una peste alta, decizii care contraziceau flagrant Sfânta Tradiţie şi canoanele bisericeşti? Ce legitimitate creştină poate avea acest conclav, care nu se ruşina de

numărul prea mic al participanților lui, dar era agasat de numărul *„prea mare“* de sărbători ale sfinților?

Dintre toate aceste rezoluții necanonice, bisericile locale (dar nu toate!) au adoptat una după alta schimbarea calendarului, dar s-au temut ca de foc să instituie şi Pascalia gregoriană. S-a ajuns la un paradox: de la dorința unei *„îndreptări“* a calendarului, bisericile ortodoxe s-au pomenit că folosesc, de acum, două calendare simultan: cel gregorian, pentru sărbătorile cu dată fixă, şi cel iulian, pentru cele cu dată schimbătoare, dependente de sărbătoarea Paştilor.

În România, schimbarea calendarului a însemnat sfâşierea în două a trupului bisericii – cea mai mare schismă națională din toate veacurile. Din nou, firul unşilor lui Dumnezeu s-a rupt, cei mai mulți clerici plecându-şi grumazul sub apăsarea noilor rânduieli necanonice. Tulburări grave au zgâlțâit din temelii biserica. Deşi s-a încercat mereu să se escamoteze consecințele dezastruoase ale acestei manevre, aruncându-se mereu vina asupra *„stiliştilor“,* ele nu pot fi eludate nici măcar pe departe. În primul rând, suprimarea celor 13 zile a dus la ruperea unității de duh între Biserica Cerească, triumfătoare, şi biserica pământească, luptătoare (vom vedea îndată cu cine s-a luptat ea). Sfinții serbați în ceruri, nu sunt aceiaşi cu cei *„serbați“* în aceeaşi zi pe pământ. Posturile au fost date peste cap, iar cel al Sfinților Apostoli Petru şi Pavel a fost adus până la desființare (în atari situații, instituția bisericii a fost nevoită să *„decreteze“,* din necesitate, 2-3 zile de post, ceea ce înseamnă, de fapt, un simulacru de post, un post fictiv, căci postul nu se rezumă doar la nişte abțineri trupeşti). Când biserica pământească serbează Crăciunul, cu cârnați, caltaboşi, sângerete, sarmale, cozonaci şi băuturi amețitoare, Biserica Cerească îl serbează pe Sfântul Spiridon, a cărui cinstire, după calendarul adevărat, se face cu sfială sfântă, post şi rugăciune. Această luptă (de fapt, un adevărat război), dusă de biserică împotriva sfinților, a fost câştigată însă de către satana: 13 zile de cinstire a sfinților au fost şterse din istorie printr-o singură dar iresponsabilă trăsătură de condei, adică prin acceptul bisericii de a-şi ciopârți calendarul moştenit din moşi-strămoşi. În al doilea rând, soluția însăşi, de a folosi două calendare în acelaşi an bisericesc, este stupidă şi paradoxală. Ce *„îndreptare“* poate fi aceea care promovează două adevăruri care se contrazic, dar sunt îngemănate cu forța, într-unul singur? Care mai este, atunci, adevăratul calendar? Ce rost a mai avut toată această manipulare? Rostul, acesta a fost: zgâlțâirea din temelii a Ortodoxiei.

VÂNĂTOAREA DE CREŞTINI

„...Oițele Mele, vin vremuri grele; au fost grele şi vin şi mai grele. Ştiți de ce? Că se face o vânătoare, tată, şi nu de iepuri, ori de vulpi, ori de urşi, ci de creştini. [...] Mai bine vă rugați să se termine repede cu aceşti vânători spurcați.“
(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 13/26 august 1978)

Rezistența firească a creştinilor celor mai responsabili a fost reprimată îndată, cu cea mai mare cruzime, de o monstruoasă coaliție dintre autoritățile civile atee (care au împins înainte, ca vârf de lance, poliția şi jandarmeria), şi autoritățile ecleziastice. O aprigă prigoană, ca o vânătoare de oameni, a fost declanşată împotriva celor *„încăpățânați“* şi a celor *„înapoiați la minte“,* care *„nu voiau să înțeleagă mersul vremurilor“.* Aceia dintre noi care s-au bucurat prematur, gândind că în biserica ortodoxă n-a existat vreodată inchiziție, ca în biserica catolică, se vor ruşina aflând că, în iureşul prigoanei împotriva *„calendariştilor“,* s-au înregistrat cele mai incredibile şi oribile fapte. În Grecia: mitropolitul Hrisostom al Florinei este arestat şi exilat în insula Mitilene (anul 1950); Episcopul Gherman al Cicladelor moare în urma prigoanei şi este înhumat fără slujbă şi fără preot; peste 150 de preoți *„rebeli“* la schimbarea calendarului, sunt caterisiți şi exilați în Muntele Athos, unii fiind însă întemnițați şi chiar ucişi; biserici şi mănăstiri ale *„stiliştilor“* greci au fost închise sau demolate. În Bulgaria, arhimandriții Serafim Alexiev şi Serghie Iazadjev au fost excluşi de la Academia de Teologie din Sofia, unde erau profesori, şi apoi au fost caterisiți, pentru vina de a cere oficial dreptul de a sluji după calendarul iulian. În România, prigoana a atins cote paroxistice. La 12 februarie 1926, trei monahi schimnici, pe nume Galaction, Paisie şi Veniamin, au fost arestați de jandarmi trei zile şi trei nopți, pentru vina de a fi *„calendarişti“.*

La 16 septembrie 1927, 30 de călugări pustnici au fost alungați şi fugăriți prin munți; şapte dintre ei au fost prinşi, dintre care doi, pe nume Partenie şi Gherasim, au fost bătuți de moarte.

La 4 august 1928, preoții Gheorghe Bârliba, Petrescu şi Dobrea din Crăcăoani au incitat pe jandarmi să-l aresteze pe preotul călugăr Glicherie, pe fratele călugăr Mihail şi pe creştinii Mihai Urzică, Ioan

Urzică, Vasile Valic şi Ioan Valic, legându-i cu cătuşe şi bătându-i sălbatic pe tot drumul până la Parchetul de la Piatra Neamț. Aici au stat 30 de zile arestați într-un beci insalubru, fiind mereu bătuți, schingiuiți şi batjocoriți.

În anul 1929, în satul Roznov, doi călugări, pe nume Rufim şi Ioachim, au fost denunțați de preotul satului şi, apoi, arestați de jandarmi, bătuți, tunşi şi bărbieriți, iar apoi ținuți ilegal în arest 3 luni.

La 2 februarie 1930, monahii Galaction şi Veniamin au fost prinşi de jandarmi în pădure şi ținuți, apoi, în arest trei zile, fără căldură, mâncare şi apă. În fiecare zi au fost dezbrăcați la piele, pentru aşa-zise *„controale după Sfintele Taine“*. Apoi au fost trimişi la Parchetul din Piatra Neamț.

Vânătoarea de creştini tradiționalişti, indiferent de motiv, rămâne ca o pată ruşinoasă pe obrazul bisericii, care a instigat şi a oblăduit această neobişnuită şi dureroasă linie de conduită la români.

„BISERICA-MAMĂ“ ŞI FIII RISIPITORI

„O, proorocule mincinos, cel cu multe capete şi cu steme pe ele! Iată ce ai făcut. [...] Ai călcat în picioare pe cei drepți, pe cei sfinți, şi ai pus peste tine numele Meu – zici tu. Îți dau de veste judecata cea pentru fur. Tu ai luat pacea de pe pământ. [...] Tu Mi-ai ucis sfinții, ca să fii tu al Meu. Nu i-ai ucis tu, dar i-ai dat călăilor, prin minciuna ta, prin viclenia ta, că tu ai multe capete, şi ele se întind până în cele mai întunecate, ca să nu ştie nimeni că tu eşti cel ce ucide. Tu, prin negoțul tău, ai cumpărat suflete mici şi le-ai făcut unelte ție [...].“

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 decembrie 1998)

Istoria bisericii ortodoxe din Transilvania consemnează la cumpăna dintre secolele al XVI-lea şi al XVII-lea o dureroasă dezbinare a fiilor ei. Punctul de plecare îl constituie pierderea autonomiei Transilvaniei (aflată pe atunci sub suzeranitate otomană), şi înglobarea ei în imperiul habsburgic, la anul 1688. Îndată se declanşează o țesătură de intrigi, menite să-i atragă pe creştinii ortodocşi la catolicism. Miza principală era obținerea unor avantaje pământeşti, care n-ar fi trebuit să-i atragă cu nici un chip pe ierarhii creştini. Mitropolitul Teofil a rezistat tuturor tentațiilor şi făgăduințelor, dar urmaşul său, Atanasie Anghel, s-a dovedit mai slab de înger. El s-a lăsat înşelat de promisiuni iezuite, dintre care unele nu vor fi îndeplinite niciodată. Pentru el a obținut titlul de *„episcop unit cu Roma“* şi a fost instalat în catedrala din Alba Iulia, la 14 iunie 1701. Îndată gestul său a fost contestat de către creştinii ortodocşi, iar unii protestatari au fost chiar întemnițați pentru opoziția lor fățişă. Totuşi, puterea imperială nu putea fi înfrântă cu câteva proteste izolate. În anul 1721 s-a înființat o nouă episcopie unită, la Făgăraş. Aici a fost ales la anul 1728 cel mai de seamă episcop al bisericii unite, Inochentie Micu, care confirmă deschis că motivația apropierii de Biserica Romei a fost şi rămâne pur materială: *„Eu, şi clerul meu ne-am unit sub condiția de a obține acele beneficii şi foloase de care se bucură romano-catolicii; altminteri, dacă nu ni se dau, ne-am face orice“* (citat din *„Istoria B.O.R.“* de Pr. M. Păcurariu, Ed. 1987, pag. 236).

Ciudat de sincere, dar teribil de dureroase aceste cuvinte: *„dacă nu ni se dau, ne-am face orice“*. Şi Apostolul Pavel s-ar fi făcut orice, dar cu nici un chip pentru foloase materiale, pe care, de altfel, el nu punea nici un preţ, ci s-ar fi făcut orice pentru atragerea păgânilor la Evanghelia lui Hristos: *„Căci, deşi sunt liber faţă de toţi, m-am făcut rob tuturor, ca să dobândesc pe cei mai mulţi. [...] Cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i dobândesc; tuturor toate m-am făcut, ca, în orice chip, să mântuiesc pe unii.“* (I Corinteni, 9/19-22).

Au urmat 60 de ani de frământări, înscriindu-se în istorie nenumărate forme de rezistenţă împotriva uniaţiei, care au dat noi jertfitori, unii chiar martiri pentru ortodoxie: protopopii Nicolae Pop din Balomir şi Ioan Piuariu din Sadu; preoţii Visarion Sarai, Moise Măcinic, Cosma din Deal şi Ioaneş din Galeş; ţăranii Nicolae Oprea şi Sofronie din Cioara. Îndeosebi Sofronie s-a remarcat prin dârzenia şi stăruinţa sa, prin care a reuşit să ridice la răscoală zeci de sate, care apoi au părăsit uniaţia. Ca o ripostă disproporţionată, împărăteasa Maria Tereza a trimis în Transilvania, în anul 1761, pe generalul Bukow, care a distrus cu tunurile zeci de aşezări ţărăneşti sau monahale, între care Prislopul şi Sâmbăta de Sus. Istoria B.O.R. menţionează că Bukow *„a trecut cu sila la uniaţie zeci de sate ortodoxe şi a dat uniţilor peste cinci sute de biserici ortodoxe, chiar şi în satele în care erau doar câteva familii unite“* (Pr. M. Păcurariu, op. cit., pag. 246).

Ortodoxia şi uniaţia au evoluat de atunci în paralel, iar în anul 1789 a existat chiar şi o încercare de reunire a celor două biserici româneşti ardelene, aparţinând unui grup de entuziaşti, printre care s-au evidenţiat vicarul ortodox Ioan Popovici şi protopopii uniţi Ioan Para şi Petru Maior. Ei au trimis un memoriu în acest sens, către Curtea imperială din Viena, care a rămas însă fără rezultat.

Ceea ce apare acum remarcabil este că după un secol de confruntări între ortodocşi şi uniţi a intervenit o acalmie, o stare de îngăduinţă religioasă fără precedent, care nu se explică, decât prin caracterul deosebit de tolerant al românilor, care tind, în mod natural, să se comporte unii cu alţii mai înţelept decât cei care îi conduc. Petru Maior, în *„Istoria Bisericei Românilor“,* editată la Buda, în anul 1813, consemnează la pag. 118: *„...acum nu numai nu se gonesc, nu se batjocoresc unii pe alţii, ci încă cu prietenie frăţească petrec laolaltă; ba şi la îngropăciunea morţilor şi la maslu şi întru alte tocmele duhovniceşti şi bisericeşti se adună laolaltă, cântă, slujesc împreună, fără a se sfii unii de alţii. Şi poporenii, şi cei uniţi şi cei neuniţi, fără deosebire chiamă la unele ca aceste preoţi şi neuniţi şi uniţi, numai cât preoţii nu slujesc la liturghie unul în biserica altuia, măcar*

că şi aceasta am văzut făcându-se câte odată. [...] Ce e mai mult, fără osebire se ispoveduesc uniţii mireni la preoţii neuniţi şi neuniţii la preoţii uniţi, ba şi însuşi preoţii fac aceiaşi. Pre multe locuri nici nu mai auzi acum vorbă de unire şi de neunire; numai cât pre unii îi chiamă uniţi şi pre alţii neuniţi, după felul arhiereului căruia sunt supuşi“.

În această perioadă greco-catolicii români au avut o contribuţie importantă la dezvoltarea culturii române. Lor li se datorează deschiderea primelor şcoli cu limba de predare română, afirmarea romanităţii limbii române, înlocuirea alfabetului chirilic, cu cel latin etc.

Odată cu instalarea lui Nicolae Bălan ca mitropolit al Ardealului în anul 1920, ideea unificării dintre cele două biserici se reiterează, de data aceasta într-o manieră originală: prin intenţia de desfiinţare a Bisericii Unite cu Roma (Greco-Catolică). La *Congresul biblic al preoţimii ortodoxe române din Ardeal,* din anul 1921, Nicolae Bălan îşi asumă misiunea de a nu *„da odihnă oaselor noastre pînă ce nu vom fi iarăşi una“*. Ideea desfiinţării cultului greco-catolic este de acum în mod sistematic reînnoită de către episcopul Bălan, într-o serie de cuvântări ţinute în Senatul ţării: cu ocazia discuţiilor generale asupra Constituţiei (12 martie 1923), a dezbaterilor asupra proiectului de Lege a Cultelor (27 martie 1928) şi a discuţiilor pentru ratificarea Concordatului (23 mai 1929). Totuşi, biserica greco-catolică reuşeşte să fie recunoscută ca biserică naţională, prin Constituţia din anul 1923, iar Concordatul din anul 1929, dintre statul român şi Vatican, îi conferă acelaşi statut ca şi Bisericii Ortodoxe Române.

După cel de al doilea război mondial, instalarea puterii comuniste şi sovietizarea forţată a ţării îi creează mitropolitului Bălan un prilej şi mai nimerit de a relua lupta împotriva Bisericii Unite cu Roma. Deşi nu era prea încântat de faptul că trebuie să-şi realizeze planurile cu ajutorul comuniştilor, el se consola cu ideea că, oricum, era obligat să pornească la acţiune împreună cu ei.

Începând cu data de 6 iunie 1948, când a fost înscăunat noul patriarh, Justinian Marina, episcopul Bălan avea de partea lui un patriarh chiar mai hotărât decât el să pună capăt *„uniaţiei“,* idee care avea undă verde şi chiar susţinere făţişă în tot *„lagărul socialist“*. Patriarhul – despre care istoricul M. Păcurariu consemnează cu mândrie patriotică *(op. cit., pag. 420)* că până în anul 1975 a făcut nu mai puţin de 11 (unsprezece!) vizite în Uniunea Sovietică – era avantajat şi de faptul că se afla în relaţii amiabile cu noua putere politică. Evenimentele principale care au condus la adoptarea orientării politice sovietice, de control strict al vieţii bisericii ortodoxe majoritare şi de sufocare a cultului greco-catolic, au fost:

– vizita la Moscova a unei delegații a Bisericii Ortodoxe Române (1945);

– vizita patriarhului Alexei al Moscovei în România (1947);

– apelurile lansate de către mitropolitul Bălan (la Blaj, 15 mai 1948) şi de către patriarhul Justinian (la Bucureşti, 24 mai şi 6 iunie 1948) pentru revenirea credincioşilor greco-catolici la ortodoxie;

– participarea unei delegații a B.O.R. la Congresul pan-ortodox de la Moscova (9-18 iulie 1948);

– abrogarea Concordatului încheiat în anul 1929 cu Vaticanul (17 iulie 1948);

– decretul-lege pentru reforma învățământului teologic şi pentru noul regim al cultelor (3-4 august 1948);

– decizia Ministerului Culturii, din 3 septembrie 1948, prin care este demis episcopul Ioan Suciu, care fusese numit în luna februarie 1947 ca administrator apostolic al întregii Provincii Mitropolitane;

– predica patriarhului Justinian în Catedrala din Caransebeş (13 septembrie 1948);

– decretul din 17 septembrie 1948, care, invocând o decizie a Consiliului de Miniştri, reduce numărul episcopilor uniți, de la cinci, la doi;

– un alt decret, din aceeaşi dată, care pune în retragere, din oficiu, pe episcopii români uniți, de Oradea, Lugoj şi Baia Mare.

Se observă viteza amețitoare cu care s-au precipitat lucrurile după apelurile patetice, lansate în mai şi în iunie 1948 de către ierarhii ortodocşi pentru *„revenirea la ortodoxie“*. Este vizibil că lucrurile au fost aranjate pe baza unui colaboraționism de cea mai joasă speță, cu puterea politică pro-sovietică, instalată şi ea prin aceleaşi metode necinstite, la cârma țării.

Biserica greco-catolică se simțea, de acum, amenințată pe față. De aceea, în zilele de 17-18 iunie 1948 a avut loc la Oradea o conferință episcopală, finalizată cu o pastorală care a fost citită credincioşilor în duminica Rusaliilor. Intitulată *„Clerul şi credincioşii Bisericii Române Unite. Cuvânt de mărturie pentru ceasul de față“,* pastorala este semnată de către Ioan Bălan, Valeriu Traian Frențiu, Iuliu Hossu, Alexandru Rusu şi Ioan Suciu şi reprezintă o reacție la propunerea publică, făcută de patriarhul Justinian la 24 mai, de integrare a greco-catolicilor în biserica ortodoxă. Conținutul pastoralei a fost trimis în copie de către Direcția Generală a Siguranței Statului, Serviciul I, Biroul 6, la data de 12 august 1948, către Ministerul Cultelor, la Cabinetul ministrului, fiind adnotată cu următoarele observații şi propuneri: *„Biserica Română Unită răspîndeşte printre credincioşi o circulară pe cinci pagini, semnată de toți episcopii greco-catolici, prin care se arată poziția acestei biserici față de propunerea de a reveni la Biserica ortodoxă. Întrucît acțiunea episcopilor uniți este de natură a agita spiritele, vă rugăm să binevoiți a dispune să se atragă atenția Bisericii Unite de a nu mai răspîndi asemenea circulare fără aprobarea Dvs. În caz contrariu, Ministerul Afacerilor Interne va fi pus în situația de a lua singur măsurile necesare“*.

Această notă ilustrează caracterul agresiv cu care Ministerul Afacerilor Interne, instalat ca gardă de corp pentru noul regim pro-sovietic, nu se sfieşte să-şi afişeze actele sale de imixtiune în conspirația *„unificării“* celor două biserici româneşti. Mai poate fi vorba de o inițiativă irenică, strict personală, din partea bisericii majoritare către *„fiii rătăcitori“*?

Odată terenul fiind pregătit, acțiunile sunt preluate în forță şi continuate, în luna octombrie 1948, de către ierarhia B.O.R., sprijinită de organele politice şi de ordine comuniste ale statului. La 1 octombrie 1948, are loc la Cluj o consfătuire la care participă 36 de preoți uniți, care hotărăsc în mod unilateral, fără măcar să-i informeze pe episcopii lor (nicidecum să le ceară acordul şi binecuvântarea, şi, deci, fără să aibă vreo reprezentare legitimă), trecerea greco-catolicilor la ortodoxie şi ruperea legăturilor lor cu Roma.

Această adunare a celor 36 de preoți greco-catolici, care au hotărât trecerea la ortodoxie, s-a ținut în sala de gimnastică a Liceului *„George Barițiu“,* sub preşedința protopopului Traian Belaşcu. Totul s-a desfăşurat sub semnul provizoratului şi într-un regim de urgență, cu discursuri sforăitoare, focalizate adânc în istorie şi cu acuzații virulente, cu caracter mai degrabă politic, aduse Vaticanului. Astfel, Traian Belaşcu a declarat că Vaticanul s-a manifestat *„împotriva principiilor evanghelice“* şi că *„s-a angajat în frontul imperialismului agresiv şi aţâțător la noi războaie“*. Au fost repetate insistent şi alte lozinci prefabricate, precum *„Noi azi nu mai vrem să primim comenzi de la Roma“,* şi s-a declamat că anularea actului de unire cu Roma, de la anul 1700, *„este un act de înțelepciune pe care conştiința noastră ni-l impune“*. Ilustrativă pentru caracterul politic al adunării, este declarația demagogică a preotului Nicolae Geangalău, care, îmbinând inconştient fariseismul cu cacofoniile, a adus laude noului regim reacționar comunist, proaspăt instalat la putere de către tentaculele hidrei sovietice: *„Unirea noastră de azi cu Biserica Ortodoxă Română autocefală este o realizare nu numai religioasă, ci şi profund democratică, căci se porneşte de jos în sus, de la popor şi pentru popor, aşa cum totul se înfăptuieşte în Republica Populară Română“*. Era, de fapt, o confirmare obraznică a pătrunderii şi în viața bisericească a aceluiaşi stil

abuziv, prin care forța brută a celor de jos se impunea celor de sus, cu amenințări, şi apoi chiar cu represalii.

Chiar în seara aceleiaşi zile, escortați de poliție, *„delegația"* (care se reprezenta pe sine) a plecat în cea mai mare grabă la Bucureşti, pentru a-şi juca până la capăt rolul de Iuda Iscarioteanul. Duminică, 3 octombrie, la orele 9, au fost primiți într-un mod festiv de către patriarhul Justinian, în sala mare a Sfântului Sinod. S-au ținut din nou discursuri şi a fost citită Proclamația celor 36 de la Cluj. Membrii delegației ex-greco-catolică, împreună cu ierarhii şi clericii care au asistat la primire – patriarhul Justinian Marina, mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului, mitropolitul Vasile Lăzărescu al Banatului, arhiepiscopul Firmilian al Craiovei, arhiepiscopul Sebastian al Sucevei şi Maramureşului, episcopul Antim Nica al Dunării de Jos, vicarii patriarhali Veniamin, Atanasie şi Pavel, protopopii şi unii preoți din capitală – s-au îndreptat apoi spre Biserica Sfântul Spiridon Nou, unde mitropolitul Bălan a oficiat un Te Deum. Încă o dată s-a mai citit Proclamația de la Cluj (pentru că, deşi totul era aranjat, se pare că celor prezenți tot nu le venea să creadă), iar preotul Gheorghe Vintilescu, director al Cancelariei Sfântului Sinod, a citit Actul Sinodal, prin care ex-greco-catolicii au fost primiți în rândurile Bisericii Ortodoxe Române. Patriarhul Justinian a anunțat apoi că o Mare Adunare Bisericească (o pastişă ad-hoc după obedienta Mare Adunare Națională – M.A.N.) se va ține la Alba Iulia, pe 21 octombrie, pentru a sărbători ziua *„eliberării de vrăjmaşa captivitate a Romei"*.

În ziua planificată, la Alba Iulia a fost mobilizată o mare mulțime de oameni, care trebuia să dea amploarea cuvenită manifestării; aceeaşi piesă, cu aceiaşi cabotini, care au repetat slujba de *„prohodire"* a Bisericii Unite cu Roma, în fața celor convocați ca *„figuranți"* la acest eveniment de tristă amintire, orchestrat din umbră de către partidul comunist.

Replica întregului episcopat român greco-catolic, a celui romano-catolic şi a nunțiaturii apostolice, a fost promptă şi hotărâtă. Episcopul Iuliu Hossu a emis imediat un decret de excomunicare a celor 36 de preoți care au luat parte la *„consfătuirea de la Cluj de la 1 octombrie"*. Nunțiul apostolic, Monseniorul Patrick O'Hara, a remis ministrului român al Afacerilor Străine o notă verbală de protest. La 7 octombrie, episcopii greco-catolici şi cei catolici înmânează separat memorii către Prezidiul Republicii Populare Române, în care solicitau reconsiderarea situației create. Toate intervențiile către mai-marii zilei au rămas însă fără nici un ecou.

Sfârşitul lui octombrie 1948 a însemnat începutul calvarului pentru episcopii greco-catolici. Cu aceeaşi precipitare specifică răufăcătorului,

au fost arestați pe rând: la 27 octombrie, episcopul Ioan Suciu; la 28 octombrie, episcopii Iuliu Hossu şi Vasile Aftenie; la 29 octombrie, episcopii Alexandru Rusu şi Ioan Bălan. Într-o primă etapă, au fost duşi cu domiciliu forțat, la Mănăstirea Dragoslavele. În locul lor, se vor instala imediat (primiți cu flori şi aşternându-li-se sub încălțări covoare scumpe), în toate catedralele unite (acum cucerite fără luptă), mitropoliții ortodocşi din Transilvania. La 31 octombrie, mitropolitul Nicolae Bălan oficiază prima sa slujbă în Catedrala din Blaj, în timp ce în Catedrala din Oradea slujeşte episcopul Nicolae Popovici. La 16 noiembrie, Nicolae Popovici îşi face intrarea şi în catedrala din Baia Mare, iar la 21 noiembrie, episcopul Nicolae Colan *„cucereşte"* Catedrala greco-catolică din Cluj.

La data de 1 decembrie 1948, prin Decretul 358 (intitulat oficial „*Decretul 358/1948 pentru stabilirea situației de drept a fostului cult greco-catolic"*), toate cele cinci eparhii greco-catolice din Transilvania au fost în mod abuziv desființate. La acea dată, numărul oficial de credincioşi greco-catolici se ridica la 1 559 857 (7,9% din populația țării). Deci, chiar dacă admitem că acțiunea celor 36 preoți vânzători ar fi fost legală, ea nu ar fi avut reprezentativitatea care să reclame *desființarea* întregii biserici greco-catolice. Se ştie că, în realitate, majoritatea preoților greco-catolici, şi absolut toți episcopii lor, au dovedit devotament, demnitate şi tărie de caracter, refuzând să accepte *„unirea"* impusă cu forța, de către poliția politică, în colaborare subterană cu biserica ortodoxă. Mulți dintre ei, chiar şi unii credincioşi greco-catolici care nu erau clerici, au fost aruncați în închisori. Mai mult, Decretul 358 nu numai că desființa biserica greco-catolică, dar preciza în articolul 2 că toate bunurile, proprietățile mobile şi imobile ale acesteia, între care se numărau şi 2498 locaşuri de cult (biserici), treceau în proprietatea statului. Se pune, atunci, fireasca întrebare: cum de a intrat *imediat* în posesia de fapt a acestor bunuri, biserica ortodoxă? Legal, B.O.R. nu primise nimic din proprietățile Bisericii Unite cu Roma. Dacă a făcut-o fără ştirea statului, avem de-a face cu un abuz, un rapt chiar, de la proprietatea statului. Dacă a făcut-o cu ştirea statului, pe ascuns, avem de-a face cu o monstruoasă coaliție între asuprit şi asupritor, împotriva altui asuprit, mai mărunt şi mai năpăstuit. În ambele variante, B.O.R. apare astăzi cu o imagine teribil de şifonată şi murdară, după ce a supt din plin laptele şi mierea care au curs după acest faimos Decret 358. Pentru că este cunoscut că după 1948, majoritatea proprietăților confiscate de la greco-catolici au fost utilizate de către B.O.R., chiar dacă nu avea pentru ele nici un titlu de proprietate. Pe parcurs, unele au fost abandonate, devenind şcoli, orfelinate, case de sănătate etc.

Această situație, în care beneficiarul şi utilizatorul de fapt al locaşurilor de cult (B.O.R.) a fost altul decât proprietarul oficial (statul comunist), a complicat deosebit de mult lucrurile pe plan juridic. Prin Decretul-Lege Nr. 9, din 31 Decembrie 1989, Consiliul Frontului Salvării Naționale a abrogat Decretul 358/1948, iar Decretul-Lege Nr. 126, din aprilie 1990, a stabilit printre altele că: *„bunurile, cu excepția proprietăților, care au devenit proprietate de stat prin Decretul nr. 358 şi care acum fac parte din patrimoniul statului, vor fi returnate, în starea în care se află, Bisericii Greco-Catolice din România"*. În ceea ce priveşte bunurile preluate în folosință de către B.O.R., articolul 3 din Decretul-Lege Nr. 126, precizează: *„Pentru a stabili situația legală a locaşurilor religioase şi a caselor parohiale care au aparținut Bisericii Unite cu Roma (Greco-Catolică) şi care au fost preluate de către Biserica Ortodoxă Română, va fi constituită o comisie mixtă, alcătuită din reprezentanți ai celor două culte religioase care vor ține cont de voința credincioşilor celor două comunități care folosesc aceste bunuri"*.

Se delimitează trei stadii ale procesului de restituire a acestor bunuri: 1. *cererea;* 2. *conflictele;* 3. *rezolvarea.*

1. În ceea ce priveşte *cererea,* vom remarca faptul că între anii 1990 şi 1991, biserica greco-catolică a solicitat aplicarea principiului *Restitutio in Integrum,* respectiv o retrocedare imediată şi necondiționată a peste 1800 de clădiri, de care a fost deposedată în anul 1948. Această cerere a fost imediat respinsă cu hotărâre de către biserica ortodoxă. De aceea, biserica greco-catolică s-a orientat, pentru cazurile în care numărul de credincioşi greco-catolici era prea mic (comparativ cu ortodocşii), ori în cazurile în care în comună se afla o singură biserică, spre principiul *Simultaneum,* respectiv pentru folosirea alternativă a unei singure biserici de către cele două culte: ortodox şi greco-catolic. Acest principiu n-a fost agreat de credincioşi, care l-au considerat incorect, şi de aceea el s-a aplicat doar în puține cazuri.

Întrucât nu s-a putut stabili o înțelegere între cele două biserici, după aceste eşecuri biserica greco-catolică s-a reorientat din nou, solicitând restituirea unor biserici prin instanța civilă, fenomen întâlnit în mai multe țări est-europene, după căderea regimurilor comuniste. De asemenea, ea a avansat în anul 1997 o inițiativă legislativă, cu titlul *„Proiect de Lege privind utilizarea unor lăcaşuri de cult de către Biserica Română Unită cu Roma (Greco-Catolică)"*. Acesta a fost atacat cu o deosebită virulență de către patriarhul Teoctist Arăpaşu, care a sugerat că, dacă proiectul de lege va trece, va putea antrena *„consecințe neaşteptate pentru pacea din Transilvania"*. Această amenințare, deloc voalată, sunând ca o comandă codificată de mobilizare la război a ortodocşilor, este o mostră a intoleranței cu care este privită de către biserica majoritară o problemă strict materială, pământească, de care ar trebui să fie mult mai detaşați cei care au fost chemați pentru preocupări *„contemplative",* şi în primul rând ierarhii ortodocşi. Aprobată de către Senat, legea a fost respinsă, în anul 2001, de către Camera Deputaților.

Comisia mixtă de Dialog Ortodoxo-Greco-Catolică, deşi a avut mai multe întâlniri *„de lucru",* nu a reuşit nici ea să ajungă la vreo soluție pragmatică. Între timp, conflictul dintre biserici a căpătat accente mai acute, în ecuația revendicărilor fiind înscrisă şi o biserică din capitală, Biserica Sfântul Vasile, de pe strada Polonă, pentru care competiția a fost ridicată la nivel internațional, întrucât o adresă pe acest subiect a fost expediată Curții Europene a Drepturilor Omului de către biserica greco-catolică în anul 2001, în care este reclamată o violare a unor anumite drepturi garantate de *Convenția Europeană pentru Drepturile Omului.*

2. Referitor la *conflictele* dintre creştinii ortodocşi şi greco-catolici, ele au fost nu puține, şi uneori au ajuns la cote înalt tensionate. Acolo unde a existat înțelegere şi înțelepciune (arhiereul Nicolae Corneanu se detaşează net ca un exemplu extrem de pozitiv), lucrurile au fost dirijate spre pace. Acolo unde ierarhii s-au arătat a fi lipsiți de dragoste şi de elasticitate (Andreicuț, la Alba Iulia; Anania, la Cluj), lucrurile au derapat, scăpând adesea de sub control.

3. În ceea ce priveşte *rezolvările,* ele au stat mai ales sub semnul hazardului, întrucât o serie de soluții au fost strict conjuncturale. Spre exemplu, la Ieud, deşi decizia luată de justiție a fost împărțită, dând câştig de cauză bisericii ortodoxe, pentru casa parohială, şi bisericii greco-catolice, pentru locaşul de cult, violențele n-au putut fi prevenite, ci, dimpotrivă, au avut o amploare poate inegalabilă. Conflictele nu au putut fi atenuate, decât abia atunci când ambele comunități şi-au reorientat întreaga energie pentru construirea în localitate a unei mănăstiri ortodoxe şi, respectiv, a unei biserici greco-catolice. La Cluj, justiția a dat câştig de cauză bisericii greco-catolice, dar recuperarea s-a făcut prin conflict, întrucât ortodocşii au refuzat să aplice legea şi să elibereze catedrala, preferând, în schimb, violența. O situație paradoxală s-a înregistrat la Bixad, unde justiția a dat câştig de cauză bisericii greco-catolice, dar recunoaşterea legală n-a fost urmată de recuperarea locaşului de cult. În acest caz, personalitatea preotului greco-catolic, care a apreciat că principiul păcii între creştini este cel care prevalează, a influențat într-un mod

neconvenţional evoluţia procesului de restituire a proprietăţii. Greco-catolicii din Bixad au preferat să renunţe la un drept care le revenea prin hotărâre judecătorească şi, în loc să intre în conflict cu ortodocşii, au început să-şi construiască o spaţioasă biserică în centrul oraşului.

S-a vorbit adesea, în scrierile şi discursurile oficiale ale bisericii ortodoxe majoritare, despre actul de trădare al celor 36 preoţi greco-catolici, de la 1 octombrie 1948, ca de *„o duioasă revenire în sânul bisericii-mume“*. Se pune, de aceea, legitima întrebare: poate fi făcută, fie şi teoretic, vreo analogie cu parabola biblică a fiului risipitor? Da, poate, dar numai dacă există curajul de a se spune lucrurilor pe nume. Tatăl îndurerat al parabolei îşi aştepta cu lacrimi în ochi fiul; şi, odată sosit fiul risipitor, l-a îmbrăcat cu haina cea mai bună, i-a dat încălţări scumpe, i-a pus inel în deget şi l-a aşezat la masa bucuriei, după ce a tăiat viţelul cel mai gras. *„Biserica-mumă“,* în schimb, îşi cheamă şi ea cu insistenţă fiii risipitori, cei care s-au dus departe ca să se angajeze slugi de ocară, la stăpâni nepăsători; dar îi cheamă cu viclenie, râvnindu-le acareturile, atâtea câte şi-au agonisit. Iar pe cei mai îndărătnici, şi pe ei îi cheamă, şi îi primeşte, şi le cade pe grumaji şi îi îmbrăţişează şi le dă pe obraz sărutarea Ghetsimanilor. Porunceşte, apoi, unor slujitori torţionari, să-i ia în primire cum se cuvine. Aceştia, îndată le vor pune inele, dar nu de argint sau de aur, ci de fier; şi nu pe degete, ci la încheieturile mâinilor. Apoi îi îmbracă, dar nu cu haină pestriţă, ci în dungi. Le pun în picioare bocanci grei, cu talpă din carton presat, şi îi aşează pe bănci lungi, la mese murdare, unde îi va aştepta de acum, iarăşi şi iarăşi, aceeaşi zeamă de arpacaş fierbinte. Apoi îi va ţine o vreme la răcoare, ca să li se mai limpezească minţile înfierbântate... Şi, de ce toate acestea? Doar pentru atât: ca să *„se înveţe minte“,* şi mai ales să fie pildă pentru ceilalţi, care încă mai stau pe gânduri.

Din repeziciunea cu care s-au instalat în locaşurile luate cu japca, prin legi comuniste, deşi nu erau în drept, ierarhii ortodocşi şi-au dovedit lăcomia josnică. Din încrâncenarea cu care n-au voit să restituie greco-catolicilor proprietăţile însuşite în mod abuziv, şi-au demascat, de asemenea, zgârcenia şi meschinăria sufletelor. Din motivaţia că *„şi Biserica Ortodoxă a pierdut locaşuri de cult la 1700, şi mai apoi la 1761“*, reiese dorinţa de răzbunare cu orice preţ, pentru nişte nedreptăţi agăţate undeva, în negura vremii.

Dar ce este mai grav, dureros de insuportabil, este lepădarea de Hristos, cârdăşia subterană cu mamona şi cu Fiara Roşie, care a făcut din fiecare cleric colaboraţionist cu puterea politică bolşevică, un Antichrist cu faţă ascunsă.

RĂZBOI TOTAL, ÎMPOTRIVA… *OASTEI DOMNULUI*

„…prima trâmbiţă apocaliptică s-a coborât din cer şi a sunat pe pământ şi a fost dată unui om sfânt, care a fost ales şi pregătit de Dumnezeu ca să-I fie trâmbiţă trezitoare pe pământ. A luat Domnul, dintre preoţii bisericii, un om cu numele de Iosif şi l-a pus să cuvinteze cuvânt ceresc între oameni şi a adunat ucenici şi a lucrat lucrare de cer în ei, dar oamenii din biserică l-au omorât, dându-l cezarului, că n-au crezut că el era ales de Dumnezeu.“

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iunie 1997)

„…Şi i s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască.“

(Apocalipsa, 13/7)

În paralel cu reprimarea sălbatică a rezistenţei pe care creştinii o purtau împotriva inovaţiilor necanonice ale instituţiei bisericii, o altă pagină dureroasă a istoriei se deschidea: ofensiva autorităţilor bisericeşti împotriva mişcărilor de regenerare a fiinţei creştine autentice, pe temeiul învăţăturilor canonice şi apostolice.

În anul 1923, la Sibiu, iluminat fiind de Duhul Sfânt, preotul Iosif Trifa, o autentică trâmbiţă apocaliptică şi prima dintr-un lanţ profeţit chiar de Sfânta Scriptură *(v. Apocalipsa, cap. 8-11),* punea temelia unei noi orientări, menită să aducă schimbări radicale, de atitudine, în viaţa creştinilor: *Oastea Domnului.*

Oastea Domnului era, de fapt, o mare familie de creştini, în care toţi erau fraţi. Ea împlinea, în duh şi în lucrare, o chemare din partea Mântuitorului Iisus Hristos, adresată fiecărui suflet, pentru o hotărâre de viaţă nouă, eliberată de păcat şi predată cu totul lui Dumnezeu. Într-un cuvânt al preotului Iosif Trifa, din 1934, acesta mărturisea: *„Oastea Domnului este o declaraţie de război sufletesc contra vrăjmaşului diavol, contra întunericului şi contra răutăţilor. Oastea Domnului este o armată ce luptă sub steagul şi conducerea lui Iisus Biruitorul. Domnul este Conducătorul acestei oşti. Eu nu sunt altceva decât un umil gornist al Marelui meu Domnitor şi Comandant, Care m-a pus să suflu din trâmbiţă*

şi să strâng suflete sub steagul Lui. Toată conducerea Oastei e a Lui. El singur ne poate duce la biruinţă".

La început, episcopul locului, Nicolae Bălan, s-a bucurat şi i-a încurajat pe *„ostaşi",* căci ei contribuiau la împlinirea şi desăvârşirea lucrării văzute a sufletului românesc din Ardeal: conştiinţa naţională şi responsabilitatea religioasă. Cuvântul Domnului – Sfânta Scriptură – era propovăduit la un nivel de adâncă înţelegere, în toate ocaziile: în adunări, la serbări, la servicii religioase, în vizite misionare la spitale şi închisori, în ajutorări, în milostenii, prin răspândirea de cărţi şi ziare religioase, şi, nu în ultimul rând, prin noi cântări de slavă adusă lui Dumnezeu, după îndemnul psalmistului David: *„Cântaţi Domnului cântare nouă!"* (Psalmi, 32/3). Apoi, chipul său de *„stăpân"* al oilor s-a întunecat, căci oile îl iubeau mai mult pe celălalt păstor, pe preotul Iosif Trifa, care era mai curat şi mai iubitor. Se prefigura o nouă reeditare a tragediei dintre Cain şi Abel.

În monumentala sa autobiografie, intitulată *„Hristos, mărturia mea"* (Ed. Oastea Domnului, Sibiu, 1994), psalmistul ardelean Traian Dorz demască motivele care au dus la conflictul intervenit în anul 1935 între mitropolitul Nicolae Bălan şi preotul Iosif Trifa: *„Nu probleme de ordin organizatoric şi financiar, care au fost invocate de vrăjmaşii Oastei adevărate şi ai părintelui Iosif […], ci adevărata cauză a despărţirii lor a fost Hristos Cel Răstignit, Hristos Cel Viu, Hristos Cel trăit.*

Oficialitatea clericală, îngrăşată de lenevie, îngâmfată în păcat şi încremenită în îngustime, s-a dovedit că nu poate înţelege şi nici primi suflul înnoitor de viaţă duhovnicească şi de trăire evanghelică, pe care Duhul Sfânt îl aducea în poporul nostru şi în Biserica noastră, prin Oastea Domnului. Şi atunci, bufniţele furioase, supărate pe lumina ce venea să le tulbure ascunzişurile, s-au repezit să zdrobească lumina aceasta incomodă, şi să-l ucidă pe purtătorul ei. Aceasta a fost adevărata cauză." (T. Dorz, *„Hristos, mărturia mea"*, Vol. I, pag. 118).

Şi îndată, el adaugă cu tristeţe: *„Ce îngrozitoare mentalitate feudală, inchizitorială, criminală, au putut avea atunci mentorii şi executorii acestei crime, nu numai împotriva Adevărului lui Dumnezeu, ci şi împotriva sufletului acestui neam, a cărui lumină au stins-o şi a cărui salvare au zădărnicit-o pentru cine ştie câte secole."* (T. Dorz, op. cit., pag. 118).

Încă din 1934, însuşi preotul Iosif Trifa era nevoit să constate cu tristeţe: *„Un frate preot scria anul trecut, negru pe alb, că Oastea Domnului a fost bună la început, pe când se ocupa numai cu propaganda împotriva beţiei. Dar de când le predică oamenilor* «neştiutori» *despre renaştere, a devenit* «primejdioasă» *şi nu mai trebuie sprijinită.*

Avem lipsă de Oastea Domnului, spun alţii, pentru sectari! Oastea e bună, dar numai acolo unde sunt sectari! Aşa grăiesc o mulţime din hotărârile cercurilor pastorale.

Noi am avut lipsă de Oastea Domnului acum câţiva ani – spunea un înalt demnitar bisericesc din Bucovina – pentru că pe atunci bântuia cu furie sectarismul, dar acum sectarii au slăbit şi nu mai avem lipsă de ea.

Oastea Domnului e bună, spunea un alt frate-preot, pentru a face public cu ea. Ce ne-am face noi cu cercurile pastorale, dacă nu ar fi ostaşii care, la chemarea noastră, vin grămadă, ca oile?

Şi iarăşi, alţii văd în Oastea Domnului o bună «nădejde de câştig» (I Timotei, 6/5), *pentru că ostaşii sunt evlavioşi şi ascultători şi cu… punga.*

Adică, vedeţi ce se întâmplă şi aici: Oastea e bună ca o ciorovăială cu sectarii, Oastea e bună pentru a face public cu ea etc., dar îndată ce păşeşti în lume cu o Oaste de renaştere sufletească, cu o Oaste vestitoare a lui Iisus Cel Răstignit – Oastea asta nu mai e bună! E primejdioasă!".

Astăzi, când Biserica Ortodoxă Română a fost silită de împrejurările politice să renunţe la apelativele de *„sectă"* şi *„mişcare anarhică"*, şi să recunoască în Oastea Domnului o mişcare creştină autentică, ea nu se grăbeşte şi la pocăinţă pentru greşelile trecutului, ci repetă aceleaşi greşeli, cu aceeaşi superbie intolerantă, faţă de alte noi grupări creştine ortodoxe, zise de ea *„anarhice", „sectare"* sau *„schismatice",* pentru curajul pe care îl au acestea de a spune lucrurilor pe nume şi de a trăi ortodoxia în mod exemplar, aşa cum se cuvine.

Ce a urmat după hiatusul din 1935, se ştie. Valuri de ură, delaţiuni şi prigoane, confiscări abuzive de cărţi, înscrisuri şi bunuri personale, conspiraţii între slujitorii bisericii şi autorităţile civile atee, iniţiate de ierarhi şi de preoţi, în frunte cu Nicolae Bălan, au adus jale, suferinţă şi moarte în casele a sute şi mii de creştini. Un îngrozitor „pogrom" religios, asupra propriei fiinţe creştine, începea în România, orchestrat de însăşi instituţia bisericii.

„Cele două gazete redactate de către preotul Iosif Trifa, «Lumina satelor» *şi* «Oastea Domnului», *au fost confiscate abuziv şi însuşite de către Mitropolie prin unealta sa cea mai ascuţită, preotul Secaş, care a şi devenit redactorul principal al gazetelor furate. În această postură, el a început o campanie de denigrare a Oastei adevărate şi a liderului ei, preotul Trifa, calomniindu-l şi falsificând adevărul fără nici o ruşine şi fără teamă de Dumnezeu. Duhul lumii ieşea la luptă deschisă cu Duhul lui Hristos, având plasaţi în prima linie pe preoţii bisericii oficiale.*

Orbit de invidie, mitropolitul Bălan şi-a creeat propria sa «Oaste», *concurentă cu cea adevărată, în care a putut ademeni la început, în perioada de confuzie, câteva suflete nepregătite sau dirijate de către preoţii care trecuseră, din obligaţie profesională, de partea mitropolitului.*

Îndată ce a apărut noua gazetă a preotului Iosif, intitulată «Iisus Biruitorul», *lucrurile s-au lămurit cu limpezime. Cei derutaţi la început s-au alăturat definitiv la* «Iisus Biruitorul» *şi Oastea cea adevărată.* «Oastea» *mitropolitului, întemeiată pe falsitate, pe silnicie, pe nedreptate, s-a nimicit înainte de a se nimici făcătorul ei"* (T. Dorz, op. cit., pag. 127).

A urmat atacul concertat al bisericii împotriva sprijinitorilor Oastei, intelectuali de marcă ai vremii. Ameninţări, şantaje, promisiuni, ademeniri au făcut să cadă rând pe rând toţi vitejii *„ofiţeri ai Oastei"* (aşa cum lor înşile le făcea plăcere să se numească): scriitorii Al. Lascarov-Moldoveanu, I. Oprişan, preoţii Ioan Chiricuţă, Gafton, Paschia etc. Cărturarii s-au supus obedienţi fariseilor, cu dezonorantă slugărnicie, aşa cum făcuseră şi cei din vremea Mântuitorului. Dar biserica tot nu s-a liniştit. Saturn voia să-şi devoreze copiii metodic, până la unul.

Mitropolitul prigonitor a asmuţit cenzura, suprimând gazeta *„Iisus Biruitorul"*. Apoi, a apelat la Poliţie, cu care a sigilat tipografia Oastei Domnului. A manipulat instituţia Poştei, blocând corespondenţa Oastei, confiscând mandatele, furând adresele abonaţilor preotului Trifa. A manipulat Justiţia, care s-a dovedit a fi obedientă şi care l-a caterisit pe nedrept pe preotul Iosif Trifa şi i-a confiscat întreaga avere personală. A manipulat presa, răstălmăcind adevărul şi ponegrindu-l pe preotul întemeietor al Oastei, ucigându-i cinstea şi terfelindu-i numele. A apelat la măsuri represive, care i-au distrus sănătatea şi i-au anihilat toate mijloacele de trai, l-au sărăcit, i-au agravat boala şi i-au grăbit sfârşitul. Pe prietenii şi apropiaţii preotului i-a ameninţat şi i-a îndepărtat, iar pe unii i-a racolat, ca prin trădare să grăbească deznodământul acestei crime împotriva unui om. Dar nu numai împotriva unui om, ci împotriva întregului popor creştin românesc, prin împiedicarea acestei lucrări mântuitoare, pregătite de Dumnezeu pentru renaşterea credinţei strămoşeşti.

Tipografia Oastei, care fusese cumpărată din averea personală a preotului Trifa, a fost confiscată în anul 1937, în folosul Mitropoliei.

La 12 februarie 1938, sfântul şi proorocul lui Dumnezeu, prima trâmbiţă apocaliptică – preotul Iosif Trifa – se muta în Împărăţia Cerurilor… În urma lui au rămas câţiva ucenici, în frunte cu apostolii Traian Dorz şi Ioan Marini, hotărâţi să ţină sus steagul Oastei, chiar cu riscul de a fi mucenicіţi. Şi au fost…

Venirea la putere a comunismului a însemnat şi începutul colaboraţionismului dintre biserică şi regimul torţionar al necredinţei agresive, pentru ateizarea întregului popor. În anul 1948, au fost desfiinţate toate organizaţiile şi asociaţiile cultural-religioase din cadrul Bisericii Ortodoxe Române. Oastea Domnului era scoasă în afara legii şi devenea ţintă prioritară. În şcoli şi universităţi se interzicea orice formă de manifestare religioasă. Cultele neoprotestante erau însă încurajate tacit, prin acordarea unor înlesniri care erau interzise bisericii ortodoxe.

Luminat fiind de Duhul Sfânt, apostolul neamului, Traian Dorz, propovăduia însă cu putere, ca pe un crez al Oastei, adevărul, devenit atât de incomod instituţiei bisericii: *„Pentru noi şi pentru neamul nostru, mântuirea nu poate veni prin lucrări străine şi din afara ţării şi Bisericii noastre, ci numai dinlăuntrul acestora. Şi anume, prin Lucrarea aceasta a Oastei Domnului, prin înnoirea biblică şi morală pe care o aduce şi o propovăduieşte Oastea."* (T. Dorz, *„Zile şi adevăruri istorice",* pag. 115-116). Or, biserica nu voia înnoire biblică şi morală, ci doar o supravieţuire mizerabilă, mânjită de colaboraţionism subteran cu puterea politică atee, venită de peste hotare, călare pe tancurile sovietice. Curând, la îndemnurile ierarhilor lor, preoţii au interzis *„ostaşilor"* să se mai întrunească în biserici. De aceea ei se adunau, de acum, prin case particulare, clandestin, unde *adesea* erau descoperiţi, amendaţi cu amenzi grele şi chiar întemniţaţi. Cei rămaşi nu se opreau, căci ei ştiau o singură cale: calea Ortodoxiei militante, calea pe care Domnul Iisus Hristos i-a trezit pentru cer prin trâmbiţa Sa, preotul Iosif Trifa.

Încercările repetate ale lui Traian Dorz de a legaliza Oastea Domnului, memoriile sale înaintate Sfântului Sinod şi întrevederile personale cu patriarhii Justinian şi Iustin, au rămas fără succes. O oarecare bunăvoinţă neputincioasă a primit doar de la patriarhul Justinian, care i-a mărturisit deschis împotrivirea încrâncenată a celorlalţi ierarhi din Sinod.

Viaţa lui Traian Dorz, acest *„Sfânt Pavel"* român al secolului al XX-lea, a fost tumultuoasă. Între anii 1941-1943, a fost concentrat pe front, unde Dumnezeu l-a păzit, şi aşa a scăpat neatins. În 1948, la exact 25 de ani de la înfiinţarea Oastei Domnului, a fost închis la Penitenciarul din Oradea, pentru *„propagandă religioasă interzisă",* făcută prin anul 1945, în spitalul de răniţi sovietici din Beiuş. A fost, apoi, transferat la Gherla, unde a stat până în sâmbăta Învierii din acel an. În 1950, a fost din nou arestat, de şeful Securităţii din Beiuş. Închis, a fost anchetat şi bătut, ţinut în frig şi foame şi umilinţe crunte, care depăşesc suportabilul, dar el a rezistat, cu rugăciunea în inimă şi cu numele lui Hristos pe buze. După

Paşti, a fost transferat la Oradea, unde a supravieţuit unor condiţii mizerabile încă cinci luni. Eliberat, a încercat să se angajeze, şi a reuşit cu greu, la CFR Simeria. De Crăciun, în 1952, a fost din nou arestat. A fost trimis în lagărul de la Ghencea, iar apoi în închisoarea de la Caransebeş, până în iulie 1954. După eliberare, au urmat doi ani de domiciliu obligatoriu în satul Dropia, din Bărăgan. Reîntors apoi la Simeria, a reînceput legăturile cu fraţii creştini cei mai apropiaţi şi organizarea de noi adunări frăţeşti.

În noiembrie 1958, a fost chemat de Securitatea din Bucureşti şi ameninţat de Alexandru Drăghici în persoană, care i-a numit pe creştinii ostaşi, *„reacţionari, elemente recalcitrante cu atitudine duşmănoasă faţă de ordinea socială existentă în ţară“*.

În 1959, a fost din nou arestat. A răbdat cumplite bătăi, foame şi frig, umilinţe, munci forţate şi mizerii de neînchipuit. În luna noiembrie a avut loc un simulacru de proces, în care a fost condamnat la 25 de ani muncă silnică, la confiscarea întregii averi şi la zece ani interdicţie. Dumnezeu a îngăduit însă ca, după 6 ani, să fie graţiat. În aceşti 6 ani a fost închis întâi la Gherla, şi apoi 20 de luni la Periprava, iar apoi iarăşi la Gherla.

A ieşit din închisoare grav bolnav de inimă, regăsind o Oaste răvăşită şi debusolată, ca o turmă de oi în care intraseră lupii. A scris însă în continuare poezii, mii de poezii religioase şi cărţi de zidire sufletească. În 1978, a încercat să tipărească volumul *„La izvoarele Luminii“,* predându-l personal episcopului Oradiei, Dr. Vasile Coman, dar a fost refuzat.

În 1971, printr-un memoriu adresat Patriarhului Justinian, Traian Dorz încearcă din nou legalizarea Oastei Domnului. După 8 luni de aşteptare, episcopul Oradiei, simulând o falsă bunăvoinţă şi o preocupare care, de fapt, era inexistentă, i-a solicitat din nou precizări privind posibilitatea integrării Oastei într-o formă statutară simplificată la maximum, precum şi selectarea a 20-30 de cântări care să fie acceptate şi aprobate pentru a fi cântate ulterior, la diverse momente bisericeşti.

Traian Dorz a selectat trei cerinţe ale Oastei Domnului, prezentându-le ca un minim de condiţii necesare însănătoşirii climatului social şi bisericesc din ţară:

1. dreptul de a participa la hotărârile bisericii locale;
2. dreptul de a organiza adunări creştineşti în biserică;
3. dreptul de a introduce cântările Oastei în biserici, pentru antrenarea cântării în comun.

Deşi a selectat şi cele 30 de cântări (renunţând cu durere la alte câteva sute), Traian Dorz nu a mai primit nici un răspuns, niciodată.

Nimeni dintre ierarhii şi dregătorii bisericii n-a catadicsit să se preocupe de aceste cerinţe fireşti, menite să revigoreze viaţa creştină.

Oastea Domnului, surghiunită în închisori şi marginalizată de biserica oficială, intra în declin. Hotărârea, elanul tineresc şi jertfitor, unitatea de gândire şi simţire, râvna sinceră şi curată, smerenia şi modestia, erau de acum palide amintiri, rămase de la înaintaşi. Cei mai mulţi dintre ostaşii statornici, uniţi în cuget, devotaţi şi curajoşi, sinceri şi hotărâţi, zăceau în morminte sau îşi trăiau în suferinţă şi boală ultimii ani ai vieţii.

Boala lui Traian Dorz se agrava. În 1971, a intrat din nou în spital. Cu toate acestea, în 1982 a fost din nou arestat şi condamnat, alături de alţi patru ostaşi, la încă doi ani de închisoare.

În total, a făcut peste şaptesprezece ani de închisoare, pentru crezul său, de la care însă n-a abdicat niciodată: *„...propovăduirea mesajului ceresc, trimis de Dumnezeu, prin Lucrarea Oastei Domnului, special poporului nostru, în cel mai crucial moment al istoriei sale, şi anume, imediat după independenţa noastră naţională şi întregirea ţării. Pentru ca, deodată cu dezrobirea trupească de sub duşmanii din afară, să-şi capete şi eliberarea sufletească de sub robia duşmanilor dinăuntru, care erau păcatele noastre naţionale şi personale, duşmanii cei mai tirani şi neîndurători. Marile noastre păcate naţionale şi personale: alcoolismul, sudalma, furtul, minciuna, analfabetismul, împotriva acestora a pornit Oastea Domnului de la început un necruţător război de dezrobire naţională şi personală. Şi în nebănuit de mare măsură a reuşit.*

Mesajul divin al Oastei Domnului a fost trimis la biserica şi credinţa noastră strămoşească, la fel, într-un moment crucial, când marea ei datorie pentru sufletul poporului nostru creştea şi mai mare în faţa neamului întregit şi a viitorului frământat. Ce mare şi binecuvântat folos ar fi avut atât neamul, cât şi Biserica, prin puterea cerească şi înnoitoare a acestui mesaj! Ce salt uriaş ne-ar fi ridicat, prin el, la nivelul superior al celor mai vrednice popoare, mult mai repede decât acestea! Dar ce trist că acest mesaj divin a fost zădărnicit! Atât elitele conducătoare ale poporului, cât şi cele ale Bisericii, în loc să-l primească cu bucurie, l-au respins, prigonind Lucrarea Oastei în modul cel mai necruţător. Dar această Lucrare sfântă, născută din dragostea de Dumnezeu şi de oameni, a rămas credincioasă mesajului ei, muncind şi luptând pentru a-şi împlini scopul pentru care a fost trimisă, dar cu mijloace mult inferioare şi în condiţii mult mai grele de cum ar fi avut dacă era altfel. Am avut însă permanent în inimile noastre încredinţarea puternică şi sfântă că va veni o

vreme, că se va ridica odată cineva, cinstit şi drept, înţelept şi competent, care va vedea, care va aprecia, care va recunoaşte şi va mărturisi cât bine a făcut Dumnezeu ţării şi naţiunii noastre prin această Lucrare." (T. Dorz, op. cit., pag. 181-182).

Traian Dorz a trecut la Domnul în anul 1989, fără a apuca să vadă cu ochii trupului sfârşitul Fiarei Roşii, proorocit în *Apocalipsă* şi în nemuritoarele lui cântări. A lăsat posterităţii:

– peste 2000 de cântări creştineşti, selectate dintre cele peste 4000 de poezii, pe care le-a compus în cursul vieţii;
– meditaţii la Evanghelia după Ioan;
– meditaţii zilnice la Psalmi, la Evanghelii şi la Apostole;
– 8 volume de cugetări nemuritoare, piese şi montaje religioase;
– alte sute de îndrumări şi povestiri nemuritoare.

Traian Dorz a trecut la Domnul, neliniştit şi întristat de starea Oastei, în care pătrunsese lucrarea vrăjmaşă a trădării.

Oastea Domnului n-a putut fi nimicită cu totul, căci era a Domnului, nu a omului. Dar când omul este copleşit de lovituri potrivnice, Domnul alege alte vase pentru a-Şi continua Lucrarea Sa. Alte trâmbiţe apocaliptice, fiecare cu puterea şi slăbiciunile ei, au împlinit, pe rând, proorocia *Apocalipsei,* aşa cum era scris *(v. Apocalipsa, cap. 8).*

Pentru adevăraţii ostaşi ai Domnului, preotul Iosif Trifa a rămas aşa cum l-au cântat ei în cântările lor, decenii de-a rândul:

„Pasăre măiastră, sol trimis de sus.
vestitor al jertfei Domnului Iisus,
trâmbiţă cerească, veghetor străjer,
neuitat Părinte, odihneşte-n cer!

Trâmbiţă cerească, sunet desluşit,
care din robia morţii ne-ai trezit,
către libertatea lui Iisus ne-ai scos
să gustăm viaţa slobodă-n Hristos."

(versuri din poezia lui Traian Dorz *„Pasăre măiastră",* din Cartea de cântări a Oastei Domnului, Sibiu, 2004)

CIOBANUL CARE A PĂSTORIT O ŢARĂ ÎNTREAGĂ

„Şi a coborât alt înger din cer şi a sunat pe pământ şi a dat trâmbiţa unui cioban ca să sune din ea pe pământ cuvintele lui Dumnezeu peste oameni."

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iunie 1997)

„Am venit să vorbesc cu voi cum am vorbit cu ciobanul de la Maglavit, care era surd şi mut, dar în timpul când a deschis gura, i-am dat grai."

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 mai 1963)

A doua trâmbiţă apocaliptică a fost ciobanul Petrache Lupu. Dumnezeu l-a ales pe acesta dintre cei mai umili, cei mai batjocoriţi, cei mai neinstruiţi şi cei mai slabi creştini, pentru a-i zgudui pe cei mai îngâmfaţi, cei mai savanţi, cei mai tari, cei mai bogaţi, cei mai *„teologi",* a căror suficienţă de sine îi rătăcise de mult de pe cărarea care duce la ceruri. Petrache Lupu nu numai că nu ştia carte, dar era şi surdo-mut, într-o măsură parţială, dar invalidantă.

Acestuia i-a deschis Dumnezeu urechile şi ochii, şi i-a dezlegat limba, pentru ca nimeni să nu poată spune că profeţiile lui sunt *„fabricate"* de om. Apoi i-a dat putere să se adreseze oamenilor, căci era neputincios, retras şi timid. Apoi i-a pus în gură cuvinte mustrătoare, care biciuiau pe nepăsătorii vremii, insensibili atât la cursul istoriei, cât şi, mai ales, la obligaţiile fireşti, de creştini, faţă de Dumnezeu. Şi a început Petrache Lupu să strige, asemenea lui Ilie şi lui Ioan Botezătorul, chemându-i la pocăinţă pe oameni. *„Oile"* erau chemate de păstor să se adune din risipirea lor, să se adune în *„staul",* adică să ia calea bisericii.

Şi i-a dat Dumnezeu lui Petrache Lupu stăruinţă şi o neclintită credinţă şi lepădare de sine, aşa încât, aflat fiind odată la slujba bisericii, când a fost anunţat că-i arde casa, nu s-a clintit, preferând să-şi găsească bruma de agoniseală făcută scrum, decât să se despartă de Dumnezeu. Acest gest neobişnuit, de fidelitate, îi va trage la judecată pe mulţi, pentru conduita lor uşuratică, pe care vor fi avut-o în biserică: *„Fiule, crezi că nu toată lumea care e în biserică e în biserică? E la târg, e la obor, e la*

cârciumă, e la lume. Şi mulţi din ei vor zice: «Doamne, nu am fost eu în bisericuţă?».

Că lui ciobanul de la Maglavit i s-a ars casa şi vitele, şi de la slujbă nu a ieşit. Şi când s-a dus acasă, a găsit scrum. Multe încercări a avut ciobanul de la Maglavit...“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 iunie 1975).

Românii au aflat de minunea de la Maglavit, unde Dumnezeu i Se arătase lui Petrache Lupu şi îl tocmise la plugăria duhovnicească. Mii şi mii de oameni au început să vină la Maglavit, iar credinţa lor făcea adesea minuni, căci Dumnezeu nu-Şi drămuieşte harul, acolo unde vede la om dăruire şi dragoste fierbinte.

A aflat şi biserica instituţională despre minunile de la Maglavit şi n-a stat mult pe gânduri. A purces să-l *„recupereze“* pe Petrache Lupu şi să-l promoveze la lume, ca din partea ei, nu ca din partea lui Dumnezeu. Apoi a început să-l poarte prin cercuri înalte ca pe nişte sfinte moaşte, omiţând cu bună ştiinţă că el este doar un emisar al lui Dumnezeu, un biet om totuşi, supus şi el ispitelor pământeşti. Şi pentru că instituţia bisericească a ieşit în faţă, atribuindu-şi oarecari merite, Dumnezeu a trebuit să Se dea la o parte. Petrache Lupu a slăbit treptat în putere duhovnicească, fiindcă fusese peste tot prea adulat şi admirat ca un sfânt, până ce, om simplu fiind, a început şi el să creadă şi să se mândrească cu ce-i spuneau oamenii. Sfânt a fost, într-adevăr, atâta timp cât Dumnezeu a putut trâmbiţa prin el proorociile, cele mai multe fiind avertismente severe asupra timpurilor care urmau să vină. Dar Dumnezeu a fost silit de om să-Şi ia înapoi harul şi să aleagă o altă trâmbiţă, îndată ce omul I-a stricat-o pe cea pe care El o voia numai a Lui.

Din căderea lui Petrache Lupu, mulţi au profitat ca să lanseze îndoieli, aparent justificate, şi să se întrebe retoric: *„Oare, Petrache Lupu a vorbit într-adevăr de la Dumnezeu, sau de la el însuşi? Oare, chiar să-L fi văzut el pe Dumnezeu ? Căci pe Dumnezeu nu L-a văzut nimeni dintre oameni, şi nici nu poate să-L vadă!“* (v. I Timotei, 6/16).

O magistrală apologie în favoarea interpretării, ca adevărate, a teofaniilor lui Petrache Lupu, face eruditul preot Dumitru Stăniloae, într-un eseu de aproape 40 de pagini, intitulat *„Încercare despre teofanii: interpretarea teofaniilor lui Petrache Lupu“* şi publicat în ianuarie 1936, în cartea *„Ortodoxie şi românism“* (pag. 126-164). Mai întâi, Dumitru Stăniloae observă, din punct de vedere teoretic, caracterul antinomic pe care îl are limbajul Sfintei Scripturi şi, în general, cel al misticilor. Aleşii lui Dumnezeu vorbesc cel mai adesea în termeni care sunt direct contradictorii, şi chiar în Sfânta Scriptură găsim uneori acest procedeu. Folosind

citate care vizează teofania, părintele Stăniloae exemplifică subiectul controversat, legat de sinceritatea lui Petrache Lupu: *„Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată“* (Ev. Ioan, 1/18), căci *„cele ale lui Dumnezeu nimeni nu le cunoaşte, fără numai Duhul lui Dumnezeu“* (I Corinteni, 2/11). Pe de altă parte, Sfânta Scriptură însăşi, după cum remarcă Dumitru Stăniloae, *„este o continuă descoperire a adâncurilor lui Dumnezeu, pe tot felul de căi: prin arătări în chip de om, prin diferite alte semne, şi mai ales prin comunicări de-a dreptul în inima omului.“* (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 127).

Această problemă, referitoare la accesibilitatea şi inaccesibilitatea lui Dumnezeu, o rezolvă cu claritate Dumitru Stăniloae, observând că mistica ortodoxă a secolului al XIX-lea a soluţionat-o, deja, prin următorul aforism: *„Cu fiinţa, Dumnezeu este inaccesibil, dar cu puterile şi cu lucrările Sale, El coboară până la noi“*. Dar nici lucrările lui Dumnezeu nu devin accesibile omului în mod automat, îndată ce ele sunt active şi prezente. Este adevărat că rezultatul acestor lucrări (lumea creată) arată o implicare activă, consumată, deja, în istorie la Facerea lumii, dar lucrările care dovedesc că Dumnezeu este *„mereu astăzi“,* se desfăşoară în paralel cu existenţa noastră, deşi nu la toţi oamenii le-au fost deschişi ochii pentru a se împărtăşi de înfăţişarea lor.

Sfântul Grigorie Palama arată în scrierile sale că omul nu poate cunoaşte şi vedea cele adânci ale lui Dumnezeu, care-i rămân, aşadar, ascunse; numai Duhul lui Dumnezeu este Cel Care le poate cunoaşte. Aşadar, numai dacă Duhul lui Dumnezeu Se va coborî şi va sălăşlui în om, numai atunci acest om le va putea cunoaşte pe cele ascunse ale lui Dumnezeu.

De aceea omul, pentru a vedea tainele lumii nevăzute, trebuie să se facă locaş curat al Duhului Sfânt, în care Acesta să Se sălăşluiască. Şi acest locaş nu se poate pregăti, decât prin renunţarea la duhul potrivnic, duhul lumii acesteia, care a pus stăpânire pe om. Iată ce analogie face Sfântul Grigorie Palama, cu o lege a firii: *„Căci precum raza din ochi, numai unindu-se cu razele soarelui devine lumină activă şi vede cele sensibile, în acelaşi chip mintea, numai devenind un Duh cu Domnul, vede clar cele duhovniceşti.“*

În ceea ce priveşte însă treapta mai înaltă, a percepţiei lui Dumnezeu ca Persoană, părintele Stăniloae remarcă posibilitatea reală ca Aceasta să fie remarcată, la un moment dat, *„printr-o singură însuşire sau intenţie“,* dând îndată, pe rând, ca exemple ale acestor manifestări, severitatea, şi apoi uşurarea de grijile curente, şi apoi înţelegerea unor idei.

Dumitru Stăniloae merge mai departe cu analiza, abordând posibilitatea reală de percepere a lui Dumnezeu sub formă senzorială, numai de persoanele alese de Duhul Sfânt. El face o analogie între situații prezentate de Biblie *(v. Ev. Matei, 17/2; Faptele Apostolilor, 7/55; Daniel, cap. 10),* în care teofaniile au fost percepute selectiv, numai de cei aleşi. Chiar şi îngerii, care slavosloveau pe Dumnezeu în noaptea naşterii Domnului la Betleem, n-au fost văzuți şi auziți decât de păstori. Dumitru Stăniloae remarcă, de aceea, că *„nu prin puterea naturală a ochilor au văzut toți aceştia“,* referindu-se inclusiv la fenomenele contemporane lui Petrache Lupu: *„Ca să vedem întrucât corespund teofaniilor vedeniile lui Petre Lupu, ele n-au fost văzute de ciobanii de lângă el sau de preot, deşi îl auzeau vorbind cu cineva. Toți aceştia au privit cu ochii deschişi, dar şi lumea din jurul lor avea ochii deschişi şi totuşi nu vedea.“* (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 135).

Părintele Dumitru Stăniloae demonstrează din nou, magistral, că imaginația nu poate să producă imagini, *„fără a utiliza câtuşi de puțin un material perceput, pe care eventual să nu-l aibă“* (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 141). Astfel, el remarcă faptul că *„orbul care trăieşte numai în întuneric nu-şi poate închipui prin contrast cu întunericul, culoarea albă, luminoasă“;* aşadar, nici Dumnezeu nu poate fi individualizat corect şi amplu doar printr-un simplu efort de imaginație. Mistificarea prin imaginație nu poate sfârşi decât printr-un lamentabil eşec, deoarece, în mod inevitabil, apogeul ei va sfârşi într-o încurcătură de incongruențe care vor fi repede descoperite şi iremediabil sancționate.

Părintele Dumitru Stăniloae analizează, apoi, sistematic, formele sub care halucinația ar putea afecta conştiința omului: iluzia, coşmarul, delirul şi alienarea. Nici una dintre aceste forme ale halucinației nu a putut fi atribuită lui Petrache Lupu, deoarece, după cum observă părintele Dumitru Stăniloae, în acest caz *„subiectul cade pradă obsesiei şi fricii; face gesturi nestăpânite, automate; manifestările instinctive nu mai pot fi stăpânite de conştiință; sunt momente în care subiectul respectiv îşi uită chiar de sine, cuprins cu totul de vârtejul obsesiei sale“*. Din toate aceste manifestări, nici una n-a putut fi observată, pe perioada teofaniilor sale, la Petrache Lupu. Dimpotrivă, s-a remarcat o schimbare radicală, în sens pozitiv: redobândirea minunată a simțurilor (vorbirea şi auzul); limpezirea minții; darul credinței temeinice, dusă până la renunțarea de sine. Pr. Dumitru Stăniloae demontează şi eforturile repetate ale doctorului psihiatru legist, Ion Stănescu, de a explica în ziarul vremii, *„Zorile“* (ediția din 11 octombrie 1935), că vedeniile lui Petrache Lupu s-ar încadra

în cazurile care dețin elemente de psihopatologie. Astfel, Pr. Dumitru Stăniloae constată că, spre deosebire de psihopați, care în timpul viziunilor devin anxioşi şi agitați, cunoscând falsitatea percepțiilor lor, şi făcând eforturi de a se desprinde de acestea, Petrache Lupu, dimpotrivă, are un comportament total diferit. El *„...mărturiseşte că nu s-a dus în primele două rânduri să spună lumii ce a văzut şi ce a auzit, nu pentru că îşi dădea seama de falsitatea imaginii, ci pentru că îi era teamă de oameni că-l vor lua în râs. (Nu m-am dus să spun la lume ca să nu râdă lumea de mine... La urmă, Moşule, degeaba mă trimiți, că nu crede lumea, va râde lumea de mine)“* (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 143). Petrache Lupu n-a avut niciodată îndoieli că i S-a arătat în mod obiectiv Cineva, fără să ştie exact Cine a fost Acel Cineva, pe Care el Îl numeşte, cu limbajul lui simplu, țărănesc, *„Moşul“*.

Iar de sinceritatea lui Petrache Lupu, Pr. Dumitru Stăniloae nici măcar nu se îndoieşte: *„De sinceritatea lui Petrache Lupu nu ne putem îndoi. În orice caz, ar trebui să-i atribuim o prea mare istețime ca să credem că intenționat şi-a modificat în expunere acest amănunt“* (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 144).

Coşmarul, nici vorbă de a putea fi atribuit lui Petrache Lupu, deoarece coşmarului îi lipseşte logica, iar pasivitatea atinge cote mult mai înalte decât în iluziile halucinatorii. Or, Petrache Lupu era permanent conştient, până la amănunte, afişând o ordine ireproşabilă, atât în conduita lui exterioară, cât şi în înlănțuirea de idei, fără vreo răsturnare de situație sau confuzie accidentală.

În ceea ce priveşte delirul, acesta se manifestă printr-o detaşare totală între subiect şi emisia lui mentală şi verbală, iar conştiința personală este redusă la pasivitate. Or, Petrache Lupu s-a manifestat permanent printr-un calm echidistant, lipsit de bizarerii, de angoase, de alunecări de la linia sănătoasă a logicii pozitive. Dimpotrivă, starea lui de sănătate sufletească şi trupească a avut de câştigat în urma contactului său nemijlocit cu Persoana Sfântă, prin vedenie. Părintele Dumitru Stăniloae remarcă imediat că *„Acesta este un criteriu esențial, stabilit de Sfânta Scriptură şi de Biserică, pentru autenticitatea vedeniilor“*. Vedeniile lui durează îndelungat, ordonat şi logic. Cea de a treia vedenie, spre exemplu, a durat cel puțin o jumătate de oră. Reacțiile lui Petrache Lupu sunt lente, cântărite parcă, inoculate de scepticism şi de refuzul de a se entuziasma, de a se angaja într-o direcție nouă, neexplorată şi plină de necunoscute.

Este exclusă cu totul şi ultima variantă luată în calcul prin analiza exhaustivă pe care Pr. Dumitru Stăniloae o propune, pentru o clarificare

cât mai netă: alienația mintală. La alienați, controlul conştiinței este pierdut în mod radical şi definitiv, apărând aspectele complementare ale amneziei (uitare parțială sau totală) şi ecmneziei (substituirea de persoană – evident, doar în imaginația bolnavului). Doctori psihiatri celebri (Gh. Marinescu, I. Popescu-Sibiu) au stabilit, prin declarații publice, sănătatea mentală ireproşabilă a lui Petrache Lupu: *„Personalitatea ciobanului Petrache Lupu n-a suferit nici o deformare prin viziunea ce a avut-o“* (Dr. I. Popescu-Sibiu, în ziarul *„Curentul“,* din 23 octombrie 1935);

„Este vorba doar de o ridicare a potențialului psihic al individului, dându-i puterea de a face lucruri mari“ (Dr. Gh. Marinescu, în ziarul *„Universul“,* din 6 noiembrie, 1935).

Se poate concluziona, în sfârşit, că nici una din stările morbide analizate, în diversele lor trepte de gravitate, nu a avut tangență cu ființa spirituală a lui Petrache Lupu. Acesta s-a disponibilizat doar (şi chiar cu oarecare împotrivire) cerințelor pe care tot Dumnezeu i le-a înfățişat printr-un neobişnuit dialog, pe care Dumnezeu l-a inițiat. Sfântul Grigorie Palama spune că în experiențele mistice nu omul este cel care Îl vede pe Dumnezeu, ci Dumnezeu Se vede pe Sine Însuşi, căci omul vede nu prin duhul său, ci prin Duhul lui Dumnezeu. Aşadar, Duhul este Cel ce vede prin ochii omului; omul primeşte informații vizuale, din lumea nevăzută, ca o reflexie a luminii pe care o vede Duhul.

Ajuns aici cu raționamentul, părintele Dumitru Stăniloae concluzionează: *„Dumnezeu, străbătând cu lucrarea Sa în sufletul lui Petrache Lupu, Şi-a constituit în materialul găsit în el o imagine cât mai potrivită, în cadrul acelui material, cu atitudinea în care a voit să Se descopere oamenilor.“* (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 159).

De aici până la a demonstra că la Maglavit a avut loc o autentică teofanie, nu mai este decât un pas, pe care părintele Stăniloae îl face cu hotărâre: *„Dar puterea aceasta, care-Şi dovedea mai convingător şi mai clar prezența în imagine, a umplut toată ființa şi toată împrejurimea lui Petrache Lupu. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu e pretutindeni de față, dar în cazul Maglavitului avem de a face cu o revelație Dumnezeiască, iar revelația este o păşire a lui Dumnezeu din planul insesizabil în cel sesizabil şi acestea nu sunt deosebiri spațiale, ci de cunoaştere, de percepere, [...] Puterea divină putea lucra astfel asupra lui Petrache Lupu nu numai din interior, ci şi din exterior. În orice caz, e absurd să izolezi spiritul de materie, închizându-l într-o celulă dinăuntru, cum face protestantismul cu sectele lui.*

Precum se vede, nu există nici un motiv serios care să ne împiedice

de a crede că Petrache Lupu a văzut pe Dumnezeu. Dimpotrivă, vedenia lui întruneşte toate criteriile teofaniei.“ (Pr. D. Stăniloae, op. cit., pag. 164).

Se confirmă, aşadar, şi dintr-o sursă liberă, deloc marcată de partizanat mistico-religios (căci părintele Dumitru Stăniloae a fost o personalitate teologică de excepție, incontestabilă, atât ca pregătire, cât şi ca moralitate), glasul de trâmbiță a Duhului Sfânt, darul proorocesc, primit de Petrache Lupu prin teofanie, pentru trezirea poporului român creştin, la adevărul Evangheliei, trăit cu bucurie şi demnitate, în întreaga ființă şi în fiecare zi.

Doar trei teofanii, dăruite lui Petrache Lupu în trei vineri la rând, au avut darul să schimbe o lume a nepăsării, pentru o vreme, într-o efervescență religioasă fără precedent. În 1938, entuziasmul creştinilor a înălțat la lumină în locul de pelerinaj, *„la buturugi“,* unde predica Petrache Lupu, o mănăstire cu hramul Izvorul Tămăduirii. A fost suficient însă ca oamenii bisericii să speculeze cu talent mercantil oamenii şi împrejurările, ca frumusețea schimbării să se întunece, iar lucrarea Duhului să-şi piardă din puterea ei sfințitoare. Comuniştii, veniți la putere după 1945, au desăvârşit distrugerea acestei lucrări: ei au *„ras“* locul sfânt de la Maglavit, şi apoi au plantat acolo stejari.

Maglavitul a rămas pentru totdeauna o amintire: un reper profetic, o luminiță de speranță în istoria renaşterii bisericii româneşti.

PREOTUL ARSENIE BOCA: O CĂLĂUZĂ PE CĂRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

„Fericit este bărbatul cel plin de bărbăție, care nu stă în sfatul necredincioşilor şi cu cei călcători de lege nu se aseamănă, a cărui voie este legea Domnului. Acesta va fi ca pomul cel răsădit lângă râul vieții, care îşi va da rodul în vremea aceasta, şi toate câte va face, se vor înmulți, căci Domnul vede calea celor drepți, iar puterea necredincioşilor va fi luată de vânt."

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 ianuarie 1992)

„Fiul acestei lucrări a fost pecetluit cu semnul proorociei, cu semnul binecuvântării, şi pe unul ca acela îl cunoaşte şi cerul, şi pământul."

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 august/11 septembrie 1993)

Asemenea celorlalți mari prooroci creştini, care Îl luau ca model pe Domnul şi Mântuitorul Iisus Hristos, Arsenie Boca îşi începe urcuşul duhovnicesc, o Golgotă românească, printr-un post neîntrerupt, de 40 de zile şi 40 de nopți. Se afla, pe atunci, la Muntele Athos, la schitul românesc Prodromul, şi din scurtele lui povestiri deducem că aici a avut o experiență personală minunată, care i-a iluminat întreaga ființă, hotărându-i pentru totdeauna cursul vieții. S-a întors în țară în anul 1939, animat de Duhul Sfânt cu râvna de a face să renască din propria ruină unul dintre cele mai puternice centre de spiritualitate din România interbelică: Mănăstirea Sâmbăta de Sus. Aducea cu el câteva manuscrise ale Filocaliei, pe care le-a dăruit fostului său profesor de la Sibiu, preotul Dumitru Stăniloae, pe care l-a sprijinit în continuare substanțial, pentru traducerea, editarea şi răspândirea acestei lucrări. De aceea, părintele Stăniloae l-a şi numit *„ctitor de frunte al Filocaliei româneşti"*.

De acum, sute şi mii de oameni se adunau la această mănăstire ca să se întâlnească cu părintele Arsenie. El îi ducea pe un loc mai înalt, lângă un izvor cu apă sfințită, şi, făcându-i să se aşeze, le propovăduia ca şi Mântuitorul. Şapte zile şi şapte nopți stăteau împreună, hrănindu-şi trupul numai cu pâine şi miere, iar sufletul, cu Lucrarea Duhului, *Cuvântul lui Dumnezeu*. Cine nu voia să mănânce de post, trebuia să părăsească acest loc unde se ucenicea sfințenia. În fiecare dimineață, părintele alegea pe câțiva creştini (după criterii de el ştiute, căci era văzător cu duhul), îi spovedea şi îi împărtăşea. Dar această harismă, de a atrage la sine şi a călăuzi masele de creştini, n-a fost pe placul conducătorilor politici ai vremii, care îl bănuiau de subversiune, deşi în predicile sale oamenii erau îndemnați doar spre credință şi viață plăcută lui Dumnezeu.

După venirea comuniştilor la putere, această teamă față de părintele Arsenie a căpătat accente represive. Poate şi de aceea, pe lângă alte motive, el este mutat la Mănăstirea Prislop, unde izolarea crescută îi crea şansa de a ieşi din vizorul autorităților comuniste.

În 1951, părintele Arsenie Boca este arestat şi trimis la muncă forțată, la şantierul faimosului *„Canal"* care se începuse în Dobrogea, cu târnăcopul, roaba şi lopata. Aici a stat până în 1952, deşi nu a avut parte de o inculpare oficială, şi nici de judecată care să-i pronunțe sentința. În 1955, a mai suferit încă 6 luni de detenție. În 1959, biserica oficială *„răsplăteşte"* zelul misionar al lui Arsenie Boca şi înnoirile făcute la mănăstirile Sâmbăta şi Prislop, aşa cum ştie ea: prin adresa Episcopiei Aradului nr. 2407/1959, semnată şi parafată de episcopul Andrei Mageru, părintele Arsenie Boca este îndepărtat din mănăstire. Între 1968-1989, a fost mutat disciplinar în satul Drăgănescu, de lângă Bucureşti, probabil pentru că aici Securitatea îl putea supraveghea mai bine. De ochii lumii, anul 1968 înseamnă anul în care el a fost *„scos la pensie"*, deşi preotul nu poate ieşi la pensie, decât atunci când nu mai poate ține bine potirul în mână. Dar părintele Arsenie a transformat *„pedeapsa"*, în *„răsplată"*: el şi-a găsit un refugiu în liniştea adusă de pictarea bisericii din sat, căci făcuse în tinerețe şi Şcoala de Belle Arte. Avea acum ocazia să arate şi celorlalți creştini o parte din viziunile sale cereşti, căci Domnul îl învrednicise şi cu darul comunicării cu lumea nevăzută. O mărturie a mătuşei Paulina Toanchina, despre acest dar al părintelui, relatează: *„Picturile din biserica de la Drăgănescu sunt tare frumoase. Şi când cineva l-a lăudat pentru pictura aceea, dânsul a zis că L-a pictat pe Iisus aşa cum L-a văzut. Dacă vezi mata Învierea pictată de el, zici că Iisus e ca Mirele ieşit din cămară. Părintele a fost un om cum nu cred că am să mai cunosc în viața asta"*.

Intrările în sat erau păzite permanent de securişti, care nu permiteau persoanelor cunoscute – cele mai multe, venite din zona Făgăraşului – să ia legătura cu părintele. Printre multe previziuni, el a profețit şi moartea năprasnică a lui Ceauşescu. Acest lucru i-a deranjat atât de mult pe cei doi

dictatori comuniști, care conduceau despotic țara, încât a fost ordonată lichidarea lui fizică. A murit la 21 noiembrie 1989, la Sinaia, după ce fusese torturat, şi apoi izolat cu strășnicie de toți cei care l-ar fi putut ajuta în vreun fel. Cei puțini care au fost la înmormântarea lui, i-au putut vedea rănile de pe față şi unghiile smulse.

Creștinii care l-au cunoscut, l-au iubit mult, l-au respectat şi l-au considerat sfânt. Nenumărate sunt relatările care consemnează minuni ale părintelui Arsenie. Biserica oficială însă, preocupată cu birocrația din administrație şi cu cosmetizarea propriei sale imagini, n-a găsit cu cale să se plece şi să cerceteze aceste relatări, pentru a generaliza apoi, prin canonizare, cinstirea care i se cuvine.

Să spicuim doar câteva opinii, mai semnificative, ale celor care l-au cunoscut:

BAGLAZAN DUMITRU (Porumbacu de Sus – Braşov): *„Securitatea l-a ridicat pe părintele Arsenie de la Sâmbăta, pentru că se ştia că face minuni şi că vin puhoaie de oameni la el. […] Deşi el nu se mişca din fundul celulei, ci sta în genunchi şi se ruga, în fiecare noapte, la ora 12.00, se deschideau uşile închisorii. […] L-au scos, l-au bătut şi l-au făcut în fel şi chip să le spună cum face. […] Noaptea, la ora 12.00, când s-au deschis lacătele, pe securişti parcă i-ar fi lovit fulgerul lui Dumnezeu, i-a răzbit frica şi au fugit de acolo. […] Am văzut cu ochii mei lacătele deschizându-se şi bara aceea sărind în lături.“*

*

TELU OANCEA (satul Breaza – Făgăraş): *„Aşa era părintele – vorbea puțin şi cu miez. Predica însă dumnezeieşte. Nu te mai săturai ascultându-l. Apoi a dispărut, anchetat la Braşov şi dus doi ani la Canal, pentru că spovedise şase partizani din munți.“*

*

PREOTUL NICOLAE BABOIA (Porumbacu de Sus – Braşov): *„Părintele Arsenie era un cititor al inimii. După mine, el este un sfânt, iar dacă alții recunosc sau nu lucrul ăsta, e treaba lor, căci, adesea, între oameni, sfinții nu sunt cunoscuți. Chiar şi Mântuitorul S-a arătat oamenilor şi aceştia nu L-au văzut, nu L-au cunoscut. Viața sfinților este tainică. Departe de ei gândul de a-şi afirma în vreun fel sfințenia, căci ei se smeresc. Declar fără nici un fel de reținere: pentru mine, părintele Arsenie a fost un prooroc al zilelor noastre, un om al lui Dumnezeu, pe care puțini l-au cunoscut cu adevărat, atât dintre cei mari, cât şi dintre cei mai*

mici. Avea, de exemplu, darul înainte vederii – fapt pe care cei de astăzi se cam rețin a-l recunoaşte. În ultimii ani de viață, părintele Arsenie era complet detaşat. Îți vorbea exact ca un trimis al lui Dumnezeu, care nici nu se plânge şi nici nu ia parte la bucuriile efemere ale acestei lumi. Avea o răspundere serioasă, apostolească, o autoritate spirituală extraordinară. Cuvântul lui îți pătrundea până în inimă şi simțeai că-ți cunoaşte sufletul. Puterea lui duhovnicească era de dincolo de cuvânt.“

*

PĂRINTELE-CĂLUGĂR DOMETIE (Mănăstirea Sâmbăta – Făgăraş): *„Acest sfânt preacuvios părinte a fost moț din Țara Moților. […] Fiind elev bun la Teologie, mitropolitul Bălan l-a sfătuit să se facă călugăr la Mănăstirea* «Brâncoveanu» *– Sâmbăta de Sus. Venind la mănăstire, l-a călugărit şi i s-a pus numele de Arsenie. […] După un timp, mitropolitul l-a trimis în Grecia, la Muntele Athonului, ca să se înduhovnicească. […] Maica Domnului l-a întărit de a postit atunci 40 de zile încontinuu, timp în care l-a povățuit sfântul ce i se arătase. După un an de zile, a venit la Mănăstirea Sâmbăta, întărit cu Duhul Sfânt, cu mare dar proorocesc şi cu putere, că dacă te privea simțeai un curent în suflet şi te umileai. Şi-ți descoperea gândurile, îți spunea numele, îți descoperea păcatele şi faptele ce le-ai făcut, cunoscând şi viața“.*

*

LUCIA CHIMA (Şinca Veche – Făgăraş): *„Se auzise că ar fi moț, venit din Munții Apuseni. I se spunea, încă de atunci,* «biciul lui Dumnezeu». *[...] Părintele vorbea rar şi apăsat. Dădea în vileag relele oamenilor, de față cu toată lumea, ca să se ruşineze fiecare, ca la Judecata de Apoi. Unii îşi pierdeau curajul, înfricoşați de ceea ce ştiau că făcuseră, şi ieşeau din rând, părăsind biserica înainte de a ajunge până în fața părintelui. Acei* «dezertori», *cum îi numea el, nu puteau suporta să fie țintuiți drept în inimă. Depun mărturie oricând: lumea se uita la părintele Arsenie ca la un apostol. Unii vorbeau în şoaptă, numindu-l chiar aşa –* «sfântul», «apostolul». *[...] Eu însămi l-am considerat aşa, deşi ne certa amarnic pentru astfel de vorbe:* «Nu mă faceți apostol sau sfânt! Asemenea laude sunt trufie deşartă şi necuviință în fața lui Dumnezeu. Credinciosul adevărat trebuie să fie smerit. Nu există om fără de păcate, în afară de Mântuitorul nostru! Ceea ce aştept eu de la voi nu sunt laudele, ci pocăința, despărțirea de năravurile păcătoase, faptele bune şi ascultarea sfaturilor duhovnicești». *Încremeneam cu toții, nevenindu-ne să credem că părintele ne* «auzise» *gândurile. N-am cunoscut niciodată*

în viață pe cineva aidoma lui, cu toate că am trecut şi pe la părintele Cleopa, şi pe la părintele Argatu, şi pe la maica Veronica [...].“

*

AURICA TINCA, (din Izvorul Mureşului mutată la Sâmbăta în anul 1947): *„Părintele era stareț atunci, dar prea puțin se ocupa de stăreție. Nu-l lăsa lumea să vadă de treburile sale, nu putea să fie liniştit deloc. Eu nici nu ştiu când dormea şi dacă dormea, că toată ziua primea oamenii veniți din toată țara, iară noaptea lucra cu doi-trei ucenici, la amenajarea terenului din jurul mănăstirii. Dânsul a făcut şi fântâna, şi lacurile; a lucrat şi cu studenții. Printre ei au fost şi actualul mitropolit, Antonie Plămădeală, şi părintele Silviu, care şi-a luat apoi numele de Ioan şi care e acum la Mănăstirea Recea; părintele Cucuzel Dometie de la Prislop, care era mare cântăreț; părintele Serafim, care a fost stareț după părintele Arsenie; părintele Teofil, care-i aici la Sâmbăta, şi părintele Iustin. Toți ăştia au ajuns mari duhovnici şi au avut de suferit prigoana comuniştilor şi au stat prin închisori. Ei aveau un obicei: nu dădeau canoane celor ce se spovedeau la ei, ci îi trimiteau pe credincioşi şi la alți duhovnici, pe care-i ştiau ei; aşa țineau legătura unul cu altul, prin oameni“.*

*

MONAHUL IERONIM COLDEA (Mănăstirea Sâmbăta de Sus): *„Părintele Arsenie era un om deosebit. Eu n-am nici o îndoială. Un om cum rar se întâmplă să fie. Era senin şi nu se arăta supărat niciodată. Ne spunea să nu fim trişti ca păgânii, ci să fim veseli.* «Unui creştin îi stă rău să fie supărat, orice încercare ar avea»*, aşa zicea părintele.* «Un adevărat creştin e mai presus de orice încercări.»

...Era un om care parcă nu era din lumea asta, parcă aducea ceva din altă lume, parcă era un om venit din cer. Dacă-l vedeai, nu mai puteai să-l uiți. Era înalt, avea părul nu tare negru şi umbla îmbrăcat în haine deschise la culoare, albe, albăstrui, crem. Şi când te certa îți plăcea de el. Te atrăgeau zâmbetul lui şi vorbele potrivite pe care le spunea pentru grija fiecăruia.

...Ne-a mai povestit părintele că noi avem mesaje de la Dumnezeu şi că mintea noastră le prinde, dacă e bună. Dacă nu e sănătoasă mintea, dacă e neascultătoare, atunci e ca un radio care nu prinde undele din aer, ci huruie numai. Părintele zicea că sfinți sunt puțini, şi aceia nu se arată şi că smerenia e dulama lui Dumnezeu, adică cine e smerit e îmbrăcat cu Dumnezeu. A făcut şi minuni părintele, dar oamenii nu-şi dădeau seama decât târziu de asta.

...Părintele Arsenie a fost un om deosebit, unul dintr-aceia pe care Dumnezeu îi trimite o dată la câteva veacuri, ca să ne arate calea cea bună. Vorbele sale au fost ca un izvor de înțelepciune pentru cei care l-au înțeles, aşa cum a fost şi apa izvorului pe care el l-a făcut să țâşnească din pământ, atunci când oamenii cu care lucra au cerut apă, fiind însetați. E vorba de izvorul de aici, de la Sâmbăta, unde vin mulți bolnavi şi iau apă cu speranța vindecării“.

*

PAULINA TOANCHINA (Sâmbăta de Sus): *„Eram copilă când am venit cu părinții mei aici, la Sâmbăta, la predicile părintelui. Aveam cam 11-12 ani. La toate marile sărbători, veneam să-l auzim. Erau mii de oameni care veneau să-l vadă şi să-l asculte. Umblau după el ca după Mântuitorul. Era lucru mare ce se petrecea atunci. Eu cred că a fost un trimis al lui Dumnezeu părintele, eu cred că el avea chemare încă din pântecele mamei lui. El a fost aici, la Sâmbăta, ca o trâmbiță a credinței. La Drăgănescu, la Sinaia, la Prislop şi pe unde a mai umblat dânsul, n-a mai făcut ce a făcut aici. Dintr-o privire îți cunoştea necazul şi îți dădea o pace sufletească, dacă stăteai de vorbă cu el. El îți spunea şi ce are să se întâmple cu tine, şi ce spunea, aia se întâmpla. [...] Țin minte nişte vorbe de-ale lui, pe care le-a spus când am fost la Drăgănescu:* «Clătinați vorba în minte de nouă ori şi numai a zecea oară o spuneți!»*“.*

*

VASILE SOCACIU (Sâmbăta de Jos): *„Părintele a fost un om mare, predicile lui erau numai spre îndreptarea oamenilor. Dacă te duceai la el cu vreun necaz, ştia să te lămurească. Era greu să ajungi să vorbeşti cu el, erau sute de oameni care aşteptau. Mergeam cu trenul mai mulți de aici, şi pe tren povesteam numai de minunile pe care le făcea părintele. Am auzit că pe-acolo, pe unde l-au dus, pe la Canal, prin alte locuri, şi-ar fi bătut joc de el şi l-ar fi tuns. Eu l-am întrebat odată de ce nu se întoarce la Sâmbăta, unde oamenii îl iubesc aşa tare. Dar el mi-a zis că nu-i după voia lui. Părintele tot al nostru rămâne, că aici şi-a făcut el lucrarea, la mănăstirea noastră“.*

*

ALEXANDRU TUREAN: *„Acum câțiva ani, l-am luat pe Constantin, băiețelul meu, l-am dus la Prislop, la mormântul părintelui, şi i-am arătat şi lui crucea care a apărut în trunchiul copacului de lângă mormânt. I-am povestit de părintele şi a rămas tare uimit când a văzut câtă lume vine acolo. Ne-am aşezat pe iarbă să mâncăm şi am povestit fiecare câte o*

întâmplare cu părintele. Părintele Arsenie a fost un om deosebit şi eu nu cred că este în Sâmbăta om care să nu se fi dus măcar o dată la el, să ceară sfat. Dumnezeu ni l-a trimis nouă şi trebuie să-i purtăm de grija pomenirii, măcar în fiecare sfârşit de noiembrie, că atunci s-a stins din viaţă".

*

NICOLAE CRĂIUŢ, în articolul *„Martiri ai credinţei"* (Dosarul de securitate al părintelui Arsenie Boca), relatează: *„Despre părintele Arsenie Boca am mai scris. Prea puţin, faţă de amintirea pe care a lăsat-o în lume, faţă de forţa darurilor sale duhovniceşti. Făgărăşenii şi cei care l-au iubit, îl păstrează şi acum în căuşul inimii, ducându-se în noiembrie la mormântul de la Prislop, unde se închină, sărută crucea, îşi spun necazul şi cer sfat părintelui, de parcă, nevăzut, le-ar sta în faţă pe scaunul de spovedanie, aşa cum era: înalt, puternic, cu ochi albaştri, cu glas tunător, de profet, blând cu oamenii, neiertător cu păcatul.*

...În ciuda oricăror îndărătnice păreri, biografia părintelui a fost o pagină de calvar. Dosarul său de Securitate, pe care nimeni nu a avut până acum curiozitatea să-l cerceteze, dezvăluie o realitate cumplită: urmărit şi hărţuit ca un hoţ, Arsenie Boca trebuia să fie întinat moral. Pe dosarul de urmărire operativă nr. 564, colonelul Gheorghe Crăciun scria: «A se strânge material compromiţător contra lui Arsenie Boca», *adăugând apoi, într-un raport separat:* «Arsenie Boca este un element ostil şi duşmănos regimului, care caută să deruteze oamenii de la muncă, infiltrându-le în suflet misticismul şi fanatismul, speculându-le în acelaşi timp ignoranţa. Faţă de cele de mai sus s-au luat măsuri pentru a se face o reţea informativă serioasă în mediul acestuia, în sensul de a trimite la el elemente bine instruite, eventual travestite (adeseori în monahii şi monahi, n.n.), care să caute a-l compromite [...] Mutarea lui Arsenie Boca în altă parte nu rezolvă problema, atâta vreme cât nu e compromis».

...Acuzat de toate relele pământului (inclusiv legionarism), părintele va fi arestat în mai multe rânduri şi condamnat la doi ani de Canal, într-un proces cu uşile închise. Motivul: omisiune de denunţ şi misticism. În tot acest timp, împlinind parcă vorbele din Biblie, părintele s-a dăruit chiar locurilor de pedeapsă şi surghiun: Prislop, Drăgănescu (biserica pe care a pictat-o integral), Schitul Maicilor. Surghiunul vremurilor atee răzbate din fiecare pagină a dosarului, învăluind făptura părintelui cu aura strălucitoare a martirului întru Hristos.

...Din delaţiuni şi rapoarte rezultă că Arsenie Boca era urmărit pas cu pas, zi şi noapte, prin prieteni sau simpli observatori, în biserică sau pe stradă, în atelier sau în intimitate. Cu o precizie diabolică, paginile dosarului recompun zile întregi din viaţa părintelui: la ce oră a ieşit din casă, cum era îmbrăcat, în ce tramvai s-a suit, ce loc a ocupat, cine a trecut pe lângă el, cine i-a adresat vreo întrebare. La coborâre, toţi cei în cauză erau legitimaţi, puşi să dea declaraţii. Pagini întregi cu nume şi adrese: Izvor 123, Dunavăţ 74, Boteanu 53. Nume de oameni fără nici o vină. Alături, pagini şi mai ruşinoase: turnătorii pline de venin şi invidie ale unor apropiaţi (unii, preoţi cu renume), care nu se sfiau să scrie: «Fachiristul Arsenie Boca» [...] «Paranoic ca şi Sandu Tudor, care voia şi el să aibă aureolă de mare duhovnic» *părintele reprezenta o problemă de stat încă din 1944, când ministrul Cultelor din acea vreme, Popa Burducea (cel cu steaua şi cu crucea), a dat ordin să fie anchetat. Marea spaimă a regimului era că la slujba părintelui de la Sălişte participaseră ţărani din 41 de sate! Autoritatea părintelui era prea mare, iar vorbele lui – o cumplită primejdie:* «Să nu luaţi arma în mână şi să apăraţi alte teritorii decât acelea care ne aparţin şi pe care sunt clădite urme de credinţă românească. [...] Iubiţi-i pe preoţi acum, când îi mai aveţi, căci va veni o vreme când nu-i veţi mai avea»*".*

La fel se întâmpla şi în 1946, când părintele este anchetat pentru cele afirmate de el într-o predică: *„Lupii vor fi sfâşiaţi de către oile atacate. Credincioşii, deşi mai puţini ca număr, nu vor putea fi suprimaţi de puterea numerică a celor lepădaţi de credinţă, atâta timp cât vor sta strânşi în jurul Bisericii".*

Toate aceste relatări se conjugă în a demonstra că, dincolo de sentimentalismul ingenuu al acestor oameni simpli, lipsiţi de veleitarism, se cimentează o convingere fermă, bazată pe argumente văzute şi trăite, că preotul Arsenie Boca a fost un sfânt al lui Dumnezeu, o Trâmbiţă Apocaliptică, în care a sunat cu putere Duhul Sfânt, pentru trezirea din letargie a poporului român creştin.

VERONICA, FECIOARA DE LA VLADIMIREŞTI, ŞI PREOTUL PROFET IOAN SILVIU IOVAN

„Şi au mai coborât încă trei îngeri la rând şi au sunat pe pământ şi au dat trâmbiţa lor, unui preot şi încă altui preot, şi a mai dat una la o copilă din biserică, şi au sunat şi aceştia din trâmbiţele lor, ca să pregătească venirea sunetului trâmbiţei a şaptea, venirea Domnului s-o pregătească.“

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iunie 1997)

Minunate sunt căile Domnului! De mică, Vasilica Barbu din satul Tudor Vladimirescu, dinspre Tecuci (devenit, ulterior, Vladimireşti), rămăsese orfană, dar la icoana Maicii Domnului şi în cântările Oastei Domnului ea îşi găsea pacea sufletului. În 1937, a visat-o pe Maica Domnului, care a povăţuit-o spre post, rugăciune şi milostenie. Apoi a primit alte vedenii minunate, care o îndemnau să trimită oamenilor sfaturi de împăcare, de părăsire cu totul a duşmăniei şi a urii, şi de părtăşie în iubire; să nu mai fure, să nu mai lucreze duminicile şi sărbătorile, să meargă la biserică, să nu mai înjure, să ţină cu sfinţenie posturile de peste an şi din zilele rânduite ale săptămânii.

Neobosită, Vasilica a început să propovăduiască din sat în sat, din oraş în oraş, chemarea la înnoire a sufletelor creştine, întunecate de patimi. Oamenii au răspuns după căldura sau răceala inimii lor: unii s-au pocăit, schimbându-şi viaţa; alţii s-au răzvrătit şi au ridicat cuvinte de ură şi tăgăduire, care curând au luat înfăţişare de prigoană. Ponegriri şi insulte era răspunsul lor, cu care încercau să-şi acopere ruşinea proprie a neputinţei şi făţărnicia.

Au urmat molestări şi hule. Vasilica era injurios adresată cu cuvinte nedemne: *„îndrăcită“, „bolnavă“, „nebună“, „încrezută“*. Dar ea, pe toate le-a răbdat. Din nou, alte viziuni minunate au îndemnat-o să propovăduiască pocăinţa, să-i anunţe pe mai mulţi creştini din împrejurimi ca să înalţe cruci de biruinţă, înalte de 5 şi de 9 metri, şi să-i îndemne pe creştini să asculte de preoţii cei adevăraţi.

În august 1938, Mântuitorul i-a apărut în vedenie şi i-a poruncit să zidească o mănăstire de fecioare, închinată Maicii Domnului. La chemarea Vasilicăi, 28 de fecioare au răspuns cu căldură şi bucurie, alegând

viaţa monahicească. La început au locuit într-un bordei, iar lumea le considera *„nebune“,* căci nu vedea că *„nebunia“* lor era pentru Hristos.

Vedeniile erau tot mai concludente, cu mesaje înălţătoare: *„Roagă-te mult şi posteşte, ca să se zdrobească diavolul ce lucrează contra fecioarelor“; „Munceşte mult, pentru viaţa veşnică […] pentru că se apropie anii durerilor“; „Eu, dragostea voastră o cer! În numele rănilor vă cer această dragoste! Ea are să vă aducă mântuirea!“*.

În toamna anului 1939, s-a început zidirea unui paraclis, iar în primăvara anului 1940, paraclisul era terminat. Dar greul abia începea. La 31 martie 1940, într-o vedenie, Maica Domnului o avertiza, zicând: *„Vasilico, nu te mâhni de ispitele şi încercările ce vin asupra ta, ci veseleşte-te! Ţara Românească şi poporul este încercat în ispite, dar să nu se mâhnească, fiindcă este o ţară sfântă şi un popor ales de Dumnezeu. Ţara va trece prin necazuri mari, căci patru neamuri voiesc să o împartă, dar eu vă voi ocroti. Am iubit neamul românesc şi îl voi iubi până în sfârşit, dar voi să vă rugaţi!“*.

Această proorocie s-a împlinit foarte repede. La 28 iunie 1940, Fiara Roşie smulgea cu furie din trupul ţării pe Basarabia. În septembrie 1940, Ardealul era cedat fără luptă ungurilor, iar Cadrilaterul, bulgarilor, în urma unor trădări internaţionale şi a unor presiuni şi ameninţări insuportabile. Cu greu s-a putut păstra neştirbit Banatul, căci toţi vecinii din jur îşi vânduseră prietenia pe lăcomie şi dispreţ.

La 15 august 1940, Vasilica a primit haina monahală şi numele nou, de Veronica.

La 8 septembrie 1940, s-a făcut sfinţirea paraclisului. Viaţa mănăstirească înflorea. Prin ascultare de vedenie cerească, s-a pus, la 25 martie 1941, piatra de temelie pentru o biserică mare, care să cuprindă în ea cât mai multe suflete curate, căci tot mai multe fecioare se dăruiau cu bucurie lui Hristos. Biserica s-a zidit cu mâinile acestor fecioare, în timp ce glasurile lor aduceau cântare de slavă lui Dumnezeu. În numai doi ani şi jumătate a fost gata.

În anii ce au urmat, mănăstirea de la Vladimireşti înflorea ca o adevărată grădină a Maicii Domnului, iar viaţa duhovnicească sporea din zi în zi.

În decembrie 1949, monahul Ioan Iovan este hirotonit ieromonah, pe seama mănăstirii Vladimireşti, unde a slujit până în anul 1955. În fiecare duminică, mii de oameni veneau să participe la Liturghie şi să asculte predica în aer liber a părintelui Ioan. În această perioadă, îndemnurile cereşti, primite prin vedenii minunate, nu încetau: *„Lăsaţi gura,*

mintea şi inima voastră, de-a pururi să pomenească Numele Celui Prea Înalt, al Dulcelui Iisus. […] Biserica Mea, nimeni nu o va dărâma, dar să ştii, că Eu nu vorbesc de biserica de zid, ci de Biserica vie: inimile ce-Mi sunt predate Mie. În inima ce Mă cheamă pe Mine şi pe Maica Mea, cu tot dorul, Eu vin cu tot cerul şi o fac Biserică, Altarul Meu. Fără de această Biserică, voi nu puteţi trăi în Mine şi cu Mine. Cine se leapădă de ea, de Mine se leapădă. […] Să-ţi păstrezi gândul acesta ce-l ai, că aşa este la Dumnezeu: o singură religie este, nu mai multe, cum au fărâmiţat-o oamenii".

Domnul proorocea însă şi despre trădarea bisericii din lume, care începea un lung şi dureros proces de lepădare de propriile sale valori şi idealuri: *„De ce te munceşti cu gândul ce va fi cu monahismul şi cu Bisericile Mele? Monahismul va suferi şi mulţi se vor lepăda, nu de cele trupeşti, ci de Împărăţia Mea. Unii vor primi cununa muceniciei, dar, puţini vor fi".*

Anul 1954 a însemnat începutul prigoanei făţişe. În luna august, părintele Ioan este acuzat de erezie printr-o scrisoare-denunţ, semnată de mai multe feţe bisericeşti. Laurenţiu Melinte identifică printre delatori câteva nume, care erau deja (sau urmau să devină) celebre, şi pe care le dă publicităţii în revista *„Viaţa Creştină",* vol. 44, nr. 4-6 (aprilie-iunie 2001): părintele Cleopa, părintele Petroniu (viitorul stareţ de la schitul Prodromu de la Sfântul Munte), viitorul mitropolit Antonie Plămădeală şi părintele Arsenie Papacioc. Părintele Ioan era acuzat că face spovedanie colectivă (copiind astfel o practică prin care mărturisirile se făceau public, şi care, de altfel, era uzuală la începuturile creştinismului) şi că dă împărtăşania cu prea multă uşurinţă. În urma acestui denunţ, pentru înlăturarea părintelui Ioan Iovan s-a recurs la o înscenare. El a fost chemat la Patriarhie, chipurile pentru a fi avansat în rang administrativ, dar această *„chemare"* corespundea intereselor Securităţii ca părintele Ioan să plece de la Vladimireşti.

În 1955, părintele Ioan se hotărăşte să-şi facă publică poziţia şi adresează un memoriu conducerii statului comunist şi conducerii Bisericii Ortodoxe Române: *„Dacă se spune că lupta partidului, adică a ateismului, trebuie să fie dusă ideologic contra credinţei şi a lui Dumnezeu, atunci de ce se pedepsesc elevii, studenţii, militarii, învăţătorii şi alţi membri de partid pentru că merg la Biserică? În ce constă libertatea religioasă? Care sunt limitele ei? Dacă este o colaborare între Biserică şi Stat, atunci de ce Statul are drepturi nelimitate şi se amestecă grosolan în toate ale Bisericii, inclusiv în predici şi slujbe, pretinzând să fie scurtate*

sau chiar anulate în anumite zile? Unii au zis că suntem reacţionari: în sens duhovnicesc, au dreptate – vrem să fim reacţionari până la moarte, împotriva diavolului şi a ucenicilor săi. Alţii ne-au spus că suntem un Lourdes românesc, un centru mistic în coasta Uniunii Sovietice. De fapt, mănăstirea este un centru duhovnicesc aşezat de Dumnezeu în coasta lui Antichrist".

Cedând presiunilor făcute de autorităţile comuniste, episcopul colaboraţionist Antim Anghelescu al Buzăului *„cateriseşte"* conducerea Mănăstirii din Vladimireşti şi procedează la desfiinţarea formală a aşezământului. Însă maicile, în frunte cu maica Veronica, nu voiau să plece: *„Noi ascultăm de Maica Domnului, nu de Patriarhie"*. Întrucât maicile refuză să plece, Episcopia Buzăului le intentează proces civil de evacuare şi proces penal pentru portul ilegal de uniformă monahală.

În noaptea de 29/30 martie 1955, Securitatea din Galaţi o arestează pe maica stareţă Veronica Barbu, pe preotul profet şi duhovnic, Ioan Silviu Iovan, şi pe maica Mihaela Iordache, şi îi închide în Penitenciarul din Galaţi. A urmat o rezistenţă dârză a maicilor şi a surorilor mănăstirii, atât împotriva presiunii comuniştilor, cât şi a ostilităţii bisericii.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 10-12 septembrie 1955, a decis ca maicile şi surorile care proveneau din alte zone ale ţării, să fie trimise la casele lor, iar 61 de surori fără pregătire şcolară, să fie trimise la şcolarizare la Mănăstirea Bistriţa din Oltenia. Se urmărea, de fapt, dezmembrarea familiei de monahii rezistente la asalturile Fiarei Roşii comuniste. Dar toate călugăriţele au refuzat să părăsească mănăstirea.

Pe 25 noiembrie 1955, Consistoriul monahal al Eparhiei Buzăului a decis să excludă din cadrul mănăstirii pe călugăriţele care refuzau să intre *„sub ascultare"*.

La 12 ianuarie 1956, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât desfiinţarea Mănăstirii, urmând ca vieţuitoarele ei să fie trimise, ca persoane civile, la locurile lor de baştină.

În noaptea de 9/10 februarie 1956, Securitatea a arestat cele peste 300 de călugăriţe vieţuitoare în mănăstire, şi circa 50 de persoane civile, integrate în obşte ca personal auxiliar, le-a îmbarcat în 30 de camioane şi după o anchetă minuţioasă le-a risipit în toată ţara.

În cartea sa *„Biserica Ortodoxă Română în primul deceniu comunist"* (Ed. Curtea Veche, 2005), istoricul Cristian Vasile consemnează cu amărăciune rolul bisericii instituţionale în demolarea acestui promontoriu al rezistenţei anticomuniste. Citâm din paginile 52-54: *„Cu acest prilej memorabil, ortodoxia autocefală oficială română a dat un lamentabil*

examen. […] Biserica Ortodoxă este monopolul lui Marina, al lui Antim, al lui Sebastian Rusan, sau al diavolului Valerian Zaharia, episcopul ateu de la Oradea. Părintele Ioan Silviu Iovan a avut dreptate în această privință când mi-a telegrafiat, în cursul lunii martie 1955, la caterisirea sa, să nu fac nici un recurs, fiindcă această grupare monopolizatoare a Bisericii Ortodoxe – textual – «după ce şi-a vândut sufletul, vrea să vândă şi Biserica»*“*.

Părintele Ioan a fost mutat dintr-o închisoare într-alta, după ce fusese acuzat de instigare la terorism prin acea înscenare josnică, şi apoi condamnat la muncă silnică, pe viață, de către Tribunalul din Galați. Referindu-se la încercările prin care a trecut părintele Ioan în această perioadă, Laurențiu Melinte consemnează în continuare în revista *„Viața Creştină“*: *„Sistemul de distrugere morală şi fizică a deținuților din penitenciarul Galați era pus la punct în cele mai mici amănunte. Nu e vorba numai de anchetele pe care cei de la Interne le conduceau zile şi nopți, fără pauză şi fără milă, sau de celula fără geam şi fără calorifer, în care îşi ispăşea părintele Ioan, în plină iarnă, pedeapsa. Când părintele Ioan solicita să meargă la toaletă, i se spunea* «aşteaptă!»; «zile întregi mi se răspundea: Aşteaptă!». *La un moment dat, părintele Ioan face un TBC glandular şi, din aceleaşi cauze – frigul şi mizeria – mâinile i-au crăpat până la os. Şi totuşi, cu eforturi supraomeneşti, reuşea să se roage de fiecare dată în poziție de rugăciune, cu fața spre crucea însemnată cu apă, pe perete.*

...La Jilava, unde fusese transferat de la Văcăreşti, părintele Ioan a trăit momente de coşmar. «Aveam impresia că mă aflu într-un mormânt». *Gura de aerisire era într-o a treia cameră, iar gradul de umiditate era atât de ridicat, încât părintele nu reuşea niciodată să-şi usuce prosopul sau batista.* «Dar la Jilava am trăit cel mai intens sentiment că sunt preot». *Într-o zi, deținutul Ioan Iovan este dus la fierăria puşcăriei, pentru că trebuia să i se pună lanțuri la picioare, urmând a fi transferat la Gherla... La 1 august 1964, va fi eliberat.“* (citat din *„Viața creştină“,* vol. 44, nr. 4-6, 2001).

Prin martiriul Vladimireştilor se încheia o etapă glorioasă a renaşterii neamului creştinesc, despre care tot preotul-profet Ioan Iovan consemnează într-o epistolă: *„Ales şi povățuit de Sus, Locaşul sfânt şi sfințitor al Maicii Domnului, de la Vladimireşti, prin chemarea maicii Veronica, a urmat pe Domnul, începând cu naşterea din peştera bordeiului, continuând cu intrarea triumfală în Ierusalim prin pocăința şi împărtăşirea sufletelor de mii de închinători, mai ales în ultimii trei ani de propovăduire a mântuirii şi sfârşind cu ce era şi firesc, pe vârful Golgotei neamurilor, după ce, mai întâi, i-a fost dat să treacă poarta strâmtă din Ghetsimani şi mai pe urmă judecat şi osândit la moartea desființării, de Ana şi Caiafa zilelor noastre, precum şi de Pilatul român comunist, al anilor lui Antichrist.*

Dar să nu uităm şi să credem cu nestrămutare, că după vinerea Patimilor de acum, va veni şi Învierea neamului de mâine şi în veşnicie“.

Profețind preluarea ştafetei creştineşti şi ducerea ei mai departe, spre deplină biruință, părintele profet Ioan Silviu adăuga: *„...departe de mine gândul că mântuirea neamului este încredințată numai Vladimireştilor. Vladimireştiul conține o mică măsură de aluat, menit să dospească împreună cu alte Biserici şi Mănăstiri, Pâinea cea Nouă a învierii neamului lui Hristos“.*

A ŞASEA TRÂMBIȚĂ APOCALIPTICĂ: SFÂNTA VIRGINIA

„Pentru că Însuşi Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului şi întru trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer [...].“

(I Tesaloniceni, 4/16)

„Iar înainte de trâmbița a şaptea, a coborât alt înger din cer şi a sunat pe pământ, şi mi-a dat mie trâmbița şi am sunat din ea, şi am fost trâmbița lui Dumnezeu, trâmbița a şasea, despre care aşa scrie în Scripturi: «şi a trâmbițat al şaselea înger […].»*“*

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea Sfintei Virginia, 9/22 iunie 1997).

Ne apropiem cu istoria de ultima şi cea mai curată biserică şi Mănăstire a lui Hristos: Noul Ierusalim, Mireasa proorocită în Scriptură *(v. Apocalipsa, 3/12; 21/2)*. Dumnezeu, credincios şi drept făgăduințelor Sale, nu putea lăsa Biserica cea adevărată (mica turmă, în care intraseră lupii) să fie nimicită.

La numai o lună după arestarea maicii Veronica şi a preotului profet Ioan Iovan, moment care marchează decapitarea definitivă a Lucrării de la Vladimireşti, în noaptea de 30 aprilie 1955, de Praznicul Sfintelor Paşti, Domnul o ridica la jugul proorocesc pe cea mai mare sfântă a neamului românesc: Sfânta Virginia. Pregătită cu viață curată şi jertfitoare din fragedă copilărie, dar mai ales în urma unui post de curățire, neîntrerupt, de 40 de zile şi 40 de nopți, post poruncit prin *Cuvânt* din cer, Sfânta Virginia s-a învrednicit de a fi aleasa purtătoare a *Cuvântului lui Dumnezeu* în următorii 25 de ani, în cele mai grele timpuri ale terorii comuniste. Ea trebuia să nască un popor-prunc, de fii ai lui Dumnezeu, trecând prin grele încercări şi suferințe, venite de la balaurul roşu, profețit în *Apocalipsă: „Şi era însărcinată şi striga, chinuindu-se şi muncindu-se ca să nască.“* (Apocalipsa, 12/2);

„Iar când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigonit pe femeia care născuse pruncul.“ (Apocalipsa, 12/13).

Unii au dat să spună că aceste versete din *Apocalipsă* se referă la Maica Domnului, dar acest lucru nu poate fi acceptat, de vreme ce Maica

Domnului a născut un Fiu fără durerile naşterii, peste legile firii, nestricându-i-se fecioria prin naştere, aşa cum fusese proorocit din vechime: *„Înainte de a se zvârcoli în dureri de naştere, ea a născut; înainte de a simți chinul, ea a născut un fiu.“* (Isaia, 66/7).

Or, Sfânta Virginia a născut şi ea, dar a născut fii, un popor de fii ai lui Dumnezeu, şi i-a născut în suferințele facerii, care au însoțit-o în tot cursul vieții; căci şi pentru ea Sfânta Scriptură a dat o proorocie care anunță, totodată, şi înnoirea Ierusalimului: *„Cine a auzit sau cine a văzut unele ca acestea? Oare, o țară se naşte într-o singură zi şi un popor, dintr-odată? Abia au apucat-o durerile naşterii şi fiica Sionului a şi născut fii! Oare, Eu voi deschide pântecele fără să-l las să nască? zice Domnul. Sau Eu, Cel ce fac să nască, îl voi închide? Bucură-te, Ierusalime, şi voi, cei care îl iubiți, săltați de veselie. Fiți în culmea veseliei, voi, cei care îl plângeați!“* (Isaia, 66/8-10).

Deosebirea dintre versetele 7 şi 8 de la proorocul Isaia, capitolul 66, este evidentă, şi deci sunt două proorocii distincte, pentru persoane diferite, chiar dacă apar alăturate în text. În primul caz, este vorba de naşterea fără dureri, a unui singur Fiu (deci se referă la Sfânta Fecioară Maria), iar în al doilea caz, este vorba de naşterea în dureri a mai multor fii, care alcătuiesc, iată, poporul Noului Ierusalim (căci Ierusalimul este chemat la renaştere şi bucurie – *v. vers. 10*), aduşi pe lume de *„fiica Sionului“* (deci se referă la Sfânta Virginia).

Verginica a venit pe lume în Duminica Tuturor Sfinților, a anului 1923, cu un an înainte de marea cădere în ispită a instituției bisericii, prin cei ce au îndrăznit să schimbe rânduielile strămoşeşti, de cinstire a sfinților, pe motivul schimbării calendarului bisericesc după modelul celui civil. Ea a fost proorocită a fi *„unealtă de îndreptare a celor ce s-au stricat atunci, a celor ce s-au dărâmat atunci“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 27 mai/9 iunie 1994). Ea a fost vasul ales, de mare cinste, prin care Domnul a vorbit cu poporul Său vreme de un sfert de veac, povățuindu-l, întărindu-l, mustrându-l, îndemnându-l să reziste ispitelor şi vicisitudinilor vremii, şi mai ales să se nască din nou, împlinind prin sine proorocia: *„încă o dată voi alege Ierusalimul.“* (Zaharia, 1/17; 2/12; 3/2), căci *„Ierusalimul se va chema cetate credincioasă şi muntele Domnului Savaot, munte sfânt.“* (Zaharia, 8/3), alcătuit din pietre vii, cu viață sfințită, cerească.

De mică, Verginica a fost încercată prin suferință: în trupul ei plăpând, de numai un an, s-a cuibărit o boală grea, care avea să însemne suferința cerului pentru Biserica lui Iisus Hristos, atât de greu vătămată, începând de atunci, iar această suferință s-a dovedit o piatră de încercare

pentru unii teologi. Ei s-au întrebat, fără a găsi răspuns: *„De ce a suferit ea, dacă era atât de curată şi iubită de Dumnezeu? Nu este aceasta o nedreptate? Noi am învăţat din cărţi că Dumnezeu este drept şi iubitor. Cum o iubea El, dacă-i dădea suferinţe în trup? Dacă ar fi fost iubită de Dumnezeu, ar fi ocrotit-o!“*.

Toţi sfinţii mari au suferit *pentru* Dumnezeu, dar *nu din cauza* lui Dumnezeu, ci din cauza oamenilor *fără* Dumnezeu. Există o legătură tainică între păstor şi turmă, care transferă suferinţele turmei, pe umerii păstorului, dar şi durerea păstorului, pe care el o doineşte din caval, în inimile oilor sale cele cuminţi. Pilda cu oaia cea pierdută este ilustrativă: păstorul le lasă în siguranţă pe cele 99 de oi, şi se duce prin hăţişuri şi prin prăpăstii şi prin văi, înfruntând primejdii şi riscându-şi viaţa, după oaia cea rătăcită. Şi dacă o găseşte cu picioarele rupte, se bucură nespus pentru ea, o oblojeşte şi o pune pe umerii săi şi o aduce între celelalte. Toţi păstorii au făcut aşa, după pilda Marelui Păstor, Domnul Iisus Hristos. Nimeni n-a dus o viaţă dulce, de toropeală sau de huzur, ci toţi au suferit pentru fiecare rătăcire în parte, din turma ce le-a fost încredinţată.

„Mor în fiecare zi!“ (I Corinteni, 15/31), spunea Apostolul Pavel, arătând cu aceste cuvinte cât de mult se jertfeşte şi cât îl mâhnesc neîmplinirile celor la care propovăduise *Cuvântul* Evangheliei. Iar când enumeră primejdiile de moarte, prin care a trecut, abia atunci se vede ce înseamnă jertfelnicia adevărată pentru Dumnezeu: *„În osteneli mai mult, în închisori mai mult, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori. De la iudei, de cinci ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una. De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte şi o zi am petrecut în largul mării. În călătorii adeseori, în primejdii pe râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni, în primejdii în cetăţi, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între fraţii cei mincinoşi, în osteneală şi în trudă, în privegheri adeseori, în foame şi în sete, în posturi de multe ori, în frig şi în lipsă de haine.“* (II Corinteni, 11/20-27).

Nu este uşor de purtat grija faţă de turma încredinţată. Ea îl aduce pe apostol la suferinţă, la slăbiciune şi la un foc interior, care îl arde pe dinăuntru: *„Pe lângă cele din afară, ceea ce mă împresoară în toate zilele este grija de toate Bisericile. Cine este slab şi eu să nu fiu slab? Cine se sminteşte şi eu să nu ard? Dacă trebuie să mă laud, mă voi lăuda cu cele ale slăbiciunii mele!“* (II Corinteni, 11/28-30).

Sfânta Virginia nici nu s-a lăudat vreodată cu slăbiciunile ei, dar a trecut şi ea prin aceleaşi stări de înfocată răspundere. Cu cât neîmplinirile,

neascultările, disprețul, revolta, împotrivirile, prigoanele, care veneau de la conaționalii ei (care, de altfel, se considerau buni români şi buni creştini), erau mai acute, cu atât suferințele pe care le resimțea în trup erau mai greu de suportat. Dar o întărea Domnul, ca să le suporte; şi iată că nu de la Dumnezeu venea suferința Sfintei Virginia, ci de la oameni, iar Dumnezeu, dimpotrivă, o ajuta să treacă mai uşor prin ele. Chiar dacă n-a fost suficient de cunoscută (căci aşa au fost vremurile: potrivnice), şi chiar dacă n-a fost ascultată de către cei mai mulți dintre cei care au cunoscut-o, ea rămâne pentru vremea ei cel mai mare prooroc al neamului românesc, iar în această calitate, nu putea să nu sufere în toată vremea, căci mereu veneau, răsfrângându-se asupra ei, toate neîmplinirile şi degradarea spirituală treptată a neamului român creştinesc, pentru că dintotdeauna a fost aşa: proorocii au fost nesocotiți în toate timpurile, iar cei care le-au zidit mormintele, au ajuns, cu vremea, să regrete nesăbuința cu care i-au prigonit, întorcându-se, cu remuşcări vinovate, la o tardivă cinstire.

Cât a suferit Moise pentru popor! A fost nevoit să-I ceară lui Dumnezeu să-l şteargă chiar pe el, pe Moise, din Cartea Vieții, pentru a nu pieri poporul lui, care se răzvrătise *(v. Ieşirea, 32/32);* şi de aceea, pentru mila lui păguboasă, Moise n-a mai ajuns să păşească cu piciorul în țara făgăduinței, iar pe răzvrătiți i-a pedepsit Dumnezeu, căci nici ei n-au mai ajuns acolo unde le promisese Domnul că-i va aduce. Nu Dumnezeu este Cel Care nu Şi-a ținut făgăduința, ci poporul este cel care n-a mai meritat-o, căci a disprețuit poruncile Domnului.

Chiar şi conducătorii pământeşti ai românilor au avut mereu aceeaşi soartă: să depindă de popor. Dacă poporul a fost recunoscător şi credincios şi ascultător şi bun, atunci şi domnul țării putea să conducă țara şi s-o apere de încercări. Dacă poporul a fost târât spre răzvrătire, şi domnul țării a suferit, uneori chiar cu prețul vieții. Ioan Voievod (zis Cel Cumplit), Mihai Bravul, Tudor Pandurul, şi mulți alții, până la Ceauşescu, au fost ucişi mişeleşte, prin trădarea celor apropiați lor, care nu i-au mai vrut.

Câtă vreme poporul a ascultat de păstorii lui, el a fost credincios şi cu frică de Dumnezeu, dar când a ajuns să-i disprețuiască pe trimişii lui Dumnezeu, semețindu-se şi nemaivoind să stea sub ascultare, credința lui s-a întunecat şi îndată a ajuns rob al unor patimi de ocară.

Prin alegerea Sfintei Virginia ca păstoriță a poporului creştin al Domnului, România era confirmată încă o dată ca Grădină a Maicii Domnului, Noul Canaan, țara strălucirii, proorocită de Daniel *(v. Daniel, 11/41),* pământul făgăduinței, păstrat pentru Israel cel după Duh, poporul sfânt, care urmează să-L întâmpine pe Domnul la glorioasa Sa a doua venire.

Au urmat, deci, cei 25 de ani de neîntrerupt zbucium. Pe de o parte, stăruința neobosită a Sfintei Virginia, de a aduna în același staul oile risipite, pierdute prin hățișuri de către păstorii năimiți, și de a le da hrana proaspătă, dătătoare de viață: *Cuvântul lui Dumnezeu,* care venea necontenit, prin harul proorocesc, ca să lumineze mințile și inimile celor care voiau să fie adevărați creștini. Pe de altă parte, necontenita suferință morală și fizică: la început din partea autorităților comuniste, care o hăituiau, aruncând-o în închisori și spitale de psihiatrie, unde era supusă la tratamente degradante și inumane, și apoi chiar din partea slujitorilor bisericii, care au nedreptățit-o prin sistematică denigrare și delațiune, împlinindu-se astfel proorocia despre *„prigoana femeii care născuse pruncul“*:

1. Şi s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveşmântată cu soarele şi luna era sub picioarele ei şi pe cap purta cunună din douăsprezece stele.

2. Şi era însărcinată şi striga, chinuindu-se şi muncindu-se ca să nască.

3. Şi alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roşu, având şapte capete şi zece coarne, şi pe capetele lui, şapte cununi împărăteşti.

4. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului şi le-a aruncat pe pământ. Şi balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naşte.

5. Şi a născut un copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiag de fier. Şi copilul ei fu răpit la Dumnezeu şi la tronul Lui,

6. Iar femeia a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca să o hrănească pe ea, acolo, o mie două sute şi şaizeci de zile.

7. Şi s-a făcut război în cer: Mihail şi îngerii lui au pornit război cu balaurul. Şi se războia şi balaurul şi îngerii lui.

8. Şi n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer.

9. Şi a fost aruncat balaurul cel mare, şarpele de demult, care se cheamă diavol şi satana, cel ce înşeală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ şi îngerii lui au fost aruncaţi cu el.

10. Şi am auzit glas mare, în cer, zicând: Acum s-a făcut mântuirea şi puterea şi împărăția Dumnezeului nostru şi stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârâşul fraților noştri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua şi noaptea.

11. Şi ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturiei lor şi nu şi-au iubit sufletul lor, până la moarte.

12. Pentru aceasta, bucurați-vă ceruri şi cei ce locuiți în ele. Vai vouă, pământule şi mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare, căci ştie că timpul lui e scurt.

13. Iar când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigonit pe femeia care născuse pruncul.

14. Şi femeii i s-au dat cele două aripi ale marelui vultur, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo o vreme şi vremuri şi jumătate de vreme, departe de fața şarpelui.

15. Şi şarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa.

16. Şi pământul i-a venit femeii într-ajutor, căci pământul şi-a deschis gura sa şi a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul, din gură.

17. Şi balaurul s-a aprins de mânie asupra femeii şi a pornit să facă război cu ceilalți din semința ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi țin mărturia lui Iisus.

18. Şi a stat pe nisipul mării. (Apocalipsa, cap. 12).

Există mărturiile a zeci de creştini, cei mai mulți încă în viață, care au arătat atmosfera coborârii *Cuvântului lui Dumnezeu* prin Sfânta Virginia. Toți au fost mângâiați de căldura şi puterea Duhului Sfânt, Care Se adresa pe atunci fiecăruia în parte, arătându-i cunoaşterea numelui şi a ascunderilor lui, îndemnându-l la schimbarea vieții şi la mersul pe calea cea bună. Adesea, miresme cereşti însoțeau coborârile de *Cuvânt,* pentru încredințarea celor mai şovăielnici. *Cuvântul* era consemnat în scris, după puterile omeneşti ale celor care scriau, poate şi cu unele greşeli de ortografie, dar profunzimea mesajelor, frumusețea frazelor şi consistența lor teologică nu pot fi atribuite Sfintei Virginia, care în tot acest timp era în stare de somn profund, şi, oricum, pregătirea ei şcolară era de numai două clase primare.

Aceiaşi mărturisitori, care şi-au consemnat declarațiile lor în scris, în prima ediție a cărții „*Cuvântul lui Dumnezeu“,* apărută în anul 1995 (printre ei fiind şi ucenicii Sfintei Virginia, care au rămas să ducă Lucrarea în continuare, până la venirea cu slavă văzută de toți, a Domnului), au fost martori şi ai multor minuni, vindecări şi binecuvântări, care astăzi îşi văd rodul, toate lucrate de Domnul prin trâmbița Sa.

Sfânta Virginia şi activitatea ei misionară şi martirică au însemnat o etapă nouă pentru creştinătatea românească, o etapă esențială, net superioară calitativ tuturor pregătirilor anterioare, făcute de primele cinci trâmbițe apocaliptice, prin care Domnul Îşi anunța apropiata Sa venire. Pentru prima dată în istorie, Dumnezeu închega cu omul un dialog stator-

nic, neîntrerupt, oferindu-i şansa de a fi *„dus de mână“* către o înnoire radicală, ridicată până la nivelul sfinţeniei întregii fiinţe. Se prefigura, prin îngemănarea tuturor învăţăturilor cereşti, menite de a plini Legea Evangheliei (şi nu a o schimba, aşa cum greşit au înţeles unii teologi, mai superficiali, sau răuvoitori), zămislirea unui catehism practic, care să completeze în mod fericit miile de studii făcute de teologi care au teoretizat mântuirea, dar n-au găsit soluţii concrete, nici măcar pentru a se mântui pe ei înşişi, după cum îi şi avertizase Sfânta Scriptură: *„Doctore, vindecă-te pe tine însuţi!“* (Ev. Luca, 4/23). Trebuia să se împlinească proorocia privind *„descoperirea fiilor lui Dumnezeu“* (Romani, 8/19), pe care Scriptura îi confirmă ca fiind cei aşteptaţi de toată făptura, care suspină cu suspine negrăite, după vremea lor. Este chiar vremea contemporană nouă, celor de azi, căci sub ochii noştri, toate trâmbiţele au sunat una după alta, vestind venirea Mielului, întru biruinţă şi slavă, în vecii vecilor. *(v. Apocalipsa, 5/13,14).*

Cuvântul lui Dumnezeu, consemnat în scris şi adunat în mii de pagini, a însemnat şansa omului de a-L înţelege, în sfârşit, după adevăr, pe Dumnezeul cerului şi al pământului.

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărata teologie obiectivă, şi în afară de el nu există alta; căci teologia subiectivă, alcătuită de ambiţia infatuată a omului, rămâne o simplă părere, o închipuire despre care Domnul zice în *Cuvântul* Său: *„Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea bisericii, şi care au scris cărţi peste cărţi despre numele Meu şi al legilor Mele, căci nu sunt cărţile acelea. Acelea sunt pământ şi în pământ se întorc, căci duhul cărţilor acelea nu este duh cu viaţă, din pricina celor fără de viaţă, care le-au făcut pe ele.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

Necontenitele ameninţări, agresiuni şi terorizări prin închisori şi spitale de psihiatrie, unde era cu forţa internată, au dus la ruinarea sănătăţii Sfintei Virginia şi la demoralizarea poporului Domnului. Suferinţele sufleteşti şi trupeşti ale trâmbiţei lui Dumnezeu s-au înmulţit şi ca urmare a multor neîmpliniri şi neascultări pe care le făceau unii creştini, în loc să primească aceştia cu bucurie învăţăturile Domnului. În marea ei blândeţe şi milă pentru fiecare, ea lua mereu asupra ei greşelile şi încălcările *Cuvântului lui Dumnezeu,* făcute de către aceşti creştini, aşa precum proorocul Moise, ispăşea, din milă, greşalele lui Israel.

Au apărut şi vânzători, care au făcut şi mai grea viaţa creştinilor împlinitori. De aceea, Dumnezeu a rânduit ridicarea la cer a Sfintei Virginia, după cuvântul Scripturii: *„Şi femeii i s-au dat cele două aripi ale*

marelui vultur, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo o vreme şi vremuri şi jumătate de vreme, departe de faţa şarpelui.“ (Apocalipsa, 12/14).

Dar acest eveniment a fost un prilej pentru ca ea să-şi arate încă o dată faţă de creştini marea şi sfânta ei dragoste. Cu puţină vreme înainte de plecarea la Domnul, ea a lăsat un *Testament,* care cuprinde un buchet de sfaturi şi îndemnuri, *„cuvinte de la Duhul Sfânt şi învăţături spre folosul mântuirii sufletelor“,* cuvinte de o mare frumuseţe şi valoare educativă, *Testament* adresat celor pe care ea îi numeşte *„Iubiţii mei copilaşi“.* Cei care ar sări ca arşi, contestând apariţia unui *Testament* care să rivalizeze cu Vechiul sau cu Noul Testament, pot sta liniştiţi: această scriere, de numai de 4-5 pagini, nu rivalizează cu nimic şi nu concurează pe nimeni. Aşa cum nenumăratele predici omeneşti, care s-au ţinut şi se vor mai ţine prin biserici, n-au ştirbit cu nimic valoarea Sfintei Scripturi, nici această sinteză de învăţături morale creştine nu se distinge de sfaturile pe care părinţii responsabili le dau în ultimele clipe către fiii lor, decât prin înălţimea deosebită a îndemnurilor, căci ele sunt inspirate de Duhul Sfânt. Citãm din acest *Testament: „...trăiţi în pace cu Domnul Iisus Hristos, trăiţi în pace între voi; fiţi uniţi întru toate întru numele Domnului, fiţi fraţi în Domnul şi cu Domnul. Nu căutaţi binele vostru, şi fiecare dintre voi să slujească aproapelui său, căci numai aşa veţi împlini legea Domnului. Să nu vă opriţi de a face binele, căci ceea ce semănaţi, aceea veţi şi secera, dar fiţi atenţi cum lucraţi binele, ca să poată să rămână lucrul vostru. Tot ce faceţi, să faceţi ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, căci de la Domnul veţi primi plată. Îndemnaţi-vă unul pe altul cu smerenie, spre cele bune. Sprijiniţi-vă în necazuri, cu dragoste frăţească. Fiţi răbdători şi nu vă întoarceţi rău pentru rău, ci iertaţi neobosit unii altora greşalele, pentru ca şi Tatăl Cel din cer să ierte totul.*

Copilaşii mei, vegheaţi cu multă grijă asupra voastră, ca să nu supăraţi duhul fratelui vostru, pentru că în voi locuieşte Domnul. Cinstiţi Duhul Domnului, Care locuieşte în voi, şi nu disprețuiţi ceea ce Domnul a ales şi a iubit, ca nu cumva să vă faceţi împotrivitori lucrului Domnului. Numai aşa veţi avea inima plină de pace; numai aşa veţi trăi cu pace între voi. Lucraţi fapte bune, căci cu acestea vă veţi plăti păcatele şi veţi scăpa de osânda lor. [...] Nu fiţi îngăduitori cu răutatea. Atunci cum aţi mai împlini voi legea Domnului? Ce fel de fraţi aţi mai fi? Căci adevăraţii fraţi sar în foc unul pentru altul.

Nu vă supăraţi unul pe altul, că aceasta înseamnă altfel de faptă. Iar voi, care sunteţi mai înţelepţi, săriţi în ajutorul celor ce suferă pe

nedrept şi nu lăsaţi răutatea să biruiască, şi aşa să stârpiţi obiceiurile rele dintre voi. Alungaţi dintre voi obiceiurile şi gândurile diavoleşti, ca să nu vă ucideţi unul pe altul cu răutatea, ca să nu vă ucideţi duhul unul altuia." (citat din *Testamentul Sfintei Virginia*, 19 mai/1 iunie 1980).

În mod deosebit, Sfânta Virginia îi îndeamnă pe creştini la priveghere, pentru că venirea Domnului este aproape: *„Copilaşii mei, este ceasul când trebuie să fim mai mult ca oricând pregătiţi pentru venirea Domnului. Şi El a spus că atunci când vom vedea că dragostea se va răci, sfârşitul a sosit. Vedeţi că dragostea de Domnul s-a răcit peste tot, dar mare este acest înţeles, şi mă cutremur când văd şi ştiu că s-a răcit şi la voi, deşi aţi avut-o toată de la Dumnezeu prin cuvintele acestei proorocii, care vă hrăneşte de la Duhul Sfânt."* (citat din *Testamentul Sfintei Virginia,* 19 mai/1 iunie 1980).

Dar mai presus de orice, Sfânta Virginia reaminteşte creştinilor că sunt datori unii altora cu iubire sfântă: *„Vedeţi cât de frumos ne învaţă Duhul Sfânt, Care a trecut de la Ioan, la noi, prin întâia lui Epistolă. Aşa vă îndemn, să vă iubiţi între voi, cu inima curată, că numai aşa vă puteţi numi fiii Domnului. Luaţi pildă de la cei mai smeriţi, de la cei mai blânzi, de la cei mai răbdători, mai înţelepţi şi mai cumpătaţi dintre voi. Pe unii ca aceştia, preţuiţi-i cu toată râvna, că prin unii ca aceştia vă învaţă Domnul cum trebuie să fiţi toţi, un aluat.*

Iubiţi-vă între voi, iubiţi-vă păstorii ca pe unii pe care i-a pus Domnul şi i-a uns peste voi şi pentru voi. Nu faceţi ce a făcut Lucifer, şi fiţi smeriţi, ca să nu căderi din cer. Fiţi supuşi celor mai mari şi smeriţi-vă ca în faţa Domnului, ca să nu-L pierdeţi pe Domnul. Cei mari cu duhul, să vă fie vouă călăuză. Faceţi rugăciuni unul pentru altul, rugaţi-vă către toţi sfinţii, cu metanii până la pământ [...]." (citat din *Testamentul Sfintei Virginia,* 19 mai/1 iunie 1980).

Creştinii sunt îndemnaţi să se îmbrace cu viaţa lui Hristos, să-L dorească pe Domnul şi să fie vrednici de a se împărtăşi cu El, căci El este dulce şi minunat: *„Doriţi-L pe Domnul, că El mult vă doreşte. Gustaţi-L, şi veţi vedea cât e de dulce şi de minunat. În orice clipă căutaţi să aveţi înainte chipul Lui, iubirea Lui. Căutaţi să vă îmbrăcaţi cu cămaşa Lui, cu viaţa Lui, şi ziceţi mereu:* «Slavă Ţie, Doamne!». *Viaţa Domnului din voi, este rai; luptaţi pentru acest rai [...]."* (citat din *Testamentul Sfintei Virginia,* 19 mai/1 iunie 1980).

Creştinii fuseseră pregătiţi din timp, prin *Cuvântul* Domnului, de mutarea la cer a Sfintei Virginia: *„Israele, popor iubit de Dumnezeu, iată, rostesc ridicarea vasului Meu din mijlocul tău, dar voi vorbi cu tine prin rămurele, voi vorbi până la sfârşit.*

Iată, îţi profeţesc că după ce voi lua cu Mine acest vas, te vei rupe în două, popor cu nume sfânt: unii din voi se vor face oi grase şi vor prăsi miei şi mieluşele, iar alţii din voi se vor face vânzători şi vor sfâşia. Dar nu te teme, Israele mic, căci voi vorbi cu tine şi nu te voi lăsa, fiindcă această lucrare de Duh Sfânt, nu se va sfârşi. Voi trece prin moarte acest vas şi îl voi căli şi îl voi trimite să pregătească frumos calea Mea spre tine şi calea ta spre Mine, poporule creştin, poporule român, căci aşa am grăit: «Aceasta este lucrarea întru care binevoiesc»." (citat din cartea *Cuvântul lui Dumnezeu,* ediţia 1995, pag. 15).

Şi aşa a fost: Sfânta Virginia s-a mutat la Domnul în ziua de 14 decembrie 1980, dar cu ea s-a împlinit cuvântul Scripturii care zice că acela care este cu Domnul, chiar de va muri, viu va fi în veci *(v. Ioan, 11/25,26),* căci Domnul a trimis-o cu duhul, în chip tainic, înapoi la poporul său, pentru a-l peria, a-l scutura, şi a-l albi pentru viaţă duhovnicească şi cerească; şi a trimis-o cu o râvnă nouă, râvna proorocului Ilie, pe care ea n-o putuse avea pe pământ, din pricina firii sale prea îngăduitoare şi miloase: *„Şi vei merge pe pământ, însoţită de îngerul tău păzitor, care va fi nedespărţit de tine, dar nevăzut de nimeni, şi vei suna trâmbiţă de trezire şi de pregătire, prin surioara ta. Duhul Sfânt va lucra prin amândouă. Pregătiţi oile, căci în curând vine Păstorul Cel Mare să le ia în primire."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 20 aprilie/3 mai 1983).

Dumnezeu lucra, de acum, pe pământ, cu sfinţii din cer, mai rodnic decât o făcuseră ei pe vremea trupurilor lor: *„Când sfântul ajunge în cer, poate lucra mai presus de trup. Când sfântul înviază în cer, poate lucra cu trupul mai presus de cele ale trupului."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 octombrie 1997); căci toţi sfinţii care s-au dus la cer, se fac mijlocitori pentru cei care îi cheamă în ajutor, oriunde s-ar afla.

Ziua adormirii trupului Sfintei Virginia trebuie înţeleasă ca ziua învierii duhului ei, căci ea s-a dus să pregătească locaşuri, ca, acolo unde este ea, să fie şi cei din poporul *Cuvântului* Domnului.

Sfânta Virginia lucra acum prin cetăţi (localităţi), prin sora sa, Maria, căreia ea îi transmisese darul de a primi şi de a comunica mesajele din cer. Cei care se risipiseră, dezamăgiţi de plecarea dintre ei a sfintei, erau chemaţi să se adune din nou sub acelaşi steag al biruinţei lui Hristos, dar nu toţi au găsit puterea s-o facă, pentru că unii se îndulciseră din nou cu surogatele vieţii lumeşti. Aşa cum proorocise Domnul, s-au ivit împotrivitori şi vânzători care au răscolit cugetele creştinilor din poporul

Domnului, uitând de promisiunile pe care El le făcuse, că va fi cu ei în toate timpurile, pentru că *„această lucrare de Duh Sfânt nu se va sfârşi“*.

Şi aşa s-a ales grâul, de neghină… Puțini au rămas credincioşi. Ceilalți s-au întors la cele slabe şi sărace ale slujitorilor bisericii din lume, aşa cum făceau şi galatenii care îl întristau pe Apostolul Pavel: *„Acum însă, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau, mai degrabă, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă întoarceți iarăşi la înțelesurile cele slabe şi sărace, cărora iarăşi voiți să le slujiți ca înainte?“* (Galateni, 4/9).

Vor zice unii: *„Dacă aşa stau lucrurile, şi atât de puțini au rămas credincioşi din atât de mulți care apoi n-au mai crezut, înseamnă că Domnul a vorbit cam degeaba“*. Dar acelora le răspundem: nu a fost o risipă de cuvânt pe perioada 1955-1980, ci un prelungit avertisment, asemănător cu cel din perioada de 40 de ani petrecuți în pustie de către poporul Israel, sub oblăduirea lui Moise. Mai mult, proorociile făcute atunci, se împlinesc acum, sub ochii noştri, iar învățăturile cele dătătoare de viață au fost şi sunt doar pentru cei care au urechi de auzit, şi care le aud şi le primesc, şi care le prețuiesc. Aceştia sunt cei care se nasc din nou, de sus, de la Duhul Sfânt, şi răspund acum cu bucurie la chemarea Mirelui la nunta cerească.

Rolul Sfintei Virginia în istoria mântuirii neamului creştinesc a fost atât de mare, încât nu se poate trage o concluzie pertinentă, cu puteri omeneşti, care să-l evidențieze în toată amploarea şi însemnătatea sa. De aceea, mai bine să-L lăsăm pe Domnul să vorbească prin *Cuvântul* Său, ştiind că noi nu suntem vrednici să înțelegem exact dimensiunea lucrării pe pământ a acestei sfinte, şi chiar această sfințenie, această mare harismă, care i-a fost dăruită doar ei: *„Verginico, tu nu vei muri; tu M-ai purtat pe Mine în vasul tău de lut, vreme de 25 de ani. Ai purtat pe Dumnezeu Cuvântul, Care a vorbit în vremea aceasta încă o dată cu Israel. Dacă Moise este viu şi lucrează în vremea aceasta, în tine a fost mai mult decât Moise, că Eu vorbeam cu Moise, şi Moise vorbea poporului cuvântul cel de la Mine, dar cu tine nu a fost tot aşa. Tu ai fost trâmbița din care am sunat Eu mai înainte de arătarea slavei Mele. Tu ai fost fluieraşul în care am sunat Eu, ca să-l învăț pe Israel cântarea cea nouă, cântarea celor răscumpărați. Tu ai fost Cuvântul Meu. Dar în zilele duhului tău, tot cu tine sunt unit, căci tu eşti păstorița poporului tău. Te-am pețit, iubita Mea, încă de când erai în pântecele mamei tale, şi am făgăduit să fii a Mea, şi te-am luat, şi te-am albit, şi te-am îmbrăcat cu podoabe de la Mine, şi apoi am fost cu tine şi te-am iubit. Şi de la noi, de la lucrul Meu cu tine, şi de la lucrul tău cu Mine, s-a zămislit un popor, care s-a născut din cuvântul lui Dumnezeu, care a trăit din cuvântul Meu, căci scris este:* «omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu».

Verginica Mea, iubita Mea, Biserica Mea, locaşul slavei Mele! O, cât de mult am vorbit Eu acestui popor, din uşa cortului tău, care M-a adăpostit pe Mine, Dumnezeu Cuvântul!“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 19 ianuarie/1 februarie 1992).

A ŞAPTEA TRÂMBIȚĂ APOCALIPTICĂ

„Iar în zilele când va grăi al şaptelea înger, când va fi să trâmbițeze al şaptelea înger, atunci săvârşită este toată taina lui Dumnezeu, şi timpul nu mai este.“

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iunie 1997)

„Şi am văzut cerul deschis, şi iată un cal alb, şi Cel ce şedea pe el se numeşte Credincios şi Adevărat şi judecă şi se războieşte întru dreptate [...] şi numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu.“

(Apocalipsa, 19/11-13)

Cei puțini care au rămas după cernere, după „alegerea grâului, de neghină“, au fost găsiți dreptcredincioşi, iar Domnul i-a răsplătit cu darul de a auzi direct şi nemijlocit *Cuvântul* Său: a şaptea Trâmbiță Apocaliptică. Ei au fost trimişi să împlinească profețiile sfârşitului, profețiile de zidire a Cetății Sfinte Noul Ierusalim, proorocită de Sfântul Calinic de la Cernica pentru anul bisericesc 1992 (1 septembrie 1991 – 1 septembrie 1992), la jumătatea mileniului al şaptelea. Domnul i-a călăuzit şi i-a întărit şi le-a dat, ca sprijin pământesc, un ierarh credincios şi nepătat: arhiereul Irineu Bistrițeanul, care să garanteze canonicitatea ortodoxă pentru toate lucrările sfințitoare, care începeau odată cu punerea pietrei de temelie (22 iulie 1991), şi pentru cele care urmau. Aşa s-a zidit, la Glodeni, lângă Pucioasa, Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, Biserica nouă a lui Dumnezeu, templu şi altar de închinare *(v. Apocalipsa, 11/1)* în duh şi adevăr, care urma să stea stâlp de mărturie în fața popoarelor, pentru starea de neprihănire şi neadormire la care era chemat, de acum, fiecare creştin în parte.

Totul a decurs într-o aşa stare de dar şi de har, încât în câteva luni (9 septembrie – 12 decembrie), zidirea bisericii a fost gata. Pentru a păstra neştirbită sfințenia acestui lăcaş de cult, arhiereul Irineu l-a binecuvântat să păstreze, după *Cuvântul* Domnului, rânduială mănăstirească aparte, asemănătoare în principiu celor de la Mănăstirile Muntelui Athos şi de la Mănăstirea Frăsinei: nimic întinat sau dedat spurcăciunii nu va avea îngăduința de a călca vreodată pe pământul mănăstirii, şi mai ales în Sfântul Locaş.

Numirea şi instalarea arhiereului Vasile în scaunul episcopal al Târgoviştei (22 septembrie 1991), a însemnat o nouă filă în istoria poporului *Cuvântului* Domnului. Văzut din afară, vlădica Vasile părea un suflet mare şi generos, deşi trufaş câteodată, clădit pe un trup înclinat spre obişnuitele vicii ale pământului. El a încercat să şi-i apropie pe creştinii Noului Ierusalim, tânjind cu dragoste după ei şi chiar curtându-i adesea, dar aceştia l-au condiționat, cerându-i să-şi respecte rânduiala mănăstirească strictă, votată din tinerețe, pe care, de altfel, şi ei o aplicau cu acrivie. Dar el n-a putut. Mai mult, erudiția sa i-a adus prea mare încredere în sine, şi aşa n-a putut să se aplece în fața *Cuvântului lui Dumnezeu*. Invidia şi neputința l-au încrâncenat. Dragostea cu care era primit arhiereul Irineu la Glodeni de către creştinii Noului Ierusalim, i s-a părut de nesuportat, în timp ce el era respins sistematic, pe motiv că nu reuşise să se schimbe şi să devină trăitor al creştinismului pe care-l propovăduia doar teoretic, de altfel cu destul talent.

A urmat confruntarea, dramatica încleştare dintre cei doi arhierei, aflați pe poziții diametral opuse: unul, supus lui Dumnezeu, slugă credincioasă *Cuvântului* Lui şi hotărât să se sacrifice pentru adevăr; celălalt, supus vanității şi pasiunilor efemere, înveninat de ură oarbă şi nechibzuită. La Sinodul din 19-23 ianuarie din 1993, episcopul Vasile a reuşit să-şi apropie cauzei sale pe toți arhiereii, care, fără a se preocupa de o cercetare atentă, l-au supus pe arhiereul Irineu unor presiuni, invective şi amenințări, pe care nici hârtia nu le suportă. Se urmărea intimidarea lui, pentru a retracta toate mărturisirile anterioare, care legitimau această Lucrare neobişnuită a *Cuvântului* ca fiind de la Dumnezeu. De asemenea, se urmărea şi compromiterea lui, pentru a-l face să renunțe la scaunul episcopal al Clujului, la care el urma să candideze şi la care avea cele mai mari şanse, dar care era râvnit şi arvunit de alții, din umbră. Înfricoşat peste măsură, la apogeul unui maraton de câteva zile de presiuni, al cărui capăt nu se întrezărea, episcopul Irineu a cedat. A retractat, apoi, cu inima zdrobită, ştiind că-L mâhneşte adânc pe Dumnezeu, dar a vrut să demonstreze că este fidel ascultării făgăduite la hirotonia sa, întâi-stătătorului bisericii. Umilința față de om a prevalat în istorie încă o dată, în fața umilinței care se cădea, cea față de Dumnezeu. Arhiereul Irineu s-a întors înfrânt, în felul acesta simulând că împărtăşeşte convingerile clericilor B.O.R., dar păstrând în sine convingerea că a avut dreptate: acolo, la Glodeni, există Dumnezeu, există în inimile celor pe care el îi cunoştea de 8 ani, există pe fețele lor paşnice, există în umilința lor şi, mai ales, există în Trup şi *Cuvânt,* cu care ei se împărtăşesc necontenit. Iar *Cuvântul* este

taina care îi leagă şi îi face fraţi şi fii ai *Cuvântului* şi îi uneşte dintru sfârşit întru început, căci Dumnezeu a fost *Cuvânt* de la început, şi, *Cuvânt* fiind, este mereu astăzi. Arhiereul Irineu s-a întors învins la poarta *Cuvântului,* unde a fost primit cu înţelegere de către fraţii creştini, cu iubire de samarinean, care i-a oblojit rănile sufletului; dar s-a retras apoi în sine, pentru o durată nedefinită, credincios făgăduinţei făcute Sinodului, aşteptând ziua când Dumnezeu îi va face dreptate.

Sinodul (asemănat de unii, pentru procedeele josnice întrebuinţate, cu Sinodul Tâlhăresc de la Efes) n-a înţeles un amănunt esenţial, valabil în orice justiţie din lume: acela că mărturisirile smulse prin presiuni psihice sunt nule, de drept, căci ele ascund întru sine falsitate şi sperjur. Chiar să fi uitat aceştia formula *„de bunăvoie şi nesilit de nimeni“,* care condiţionează orice însoţire sinceră, pe aceeaşi cale, nu numai a acelora care se aleg unul pe altul în căsătorie? Retractarea arhiereului Irineu este nulă de drept, fiind smulsă prin ameninţări şi nereprezentând un punct de vedere personal.

Cu o zi înainte de Sinod, arhiereul Irineu făcuse o declaraţie publică, prin care făgăduia că este hotărât să reziste oricărei intervenţii exterioare, care s-ar situa împotriva adevărului, chiar cu riscul de a fi caterisit. Acesta este adevăratul punct de vedere al lui, căci a fost mărturisit public şi fără nici o influenţă exterioară. Faptul că ulterior a cedat unor forţe de intimidare, nu schimbă valoarea de adevăr a declaraţiei sale iniţiale. De altfel, acest lucru l-a intuit foarte bine chiar episcopul Vasile, care, după cum vom vedea, n-a fost mulţumit cu rezultatul obţinut, silindu-l mai târziu pe episcopul Irineu să mai retracteze de câteva ori, fie direct, fie prin mass-media.

Sinodul a instituit o *„Comisie Specială“* (care urma să cerceteze *„cazul Glodeni-Pucioasa“*), alcătuită din membri ai Comisiei canonice, juridice şi pentru disciplină: Vasile al Târgovişte, Bartolomeu Anania, Dumitru Radu (prodecanul Facultăţii de Teologie din Bucureşti), Ioan Floca de la Facultatea de Teologie din Sibiu, Ilie Cleopa, Arsenie Papacioc, precum şi preotul-paroh al Parohiei Glodeni-Pucioasa, Leonard Popescu. Şi comisia şi-a făcut datoria: a îngropat cu totul în uitare aşa-zisul *„fenomen religios“*. Ceea ce însă n-a deranjat pe nimeni este faptul că şeful comisiei a fost numit tocmai în persoana *„reclamantului“*: nimeni altul decât Vasile Târgovişteanul! Poate, oare, un reclamant să cerceteze nepărtinitor tocmai cazul pe care el îl contestă? Sinodalii au gândit, se pare, că această inadvertenţă nu poate constitui un impediment. Din felul cum au evoluat *„lucrările“* Sinodului, pare cel mai plauzibil ca prezenţa

episcopului Vasile în fruntea comisiei, să fie un act deliberat, menit să faciliteze un deznodământ studiat şi dorit de ceilalţi sinodali.

Să presupunem că acuzaţiile de rătăcire, aduse episcopului Irineu, ar fi exacte. Oare, această *„Onorată Comisie“* nu avea obligaţia morală ca mai întâi să-i lămurească şi pe acei creştini ai Noului Ierusalim că sunt pe o cale *„greşită“,* arătându-le cu dragoste frăţească în ce *„pericol“* se află? Nimeni dintre teologii cu studii înalte, numiţi în această comisie, nu s-a obosit însă să intre în dialog cu ei ca să-i prevină că ar fi în pericol *„să-şi piardă mântuirea“*. Este clar că obiectul comisiei fusese altul: acela de a-l discredita definitiv pe arhiereul Irineu, după ce Sinodul îl ostracizase, aducându-l la o stare de vegetală obedienţă.

Înfrângerea episcopului Irineu a însemnat o dezamăgitoare surpriză pentru intelectualitatea românească. Ea îşi pusese mari speranţe în acest prilej de renaştere spirituală a bisericii, dar biserica prefera să rămână îngheţată în tiparele comuniste, cu iz procustian, în care se complăcea de peste patruzeci de ani. Or, tocmai această mişcare de înnoire, dirijată de Însuşi Dumnezeu, Cel întreit în Persoane, părea, în ochii elitei intelectuale din România, să aibă şanse de reuşită. Deşi redus la tăcere, arhiereul Irineu şi-a păstrat luciditatea, afirmând cu convingere despre această Lucrare dumnezeiască: *„n-am inventat-o eu, şi ea va continua, cu siguranţă, şi fără mine“*.

Şi aşa a fost.

Această proorocie s-a dovedit întru totul adevărată. Nu numai că *„fenomenul de la Glodeni-Pucioasa“* a continuat, dar a căpătat o limpezime şi o forţă de comunicare fără precedent. *Cuvântul* a continuat să curgă necontenit, ca un râu limpede de munte, şi râul a devenit fluviu, şi iată-l vărsându-se acum în marea cea sărată şi amară a lumii, pentru a o îndulci şi pe ea, acum, în ultimul ceas al istoriei, căci la Dumnezeu toate sunt cu putinţă.

Dar episcopul Vasile tot n-a scăpat de nelinişte. Intuind că a ajuns să se împotrivească lui Dumnezeu, s-a gândit să-şi întărească poziţia şubredă, transferând o cât mai mare parte din vină fratelui său mai mic, care abjurase din slăbiciune, episcopul Irineu Bistriţeanul. L-a târât, aşadar, pe acesta din nou, împotriva voinţei lui, la porţile Mănăstirii Noul Ierusalim, şi l-a obligat să se lepede încă o dată, aici, în faţa Sfântului Lăcaş. Cu durere şi cu teamă, episcopul Irineu a încercat să citească *„lepădarea“* confecţionată de rivalul său, dar glasul lui a fost acoperit de propriile sale binecuvântări, care fuseseră rostite tot aici, cu ocazia sfinţirii Bisericii, şi care acum erau reproduse la o staţie de amplificare, de către

creştinii din mănăstire. Ca şi oarecând Valaam *(v. Numerii, cap. 23),* episcopul Irineu şi-a văzut lepădarea transformată, vrând-nevrând, în binecuvântare.

Într-un exces de aroganță, episcopul Vasile şi-a mărturisit necredința, zicând că şi dacă ar rămâne fără picioare, tot n-ar crede că aici vorbeşte Dumnezeu. Câțiva ani mai târziu, se sfârşea pe un pat de spital, chinuit de dureri şi de remuşcări, după ce medicii îi amputaseră picioarele, consecință a unei arterite obliterante. Propriul său blestem l-a ajuns…

Această neobişnuită întâmplare este exemplară, dar, din nefericire, nu este singulară. Prea mulți L-au înfruntat pe Dumnezeu, şi au avut, drept consecință, soarta lui Iulian Apostatul: Galileanul i-a învins, pentru a-i putea câştiga, prin suferință şi moarte, pentru Sine; căci toți care au denigrat fățiş şi cu aroganță Noul Ierusalim, au avut de dus în spate şi roadele cerbiciei lor. Este ilustrativ şi cazul profesorului sectolog, diaconul Petre David, ideologul de serviciu al B.O.R., care n-a sfârşit-o nici el prea bine. Cunoscut ca un combatant fervent al sectelor religioase, dar şi pentru folosirea uşuratică a unui limbaj satiric la adresa mişcărilor ortodoxe radicale din sânul bisericii, Petre David şi-a permis să facă aprecieri nefondate şi exagerate despre Noul Ierusalim, în manualele sale de sectologie. Această conduită a fost nu numai incorectă, ci şi agravată de faptul că a promovat-o din poziția sa de cleric şi de dascăl. Folosind un limbaj neacademic şi împănat cu neadevăruri, el nu a sesizat cât de mult Îl jigneşte, de fapt, chiar pe Dumnezeu. În câțiva ani s-a îmbolnăvit de cancer la plămâni şi a murit. Un sfârşit banal pentru secolul XXI, vor zice unii, încercând să sublinieze că, între moartea sa prematură şi conduita avută față de Dumnezeu, n-ar fi nici o legătură. Şi totuşi... Dumnezeu a dat un semn, pentru a arăta celor sceptici că legătura aceea există. Nu au trecut 40 de zile de la deces, şi crucea de la căpătâiul mormântului lui Petre David a ars, într-una din zile, în întregime, până n-a rămas nimic din ea. Nici până astăzi nu se cunoaşte cauza. Poate a fost din întâmplare, poate din neglijență; oricum, ipoteza unui act deliberat, de răzbunare, trebuie exclusă, ca fiind prea fantezistă. Dar asemenea întâmplare nu s-a mai pomenit în istoria Cimitirului Bellu. Toți care au văzut a doua zi mormântul lui fără cruce, au rămas impresionați. Tocmai el, care a scris şi a propovăduit atât de frumos şi convingător, făcând apologia Sfintei Cruci, n-a avut parte de ea... Fireşte că, ulterior, a fost pusă altă cruce în locul celei originale, de lemn, dar întâmplarea rămâne înscrisă în istorie ca un avertisment, pentru a da de gândit şi altora – celor care mai au capul pe umeri şi mai pot gândi.

Să fim bine înțeleşi: nu pledăm pentru a demonstra că Dumnezeu, Cel îndelung-răbdător, propovăduit de biserica din lume cu atâta risipă de energie şi dare de mână, ar fi devenit între timp răzbunător şi intolerant. Omul este cel care îşi atrage pedeapsa pe care o merită, dar pe care Dumnezeu nu i-o doreşte. Dreptatea lucrurilor însă trebuie să biruie, iar faptele nechibzuite îşi primesc răsplata aici, pe pământ, sau după trecerea în veşnicie. Când însă omul îndrăzneşte a-L ispiti pe Dumnezeu, atunci el este diavol; iar soarta diavolilor este căderea în adâncuri.

Dumnezeu a avut îndelungă-răbdare şi cu episcopul Vasile Târgovişteanul. Nu l-a pedepsit nici măcar atunci când acesta, într-o criză de megalomanie, s-a erijat în mentor spiritual al celei mai neînchipuite monstruozități de la sfârşitul secolului al XX-lea: *„Centrul Ecumenic Internațional de la Vulcana Băi – România“*. Atunci, într-un nefericit concubinaj cu defuncta Bancă Internațională (fostă Interconfesională) a Religiilor, episcopul Vasile a *„binecuvântat“* zidirea acestui *„Centru“* de tristă amintire, respectiv: o biserică creştin-ortodoxă, flancată de o moschee (geamie) turcească şi de o sinagogă (templu) evreiască. *„Centrul“,* plasat parcă intenționat doar la câteva mile de Cetatea Sfântă de la Glodeni-Pucioasa, se voia o replică ambițioasă la adresa Noului Ierusalim, menită să-l pună pe acesta în umbră, căci a fost zidit pe modelul etnic şi religios al Ierusalimului cel vechi, unde coexistă şi astăzi cele trei religii monoteiste, majoritare, ale lumii: creştinismul, mahomedanismul şi mozaismul.

Domnul proorocise prin *Cuvântul* Său, încă din anul 1995, că Antichrist îşi va ridica zidirile sale babilonice în preajma Noului Ierusalim, pentru a-l umbri pe acesta, dându-se pe sine drept „omul lui Dumnezeu“: *„Iată cum se împlinesc cele rostite de Mine prin cuvânt, căci cei ce au bani, fac turn de piatră, alături de piatra Mea cea nouă de nou Ierusalim; fac împărăție pământească cei ce au bani. Mai face omul încă o dată un turn ca turnul Babel, şi se va da în el drept Dumnezeu. Omul cu bani a luat o cărămidă cunoscută, a cumpărat-o cu bani, şi lângă ea zideşte cărămizi necunoscute şi, iată, se foloseşte omul de numele lui Dumnezeu, de cărămida cea cunoscută că ar fi a lui Dumnezeu, şi se va da omul drept Dumnezeu. Dar Eu am aici izvor din cer, şi omul care va veni, va fugi de lângă turnul omenesc şi va da să guste din izvor, şi va face omul alegerea, iar tu, poporul Meu, vei fi lumină, şi te va alege omul de cărare spre Dumnezeu, numai tu să fii pregătit şi aşezat înaintea Mea. Voi face din tine călăuză, şi îți voi da cuvântul nădejdii vieții veşnice, ca să-l dai omului cel pământesc, căci turnul ce îl face omul, va avea izvor de băuturi îmbătătoare şi de mâncăruri păgâneşti, dar la tine va sticli izvorul*

vieții veşnice, izvorul nădejdii şi mâncarea Cuvântului *lui Dumnezeu, care este ruptă din cele cinci pâini şi doi peşti, înmulțite prin cuvânt.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 octombrie 1995).

Cuvântul lui Dumnezeu a sancționat neobosit toate manevrele exhibiționiste ale bisericii oficiale, încercând s-o trezească la înțelepciunea apostolică. Dar dacă ea n-a voit aşa, încrâncenându-se să lucreze văzut împotriva lui Dumnezeu, Domnul a rostit risipirea lucrărilor ei mincinoase: *„Împărăția cerurilor nu este făcută pe pământ de mâini omeneşti, ci de mâini cereşti şi duhovniceşti. Ea nu este mâncare şi băutură şi fărădelege, aşa cum dă s-o arate omul fărădelegii, care s-a sculat din biserica lumii ca să creadă ca voi, zice el, şi să facă şi el nou Ierusalim pe pământ. Şi iată ce spun peste locul care se vrea şi el nou Ierusalim aproape de locul Meu de la voi* (la Vulcana Băi – n.r.): *Acolo este scaunul fărădelegii a tot pământul, şi pe el, Antichrist, în loc părut sfânt, ca să înşele pe toți care locuiesc pe fața pământului, după cum este scris în Scriptura cea despre venirea lui Antichrist aşezat în loc sfânt. Acolo este răstignirea numelui Meu între tâlharii Mei, care sunt mincinoşi asupra Mea şi asupra oamenilor. Acolo s-a împlinit Scriptura cea ascunsă de înțelegerea oamenilor fără de cunoştință din cer. Dar Eu, Domnul, voi nimici locul acela prin suflarea gurii Mele şi nu va mai fi. Amin, amin, amin.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 26 octombrie/8 noiembrie 1998).

Ospețele *„frățeşti“,* pentru trup, dar şi pentru minte, la care s-au aşezat mai-marii religiilor lumii, sunt numite de Dumnezeu erezie ecumenistă: *„Iată erezie căreia i se spune* «ecumenism», *erezie care şi-a înfipt țăruşul în țara românilor, țara Mea cea de la început şi cea de la sfârşit, că la început am făcut din ea pe om, iar la sfârşit, iarăşi fac om nou, Ierusalim nou.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 1998).

Dar Dumnezeu va împlini proorocia *Apocalipsei,* demascându-l pe proorocul mincinos, cel cu fața creştină. Domnul arată peste tot pământul lucrarea lui Antichrist, cea cu față ascunsă, lucrarea cu care acesta vine înaintea Lui, dar vine ca un fur şi tâlhar de oi, căci nici glasul, nici viața lui nu este ca a Domnului. De aceea, Domnul îl va ucide pe Antichrist, cu suflarea gurii Sale: *„O, proorocule mincinos, [...] patruzeci şi cinci de ani te-ai luptat cu îngerul Meu, cu cuvântul Meu, ca să-l furi şi ca să faci din el avutul tău. [...] Ai dat să uiți că Noul Ierusalim este nume sfânt, este taina Mea cea din zilele de apoi şi este pentru sfinți, nu pentru desfrânați. Noul Ierusalim nu este loc de întâlnire a păcătoşilor şi a desfrânaților, nu este loc de mâncat şi de băut şi de jucat, aşa cum ți-ai făcut tu turnuri din piatră şi te-ai aşezat mare pe ele şi ai scris pe ele* «Ierusalim nou» *şi ai scris – zici tu –* «centrul lumii credincioase», «centrul ecumenic» *ai scris. [...] Te voi pustii cum am pustiit Ierusalimul care M-a răstignit acum două mii de ani. Te-am aşteptat să-ți înfigi corturile palatului tău în țara strălucirii, ca să te nimicesc apoi.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 decembrie 1998).

La plinirea vremii, Dumnezeu demască instituția episcopatului cel necredincios, numit de Domnul *„proorocul mincinos, cel cu multe capete şi cu steme pe ele“,* şi care lucrează în biserică, în cea care îşi zice ortodoxă, dar pe care Domnul o numeşte *„plină de capete trufaşe, care mânuie armele Mele pentru bani“* (v. *Cuvântul lui Dumnezeu,* din 1/14 decembrie 1998). Domnul îl judecă pe proorocul mincinos ca pe un fur de cele sfinte, dându-i pe față fărădelegile:

– a pus peste el numele lui Dumnezeu;

– s-a aşezat în locul lui Dumnezeu, peste tot unde trebuia să fie Domnul, iar nu el, proorocul mincinos;

– a stat pe scaunul lui Dumnezeu ca să-l biruiască pe om, supunându-i sufletul şi cugetul, ca să-i fie supus lui, şi nu lui Dumnezeu;

– a răpit pacea de pe pământ, căci a grăit în numele Domnului, iar unde a grăit el, n-a mai venit şi Domnul ca să-Şi coboare pacea Sa;

– a răpit până şi *Cuvântul lui Dumnezeu,* ca să-l culce sub picioarele lui;

– a călcat în picioare pe cei drepți şi pe cei sfinți;

– a dărâmat legea şi sărbătorile şi vremurile de sfințire, lăsate peste biserică din moşi-strămoşi;

– s-a bizuit doar pe înțelepciunea lui, crezându-se mai înțelept ca Dumnezeu, şi n-a voit să ia înțelepciune de la Domnul, uitând că propria lui înțelepciune este țărână;

– s-a trufit până la scaunul lui Dumnezeu, zicându-şi: *„sunt un dumnezeu“* (v. Iezechiel, 28/2,9), căci a luat locul şi statul lui Dumnezeu;

– i-a ucis pe sfinții lui Dumnezeu, ca să le ia abuziv locul şi să fie el al lui Dumnezeu, în locul lor; i-a ucis nu cu mâna, ci cu viclenia şi cu minciuna, vânzându-i şi dându-i pe mâna călăilor din lume, ca să nu se mai ştie că el este cel care îi ucide;

– a lucrat să-l strice pe om şi pe creştin, şi pentru aceasta a lovit în lucrările Domnului, minținд împotriva lor, căci a iubit slava cea deşartă, care vine de la om;

– a făcut negoț de suflete, cumpărând sufletele meschine, pentru a le folosi ca unelte de vânzare a tainelor lui Dumnezeu;

– s-a luptat necontenit şi neobosit, cu îngerul Domnului, cu

Cuvântul Domnului (adus prin lucrarea de nou Ierusalim în biserică), pentru ca să-l fure şi să facă din el avutul lui;

– şi-a înfipt corturile lui între mare şi muntele cel sfânt şi strălucit, la trei mile de Grădina *Cuvântului* Domnului, şi s-a sculat să-L imite pe Dumnezeu, să facă şi el ce face Domnul, uitând că nu va putea, căci Noul Ierusalim este nume sfânt;

– s-a îngâmfat şi s-a trufit împotriva celor drepţi, prin care Domnul împlineşte Scripturile vremii celei de apoi;

– i-a îndurerat pe toţi sfinţii de pe pământ şi din cer, căci a grăit cuvinte de hulă şi de defăimare împotriva Celui Preaînalt, aşa cum era proorocit în Sfânta Scriptură *(v. Daniel, 7/25)*;

– a pângărit altarele de biserici, aducând urâciunea pustiirii şi aşezând-o pe ea în loc sfânt; peste tot a făcut acest prăpăd, şi îl face şi azi;

– i-a nimicit iubirea şi credinţa şi puterea arhiereului Irineu, umplându-l de zbucium, dar şi de răbdare, căci Domnul a rămas cu putere în preajma lui, iar el suspină ca şi Domnul pentru păcatele de pe pământ şi aşteaptă izbăvirea omului;

– a fost nepăsător de Dumnezeu, uitând că acest păcat este diavol, şi stând mai departe, fără ruşine, în păcatul nepăsării, al îngâmfării, al necredinţei, al hulei şi al minciunii;

– a păcătuit pe ascuns, dar şi pe faţă, nemaiţinând seama că după roadele lui se cunoaşte că este proorocul mincinos în lucrare de biserică;

– a făcut frăţie cu Babilonul (mama desfrânărilor), iar cu cei drepţi a ieşit la război;

– a voit (şi acesta este cel mai mare păcat al lui) să pângărească până şi altarul Sfintei Sfintelor lui Dumnezeu – cu care Domnul S-a aşezat în România – şi chiar a vrut să nimicească această grădină. Dar Domnul va câştiga acest război pornit împotriva cerului de către proorocul cel mincinos, folosindu-i propriile lui arme: *„Eşti încă în război cu cei ce ţin mărturia Mea, dar Eu îţi voi smulge sabia şi îţi voi tăia drumul şi puterea, fiindcă poporul cuvântului Meu este ortodox, este din tine luat şi este sabia Mea, cu care lucrez şi curăţ şi tai din calea venirii Mele uscăciunile şi minciuna şi pe toţi slujitorii ei, ca să am drum curat pentru venire“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 decembrie 1998); căci Domnul anunţă întreaga omenire că este chemată la un proces de înnoire, inevitabil pentru toată făptura Sa: *„Iată, noi le facem pe toate!“* (Apocalipsa, 21/5). Şi, pentru că prea mult s-a răspândit pe pământ răcirea credinţei adevărate, tocmai de aceea este atât de mult *Cuvânt* care vine de la Dumnezeu, ceea ce îi miră, poate, pe unii, dar îi bucură pe cei care-L caută pe Domnul.

Însă liderii bisericii şi-au astupat urechile şi şi-au acoperit ochii şi aşa au mers mai departe, târând după ei spre prăpastie masele de creştini, mai mult încrezători decât credincioşi. Ei s-au temut că li se va lua locul, că Biserica Noul Ierusalim ar râvni cumva la rolul instituţional de a-i păstori pe toţi creştinii români (sau, eventual, chiar ai lumii întregi!). Dar Biserica Noul Ierusalim este şi va fi totdeauna o biserică locală. Ea nu este şi nu va fi niciodată o instituţie, pentru că este cu adevărat singura Biserică teandrică a vremii. Ea este o stare, un duh şi o lucrare a Duhului Sfânt pe pământ. Ea prefigurează Împărăţia Cerurilor pe pământ nou, sămânţă încolţită din veşnicie, dar odrăslită şi înălţată la lumină abia acum, la plinirea vremii. Ea este biruitoare, căci a biruit păcatul şi s-a făcut stâlp al templului lui Dumnezeu Cel viu şi al numelui Său cel nou: *Cuvântul lui Dumnezeu* (v. Apocalipsa, 3/12; 19/13).

ARHIEREUL IRINEU: AL ŞAPTELEA PATRIARH AL ROMÂNILOR DREPTCREDINCIOŞI

„Tu eşti din partea Mea arhiereu în grădina Mea cerească, adusă pe pământ pentru înnoirea lumii. [...] Şi vei fi peste Biserica Mea, şi ea se va ridica şi va lua calea Domnului, după adevăr. [...] Iată, suflu peste tine. Scoală-te! Aşteaptă cerul, aşteaptă ţara alegerii Mele. Scoală-te şi biruieşte necredinţa, căci voi pune cuvintele Mele în gura ta şi în mâna ta.“

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 iunie 1993)

Românii creştini n-au trăit încă experienţa alegerii unui patriarh pe placul lui Dumnezeu, căci toţi cei de până acum le-au fost impuşi, fie de către curente exterioare, influente, lucrând cu manipulări subterane (Miron, Nicodim, Justinian), fie de ambiţii personale, uneori mascate cu o oarecare lipsă de dibăcie (Teoctist), iar alteori, de-a dreptul, nedisimulate (Iustin).

Primul patriarh: *„patriarhul polivalent“*

Primul patriarh, Miron Cristea, propulsat mai întâi în fruntea bisericii, de către camarila politică a vremii, ca mitropolit primat, la 31 decembrie 1919, n-a crâcnit sub povara cumulului de funcţii (fiind ales patriarh în anul 1925, dar, totodată, şi regent între 1925-1930, iar apoi prim-ministru între 1938-1939), şi nici atunci când dregătorii ţării au dat legi net defavorabile bisericii ortodoxe (Legea pentru regimul general al cultelor – 1928; Concordatul cu Vaticanul – 1929). Dar cea mai grea lovitură dată de acest mitropolit însăşi fiinţei spirituale a bisericii, a fost schimbarea forţată şi necanonică a calendarului religios, în anul 1924, când acesta deţinea rangul de primat. Legăturile lui cu Masoneria, pretinse de unii şi presupuse de alţii, sunt greu de confirmat. În cărticica *„Trâmbiţa sihaştrilor de la Muntele Athos“,* schimonahii Arsenie şi Teofilact afirmă, pentru anul 1925: *„Iată, astăzi toată Biserica cu Arhiereii şi cu preoţii sunt sub ascultarea Ministerului Mason. Iată, Statul a sporit, şi Biserica Domnului s-a pustiit...;* (Daniel, 7/8-25)*“*

Supunerea necondiţionată, pe care mai-marii bisericii au făcut-o statului în aceşti ani, a adus grave prejudicii până şi în comportamentul preotului de rând, care a slăbit în credinţă şi s-a depărtat de obligaţiile lui firesti: *„Arhiereii şi preoţii sînt funcţionari de Stat, care, afară de lege, au supus Biserica lui Hristos, Statului. […] Iată şi aceşti popi, învaţă meseria cântărilor şi amăgesc pe proşti, da’ei în materie de religie nu cred nimica. Iată, lucru rău îi arată, că nu calcă în urma Dumnezeului răstignit. […] Dacă ei sunt slujitorii Dumnezeului Celui răstignit adevărat, pentru ce au venit în ascultarea oamenilor celor fără Dumnezeu? Au doar mai mari sunt oamenii decât Dumnezeu? Căci dacă sunt oamenii mai tari decât Dumnezeu, atunci la ce mai foloseşte Dumnezeu?“* (Arsenie şi Teofilact, op. cit., pag. 30-32).

Imixtiunea politicienilor atei, până şi în delicata misiune de a se rândui preoţi vrednici prin cetăţi, care, în mod normal, revenea de drept exclusiv episcopului locului, este de asemenea sancţionată, împreună cu visurile lor de „europenizare“: *„Vedeţi că popa trebuie să fie ales de popor credincios* (Canon 13, Laodichia). *Alegerile cele făcute de boierii cei necredincioşi nu sunt alegeri, ci sunt caterisite* (Canon 3, Sobor 7). *Vedeţi, că nu aveţi popi în Biserică! Unde vi-i Biserica cea Sobornicească şi Apostolească? Aţi făcut-o primărie şi Europă […].“* (Arsenie şi Teofilact, op. cit., pag. 33).

O observaţie deosebit de pertinentă este făcută în legătură cu dispariţia duhului proorocesc din biserică, o consecinţă firească, dar tragică, a diluării până la dispariţie a dreptei credinţe: *„Măi fraţilor, Arhiereii voştri nu cred nimică în materie de religie, prooroci nu sunt ca să-i certe, oamenii nu cunosc ce fac ei. [...] În zadar avem preoţi învăţaţi, dacă sunt necredincioşi* (Evrei, 4/12, Sirah, 19/21).*“* (Arsenie şi Teofilact, op. cit., pag. 39).

Nici obedienţa clericilor faţă de omul din lume, dusă până la disprețuirea canoanelor, nici lăcomia lor după bani şi averi de tot felul, nu rămân nesancţionate: *„Preotul trebuie să asculte de Canoanele Sobornicesti, dar nu de ordinele oamenilor. Preotul se cuvine să păstorească turma lui Hristos, de voie, nu cu forţa, că apostolii pe nimeni n-au făcut cu forţa, şi fără agoniseală mârşavă* (I Petru, cap. 5; Tit, cap. 1/7-9). *În dar ai luat, în dar să dai* (Ev. Matei, 10/18). *Nu să neguţătorească haru lui Dumnezeu […].“* (Arsenie şi Teofilact, op. cit., pag. 41).

Iar în epilogul broşurii, găsim scris: *„În această carte se află toate suferinţele creştinilor ortodocşi din anul 1924 până în anul 1931, care s-au întâmplat în zilele noastre. Să vă fie ştiut tuturor creştinilor ortodocşi, că toate suferinţele şi necazurile cele arătate în această carte, şi destrăbălă-*

rile care se văd scrise aici, s-au lucrat în timpul ateilor şi neîndumnezeiților mitropoliți, Miron al Bucureştilor şi Pimen al Iaşului, în anii arătați mai sus, stăpânind ei în aceşti ani aceste 2 scaune mitropolitane.

În zilele acestor blestemați Mitropoliți, au surpat Biserica Ortodoxă din România, prin eresul, forțat cu abuz de putere, care l-au născocit ei, cu 13 zile mai curând a sărbătorilor, şi Paştile cu 5 şi 4 săptămâni mai curând decât Pascalia întocmită şi aşezată de Sfinții Apostoli şi Sfinții Părinți. […] Dar oricare nu se va supune Sfintelor Canoane, să fie Anatema".

Aceasta era atmosfera reală din biserică, pe vremea primului patriarh, care a amestecat religia, cu politica, pentru că se credea pe sine *„polivalent".*

Al doilea patriarh: *„patriarhul teolog"*

Al doilea patriarh, Nicodim Munteanu (1939-1948), apare în fruntea bisericii, târând cu sine un greu stigmat, de pe vremea când era stareț al Mănăstirii Neamțului (1924-1935). Tot în *„Trâmbița sihaştrilor…"* găsim ataşată o Precuvântare, datată la 25 aprilie 1931, având ca subiect, citățm: *„suferințele monahilor şi cucernicilor creştini în județul Neamț, pentru dreapta credință, din partea mitropoliților şi popilor ighemoni:*

... Dar în Mănăstirea Neamț, 670 de ani nu s-a mâncat carne la masa de obşte, dar la anul 1927 au mijlocit Diavolul de au pus stareț pe Arhiereu Nicodim; şi au spurcat toate vasele Mănăstirii cele de obşte, cu carne. Şi acum, la masa de obşte se dă carnea la călugări ca la sinagoga jidovească. Dar mai-marii Bisericii noastre au ajuns la cuvântul Sf. Apostol, care zice: «Nu dați cele Sfinte câinilor, nici mărgăritarele voastre înaintea porcilor…». *[...] Sărmana lume, când au văzut potopul că i-au acoperit, cu eresul schimbărei călindarului, au alergat din răsputeri în întreaga țară în cele mai însemnate Mănăstiri din țară, la mănăstirea Neamț, la Agapia şi Văratecu, ca să afle cuvânt de mângâiere şi să-i învețe cum să stea împotriva iresului sosit în Biserică. Dar ce să vezi? În Mănăstirea Neamțului, cine au întâmpinat pe sărmanii creştini veniți de la marginile țării cu mălaiul în traistă şi desculți? I-au întâmpinat un închinător la idoli, de Arhiereu, Nicodim Munteanu, care este alcătuit din 160 Kg şi din haine de mătase, învelind hoitul cel mare. Dar era însoțit de 120 de purtători de haine negre numindu-se Călugări: toți frezați, tunşi şi unşi. Dar înțelegând acel arhiereu păgânesc pricina venirii poporului, au grăit către popor, cu mâinile la piept, plin de venin deavolesc, şi au zis:* «Fiii mei iubiți, vă încredințez prin cuvintele mele arhiereşti, că schimbarea călindarului nu este nici o sminteală sufletească, ci o îndreptare a timpului. Pentru că călindarul vechi au fost făcut de oameni neculți, de Neculai şi de Spiridon» *[...] ne-mai-zicându-le Sfinți. Şi au zis blestematul:* «Ieu ştiu ce au făcut Neculai şi Spiridon, şi arănjez ieu, mai bine ca aceia. Ieu voi răspunde de sufletele voastre!» *Da, înțeleg că un arhiereu poate să răspundă înaintea lui Dumnezeu pentru popor, dacă este în adevărata credință; dar Eretic fiind, oare, ce va face numai pentru iel singur? Iereticu poate să răspundă pentru cazanu cu carne, că îl va mânca el tot, dar pentru sufletele creştinilor, ieste câne mort şi de două ori mort, aşa zice Sf. Ioan Gură de aur. Dar călugării aceia eretici, care mai de care, spunea la norod:* «Hă, hă! Ia, acum este bine, că mâncăm carne mai degrabă!» *şi alte multe blestemate bârfeli. Dar stareța de la Agapia, fiind întrebată de norod pentru ieres, au răspuns la norod:* «Antichrist de va veni, la ordinul Mitropolitului, şi aceluia mă închin!» *Ați văzut că s-au împlinit cuvântul Domnului din Evanghelie care zice:* «Când veți vedea urâciunea pustiei stând în locul cel sfânt, aproape este sfârşitul!» *Ați văzut, fraților, cine stăpâneşte Mănăstirile? O Satană de muere, care atârnă la cântar 170 Kg-me; în atâta hoit nu este cu putință a sta alt duh încuibat, decât al Satanei […] suduie Maicile şi Surorile, de cruci şi de Paşti, şi de toate lucrurile sfinte; şi pe maicile cu viața Duhovnicească şi pe surori, le asupreşte cu toate necazurile, şi multe suferințe pune asupra lor. Dar pe cele care fac copii le blagosloveşte şi le protejează cu toate cele de nevoie, şi le mângâie, zicându-le:* «Să fii binecuvântată de Maica Domnului că ai putut să naşti; Bunul Dumnezeu să-ți ajute să-l creşti, fiica mea!» *Aşadar, cu blagoslovenia Maicei Stareți Epraxia din Mănăstirea Agapia, sunt la 30 maici cu copii după ele. Dar mai este ceva de arătat: Maica Stareță nu ştie Crezu, şi nici Tatăl Nostru. Maica Stareță a făcut în mănăstire muzeu şi au adunat din biserici tot felul de odoare sfinte, Icoane, cruci, cărți, veşminte, şi le-au pus în muzău pentru spurcatul de câştig, 20 lei intrarea, şi fum de tutun, în loc de tămâie. Au făcut şi cinematograf, de la 7 seara până la 10. De la ora 10 pînă la 2, are teatru compus din maici şi surori tinere. Profesoara acestui teatru şi Cinematograf este cuvioasa maică Irina Leca, al doilea Antichrist, slabă de 150 Kg. Dar ca să nu mai lungesc cuvântul, veți şti, fraților, că şi la Mănăstirea Văraticu la fel este; aproape toate mănăstirile din țară, una sunt. Dar se află în fiecare mănăstire cîte 10 sau 20 de suflete a lui Dumnezeu, care mai păzesc Sfintele predanii…".*

Aceasta să fi fost viața mănăstirească pe vremea când Arhiereul Nicodim era stareț la Mănăstirea Neamțu? Pare de necrezut, dar încă era bine dacă tot se mai găseau 10-20 de închinători adevărați în fiecare obște. Azi ar fi de mirare de s-ar mai găsi măcar pe sfert din atâția.

Patriarhul Nicodim rămâne în istorie nu numai pentru activitatea sa laborioasă pe tărâm teologic, sau pentru retipărirea Bibliei într-o nouă traducere, în anul 1944, ci şi pentru *„reluarea legăturilor cu Biserica Ortodoxă Rusă, prin vizita pe care a făcut-o în U.R.S.S. în 1946, şi apoi prin vizita de răspuns a patriarhului Alexei al Moscovei în România, între 28 mai şi 11 iunie 1947."* (citat din *„Istoria Bisericii Ortodoxe Române",* Ed. I.B.M. al B.O.R., 1987, pag. 392, autor Pr. M. Păcurariu). Aceste vizite reciproce par însă, mai degrabă, comandate din exterior, înscriindu-se în curentul vremii, de întărire *„pe toate fronturile"* a aşa-zisei *„prietenii româno-sovietice"*. În orice caz, în viziunea liderilor comunişti pro-sovietici, acest schimb de vizite trebuia să constituie pentru creştinul de rând un semnal, un model de referință, pentru obedienţa ce se cerea de acum încolo față de *„marea putere de la răsărit"*. Acest gest de curtoazie nu l-a ajutat însă prea mult pe patriarhul Nicodim în acele vremuri neobişnuit de tulburi.

Patriarhul Nicodim Munteanu a trecut la cele veşnice la 27 februarie 1948, în condiții cel puțin suspecte, după ce în Biserica Ortodoxă Română se precipitaseră, unul după altul, câteva evenimente *„pregătitoare",* menite să faciliteze promovarea cât mai rapidă a arhiereului Justinian Vasluianul, către jețul patriarhal.

Al treilea patriarh: *„patriarhul strateg"*

Pe atunci, acest arhiereu era preferatul liderului comunist Gh. Gheorghiu-Dej, care avea față de el o obligație morală: răsplătirea, printr-un gest de recunoştință substanțial, a unui act de curaj, săvârşit pe vremea când Justinian era un simplu preot de mir, cu numele Ioan Marina, la Râmnicu Vâlcea. Atunci, el l-a găzduit şi l-a ascuns pe Gheorghiu-Dej, după evadarea acestuia din lagărul de deținuți politici de la Târgu Jiu. În succesiunea lor, după perioada anilor 1933-1945, când preotul Ioan Marina s-a ostenit ca paroh la o biserică de mir din Râmnicu Vâlcea, evenimentele s-au precipitat în următoarea ordine:

– la 30 iulie 1945, este ales arhiereu-vicar al Mitropoliei Moldovei şi Sucevei, cu numele nou de Justinian Vasluianul;

– în august 1947, mitropolitul Irineu Mihălcescu, fie fiind el sfătuit de bine, fie înțelegând singur mersul istoriei, se retrage din scaunul mitropolitan al Iaşilor, lăsându-l vacant. Unii istorici afirmă că ar fi demisionat, *„în urma unei campanii de denigrare dintre cele mai abjecte, instrumentată de agenți bolşevici"*. Retras la Agapia, moare un an mai târziu, *„prin otrăvire lentă"* (opinia lui Dorin Ivan, exprimată în cartea *„Mitropolitul Irineu Mihălcescu – Viața şi opera",* Buzău, 2002, pag. 43);

– îndată, arhiereul Justinian este numit locțiitor de arhiepiscop şi de mitropolit, la Iaşi, pentru ca, în noiembrie 1947, să fie ales mitropolit al Moldovei;

– în decembrie 1947, are loc înscăunarea lui la Iaşi;

– la 27 februarie 1948, patriarhul Nicodim „înțelege" şi el să se conformeze mersului istoriei, retrăgându-se, discret, din viața pământească. Automat, mitropolitul Justinian devine locțiitor de patriarh;

– la 24 mai 1948, el este ales patriarh, al treilea patriarh al românilor, fiind înscăunat la 6 iunie 1948.

Istoria oficială a B.O.R. încearcă să-i atribuie meritul de a fi abordat o *„strategie de supraviețuire",* care, în optica omului simplu, s-ar traduce prin proverbul *„Fă-te frate cu dracul, până treci puntea"*. Este greu de apreciat acum, după ce *„războiul"* a trecut, dacă *„vitejii"* care îl numesc câteodată *„patriarhul roşu",* înțeleg exact dimensiunea primejdiei de moarte, prin care a trecut biserica în acele vremuri. Justinian Marina a jucat cartea diplomației conjuncturale, dovedindu-se capabil de o abilitate neobişnuită, dar şi de sacrificii şi compromisuri dureroase, pentru supraviețuire. Ca element de comparație, să ne amintim doar de creştinii albanezi, care au ajuns în pragul exterminării lor fizice şi spirituale, pentru că au avut, cu orice preț, „coloana vertebrală" mai dreaptă, în lupta inegală cu *„balaurul roşu"*.

În acest context, nu vor putea fi însă niciodată uitate greşelile *„inevitabile",* care au fost plătite ca greu tribut al acestei *„colaborări"* cu statul comunist:

– participarea la *„Sinodul lui Stalin",* din iulie 1948, camuflat sub denumirea de *„consfătuire pan-ortodoxă"*;

– păstorirea Sinodului din 1948, care a desființat Biserica Unită din Ardeal (permițând astfel ca B.O.R. să-şi însuşească fără drept bunurile ei mobile şi imobile) şi a consimțit aruncarea în închisori a episcopilor acesteia;

– reducerea eparhiilor, în 1949: o gravă mutilare a chipului văzut al bisericii, în urma căreia au mai rămas doar 12 eparhii în România, pe toată

perioada comunistă (până la urmă au mai fost reînființate câteva, dar din motive politice);

– păstorirea Sinodului din 1950, sinod care l-a depus pe episcopul anticomunist Nicolae Popovici al Oradiei, pentru motivul că a dezvăluit situația bisericii din Rusia;

– păstorirea Sinodului care a determinat sciziunea bisericească a românilor din America;

– acțiunile de denigrare contra arhiepiscopului Valerian Trifa și a tuturor preoților și a laicilor români din diaspora, care nu s-au înregimentat în solda regimului comunist;

– păstorirea Sinodului din 1958, care a *„binecuvântat"* decretul comunist de desființare a mănăstirilor ortodoxe din România, aruncând în valul lumii sute de călugări și călugărițe.

Patriarhul Justinian a făcut însă și multe lucruri bune pentru biserică, pe care a iubit-o cu adevărat, după puterile sale. Din acest motiv, Domnul spune în *Cuvântul* Său, atunci când Justinian a trecut la cele veșnice: *„Îl plânge familia sa, îl plânge toată biserica, ce se numește biserică, duhovnicește. [...] Să purtați doliu [...], că acesta a ținut bisericile și mănăstirile în mână. Dar de acum nu va mai fi așa, și toate, toate se dărâmă și duhovnicește, și pământește. Toți călăii se bucură. [...] Justinian se scrie în condica fericiților. [...] Patriarhul Cel mare al cerului i-a dat binecuvântare și hrană multă, multă când a plecat."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 martie 1977).

Al patrulea patriarh: *„patriarhul deputat"*

Al patrulea patriarh a fost Iustin Moisescu, între anii 1977-1986. El a venit la timp, după multe rugăminți și promisiuni, pe care le-a făcut șefului statului și soției acestuia, tocmai când patriarhul Justinian devenise extrem de incomod conducerii comuniste a țării. Acesta refuzase categoric de a se învoi cu dărâmarea unor biserici care incomodau planurile lor megalomanice de restructurare a Bucureștiului, pentru ridicarea așa-numitului Centru Civic. Și pentru că devenise incomod, a fost *„ajutat"* să lase locul altuia, care promitea a fi mai *„destoinic"*.

Iustin cocheta cu statul ateu încă din anul 1957, pe când a ajuns deputat în Marea Adunare Națională, unde a funcționat în toate legislaturile, până la moartea sa (1986). A fost și membru al Consiliului Național al Frontului Democrației și Unității Socialiste. Având o vocație militantă spre ecumenism, a participat la Adunările Generale ale Consiliului Ecumenic al Bisericilor, unde a făcut parte atât din Comitetul Executiv, cât și din Prezidiul Conferinței Bisericilor Europene de la Nyborg.

În timpul lui, bisericile au putut fi dărâmate nestingherit de către regimul comunist, oriunde dictatorii găseau cu cale.

Al cincilea patriarh: *„patriarhul eclesioclast"*

Această politică dușmănoasă față de Dumnezeu și de biserică, a continuat mai ales în vremea celui de al cincilea patriarh, Teoctist Arăpașu, înscăunat la cârma bisericii la data de 16 noiembrie 1986.

O scurtă trecere în revistă a unor repere biografice, care lipsesc din istoriografia edulcorată a *„organelor"* de presă bisericești, găsim în *„România Liberă"* din 10 decembrie 2005. Citâm: *„Pe când era tânăr legionar, actualul patriarh Teoctist a participat alături de camarazii săi la devastarea unei sinagogi din București.*

După instaurarea noii puteri comuniste în România, călugărul Teoctist Arăpașu susține intens regimul de ocupație sovietică. Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române îi retrage în 1947 funcția de arhimandrit tocmai din cauza exceselor sale procomuniste.

Îl sprijină de la început pe Justinian Marina, numit ulterior «patriarhul roșu»*, în acțiunea de înlăturare a ierarhilor interbelici, și de înlocuire a lor cu arhierei obedienți regimului comunist, controlat în totalitate de Moscova.*

Face poliție politică, participând activ, împreună cu serviciile secrete pro-sovietice și organele de represiune, la suprimarea Bisericii Române Unite cu Roma, transformând Mănăstirile Neamț, Căldăruşani etc. în locuri de detenție și tortură pentru cei care trebuiau convertiți forțat la ortodoxie, la ordinul Moscovei.

În 1963, autoritățile SUA refuză să-i acorde viza de intrare pe teritoriul american, după ce fusese propus de noul Sf. Sinod colaboraționist ca arhiereu al comunității ortodoxe române din America, cunoscându-i-se foarte bine opțiunile și activitatea comunistă.

Ca ultim patriarh al B.O.R., în timpul dictaturii lui Ceauşescu, se remarcă prin obedienta sa, culminând cu aprobarea demolării celor 26 de biserici istorice din Bucureşti".

Ar mai fi de adăugat că în anul 1958, umbla prin mănăstiri pentru aplicarea proaspătului Decret de desființare a unor așezăminte monahale

şi de trimitere în lume a călugărilor şi călugăriţelor, pentru a fi reintegraţi *„în câmpul muncii“*.

În decembrie 1989, înspăimântat de asasinarea rapidă şi fără de scrupule a cuplului Ceauşescu, asasinare care a fost motivată cu reproşul că *„au întinat idealurile comunismului“,* şi apoi a fost *„acoperită“* prin câteva false şi aberante capete de acuzare, inventate ad-hoc, Teoctist s-a temut să nu-i vină rândul şi să-l ia şi pe el valul *„furiei revoluţionare“*, care să-l acuze că *„a întinat idealurile creştinismului“*. De aceea, el s-a retras pe furiş la Mănăstirea Sinaia, cuprins de frică pentru viaţa sa (mai ales că în Bucureşti se trăgea încontinuu, şi zilnic mureau zeci de oameni), dar poate şi de remuşcare pentru un colaboraţionism subteran, cu puterea comunistă, de care acum era acuzat pe faţă. În scaunul patriarhal, lăsat abandonat, n-a îndrăznit să se aşeze nimeni, căci nimeni nu mai se simţea pe atunci vrednic.

Al şaselea patriarh: *„patriarhul pocăit“*

Pentru câteva luni de zile, Teoctist a redevenit simplu monah al mănăstirii Sinaia, redescoperind smerenia în culoarea neagră a hainei monahale şi experimentând, se pare, o sinceră şi adâncă pocăinţă. Numai că, această stare n-a durat mult. Rechemat cu insistenţă la Bucureşti de o camarilă obedientă de preoţi, consilieri, inspectori şi arhierei, care simţeau că fără *„stăpânul lor“,* care le era paravan, sunt pe punctul de a se prăbuşi, el şi-a redobândit scaunul părăsit, în care nu avusese nimeni curajul să se aşeze, şi a redevenit patriarh, *„de facto“* al şaselea patriarh al românilor.

Odată depăşit şocul temporar, produs de trezirea bruscă a conştiinţei, *„noul patriarh Teoctist“* a parcurs rapid o perioadă de revenire la statutul iniţial de *„stăpân“* şi de *„preafericit“,* căci vremea întristărilor şi amărăciunilor de suflet trecuse. Toate acuzaţiile şi dezvăluirile formulate înainte, dar şi ulterior (colaboraţionism, participări în tinereţe la acţiuni antisemite, favoritism, dărâmarea bisericilor etc.), au fost tratate de acum cu cea mai senină indiferenţă şi cu o imperială tăcere; ba, prinzând ceva curaj, a început să-i tachineze pe colegii săi arhierei, mai nerăbdători de a-i lua locul, promiţându-le că va rămâne patriarh până la vârsta de 100 de ani, îngropând între timp şi pe câţiva dintre ei (în orice caz, pe toţi cei mai bătrâiori). Recent s-a opus cu hotărâre ca dosarele Securităţii, referitoare la episcopi şi preoţi, să fie deconspirate şi puse la dispoziţia publică, deşi dezvăluirile ce s-ar fi făcut, ar fi adus lumină asupra

colaborării clericilor cu poliţia politică. Pentru a-şi mai cosmetiza imaginea, s-a agăţat de ideea mai veche a zidirii unei Catedrale a Neamului, idee pe care acum o susţine din răsputeri, dorind să guste, încă în viaţă fiind, roadele slavei deşarte, aduse de această inutilă ctitorie. Nu din ziduri groase, înalte şi reci, va putea renaşte fiinţa creştină naţională, ci din inimi noi, pline de pocăinţă şi de Duhul Sfânt.

Al şaptelea patriarh: *„patriarhul lui Dumnezeu“*

Al şaptelea patriarh încă nu a fost înscăunat, căci cel de al şaselea tot mai ţine cu dinţii de scaunul lui. El a fost însă chemat, ales şi găsit credincios, şi aşa a fost numit de Însuşi Dumnezeu, Care l-a dezvăluit în persoana arhiereului Irineu al Clujului: *„O, Petrul Meu cel de azi, cel ce Mi-ai pus Biserica pe piatră prin mărturisirea ta! O, Irineu, cuvânt de pace peste biserică, Petrul Meu de azi, îţi mulţumesc, tată, pentru că ai venit pe apă la Mine, dar te-ai îndoit în drum spre Mine. Dar Eu îţi voi întări apa de sub picioarele tale şi nu te vei scufunda. Îţi mulţumesc că M-ai ajutat să-Mi ridic Biserica pe piatra ei cea dintâi, pe fapta ei cea dintâi. Pace ţie! Numele tău înseamnă pace. Pace ţie, unsul Meu cel de azi! Îţi mulţumesc, tată, cu tot cerul îţi mulţumesc, cu apostolii Mei cei doisprezece, care au pus piatră Bisericii Mele; îţi mulţumesc că ai ascultat de curajul pe care Eu ţi l-am dat, de Mi-ai ridicat la loc Biserica Mea, ca s-o pun în sfeşnic, tată. Era ruinată Biserica Mea cea de la început şi nu avea cine să Mi-o mai pună înapoi pe piatră. Îţi mulţumesc, şi te numesc fericitul Meu. Te numesc preafericit pentru a ta menire de la Mine.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 19 februarie/4 martie 1995);

„Te voi încorona să stai pe scaunul Meu, pe scaunul Bisericii Mele, ca să fii pildă Bisericii Mele.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 octombrie 1990)*;*

„Pace celui întâi stătător peste Biserica Noului Ierusalim care vine de la Dumnezeu, căci a fost uns peste Biserica Noului Ierusalim care vine, şi iată, începe să se arate peste pământ, începe să ia înfăţişare după asemănarea aşezării adevărate, pentru că Dumnezeu este adevăr, iar adevărul este din Biserica cea adevărată. Biserica cea adevărată n-a aflat loc pe pământ întru tot adevărul, căci irozii şi toţi slujitorii lui au ţinut ascuns adevărul sub obroc, şi au băgat sub văl Biserica cea biruitoare a Fiului lui Dumnezeu.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 28 noiembrie/11 decembrie 1991);

„Ridică-te pentru numele cel nou al României şi pentru viaţa cea adevărată a trăirii cu Hristos, iar ei te vor numi Întâiul ortodox al României celei noi.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 4/17 ianuarie 1992).

El a fost uns de Dumnezeu, cu ungere cerească: *„Acest fiu uns, care este numit în cer îngerul bisericii, stă prin alegerea Mea, căci Eu, şi nu aceia l-au ales pe el. Dar vai celor ce ştirbesc puterea lui cea de la Mine!“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

Şi pentru că aşa a fost numit şi uns, el este patriarh al românilor creştini şi credincioşi, al celor chemaţi, aleşi şi credincioşi, chiar dacă nu este înscăunat *(v. Apocalipsa, 17/14)*. Dar nici n-ar avea nevoie de scaun cel ce lucrează, cel ce merge şi seamănă în ogorul Domnului, ci doar cel ce stă şi doarme în el, căci pentru asta este nevoie de scaun. Patriarhul românilor, cel numit de Domnul, nu are nevoie de o instituţie a bisericii, cu funcţionari, casieri, şoferi şi portari, peste care să domnească dintr-un jilţ medieval, asemenea unui director de întreprindere. El are nevoie de pescari de oameni, pe care să-i îndrume, trimiţându-i acolo unde apele lumii acesteia sunt mai adânci şi mai amare. El are nevoie de plugari harnici, pe care să-i trimită să are brazdă adâncă şi să semene, apoi, *Cuvântul lui Dumnezeu.*

Arhiereul Irineu Pop Bistriţeanul s-a născut în Maramureş, la 2 iulie 1953. Răspunzând vocaţiei pentru preoţie, sădită în inimă de părinţii săi dreptcredincioşi, tânărul Ionel Pop s-a înscris la Seminarul Teologic Ortodox din Cluj-Napoca, pe care l-a absolvit în anul 1973, fiind tot timpul premiant. După absolvirea seminarului, a urmat cursurile Institutului Teologic Universitar din Bucureşti, unde a obţinut, în anul 1978, titlul de licenţiat în teologie, cu calificativul *„excepţional“,* fiind, totodată, şi şef de promoţie. Având înclinaţie spre viaţă sfântă, la 1 august 1978 a păşit pe porţile Sfintei Mănăstiri Sinaia, unde a cerut să fie închinoviat, depunând voturile monahale, la 14 octombrie 1978, şi primind numele de monah, Irineu. Exact peste doi ani, la 14 octombrie 1980, a fost hirotonit ieromonah pe seama Sfintei Mănăstiri Sinaia.

În toamna anului 1981, a fost admis la cursurile de doctorat în Teologie Morală, la Institutul Teologic Universitar din Bucureşti, pe care le-a absolvit în anul 1984. La 10 iunie 1984, a primit rangul de *„protosinghel“*. În perioada anilor 1985-1988, a urmat cursuri de specializare, primind o bursă de studii la Institutul Teologic Presbiterian din Princeton – Statul New-Jersey din S.U.A. Aici şi-a pregătit şi a început redactarea tezei de doctorat, cu titlul „*Chipul lui Hristos în viaţa morală a creştinului“*. La data de 26 octombrie 1989, a primit rangul de

arhimandrit şi a fost numit în funcţia de Superior al Aşezămintelor ortodoxe româneşti de la Ierusalim şi Iordan, precum şi de reprezentant al Bisericii Ortodoxe Române pe lângă Patriarhia Ierusalimului şi a toată Palestina. Aici, pe lângă misiunea de îndrumător spiritual al pelerinilor români, s-a preocupat de editarea publicaţiei româneşti *„Învierea“* (The Ressurection) şi a suplimentului ei cultural-istoric *„Spirit românesc“*. S-a reîntors în ţară la 4 octombrie 1990 şi a susţinut examenul de doctorat, fiind promovat Doctor în teologie, cu calificativul *„excepţional“*. La 30 octombrie 1990, la recomandarea Arhiepiscopului Teofil Herineanu şi la propunerea Sinodului Permanent, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat numirea sa în funcţia de episcop-vicar al Eparhiei Clujului, cu titlul de *„Bistriţeanul“*. A fost hirotonit şi instalat la Cluj la 21 noiembrie 1990.

Îndată ce a fost hirotonit în treapta de arhiereu, episcopul Irineu s-a angajat cu toată fiinţa sa în păstorirea turmei încredinţate, prin slujiri în care se vedea adevărata trăire duhovnicească, prin predici pline de har, scrieri inspirate, vizite canonice, activităţi caritative şi de interes social şi umanitar, lucrând neobosit cu oamenii, cu delicată dragoste şi cu tact pastoral, ca un adevărat apostol al lui Hristos.

Arhiereul Irineu a scris zeci de cărţi, articole, studii, şi a susţinut mai multe comunicări cu teme religioase, la radio, la întruniri şi la simpozioane. Din anul 1991, a fost numit şi profesor asociat la catedra de Teologie Morală şi Spiritualitate Ortodoxă, de la Facultatea de Teologie din Cluj, predând aceeaşi disciplină şi la Facultatea de Drept din cadrul Universităţii creştine *„Dimitrie Cantemir“* din Cluj.

Până aici, această scurtă biografie seamănă întrucâtva cu a altor arhierei români, care şi ei au pornit cu entuziasm pe drumul slujirii creştine. Însă ceea ce-l deosebeşte în chip esenţial de ceilalţi pe arhiereul Irineu, este faptul că datorită sufletului său deosebit, iubitor sincer de Dumnezeu, şi nu din interes, precum şi a unei înclinaţii aparte, spre curăţie îngerească, el a fost ales de Însuşi Dumnezeu spre o lucrare care depăşeşte firea şi înţelegerea obişnuită, omenească, a tainelor lui Dumnezeu, Care avea nevoie de un arhiereu curat, nepătat de patima arghirofiliei sau a simoniei, arhiereu care să sfinţească o Biserică model, pe care El va numi-o *Biserica Noul Ierusalim* şi prin care va împlini proorociile sfârşitului lumii.

Încă din anul 1985, pe când era protosinghel la Mănăstirea Sinaia, Irineu Pop a aflat de lucrarea *Cuvântului lui Dumnezeu* de la Pucioasa şi s-a însufleţit imediat de perspectiva unei înnoiri mult aşteptate a vieţii

bisericeşti, sub protejarea Duhului Sfânt. În acelaşi timp însă, el s-a aşezat cu sârguinţă şi cu răbdare să cerceteze toate aspectele teologice, văzute şi nevăzute, ale acestei lucrări, şi, cu osebire, felul în care sunt respectate rânduielile canonice, pentru a evita orice putinţă de înşelare. După mai mulţi ani de scrupuloasă studiere a faptelor şi a învăţăturilor primite de la Dumnezeu, el şi-a putut forma o solidă convingere că *„acolo este Domnul“* (v. Iezechiel, 48/35). Şi aşa a fost el *chemat,* şi aşa a fost *ales,* iar când a devenit din *studios, credincios,* Domnul l-a sfinţit arhiereu, pentru a-l folosi ca *împlinitor* la lucrul Său, proorocit dinainte de veac: sfinţirea Noului Ierusalim, Cetatea Sfântă, care se coboară din cer ca să aducă cerul pe pământ şi să ridice pământul la cer.

La 22 iulie 1991, arhiereul Irineu oficiază sfinţirea pietrei de temelie, pe locul unde urma să se ridice Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, la care el a fost martor şi întemeietor cu numele său, dar şi garant că toate rânduielile canonice ortodoxe au fost, şi vor fi pe mai departe, minuţios respectate, pentru că atunci el împlinea cea mai mare misiune istorică la care fusese chemat: aceea de *mărturisitor.* Într-adevăr, la interviul care i s-a luat de către reporter, cu prilejul acestei sfinţiri, arhiereul Irineu a făcut o magistrală prezentare a rezultatelor întregii lui cercetări, pe care o făcuse de-a lungul anilor (după ce Domnul i-a făcut chemare şi alegere, pentru credinţa lui în *Cuvântul* Domnului, grăit din cer), dar şi a acestui excepţional eveniment, la care tocmai luaseră parte cu toţii. Selectând aspectele esenţiale din această prezentare, putem să le sistematizăm astfel:

1. Dumnezeu a ales la Glodenii Pucioasei un loc neînsemnat, umil, asemenea Nazaretului, pentru a scoate din el izvor de apă vie, despre care arhiereul Irineu spune că este *„poate chiar acel râu din Apocalipsă, care curge din Tronul Sfintei Treimi; Râul Vieţii, din care acum se adapă puţini, şi credem că într-un viitor apropiat se vor adăpa mulţi. Şi pentru că aici este sursa, sau Izvorul divin, nu contează cât de simplu şi cât de necunoscut este acest spaţiu geografic; aici Dumnezeu vrea să-Şi reveleze slava Sa, precum oarecând în acel banal şi neluat în seamă Nazaret.“* (P.S. Irineu Bistriţeanul, fragment din interviul luat la punerea pietrei de temelie a locaşului lui Dumnezeu, de la Glodeni-Pucioasa, 9/22 iulie 1991);

2. Duhul Sfânt este Cel Care aduce *Cuvântul* în gura celor aleşi, căci El lucrează prin această harismă ca la Cincizecime. El, întotdeauna a lucrat aşa în istorie, dar niciodată atât de intens şi de prelungit, pentru că acum este vremea în care *„istoria se apropie de acel moment al coacerii“,* şi de aceea *„Duhul este Cel ce suflă unde vrea, şi când suflă, cuvintele pe care le grăieşte vasul ales sunt minunate şi nu sunt de la el; sunt de la Dumnezeu puse în gura lui.“* (P.S. Irineu Bistriţeanul, fragmente din interviul luat la 9/22 iulie 1991);

3. Aşadar, lucrarea lui Hristos de mântuire a dat în pârg şi este aproape vremea culegerii roadelor, iar *„timpurile trebuie să fie încoronate“.* Se împlineşte Scriptura care anunţă că vor veni secerători care vor aduna roadele ogoarelor pe care alţii le-au semănat *(v. Ev. Ioan, 4/38)*: *„Credem că vremea s-a apropiat (noi nu stabilim pronosticuri, pentru că nu ne este dat nouă să ştim aceasta, dar din ceea ce se grăieşte, din ceea ce simţim, credem că timpul este foarte aproape), că plinirea vremii este la uşă, şi ne bucurăm că noi trăim vremuri pe care poate că ar fi dorit moşii şi strămoşii să le trăiască; trăim vremuri în care ceea ce au semănat ei şi au pregătit ei prin suferinţă, prin lacrimi şi sudori, noi putem să le gustăm. După cuvântul Scripturii, ei au ostenit şi noi intrăm în holda lor.“* (P.S. Irineu Bistriţeanul, fragmente din interviul luat la 9/22 iulie 1991);

4. Locul ales de Dumnezeu pentru împlinirea promisiunilor Sale este acum dezvăluit tuturor: *„Şi această încoronare a tuturor timpurilor va începe din România, pe care Dumnezeu, aici, prin vas ales şi în cadrul acestui izvor miraculos, o numeşte cea binecuvântată, cea aleasă, pământ de mari promisiuni duhovniceşti, glie a strălucirilor, pe care Dumnezeu vrea să-Şi aşeze diadema slavei Sale. Şi în clipa în care Dumnezeu va pune această aureolă glorioasă pe creştetul României, din România se vor extinde binefacerile încoronării timpurilor peste întreaga lume.“* (P.S. Irineu Bistriţeanul, fragment din interviul luat la 9/22 iulie 1991);

5. Toate se vor schimba, la plinirea vremii, şi va fi cer nou şi pământ nou. Toate vor căpăta adevărata lor strălucire, căci vor fi curăţate de învelişul păcatului: *„...atunci când acele vremuri de glorie şi de plinătate se vor instaura pe plaiurile româneşti, toate structurile societăţii noastre vor fi refăcute. Atunci cultura, arta, ştiinţa, literatura şi tot ce este de folos pentru o vieţuire paşnică şi prosperă, vor avea adevărata strălucire, pentru că zgura păcatului va fi dată la o parte de pe coaja aceasta, care acoperă faţa cea adevărată a realităţii şi spiritualităţii româneşti, şi totul va străluci şi totul se va descoperi în frumuseţea primordială, aşa cum era în paradisul Edenic, când omul nu cunoscuse ce este păcatul [...].“* (P.S. Irineu Bistriţeanul, fragment din interviul luat la 9/22 iulie 1991).

Aşadar, vremea s-a apropiat, şi Dumnezeu voia să lucreze cu putere pentru schimbarea lumii. Dumnezeu ar fi avut nevoie acum de o ridicare a întregii biserici, pentru ca gestul arhiereului Irineu să nu fie perceput ca un act singular. O conlucrare localizată, dintre Dumnezeu şi om, fie el chiar un reprezentant de excepţie al bisericii, n-ar fi putut stârni în lume

decât zâmbete condescendente, mai ales dacă ea ar fi fost şi repudiată în mod public de către instituţia bisericii. Dimpotrivă, o adeziune înflăcărată, urmată de o împrospătare colectivă a bisericii, ar fi făcut ca toate popoarele să recepteze cu admiraţie şi uimire această înnoire în toată amploarea ei. Dar n-a fost să fie aşa. Omul s-a împotrivit dintotdeauna planului lui Dumnezeu şi a împins tot spre viitor timpul înnoirilor. Aşa a procedat şi Biserica Ortodoxă Română. De aceea, Dumnezeu rabdă încă, pentru o vreme, până când o renaştere din interiorul bisericii va deveni posibilă, fie cu o altă garnitură de arhierei mai credincioşi, mai umiliţi, mai nepătaţi şi mai destupaţi la minte, fie chiar prin aceiaşi, care sunt acum, dacă Dumnezeu va găsi cu cale să-i umilească cu forţa şi să-i aducă la ascultare, sau, mai fericit spus, să le dea duhul pocăinţei.

Singurul care a găsit bucuria ascultării de Dumnezeu (până ce a fost şi el îngenunchеat cu sila, de colegii lui din Sinod) a fost arhiereul Irineu. Cât a mai fost liber, el a putut să facă lucrarea Domnului, a continuat să asculte *Cuvântul* şi să-l împlinească. Următoarea realizare a fost sfinţirea Bisericii Noul Ierusalim, care fusese ridicată, după *Cuvântul* Domnului, într-un timp record. Şi aici, arhiereul Irineu şi-a luat toate măsurile ca nici un canon să nu fie ştirbit, iar rânduiala creştină ortodoxă să fie observată cu cea mai mare acrivie. Mai mult, a instituit şi pentru viitor obligaţia de a fi păstrată aceeaşi grijă, de a nu fi încălcată nici o poruncă bisericească legată de posturi, de ţinuta creştinească sau de sărbători. În plus, după modelul mănăstirilor atonite, a legat sub blestem, ca nici o întinare să nu pătrundă de acum înainte în grădinile Domnului şi în locaşul Său cel sfânt. El a alcătuit hrisovul de mărturie, care cuprinde toate aceste rânduieli, pe care l-a semnat şi l-a îngropat sub sfânta masă a bisericii. Acest imbold, în aparenţă mărunt şi festivist, are o însemnătate excepţională. El exprimă o adeziune totală şi dezinteresată, la chemarea spre sfinţenie pe care o făcuse Dumnezeu în *Cuvântul* Său: *„Sunt coborât cu cuvântul în mijlocul acestui neam, şi am ieslea cuvântului Meu aici, unde, iată, ridicăm turn de mărturie, stâlp tare, piatră de înviere, căci mărturia cuvântului cu care am fost în lucru, este piatra pe care zidim acum începătura cea nouă, căci este nouă, este legământ nou, este începătură de neprihănire, de curăţenie, de sfinţenie, precum în cer, aşa şi peste acest început. Şi vom aşeza cuvânt de mărturie la această temelie, şi zile noi de prăznuire, şi vom prăznui aici înviere şi Duh Sfânt şi vom prăznui numele trâmbiţei prin care Domnul a lucrat în această vreme despecetluirea celor şapte tunete, care au vorbit în timpul vedeniei apocaliptice, despre care a mărturisit apostolul iubirii, Ioan evanghelistul.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 iulie 1991).

IRINEU, MĂRTURISIT DE *CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU*

Cuvântul lui Dumnezeu face o cronologie exactă a tuturor întâmplărilor legate de chemarea, alegerea şi credincioşia arhiereului Irineu, dar şi a celor legate de căderea lui, în care a fost târât de invidia, necredinţa şi ura confraţilor săi arhierei.

• Domnul prooroceşte încă din vremea patriarhului Iustin că al şaptelea patriarh al românilor binecredincioşi va fi un om de mare valoare la cer, şi un păstor iubitor pe pământ: *„În urma lui Iustin, şi în urma lui, se va sui un patriarh pe tronul dumnezeiesc, un om de mare valoare, care-şi va iubi oile şi monahii şi monahiile.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 12/25 mai 1978);

• Domnul l-a ocrotit pe ieromonahul Irineu Pop cu mare ocrotire cerească pe perioada în care a fost departe de ţară, trimis printre străini de neam şi de credinţă, pe când era la studii universitare în Princeton – SUA. El a răspuns dorului lui de Dumnezeu, cu mângâiere dulce, şi l-a îndemnat să vină mereu la izvorul *Cuvântului,* atunci când va fi plin de dor după mângâierea Domnului: *„ Acest slujitor, Irineu, e copilul Meu, şi l-am ocrotit pe unde a fost. E slujitorul Bisericuţei Mele.*

O, fiule, îţi dau povaţă să slujeşti în aşa fel ca să vii cu slujba până la cer. Ţi-am purtat de grijă pe unde ai fost şi am privit cum te-ai purtat şi te-am adus înapoi şi ţi-am făcut parte să fii în barca Mea. Şi când ţi-o fi dor de mângâierea Mea, să vii să ţi-o dau. Fiule, crezi că Eu sunt Dumnezeu?

*— **D**a, Doamne.*

*— **S**ă fii iubitor de creştini, că tot cel ce-L iubeşte pe Dumnezeu, iubeşte şi pe creştini. Cine îi urăşte pe creştini, Îl urăşte pe Dumnezeu. Când ţi-o fi dor de mângâierea Mea, să vii după ea aici, că în altă parte n-am unde să ţi-o dau, dar să vii cu dor.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 24 noiembrie/7 decembrie 1988);

• Domnul hotărăşte ridicarea lui Irineu la demnitatea arhierească pentru care fusese pregătit prin trimiterea la Ierusalimul patimilor Lui. Încă o dată prooroceşte că va fi aşezat pe scaunul de patriarh, iar aceasta

va fi împlinirea voii Domnului, şi nu a omului: *„Iată, stau cu tine de vorbă, fiule slujitor, şi vreau să te pun la înălțime cerească. Voința Mea este să fii la înălțime şi pe pământ, să-Mi conduci biserica pe voia Mea.*

...Fiule slujitor, care ai fost trimis la Ierusalimul patimilor Mele, de aceea ai mers pe unde ai mers, ca să capeți ce trebuie să ai şi să ştii, ca să te pun conducător peste tot cultul bisericesc. Dumnezeu a avut voința Sa în tot pasul tău. Fiule, să nu Mă scoți afară din inimioară, să nu te desparți de lucrarea Mea, că vei fi la înălțime cu ea, dar aşa cum ştie Dumnezeu să lucreze. Eu voiesc să iei locul patriarhului, şi ce voiesc Eu, se va împlini.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 27 septembrie/10 octombrie 1990);

• Domnul dezvăluie umilința lui Irineu, care n-a voit mărire pământească, ci s-a învoit doar ca să-L ajute pe Dumnezeu: *„... Am aici un cuibuşor de copii cu care lucrez ceva scump. Cuvântul Meu lucrează peste ei. Am cu ei o inimioară de slujitor, pe care l-am purtat pe cârca Mea. N-a voit mărire pământească, dar i-am spus să Mă ajute. O, fiule, te voi face şi mai mare.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 20 aprilie/3 mai 1991);

• Domnul îl reaşează pe Teoctist în scaunul patriarhal (după retragerea din ianuarie 1990 a acestuia), pentru a-l face, apoi, sfințitor pentru Irineu, *„cel de al şaptelea uns“*. Acesta va îndrepta rânduielile şi va netezi cărările pe care poporul *Cuvântului lui Dumnezeu* se va aduna pentru a merge apoi pe calea vieții: *„Ia aminte bine, că s-au împlinit cei şaptezeci de ani de sub puterea fiarei roşii. Acum Eu aşez din nou Ierusalimul. Te-am adus a doua oară pe scaunul bisericii, să-Mi pot aşeza vremurile aşa cum erau până la domnia fiarei roşii. Şi Îmi voi unge prin tine, cu untdelemnul sfințeniei, pe cel de al şaptelea uns. Acela este de la Mine; întru acela binevoiesc. Peste el voi coborî legile Mele, pe care Mi le-ați stricat; cu el voi îndrepta iarăşi vremurile, pe care Mi le-ați schimbat, şi cu el voi netezi cărările şi voi îndrepta calea vieții ca să vină spre Mine poporul Meu cel orbit de nelegiuiri. Ia aminte, că ți-l voi face cunoscut.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 aprilie/12 mai 1990);

• Domnul îi reaminteşte lui Irineu făgăduința pentru începutul Ierusalimului cel nou şi îl cheamă să încheie legământ pentru viață nouă, nestricăcioasă, pe pământul Noului Ierusalim, pentru care el a fost uns în chip mai presus de fire: *„Cu tine vreau să închei legământ pentru sfârşit şi pentru început de viață nouă, nestricăcioasă, pe pământul Noului Ierusalim, că M-am coborât cu Ierusalimul cel de sus la Ierusalimul cel de jos şi te-am uns să fii unsul Noului Ierusalim, ca să-Mi aduc vremurile înapoi.*

Îți aduci tu aminte de ziua în care ai fost uns? Şi îți mai aduci aminte de locul în care te-am uns? căci locul acela sunt primele măsurători ale cortului începutului Ierusalimului cel nou, şi acolo este jertfă de fiecare zi, şi acolo eşti preaslăvit şi numit aşa cum zice cuvântul: «prea-fericitul patriarh să fie pomenit întru împărăția lui Dumnezeu».*“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 24 august/6 septembrie 1990);

• Domnul îl îndeamnă pe Irineu să lucreze cu duhul înțelepciunii, pentru că va fi să lucreze cu dragostea Domnului în mijlocul Bisericii Lui, căci Irineu este fiul dragostei Domnului. Cu dragostea Domnului va fi zidită cetatea iubirii lui Dumnezeu şi poporul Domnului va locui această cetate: *„Copilul Meu iubit, cu câtă dragoste te port şi te cresc! că iată, vezi cum te ridic. Te ridic din zi în zi, şi apoi te voi arăta mare.*

...Iată, îți aduc aminte iar, să fii cum am fost Eu. Am pus peste tine duhul înțelepciunii, cu care am lucrat Eu când eram un copil în mijlocul cărturarilor şi învățătorilor legii, şi după Mine au mers, apoi, noroade întregi să-Mi asculte înțelepciunea. Fii întru Duhul Meu, căci Duhul Meu este întru Tatăl.

...Stai întru taina Ierusalimului ceresc, până te voi arăta cu putere, căci va trebui să aşezăm raiul pe pământul cel nou, şi vom trăi cu fericire în Edenul iubirii, şi toată suflarea de pe pământ va cunoaşte taina iubirii cereşti, că mare şi minunată şi veşnică este taina aceasta. Lasă-Mă să stau cu toată sfințenia Mea întru tine, şi nimic să nu-ți fie mai sfânt şi mai mare decât grija aceasta, şi atunci Eu voi fi Cel dintâi întru toate căile tale şi voi locui în inima ta întru toată mărirea Mea, că vreau să Mă arăți întru tine, vreau să Mă vadă, şi să se ruşineze cărturarii şi învățătorii legii când vor vedea sfințenia şi măreția Mea întru tine; şi vom ieşi la iveală, cu puterea Mea, şi vom sufla, şi vor cădea cele şubrede, şi vom înălța biserică vie şi viață vie şi sfințenie pe pământ, căci cele dintâi vor trece de acum.

Îmbracă-te frumos, găteşte-te de sărbătoare, copilul Meu iubit, că Domnul te iubeşte şi face legământ cu tine. Ne vom ridica şi vom aşeza cele proorocite, şi taina lui Dumnezeu se va desăvârşi în strigătele mulțimii, cu har şi cu iubire.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 octombrie 1990);

• Domnul lucrează cu putere multă, ca un Dumnezeu, poruncind din nou mai-marelui bisericii (patriarhul Teoctist) să-l aşeze prin ungere cu

untdelemnul sfinţeniei, pe Irineu, alesul şi unsul cerului, ca arhiereu al tainei nestricăciunii, care va fi să aşeze întru îndreptare vremurile şi sărbătorile. Şi Domnul îi mai porunceşte lui Teoctist să-l ocrotească şi să-l ţină la piept pe cel iubit, pe *„Veniamin“* cel cu duhul smerit, căci în el a binevoit şi el va fi cel de al şaptelea uns al bisericii: *„Duhurile Domnului grăiesc bisericilor.*

Ia aminte, cârmuitor al bisericii, ridică-te, şi ia aminte! [...] că te-am aşezat încă o dată să stai pe scaunul Bisericii Mele, ca să vii să împlineşti planul Meu. Vin cu cele scrise în carte, vin să Mă desăvârşesc, vin să curăţ de idoli biserica, şi să scot urâciunea pustiirii din locul Meu cel preasfânt, căci planurile Mele nu sunt ca planurile voastre, şi cine este cel ce se ridică împotrivă? Să vină să lupte cu Mine, căci vai celor ce încurcă planurile Domnului! Vai celor ce fac planuri fără Mine!

...Ia aminte, şi te ridică să faci voia Mea, că vei sta în mijlocul învăţătorilor legii, în mijlocul păstorilor turmei Mele, şi Domnul va coborî sfaturile Sale pentru ca să se împlinească cele proorocite, că-l voi aşeza pe cel de al şaptelea uns, şi el va sta şi va împlini planul Meu ca să-Mi aşez la loc vremurile şi sărbătorile. Şi voi coborî prin robii Mei prooroci şi voi veni către el şi îi voi porunci să facă voia Mea. Acela este de la Mine, şi nimeni să nu umble să-Mi zădărnicească planul Meu, căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu om. Voi coborî Duhul Meu peste el şi îl voi îmbrăca cu putere de sus şi îl voi aşeza pe scaunul lui David şi vom face Biserică vie şi nestricăcioasă. Vom adăpa pustiul cel însetat şi vom face cărări drepte şi cale curată şi sfântă, pe care vor merge cei mântuiţi. Chiar şi cei fără de pricepere vor merge pe dânsa. Atunci cei surzi vor auzi şi se vor deschide ochii orbilor, şi cei săraci se vor veseli de Domnul şi vor vedea lucrul mâinilor Mele în mijlocul lor, iar cei rătăciţi cu duhul vor primi înţelepciune. [...] Şi voi ridica încă o dată biserica pe piatră, şi când biserica va cuvânta, se vor face ceruri noi şi pământ nou. [...] Vin să fac curăţenie pe pământ, vin să scot urâciunea pustiirii din biserică şi vin să-l ridic pe cel de al şaptelea uns al Meu.

Iar tu, cârmuitor al bisericii, vei veni şi vei aşeza sfat, şi te vei ridica apoi să-Mi ungi cu untdelemnul sfinţeniei pe unsul cel de la Mine, căci acesta este de la Mine, nu de la tine. Cu acesta voi încheia legământ viu, şi voi aşeza din nou Ierusalimul, şi voi face din el slava popoarelor şi lumina neamurilor. Scoală-te şi te împlineşte întru Mine şi vino să faci voia Mea, căci voi şterge de la faţa Mea neascultarea Sionului şi nu-Mi voi aduce aminte de calea cea greşită, că iată, aceasta este vremea să dau Bisericii Mele înfăţişarea cea dintâi şi să aduc la loc vremurile şi

sărbătorile Mele. [...] Iată, aşez un om să împlinească planul Meu. Cel ce se luptă să stea în capul mesei Mele, nu va izbuti, că Eu voi aşeza pe scaunul Meu pe cel întru care binevoieşte inima Mea, pe cel cu duhul smerit, care umblă pe căile Mele şi care va îndrepta căile cele strâmbe, care va da la o parte pe cele şubrede şi le va ridica pe cele tari. Nimănui nu-i voi da voie să-l îndepărteze, iar ţie, cârmuitor al Bisericii Mele, ţie îţi poruncesc să-l ţii alipit de tine până în ziua când va fi să-l aşezi. Acela este de la Mine, şi Eu ţi-am pus în gând să-l chemi şi să-l ridici, căci l-am dus la Ierusalimul patimilor Mele şi l-am purtat în cârca Mea, ca să ştie şi să mărturisească despre Mine, şi tot Eu l-am chemat înapoi, ca să fie pentru Ierusalimul gloriei Mele şi să împlinească voia Mea. Voi sfărâma împietrirea inimilor, şi voi lucra cu putere, căci Duhul Sfânt este Dumnezeul Cel Care întreieşte întreita lucrare a Preasfintei Treimi, şi toate vin întru odihnă şi întru serbare veşnică.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 octombrie 1990);

• Domnul dezvăluie smerenia lui Irineu, care îl face mare pentru împărăţia cerurilor: *„Ştiu că nu vrei să fii mare, şi pentru asta Domnul te are mare, şi te-a uns să fii mare cu El.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 22 octombrie/4 noiembrie 1990);

• Domnul îl însoţeşte în chip tainic pe arhiereul Irineu şi aşa îl şi poartă cu dragoste pe umerii Lui, mergând pe cale către Cluj, locul înscăunării lui ca arhiereu; îl cheamă la păstorire rodnică, făcută cu putere, arătându-L pe Dumnezeu întru sine şi lucrând cu iubire jertfelnică şi cu adevăr, aşa cum lucrau şi strămoşii noştri cei binecredincioşi: *„O, merg cu tine, copilul Meu iubit, că pe nicăieri n-a fost să nu merg cu tine. Merg cu tine, şi pe umerii Mei te voi purta ca pe cel mai dulce, dar şi tu să mergi cu Mine, şi nu fără Mine. Când vei ajunge acolo, aşa să le spui celor peste care vei veghea:* «Fiţi următori mie, precum şi eu sunt lui Hristos.», *că tu nu va trebui să minţi atunci când le spui aşa, şi va trebui să le spui că nu minţi prin aceste cuvinte şi că aşa vei face, şi aceştia va trebui să vadă că aşa vei face.*

Să nu-ţi fie ruşine cu Mine, copilul Meu, în faţa nici unei înălţimi de pe pământ. Începe-ţi lucrul cu Mine, începe-l de pe acum, şi Mă arată, copilul Meu, în tine, arată-Mă aşa cum am fost, că vreau să fac aceste înălţimi să se plece de-acum. Spune-le lor că vrei să fii ca Mine, şi nu ca ei. Spune-le că nu te încumeţi să-L minţi pe Dumnezeu. Spune-le că nu vei vorbi despre iubire, dacă nu vei lucra iubire. Spune-le că nu vei vorbi despre Dumnezeu, dacă nu vei fi întru Dumnezeu. Şi, în sfârşit, spune-le

că nu-L vei minți pe Dumnezeu, şi că aceasta este vremea să ne întoarcem la Dumnezeu şi la moşii şi strămoşii noştri, care nu-L minţeau pe Dumnezeu.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 5/18 noiembrie 1990);

• Domnul îl numeşte pe Irineu *„copil iubit“* şi aşa îl poartă pe braţe, căci el iubeşte ca un copil şi se teme ca un copil. Iar Domnul Se aşează cu putere în inima lui, ca să fie el samarineanul milostiv al acestui popor şi al acestei vremi, iar puterea lui cea adevărată, cea vindecătoare de duh, va fi Însuşi Domnul: *„Sunt mereu în inimioara ta, copil dulce, copil iubit de Dumnezeu. Văd că nici o clipă nu Mă laşi fără tine, şi Eu cum aş putea să te las vreun pic? N-am altul ca şi tine, cu care să fi putut face o viaţă nouă pe pământ, o viaţă adevărată atât cât de adevărat este Domnul. Nu pot lucra în toată desăvârşirea Mea în cel care se crede că are vreo putere sau vreun cuvânt. Nu pot, iubitul Meu, şi de aceea a trebuit să nu te las, pentru că tu, numai pe Domnul Îl recunoşti întru tine şi Îi spui mereu:* «Doamne, sunt neputincios».

O, de aceea stau mereu cu tine în braţe, copilul Meu iubit, pentru că tu iubeşti mult; tu eşti iubire, precum Eu sunt iubire. Nu te speria. Îţi văd inimioara zvâcnind, dar adevăr grăiesc; tu eşti iubire, copilul Meu. Te voi aşeza întru Mine, şi apoi Mă voi aşeza întru tine ca să fii samarineanul acestei vremi. Nu te teme, Eu voi fi Acela, iar tu vei fi Mie sălaş. Ce să facem dacă cei de până acum au trecut înainte şi nu s-au oprit lângă cel căzut ca să sufle peste el şi să învieze? Au trecut fără nici o milă, fără nici o putere, căci n-aveau putere aceştia, şi tu înţelegi, acum, că n-aveau putere, fiindcă acum ştii care este puterea cea adevărată.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 17/30 noiembrie 1990);

• Domnul îl numeşte pe arhiereul Irineu *„izbăvitorul acestui neam“,* căci el este speranţa cerului şi a pământului pentru neamul acestui pământ ales: *„Fii întreg întru Mine şi bucură-te întru Mine, că n-am pe altul ca şi pe tine, prin care să Mă pot desăvârşi în zilele acestea. Iată, te am cel dintâi în lucrul din zilele acestea; cel dintâi, din neamul acestui pământ ales; cel dintâi, prin care lucrez peste acest neam ales. Vreau să te folosesc ca pe un izbăvitor al acestui neam, şi iată, acesta este rodul lucrului ce-l lucrăm.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 martie 1991);

• Domnul anunţă aşezarea pietrei de temelie a Ierusalimului cel nou şi îl cheamă pe arhiereul Irineu să sfinţească această piatră, ctitorind, cu numele unsului României, regele Mihail I, şi cu numele său, sfânta zidire:

„Iată, vom aşeza piatra de mărturie a cuvântului Meu, care a lucrat şi care lucrează până la sfârşitul tainei plinirii sale, şi vom scrie pe această piatră numele cel nou al cetăţii Ierusalimului cel nou, care se va arăta de la această piatră şi din care vor curge râuri de apă vie, pe ale căror laturi vom sădi pomi, şi frunzele lor nu se vor veşteji, şi fructele din ei nu se vor mai isprăvi, căci lună de lună se vor coace fructe noi, fiindcă pomii vor primi apă din această piatră, iar seminţiile pământului se vor hrăni din fructele pomilor, şi din frunzele lor vor primi tămăduiri. Amin.

Voi scrie numele tău pe piatra aceasta, şi voi scrie numele aleşilor Mei, dar vreau să scriu numele unsului cel de la Mine pe piatra aceasta.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 22 mai/4 iunie 1991);

• Domnul îl întăreşte pe arhiereul Irineu ca să nu se teamă de oameni atunci când lucrează pentru Dumnezeu, ci să fie dârz ca preotul Nicodim, cel care nu s-a temut de cărturari şi farisei pe vremea trupului Domnului, pe când Acesta trebuia să fie îngropat după Lege, pentru desăvârşirea Legii: *„Aceasta este vremea să se aşeze la loc împărăţia lui Israel, şi iată, să fim mari, copilul Meu, să fim dârji, că noi, acum, trebuie să lucrăm ce n-a lucrat nimeni până acum. Să nu te temi, să nu cârteşti, să nu te temi de oameni. Ce-ţi poate face ţie omul? Nimic. Şi îi vei vedea pe cei ce se îndepărtează de Cel ce grăieşte din ceruri, căci judecata lor va fi mai aspră ca a acelora care n-au voit să asculte pe Cel ce le grăia pe pământ, că vine ceasul să se clatine, prin cuvânt, şi pământul şi cerul, şi vor cădea cele clătinate şi vor rămâne cele neclintite, împărăţie neclintită şi închinare plăcută lui Dumnezeu. Şi în acest început nou, a trebuit să te am pe tine temelie, că pentru aceasta ai fost născut, şi dacă aşa a fost scris la Mine, Eu trebuie să am cuvântul tău temelie, iar cuvântul tău, acesta să fie:* «Iată, vin ca să fac voia Ta, Dumnezeul meu; fie mie după cuvântul Tău!».

Am carte întocmită spre tine în vremea aceasta, şi am de scris în ea tot ce am de cuvântat şi de împlinit prin tine, şi apoi vor vorbi cuvintele acestei cărţi, vor vorbi de pe înălţimi şi vor mărturisi despre taina pe care o lucrăm, taină încă un pic acoperită, încă o clipă, iubitul Meu, servul Meu, unsul Meu, căci în locul în care Eu te-am uns pe tine peste Ierusalimul cel nou, iată, aşezăm acum piatră de mărturie, şi tu vei fi martorul Meu cel credincios. Un picuţ va mai sta sub ascundere această mărturie, dar a trebuit să te trimit către cel ce stă mare pe scaunul bisericii, căci dacă n-ar fi ştiut, n-ar fi avut păcat, şi ar fi avut îndreptăţire înaintea Mea.

Să nu te temi de ei, că ei nu sunt mai tari ca tine. Fii dârz, ca Nicodim cel dintre preoții din vremea trupului Meu, căci el nu s-a temut de cărturari şi farisei când s-a ridicat şi a purtat grijă de îngropăciunea trupului Meu. El a fost preotul care a făcut îngropăciunea Fiului lui Dumnezeu, fiindcă Fiul lui Dumnezeu S-a supus întru totul legii, căci n-am venit ca să stric legea, ci am venit să o desăvârşesc. O, şi nu s-a găsit atunci între preoți, decât numai unul care a crezut că sunt Fiul lui Dumnezeu şi că sunt din cer şi că am venit să împlinesc Scripturile.

Iată şi acum, sunt prin cuvânt, sunt cu ai Mei, de la început şi până la sfârşitul veacurilor, sunt veşnic cu ai Mei, căci sunt fără sfârşit întru ai Mei, după cum am rostit făgăduința. Sunt coborât cu cuvântul în mijlocul acestui neam, şi am ieslea cuvântului Meu aici, unde, iată, ridicăm turn de mărturie, stâlp tare, piatră de înviere, căci mărturia cuvântului cu care am fost în lucru, este piatra pe care zidim acum începătura cea nouă, căci este nouă, este legământ nou, este începătură de neprihănire, de curățenie, de sfințenie, precum în cer, aşa şi peste acest început." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 iulie 1991);

• Domnul îl îndeamnă pe arhiereul Irineu să nu se teamă de cei ce nu cred în lucrările cereşti ale Duhului Sfânt, ci să arate cu tărie calea Domnului şi să fie martorul Lui cel credincios. Iar pe cel ce tocmai fusese numit arhiereu peste cetatea Târgoviştei (episcopul Vasile), mai mult să-l îndemne să tăinuiască ieslea cuvântului şi să stea cu veghe împrejurul acestui aşezământ al sfințeniei, ca să nu lucreze vrăjmaşul împotriviri şi să nu arunce cu pietre, căci pietrele se vor întoarce împotriva celor care vor îndrăzni să le arunce: *„Pace ție, copil iubit de Dumnezeu, copil ales dintre cei învățați ai legii! Pace ție! căci ți-ai plecat capul, ți-ai plecat grumazul sub această viță, şi iată, Domnul te are mare din fructul acestei vițe, şi nimeni din cei ce par să semene cu tine nu seamănă cu tine. Ei nu ştiu ce ungere ai tu, căci pentru ei, Fiul lui Dumnezeu nu mai este pe pământ, nu mai este în lucru aşa cum este cunoscut Domnul în lucrul celor ce cred că este Domnul în lucru până peste toți vecii. Ei nu ştiu, ei vor să uite că Fiul Domnului Se va arăta, aşa cum scrie în Scripturi, şi dau să tâlcuiască după tâlcul lor, după duhul lor, după învățătura cea de la oameni. Să nu te temi de ei. Ce-ți poate face ție omul? Să nu te temi de oamenii care nu-L poartă pe Domnul întru tot adevărul dumnezeiesc. Să nu te temi de cei ce sunt încă pe pământ, căci ei nu ajung la Domnul, fiindcă este strâmtă calea prin care se ajunge la Domnul, şi pe deasupra sau prin părți nu se poate sări, căci una este calea, şi este cu credință sub*

ea, şi nu fără credință. Cel ce desființează pe Dumnezeu, Care lucrează prin cuvânt, acela nu merge pe cărarea cea care să ducă pe Dumnezeu spre om, acela nu-L poate primi pe Domnul, Care este cu oamenii prin cuvânt. Nu te teme de cei ce nu cred duhurilor cerurilor, căci Duhul Sfânt este peste tine şi te învață să grăieşti în limbi noi şi necunoscute până acum, şi te învață să tălmăceşti aceste limbi cereşti, celor ce aud şi nu înțeleg cu mintea lor pe cele venite de la Duhul Sfânt.

Iată, taină îți spun ție, căci tu nu eşti dintre ei. Eşti între ei, dar nu eşti dintre ei, pentru că Eu te-am ales din lume fiindcă Tatăl Meu te-a dat Mie din lume. Să nu te temi de ei. Ei sunt mici, ei sunt fără putere, căci nu aceasta este puterea, nu aceea de care tu te îngrijorezi. Lasă povara ta, dă-Mi Mie povara ta şi să nu mai ai povară. Eu sunt cu tine, de cine să te temi? Iată, aceşti copii ai Mei, ei sunt fără putere, fără cuvânt, fără apărare în fața furtunii care bate spre ei, dar ajutorul lor este la Domnul, Cel ce a făcut cerul şi pământul şi marea şi lumea cea văzută şi cea nevăzută. Ei sunt mici, iar cel mic nu ştie de teamă, că are apărarea lângă el, aşa cum este copilul mic lângă mama sa.

Iată, vine vremea ta, şi fericită să-ți fie ție vremea aceasta, căci vei avea Duh Sfânt şi putere de Duh Sfânt ca să arăți calea Mea cum este, ca să înveți învățații despre calea Mea din zilele gloriei plinirii Domnului. Tu eşti martorul Meu, pentru că aşa a fost taina Mea, aşa a fost planul Meu, ca să Mă ai în taină prin acest izvor care curge din cer pe pământ.

...Stai în sfat cu cel stătător peste biserică în această cetate (episcopul Vasile Târgovişteanul, n.r.)*, şi spune-i despre Mine, şi spune-i că Eu voiesc aşa, şi nu altul, şi spune-i că tu ai făcut după cuvântul Meu, că ai crezut în cuvântul Meu, că ai crezut că Eu sunt Cuvântul. Spune-i să fie cu Mine, să Mă acopere pe Mine, să-Mi tăinuiască această iesle, căci am aflat loc primitor, care Mă primeşte aşa cum voiesc Eu să stau. Spune-i că sunt de ajuns templele şi locaşurile peste care se calcă fără sfințenie. Spune-i să-Mi vegheze bine şi să stea bine de veghe în jurul acestui aşezământ coborât prin cuvânt ceresc. Nu te teme, el este bun cu inima şi va şti să fie de partea Mea, dacă voieşte, şi Eu voi scrie dreptate în dreptul său, atunci când Mă voi ridica să scot fărădelegea din Biserica Mea şi să fie curat aşternutul sub care Eu Mă plec spre învierea şi ridicarea lumii care va să fie, căci vin cu cele noi, şi voi face un lucru nou, un Ierusalim nou, de la acest început nou. Spune-i să pună pe înălțime această făclie, căci iată, duhul rău s-a pornit să arunce cu pietre, şi vai celui ce se va lovi de această piatră! Iată, am început să însemnez cu semne acest aşezământ deosebit între celelalte, şi voi lucra din acest aşternut şi voi porunci înge-*

rilor Mei să lucreze la porunca Mea. Nu te îndoi, căci voi lucra şi ne vom desăvârşi întru semne cereşti şi vom birui cu cerul, iubitul Meu. Fii întru pacea Mea şi stai întru ea mereu, căci Eu voi merge cu tine în tot locul şi voi lucra cu tine peste tot, şi nu vei fi fără Mine." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 28 noiembrie/11 decembrie 1991);

• Din nou dezvăluie Domnul că arhiereul Irineu este încă <u>între</u> arhiereii din biserica lumii, dar nu mai este <u>dintre</u> ei, căci a fost chemat, ales, şi apoi găsit credincios, şi a primit şi darul credinţei sfinte şi a credincioşiei jertfelnice, care aduce la desăvârşire pe fiii împărăţiei cereşti. De aceea îl cheamă la mărturisirea tainelor acestei vremi, căci a venit vremea ca adevăraţii creştini să poarte cămaşa lui Hristos, fără a se teme de cărturarii şi fariseii bisericii, care se vor împotrivi cu încrâncenare, pentru a-şi acoperi ruşinea şi goliciunea şi făţărnicia: *„Am spus că voi sta iarăşi de vorbă cu tine ca să te ajut iar treaptă cu treaptă. O, tu nu ştii ce face cerul, căci toată oastea cea din cer, care lucrează în zilele acestea peste începutul cel nou, care se va desăvârşi, toată oastea cerească este în mare serbare, în mare slavă peste acest aşezământ sfânt, atunci când tu intri în acest Ierusalim, care este coborât de la Mine. Este cerul în mare slavă atunci când tu vii şi îţi pleci fruntea în această iesle a Duhului Sfânt. Cântă corul îngeraşilor, de bucurie cântă pentru aceşti copii, şi pentru tine cântă, că aici tu nu eşti cântat de cei de pe pământ. Slava aceea care este pentru tine de la cei ce nu calcă după cum este întru Mine slava, aceea este puterea lor de la tine izvorâtă, căci eşti împărţitor de putere, de înţelepciune, şi setea duhului lor te sleieşte pe tine, atunci când din gura ta curge râu de ape vii, din care se adapă atâtea mii de suflete, aşa ca pe vremea Mea, iubitul Meu.*

Pe vremea trupului Meu, cuvântul cel ce era din Tatăl, răcorea setea multor suflete, căci cu miile se îmbulzeau mulţimile să-Mi asculte înţelepciunea cea de la Tatăl luată şi mulţi se întrebau: «Cine este Acesta, de Care ascultă furtuna şi munţii? Cine este Acesta, Care are putere să ridice pe oameni din neputinţă?». *Aşa se întreabă şi mulţimile care umblă după cuvântul înţelepciunii tale, care curge din tronul Meu peste tine, căci aşa este Scriptura aceea care spune:* «Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge de pe limba aceluia». *Se întreabă mulţimile:* «De unde aceste cuvinte pe care le auzim?»*, şi această lumină va fi să lucreze, iubitul Meu, va fi să învieze pic cu pic acest neam ales. Iată de ce am făcut Eu în tine orânduială vie; iată de ce am spus să fii cu Mine de aici, de unde lucrez Eu, să mănânci cu Mine de aici, de unde mănânc Eu, şi iarăşi*

îţi spun că tu eşti între ei, dar nu eşti dintre ei, dintre cei printre care eşti în biserica lumii.

...Nu te teme, tată, Eu ţi-am dat ţie iubirea Mea mai mult decât am dat-o celor care au lăsat lumina de la Mine peste pământ. Ţi-am dat mai mult, căci acum, drumul la care suntem ajunşi este capătul cel ce arată desăvârşirea fiilor împărăţiei cereşti, este împărăţia cerurilor cea din lăuntrul fiilor ei, este plinirea răbdării sfinţilor, este plinirea cea aşteptată de proorocii şi de drepţii care au văzut de departe această slavă.

Iată, Duhul Sfânt şi puterea Celui Preaînalt te va umbri pe tine şi vei ieşi în fruntea acestui popor ales, şi apoi veţi prăsi şi vă veţi înmulţi şi veţi acoperi acest pământ ales dintre toate câte sunt pe lume, căci România va fi Edenul cel nou.

...Iarăşi îţi zic ţie, nu te teme cu Mine, căci vine o vreme să vezi toate cuvintele tale împlinindu-se, şi atunci nimeni nu va mai fi să spună cele ce a văzut, mai mult decât vei spune tu.

...Nu te teme de cărturarii bisericii, să nu faci aceasta, că tu ai văzut mereu puterea Mea lângă tine. Nu te frământa, nu te îngriji mai din vreme. Eu voi fi numaidecât şi voi birui prin cuvântul care curge de la tine. Vei vedea pe faţa lor ruşine şi goliciune chiar de-şi vor acoperi cu vălul făţărniciei goliciunea lor. Eu Mă voi sfinţi întru tine înaintea lor şi voi lucra ca şi în faţa lor să Mă măresc întru ei, pentru că Eu lucrez prin credinţa ta, şi prin ea biruiesc întunericul lor. Ceea ce ai făcut tu, ei nu puteau să facă, şi se vor ruşina din pricina neputinţei lor de a lucra tainele acestei vremi.

Dacă voieşti să Mă asculţi, ridică-te şi mărturiseşte-le lor că a venit vremea să fie purtată haina Mea, cămaşa Mea, care este har şi lucrare de Duh Sfânt peste România. Ridică-te pentru numele cel nou al României şi pentru viaţa cea adevărată a trăirii cu Hristos, iar ei te vor numi întâiul ortodox al României celei noi." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 4/17 ianuarie 1992);

• Domnul anunţă vremuri de grea încercare pentru cei care nu cred în Dumnezeu, dar se făţărnicesc în credinţă, răstignind prin faptele lor pe Duhul Sfânt, căci biserica s-a umplut de ruşinea faptelor Sodomei şi Gomorei şi necurăţia ei îi va aduce pedeapsă din cer, pentru a fi răzbunată sfinţenia dispreţuită şi răstignită de slujitorii bisericii: banul, care este chipul Cezarului, a pătruns în altar; vânzătorii de suflete au umplut locaşurile sfinte; necurăţia şi silnicia au ajuns strigătoare la cer; oamenii şi-au luat singuri cinstea de slujitori ai lui Dumnezeu. Dar arhiereul Irineu, numit de Domnul *„fericitul Noului Ierusalim",* este chemat ca să lege pe

păcătoşi să nu mai păcătuiască, şi să nu se teamă de ei, ci să fie tare de înger: *„Când am avut poruncă de la Tatăl Meu, am adus cuvânt la ieslea cuvântului Meu, care este aşezată în România, şi am zis să fii arhiereu, şi dacă am zis cuvântul acesta, a fost apoi să Mă aşez să-l împlinesc, căci Domnul este credincios întru făgăduinţele Sale. Am trimis cuvânt peste cel ce stăpâneşte astăzi pe scaunul bisericii şi aşa i-am zis:* «Ridică-te ca să-l ungi pe cel ce este de la Mine pentru vremea aceasta!». *Şi de ce am făcut Eu aşa? Aşa am făcut, ca să nu aibă legea a zice că nu M-am supus legii, şi acela, vrând-nevrând, crezând-necrezând, a mers şi te-a uns pe tine arhiereu, dar Cuvântul lui Dumnezeu te-a uns, şi nu acela, cuvântul care a fost de la Mine peste acela, căci Domnul lucrează prin cuvânt, şi se numeşte Cuvântul lui Dumnezeu lucrarea Sa. Şi unde mai este lucrarea Sa în mijlocul bisericii care se zice pe sine că este biserica Mea?*

Vrei tu să crezi că biserica este Sodomă şi Gomoră? Vrei tu să-L crezi pe Dumnezeu când îţi spune că nu este biserică şi loc de biserică şi altar de biserică, nu este loc care se ştie că este sfânt, fără să nu fi fost atins de mâini şi de trupuri nespălate de sodomie şi de malahie, de păcatele Sodomei şi ale Gomorei, ale căror cetăţi au fost arse cu focul care s-a coborât din cer, după cuvântul lui Dumnezeu, care a venit ca să pedepsească necurăţia? Vrei tu să crezi că vor fi arse cu foc toate necurăţiile de pe pământ? Şi ce va fi, oare, cu cei ce au întinat locurile care erau afierosite Mie şi Duhului Meu şi slavei numelui Meu?

O, iubitul Meu cel uns de Dumnezeu în vremea aceasta! de Dumnezeu, şi nu de mâini necurăţite! [...] Vine o probă grea şi cetoasă cum n-a mai fost de când sunt veacurile, şi nici nu va mai fi după aceea. Vine focul lui Dumnezeu peste faptele Sodomei şi Gomorei, dar vine şi va începe cu casa care se zice pe sine că este casa lui Dumnezeu, căci aşa este scris: «Voi începe cu templul Meu cel sfânt», *căci se zic pe sine că slujesc Mie. Dar crezi tu când îţi spun că sunt o mulţime de preoţi şi de monahi şi sunt arhierei care nu cred că este Dumnezeu? Crezi tu că s-au ridicat din cei de atunci, din răstignitorii Mei, s-a ridicat un şir de preoţi care sunt de atunci şi până azi? Crezi tu că sunt pline bisericile de slujitori care slujesc răstignirii Duhului Sfânt? O, Duhul Sfânt este greu răstignit, şi plânge Duhul Sfânt şi Se zbate să iasă din cuie şi să-Şi răzbune curăţenia şi sfinţenia, care au fost disprețuite de slujitorii bisericii, căci de la aceia va cere Domnul socoteală, de la aceia care s-au aşezat în capul turmei Mele din toate părţile pământului.*

O, vine slava Mea, dar iată cum va veni! Va veni, şi dacă va veni aşa, şi nu altfel, iată adevărul Scripturii care zice: «Vai de cei ce aşteaptă

să vadă ziua Domnului, căci ziua aceea este zi de foc şi de groază cum n-a mai fost de când veacurile şi nici nu va mai fi apoi». *Şi ce va fi cu biserica aceea care se zice că este cu Mine? căci Domnul o găseşte în lume, şi nu întru Dumnezeu. Ce va fi cu cea care a făcut negoţ murdar cu duhul şi cu numele şi cu haina care este rânduită de Dumnezeu? Căci au băgat pe cezarul şi au vândut pe bani darul care este pe altar, şi s-au adunat mulţime de bani, de atunci şi până acum, mulţime de arginţi, pe care a fost vândut şi cumpărat Fiul lui Dumnezeu; şi s-au ridicat mulţime de irozi, mulţime de iude, şi de Anne, şi de Caiafe, şi au umplut locaşurile care au fost luate de la părinţi şi au făcut jaf cu cele sfinte şi au pângărit vasele Mele şi bisericile Mele, iar pe poporul cel frânt de necunoştinţă l-au luat rob, sugându-i sângele şi viaţa, căci viaţa poporului Meu, Eu sunt, iubitul Meu. Şi dacă n-am mai putut să mai stau în vase sparte, în vase nespălate, în locaşuri pângărite şi necurăţite prin sfinţenia celor ce pun mâna pe ele, iată de ce nu a mai avut făptura Mea pe Dumnezeu, şi dacă n-a mai avut, a murit, că nu este viaţă fără de viaţă. Şi acum, ce mai este de făcut? că numai cu foc se poate curăţi necurăţia. Vrei tu să crezi în cele ce-ţi spun? Nu se poate chemare la slujire dumnezeiască, nu se poate cu bani şi cu silnicie şi nu este adevărată această chemare la slujire, căci Duhul Sfânt nu Se dă pe măsură pământească, ci Se dă prin chemare cerească, prin descoperire cerească, lucrătoare prin duhul descoperirii cereşti, şi iată ce şir de preoţi s-a ridicat, sub cuvântul că sunt următori apostolilor Mei!*

Când am venit să-Mi culeg pe ai Mei, am venit şi i-am deosebit de greutatea legii, şi am pus în loc iertarea, pentru că legea apăsa pe om şi îl osândea. Şi iată, iarăşi lege peste Biserica Mea, şi legea apasă peste ea şi o osândeşte, căci aşa se întâmplă atunci când Duhul Sfânt este îngrădit de cuvintele legii şi ale literei legii, şi de aceea nu este crezut Duhul Sfânt, şi de aceea trebuie să Se arate întru fiinţa Sa aşa cum S-a arătat peste apostolii Mei, în chipul focului cel nematerial. Dar Se va arăta Duhul Sfânt întru lucrare curăţitoare de întinăciune, şi nu va mai fi să nu usture focul acela, şi va fi să usture şi să curețe toate locurile şi toate locaşurile şi toate altarele care au fost pângărite de trupuri şi de mâini nespălate şi netămăduite. O, aşa este când omul îndrăzneşte şi îşi ia singur cinstea de a fi slujitor lui Dumnezeu, dar fericit este slujitorul, şi preotul, şi arhiereul care are chemare prin Dumnezeu, prin cuvântul lui Dumnezeu. Şi cum adică chemare? Adică prin duhul descoperirilor şi al vederii celor cereşti; adică prin duhul proorociei; adică în dar şi prin chemare cerească.

Când s-a ridicat Mariam şi a spus lui Aaron: «Oare, numai lui Moise vorbeşte Domnul? Oare, nu şi nouă?», *ce a păţit atunci Mariam?*

Căci a fost pusă la pedeapsă cu lepra, şi a fost pusă la curăţire apoi. Dar acum tot trupul bisericii este numai răni, şi rănile sunt vechi şi sunt nevindecate, şi s-au strâns buboaie peste buboaie, şi nu mai este loc curat, şi de aceea va fi să vin pe neştire şi să-Mi arăt pe neştire slava Mea şi lumina care se numeşte Dumnezeu, căci nu întunericul este lumină, ci Dumnezeu este lumină. Şi va fi atunci să se vadă Scriptura aceea care zice: «Fericiţi cei săraci cu duhul, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. Fericiţi cei ce plâng, că aceia vor fi mângâiaţi atunci. Fericiţi cei curaţi, că aceia vor fi fiii Celui ce vine. Fericiţi cei prigoniţi, cei ocărâţi, cei numiţi cu nume rău, din pricina numelui Meu, că plata acelora este împărăţia care vine cu Mine».

O, de aceea te-am aşezat prin cuvânt, cu ungere prin cuvânt, ca să mărturiseşti pe Cel ce vine, şi cum vine Cel ce vine, şi să înscriem prin cuvânt această piatră nouă, aşa cum prin cuvânt s-a şi arătat de la Dumnezeu. Dar uită-te tu şi te miră de arhiereii acestei vremi, de orbirea lor, de semeţia lor, ca şi cum ei ar fi mai mari şi mai cu putere decât Arhiereul cerurilor, Care nu vine cu nici o lucrare stricătoare de lege, dar vine ca să aducă şi să aşeze lucrare împlinitoare şi desăvârşită întru numele lui Dumnezeu.

...Şi iată ce-ţi mai spun: aşa este, aşa cum am spus: «Câte veţi lega şi veţi dezlega, vor fi legate şi dezlegate», *dar Eu n-am spus niciodată celor ce stau de vorbă cu Mine, să lege sau să dezlege ceea ce am legat sau am dezlegat Eu, Dumnezeu. Tu eşti unsul Meu, şi ţi-am dat, prin ungerea pe care o ai, putere ţi-am dat, dar să ai inima atentă cum şi ce lucrezi cu această putere. Puterea pe care o ai, de la Mine o ai, şi o astfel de putere, luată de la Dumnezeu, n-are cum să rostească legare sau dezlegare asupra puterii care a lucrat peste cei purtători de putere cerească. Fii precaut, căci tu eşti adevărat lucrătorul Meu, şi nu ai ungere pământească, nu, tată. Tu eşti chematul Meu, eşti unsul Meu, după adevăr, după Duhul Sfânt, după împlinire cerească, şi nimeni, şi nici tu nu poţi desfiinţa puterea pe care am pus-o Eu peste tine. Ai putere să legi pe cei păcătoşi să nu mai păcătuiască. Ai puterea să dezlegi de legătura păcatelor pe cei legaţi de ele, şi să-i legi apoi cu putere cerească, să-i legi de Dumnezeu şi să nu dezlege nimeni ce a legat Dumnezeu. Şi de ce, oare, nu este pe pământ această putere dumnezeiască şi să lucreze ea prin fiii puterii?*

Eu vreau să te ajut să înţelegi şi să poţi lucra minuni ca să vezi minuni, şi să te întăreşti apoi din ele, căci ai slăbit, copilule plăpând. Păi nu erai tu de ajuns de plăpând? O, ai slăbit, şi de ce te laşi? Şi dacă te laşi, n-ai folos din asta, că iată, nici tu n-ai, şi nici cei legaţi de lucrarea Mea n-au folos de la slăbirea ta. A slăbit şi cel de departe, care va să vină (regele Mihai, n.r.). *Au slăbit şi copiii Mei, care te poartă pe tine spre Mine*

şi te numesc fericitul Meu, fericitul Noului Ierusalim, care este din cer. Iată cum eşti tu numit în cer. Eşti numit fericit, şi tu zici că nu eşti fericit, dar Eu nu zic tot aşa. Păi dacă fericirea este cea care este cu Mine, şi dacă tu eşti trecut între cei care vor primi plata fericirilor care vin, după cum este scrisă Evanghelia fericirilor care vin, Eu de aceea zic că eşti fericit. Nu cei de pe pământ sunt fericiţi. Aceia, vai de fericirea lor, că fericirea lor este păcătoasă ca şi ei. Lasă aşa; rămâi în fericirea care este ca şi a Mea, căci fericiţi cei ce plâng acum, că aceia vor vedea pe Dumnezeu, Care vine cu muntele fericirilor pe pământ, dar Eu îţi spun că a şi venit, şi lumea nu înţelege slava acestei înălţimi cereşti, a acestei fericiri, care va fi văzută de cei de pe pământ, de cei ce sunt pământ.

Fericire ţie cu Domnul tău, căci una este fericirea, dar nu te mai teme de oameni. Mă doare când văd că te temi de toţi neputincioşii care n-au şi nu vor avea putere asupra ta. Teama ta de ei, o vede duhul rău şi îi prieşte şi intră şi îţi face supărare prin ei. Dacă ai fi mai curajos, mai tare de înger, ar fugi şi nu s-ar mai vedea urma duhului rău, care-ţi face ţie inimă rea, şi s-ar vedea biruinţă cerească. Păi de ce este scrisă de Duhul Sfânt Scriptura care spune: «Ce-ţi poate face omul»? *O, stai întru pacea Mea şi aleargă după ea, dacă ea are pe unde ieşi din inima ta. Stai, tată, întru taina Ierusalimului nou, şi nu te depărta, până la arătarea Mea."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 iulie 1992);

• Domnul îl întăreşte pe arhiereul Irineu pentru a rezista la încercările ispititorilor, căci cu Duhul Sfânt va arde pământul cel rău şi va fi cer nou şi pământ nou, Scriptura de nou Ierusalim, coborât din cer; căci se pregătea o mare încleştare între arhiereii necredincioşi, care îşi pregăteau armele cele rele ca să surpe Lucrarea Domnului, şi pe arhiereul lui Dumnezeu, rămas singur, ca Daniel în groapa cu lei: *„Am auzit, şi iată-Mă! dar nu te teme de lovituri, nu te teme de armele care nu lovesc în tine şi nimeresc înapoia lor, precum este orânduiala pusă de Dumnezeu. Armele cele rele, cele pornite spre rău, acelea n-au ţinta înainte, şi o au înapoia lor; acelea îşi au ţinta spre locul din care pleacă glonţul lor. Nu te teme de armele care varsă foc din gura lor. Nu te teme, copil păzit de Dumnezeu, că Eu am spus că voi preface armele în fiare de pluguri, şi cele scrise vin spre împlinire. Şi dacă tu ai pus mâna pe plug, nu te mai uita înapoi, că Eu ţi-am spus ţie, şi te-am învăţat să fii vrednic de împărăţia lui Dumnezeu, dacă ai pus mâna pe plug.*

...O, Eu am voit să fii între ei, dar n-am voit şi nu voiesc să fii dintre ei, că nu te-ar mai fi uns mâna Mea cerească între ei dacă n-aş fi avut de

împlinit o lucrare de trezire prin tine. Nu te-aş mai fi trimis printre ei dacă n-ai fi fost cu lucrarea Mea din vremea aceasta, şi iarăşi îţi amintesc: Eu Mi-am pus viaţa pentru oi, iar tu pune-ţi credinţa în Mine pentru dragostea de oile turmei Mele, de oile cele grase şi sănătoase, şi de oile cele slabe, şi, iarăşi, de oile care au murit, că nu le pot lăsa în moarte, copile pus de Dumnezeu ca să păstoreşti turma Mea din vremea aceasta. Am spus că Mă rup şi Mă împart în zeci de mii de laturi, şi de ce te mai laşi lovit dacă Eu stau în laturile toate? O, Eu mereu ţi-am spus să nu mergi alături cu îndoiala care dă să înjumătăţească biruinţa cea bună. Dar Eu, ca un Dumnezeu bun şi plin de răbdare, am şters de fiecare dată şi am scris altceva, şi am dat mereu de ruşine pe duhul rău, dar acum, iată, şi Eu trebuie să fiu ajutat de tine ca să fii tu ajutat de Dumnezeu.

...Nu te teme, Eu sunt cu tine, aşa cum am fost cu Daniel între lei, căci Eu voi face miei din lei şi voi vorbi prin gura lor, după ce voi închide graiul lor. Adu-ţi aminte de credinţa lui Daniel, căci Daniel, numai de Dumnezeu s-a temut, dar nu s-a temut de împăraţi sau de înţelepţi sau de lei. Nu uita că înţelepţii pământului nu sunt înţelepţi ai cerului, dar tu fii înţelept născut din cele de sus, şi nu din cele de jos. Nu fi cu cei de pe pământ, şi să fii cu cei din cer peste pământ, căci cerul înseamnă Dumnezeu.

Este scris despre Dumnezeu că în soare Şi-a pus locaşul Său, şi El iese ca un Mire din cămara Sa. Şi cum adică pilda aceasta? Adică luminătorii puşi peste turma Mea, adică apostolii, adică arhiereii cei mari şi cei mici, de la care trebuie să se vadă ieşind şi umblând Hristos, luminând calea turmei Sale dinlăuntrul ei; adică Mirele şi mireasa Sa.

Dar iată, întuneric de trei zile dă să se aşeze peste soare ca să-şi piardă luna lumina sa şi ca să se unduie stelele şi ca să se clatine cerurile şi puterea lor cea bună, şi iată, încerca-voi credinţa păstorului şi privi-voi peste credinţa oilor. Dar nu aşa să fie peste cei credincioşi ai Mei, ci ei să stea ca ceara cea curată, arzând şi stând în sfeşnic înaintea Domnului şi înaintea întunericului, luminând şi văzându-şi lumina lor prin întuneric, căci semnul Domnului nu va zăbovi, iar îngerii luminii vor suna deşteptarea întru numele Domnului, şi Evanghelia se va întinde în toate laturile, şi Domnul va lucra lucrarea Sa. Nu te teme, că toate acestea vor aduce împărăţia Mea vouă, celor care aţi lucrat calea ei spre oameni. De ce să te temi? Eu lucrez izbăvire cerească, şi nu pământească, şi apoi, soarele va străluci de şapte ori mai mult decât am făgăduit prin prooroci. Sfârşi-se-vor toate cele lumeşti şi se va arăta o împărăţie curată, dar lucraţi-Mi la ea, iubiţii Mei cei credincioşi făgăduinţelor Domnului Iisus Hristos, că Eu cobor lumină nouă şi înnoiesc cu Duhul Sfânt, Care va arde pământul cel

rău şi va rămâne pământul nou, care va purta în el cerul cel nou, şi aceasta este Scriptura de nou Ierusalim, coborât din cer.

...Am venit şi am răspuns la glasul inimii tale, copile care stai cu gurița deschisă ca să primeşti din cer. Iată-Mă! şi nu voi pleca de lângă tine, dar nu te teme cu Mine. De vei trece prin întuneric, Eu sunt cu tine; de vei trece prin foc şi apă, tot cu tine sunt; şi vom face altar din credința ta, şi vom face ce a făcut Ilie în vremea jertfei sale către Dumnezeu, dar tu să strigi ca el, şi Eu voi coborî pe Duhul Sfânt şi El va mistui necredința de pe pământul României Domnului. Amin.

...Dacă cineva ar da cu piatra în tine, tu, atunci, ar fi să le spui că cine dă cu piatra, acela va fi ucis de ea. Aşa trebuie să ştii să lucrezi, că nu este armă rea care să-şi aibă ținta în față, şi aceea îşi are ținta înapoia sa. Dar arma ta sunt Eu, Cel ce iert pe cel ce te-ar lovi, pentru că tu îl ierți pe acela, şi el se face miel, şi nu mai ştie să tragă cu arma rea, cu arma străină de legea iubirii.

Să nu te pleci de frica ispititorilor, să nu te ofileşti înaintea lor, căci curajul cel ceresc culcă la pământ şi risipeşte toată iscusința cea care iese de la oamenii necredinței." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 4/17 ianuarie 1993);

• După întrunirea Sinodului, când a fost forțat să se lepede de Biserica Noul Ierusalim, Domnul îl sprijină pe arhiereul Irineu pentru a se ridica din deznădejdea adusă asupra lui de biruința arhiereilor celor necredincioşi. Cu milă şi cu blândețe, cu bunătate şi cu dragoste, Domnul îl cheamă să se ridice din neputință şi să se întoarcă la dragostea dintâi, căci el este scris să fie stâlpul cel tare al Bisericii Domnului din România, Biserică sfântă şi curată şi tare ca Biserica cea dintâi, şi vie şi adevărată ca Biserica triumfătoare a sfinților din ceruri: *„Pace ție, fiule slăbit, copil trecut prin furtună mare, copil legat în lanțuri de împărații şi puternicii veacului acesta al necredinței! Deschide-Mi, tată! Eu sunt. Plângând sunt. Eu îți zic iară: nu te teme! Ridică-te şi te întăreşte! Tu eşti un copac mare pe malul unui râu mare şi ceresc, dar necredința de pe pământ a oprit ploaia lui Dumnezeu, şi s-au veştejit rădăcinile copăceilor, de lipsa apei cereşti, şi Mă uit că se ofileşte rădăcina ta, de lipsa apei care s-a tras spre cer, şi râului vieții i se zvântă albia, de secetă, şi tu dai să te usuci, şi nu pot, nu pot, tată, să te las să te usuci, căci lucrarea Mea va izvorî de acum cu îmbelşugare. Am luat apă cu gurița şi am coborât să stropesc albia râului vieții şi s-o fac să-i fie sete şi să vrea apă şi s-o umplu apoi, şi să creşti tu pe colinele acestei lucrări, după cum îți este menirea de la*

Dumnezeu în vremea aceasta, şi să vină păsările cerului să-şi facă cuibuşor ceresc în coroana copacului tău.

E plin pământul de păcură şi nu mai am oază verde şi nu mai am cu ce să-Mi hrănesc turma cea flămândă, şi Mă uit la oaia care nu vrea să moară. De aceea te-am luat şi te-am altoit din vreme şi te-am crescut cu bucătura şi te-am făcut mare şi te-am vestit pe nume şi te-am numit îngerul Bisericii Mele din vremea aceasta şi am zis: nimeni să nu ia cununa de la tine, şi să fii de la Domnul salvatorul oilor care vor viaţă adevărată. Şi dacă aceasta este lucrarea Mea peste tine, iată, vin să-ţi vestesc că Mă scol întru dreptate ca să împlinesc o Scriptură care este scrisă de Duhul Sfânt, de cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu. Mă scol, copilul Meu, ca să te scol Eu pe tine, ca să te trec de ceasul ispitei, că vine ispita peste lume, vine încercarea peste Biserica Mea, dar ţine ce ai de la Mine, ca să te găsesc întru cele ce ai de la Mine şi să te fac stâlpul Bisericii lui Dumnezeu şi să nu mai ieşi afară, şi să vestim numele cetăţii lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care vine cu Mine din cele cereşti, căci nou este numele Meu cel din veac nou.

Vine lepădarea de credinţă peste Biserica Mea, căci păcatul pustiirii a cuprins locaşul sfinţeniei Mele, şi, atunci, picioarele tale se vor descălţa şi vor primi închinarea celor ce se zic pe sine că sunt cu Mine, dar nu sunt cu Mine, şi aceia vor vedea că te-am împodobit şi că te-am iubit, căci cei ce n-au nevoie de cuvântul care vine de la Mine, aceia n-au vedere şi n-au veşmânt, şi vor veni la fântâna acestei lucrări şi vor cere pe Dumnezeu şi se vor unge şi vor lua vedere şi hăinuţă vor lua, căci voi împărţi cu tine şi le vom acoperi goliciunea şi le vom spăla ruşinea.

Mă scol, copilul Meu, şi las pe pământ glas de trâmbiţă şi nu te voi lăsa să te pierzi sau să spui că piere lucrarea Mea, şi îţi zic ţie să spui despre lucrarea Mea celor ce te vor întreba de ea, şi să n-o ascunzi, că tu nu poţi s-o ascunzi, pentru că lucrarea aceasta nu va pieri, şi se va întări şi se va împlini. Mă scol, şi voi lucra şi nu voi lăsa să se ridice nimeni la luptă cu Mine şi cu lucrarea Mea. Eu am ieşit biruitor în faţa arhiereilor pământului şi n-am îngenuncheat lucrarea Mea în faţa lor, căci sunt Cel ce am înviat din moarte, din moartea cea gătită Mie de arhierei şi de cărturari, şi nu Mă las îngenuncheat de cei fără de lege, de cei cu viaţă moartă, dar Mă las biruitor în cei cu viaţă şi cu moarte vie, că nu ştiu înţelepţii pământului să cunoască taina aceasta, a vieţii celei vii şi a morţii celei vii.

...O săptămână întreagă Mi-am ţinut turma trează şi aşteptând, când tu ai stat pentru Mine în faţa arhiereilor şi cărturarilor.

...O, dar tu te-ai lăsat biruit, măi tată. M-ai lăsat pe Mine mic, şi pe cei ce te-au încercat i-ai lăsat mari peste tine, şi Eu am fost doborât întru tine. Îţi trimisesem carte cerească şi eram cu tine, dar M-a doborât îndoiala ta de la locul Meu de lângă tine şi şi-a făcut loc urzirea vicleşugului celor de pe pământ, şi Duhul Sfânt a fost bătut în cuie şi n-au lucrat mulţi la această răstignire. Puţini au lucrat, crezi? Dar dacă te-ai lăsat în jos, s-au luat după această lucrătură şi nu s-a mai văzut credinţa şi lucrarea ta, şi mulţi dintre ei s-au supărat că te-ai lăsat în jos şi nu M-ai ţinut bine pe Mine şi M-ai scăpat jos şi M-ai fărâmat. Dar nu te teme! Eu de prea mult timp vorbesc din cer cu tine, şi de aceea îţi zic: nu te teme! Eu Mă ridic şi Mă adun şi lucrez cu putere, că e vremea zilelor Domnului, despre care scrie în Scripturi.

Crede tu ce-ţi spun, că şi cel ce este acum alături de tine, şi acela a spus: «De ce a făcut aceasta, de ce s-a lăsat?». *Inimi multe şi mari au spus la fel în noaptea aceea. România Mea, cea care Mă aşteaptă cu Noul Ierusalim, era rănită, era ca o răstignită în noaptea aceea, şi voiesc să o scot din deznădejde, că nimeni, tată, nici o oaie grasă şi sănătoasă şi vie, nu mai are curaj să meargă după păstorii de acum. Tu erai o nădejde pentru oile Mele din România, şi acum, numai cei orbi se fac că merg în turmă cu păstor, dar n-au păstori, căci toţi sunt furi şi omorâtori de Dumnezeu şi de oi şi de viaţă sfântă, şi oile se ascund şi mai mult.*

Mă uit mereu la cei din cetatea în care stai; Mă uit în urma celor ce plângeau la glasul tău de păstor; Mă uit la cei ce şi-au dat girul pentru tine, că aceia erau oameni curaţi faţă de tine şi faţă de cauza ta cea întru Mine, oameni mari, cu ranguri şi cu speranţă, şi Mă uit şi îi văd că nu mai ştiu aceia cine eşti, şi zic că te-ai dat de partea celor îmbrăcaţi în piei de oi şi încărcaţi de nedreptate şi de vicleşug, şi zic că te-ai făcut şi tu asemenea acelora, şi se întreabă toţi: «De ce n-a rămas acesta pentru cei curaţi?». *Iată, îţi zic ţie: nimeni din ei nu se aştepta să te laşi biruit, şi a fost cutremur mare în clipa aceea de clătinare a ta, dar lucrarea Mea a biruit, şi a fost glorie de partea lucrării Mele.*

O, dacă nu aveai îndoială şi dacă M-ai fi ascultat ca să nu te temi, era mare biruinţa, şi ar fi cântat cete multe cântarea biruinţei României şi vremea Noului Ierusalim, că iată, îţi spun: plânge duhul regelui României, şi nimeni nu e curat pentru el, şi voiesc să biruiesc mai din vreme pentru el şi pentru România, aşa cum am cuvântat. El a crezut în Mine şi în tine şi a aşteptat de atunci mereu, şi a venit şi la el furtuna, dar el n-a cunoscut-o, şi a depărtat-o.

O, mare este stricăciunea care vine de la îndoială, că iată, îndoiala aduce suferință peste cei ce așteaptă pe Dumnezeu. Eu voi lovi pe România pentru cei necredincioşi din ea. Eu voi merge înainte cu cele cuvântate spre împlinire, dar greu e lucrul peste necredință, şi am să cobor o lege sfântă, din care va ieşi ea însăşi, şi voi slobozi plăgi şi suferință şi sete şi foame împrejurul celor ce se luptă cu lucrul Meu. Voi lua rodul de pe pământ, şi am spus din vreme că-l voi lua, şi voi rosti apoi o zi de pocăință, şi în ziua aceea voi face cu tine ce am făcut cu Ilie în vremea jertfei sale, iar pe cei ce slujesc lui Baal îi voi lua de pe pământ.

Spune-i celui ce este acum alături de tine, spune-i despre lucrarea Mea, spune-i că Eu sunt, şi că am de lucrat biruință pentru România, şi spune-i că tu n-ai împăcare fără de lucrarea Mea. Vreau să te scoli bine, şi să vadă România Mea că te scoli cu Mine, şi să aducem pe unsul României, ca să-Mi retrag mânia şi certarea şi să dau binecuvântare peste țara iubirii Mele, peste grădina Măicuței Mele.

Eu nu pot să rămân fără de tine. Este mare şi adevărat acest cuvânt: Eu nu pot să te las fără această lucrare. Eu nu voiesc să te trezesc cu spaimă. Eu nu voiesc să-i pedepsesc pe cei ce te-au smuls de lângă lucrarea Mea. Voiesc să fii stâlpul cel tare al Bisericii Mele din România, şi să fie Biserica Mea aşa cum a fost întâi, curată şi sfântă şi tare ca aceea, vie şi adevărată ca aceea, căci vin, iubitul Meu, vin cu slavă văzută peste România Mea, şi de ani de zile am grăit peste tine, şi am împlinit ce am grăit.

Am venit spre tine iar. Scoală-te, tată, scoală-te iar! E vremea României Mele şi voiesc să aduc pe unsul României. Nu fi plăpând. Fii tare şi scoală-te! Uită-te peste fața pământului şi vezi că nu mai este cale sfântă ca să se vadă bine. Aşa îți zic: scoală-te! Şi dacă nu poți, scoală-te pic cu pic, dar scoală-te, şi iarăşi zic, scoală-te! [...] Eu, şi cu lucrarea Mea, sunt cu tine, şi vei vedea că sunt să-Mi împlinesc lucrarea, dar păzeşte-ți viața întru sfințenie, căci viața monahului trebuie să fie cerul Meu şi puterea Mea şi Biserica Mea cea cerească. Să nu te atingi de moarte; să fii curat, aşa cum ştii că este învățătura Mea din locul ieslei Mele. Să fie pace între Mine şi tine, să fie dragostea dintâi între tine şi lucrarea Mea, căci cel ce este scris în sulul acestei lucrări, pe acela îl voi striga pe nume şi voi sta cu el la masa Mea. Amin." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 februarie 1993);

• Cu nemărginită blândețe şi cu iubire fără margini este îmbrățişat arhiereul Irineu de către Domnul în *Cuvântul* Său. El îl cheamă pe acesta

să nu stea pitit, să nu fie firav şi fricos, umbrit de cei necredincioşi şi răstignitori ai Domnului, de arhiereii din biserica lumii. Domnul vine cu naşterea din nou a lumii, iar arhiereul Irineu este scris în Cartea Vieții ca mărturisitor de pe pământ al începutului cel nou, înnoirea lumii, care aduce unirea cerului cu pământul. Arhiereul Irineu este chemat de Domnul la înviere, pentru ca prin el să învieze Biserica Domnului, din România; este chemat la întărirea duhului vorbirii în fața mulțimilor, ca să lucreze prin el Duhul Sfânt pe pământ; este chemat la mărturisire vie către mai-marii bisericii, ca să cunoască toată România descoperirea Duhului Sfânt prin această lucrare: *„Iubirea Mea cerească, şi masa Mea cu tine şi după tine! căci Mă port după tine cu cele coborâte, iubitul Meu, copilul Meu cel firav, cel fricos, cel pitit cu lucrarea Mea, pitit printre cei răstignitori ai Mei, care nu ştiu să cunoască lumina Mea şi să stea în ea şi în duhul descoperirilor cereşti prin lumină. Îmi desfac brațele, de pe semnul răstignirii şi te cuprind şi stau cu tine în brațe şi stăm cuprinşi şi, voieşti sau nu, iau masă cu tine, copil flămând care nu mai ştii să mănânci. Copilul care nu mănâncă, slăbeşte, se îmbolnăveşte şi slăbeşte, iubitul Meu copil, flămândul Meu copilaş. În loc să fi fost voinic şi înalt şi tare, iată, eşti un copilaş, un copilaş firav, care nu mai poate lucra de slăbit ce este. Dar Eu vin şi îți desfac gurița încleştată şi inimioara învârtoşată şi torn din râul vieții şi îți adaug apă şi hrană tare ca să suflu întărire peste viața ta cu Mine, dar să nu Mă tăgăduieşti. Eu sunt. Nu cumva să Mă tăgăduieşti. Dacă din slăbiciune, dacă din teamă sau din necredință ai dat uneori să Mă tăgăduieşti, nu te mai lupta nici cu tine, nici cu Mine, tată. Eu sunt. Caută să fii întreg şi să ştii bine că Eu sunt, şi sunt cu izvorul vieții, care curge din tronul lui Dumnezeu, care curge netulburat, neamestecat, şi care curge, iubitul Meu. Dacă te temi de arhiereii lumii, dacă duhul temerii de ei te-a smuls de la izvor, Eu Mă voi judeca, fiule, cu ei şi te voi scoate din lanțuri. Dar dacă duhul ruşinii te va învinge ca să te facă să te ruşinezi cu lucrarea Mea în fața celor ce sunt pe pământ, măsoară-te cu cuvintele care spun de cel ce se va ruşina cu Mine înaintea oamenilor lumii, că aceeaşi măsură o voi da lui înaintea Tatălui Meu din ceruri.*

...Să nu te ruşinezi lângă lucrarea Mea, care aduce cu ea slava Mea peste pământ. Să nu te ascunzi ca s-o mărturiseşti când eşti întrebat despre ea. Să te scoli, tată, şi s-o ții în față, şi să spui că Eu sunt. Tu n-ai cum să te piteşti de lucrarea Mea cu tine, de lucrarea Mea şi de grădina Mea, aşezată în mijlocul României. Tu n-ai cum să fugi, n-ai unde şi n-ai

cum. Tu eşti scris în cartea Mea, eşti prins în ea cu începutul cel nou, care vine cu Mine, căci vin cu naşterea din nou, vin cu naşterea de sus şi cu înnoirea lumii, şi vin, iubitul Meu, şi lucrez cu socotinţă cerească. O, dacă Eu lucram minuni înţelese de oameni, nu această slavă voiesc Eu să aduc acum. Nu aşa, tată, că n-aş fi ajuns prin vreme cu lucrarea şi cu locul lucrării şi cu fiii lucrării Mele, dacă n-aş fi fost ascuns de slava cea văzută. Eu n-am voit să las din nou mărturii împotriva celor ce ar fi văzut lucrarea Mea lucrând prin semne. Eu voiesc să arăt slava Mea, şi lucrarea Mea lângă ea, dar pentru aceasta a trebuit şi trebuie o credinţă minunată de la cei ce sunt aşezaţi în staulul acestei lucrări, şi nu este din veac în veac minune mai mare decât credinţa cea care a lucrat şi a rămas lucrarea ei, de la Avraam şi până peste toată seminţia lui, căci cei ce sunt purtaţi de sânul lui Avraam, lucrează ca Avraam, şi mai mare se va chema cel ce va lucra acum.

O, cât ţi-am dat Eu ţie, tată! Am scos mereu din această fântână cerească şi ţi-am dat ca să ai bogăţie cerească şi să te hrăneşti cu ea şi să creşti prin ea şi să crezi şi să înţelegi vremea în care suntem, şi să pot să-ţi cer şi Eu ţie după măsura pe care ţi-am dat-o, că iată, vrăjmaşii vieţii veşnice s-au sculat şi se scoală împotriva acestei lucrări minunate, căci ei nu ştiu ce este sub această taină. Şi Eu spun la toţi lucrătorii Mei, la cei ţinuţi în braţele acestei lucrări, că mai mare păcat au cei ce cunosc taina şi nu o lucrează pe ea peste inimile lor, decât cei ce nu ştiu ce este această venire a Mea. Eu am dat mult, şi ţi-am dat şi ţie mult, şi ai cu ce lucra peste cei ce nu cunosc. Şi dacă nu poţi să vorbeşti, dacă nu te lasă să vorbeşti, nu scrie ce vor necredincioşii, şi scrie, tată, ce voiesc Eu şi spune-le cum sunt Eu întru lucrarea Mea şi scrie tu pentru toată România Mea, căci ţi-am făcut loc peste loc ca să poţi mărturisi, ca să poată mărturisi inima credinţei tale.

Vino, tată, întru învierea ta şi a bisericii Mele din România! Vino! că ai spus că-ţi este milă de biserica Mea şi de cei ce stau peste ea. Îţi trebuie curajul mărturisirii peste turma Mea, ca să vin cu mila Mea văzută peste România, ca să n-o mai bat, ca s-o întorc cu milă, şi nu cu durere şi nu cu spaimă. Aşteaptă cerul cu slavă deasupra României, şi adevărată este această aşteptare. Eu aşa ţi-am zis: scoală-te, tată, ca să mărturiseşti pentru Mine! scoală-te ca un viteaz şi scoate din moarte biserica Mea!

Iată, Mă port după tine şi Mă uit că ţi-a slăbit duhul vorbirii în faţa mulţimilor. Nu aşa, tată, ci spune despre lucrarea Duhului Sfânt peste pământ, şi despre duhul descoperirilor cereşti pe pământ. Nu te teme de trupuri. Tu ai ungere cerească, şi nu pământească. Ai fi fost de neînvins

dacă ai fi voit să stai prin această lucrare atunci când a fost să o mărturiseşti pe ea. Dar fii de neînvins, că asta este lucrarea Mea cu tine.

...Eu te iubesc ca Dumnezeu, şi nu ca omul. Ei au duhul geloziei asupra ta, dar Eu voi scutura duhul împotrivirii de la ei, şi cu cine să fac Eu această lucrare de scuturare? că am nevoie de trup de pe pământ, de trup şi de gură şi de lucrare între ei.

Scrie tu epistolă către mai-marii bisericii, şi să pui în ea descoperirea lucrării Duhului Sfânt din vremea aceasta şi să cunoască toată România cea care aşteaptă biruinţa ta prin această lucrare. Eu prin această lucrare te voi ridica să stai în faţa turmei Mele şi înaintea slavei Mele; prin lucrarea Mea, tată, şi nu altfel, şi iarăşi zic: nu altfel. Prin ea te-am ridicat ca să fii, că am rostit cuvânt şi l-am împlinit peste tine, şi aşa am lucrat, şi tot aşa lucrez. Lasă-te cuprins de duhul înţelepciunii care vine din cer, că mare taină este ca să ştii ce este cerul şi cele ce vin din cer." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 iunie 1993);

• Domnul îl deplânge pe episcopul Vasile al Târgoviştei pentru cuvintele nesăbuite, de legătură, rostite asupra arhiereului Irineu pentru a-l despărţi pe acesta de izvorul *Cuvântului* de la Pucioasa, şi rosteşte Domnul că blestemul făcut împotriva voinţei lui Dumnezeu, se va întoarce asupra celui care l-a rostit: *„O, l-aş pedepsi pe cel ce a cutezat să rostească, fără teamă, cuvânt de legătură peste acest fiu, pe care nu-l poate nimeni blestema sau opri de la Mine; l-aş pedepsi pe cel ce s-a încumetat să-l oprească înspre Mine*, *dar acesta e pedepsit de ceea ce a făcut, şi iată, nu pot să-l încălduresc pe fiul cel uns cu ungerea acestei vremi. I-aş pedepsi pe toţi cei care suflă în făclia credinţei acestui fiu uns în vremea aceasta, dar toţi cei care se luptă să sufle în lumina aceasta, sunt pedepsiţi de ceea ce fac ei, pentru că ei iubesc întunericul, şi nu lumina care a venit în lume prin această lucrare de înviere a duhurilor, a Bisericii lui Hristos. [...] Adevărul cel de pe pământ, cel ieşit de la om, un picuţ, şi nu va mai rosti nici un cuvânt acest adevăr, că Unul este Adevărul, şi Acela este Dumnezeu, şi este din cer adevărul, nu din pământ, tată, nu din om, ci din Dumnezeu, şi omul va cunoaşte deşertăciunea adevărului său.*

...Iată, rostesc cuvânt de binecuvântare pentru tine. Tu Mă prigoneşti, şi Eu te binecuvintez şi te iert şi te ung cu ungerea pe care o ai de la Mine ca să nu se şteargă. Tu o ştergi, şi Eu iar o pun, că Eu sunt tainic în lucrare. Nu fugi de Mine, tată. Eu voi fi mai iute ca tine şi te voi ajunge din urmă. Nu mai fugi de Dumnezeu şi de cuvântul Său. Ţi-aş da să mă-

nânci şi să înviezi pe calea Mea cu tine, şi nu pe calea ta cu Mine, căci calea ta e de la tine, iar calea Mea cu tine e de la Mine, tată. Şi când n-ai să mai poţi merge, şi când n-ai să mai simţi calea Mea cu tine, Eu sunt cu calea Mea aproape de tine ca să ţi-o aşez sub picioare şi să cunoşti mersul Meu întru tine şi să-ţi aminteşti atunci de mersul tău fără Mine şi să te căieşti de durerea Mea de la tine şi să Mă laşi să fiu cu calea Mea întru tine." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 martie 1994);

• Domnul prooroceşte că lanţurile nevăzute cu care a fost legat arhiereul Irineu de către potrivnici lui, arhierei, pentru a nu mai avea legături cu poporul *Cuvântului* Domnului, vor cădea cu răsunet mare, eliberându-l pe cel iubit de Domnul: *„...cel ce are ungerea Mea, ungere de arhiereu al Meu, [...] e legat în lanţuri de necredincioşi şi stă şi aşteaptă să-i dau drumul din lanţuri. Şi fiţi atenţi, că Eu, Domnul, voi porunci în curând lanţurilor lui, şi ele vor cădea şi vor zăngăni cu spaimă, şi se vor teme de Mine toţi necredincioşii şi vor fi prinşi sub lanţuri, căci slava celui uns de Mine arhiereu, va umple de roşeaţă pe toţi necredincioşii care se zic pe sine că sunt mai-marii turmei lui Iisus Hristos."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 31 mai/13 iunie 1994);

• Indiferent de zbaterile şi pasiunile omeneşti, care s-au făcut unelte ale dezbinării sataniceşti, Domnul păstrează pentru veşnicie mărturisirea temeliei Lui celei noi, care va sta neclintită pentru Legea Lui cea sfântă: *„Am luat un martor din biserică şi i-am dat cuvânt, şi cuvântul Meu l-a făcut arhiereu, şi l-am păstrat în lucrarea Mea şi l-am purtat prin cuvânt şi l-am scris în cartea aceasta ca martor de pe pământ, din biserica cea de pe pământ, ca să mărturisească el această vreme şi lucrul Meu cu tine, poporul Meu. [...] El este plăpând şi cu paşii legaţi, căci l-au duşmănit arhiereii cei trupeşti şi i-au oprit pasul şi glasul, dar Eu am lucrat prin el şi cu el ce am avut astăzi de lucrat şi ce a fost de intrat în vreme, în istoria vremii, şi iată, ţipă duhul cel potrivnic, ţipă de durere şi nu ştie cum să-şi mai facă loc, dar degeaba îşi face, că Eu Mi-am lucrat lucrarea Mea, şi ea mărturiseşte, şi acest martor al Meu este mare întru Mine."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 februarie 1995);

• Domnul îl binecuvintează pe poporul Său, cu paza, cu ocrotirea, cu mângâierea şi cu strălucirea Sfântului Duh, şi îl învaţă să se roage pentru arhiereul Irineu, care a fost robit şi constrâns să asculte de *„stăpânul"* lui cel pământesc. Domnul îndeamnă pe poporul Său ca să stăruie în

iubire, în nădejde şi răbdare, adumbrindu-se sub aripa Lui ocrotitoare: *„Eu rostesc lucrare de Duh Sfânt peste tine, Israele nou, Israele român. Binecuvântat să fii, cu paza şi cu ocrotirea şi cu mângâierea şi cu strălucirea Duhului Sfânt. Binecuvântat să fii, poporul Meu, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin. Să nu te superi, tată, pe cel ce-l vezi că aruncă cu pietre în tine, căci pietrele din mâna lui, nu le-a luat cu inima lui. Iată, a venit vremea să-l vezi pe cel ce este numit martorul Meu în mijlocul bisericii lumii, că dă cu pietre în tine. Nu te supăra pe el, nu te supăra pe nimeni, tată. Era scris în cartea Mea de azi, şi trebuia să se vadă împlinit acest cuvânt. Este scris în carte că* «păstorii de azi vor face dosare şi vor duce în judecată oiţele Mele cele bune, zicându-le „sectă rea"». *Nu te nedumeri dacă chiar prin mânuţa şi prin guriţa aceluiaşi martor se rostesc aceste cuvinte spuse de Mine din vreme, că Eu am spus să te ridici şi să spui:* «Înapoia mea, satano, căci aceste cuvinte sunt satane!». *Tu eşti poporul Meu, nu eşti sectă, iar aceste cuvinte sunt satane, şi tu să spui:* «Înapoia mea, satano!». *Aşa să spui acestor vorbe lumeşti, şi să nu faci altfel ca să te descurajezi pe drumul tău cu Mine.*

Israele, Israele, pe cel ce era cu Mine şi nu mai este acum, cel ce este rob, acela nu este liber, acela trebuie să asculte de stăpânul care îl robeşte, şi nu poate acela să lucreze lucrarea Mea, şi va putea el lucra lucrarea Mea, din nou, când nu va mai avea acest stăpân, căci stăpânul necredincios nu va mai fi stăpân, iar slugile îşi vor căpăta libertatea. Roagă-te pentru acest fiu, care are acum pumnul plin de pietre şi dă în tine, dar el trebuie să asculte de stăpânul căruia îi este rob. Pietrele acestea nu te vor lovi pe tine, şi să te uiţi bine unde îşi vor avea ţinta. Iar pentru martorul Meu cel care M-a mărturisit odată, şi acum nu Mă mai mărturiseşte, roagă-te pentru acest martor şi iartă-l, că Eu vreau să-l iert, şi aşa să vrei şi tu, Israele. Cei ce l-au scos pe el de la Mine, aceia se tem să ia piatra şi să dea, şi îl împing pe acesta să facă această urâciune, dar tu iartă-l, tată, pe cel robit, care nu-şi are voia sa. Să audă cerul rugăciune din guriţa ta, fiule din Israel, că vine clipa când vei vedea biruinţă mare, lucrată cu răbdare şi cu iubire, tată. Să răbdăm şi să iubim şi să iertăm pe pământ, ca să fie tot aşa şi în cer. Să nu legi pe cel ce aruncă azi în tine cu pietre, că acelea sunt florile tale, Israele, fiindcă Eu voi face din pietre, fii, şi flori pentru fii. Piatra aruncată, niciodată nu rămâne piatră, niciodată, Israele scump şi iubit. Piatra este floare, şi Eu ţi-am făgăduit să-ţi pregătesc podoabă scumpă, fiule. Cei ce sunt veniţi de pe pământ la cer, şi care au suferit pietre şi batjocuri şi lovituri, aceia sunt acum fii ai slavei şi sunt cu braţele pline de flori şi de slavă. Eu lucrez să-ţi

pregătesc cunună mare, dar cununa pentru cer nu se lucrează din slavă deşartă, şi se lucrează din umilinţă şi din răbdare şi din iubire, tată. Nu te supăra pe martorul Meu, care aruncă în tine ca un rob. Tu eşti liber şi te poţi feri. Ascunde-te sub aripa Mea, poporul Meu, că Eu te acopăr aşa cum îşi acoperă cloşca puii sub aripi când vine furtuna şi ploaia şi grindina." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 mai/11 iunie 1995);

• Domnul reînnoieşte legământul Său de iubire faţă de arhiereul Irineu (cu prilejul vernisajului expoziţiei *„Experiment",* găzduită de Muzeul de Artă din Cluj, şi însoţită de poporul *Cuvântului* Domnului) şi îl numeşte *„fericit",* pentru că primeşte fericirea de la Domnul, şi îl numeşte *„preafericit",* pentru că este hărăzit, după alegere şi după har, să fie întâistătătorul bisericii, al şaptelea, după numărătoarea pământească, dar primul şi ultimul după numărătoarea cerească: *„Pace ţie! Pace ţie! Pace ţie, cetate a Clujului! Pacea cuvântului Meu! Amin. Aur şi argint nu am, dar îţi dau ce am: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, ţie îţi zic: scoală-te înaintea Mea şi scoal-o pe România, că am în pântecul tău pe apostolul Meu, cel chemat la masa cuvântului Meu, pe cel ce l-am chemat şi l-am făcut mare prin harul Meu şi prin cuvântul Meu, şi l-am pus să-Mi ridice piatră tare şi neclintită şi vie, şi l-am pus să-Mi pecetluiască pe poporul Meu ca popor al cuvântului Meu, şi el M-a ascultat şi a lucrat după cuvântul Meu şi am împlinit prin el începutul cel nou, profeţit în Scripturi, pentru vremea de acum.*

Am praznic de nuntă în tine, cetate a Clujului. Vin Mire din cer şi Mă fac şi în tine nuntă de veac nou, veste şi poveste Mă fac cu ţara nunţii Mele. O, cum să tac dacă Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu? Cum să nu-l strig pe cel ce Mă strigă să-l ajut?

O, fiul Meu, o, arhiereul Meu! Irineu, copilul Meu, nu te strig tare. Te strig în şoaptă, că tu eşti sub zăbrele. Trezeşte-te! Amin. Am venit să-ţi dau lanţurile jos. Auzi tu glasul Meu? Ce să-ţi fac dacă Eu sunt adevărat în această lucrare şi Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu şi Mă numesc Duhul Sfânt? Tu mereu Mă strigi, mereu te rogi, şi zici: «Doamne, vino în ajutorul meu!». *Iată-Mă, vin! Vin şi te strig şi Eu, aşa cum şi tu Mă strigi. Strig, şi te rog, şi zic: vino în ajutorul Meu! Ne rugăm unul la altul pentru ajutor. Vin şi te rog, ridică-te din cădere, că tu eşti unsul Meu din vremea aceasta, şi nimeni din biserica din lume nu are ungere ca tine.*

Ai milă de România, fiule! Ai milă de biserică, fiule numit! O, ce să-ţi fac dacă Eu nu sunt mincinos prin acest cuvânt? Eu sunt. Nu sunt duhul rău. Sunt Duhul Sfânt, sunt Cuvântul vieţii. Ştiu că nu te poţi ridica singur; ştiu că ai picioruşele şi mânuţele şi mintea şi inima şi graiul legate; ştiu, dar pocăieşte-te, că M-ai dat anatemei pe Mine, Cel ce sunt. Vin şi te mângâi în lanţuri, aşa cum Mă duceam la mucenicii care sufereau de la necredincioşi pentru numele Meu. Te mângâi, tată. Să nu cazi în disperare pentru că M-ai lovit, să nu cazi când vei vedea lumina cuvântului Meu cum cuprinde tot pământul, aşa cum ai profeţit tu în cartea cuvântului Meu, căci tu eşti arhiereul Meu, şi ai profeţit nunta Mea de veac nou. M-ai profeţit Mire din cer pe pământ, cu poporul Meu mireasă, şi iată-Mă ca să împlinesc cuvântul tău cel cu Duh Sfânt, pe când erai copilul iubirii Mele.

Se scoală România, fiule uns. Ţi-am făcut, tată, cale ca să poţi veni spre Mine, şi îţi voi presăra calea cu flori, şi Îmi voi ascunde ranele pe care Mi le-ai făcut când ai dat în Mine cu cuvântul necredinţei tale, dar n-ai unde să te ascunzi de lumina cuvântului Meu. Nu fi mâhnit, nu te pierde cu firea, că tu eşti unsul Meu, iar arhiereii lumii nu sunt români, tată. Cine nu iubeşte pe România, nu sunt români. Fii ortodox ca Avraam, fiule uns, căci lui i-am socotit credinţa dreptate şi neprihănire. Şi o voi lua iar de la început cu tine, că nu se şterge ungerea ta prin cuvântul Meu, prin poporul Meu cel uns de Mine, cel pus la plămadă ca să crească din el voievod tare, popor voievod peste ţara nunţii Mele.

Am venit cu fericirea, fiule. Fericit cel ce se leapădă de sine şi intră sub acest cort. Te-am numit fericitul Meu, te-am numit preafericit, după alegere şi după har şi după lucrul ce l-ai făcut înaintea Mea. Te strig mereu: ridică-te! şi Eu voi împlini acest cuvânt, că tu nu poţi; tu ai mâinile şi picioarele legate şi ai căluş la gură şi nu poţi. Am venit după tine. Mă port după tine, Mă cheamă ungerea ta de la Mine. Ţie îţi zic: trezeşte-te! Amin." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 februarie 1997);

• Domnul dezvăluie încrâncenarea arhiereilor din biserica lumii, care îl împing cu ameninţare pe arhiereul Irineu să se lepede încă o dată de Lucrarea *Cuvântului.* Dar arhiereul Irineu, al cărui nume înseamnă *pace,* nu va fi lăsat de Domnul să rostească altă lepădare, căci Domnul va pune binecuvântare în gura lui, care va rosti: *„Fiţi binecuvântaţi!"*. Pentru a arăta presiunile, ameninţările şi înverşunarea arhiereilor care aveau ca principal scop constrângerea Preasfinţitului Irineu pentru a retracta ceea ce deja era rostit, binecuvântat şi sfinţit, Domnul demască, în dimineaţa zilei de 2 august 1997, întregul plan ascuns al arhiereilor: *„O, Grădiniţa Cuvântului Meu, s-au sfătuit mai-marii bisericii din lume împotriva ta, dar Eu sunt Domnul, şi vin şi te pecetluiesc cu cuvânt proaspăt, că nu tu,*

ci Eu sunt Cel vinovat înaintea mai-marilor bisericii. Eu te-am întocmit ca să fii şi ca să stai înaintea Mea, şi am în tine fii numiţi cu numele Meu cel nou, şi unşi de Mine cu ungere proaspătă; de Mine, că nu mai erau pe pământ unşi ca să-i ungă pe cei ce umblă pe căile Mele. Cei de pe pământ ung cu untdelemnul lor pe cei ce umblă pe căi deşarte, dar Eu ung cu untdelemnul Meu pe unşii Mei care umblă pe căile Mele.

...Dar s-au supărat mai-marii bisericii din lume şi s-au aşezat să-şi bată joc de arhiereul martor al Bisericii Mele cea curată. Îl împing cu ameninţare ca să vină şi să lovească în Grădiniţa Cuvântului Meu, dar tu roagă-te, poporul Meu, şi cântă cântarea ta de biruinţă, căci celor ce nu te iubesc pe tine, le-a venit ceasul lor şi stăpânirea întunericului de peste ei, că n-au voit să fie ai Mei, şi s-au sculat să se lupte cu Mine. Dar Eu Mă întăresc peste tine, căci sunt Dumnezeul tău Cel tare, şi de aceea se tem de tine cei ce se tem. [...] Nu voi lăsa nimic şi pe nimeni să se ridice împotriva ta, grădiniţă a poporului Meu, a cuvântului Meu. Iar pe arhiereul cel martor, care a rostit cuvântul Meu pentru înfiinţarea Bisericii Mele, îl voi conduce spre glorie cerească pe pământ şi îl voi aşeza pe scaunul Meu, dar Eu vă spun că l-am şi aşezat, căci el este unsul Bisericii Mele, este unsul Meu, nu este unsul oamenilor, căci când oamenii cei mari, care stau peste biserică, l-au recunoscut de arhiereu al Meu, după cum a fost cuvântul Meu pentru el, el s-a ridicat şi aşa le-a spus lor: «Nu voi m-aţi ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi». *Mare, şi cu tâlcuire cerească a fost acest cuvânt rostit de el, şi iată care este tâlcul acestui cuvânt, amintit atunci. El le-a spus lor:* «Nu voi m-aţi ales pe mine, nu voi, ci Domnul, iar voi nu m-aţi ales, ci m-aţi torturat ca pe un răufăcător. Nu voi, ci eu v-am ales pe voi. Şi de ce v-am ales pe voi, şi nu pe cei curaţi? V-am ales pe voi ca să vă pot face şi pe voi curaţi şi fără de păcat, prin pocăinţă. V-am ales pe voi ca să faceţi şi voi ce am făcut eu, dar n-aţi voit să credeţi că Domnul este Cel ales de mine, şi aţi zis că altcineva este Cel ce grăieşte şi Îşi înalţă un popor. Eu v-am iubit şi am rămas cu voi, dar voi n-aţi rămas cu mine, şi iubiţi minciuna şi deşertăciunea şi nu iubiţi pe Domnul». *Aşa înseamnă cuvântul spus de arhiereul Meu, pentru cei ce l-au recunoscut că este al Meu.*

O, grădiniţă a cuvântului Meu, întăresc peste tine binecuvântarea Mea şi lucrarea Mea, căci cel ce te-a aşezat de la Mine, este împins spre tine ca să spună că nu mai eşti a Mea. Dar tu eşti a Mea, aşa cum muntele Sinai este muntele Meu cel sfânt, căci aşa i-am spus lui Moise: «Descalţă-ţi încălţămintea, că eşti pe loc sfânt». *Nimeni nu s-a dus să sfinţească*

muntele acela. Eu eram sfinţenia muntelui Sinai, unde am grăit din rug aprins, cu Moise, proorocul Domnului.

Eu sunt Cel Sfânt în tine, o, grădiniţă a binecuvântării, iar dacă cei necredincioşi vor pune peste tine cuvânt de depărtare a Mea de tine, atunci Eu voi rosti din nou peste tine cuvântul rostit prin gura unsului Meu, căruia i-am spus să rostească cuvântul sfinţeniei grădiniţei Mele şi a bisericii din ea, cuvântul cel din partea Mea." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 20 iulie/2 august 1997);

• Domnul îi îndeamnă pe creştinii din poporul *Cuvântului* să ridice la cer mâini curate şi glas de rugăciune împotriva necredinţei care vine de la oamenii bisericii, căci arhiereii şi-au pus în gând să vină şi să lovească în *Cuvântul* Domnului, cu cuvinte de imprecaţie; şi pentru ca nelegiuirea să fie deplină, ei au plănuit să-l târască pe arhiereul Irineu, împotriva voinţei sale, în faţa porţilor mănăstirii de la Pucioasa, pentru a rosti cuvintele de lepădare şi blestem pe care ei le-au izvodit din întunecata lor ură. Dar Domnul va lovi calea nelegiuirii lor, cu întuneric în plină zi şi cu revărsare de ape multe, care va aduce multă jale în ţinutul peste care *„stăpâneşte"* arhiereul Vasile al Târgovişte, cel dintâi dintre instigatorii la hulă şi răzvrătire împotriva Domnului. Domnul îl previne pe acest arhiereu şi chiar îl roagă să se liniştească şi să nu pornească la război împotriva lui Dumnezeu, pentru a nu se tăia în propria lui sabie şi în sabia *Cuvântului,* sabie ascuţită, cu două tăişuri: *„Ilie, proorocul Meu, se roagă la Mine să Mă ating de fărădelegea de pe pământ, de fărădelegea din bisericile din lume, căci pentru aceste fărădelegi vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Vin iar la voi, vin cu grabă la voi şi iar grăiesc. Ridicaţi şi voi mâinile şi rugăciunile cele pentru stârpirea necredinţei de la oamenii bisericii, că iată, de câte ori se ridică aceştia să lovească în cuvântul Meu, aşa cum au făcut în toate veacurile, aduc ei mânia Mea peste pământ. [...] Cereţi să strâng la locurile lor norii şi să se ivească seninul şi să se oprească mulţimea ploilor cele peste măsură, că Mi-e milă de cei necăjiţi, de cei oropsiţi şi lipsiţi, Mi-e milă să-i văd fără de hrană, Mi-e milă, că timpul apasă greu, şi cresc oamenii răi, iar cei mici şi buni şi săraci şi credincioşi stau apăsaţi sub răutatea timpului şi a oamenilor timpului, care-şi zidesc împărăţie în timp.*

...O, oameni ai bisericii, o, arhiereilor care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila! O, slujitori care pedepsiţi păcatele oamenilor, dar voi nu vă opriţi nicicum de la fărădelegi, de la desfrânare şi de la beţie şi de la hulă împotriva proorocilor Duhului Sfânt, despre care ziceţi că au demon,

şi nu pe Dumnezeu! [...] Nu mai osândiți, nu mai batjocoriți, nu mai înjosiți pe arhiereul cel uns de Mine peste țara Mea de nuntă. Dragostea lui de voi vă va osândi. Bunătatea lui şi ascultarea lui de voi, vă îndeamnă la pocăință, vă îndeamnă să ascultați de Mine, precum ascultă el de voi, căci cel mai mic este cel mai mare între voi. El n-a făcut nici un rău. El a împlinit cuvântul Meu, căci cuvântul Meu poartă în el putere să se împlinească. Am pus peste arhiereul Meu duhul înțelepciunii şi al credinței şi al împlinirii Scripturilor. Mă uit la voi cum îl înjosiți, cum râdeți de el, cum îl amenințați, cum îl învinuiți, şi el suferă de la voi pentru numele Meu. O, dacă n-ar fi el printre voi, cu mila lui de voi şi cu rugăciunea lui cea caldă, care Mă pleacă spre milă pentru voi, ce ați face voi în vremea aceasta, când toate ale voastre dau să se descopere, şi sunt urâte faptele voastre cele făcute la întuneric? El este binecuvântarea Mea printre voi, dar iată, sunteți necredincioşi, şi se uită sfinții părinți la voi, se uită cum călcați învățăturile lor, cerând altora să le împlinească. Voi trebuie să le împliniți cel mai întâi, iar voi nu aveți dragoste de Mine.

O, arhiereule de Târgovişte, lucrezi cu planuri ascunse, împotriva grădiniței cuvântului Meu, că tu n-ai dragoste de Dumnezeu. Dai să înjoseşti în fața neamului român pe arhiereul cel uns de Mine, dar el este curat, şi nu v-a greşit. Nu erai tu atunci peste bisericile din cetatea Târgoviştei. El nu ți-a greşit băgându-se peste tine. Eu l-am trimis pe el la cel mai mare peste biserică şi i-a dat de veste planul Meu şi i-a spus de cuvântul Meu care cere ridicarea acestei pietre, iar cel mai mare nu i-a spus să n-o ridice, ci i-a spus să aibă grijă ce face, şi el a avut grijă, şi a făcut cu grijă lucrul cel poruncit de Mine. Dar când ai venit tu peste această cetate şi ai găsit această piatră care străjuieşte cu duh de mântuire peste cetatea ta, te-ai sculat cu răutate şi cu necredință şi cu şiretlic, şi ai osândit pe arhiereul Meu cel credincios, şi de atunci faci numai tulburare în biserică, fiindcă tu nu iubeşti biserica. Tu te iubeşti pe tine şi nu păstoreşti pe fiii bisericii, ci îi îndemni la faptele fărădelegii, pe care le faci şi tu.

O, arhiereule de Târgovişte, câtă tulburare, câtă dezbinare ai lucrat tu în biserica din România! Ce bine-ți era ție şi României şi bisericii din ea dacă foloseai duhul înțelegerii şi al iubirii față de taina cuvântului Meu şi a bisericii pe care Eu am zidit-o prin arhiereul cel uns de Mine! Şi de ce este uns de Mine? Iată taină îți spun ție, şi taina să fie cunoscută în biserică: Eu am rostit cuvânt şi l-am trimis prin fiii cuvântului Meu către cel mai mare din biserică, şi aşa i-am spus aceluia: «Ia aminte, cârmuitor al bisericii! Ridică-te şi aşează sfat, şi apoi să-Mi ungi cu

untdelemnul sfințeniei pe unsul cel de la Mine, că acesta este de la Mine, şi nu de la tine, şi cu el voi încheia legământ viu pentru biserică şi voi face din România Ierusalim nou şi slavă a Mea peste popoare». *Aşa i-am spus celui mai mare, şi el M-a ascultat şi l-a uns pe cel de la Mine şi a împlinit cuvântul Meu. A voit sau n-a voit, a crezut sau n-a crezut, l-a uns pe cel de la Mine, ca apoi să pot Eu să aşez prin el piatră curată şi sfântă, biserică fără pată, fără zbârcitură, biserică cerească pe pământ; cerească, şi nu pământească. I-am spus arhiereului Meu că-l voi ridica peste biserică, i-am spus cu ani în urmă prin cuvântul Meu, şi el Îmi zicea:* «Doamne, mi-e teamă, nu pot; îmi place mănăstirea şi liniştea şi viața umilă». *Dar Eu îl aveam în planul Meu cel pentru Biserica cea curată, şi l-am luat din mănăstire ca să treacă prin treptele cele până la arhierie, ca să lucrez cu el pentru România, că România este țara strălucirii, rostită prin Scripturi.*

O, arhiereule de Târgovişte, bagă sabia ta în teaca ei, căci sabia Mea este sabie cu două ascuțişuri, şi ea este cuvântul Meu. Amin. Tu eşti necredincios şi nu Mă iubeşti şi nu faci voia Mea şi nu iubeşti viața cea sfântă, iar Biserica Mea are nevoie de sfințenie. Iată, aduci mânia Mea peste fiii tăi, peste fiii bisericii tale, căci fiii Bisericii Mele sunt cei ce fac voia Mea în trupul şi în duhul lor. Te ridici şi îl împingi pe arhiereul Meu să blesteme grădinița Mea, dar Eu le-am zis fiilor din grădină: binecuvântați pe cei ce vă blesteamă şi faceți bine celor ce vă urăsc, căci Eu sunt cu voi. Fiii grădiniței Mele nu vă greşesc vouă cu nimic, nu greşesc nici duhului şi învățăturii bisericii şi a sfinților. Voi sunteți cei ce greşiți poruncilor Mele, şi v-am dat în dar această piatră de altar sfânt, ca să vă fie vouă de izbăvire, căci scris este: «Dacă într-o cetate sunt zece sau cinci care fac voia Mea, voi scăpa toată cetatea de la sabie».

O, arhiereilor, nu mai urâți locul grădiniței cuvântului Meu. Lucrați cu duhul păcii Mele. Nu lucrați cu răutate. Nu osândiți pe nimeni fără să judecați pricina, că nu vă dă voie Scriptura la judecată fără cercetare. Lucrați duh de pocăință față de Mine, şi Eu vă voi vindeca pe voi de necredință. Lucrați cu dragoste, căci toate se vor dovedi prin lumina Mea. Lucrați voia Mea în biserici, că altfel, aduceți mânia Mea peste fiii voştri. Scris este despre cei fățarnici: «Vai vouă, că din pricina voastră vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării!». *Iată, proorocul Ilie strigă la Mine să Mă ating de faptele voastre, şi rugăciunea lui rodeşte. S-a umplut pământul de ape, şi ies apele din matca lor şi fac durere peste oameni, şi oamenii sunt necăjiți. De ce să sufere țara Mea? De ce să nu aibă binecuvântarea Mea peste ea prin faptele credinței voastre? Iată, v-ați hotărât să veniți cu amenințare peste Grădinița Cuvântului Meu, şi Eu M-am*

mâniat peste toate cetățile Târgoviștei, şi oamenii suferă, căci apele cele de sus le strică roadele, şi glasul Meu grăieşte prin semnele Mele.

Nu mai aduceți mânia Mea prin necredința voastră. Lăsați pacea Mea peste voi, şi între voi. Lăsați binecuvântarea să vină peste România. Eu am trimis pe fiii cuvântului Meu să desfacă nodul cel cu legătură de peste cetățile Târgoviștei, căci fărădelegea cea de demult a adus mânia Mea şi a făcut legătură peste cetate. Lăsați binecuvântarea să rodească. Nu mai ațâțați la mânie, şi dați râu dragostei, că împotriva dragostei nu stă legea, nu stă, ci cade prin dragoste, căci Eu sunt dragoste cerească între fiii dragostei.

Iată, încă vă spun: vă atrageți dispreț din partea tuturor celor care văd că luptați împotriva grădiniței Mele din România şi a fiilor ei. Ea este nădejde şi duh de nădejde şi de pace sfântă peste România. România este împânzită de tagme străine, de credințe străine de duhul ortodoxiei, şi Eu voiesc s-o curățesc de duhuri străine de ortodoxie, că voi nu puteți s-o curățiți. România este ortodoxia Mea, şi aşa s-a născut ea, şi aşa a fost ea botezată. Fiți ortodocşi adevărați, că am grăit de-atâtea ori peste voi prin cuvântul Meu cel de azi.

Am rostit cuvânt peste voi, şi cu grabă l-am rostit, căci vă pregătiți să faceți răutate peste grădinița Mea. Întoarceți-vă de la faptele voastre cele rele, şi Eu vă voi vindeca de neascultare şi de necredință. Amin, amin, amin.

Iar tu, poporul Meu, şi tu, grădiniță de fii ai poporului Meu, binecuvintează pe cei ce te blesteamă şi fă bine celor ce te urăsc, că Eu sunt cu tine şi sunt cu pacea Mea peste tine. Amin. Sunt venit cu duhul dreptății, şi am descoperit fărădelegea care dă să se aşeze peste tine, grădinița Mea, căci Eu sunt Cel ce te ocroteşte. Amin, amin, amin." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 iulie/3 august 1997);

• Domnul îi îndeamnă pe fiii din grădina de la Pucioasa să încrusteze în cronica vremii, cu slove de durere, ziua de 7 august 1997, zi în care arhiereii întregului Sinod B.O.R. s-au făcut vinovați de a fi consimțit ca arhiereul Irineu să fie adus fără voie de către Vasile al Târgoviștei pentru a rosti el cuvinte de lepădare şi blestem împotriva Lucrării Domnului de la Pucioasa. Dar n-a fost să fie aşa, căci fiii Grădiniței *Cuvântului,* preveniți din timp de către Domnul, l-au primit cu flori pe arhiereul păcii şi i-au acoperit cuvintele de hulă, cu cuvintele binecuvântării, rostite prin el la sfințirea bisericii, iar acum, de la o stație de amplificare: *„Se binecuvintează şi se sfinteşte această biserică...". „De ce mă bruiați?"* a rostit

atunci arhiereul Irineu, dar nu cu reproş, ci zâmbind sfios, căci vedea că iubirea lui Dumnezeu copleşeşte infatuarea încrâncenată a omului.

Domnul îi ridică din întristare pe fiii *Cuvântului,* căci le promite că se va ivi pe pământul român cer nou şi pământ nou, în care va locui dreptatea şi pacea. El le reaminteşte că în chiar acelaşi an, la praznicul Floriilor din 20 aprilie 1997, a lăsat un semn de împăcare peste România, când a dezlegat blestemul Sfântului Nifon, rostit în urmă cu 490 de ani, aşa cum a proorocit proorocul Daniel *(v. Daniel, cap. 9)* peste scaunul arhieresc al Târgoviștei: *„Însemnați această zi, fiilor din grădină; însemnați cu cuvântul Meu, că acum a fost clipa când ați stat la porțile cuvântului Meu înaintea necredincioşilor, căci toți arhiereii din sinedriul de azi s-au făcut vinovați în ziua aceasta, chiar şi cei care cred şi iubesc cuvântul Meu care vine în vremea aceasta pe pământ. Dați cuvântul Meu peste tot, nu numai arhiereilor; dați-l până la toate marginile, că Eu vă dau putere şi vă ajut să puteți. [...] Trimiteți mereu cuvântul, nu numai la oamenii bisericii. Trimiteți cuvântul Meu la cei ce cârmuiesc țara română.*

...Iată, necredința pleacă de la oamenii bisericii, care se numesc slujitorii lui Dumnezeu între oameni. Toți arhiereii s-au făcut vinovați înaintea Mea, nu numai cei trei, patru, care apasă pe arhiereul Meu să facă fapte împotriva iubirii cuvântului Meu, căci Eu sunt iubire, cuvânt de iubire. Amin. Cuvântul Meu de certare şi de mustrare este iubire, căci scris este: «Domnul mustră pe cei iubiți de El, şi Tatăl Îşi ceartă fiii, spre înțelepțire».

...Nimeni dintre arhierei nu l-a ajutat pe cel apăsat între ei. Nimeni nu s-a sculat să se arate iubitor şi credincios slavei cuvântului Meu care vine din cer pentru pregătirea cea slăvită a venirii Mele cea de a doua; nimeni, fiilor, căci toți dorm în scaunele lor, că la ce altceva trebuieşte scaunul? Eu n-am avut nici pat, nici masă, nici scaun. Eu umblam desculț şi fără adăpost, şi eram Fiul Tatălui Împărat. Cine nu crede în Mine, acela doarme, căci necredința este noapte, iar cei ce dorm, noaptea dorm; dorm în noaptea necredinței. Ce-Mi foloseşte Mie statul lor înaintea Mea? Ce rod Îmi aduc ei Mie? Ce fac ei pentru Mine? Iată, ei fac de râs numele Meu înaintea Mea, şi au făcut din locaşurile afierosite Mie ascunzători de tâlhari. Intră oameni nelegiuiți sub haină de slujitori ai bisericii şi se fac unii pe alții slujitori şi stau cu necredință, iar cu buzele rostesc pe Dumnezeu înaintea oamenilor, dar ei nu sunt decât nişte cărturari şi nişte farisei fățarnici, care nu-şi spală nici trupul, nici mintea, nici inima, şi aşa stau în numele Meu peste oameni, şi din pricina lor vine mânia Mea peste fiii neascultării.

...Însemnați această zi, că e zi de durere, fiilor. În ziua aceasta oamenii bisericii şi-au semnat împotrivirea ca să Mă gonească pe Mine din inima celor ce cred în Mine, şi care se hrănesc cu viața cea veşnică a cuvântului Meu. În ziua aceasta, oamenii bisericii s-au lepădat de slava cuvântului Meu care curge din cer peste grădinița Mea de pe pământ. În ziua aceasta de 7 august a anului 1997, după socoteala cea pământească, a fost adus arhiereul Meu la poarta cuvântului Meu. N-a venit singur, a venit adus, căci el nu voia să vină să facă act de necredință. El este ca ostaşul în armată şi se supune ca un ostaş demn, ca unul care ascultă. Tot cerul a plâns de mila lui. Tot cerul a fost cu voi, fiilor din grădină. Toți sfinții, tată, toți proorocii, toți îngerii, toate puterile cereşti erau cu voi şi pentru voi în clipa cea de durere a cerului care este cu voi. El este fiul suferinței, şi este batjocorit de arhierei şi este defăimat de ei pentru numele Meu, care s-a făcut cuvânt peste această grădiniță.

Nu vă întristați, fiilor, nu aşa, tată. Eu sunt cu voi, şi este cu voi şi arhiereul Meu. El n-a rostit nimic rău peste voi, şi a plecat binecuvântându-vă, zicând: «Fiți binecuvântați!». *O, era în stare să vă prindă pe toți într-o singură îmbrățişare; era în stare să vă ia în sân şi să plece cu voi ca să nu mai fie fără voi, că el aşa v-a spus cândva:* «Eu nu pot fără voi». *Şi iată, nu poate, că este legat şi nu poate. Când era cu voi, îi era liberă credința şi inima şi iubirea şi paşii, dar de când a fost prins de plasa necredincioşilor, n-a mai putut. A venit adus, a venit forțat de amenințările linguşitoare ale celor ce se tem de voi, căci arhiereii se tem de voi, fiilor, dar nu de voi, ci de Mine se tem, şi ei nu-şi cunosc teama şi de unde vine ea. Arhiereul Meu era în stare să vă ia în brațe, aşa cum făceam Eu cu cei iubiți de Mine. Duhul lui e dulce ca şi al Meu. Inima lui tânjeşte după cei curați ai Mei, că el este cuminte şi curat şi are în el înțelepciunea cea din cer şi lucrează spre mântuirea oamenilor.*

Iată ce a făcut arhiereul care stă peste biserica cetății Târgovişte! A atras mânia Mea peste pământ, şi au suferit oamenii cei necăjiți.

...Fiilor, fiilor, de câte ori se scoală cei necredincioşi ca să defaime lucrarea Mea, ca să aducă dureri Grădiniței Cuvântului Meu, de atâtea ori aceştia aduc mânie peste pământ, căci Eu iubesc atât de mult grădinița aceasta, cât nu se poate sui la mintea omului.

Arhiereul Meu ar zbura ca păsărica cerului spre voi, dar are aripioarele legate, fiilor. Inima lui şi inima voastră au bătut o clipă cu bucurie şi cu durere, căci v-ați întâlnit față către față după atâta vreme. Sunt patru ani şi mai bine de când i s-au legat aripioarele. A plâns cerul sub

apăsarea acestei clipe, a plâns cerul de mila lui şi de mila voastră, dar întristarea lui şi a voastră se va preface în bucurie şi în slavă, fiilor. Femeia, când e să nască, o apucă durerile, dar după ce naşte, uită cât a durut-o, uită, de bucuria pentru cel născut.

Vă mulțumesc, fiilor, că M-ați ascultat şi ați fost în duhul răbdării şi n-ați scos cuvânt de durere, aşa cum Eu n-am zis nimic în chinurile crucii. Îi voi scrie pe toți arhiereii care l-au îndemnat pe el să vină să lovească în voi, şi nu voi uita fapta lor dacă nu vor veni spre pocăință.

A fost la poarta grădinii Mele un arhiereu care v-a spus că va veni arhiereul Meu să ia de peste grădinița Mea numele Meu. Acela l-a îndemnat să vină, şi a lucrat necredință şi gând rău peste grădinița Mea, şi a lucrat printre arhierei gândul lui cel rău. Şi mai este unul între ei, care grăieşte cuvinte josnice peste arhiereul Meu, cuvinte nedrese, cuvinte de tortură sufletească, iar alții dintre ei grăiesc cu şiretenie, că mulți din ei se tem de lumina care le descoperă faptele lor rele. Îi voi scrie pe fiecare în cartea Mea, căci cartea Mea din vremea aceasta, se întocmeşte.

Scrieți, fiilor, scrieți acestea în carte spre pomenire, căci aşa îi spuneam şi lui Moise când întocmea cartea lui Israel spre pomenirea faptelor.

Nu vă întristați pentru arhiereul Meu. El va fi ridicat de Mine spre slavă şi va uita durerea şi îl veți primi cu brațe de flori, aşa cum l-ați primit acum, căci cuvântul prin care Eu v-am vestit venirea lui la voi, s-a împlinit. Eu, tată, am făcut semne cereşti pentru ca să încurc aducerea lui spre voi, că Mă durea şi Mă doare fapta care a fost pus s-o facă. V-am înştiințat că va fi adus la voi şi v-am spus că voi lucra să-i împiedic, şi a lucrat Ilie, proorocul Meu, mânie peste pământ, şi am îndurerat pe oameni, dar arhiereii cei necredincioşi nu s-au pocăit de necredința lor ca să nu-l mai forțeze pe arhiereul Meu să lovească în locul slavei cuvântului Meu. Dar n-a lovit, căci această grădiniță este sfințită de cuvântul Meu, nu de el. El a fost martorul Meu, şi atât. El a mărturisit locul slavei cuvântului Meu, căci l-am făcut uns al Meu şi mărturisitor, şi nimeni nu poate strica ce am făcut Eu prin el. Nu el a făcut, ci Eu am făcut prin el, şi el M-a ascultat cu credință şi cu dragoste.

Nu vă întristați, fiilor. Nu te întrista, poporul Meu. Fiilor, nimeni nu poate lua de la voi ce aveți de la Mine. Nu vă îndurerați pentru cel uns de Mine pentru arhiereul Meu, nu vă întristați. El va veni la voi şi va fi iar cu voi şi vă va iubi şi vă va mângâia. Amin, amin, amin.

Voi ridica din mijlocul poporului român un neam drept şi credincios şi cu inima curată şi îl voi insufla de la Duhul Sfânt ca să cunoască

slava cuvântului Meu şi împlinirile lui. Şi se va ivi din mijlocul României cer nou şi pământ nou, în care va locui dreptatea şi pacea, şi această minune va cuprinde în ea pe toți cei curați cu inima, şi se va ridica, atunci, cel ce este de la Mine arhiereu, şi va uita durerea şi va mărturisi adevărul cuvântului Meu. Şi mulți din cei ce l-au osândit pentru fapta credinței lui, se vor bate cu pumnul în piept şi vor alerga la el ca să mijlocească la Mine pentru ei, că Eu numai binele Meu l-am hărăzit peste oameni, dar oamenii n-au cunoscut fața binelui, şi au zis că este răul, şi au fugit de binele Meu.

Iată, fiilor, Ilie proorocul suspină cu ochii şi cu duhul, căci el este trup în cele cereşti, fiindcă n-a murit cu trupul, şi a rămas cu trupul ca să poată lucra pentru pregătirea slavei zilei Mele, în care voi veni văzut din cer pe pământ. Ilie, proorocul Meu, s-a umplut de durere pentru cele ce s-au abătut peste grădinița Mea, şi se roagă la Mine să Mă ating cu certare de pământul român, din pricina necredincioşilor care se luptă cu grădinița Mea şi cu fiii ei şi cu poporul Meu creştin din România, căci necredincioşii şi fapta necredinței lor aduc mânia Mea peste pământul român.

Eu am mers cu voi, fii ai grădiniței Mele, şi am luat nodul cel încurcat de peste România (dezlegarea blestemului Sfântului Nifon de peste scaunul bisericii Târgoviştei, praznicul Floriilor, 20 aprilie 1997, n.r.) *şi am binecuvântat neamul român, ca să fie neam ales între neamuri, iar mai-marii bisericii se ridică cu necredință împotriva faptelor Mele cele cereşti. Oamenii nu împlinesc cuvintele proorocilor, dar le împlinesc Eu, aşa cum împlinesc rugăciunea proorocului Ilie, care-Mi găteşte calea şi îi face pe oameni să creadă în minunea cuvântului Meu din vremea aceasta. Amin.*

Fiilor, fiilor, este scris în Scripturi că în vremea în care trăiți voi, vine cuvântul Meu peste pământ. Să se întrebe cei mari de pe pământ aşa cum se întrebau cei din vremea naşterii Mele şi ziceau: «Unde este să Se nască Hristos? Ce este scris în Scripturi şi în prooroci?», *iar arhiereii şi cărturarii răspundeau de Betleemul Iudeii, din care va ieşi Povățuitorul lui Israel; şi, de bine ce au aflat, s-au sculat împotriva planului lui Dumnezeu, ca şi azi, fiilor, căci țara strălucirilor, despre care a scris Daniel proorocul, este țara română, şi în mijlocul ei curge din cer izvorul cuvântului Meu, despre care scrie în prooroci, şi iată, Eu Însumi păstoresc, şi păstorii de pe pământ nu cunosc tainele Scripturilor.*

Eu sunt sfințenia grădiniței cuvântului Meu, şi nimeni nu i-o poate desființa, şi nimeni n-o poate ridica de pe ea. Arhiereul Meu a sfințit cu cuvântul lui, pentru că aşa am cerut Eu. Nu el a sfințit, ci Eu am sfințit prin el, şi ceea ce am făcut Eu, el nu poate strica. Dar el este sub stăpânire şi nu are voia lui şi este împins, şi el rabdă, şi răbdarea lui va câştiga mulțime de suflete pentru împărăția Mea cea curată şi fără de pată.

Plâng proorocii şi sfinții şi Mă roagă să Mă ating de cei necredincioşi. Eu pentru iubirea de oameni M-am lăsat să fiu batjocorit. Eu iubesc pe oameni, dar proorocii şi sfinții Mă iubesc pe Mine, şi vor să le fac dreptate pentru credința lor şi a celor de azi, care cred aşteptând împărăția cerurilor.

Fiilor, fiilor, proorocul Ilie nu stă din rugăciune şi din lucrare, şi Îmi zice:

*— **D**oamne, Tu eşti Cel ce ai spus că mă vei trimite să-Ți pregătesc cărarea celei de a doua veniri a Ta, şi eu trebuie să împlinesc cuvântul Tău. Oamenii n-au voit să creadă în prooroci, dar eu mă grăbesc, Doamne, că a venit ziua Ta. Nu plânge, Doamne! Lasă-i pe cei necredincioşi să plângă, că ei nu plâng. Cei slabi şi mici plâng, dar şi Tu plângi. Lasă-mă să tămăduiesc oamenii de necredință, căci Tu ai spus că eu Îți voi găti calea. Amin.*

*— **O**, poporul Meu, toți proorocii plâng cu Ilie, proorocul venirii Mele, căci el merge înaintea Mea. O, poporul Meu, nu plânge! Bucură-te, fiule! Eu te ocrotesc, căci îngerii Mei te-au însemnat cu semnul Meu. Nu plânge, poporul Meu! Eu ocrotesc pe arhiereul Meu, până la ziua bucuriei celei mari.*

Fiilor din grădină, însemnați această zi în cartea Mea, spre mărturie, căci întristarea voastră şi a Mea vă va aduce bucurie, şi bucuria, nimeni nu o va lua de la voi. Amin, amin, amin.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 25 iulie/7 august 1997);

• Domnul îi îndeamnă pe fiii *Cuvântului* să ridice rugăciuni către cer, pentru a se ridica pedeapsa adusă de Dumnezeu pe pământ prin ploi potopitoare, ca urmare a necredinței şi hulei arhiereilor împotrivitori: *„O, fiilor, v-am spus din vreme că vă voi anunța clipa când veți sta în fața arhiereilor şi a preoților. Am dat ploaie deasă ca să-i opresc să vină, ca să nu am Eu vină că n-am lucrat să-i opresc, şi v-am îndemnat şi pe voi să intrați de ploaie, că sosise timpul să vină ei. Au venit hoțeşte, iar pe arhiereul Meu l-au adus ca pe un condamnat, ca pe un supus, îndemnându-l să rostească tot cuvântul pentru care a fost adus, şi cu grabă să plece, ca să nu grăiască nimic cu voi. Inima lui era plină de durere. Cu durere a venit, cu durere a plecat, dar Eu îi voi plăti răbdarea lui şi ascultarea lui, căci ascultarea se plăteşte cu mărire cerească, fiilor. Dar iată, cerul plânge, cerul s-a întristat, s-a înnegurit, şi ploaia curge, şi s-a*

umplut pământul de ape şi plâng oamenii, fiilor, şi le voi spune oamenilor pentru ce a venit mânia Mea peste pământ.

Cereți, fiilor, rugați-vă şi voi să se îmblânzească mânia Mea, că sfinții se roagă la Mine să Mă ating de necredința de pe pământ. Rugați-vă şi voi, rugați pe sfinți să aibă grijă, în numele Meu, de cei necăjiți, de cei fîravi, şi de voi, fiilor, căci voi staţi în numele Meu înaintea oamenilor şi suspinați cu Mine pentru oameni.

...Amin, amin zic ţie, grădinița Mea, nu se poate lua de peste tine ceea ce Eu am aşezat în tine, grădinița Mea. Întăresc cele aşezate în tine, ca să fie pe veci neclătinate, iar cei ce s-au lovit în tine, vor face răni, ca să înțeleagă că tu eşti de la Mine aşezată în mijlocul oamenilor, spre izbăvirea şi spre viața veşnică a celor ce cred în Mine, Cel ce Mă fac cuvânt peste tine, grădinița Mea cea binecuvântată prin cuvântul Meu cel sfânt. Amin, amin, amin." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 27 iulie/9 august 1997);

• Domnul prooroceşte că biserica din lume va fi ispitită să cocheteze cu erezia ecumenismului, dar Biserica Domnului (pentru care s-a rostit ridicarea arhiereului Irineu, la plinirea vremii de pocăință) se va alege la dreapta lui Dumnezeu şi va fi în veac nebiruită: *„Va veni peste biserica din lume încurcarea limbilor, şi apoi va cădea. Nu e voie să fie una cu păgânii, biserica. Nu e de la Dumnezeu turmă amestecată. Eu n-am ce face cu oi amestecate cu capre. [...] Voi da cuvânt proaspăt peste biserica din România, şi dacă nu va asculta cuvântul Meu ca să fie numai cu Domnul, nu şi cu cei desprinşi de strămoşi, o voi da babilonului şi voi face din ea încurcătură de limbi, şi din această încurcătură vor ieşi cei ce sunt ai Mei şi se vor alege la dreapta, căci Biserica Mea este cea în veac nebiruită. Amin."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 septembrie/12 octombrie 1997);

• Domnul îi mustră pe arhiereii necredincioşi ai bisericii lumii, arătându-le că El este *Cuvântul* Scripturilor, care va aduce înnoirea lumii, şi că El este uşa care aşteaptă să se deschidă pentru vremea veacului dreptății Lui. Dar arhiereii, în necredința lor, sunt tulburați de descoperirea planurilor lor ascunse. Domnul le arată necredința şi neputința lor, care i-a făcut să-l îndemne pe arhiereul Irineu să se lepede de trei ori, căci simțeau că lepădările nu au nici o putere. Domnul face o paralelă între umilința arhiereului Irineu, unsul lui Dumnezeu, care n-a fost primit de cărturarii şi fariseii vremii lui, şi umilința Fiului lui Dumnezeu, Moştenitorul Tatălui ceresc, Care S-a lăsat batjocorit şi ucis de cei care Îi râvneau moştenirea. Irineu n-a râvnit la ranguri pământeşti, aşa cum fac arhiereii care uită că

au ajuns şi au trecut de vârsta neputințelor (80 de ani) şi încă mai râvnesc tronuri şi ranguri şi coroane încrustate cu pietre strălucitoare.

Domnul îl îndeamnă pe patriarhul Teoctist să se ridice din nou, ca odinioară, şi să-l mângâie pe arhiereul Irineu în tristețea lui, căci cei care îl înconjoară îl strivesc cu nedragostea lor şi îl lovesc pentru că este martor al lui Dumnezeu, curat şi sfânt; iar ei văd cu invidie că nu vor putea să se desprindă de fățărnicie şi de patimi şi de slavă deşartă: *„Eu sunt Cel ce sunt, dar voi, slujitori din biserici, cine sunteți de nu Mă cunoaşteți în acest cuvânt? Voi sunteți învățătorii care învățați pe oameni legea Mea, dar legea Mea este sfințenia. O, cum de nu Mă cunoaşteți prin grăirea Mea de azi? S-au scurs patruzeci de ani de când locuiesc cuvânt din cer în neamul românilor, iar după patruzeci de ani de Duh Sfânt, coborât în cuvânt, am bătut la uşi, iar uşile erau închise, şi am trecut prin uşile închise şi am pătruns între voi cuvânt. Cum de nu Mă cunoaşteți în acest cuvânt? Cine sunteți voi, slujitori ai bisericii, de nu-L cunoaşteți pe Cel Căruia ziceți voi că Îi slujiți? Cine poate fi Cuvântul Acesta Care vă grăieşte acum, dacă El nu este Dumnezeu-Cuvântul, Cel Care a grăit prin prooroci? Din nou vin la voi cuvânt şi vă întreb despre acest cuvânt. Este diavolul cuvântul acesta? Este nimeni cuvântul care bate în uşi să se deschidă şi să primească pe Cuvântul, pe Dumnezeu Cuvântul, Care este uşa? Eu sunt uşa, iar voi sunteți slujitori în biserici şi staţi înaintea Mea şi staţi înaintea oamenilor în numele Meu, dar de ce nu Mă cunoaşteți când vin şi când bat? Oare, nu credeți în Scripturi? Ele spun despre acest cuvânt care va aduce înnoirea lumii, aşa cum Eu, Domnul, am proorocit. Ele spun de cerul cel nou şi de pământul cel nou, care sunt făgăduite de Mine pentru vremea veacului dreptății Mele. Cerul şi pământul vor trece, dar Scripturile Mele nu vor rămâne neîmplinite, căci vin Eu şi le împlinesc. Amin. [...] O, ce voi face cu voi? Oare, voiți să fac cu voi ceea ce faceți voi cu Mine? Voi nu Mă cunoaşteți când vin cuvânt la voi. Voi nu Mă primiți. Să nu vă primesc nici Eu? Să nu ştiu cine sunteți când voi veni?*

...Am privit peste tulburarea voastră când aţi văzut că am vestit pe fiii cuvântului Meu despre planul vostru, cel bine ascuns de ei, când v-aţi sfătuit să veniți să loviți în porțile cetății Domnului, căci Eu sunt Domnul cetății cuvântului Meu, şi cetatea aceasta se numeşte: «Acolo este Domnul», *precum ştiți că scrie în prooroci. Aţi fost nedumeriți şi aţi spus:* «Cine le-a spus despre planul nostru cel împotriva lor?». *O, puțin credincioşilor, de ce vă faceți că nu cunoaşteți pe Dumnezeu Atotştiutorul, Care-Şi lucrează planurile Sale, anunțându-le la vreme? Când s-au ridicat sirienii împotriva poporului Meu Israel, Eu am vestit pe Elisei, proorocul Meu*

cel din Israel, să trimită cuvântul Meu regelui său, să nu treacă prin locul unde stă ascuns vrăjmaşul care voieşte să-l doboare, şi regele Siriei s-a tulburat şi a spus către slujitorii săi: «Cine dintre voi are legătură cu regele poporului Israel?». *Dar slujitorii lui i-au răspuns:* «Nimeni din noi, o, rege, dar este Elisei, proorocul Domnului în Israel, care spune regelui lor chiar şi cuvintele pe care tu le grăieşti în aşternutul tău».

O, nu vă miraţi, nu vă tulburaţi! Eu sunt Cel ce sunt, Cel ce aud, şi sunetul şoaptelor nu-Mi scapă. [...] Oare, cuvântul Meu care vine spre voi este duhul minciunii? Răspundeţi-Mi! Iată, Eu vă răspund vouă, căci v-am văzut în cămări grăind la ureche şi zicându-vă: «Cine le-a spus lor despre planul nostru cel ascuns?». *Eu sunt Cel ce le-am spus, şi nu sunt duhul minciunii, căci adevărat a fost ce le-am spus, iar voi aţi venit şi aţi adus pe arhiereul Meu la porţile cetăţii cuvântului Meu şi iar l-aţi împins să se lepede de cuvântul Meu, să facă şi el ce faceţi voi. De trei ori s-a lepădat până acum, de trei ori l-aţi pus să lovească în ceea ce Eu am făcut prin el. Şi de ce l-aţi pus de trei ori? Oare, nu era de-ajuns o dată, dacă voi credeaţi în voi? Oare, n-ar fi avut putere prima lovitură pe care l-aţi pus s-o dea, de l-aţi pus iar, şi încă iar să dea şi să distrugă cetatea Mea, pe care Eu am înfiinţat-o pe pământ prin el şi prin mărturisirea lui înaintea Mea şi a voastră?*

O, voi, cei tari la cerbice, care staţi împotriva Duhului Sfânt Care grăieşte şi lucrează din cer! Ascultaţi: acesta care este unsul Meu între voi, acesta este cel mai mare între voi, căci scris este: «Cel mai mic este cel mai mare». *Nici Eu n-am fost primit şi iubit de slujitorii lui Dumnezeu când am venit din partea Tatălui pentru ei ca să-i luminez cu cele din cer, căci au fost înţelepţi şi au ştiut că Eu sunt Moştenitorul de la Tatăl şi şi-au spus:* «Acesta este Moştenitorul. Să-L omorâm, ca moştenirea să fie a noastră.», *şi precum a fost proorocia, aşa au făcut, căci erau cunoscători şi s-au făcut împlinitorii celor proorocite. Iată, nici acesta care a fost trimisul Meu între voi şi pentru voi, n-a fost primit şi crezut şi ascultat de voi şi iubit de voi ca să vă lumineze cu lumina cuvântului Meu care vine pe pământ ca să răscumpere pe om, căci aţi fost cunoscători ai legilor Mele sfinte şi aţi fost înţelepţi ca să ştiţi că el era alesul Meu dintre voi, pentru ca să-l scriu în Cartea Adevărului şi să-l vestesc lumii ca pe trimisul Meu, aşa cum şi pe apostolii Mei i-am trimis ca să meargă peste pământ şi să lumineze neamurile cu lumina cuvântului Meu; iar voi v-aţi spus:* «Acesta este de la Dumnezeu. Să-l omorâm, ca moştenirea să fie a noastră.». *O, nimeni nu vă ia moştenirea dacă e a voastră. Dar cu moştenirea Mea, de ce vă războiţi? Ungerea Mea de pe creştetul lui, al*

celui ales dintre voi, şi puterea Mea din el, nu puteţi să le luaţi voi, căci acestea sunt ale Mele, şi sunt puse peste el. Dar până nu vă veţi scula cu credinţă sfântă ca să-l primiţi pe el de la Mine, voi până atunci veţi fi vrăjmaşii mântuirii neamului vostru şi ai neamului omenesc, căci am venit cu cuvântul Duhului Sfânt pe pământ şi am uns cu Duh Sfânt şi cu cuvânt din cer pe cel ce l-am ales dintre voi, dar voi v-aţi ridicat ca să risipiţi planul Meu cel din vremea aceasta. Şi dacă nu voiţi să cunoaşteţi că Eu sunt lucrătura prin cuvântul acesta care vine mereu şi se preasläveşte peste voi, Mă voi scula ca un Dumnezeu drept şi adevărat şi voi aduce peste voi încurcătură de limbi, şi apoi veţi cădea dinaintea Mea. Şi voi lua aluatul Meu cel curat, cel pus deoparte la păstrat, şi voi face cu el pâine nouă, turmă curată, biserică adevărată înaintea Mea, căci biserica cea adevărată nu va fi în veac biruită sau sfărâmată. Şi se vor alege oi la dreapta, şi capre, la stânga, iar înaintea Mea vor fi aduşi toţi lupii care au fost îmbrăcaţi în oi, şi le voi cere lucrul lor. Amin, amin, amin.

Duhul Meu grăieşte mai-marelui bisericii. [...] Amin, amin zic ţie, ridică-te iar, aşa cum te-ai ridicat când ţi-am spus să-Mi ungi pe cel ce este de la Mine între păstorii bisericii. Ridică-te iar, şi mângâie duhul cel zdrobit al celui mai mic dintre voi, al celui ce a fost credincios cuvântului Meu care vine pe pământ cu înnoirea lumii. Stai mereu cu mâna ta deasupra creştetului său, că voi cere viaţa lui din mâna ta. Te întăresc ca acoperământ al lui, până voi veni cu împlinire cerească peste el ca să fac cu el lucrare cerească pe pământ, căci smerenia lui va rodi. Amin. Te întăresc ca acoperământ al lui, căci el te ascultă, iar ascultarea înseamnă iubire. Nimeni nu te ascultă din cei ce sunt sub toiagul tău, dar el te-a ascultat chiar şi când i-ai cerut să se scoale împotriva cuvântului Meu, căci necredinţa e mare în biserică, şi cel mare se teme de cei ce sunt lângă el.

Amin, amin zic ţie, cel ce stai peste turma creştină a românilor! Arhiereii şi slujitorii bisericii sunt fără viaţă sfântă înaintea Mea, şi aceştia stau cu curvie şi cu beţie şi cu făţărnicie şi cu iubire de argint şi cu slavă deşartă înaintea Mea. Dar acesta, care este lovit între voi pentru că este martor al cetăţii cuvântului Meu, este păstor plăcut înaintea Mea şi iubeşte sfinţenia şi păstrează în inima lui poruncile Mele, împlinindu-le, şi Eu l-am iubit şi l-am ales, şi îl iubesc, şi aşa să-l iubeşti şi tu, şi să-l mângâi şi să-l păzeşti de pietrele celor ce lovesc în el pentru numele Meu. Amin. Eu stau în mijlocul bisericii şi sunt Păstorul Cel tainic şi zic: cel ce este fără de păcat, să arunce primul cu piatra lui în el. Eu sunt Cel fără de păcat şi nu arunc, dar aceştia care aruncă, o, cum de aruncă? Nu-i lăsa să arunce în

el, că Eu sunt Cel fără de păcat şi nu arunc, ci binecuvintez mereu tot ce a făcut el înaintea Mea în vremea credinţei lui nefăţarnică şi sfântă, pentru mântuirea neamului omenesc. Amin, amin, amin." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 octombrie 1997);

• Domnul anunţă că îl va pedepsi pe arhiereul de la Cluj, Bartolomeu Anania, pentru viclenia şi răutatea cu care îl acoperă pe unsul Domnului, arhiereul Irineu, cu lanţurile ruşinii şi ale defăimării. Dar pe Irineu îl îndeamnă Domnul să nu slăbească în răbdare, să nu fie răzbunător, să nu se întristeze că suferă, căci va veni şi ziua izbăvirii din închisoarea nevăzută, ţesută în chip tainic, cu iţe de invidie şi ură împrejurul lui, de către vrăjmaşii lui Dumnezeu: *„Arhiereul de la Cluj, care l-a dat pe arhiereul Meu în lături prin viclenie şi prin răutate sufletească, îşi va găsi de la Mine răsplata, ca şi toţi cei care au pus peste unsul Meu lanţurile ruşinii şi ale defăimării. Dar Eu vin cu dreptatea, şi lanţurile acestea vor cădea la porunca Mea şi vor face zgomot mare şi se vor lovi în ele toţi cei care au oropsit duhul celui ce este scris peste Biserica Mea din vremea aceasta.*

O, copil însuspinat, o, arhiereul Meu de azi! Tu ai zis ca ei ca să le fie bine lor şi ţie, şi nu este bine că ai făcut aşa, că ei se tem de tine mai mult decât de Mine, că tu eşti în trup, şi i-ai ruşinat cu taina Mea, care te-a cuprins pe tine în ea. Iar taina Mea, lucrată cu tine, te urmăreşte din cer, fiindcă tu ai profeţit cuvinte mari pentru vremea slavei Mele peste România, şi ele vor fi peste ea, alături de lucrarea cuvântului Meu, căreia nu-i seacă izvorul, căci Eu sunt cuvântul care izvorăşte din grădiniţa aceasta, în care te-am avut pe tine martor în ziua întocmirii ei prin cuvânt. Nu te întrista că suferi, nu slăbi în răbdarea Mea din tine, şi fă-Mi loc cu tăria Mea în pieptul tău, că tu ai de ridicat pe România pe braţele mângâierilor Mele. Nu te supăra pe cei ce-ţi fac atâta rău pentru că ai fost al Meu prin taina cuvântului Meu de azi. Ei sunt cu suflet de piatră; ei sunt nepăsători pentru Biserica Mea şi se iubesc pe ei, şi atât. Dar vine ziua dreptăţii, şi Eu vin cu ea, şi tu vei fi de-a dreapta Mea, că eşti uns cu mirul acestei vremi şi Mă iubeşti şi Mă aştepţi să vin să te izbăvesc din lanţuri şi din ruşinea în care ei te-au închis ca într-o închisoare a lor. Iată, n-a fost bine nici pentru Mine, nici pentru tine, nici pentru Biserica Mea, dacă le-ai făcut lor pe plac, că ei sunt vicleni şi Îmi stau împotrivă şi Mie, dară ţie! Ei sunt lumeşti şi sunt Mie vrăjmaşi, căci scris este: «Prieteşugul cu lumea şi cu duhul ei, este vrăjmăşie cu Dumnezeu».

Iată şapte ani de când sunt cu sărbătoare de nou Ierusalim, coborât din cer peste ţara Mea de nuntă. Acum şapte ani te aveam de mângâiere

şi de nădejde pentru Biserica Mea din România, care este ruinată de mult, fiule îndurerat. Acum şapte ani erai ceresc, erai cu putere, pentru că erai lângă Mine mai mult decât lângă biserică. Eu te-am ridicat mare ca să împlinesc prin tine ceea ce am şi împlinit. Duhul Meu Cel Sfânt te-a ales prin cei ce azi te duşmănesc, şi vor păţi aceştia ca fraţii lui Iosif, cel vândut prin vicleşugul fraţilor lui; aşa vor păţi, că Eu, Domnul, îi voi umili tot mai mult pe cei ce nu se umilesc înaintea planului Meu din zilele acestea. Voi ieşi înaintea ta cu împlinirea cuvântului Meu cel spus peste tine, că Mi-e milă de România, Mi-e milă, fiule uns, şi nu am în ea oameni cu milă de ea. Tatăl Mi-a dat-o de mireasă, şi am mulţime mare de ridicat din ea spre taina cuvântului Meu care se împlineşte în om pentru răscumpărarea neamului omenesc, de la Adam şi până în zilele venirii Mele cu cer nou şi cu pământ nou peste pământ.

Am grăit cu duhul tău cel îndurerat, cel tainic. Am grăit cu Duhul Meu din tine, nu cu duhul tău, că Eu, mai întâi Mă aşez în om ca să strige omul la Mine, şi apoi grăiesc cu Duhul Meu din el. Amin, amin, amin." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iulie 1998);

• Domnul face cale de cuvânt pentru arhiereul Vasile Târgovişteanul, ca să mărturisească din lumea nevăzută, că se dezice cu ruşine şi cu durere de propriile lui fapte cu care a apăsat peste Grădina şi Lucrarea *Cuvântului.* Pocăindu-se din cer, arhiereul Vasile se roagă pentru rugăciune de iertare şi de ştergere a păcatului defăimării asupra arhiereului Irineu, mărturisindu-şi căinţa pentru supunerea voii acestuia, pentru strâmtorarea lui, pentru apăsarea şi înlăcrimarea lui, pentru judecata nedreaptă adusă asupra lui, pentru osânda nedreaptă a sufletului lui nevinovat. Ar fi putut să fie mare la Dumnezeu arhiereul Vasile, căci a avut chemarea cerului prin *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa, dar n-a putut să se ridice din necredinţă şi din slăbiciunile poftelor trupului: *„Milostivirea Ta, Doamne, m-a smuls din locul cel tare, în care m-am înfipt, căci Tu ai grăit prin prooroci, şi ai zis:* «Cuiul înfipt în locul cel de nădejde, se va slăbi şi se va frânge şi va cădea, şi povara care atârnă de el, se va face praf». *Scaunul de la Târgovişte este scaun curat, iar eu am voit să mă aşez pe el, şi m-am aşezat, iar Tu m-ai smuls de pe el, că n-am împlinit voia Ta ca să mă fi curăţit pentru el şi să iubesc ce iubeşti Tu, şi să cred ce faci Tu, şi să-Ţi deschid când Tu baţi. Tu ai bătut şi iar ai bătut, dar eu nu Ţi-am deschis, şi am voit să fiu necredincios, lovind cu cuvânt de defăimare în cei ce Te poartă cuvânt de venire a Ta peste pământ. Tot ce am păcătuit eu vreme de şaizeci de ani ai vieţii mele în trup, nu a atârnat greu, când*

ai trimis îngerii să mă măsoare, față de cât a atârnat păcatul împotrivirii mele pentru Grădinița Cuvântului Tău de la Pucioasa. Ai trimis îngerii să mă măsoare când m-ai băgat la înălbit prin suferință, dar eu am rămas împietrit când auzeam că bați ca să-Ți deschid. Aș fi fost cel mai mare dintre frații bisericii dacă aș fi voit să mă fac sfânt, ca să pot apoi primi cu credință cuvântul Tău pentru pregătirea venirii Tale cu veacul cel nou. Dar n-am voit, iar Tu m-ai smuls, şi m-ai pus la cuptor. Milostivirea Ta m-a miluit apoi, căci Tu ai dat poruncă până să plec din trup, şi a venit la patul suferinței mele fiu din grădina Ta şi m-a îmbrățişat la piept, rostind în taină rugăciunea cea către Tine pentru iertarea mea, căci cei din grădina Ta sunt milostivi ca şi Tine, Doamne, căci sunt copii curați la inimă şi la trup şi la fire şi la duh. Eu însă i-am defăimat în fața oamenilor, ca să mă slăvesc pe mine însumi, iar Tu ai scris în Scripturi: «Cel ce grăieşte de la sine, îşi caută slava sa».

Eu, şi toată biserica, am lăsat totul pe necredință pentru venirea Ta în grădinița cea cu fii unşi cu ungere nouă. Am făcut ce a făcut Israel cel necredincios când Iezechiel, proorocul Tău, a ieşit în fața cetății Ierusalimului, cu o cetate în brațe şi a proorocit că ea va cădea. Când cei din grădinița Ta au ieşit din partea Ta cu piatra aceasta în brațe ca să proorocească pentru Tine şi pentru ea, eu am fost necredincios şi împietrit, aşezându-mă împotriva Duhului Sfânt, Care suflă din gura Ta peste ieslea cuvântului Tău de la Pucioasa. Acum plâng şi suspin, văzând şi auzind cum răsună cerul de numele acestei cetăți, în care îşi are sălaş ieslea cuvântului Tău. Dacă Tu voieşti, spune-le celor din grădină să-Ți ceară să-mi ştergi plânsul şi suspinul, ca să nu-l port pe veci, căci Tu eşti Părintele veşniciei, şi ce puțină credință este pe pământ! M-am jucat cu mine însumi de-a moartea, de-a necredința, căci m-am înfipt în loc tare şi m-am prăbuşit, şi m-am luptat împotriva luminii şi am fost biruit de ea.

Mă înspăimânt când mă uit la cel ce a aşezat piatra aceasta, căci eu am pus lanțuri peste el, iar suferința inimii lui e mare. Pe el l-am coborât, iar eu m-am înălțat; pe el l-am smerit, iar eu m-am mărit; pe el l-am lăsat sărac, iar eu m-am vrut bogat; dar fericit este el de către cei din cer, căci cel ce se smereşte pe sine, acela este înălțat de cei din cer.

Sunt ruşinat de înseşi faptele mele. L-am înjosit pe el în fața bisericii, în fața lumii. L-am supus voii mele şi l-am adus să şteargă numele Tău, Doamne, de pe piatra aceasta. Dar cine este cel ce poate sta împotriva Ta? E mare durerea lui, căci cel ce stă mai mare peste el în cetatea Clujului, apasă greu peste el şi îl strâmtorează şi îl înlăcrimează, căci biserica de pe pământ nu este ce trebuie să fie, ci este stăpânită de omul

slavei deşarte, care ştie voia lui Dumnezeu, dar n-o aşează peste el ca să fie biserica biserică, cu păstori sfinți, care să păstorească. S-a întâmplat ca şi cu țiganul pe care l-a întrebat un stăpân de oi dacă-i place caşul şi urda şi carnea de miel şi lâna, iar el a zis că-i place, dar când i-a zis stăpânul oilor să meargă cu oile şi să le pască, nu i-a mai plăcut.

Iată, eu am osândit suflet nevinovat, şi m-am pus să judec ca unul care ştiam, şi, apoi, Tu, Doamne, ai întors asupra mea judecata mea." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* vorbirea arhiereului Vasile Târgovişteanul, 21 noiembrie/4 decembrie 1999);

• La praznicul împlinirii a opt ani de la sfințirea Bisericii Noul Ierusalim, Tatăl ceresc trimite prin *Cuvânt* veste cerească de mângâiere şi de putere către arhiereul Irineu, care are paşii legați înspre izvor, ca să aibă şi el părtăşia bucuriei sărbătorii de nou Ierusalim şi să iasă din durerea pe care i-o fac necontenit arhiereii bisericii: *„Sărbătoarea grădiniței Noastre poartă în ea şi pe fiul cel uns de Noi, care a mărturisit cu numele lui numele Nostru, Fiule Mielușule. L-am avut acum opt ani, aici, lângă cei micuți ai Noştri, şi l-au luat, apoi, de aici Anna şi Caiafa şi Iuda şi l-au pus în lanțurile lor şi i-au legat paşii spre izvor. Să-i trimitem şi lui mângâiere şi putere, Fiule Mielușule. Să-i trimitem şi lui veste cerească, veste îngerească, nu omenească. Să-i trimitem bucurie, că e îndurerat şi e înlăcrimat şi e apăsat de oamenii urii şi ai slavei deşarte. Să-i trimitem bucuria sărbătorii de nou Ierusalim, şi s-o simtă, Fiule. Să-i trimitem pe îngerul Nostru să poruncească lanțurilor lui să cadă, şi să facă zgomot când vor cădea şi să lovească ele pe cei care le-au pus peste el şi să-i înțelepțească spre pocăință şi spre umilință şi spre vederea celor cereşti, care sunt cu Noi, Fiule, peste grădinița aceasta, peste care-l avem martor al Nostru pe cel îndurerat între arhiereii bisericii, pe Irineu, piatra păcii Noastre, pe îngerul cel de azi al bisericii, după cum era prezis în Scriptura care scrie:* «Iată, Eu trimit pe îngerul Meu, şi va găti cale înaintea feței Mele, şi îndată va intra în templul Său Domnul».

O, Fiule Mielușule, să-l ridice din durere cei ce l-au îndurerat pe el! Amin, amin, amin." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 noiembrie/12 decembrie 1999);

• Din nou îl aduce Domnul pe Vasile Târgovişteanul să mărturisească din lumea nevăzută păcatul împotrivirii lui asupra Lucrării Domnului de la Pucioasa. Domnul îi îngăduie acestuia să se apropie cu umilință şi să ceară şi să primească de la arhiereul Irineu dezlegarea arhierească pentru

păcatul necredinței și al călcării cu nesăbuită îndrăzneală, peste pământul curat al Grădinii Domnului, cea care fusese pecetluită numai pentru cei ce se sfințesc neîncetat, nu și pentru cei necurați, care păcătuiesc. Arhiereul Vasile îl îndeamnă din cer pe arhiereul Irineu să se scoale și să se întoarcă la Lucrarea Domnului și să ia plata răbdării sfinților: *„Toată mulțimea păcatelor mele nu atârnă cât acest păcat al împotrivirii mele asupra grădinii lucrului Tău din zilele acestea. Și cum îmi voi căpăta pacea cea din cer, fără să mă aplec din cer până pe pământ înaintea celui ce este atât de mare înaintea Ta, în mijlocul bisericii care nu-Ți slujește Ție, iar el stă răbdător, așteptând izbăvirea omului. Omul pe care Tu l-ai luat dintre oameni și l-ai pus să fie mărturisitor pentru lucrul Tău cel tainic, omul pe care eu l-am defăimat înaintea tuturor oamenilor, arhiereul Tău Irineu, prin care Tu ai înfipt pe pământ primul semn al împărăției cerurilor, după cuvântul Tău, l-am târât să-mi facă voia și să scrie lepădare de cele din cer ale Tale, cu care Tu ești peste grădina aceasta, și peste care el are numele scris ca mărturisitor, ca cel mai mare din biserica de pe pământ, căci Tu i-ai dat nume mare și l-ai pus cel mai mare, și fără el, Tu nu poți împăca lumea cu Tine, fiindcă l-ai pus între Tine și lucrarea Ta de mântuire a lumii, lucrarea venirii Tale din zilele acestea. Eu însă m-am încumetat să mă înalț peste el și să-l micșorez înaintea oamenilor, numindu-l eretic, pe el și pe cei peste care el s-a aplecat pentru Tine, Doamne, căci a fost credincios prin harul Tău. Îți cer să mă lași să mă plec lui, din cer, cu cuvântul. Amin.*

*— **E**u, Domnul celor sfinți, îți dau putere să te apleci, și să iei de la el dezlegare de toate câte ai făcut împotriva Mea. Amin, amin, amin.*

*— **E**u, cel ce am fost pe pământ arhiereul Vasile peste cetatea Târgoviște, vin spre tine din cer, că tu ești mare între toți cei ce stau slujitori peste biserici pe pământ. Dacă te-ai aplecat mie ca să mă asculți pe pământ și să-mi faci voia împotriva bisericii sfinților de pe pământ, împotriva grădinii de nou Ierusalim pe pământ, apleacă-te și acum să mă asculți, că ești supus, și așa stai. Așează-te în genunchi pentru mine și rostește-mi dezlegarea păcatului necredinței și al călcării mele peste grădina pecetluită prin mâna ta pentru cei sfinți, că eu n-am pace în cer. Dezleagă-mă de pe pământ, ca să fiu așa și în cer. Dezleagă-i de pe pământ pe toți cei care pe pământ te țin pe tine în lanțurile necredinței lor, că tu ai cheile împărăției cerurilor, și iată poarta cerului, și pe ea este scris numele tău, care nu se poate șterge nici de cei din cer, nici de cei de pe pământ.*

O, nu mai fi mâhnit, că ești adânc mâhnit. Iată, acum îmi arată Domnul inima ta mâhnită. O, câtă mâhnire! O, câtă durere! O, câte lacrimi în ea! O, câtă rugăciune duioasă și plânsă! Câtă așteptare s-a strâns în ea! Cât suspin suspină în ea! Câtă frică dinspre om bate spre ea! Dar tu ești mare în mâna Domnului și din partea Domnului și nu se găsește biruință care să se ridice asupra ta, fiindcă pecetea ta e veșnică, și e nouă, și scrie pe ea Alfa și Omega, venirea Domnului, scaunul Lui de mărturisire, căci ești arhiereul Lui peste vremea aceasta, și pe tine te așteaptă cerul tot, și tot iadul, și mulțime mare de pe pământ, ca să-i rostești împăcarea cu Dumnezeu, prin lucrarea cuvântului Său din grădina aceasta, peste care eu am călcat ca un păcătos, și nu ca un sfânt, iar în cartea grădinii stă scris că ea este pentru cei sfinți.

Vino cu ruga ta la cer și cere pentru biserică frică de Dumnezeu, că s-au ascuns în ea mulțime de tâlhari, îmbrăcați în haine de sfințenie. Și dacă poți, scoală-te și vino ca să fii aici în grădina cea nouă și să lucrezi de aici, că are nevoie cerul și pământul și iadul, de lucrarea ta de înviere, de lucrarea aceasta din cer, pe care tu ai așezat-o prin cuvânt de binecuvântare în mijlocul oamenilor. Atunci te alungam să nu vii pe nici o parte. Ba te-am adus eu pe furiș ca să blestemi aici, și ai blestemat, și a căzut peste mine tot ce am făcut eu cu tine. Dar acum te chem. Vino ca să fii aici și să salvezi pământul, cu lucrarea ta cea de la Dumnezeu peste tine, că vine Domnul cu sfinții pe pământ și cu sărbătoarea împărăției cerurilor peste aceste locuri binecuvântate de Domnul prin tine! Vino să-ți iei răsplata răbdării sfinte! Vino, că nimeni nu este mai mare ca tine peste biserica de pe pământ, fiindcă numele tău este scris aici, pe poarta cerului. Amin, amin, amin.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 23 octombrie/5 noiembrie 2000);

• Domnul îl întărește încă o dată, prin *Cuvânt* din cer, pe arhiereul Irineu, dându-i lui putere de sus și mângâiere și pace și ușurare, și îndemnându-l să se roage Tatălui pentru iertarea arhiereilor care lucrează minciuna pe pământ și batjocoresc crucea Domnului, prin care și arhiereul Irineu se va ridica atunci când Domnul va voi să-i verse cupa umilinței, pentru veșnicie: *„O, Mă uit la el, la cel ce a fost lângă voi, și Mă duc să-l mângâi cu mare taină, iar vouă vă spun așa: în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, cereți de la Mine puteri tainice și mare lucrare de Duh Sfânt peste el, și slava Mea cu el, că vreau să-i rușinez pe cei printre care el stă legat la mâini și la picioare și la gură ca nu cumva să facă el înviere de la Mine peste neamul omenesc și să Mi-l dea Mie înviat și ei să rămână fără supuși, fără cei lipsiți de înțelepciunea Mea, căci înțelepciunea cea de sus îl face pe om să Mă simtă și să Mă vadă și să țină urma Mea, acolo unde Eu sunt cu cerul Meu pe pământ și cu cei sfințiți pentru cer.*

...O, copil plăpând, care stai umilit sub mâna celor ce şi-au înteţit puterea lor, în numele Meu, pe pământ! Plânge inimioara ta şi iubirea ta cea pentru omul apăsat de vreme şi de întunericul ei. Îţi voi înteţi durerea cea pentru om. Mă voi aşeza în tine cu durerea Mea cea după om şi te voi face din zi în zi mai mult de nebiruit. Te sărbătoresc, fiule îndurerat. Te serbează cerul în ziua aceasta, alături de cei ce sunt puişorii Mei de la ieslea slavei cuvântului Meu. Tu eşti fiul zilei cea de început nou pe pământ, prin această zi de temelie. Tu eşti fiul acestei grădini, oricât de departe te ţin de ea cei ce se tem de tine, fiindcă tu eşti al Meu şi ai o aşa de mare ungere pe creştetul tău. Se tem toţi de împlinirea ta cea de la Mine, se ascund de ea, şi dau să te ascundă şi pe tine de ea, dar tu eşti chiar împlinirea aceasta, de vreme ce în cer şi pe pământ mărturisesc zilele acestei împliniri, când tu ai împlinit voia Mea peste pământ, calea cuvântului Meu, care se vesteşte de atunci şi până azi prin împlinirile lui. Curând, curând, tu vei arăta adevărul Meu din acest cuvânt, aşa cum l-a arătat proorocul Ilie înaintea tuturor celor ce lucrau în numele minciunii lor pe pământ ca să stăpânească ei via Mea; ei, şi nu Eu, aşa cum fac şi cei de azi, care-şi zic vierii Mei. Dar Eu am zis că via lor nu e a Mea, şi că via Mea nu e a lor, iar ei se fac că nu aud aceasta.

O, fiule înlăcrimat şi înjosit de ei pentru adevărul Meu, pe care tu l-ai mărturisit peste pământ în zilele Mele de mărturie! Întăreşte-te prin mângâierea Mea, prin puterea Mea cea de sus, că Eu îţi spun aceasta! Amin. Să nu te doară răutatea lor, că ea nu poate nimic, şi ea nu merită durere pentru ea. Şi să te rogi la Tatăl şi la Mine pentru iertarea lor, că aşa am făcut şi Eu când ei, cei de atunci, Mă ţineau pe cruce, dar prin ea M-am ridicat, şi tot aşa şi tu te vei ridica prin ea, căci crucea ta de azi, ocărâtă de ei, este crucea Mea, pe care o împart cu toate ale ei, cu cei cu care Eu binevoiesc. Ia mângâiere din aceste cuvinte pline de taină şi de împlinire, şi dă-Mi pacea ta ca să ţi-o dau pe a Mea, şi unul altuia să ne fim uşurare, căci cei de la ieslea pe care am aşezat-o Eu aici prin mărturisirea ta, sunt cei cu care Eu merg, pentru Mine şi pentru tine şi pentru ei, până la ziua slavei cea care ne va uşura de durerile venirii Mele. Cu mare taină te înfăşor în acest cuvânt al mângâierii, şi te voi face cu multul să simţi din plin că Eu pot aceasta. Amin." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iulie 2001);

• Domnul Îşi dezvăluie dorul Său după arhiereul Irineu, al cărui nume este scris pe porţile cerului şi pe înălţimile pământului, şi pe care

îngerii îl numesc *îngerul bisericii,* cel care a adus bună vestirea naşterii lucrării de sfinţire a lumii, la sfârşitul timpului omului: *„Mă doare de cel uns de Mine între cei din biserica din lume. Inima lui cuprinde tot cerul în ea, şi are loc în ea pentru tot neamul omenesc, că Eu aşa l-am zidit pe el, şi fericit este el că a crezut în cuvântul Meu de azi, care iarăşi vine şi face cerul şi pământul. [...] O, el nu mai ştie mersul Meu aici, că e pândit de cei din jurul lui, şi el rabdă şi stă aşteptând slava Mea, care va ruşina pe toţi cei care n-au primit acest semn în inima lor ca să creadă în cele noi, pe care Eu le aduc ca să fie pe pământ şi să Mă desăvârşesc prin ele înaintea oamenilor. Mi-e dor de el de aici, şi nu ştiu cum să-l mai mângâi, să-l mai întăresc, să-l mai ocrotesc pentru ziua Mea, pentru lucrarea Mea cu el, căci am scris numele lui pe cer şi pe pământ, şi toţi îngerii îl slujesc pe el pentru numele lui, care este scris aici, şi îngerii îl numesc pe el îngerul bisericii, vestitorul care a vestit naşterea acestei lucrări pe pământ, acum, la sfârşitul timpului omului, ca să vină omul spre naştere de sus şi spre moartea omului vechi şi spre înviere, că vine învierea, vine curând, şi va prinde sub ea pe cei care veghează aşteptându-Mă să vin, chemându-Mă să vin, după cum este scris că* «între cei mântuiţi sunt numai cei ce cheamă pe Domnul». *Amin."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 noiembrie/12 decembrie 2001);

• Domnul întăreşte credinţa arhiereului Irineu, care s-a vrut a fi ştirbită de arhiereii cei împotrivitori. Dar Irineu este numit *dreptul* Domnului, *alesul* Domnului, *martorul* cel credincios al venirii Domnului *Cuvânt* pe pământ. Domnul laudă supunerea arhiereului Irineu în faţa stăpânirilor cele înalte de peste el, căci umilinţa lui îl va înălţa, şi de pe acum îl înalţă, căci el este şi rămâne alesul Domnului, vestitorul împărăţiei cerurilor pe pământ. Domnul îl mustră pe arhiereul Nifon de Târgovişte, căci îl vede cum este şi el ispitit (aşa cum fusese şi înaintaşul său, Vasile) de a pune piedici biruinţei Domnului şi Bisericii Lui de nou Ierusalim pe pământ. Dar pentru binele lui, Domnul îl îndeamnă să nu lovească în arhiereul Irineu, să nu-l întristeze şi să nu-l ameninţe, căci Dumnezeu este Cel Atotputernic, Care nu Se poate împiedica în om. Domnul face cale de cuvânt Apostolului Andrei, *întâiul chemat* şi botezătorul României, ca să-l binecuvinteze pe Irineu, arhiereul cel uns de Dumnezeu peste vremea aceasta, şi să-l întărească, şi să-i aducă pacea Domnului, căci el este rănit de dorul Domnului său, pe Care L-a mărturisit, făcându-se şi el *întâiul, întâiul mărturisitor* al sfinţeniei, adusă de Domnul pe pământ: *„I-am socotit dreptate credinţa arhiereului Meu din*

zilele acestea, şi l-am numit dreptul Meu, alesul Meu, martorul venirii Mele cuvânt pe pământ, acum, la sfârşit de timp. Nedreptatea pe care i-au făcut-o lui cei ce slujesc în numele Meu, s-a întors şi se va întoarce mereu asupra capului lor, căci Eu am spus: cel ce ia piatra să arunce spre el, piatra aceea se va întoarce înapoi, la locul de unde a fost trimisă, şi va lovi pe cel ce o trimite. Şi aşa a fost, precum Eu am spus, căci sunt adevăratul Dumnezeu prin această lucrare de cuvânt. Arhiereul Meu s-a supus stăpânirilor cele de peste el, dar mai mare ca el nu este stăpânirea de peste el, fiindcă el este alesul Meu, şi Mi-am întocmit cu el începutul Meu şi anunţarea împărăţiei cerurilor pe pământ, împărăţia Mea peste om şi cu omul, dragostea Mea cea de la sfârşit de timp pentru om. Amin. Ceea ce am avut de împlinit prin el, Eu am făcut, şi am scris numele lui lângă numele Meu, şi nu poate zice biserica din lume că Eu nu i-am întins mâna ca să se scoale din sângele ei şi să fie a Mea. Iată, ca şi la prima Mea venire, cei ce au pus mâna pe cheie, M-au dat pe Mine dintre ei pentru slava lor, Mi-au luat slava, dar slava Mea este umilinţa, nu slava cea de la om.

Îl voi birui cu totul pe om, şi nimic şi nimeni nu se va mai împotrivi venirii Mele din zilele acestea, şi Mă voi întinde cu ea. Toţi cei ce se ascund să spună că nu cred în cuvântul venirii Mele, în Scripturile întoarcerii Mele pe pământ, vor vedea şi vor tot vedea cât de adevărat am fost Eu cu această venire şi cât de minunat am lucrat ca să biruiesc pentru Mine.

Eu iarăşi spun, în duh de sărbătoare a pietrei Sfintei Sfintelor Mele din zilele acestea: nimic şi nimeni să nu se încumete să mai umble la această lucrătură lucrată din cer pe pământ, căci ceea ce voiesc Eu, cine poate strica? Iar cel ce va mai întinde mâna sau sabia lui ca să ameninţe peste lucrul venirii Mele după două mii de ani de la Tatăl, acela se va zdrobi în sabia lui, căci cine scoate sabia, în sabia lui va pieri. Amin.

Mă uit la arhiereul care s-a aşezat pe scaunul în care s-a strivit cel înainte de el arhiereu, şi care a lovit în arhiereul Meu cel ales şi în lucrul ieslei cuvântului Meu. Mă uit la el, îndelung Mă uit cum dă să umble să pună piedici biruinţei Mele şi Bisericii Mele de nou Ierusalim, în lucrarea Mea cu ea peste pământ. Dau să Mă apropii de el cu acest cuvânt şi să-i spun că împotriva Mea şi a cuvântului Meu din zilele acestea şi a biruinţei Mele peste pământ, acum, când Eu vin şi tot vin cuvânt de la Tatăl, el nu va putea nimic, căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu om. Îi spun că cine dă să se lovească de această piatră, acela se zdrobeşte în ea. Dacă nu poate s-o vestească şi s-o primească şi s-o aibă de slavă, şi nu de necinste, peste biserica cea fără de legea Mea împlinită peste ea, dacă nu poate să vadă şi să-Mi dea slavă pentru darul cel mare, pe care Eu l-am aşezat pe pă-

mânt pentru biruinţa celor ce vor crede venirii Mele cuvânt pe pământ, dacă el nu vrea să aibă pacea Mea şi nu pacea lui, slava Mea şi nu slava lui, măcar să nu-Mi umble la lucrătura Mea, să nu dea să oprească pe cei ce cinstesc şi se apropie cu credinţă de minunea aceasta, de slava cuvântului Meu, cu care Eu Mă slăvesc acum pe pământ. Mă uit la el cum se teme să nu-l scadă pe el lucrul şi locul prin care Eu vin acum cuvânt pe pământ, şi dă să-Mi bage beţe în roate mersului Meu spre om, şi al omului spre Mine. Dar Eu îi spun lui să nu se teamă de slava Mea cu care Mă slăvesc aici şi de aici, ci să se teamă să lovească în ea şi în cei ce o cinstesc pe ea. Să nu lovească în arhiereul Meu, să nu-l întristeze, să nu-l ameninţe, iar dacă nu va asculta aşa, Eu, Domnul, îi voi sta împotrivă ca şi celuilalt de dinaintea lui, care a dat să-Mi necinstească taina venirii Mele şi pe cei ce o poartă şi o mărturisesc pe ea. Dacă el se încurcă în Mine, Eu nu Mă încurc în om, fiindcă sunt Domnul, Făcătorul omului, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, iar Tatăl este în Mine. Amin.

O, Mă uit acum la fiinţa cea plină de răbdare a arhiereului Meu martor pentru acest început, când Eu am pecetluit prin cuvânt nezdruncinat ieslea cuvântului Meu, acum unsprezece ani. Mă uit la el şi îl mângâi în toată taina, cu sfinţii şi cu îngerii, şi cu apostolul Meu cel întâi chemat, şi care a stat alături cu el în ziua pecetluirii acestei pietre, proorocită prin Scripturi, pietricica cea albă, dată în dar celor ce Mă iubesc întru venirea Mea. Amin.

*— **V**reau, Doamne, eu, cel ce sunt întâiul chemat ca să Te urmez, aşa cum a fost voia Ta atunci şi acum, vreau să-l cuprind pe cel durut şi să-i mângâi răbdarea şi puterea, că el e unsul zilelor acestea, din partea Ta, şi nimeni nu poate să-i smulgă slava pe care Tu i-ai dat-o. Durerea lui e slava lui cea de la Tine, că noi, apostolii Tăi, numai aşa am fost, zdrobiţi de oameni şi de împăraţii lor, căci aceştia uită mereu că împărăţia sfinţilor Tăi nu este din lumea aceasta. Cine se teme de sfinţi pe pământ şi de lucrarea lor şi a Ta cu ei şi prin ei, aceia sunt fără de minte, căci ca să aibă omul minte, trebuie să ştie cu ea ca Tine, şi nu ca omul, şi nu ca pe pământ, Doamne.*

Am fost întâiul martor din cer în ziua pecetluirii Sfintei Sfintelor Tale din zilele acestea, lângă martorul Tău de pe pământ, şi prin care Tu ai rostit pecetluirea şi sfinţenia acestei iesle de cuvânt al Tău peste pământ. El s-a plecat celor mai mici ai Tăi şi i-a luat în inimioara lui, şi apoi a făcut voia Ta cea mare, Doamne. Voia Ta, n-o mai au în slujba lor slujitorii care s-au aşezat în numele Tău peste oameni. Voia Ta este sfinţirea omului, Doamne, căci omul sfânt iubeşte durerea Ta şi face voia

Ta. Voia Ta e răscumpărarea omului de sub păcat, căci păcatul este moarte, şi omul moare prin păcat, de şapte mii de ani.

Mă aplec, cu mâna mea de apostol al Tău, şi îl binecuvintez pe arhiereul cel uns de Tine peste zilele acestea, şi prin care Tu ai lucrat lucrare de mărturie peste pământ. Îi dau întărirea rangului pe care-l are de la Tine şi îi zic: pace ţie, celui rănit de dorul Domnului! Pace peste durerea ta cea mare, că mare este durerea ta pentru om şi dragostea ta pentru Domnul, pentru durerea Lui după om, că de aceea ai crezut şi te-ai aşezat să-L mărturiseşti pe El prin piatra aceasta, pe care stă scris numele Domnului şi numele tău. Te-a făcut Domnul mare, mare, şi aşa te-a mărturisit, şi prin piatra aceasta te-a mărturisit, şi eşti întâiul, şi nu e nimeni pe pământ cât tine între cei ce-şi zic slujitori ai bisericii. Adevăratul apostol al lui Hristos este cel disprețuit, cel umilit, cel răbdător, care lucrează la cununa răbdării lui, iar prin răbdarea ta va dobândi Domnul mulțimi care vor crede şi se vor boteza în duhul acesta, în duhul venirii Domnului, Care vine cuvânt pe pământ ca iarăşi să facă lumea prin cuvânt.

Îți mângâi fruntea brăzdată de cei potrivnici Domnului şi ţie. Îți luminez ochiul lovit de cei ce stau în întunericul lor. Îți desfac urechea ca să audă ea şoapta mângâierii, căci tu nu eşti lăsat să iei mângâierea râului Domnului, şi eşti împiedicat de cei fricoşi, care au căzut din cer pe pământ, ascunzându-se sub necredință, zic ei. Dar nu va fi om pe pământ să nu creadă în această venire a Domnului, şi tu vei fi atunci mângâiat de roadele acestea şi de tot cerul, care îți împleteşte ţie, de atunci şi până acum, cununa răbdării tale. Amin.

Iar Ţie, Doamne, Îți dau ruga mea pentru el, ca să-i dai curând, curând, izbăvire mare, şi Îți dau ruga mea pentru fiii Tăi care-Ți poartă cu greu lucrul venirii Tale, că ei sunt atât de mici pe pământ! Dă-le Tu putere să fie mari în harurile Tale. Dă-le, Doamne, plata răbdării pentru toți sfinții Tăi, ca s-o desăvârşească ei, căci sfinții aşteaptă, şi aşteptarea lor este aici, Doamne." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 noiembrie/13 decembrie 2002);

• Domnul le vorbeşte din nou slujitorilor bisericii, îndemnându-i la înțelepțire, pentru a nu ajunge ca tâlharul hulitor, spânzurat pe crucea ruşinii, din stânga crucii Domnului, căci toți cei ce hulesc sunt şi vor fi de plâns şi vor suferi scrâşnirea dinților. Domnul arată cât de încercată este răbdarea Lui, şi de aceea este aproape ridicarea dregătoriei lor şi ruşinarea lor pentru necredință, căci n-au răspuns la chemarea Păstorului Cel bun şi milos, Care aduce păşune bună şi apă vie, cu glas de chemare la viață:

„Este scris în Scripturi cuvântul Meu: «Cine nu primeşte împărăția Mea ca un copil, nu poate intra în ea». *Amin. Să-Mi răspundă Mie slujitorii şi maimarii bisericii din lume dacă sunt ei copii, şi apoi primitori ai împărăției Mele. Să-Mi răspundă! Dar ce să-Mi răspundă? Nici vouă nu vă pot aceştia răspunde, darămite Mie! Cum să vă poată învăța ei pe voi ce să faceți, când ei nu se învață pe ei înşişi şi între ei împărăția lui Dumnezeu? Cum să vă învețe ei pe voi, când vă învăț Eu, Domnul? M-aş atinge de ei să-i pedepsesc pentru necredința lor în venirea Mea la voi cuvânt, şi pentru mustrarea pe care v-o fac ei când le vine lor bine. Dar vai lor! că nici unul din ei nu va scăpa de pedeapsa pe care şi-au gătit-o, de Mi-au pus în lanțuri pe cel ce a fost martor dintre ei la lucrul Meu cu voi. Dacă ei ar fi crezut că Eu sunt această lucrare, şi-ar mai fi mărturisit, apoi, necredința martorul Meu, pe care l-am avut Eu dintre ei, şi cu care am lucrat început nou, de biserică vie şi neamestecată cu fărădelegea? Am spus, şi iarăşi spun, că toată necredința şi disprețul pe care îl aruncă acesta acum înspre voi, este pentru că nu a voit nimeni din ei să creadă şi să devină copii, şi să primească împărăția lui Dumnezeu apoi. Ce să fac cu cei mari în ei înşişi? Nimic nu pot să fac. Nu pot să încap în ei, oricât M-aş micşora Eu ca să-i fac să Mă cunoască prin duhul umilinței Mele şi, apoi, prin harul cel de sus, pe care-l au numai cei născuți de sus, iar cei de jos nu-l au. Le voi zdrobi mărirea curând, curând, aşa cum am zdrobit-o şi pe cea a arhiereului care s-a luptat împotriva voastră vreme de şapte ani, şi apoi a căzut şi a plătit pe pământ, prin chin şi jale, toată mulțimea de pietre pe care a aruncat-o el în voi.*

...Îi voi pedepsi pe toți, pe neam şi pe sămânță, pentru că Mi-au luat de lângă voi pe cel ce a crezut Mie, şi pentru că l-au pus, apoi, să huleas-că drumul Meu de la cer la pământ şi să se despartă de cuvântul Meu cel sfânt, cuvântul vieții veşnice, care umple văzduhul când cobor cu el la voi şi care zguduie locuința morților şi iadul, ca să dea înapoi pe morți, precum scrie în Scripturi.

...Şi iată ce vă spun Eu vouă (cuvânt către slujitorii bisericii – n.r.)*: dacă nu credeți că Eu sunt, credeți măcar în aceste cuvinte ale vieții veşnice şi înțelepțiți-vă prin ele şi dați oamenilor îndemn să vină să bea şi să se vindece la apele vieții, şi Eu vă voi pomeni întru împărăția Mea când voi veni. Iar de nu veți face aşa, veți păți ca tâlharul din stânga crucii Mele de pe Golgota, căci cei ce hulesc sunt de plâns. De ce vă este greu să credeți că tot ce este aici, unde Eu grăiesc şi Mă împart, Eu am întocmit? Trebuia, oare, să vă întreb pe voi, cei mari ai bisericii lumii? Dar n-am luat Eu martor dintre voi ca să vă întind punte şi ca să Mă*

găsiți aici, chemând pe om spre viață? O, de ce ați lucrat voi de l-ați făcut şi pe acela ca şi pe voi, apoi? Eu l-am făcut cel mai mare dintre voi, şi aşa este şi acum, căci ceea ce i-am dat, i-am dat, şi are. Numai că voi v-ați purtat cu el aşa cum s-au purtat mai-marii iudeilor cu Mine şi cu cei ce erau ucenicii Mei, care credeau că Eu sunt de la Tatăl.

O, neam necredincios! Eu, mult nu vă voi mai răbda. O, până când veți vrea să stați voi, şi nu Eu, în capul unghiului? Până când veți vrea să nu ştiți ce înseamnă Biserică a Mea, şi Dumnezeu cu omul pe pământ? Până când? Până când Eu, şi nu omul, vă voi lua dregătoria voastră, şi veți fi ruşinați pentru necredință. Şi se vor ridica ologii şi ciungii şi orbii şi toți suferinzii, şi Eu îi voi vindeca pe ei, că voi nu ştiți să fiți vindecători; nu ştiți, pentru că nu sunteți de la Dumnezeu, ci v-ați aşezat voi înşivă şi unii pe alții sub numele Meu, iar din pricina fărădelegilor voastre Eu sunt nesocotit între oamenii care nu au călăuză pe pământ. Eu însă, ca un Păstor milos ce sunt, iată-Mă cum vin cu hrană, cu păşune bună, cu apă vie şi cu glas de chemare la viață pentru tot omul care vrea să treacă de la moarte la viață, iubind pe cei ce sunt ai Mei. Amin." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 5/18 mai 2003);

• Domnul îl fericeşte pe martorul Lui cel credincios, arhiereul Irineu, şi îi trimite în taină Duhul Său Cel Sfânt, Mângâietorul, Care îi aduce pace şi ocrotire, şi îi fericeşte răbdarea care va merge neabătut până la plinirea răbdării, căci Domnul Îşi va încheia propria Sa îndelungărăbdare, fie cu învierea, fie cu osândirea vrăjmaşilor Lui, şi aceasta va fi după propria lor alegere: *„Scrieți în cartea în care-Mi strângeți tot cuvântul Meu de peste voi, scrieți că am avut acum doisprezece ani pe martorul Meu cel credincios, arhiereul Irineu, pe care Eu, Cuvântul lui Dumnezeu, l-am aşezat pe scaunul Bisericii Mele, Biserica lui Iisus Hristos, şi i-am scris numele pe această piatră, şi aceasta înseamnă aşezarea lui peste acest timp, martor al venirii Mele cuvânt pe pământ, iar cuvântul lui din ziua aceea a fost aşezat lângă cuvântul Meu, şi a mărturisit cuvântul lui, şi a rămas scris în cartea Mea, iar cartea Mea se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, numele Meu cel de la sfârşit de timp. Amin.*

O, fiule ales şi uns de cuvântul Meu peste vremea aceasta a venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl! Eu am venit acum cuvânt pe pământ ca să aşez împărăția cerurilor şi sfârşitul lumii, căci sfârşitul lumii este sfințenia, fiule. Iar dacă tu nu auzi, aud Eu, şi se aude de la margini la margini prin cuvântul Meu, care curge, şi nu stă, şi prin care Eu, Cel ce sunt, mărturisesc cu cuvântul, în cer şi pe pământ, că numele tău de pe

această piatră de început, nu-l pot şterge nici Eu, nu-l poți şterge nici tu, nu-l pot şterge nici cei ce nu te-au primit din partea Mea cu vestea începutului cel nou, de cer nou şi pământ nou pe pământul român. Numele tău este purtat de îngeri şi de sfinți, de la margini la margini, în cer şi pe pământ, şi tot aşa şi ocrotirea ta, şi tot aşa şi coronița ta, pe care nimeni din cer sau de pe pământ nu ți-o poate lua de peste tine, căci tu ai rămas mărturisitor, şi nu se mai şterge de pe creştetul pământului român proorocia pe care a rostit-o prin tine Duhul Sfânt pentru acest pământ, pe care Eu, Cel ce sunt, Mi-am aşezat împlinirea vestirii venirii Mele şi împărăția Mea cu cei credincioşi ai Mei: sfințenia, care pune capăt lumii; căci Eu Mi-am aşezat pe pământ Ierusalimul nou, în anul 7500 de la facerea lumii, iar de la naşterea Mea prunc din Fecioară mamă, anul bisericesc 1992, căci am zidit chivotul de pe masa Sfintei Sfintelor în primele trei luni ale acestui an, iar în a patra lună, în ziua a douăsprezecea a lunii decembrie, am pecetluit, cu numele Meu şi cu numele tău, sfințenia, şi pe fiii ei, şi pământul de sub ei, şi am scris cu ea sfârşitul lumii şi am ieşit deasupra tuturor celor ce se vor a fi. Şi iată, Eu sunt cuvânt pe pământ şi împărătesc prin el şi dau cu el fiecăruia după cum este fapta sa, căci scris este în proorocii: «Iată, luați aminte la cuvântul Domnului: Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din templu! Este glasul Domnului. Şi El răsplăteşte vrăjmaşilor Săi după faptele lor», *şi* «Domnul îi va nimici cu suflarea gurii Sale». *Amin. Iar tu, prin mărturisirea ta din ziua aceea, ai rămas martorul Meu cel credincios, mărturie care nu s-a mai şters, chiar dacă potrivnicul, omul fărădelegii, te-a scos în față ca să Mă loveşti de piatra pusă de necredința lui, în mâna ta, dar piatra aceea se va întoarce spre toți cei care nu te-au primit din partea Mea, căci cine nu te-a primit pe tine, pe Mine nu M-a primit, şi iarăşi a fost scrisă o Scriptură ca aceea de acum două mii de ani, când nu M-a primit poporul Meu când am venit de la Tatăl ca să-i aduc mântuirea şi pocăința, spre iertarea păcatelor lui.*

Tu eşti martorul Meu cel credincios. Sunt doisprezece ani de când cuvântul tău mărturiseşte de lângă această piatră, pietricica cea albă, pe care am voit s-o dau în dar bisericii lumii, din care Eu te-am ales al Meu şi te-am mărit pentru credința ta, ca să dau prin tine mâna la toți cei care ar fi voit să se facă, prin sfințenie, fii ai lui Dumnezeu şi apostoli ai cuvântului Meu, care vine cu norii şi care este luat de cele patru vânturi şi dus de la margini la margini, ca să vină spre acest munte al Meu neamurile pământului şi să primească slava Mea, spre sfințenia lor, căci sfințenia este sfârşitul lumii. Amin.

Tu eşti în lanţuri de atâta vreme, dar Eu îţi trimit în taină pe Duhul Sfânt Mângâietorul şi te înfăşor cu ocrotirea Lui şi îţi spun: pace ţie, şi fericire ţie că rabzi până la plinirea răbdării, până voi depărta pe toţi vrăjmaşii Mei şi ai tăi, fie prin învierea, fie prin osândirea lor, căci Eu grăiesc acest cuvânt ca să-l împlinesc, Amin." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iulie 2003);

• Domnul mângâie iar şi iar, în taină, duhul cel îndurerat al arhiereului Irineu, care este apăsat de către slujitorii bisericii lumii, arătând prin aceasta că el a semănat întru totul cu Domnul, Care S-a dat pe Sine să fie prins în grădina Ghetsimani de către cei care Îl căutau spre jertfire, ca să-i scape pe ucenicii Săi din mâinile mulţimii de netrebnici, înarmaţi cu ciomege şi întărâtaţi de ură. Domnul îi fericeşte pe toţi cei care, înţelegând că Irineu a fost şi rămâne în veac alesul Domnului, îl iubesc ca pe un ales, ca pe un păstor blând şi credincios, şi aşa se fac şi ei credincioşi venirii de acum a Domnului, *Cuvânt* de viaţă peste pământ: *„Pe cel ales de Mine din biserica lumii, pe cel iubit de sfinţi şi de îngeri, Eu, Domnul, îl mângâi în mare taină şi îl îndemn să nu-l doară de la cei ce sunt slujitori ai bisericii lumii, şi care îl duşmănesc pe el pentru numele Meu. O, să nu-l doară, căci el trebuie să semene cu Mine, nu cu ei, nu cu oamenii slavei deşarte, care primesc slavă de la oameni. Când el a suferit dispreţ şi spaimă de la slujitorii minciunii din biserică, el a făcut ce am făcut Eu pentru ucenicii Mei, căci preoţii şi arhiereii Mă căutau pe Mine şi pe ei, iar Eu M-am dat celor ce Mă căutau pentru jertfire şi le-am spus:* «Eu sunt, iar pe aceştia lăsaţi-i să se ducă». *El a făcut ce am făcut Eu, şi s-a lăsat în mâna lor spre dispreţ, iar lucrarea Mea a mers înainte, şi merge, şi nu este nimic şi nimeni pe pământ ca să-i poată opri cursul, fiindcă Eu lucrez, şi nu omul. Pe cel ales de Mine să fie mare peste toţi cei ce se fălesc cu numele Meu, Eu, Domnul, nu-l las sub greu, şi în taină îi mângâi fiinţa, iar numele lui străbate cerul şi pământul şi marea, şi nimeni nu poate şterge numele Meu cel nou de pe creştetul lui, căci el este umilit, iar duhul umilinţei îl înalţă pe om şi îl înţeleptește de la Duhul Sfânt, Care-l îndumnezeieşte pe om, făcându-l izvor de har şi de lumină peste cei ce iubesc viaţa cea din Dumnezeu. Amin.*

O, fiule plăpând şi durut, îţi mângâi în taină duhul îndurerat, iar cei ce te disprețuiesc nu vor fi uitaţi de dreptatea Mea, căci Eu te iubesc cu mare iubire, şi te păzesc cu mulţimi de îngeri şi de sfinţi, şi te măresc în cer, şi te măresc pe pământ în toate inimile care iubesc izvorul cuvântului Meu de aici, şi în toţi cei care te privesc, sorbindu-ţi fiinţa cea plină

de har şi de duh iubitor de oameni prin dreptatea Mea, fiule durut ca şi Dumnezeu pentru om. Iată, îţi dau darul răbdării sfinţilor, şi îi voi face pe toţi să ştie că te-am iubit şi că te iubesc şi că te voi iubi, pentru că te-am avut martor al Meu în vremea cea tainică a aşezării noii împărăţii pe pământ, şi pe care o voi slăvi şi o voi da celor cu duhul umilit şi cu faţă sfântă, lucrată de umilinţa inimii, fiule ars de dor. Duhul Meu cuprinde în taină duhul tău, şi te îndemn să strigi, înlăcrimat cum eşti, la Mine, să te izbăvesc de cei necredincioşi, oameni ai slavei deşarte, care n-au nimic în Mine, de vreme ce de la om şi-au luat şi îşi iau rang şi slavă, căci Eu, pe cei trufaşi şi neascultători nu-i cunosc. Cu mare dorire te doresc mare cu harul şi cu adevărul Meu peste pământ, şi pun îngerii Mei să-ţi cureţe aria, ca să aduni tu, apoi, grâul în jitniţe, iar pleava să o arunci în foc nestins, căci Eu, şi nu tu vei face aceasta; Eu prin tine, şi nu tu. Amin.

Ferice celui ce te iubeşte şi te va iubi, că mare va fi ziua iubirii Mele peste cei credincioşi venirii Mele de acum, iar tu, atunci, Mă vei da şi te vei da cu dragostea Mea peste cei ce se vor naşte de sus, spre răscumpărarea lor, şi tot şi toate Mă vor asculta, căci Eu sunt Dumnezeu, şi sunt Cel ce sunt, şi pot tot ceea ce voiesc. Amin." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 noiembrie/12 decembrie 2003);

• Domnul anunţă că vremea dreptăţii s-a apropiat de cei care n-au iubit viaţa veşnică şi s-au împotrivit *Cuvântului* Său. Cu milă arată Domnul spre toţi împotrivitorii, care n-au viaţă în ei, deşi s-au îmbrăcat cu nume şi cu veşminte de slujitori ai lui Dumnezeu; dar ei sunt antichrişti cu slavă şi vorbire deşartă, fără milă de om şi fără iubire. Domnul îi va coborî pe ei din ameţitoarea mândrie, în lămuritoarea umilinţă şi va ridica peste biserică păstor după inima Sa: păstorul mărturisitor al pietrei celei noi, de nou Ierusalim: *„Îl mângâi în taină şi pe arhiereul Meu, prin care a rămas pe pământ mărturisirea ivirii pietrei celei noi, de nou Ierusalim, şi îl îmbrac pe el în armura îngerului Meu, Mihail, îngerul poporului Meu, care este moştenirea Mea. Îl păzesc pe el de toţi câinii care latră la el, căci câinii care latră nu muşcă; şi îi dau lui pic cu pic cununa răbdării, până la plinirea ei, când sfinţii şi îngerii îl vor împodobi pe el. Îl mângâi în taină şi îl fac să simtă pe Mângâietorul Cel de la Mine, şi îi grăbesc vremea iubirii şi a împodobirii lui, că Mi-e tare milă de toţi cei fără de viaţă în ei, iar cei ce stau aşezaţi peste oameni sub nume de slujitori ai Mei, sunt antichrişti, nu sunt păstori şi nu au milă de om, ci au numai slavă deşartă şi vorbire deşartă, care nu se prinde de nimeni, precum nici viaţa Mea cea veşnică nu se prinde de ei. Voi începe să Mă ating de ei şi*

să le dobor mândria şi să-i aşez în umilire, că Mi-e milă de cei fără de viaţă în ei, şi voi ridica păstor după inima Mea, şi totul se va înviora la glasul lui cel sfânt. Amin.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 iulie 2004);

• Domnul anunţă începutul unei vremi de dezvăluiri, vremea mâniei lui Dumnezeu, care îi va smulge de pe scaunele lor (de care ei se ţin cu încrâncenare) pe arhiereii care au umplut cupa răbdării Domnului, căutând ei slavă de la oameni şi făcând fapte strigătoare la cer, fapte care îi vor scoate din ascunzişuri şi le vor dezgoli urâciunile şi vor arăta faţa lor cea adevărată, cu care au necinstit chipul lui Hristos şi harul Duhului Sfânt: *„O, voi, călăuze oarbe! [...] Iată, cuvânt înfricoşător, căci atât de înfricoşat sunt şi Eu, Domnul Dumnezeu, Domnul puterilor, Mielul Tatălui, înfricoşat de la faptele voastre cele strigătoare la cer, şi cu care aţi umplut până peste margini cupa mâniei Mele.*

L-am ridicat dintre voi, din planul Meu şi al Tatălui Meu, pe cel ce avea să vă rostească actul de împăcare cu Tatăl, prin pocăinţa şi prin credinţa voastră în venirea Mea cuvânt de la Tatăl ca să-i trag pe mulţi la Tatăl. Voi însă v-aţi făcut că nu pricepeţi, şi daţi cu piciorul salvării pământului şi Îmi ţineţi sub tăcere cuvântul de înviere a făpturii, cuvântul care avea să iasă din gura celui uns prin cuvântul Meu, şi pe care voi l-aţi împlinit, apoi, şi l-aţi aşezat arhiereu, căci Eu, ceea ce rostesc, împlinesc, şi nu lucrez ca voi. Iar acum, cu mână tare, cu mânie peste margini, Eu vă voi smulge pe voi de pe scaunele de care vă ţineţi şi de pe care supuneţi lumea ca să vă slujească şi ca să vă dea slavă, şi ruşinos va fi pentru voi când Eu, Domnul Cel Atotputernic, vă voi scoate de sub învelişul sub care staţi ascunşi, de sub haina cu care vă înveliţi şi de sub care vă făliţi că sunteţi sfinţiţi, şi voi arăta faţa voastră cea adevărată, cu care aţi stat împotriva harului Duhului Sfânt, Care lucrează prin sfinţi, cu semne minunate, spre adeverirea Dumnezeului Cel adevărat, Dumnezeul celor credincioşi şi sfinţi, Cel slăvit de heruvimi şi de serafimi şi de toţi cei ce au primit şi primesc iubirea adevărului, ca prin ea să se facă fii ai lui Dumnezeu.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 februarie/6 martie 2005);

• Domnul anunţă vremea adevărului peste biserică, vremea când cărţile se vor deschide, iar biserica se va clătina din temelii, căci şi-a rezidit temeliile pe nisip, nu pe stâncă, aşa cum au făcut strămoşii ei.

Domnul iarăşi dă glas din nevăzutele Lui, arhiereului Vasile Târgovişteanul, să anunţe peste biserică sosirea zilelor Domnului, căci răbdarea Lui a ajuns la sfârşit: arhiereul Irineu, cel gelozit şi vândut de către cei

care s-au asemănat cu fraţii lui Iosif, a răbdat cu iubire înjosirea fraţilor lui arhierei, iar iubirea lui este mai tare ca moartea: *„Dau glas arhiereului cel venit în venirea Mea cu sfinţii în ziua pomenirii sfântului Meu, arhiereul Vasile cel Mare, care are acum mărturisitor lângă el pe cel ce a stat mare pe scaunul bisericii din cetatea Târgovişte, şi iată, îl aşează, cu binecuvântare arhierească, mărturisitor acum, căci biserica din care el a venit la cer, se clatină cu putere mare, de pe temelii, căci vai cetăţii pe care oamenii o zidesc pe nisip, şi nu pun şi nu păstrează, ca temelie a ei, sfinţenia, barca de salvare, pe care Eu am aşezat-o ca să fie pe pământ, când am venit acum două mii de ani ca să aşez între oameni credinţa cea de sus, din cer, şi împărăţia ei. Amin, amin, amin.*

— ...Voi, cei ce încă vă credeţi mari cu Dumnezeu între oameni; voi, arhierei între români, veni-va vremea, şi a şi venit, să vedeţi zilele Domnului, căci le-aţi făcut să vină peste voi, prin lăcomia voastră de slavă deşartă, pe care şi eu am căutat-o pe pământ, căci scrie în Scripturi că «gelozia e şi decât iadul mai groaznică, precum iubirea e mai tare ca moartea». *Aşa l-am gelozit eu pe arhiereul Irineu, prin care Domnul a aşezat la înălţime Biserica Sa de nou Ierusalim în mijlocul neamului român, iar voi, acum, îl ţineţi pe acesta ascuns, pedepsit, înjosit. Dar vine vremea cea pentru voi, aşa cum a venit şi pentru fraţii lui Iosif cel alungat din casa tatălui său de către fraţii lui, iar el, răbdând prin iubire, Domnul l-a ridicat, şi a fost el salvator pentru neamul lui Israel, până ce Domnul, prin mâna Lui, aşezată pe creştetul proorocului Moise, a scos casa lui Israel din robia străinilor.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 ianuarie 2006).

PRIMUL SINOD TÂLHĂRESC
(ianuarie 1993)

A rămas în conştiinţa colectivă sintagma *„sinod tâlhăresc“* pentru toate acele adunături de episcopi care, sub numele acoperitor de *„Sinod“,* au săvârşit crime morale împotriva unor aleşi ai lui Dumnezeu, împiedicându-i cu orice preţ să ajungă şi *„aleşi ai oamenilor“*. Au fost mai multe sinoade tâlhăreşti în istorie, care au furat demnităţi, au vândut scaune arhiereşti, au exilat, au maltratat şi au ucis. Cel mai cunoscut este *Sinodul Tâlhăresc de la Efes,* din anul 449, al cărui rezultat tragic este uciderea în bătaie a episcopului Flavian al Constantinopolului, de către *„parabolanii“* lui Dioscor.

Nici noi, românii, n-am fost scutiţi de ruşinea sinoadelor tâlhăreşti. Dumnezeu a profeţit în *Cuvântul* Său că Sinodul B.O.R. va cădea în păcatul răzvrătirii şi al blasfemiei: *„O, sinedriule de acum, te-am mai ţinut la cârma bisericii, dar te-am ţinut ca să fii al lui Dumnezeu pe veci, şi să nu te aşezi împotrivă. Vrei să fii ca sinedriul care M-a pus pe cruce în Ierusalimul cel vechi?“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 12/25 februarie 1992).

Primul Sinod Tâlhăresc a avut loc în ianuarie 1993, când a fost înscenată o acuzaţie falsă la adresa episcopului-vicar al Clujului, Irineu Bistriţeanul, menită să-l discrediteze, şi apoi să-l împiedice, prin intimidări violente, să mai participe la planificata alegere pentru scaunul vacant de arhiepiscop al Clujului. S-a căutat cu febrilitate o fisură cât de mică în ireproşabila statură morală a acestui arhiereu, pe deasupra şi foarte iubit de toţi enoriaşii săi. Dar pentru că nimic nu i se putea imputa, s-au fabricat acuzaţii false, pe seama implicării sale în viaţa creştinilor aleşi de Dumnezeu pentru a-I fi popor de întâmpinare la a doua Sa venire, şi pe care El l-a numit Noul Ierusalim. I-au fost aruncate în faţă (de către câţiva *„colegi“* arhierei, puţini la număr, dar înţeleşi pe ascuns, la fărădelege) insinuări, minciuni, acuzaţii, invective, injurii şi ameninţări. I s-a fluturat prin faţa ochilor caterisirea. Alţii, mai venali, au mimat rugăminţi fierbinţi şi implorări languroase ca să se lepede de *„fenomenul de la Pucioasa“*. S-au adus mărturii mincinoase şi martori mincinoşi. A fost o fierbere infernală acolo unde trebuia să fie o pace irenică, paradisiacă. Nimeni nu l-a sprijinit; toţi l-au părăsit, chiar şi cei care îşi arătaseră până atunci credinţa în *Cuvântul lui Dumnezeu* şi în Lucrarea Domnului, de la Pucioasa.

Pentru a salva Lucrarea Domnului, arhiereul Irineu s-a sacrificat pe sine. A procedat asemenea lui Hristos, Care S-a jertfit pe Sine pentru ucenicii Săi: *„Eu sunt. Deci, dacă Mă căutaţi pe Mine, lăsaţi pe aceştia să se ducă.“* (Ev. Ioan, 18/8). A acceptat supunerea şi ascultarea faţă de om, riscând să-L jignească în acest mod pe Dumnezeu. Adversarii lui au jubilat: odată ce Irineu era compromis, tronul de la Cluj era de acum liber pentru arhimandritul Bartolomeu Anania, cel pe care ei îl pregătiseră şi cu care au conspirat din umbră, după principiul: *„Nu e important să faci istorie, ci s-o foloseşti exact când ea ţi se oferă“*. Alegerea acestuia ca arhiepiscop de Cluj a fost, în aceste condiţii, o simplă formalitate.

O *„REFLECȚIE“* CU BĂTAIE LUNGĂ

Cine era, de fapt, Bartolomeu Anania?

Acest călugăr cu o biografie tumultuoasă, care îşi face mendrele fie prin celulele închisorilor româneşti, fie prin palate episcopale de prin America, devine mai răsărit printre clerici abia prin anii 1990, ca membru fondator al *Grupului de Reflecție pentru Înnoirea Bisericii.*

Iată cum îşi aminteşte într-un *„jurnal“,* chiar Bartolomeu Anania, despre acele vremuri: *„În primăvara lui 1990 făceam parte din Grupul de Reflecție pentru înnoirea Bisericii, alături de clericii Dumitru Stăniloae, Constantin Galeriu, Daniel Ciobotea, Constantin Voicescu, Iustin Marchiş, Toader Crâşmariu şi de mirenii Horia Bernea, Octavian Ghibu, Teodor Baconsky, Sorin Dumitrescu. Eram curați, optimişti, sinceri, deschişi, devotați Bisericii, dezinteresați, generoşi şi jertfelnici“.*

Între timp, cinci dintre ei au trecut la cele veşnice, iar dintre cei rămaşi, unii sunt mai mult morți (cu sufletul) decât vii. Despre cei morți, numai de bine. Cât despre cei ce se cred vii... Să admitem că toți au fost curați, optimişti, sinceri etc., etc., etc. Dar la ce au *„reflectat“* ei atunci, şi mai ales cât au înnoit ei biserica, mai ales după ce doi dintre ei au ajuns episcopi, iar unul, ambasador al României la Sfântul Scaun de la Vatican, asta nu mai aflăm din jurnalul lui Anania. Dimpotrivă, chiar Radu Preda (un teolog a cărui biografie este mai interesantă decât bibliografia), colaborator trup şi suflet de-al lui Anania, face o radiografie foarte severă a stagnării din biserică, într-un articol pe care îl intitulează: *„Restanțele unei înnoiri amânate“.* Ce i-a împiedicat pe aceşti episcopi ca ani de zile să amâne necesități stringente de înnoire, făgăduite colegilor lor de *„reflecție“,* trecuți între timp la cele veşnice?

Văzând atâta imobilism şi atâta indiferență, ne vine să credem că altele au fost idealurile acestui *Grup,* decât cele pe care le-au făcut publice. Oricâtă bunăvoință am avea, nu putem să nu observăm că în biserică nu s-a înnoit nimic, ceea ce şi Radu Preda evidențiază în articolul său, cum ar fi:

– lipsa unui Statut al bisericii, altul decât cel de inspirație comunistă, din anul 1948;

– înghețarea structurilor ecleziale;

– imobilism şi lipsă de transparență în raporturile dintre biserică şi puterea politică;

– lipsa unor forme de dialog nemijlocit, între grupările distincte, dar complementare: ierarhii bisericii, teologii, laicatul şi lumea largă;

– absența unei strategii pastoral-misionare şi chiar lipsa chemării misionare a clericilor;

– lipsa unei teologii sociale ortodoxe, mascată prin implicarea haotică a bisericii în proiecte cu caracter activist şi festivist, cu iz umanitar şi filantropic.

De aceea, ne vine să credem că la vremea lui, *Grupul de Reflecție pentru Înnoirea Bisericii* s-a limitat să discute probleme care au înghețat după aceea pentru totdeauna în stadiul de proiect. Mult mai probabil este că ei *„au reflectat“* şi au zis: *„Acum e acum! Acum e de noi! Vom înnoi biserica de sus până jos după principiul: îi dăm jos şi le luăm locul. Oricum, sunt mult mai compromişi decât noi“.* Doi au reuşit: Daniel Ciobotea şi Bartolomeu Valeriu Anania. Al treilea, oricât s-a străduit, oricât s-a zbătut, oricâte intervenții a împins, s-a izbit de refuzul hotărât al patriarhului (care avea şi el informațiile lui), şi care a decis: *„Cât trăiesc eu, Iustin Marchiş nu va fi episcop! Întâi să fie călugăr adevărat“.*

AL DOILEA SINOD TÂLHĂRESC: ALȚI ACTORI, ACEEAŞI PIESĂ

(noiembrie 2005)

Pentru unii a părut o enigmă faptul că timp de un an de zile, între decembrie 1991 (an în care se zideşte biserica-mărturie de la Pucioasa) şi ianuarie 1993 (dată la care Sinodul îl *„demolează“* pe arhiereul Irineu), biserica oficială nu a reacționat vizibil la noua provocare care i se făcea: chemarea la înnoire prin sfințenie autentică, nu numai declarativă, de la amvon. Mulți se simt îndreptățiți să se întrebe: *„Ce a determinat-o să reacționeze, şi mai ales cu o atât de furibundă desfăşurare de forțe, abia la Sinodul din ianuarie 1993? De ce atât de târziu?“*.

Răspunsul aveam să-l aflăm abia după treisprezece ani, când piesa se va repeta cu alți actori, dar cu acelaşi regizor din umbră. Este vorba de Sinodul din noiembrie 2005, care chiar a doua zi după alegerea statutară a episcopului Laurențiu Streza ca nou mitropolit al Ardealului, îl tâlhăreşte pe acesta, jefuindu-i pur şi simplu patru din cele şase eparhii ale Mitropoliei, pentru a i le face cadou lui Bartolomeu Anania, făcând pe plac lăcomiei acestui arhiereu, nemulțumit de rezultatul votului din ziua precedentă.

Într-un *„jurnal“* publicat zilele acestea de către episcopul Bartolomeu Anania pe site-ul Arhiepiscopiei Clujului (text apărut inclusiv în ziarul *„România Liberă“,* din 16 decembrie 2005), aflăm crezul său ascuns, ambiția care-l roade şi îl împinge irezistibil din spate: *„Nu e important să faci istorie, ci s-o foloseşti exact când ea ți se oferă“*. Este aici o formă foarte subtilă de a mărturisi indirect ceea ce Machiaveli spunea pe față: *„Scopul scuză mijloacele“*. Dar despre ce este vorba? Această aserțiune cinică încearcă să justifice actul de manipulare a Sinodului, care a însemnat, de fapt, o manevră de autoproclamare a lui Bartolomeu Anania, fără alegeri, ca mitropolit al Ardealului de Nord. Iar *„jurnalul“* său este publicat expré pentru a-şi strecura cu abilitate, în paginile lui, justificări pentru actul său abuziv şi pentru a influența opiniile celor neavizați.

Acest act fără precedent a stârnit uimire şi consternare. Eruditul profesor doctor Mircea Păcurariu, autorul oficial al manualelor de Istorie a Bisericii Ortodoxe Române, are acum ce scrie, şi probabil va scrie multe despre această *„istorioară picantă“*. Carol Hârsan, în nr. 155 al ziarului *„Averea“,* consideră că *„Mircea Păcurar, a fost categoric în a clasa evenimentul drept* «o mârşăvie»: *«Nu este bine deloc! După alegerea Episcopului de Caransebeş, şapte arhiepiscopi ardeleni nemulțumiți că nu a ieşit Andrei Andreicuț au redactat în noaptea de 3/4 noiembrie un memoriu către Sfântul Sinod prin care cereau desprinderea de Mitropolia Ardealului, cu sediul la Sibiu. Capul celor şapte a fost chiar Arhiepiscopul Bartolomeu, care s-a autoproclamat Mitropolit al Ardealului de Nord, caz unic în istoria B.O.R.! Dânşii cer desprinderea de Mitropolia tradițională, înființată de Mitropolitul Andrei Şaguna în 1864, cu trei Episcopii sufragane, Oradea, Maramureş, Alba-Iulia, plus Clujul, lăsând Sibiul cu una singură, de Covasna-Harghita. Starea de spirit din Sibiu nu mai e de îngrijorare, ci de nemulțumire. Azi am slujit în Catedrală o liturghie tristă, datorită deciziei pripite a Sfântului Sinod. Dacă nu se revine, situația tensionată va duce la dezbinare, ca în Bisericile ortodoxe din Macedonia, Bulgaria şi Ucraina. Iată unde duc orgoliile personale prevalente asupra intereselor superioare ale Bisericii»“*.

CAMELEONISMUL POLITIC AL LUI BARTOLOMEU ANANIA

În acelaşi articol, Carol Hârsan mai demască şi cameleonismul politic al lui Bartolomeu Anania, cel care pretinde că nu face politică: *„Toată reorganizarea survine pe fondul luptei pentru persoana viitorului Patriarh al României, cu un solid sprijin politic. Nici unul din actualii Episcopi ai B.O.R. nu este străin de sprijinul şi influenţa politică a zonei de manifestare: vezi, prestaţia fostului vicar patriarhal Teodosie Snagoveanul – azi Tomitanul – poreclit în Dobrogea drept „Şpagoveanul“, sau evoluţia în timp chiar a ÎPS Bartolomeu, fost sprijinitor necondiţionat al acţiunilor ultranaţionalistului primar G. Funar.*

Prea Sfinţia Sa este pomenit copios şi în celebrele stenograme ale PSD, reorientându-se după primăvara anului 2004, cu simpatia spre Alianţa DA, festivităţile de bucurie la alegerea lui Emil Boc ca primar al Clujului, desfăşurându-se de pe treptele Catedralei. Toate aceste modificări forţate, contra regulamentelor şi care dovedesc evident faptul că şi clerul ortodox românesc este dominat de grupurile de interese cu clare conotaţii politice, bat frapant la ochi şi ne pun încă o dată negativ, în faţa străinătăţii circumspecte: este prima dată când nu s-a respectat statutul de funcţionare al B.O.R.“.

Să ne amintim că tot Anania este cel care a atacat violent Patriarhia, pe motiv că *„face politică“* prin atitudinea ei (destul de politicoasă şi ştearsă, de altfel) de împotrivire la declaraţiile de simpatie ale lui Traian Băsescu faţă de unele forme de deviaţionism comportamental, care frizează imoralitatea. Astfel, pe 2 noiembrie 2004, ÎPS Bartolomeu Anania acuza Patriarhia de partizanat politic pentru că a îndrăznit să se exprime dezaprobator la adresa unor opinii publice, favorabile legalizării prostituţiei şi a căsătoriilor homosexuale, exprimate în preludiul campaniei electorale de către candidatul Traian Băsescu. Bartolomeu Anania îşi exprima, citäm: *„frăţeasca mea consternare şi... respectuosul meu protest“* faţă de cea mai legitimă poziţie a bisericii, aceea de a se delimita public de aceste grave abdicări de la moralitatea tradiţională românească. Este de înţeles şi consternarea Patriarhiei, care, prin purtătorul ei de cuvânt, preotul Costel Stoica, a calificat obrăznicia lui Bartolomeu Anania,

cu cuvintele: *„Nu comentăm“*. Să mai adăugăm că Anania confundă cu nonşalantă seninătate politicianismul, cu morala? Probabil n-o face fără vreun interes, căci nu e el chiar atât de limitat. Mai degrabă are dreptate un comentator anonim, care afirmă: *„Sintagma suprarealistă* «Anania dizident» *ar fi trebuit să ne îndemne la mai multă prudenţă în evaluarea aşa-numitului* «protest». *El nu este decât o campanie electorală mascată, care va aduce multe voturi matelotului. Sunt înţeleşi între ei. [...] Nimeni (sau, doar foarte puţini votanţi) nu auzise despre declaraţia lui Băsescu despre legalizarea homosexualităţii şi a prostituţiei. Acum, cu ieşirea în scenă a lui Anania, toţi au auzit de ea, iar mulţi o vor lăuda ca un act de mare curaj“*.

O poziţie de partizanat grobian, cu manifestări umorale, are Dan Ciachir, care contestă însăşi luciditatea Sfântului Sinod în actul alegerii lui Laurenţiu Streza ca mitropolit al Ardealului: *„PS Laurenţiu Streza nu este acceptat de ardeleni. El a fost ales de părintele Daniel, de serviciile secrete şi de universitarii din Sibiu. Nu vreau să comentez alegerea Prea Sfinţiei Sale. Drept urmare, s-a constituit o Mitropolie cu două milioane de credincioşi, care au înaintat Sfântului Sinod propunerea ca ÎPS Bartolomeu să fie Mitropolit. Este ca o înălţare în grad [...].“* (citat preluat din *„Averea“,* nr. 155, din 7 noiembrie 2005).

Ciudată încrâncenarea acestui Ciachir, care vede saşiu un lucru recunoscut drept de către toată lumea: până şi Bartolomeu Anania n-a îndrăznit să conteste legalitatea absolută a alegerii lui Streza. De aceea a şi ales el această soluţie disperată, a spargerii mitropoliei, care conducea inevitabil spre un scandal. Pare de-a dreptul halucinant să creadă cineva că până şi Sfântul Sinod este condus din umbră de niscaiva servicii secrete. Sau, ştie Dan Ciachir mai multe decât ştie toată lumea la un loc?

Alegerea mitropolitului Ardealului devenise o necesitate firească după decesul mitropolitului Antonie Plămădeală. Îndată s-au cristalizat câteva opţiuni, reprezentând tot atâtea interese perfect plauzibile:

1. Episcopul Laurenţiu Streza, susţinut din umbră de Mitropolitul Daniel al Moldovei, pentru că împărtăşeau aceleaşi orientări reformatoare, pro-ecumeniste;

2. Episcopul Andrei Andreicuţ, susţinut din umbră de episcopul Bartolomeu Anania după principiul: *„Eu te ajut pe tine, tu mă ajuţi pe mine“*. Mai precis, după ce ar fi ajuns mitropolit, Andreicuţ urma să propună el, din această poziţie, ca pentru o mai bună gospodărire a Ardealului să se înfiinţeze o nouă mitropolie, desprinzându-se din vechea Mitropolie o felie bună, care i-ar fi revenit lui Anania;

3. Mitropolitul Serafim Joantă, nesusținut de nimeni, decât de speranța că *„acum e momentul“* potrivit de a ajunge și el mitropolit adevărat, peste o eparhie adevărată, nu peste o eparhie fantomă, *„care bântuie prin Europa“*. Pentru că nu l-a susținut nimeni din culise, a și fost eliminat fără probleme din cursa electorală încă din primul tur de scrutin, rămânând „să-și păstorească“ pe mai departe fantomatica lui eparhie central-europeană.

Nu din punct de vedere canonic este însă contestabilă decizia de a se înființa o nouă mitropolie, ci din punct de vedere moral; pentru că desfășurarea *„puciului arhieresc“* arată fără nici un dubiu că nu motive *„pastoral-misionare“,* invocate în mod sistematic în intervențiile justificative ulterioare, au stat la baza luării peste noapte a acestei decizii, ci rezultatul neașteptat și nedorit al votului prin care tocmai fusese ales ca nou mitropolit Laurențiu Streza. Nici măcar nu au așteptat să se instaleze, și puciștii i-au și șters de sub nas mitropolitului Laurențiu cele mai importante eparhii. Din acest motiv, *„dosarul justificativ“, „fabricat“ a posteriori* de către Bartolomeu Anania, insistă pe argumentele canonicității, care îi conferă acoperire, dar nu suflă o vorbă de caracterul imoral al manevrei în sine.

„DIKTATUL BISERICESC DE LA CLUJ“

În data de 15 noiembrie 2005, Carol Hârsan publică în AlterMedia.Info protestul intitulat *„Ne opunem Diktatului Bisericesc de la Cluj“,* în care preotul Remus Grama din Cleveland expune poziția ortodocșilor români din Statele Unite, față de aceste manevre, exprimându-și, totodată, următoarea nedumerire, pe care o reproducem textual: *„Dacă ÎPS Anania, care nu de mult ne numea pe noi* «dizidenți» *(sic!), a dorit să fie mitropolit, de ce nu a candidat după rânduiala Bisericii? (între 1965-76, Bartolomeu Anania a fost trimis special în SUA de B.O.R. și de statul comunist să contracareze acțiunile românilor de acolo* – notă Carol Hârsan*). Oare, acum cine este dizident? De asemenea, dacă era nevoie de numiri de noi episcopi în diferite zone, indiferent de titlurile pe care aceștia le poartă, aceasta s-ar fi putut face; însă, fără a diviza unitatea administrativ bisericească a celei mai amenințate provincii a Țării“*.

Îi răspundem noi lui Remus Grama, arătându-i ceea ce s-a păstrat ascuns până acum cu multă, foarte multă grijă: Bartolomeu Anania nu numai că a dorit să fie mitropolit, dar ambițiile lui țintesc chiar mai sus, spre fotoliul de patriarh. În același timp însă, spiritul său arivist a fost mascat cu o meticuloasă grijă: Anania *n-a dorit* să se știe că *doreşte* (și mai ales, cât de mult doreşte) să ajungă mitropolit, și apoi patriarh. Dimpotrivă, de câte ori a avut ocazia, el a susținut vehement că nu-l interesează aceste titluri: *„Vreau să spun, şi sper să fiu crezut, eu n-am candidat niciodată la un post de episcop sau de mitropolit. Nici măcar la Cluj. Am fost ales în lipsă. E adevărat că am fost abordat de mai multă vreme, de intelectuali în special, dar şi de preoți, şi am spus că n-aş vrea ca Mitropolia să fie cât trăiesc eu, ca nu cumva să mi se atribuie o demnitate pe care n-o am. Altminteri sunt convins că aici trebuie să fie Mitropolia, dar dacă se poate să nu fie cât trăiesc eu“*. (B. Anania, interviu apărut în *„Ziarul Clujeanului“* de marți, 8 noiembrie 2005).

În ziarul *„România Liberă“* din 10 decembrie 2005, aflăm că, la împlinirea vârstei de 80 de ani, atunci *„când un ierarh a toastat pentru ridicarea scaunului de la Cluj la rang de mitropolie, arhiepiscopul Bartolomeu a fost cât se poate de ferm:* «Nu doresc federalizarea Ardealului»*“*. Peste câțiva ani doar, această poziție este reluată și întărită într-o manieră și mai tranșantă. Mai exact, în anul 2004, când ÎPS Teodo-

sie făcea presiuni în Sinod pentru înfiinţarea Mitropoliei Tomisului, ÎPS Anania îl combătea cu virulenţă, folosind următoarea argumentaţie: *„Şi la Cluj s-a trecut printr-o situaţie similară, dorindu-se Mitropolie, dar am socotit că Ardealul nu poate fi împărţit: Ardealul cu două mitropolii în nord şi sud, ar constitui un atentat la unitatea Ardealului“* (extras din stenograma *„Lucrările Sfântului Sinod din 10-13 februarie 2004“,* publicată în revista B.O.R. nr. 1-4, pag. 374-379 şi reprodusă de *„România Liberă“* din 10 decembrie 2005).

Astăzi se dovedeşte că această aserţiune a fost o minciună sfruntată, căci orientarea ei este răsturnată cu 180 de grade. În noiembrie 2005, în urma eşecului de promovare a lui Andreicuţ în poziţia de mitropolit al Ardealului, Anania a fost nevoit să-şi joace ultima carte, care-l obliga însă să-şi dea arama pe faţă. Astfel, el reuşeşte să intimideze Sinodul printr-o manevră de forţă, impusă intempestiv, şi obţine spargerea Mitropoliei Ardealului în două mitropolii, în nord şi în sud, pentru ca apoi să declare cu candoare o altă minciună: *„Nici pe departe nu poate fi vorba de o scindare în Biserica noastră sau în provincia Ardealului [...].“* (citat preluat din *„Procesul-Verbal al Adunării Eparhiale extraordinare a Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului şi Clujului“,* din 12 noiembrie 2005).

Când a spus adevărul Bartolomeu Anania? Sau, mai bine zis, a spus el vreodată adevărul? Oare, nu este scindare împărţirea Mitropoliei Ardealului în *„două unităţi eclesiale distincte“* (sintagmă preluată şi de B.A. şi acceptată de Sinod)? Este, sau nu este *„atentat la unitatea Ardealului“* spargerea Ardealului în două mitropolii, una în nord, şi una în sud?

E drept că Anania se acoperă cu o altă formulă (care şi ea este la fel de mincinoasă): *„ambele aparţinând aceleiaşi Biserici şi împreună-lucrând în folosul credincioşilor lor“*, formulă care apare în acelaşi Proces-Verbal. Dacă mitropoliile sunt distincte, mai poate fi vorba de sintagma *„împreună-lucrând“*? Pură demagogie arhierească. Dar de aceea s-au şi despărţit: ca să lucreze separat, nu împreună!

„N-AM PREMEDITAT-O, DAR O PRECONIZAM DE MULT: ACUM A VENIT MOMENTUL.“

Propensiunea lui Anania pentru minciună nu putea să nu-i joace feste. *„Minciuna are picioare scurte“,* spune un proverb. În interviul apărut în *„Ziarul Clujeanului“* de marţi, 8 noiembrie 2005, la întrebarea *„Aţi influenţat în Sinod înfiinţarea noii Mitropolii la Cluj, pentru că se ştie că sunteţi o personalitate?“,* Bartolomeu Anania răspunde: *„Am impresia că plutea în aer, pentru că noi treaba aceasta n-am premeditat-o. În dimineaţa acelei zile* (vineri - n. red. ziarului) *am socotit că este momentul istoric să punem în practică ceea ce preconizam de mult. Acordul Sinodului plutea în aer, iar Patriarhul a supus propunerea la vot deschis, şi nu la vot secret. Au fost 37 de voturi pentru şi trei abţineri, nici unul împotrivă“.* Or, între a premedita şi a preconiza, în afară de o uşoară diferenţă de nuanţă, care ţine de moralitatea acţiunii în sine, este o apropiere care tinde spre identificare: este vorba de a plănui, a proiecta ceva pentru viitorul mai mult sau mai puţin apropiat. Iar exprimarea *„plutea în aer“,* nici ea nu este lipsită de tâlc. Cei mai naivi sunt invitaţi să creadă că *„cei şapte magnifici“* respirau, odată cu aerul, şi instrucţiuni tainice de la Duhul Sfânt: *„...acum, seara, la ora când în chilia mea scriu aceste rânduri, sunt sigur că Duhul Sfânt este Cel Care a suflat de sus, azi-dimineaţă, simultan, peste şapte ierarhi ardeleni care se priveau în ochi şi înţelegeau că au acelaşi gând, de multă vreme mocnit în spuză şi acum, năpraznic, devenit flacără. Şi mai ştiu că nu e important să faci istorie, ci s-o foloseşti exact când ea ţi se oferă“.* (citat din Jurnalul lui Bartolomeu Anania).

Iată cum se destăinuie el fără să vrea, dezvăluind că gândul sfâşierii Mitropoliei în două felii, din care el să-şi tragă *„partea leului“, „mocnea de mult în spuză“.* Nici vorbă de lipsă de premeditare! Dimpotrivă, se descifrează aici o pândă de felină, aşteptând momentul prielnic pentru a ataca: *„A intervenit boala mitropolitului Antonie Plămădeală şi am socotit că nu e delicat să abordăm acest subiect. Dar acum a venit momentul“.* (B. Anania, în interviul din *„Ziarul Clujeanului“*de marţi, 8 noiembrie 2005).

Până şi punerea la vot deschis, şi nu la vot secret, are tâlcul ei. Cei care ar fi putut să voteze după propria lor conştiinţă, la adăpostul anoni-

matului, au fost nevoiți să se alinieze la *„linia“* trasată de cei care au dirijat în forță *„cum trebuie să bată vântul“*. Este evident că nici măcar pe episcopii semnatari ai *„memoriului“* nu se puteau baza complotiştii, îndată ce au recurs la votul deschis.

Câteva nedumeriri s-ar cuveni lămurite:

1. De ce abia seara, când îşi redacta „Jurnalul“, Bartolomeu Anania a avut „iluminarea“ că, de fapt, Duhul Sfânt era Acela Care dirijase pe cei şapte pucişti care în cursul dimineții se priveau conspirativ, în ochi?

2. De ce Duhul Sfânt „a suflat de sus“ în acest Sinod, alegându-i preferențial tocmai pe cei şapte ierarhi, ca „purtători de cuvânt“, ei urmând să se lupte, apoi, să-i convingă pe ceilalți de oportunitatea acelei propuneri „venite de sus“? Ce Sinod este acesta, care nu lucrează într-un singur Duh?

3. Este conştient Bartolomeu Anania că uşurința cu care amestecă el persoana Duhului Sfânt, în conspirația lui murdară, este de-a dreptul condamnabilă? Oare, chiar nu se teme de Dumnezeu? Căci *„cine va huli împotriva Duhului Sfânt, nu are iertare în veac, ci este vinovat de osânda veşnică.“* (Ev. Marcu, 3/29).

O viziune curajoasă asupra acestor evenimente găsim la Octavian Dumitrescu, care, în *„România Liberă“* din 7 ianuarie 2006, declară: *„ÎPS Anania este un înalt prelat ortodox mult prea sensibil la măreția lumească, la onoruri şi funcții, iar în jurnalul său, publicat recent în* «Aldine» *citim consternați că* «Duhul Sfânt i-a suflat de sus» *această iresponsabilă învrăjbire din ortodoxia românească“*.

Totodată, O. Dumitrescu îl invită pe Anania să insereze în jurnalul său şi evenimentele mai puțin comode pentru el, din perioada anilor ’60, când era trimis în misiune ca arhimandrit la Detroit, în SUA. În aceste vremuri, când pentru orice român onest, *„fără bube-n cap“,* era o adevărată aventură să ceară şi mai ales să obțină o viză de ieşire din țară, chiar şi în țările *„socialiste“,* Bartolomeu Anania a fost *„răsplătit“* pentru *„anticomunismul“* lui, fiind *„expediat“* tocmai în America, unde a deținut ani buni funcții supradimensionate pentru un proaspăt eliberat din puşcăriile comuniste: secretar eparhial, consilier cultural şi secretar general al Congresului Bisericesc, director al serviciului *„Publicații“* la Arhiepiscopia Misionară Ortodoxă din America. Reproducem aici doar una dintre cele cinci întrebări incomode ale lui Dumitrescu, care ar trebui să-i dea insomnii incurabile unui creştin patriot şi responsabil, şi pe deasupra *„anticomunist militant“*, aşa cum se auto-consideră B.A.: *„Ce motive avea ambasadorul Bogdan să-l caracterizeze în scris pe B.A. ca* «energic, capabil, devotat prefacerilor revoluționare din țară», *figurând în planul de măsuri al ambasadei ca răspunzător de* «acțiunile de contracarare a propagandei anticomuniste în rândul bisericilor din diaspora»*?“*.

Dacă O. Dumitrescu ar răsfoi arhiva ziarului *„Evenimentul Zilei“,* ar putea afla unul dintre motive. În acest ziar, în data de 4 noiembrie 1997, se demască faptul că *„mii de preoți au fost în slujba Securității“*. Tot aici apar şi fotografiile a şase ierarhi, sub titlul *„Membri ai Sfântului Sinod, bănuiți de colaborare“*: Epifanie Norocel al Buzăului, Antonie Plămădeală, Lucian Florea, Nestor Vornicescu, Nifon Mihăiță (pe atunci episcop al Sloboziei şi Călăraşilor) şi... Bartolomeu Anania!!! Fotografia acestuia din urmă este însoțită de următorul text lămuritor: *„ÎPS Bartolomeu Anania, arhiepiscopul Vadului, Feleacului şi Clujului, a avut şi el o ascensiune interesantă. După studii remarcabile de teologie la Sibiu (1948), dar şi de medicină şi Conservator la Cluj, Bartolomeu (Valeriu) Anania începe să devină un nume din ce în ce mai cunoscut în Biserică. Între 1958 şi 1964 este întemnițat drept* «dușman al poporului». *Nistor Chioreanu, unul dintre colegii săi de detenție, susține în cartea sa memorialistică,* «Morminte vii», *că* «monahul Anania devenise un turnător». *În 1965, la un an de la eliberare, a fost trimis în Statele Unite, unde s-a ocupat până în 1976 de publicația* «Credința», *din Detroit, a Arhiepiscopiei Misionare Române. Fostul general Ioan Mihai Pacepa susține în memoriile sale* «Orizonturi Roşii», *că Bartolomeu Anania a fost omul Securității, implantat în America. În contrareplică, arhiepiscopul a anunțat că îl va da în judecată dacă vine în România.“*

COMPLOTUL EPISCOPILOR AVIZI DE PUTERE

Apare, evident, caracterul conspirativ al episcopilor Anania şi Andreicuţ, bazat pe principiul enunţat, ca pură supoziţie, ceva mai înainte: *„Împreună, vom învinge! Tu mă sprijini pe mine, iar eu te voi sprijini pe tine“*. Că este însă chiar aşa, aflăm din ziarul *„Adevărul“* din 26 noiembrie 2005: *„Ziarul* «Adevărul» *şi-a informat cititorii cu privire la* «mişcările de trupe» *care se petrec în interiorul B.O.R.. Imediat a doua zi, după alegerea mitropolitului Ardealului, acesta a suferit o grea lovitură: grupul care a pierdut a propus şi a smuls Sf. Sinod un vot pentru ruperea în două a istoricei mitropolii înfiinţate de Andrei Şaguna. Aceasta ar însemna ca mitropolitul Streza să rămână doar cu o treime a Ardealului, celelalte două treimi urmând să-i revină Mitropoliei cu sediul la Cluj, unde ar urma să fie înscăunat mitropolit, automat, fără alegeri, ÎPS Bartolomeu Anania, susţinătorul lui PS Andreicuţ. Decizia a luat prin surprindere pe toată lumea, în pofida faptului că ÎPS Anania ne-a declarat că era o temă mai veche, de vreo zece ani, ce ar fi rămas nerezolvată din gentileţe faţă de fostul mitropolit, Antonie Plămădeală. Ceea ce este cel mai straniu, în declaraţia pe care a dat-o ziarului* «Adevărul», *ÎPS Bartolomeu Anania ne-a spus că dacă ar fi fost ales PS Andreicuţ, Mitropolia Ardealului nu s-ar fi scindat, dar sediul administrativ ar fi fost mutat la Cluj. Aceasta este în totală contradicţie cu declaraţiile anterioare – legate de motivarea despărţirii pentru o mai bună administrare – fapt care arată că, în realitate, lupta pentru putere din cadrul B.O.R. are un substrat mult mai adânc.“* (sublin. ns.).

Aşadar: *„...dacă ar fi fost ales PS Andreicuţ, Mitropolia Ardealului nu s-ar fi scindat, dar sediul administrativ ar fi fost mutat la Cluj.“*. Îndată apar (cel puţin) trei întrebări pertinente:

1. De unde este Anania atât de sigur că *„sediul administrativ ar fi fost mutat la Cluj“,* când o asemenea opţiune ar fi trebuit să fie mai întâi însuşită, şi apoi votată de către Sinod? Este el atât de convins de forţa sa de persuasiune în Sinod, sau păstrează şi alţi aşi în mânecă?

2. De ce PS Streza (cel votat de Sinod) nu corespunde tocmai acolo unde Anania pretinde că ar corespunde PS Andreicuţ (cel respins de Sinod)? Chiar nu ştie Sinodul ce face? Ce credibilitate mai are un asemenea organism, a cărui competenţă este, fie şi indirect, contestată din interior?

3. Ce legătură s-ar putea stabili între persoana viitorului mitropolit, şi sediul mitropoliei? Având în vedere că, în virtutea legislaţiei bisericeşti în vigoare, mutarea sediului l-ar fi făcut, necondiţionat, mitropolit pe Anania, rezultă că aceasta este chiar legătura căutată, chiar scopul conspiraţiei din *„noaptea arhiereilor“* (3/4 noiembrie 2005): Anania, mitropolit *„fără voia lui“*. Cei care s-au mirat de ce n-a candidat Anania în rând cu ceilalţi, află acum şi răspunsul: Anania n-a vrut să rişte, ci a mers la sigur: mitropolit, dar fără alegeri. El şi-a ascuns întotdeauna cu dibăcie arivismul, iar dorinţa lui de putere a mascat-o cu mare grijă. Ce s-ar fi întâmplat însă cu Andreicuţ după aceea? În virtutea înţelegerii prin care *„o mână o spală pe alta“,* ar fi urmat o a doua etapă, scenariul despărţirii mitropoliei în două (fără şocuri de data aceasta, având în vedere poziţia dominantă a noului mitropolit), o felie revenind lui Andreicuţ.

Acest scenariu nu este rodul unei fantezii. Concret, *„România Liberă“* din 12 noiembrie 2005, anunţă că *„«Încă nici nu s-a constituit bine noua mitropolie a Clujului (Adunarea Naţională Bisericească urmează să valideze abia în februarie, anul viitor, decizia luată în Sfântul Sinod de ÎPS Bartolomeu împreună cu cei şase ierarhi ardeleni, care îl susţin) şi un grup de iniţiativă din Alba Iulia lucrează de zor la proiectul înfiinţării unei mitropolii la Alba Iulia, care ar urma să scindeze, la rândul ei, Mitropolia Clujului». În prezent, reprezentanţii Fundaţiei* «Alba Iulia 1918 – Pentru unitatea şi integritatea României», *împreună cu consiliul de conducere şi colegiul redacţional al publicaţiei* «Dacoromania», *din Alba Iulia, strâng argumente de ordin istoric, bisericesc, cultural etc. cu care vor încerca să convingă Sfântul Sinod de necesitatea ridicării Arhiepiscopiei de Alba Iulia, păstorită de ÎPS Andrei Andreicuţ, la rangul de nouă mitropolie. Cum vechea Mitropolie a Ardealului, cu centrul la Sibiu, păstorită începând de duminică de PS dr. Laurenţiu Streza, nu are decât o episcopie sufragană (pe cea a Harghitei şi Covasnei), e simplu de înţeles că noua mitropolie de Alba ar urma să ia câteva episcopii de la proaspăt înfiinţata Mitropolie de Cluj.*

Ideea înfiinţării noii Mitropolii la Alba Iulia este susţinută nu doar de intelectualii din municipiu, ci şi de Primăria oraşului. Principalele argumente ale grupului de iniţiativă sunt de ordin istoric: prima mitropolie ortodoxă a fost înfiinţată la Alba Iulia în sec. XIII-XIV, iar în anul 1597, noul sediu mitropolitan a fost ridicat de voievodul Mihai Viteazul, pe când capitala Transilvaniei era la Alba Iulia. Deocamdată ÎPS Andrei Andreicuţ, arhiepiscopul de Alba care a pierdut scaunul mitropolitan de la Sibiu, obţinut de PS dr. Laurenţiu Streza, se ţine deoparte de iniţiativa intelectua-

lilor din municipiu, în contextul tulburărilor din B.O.R. provocate de scindarea Mitropoliei Ardealului, deşi a avut mai de mult ideea acestei mitropolii. «Vom vedea mai târziu cum vom face»*, spune acum ÎPS Andreicuț, visând la ziua când va urca pe tronul unei noi mitropolii".*

Reținem din acest text cuvintele-cheie: *„...a avut mai de mult ideea acestei mitropolii",* care îi demască intențiile premeditate, conspirative, dar şi afirmația *„Vom vedea mai târziu cum vom face..."*, cu care se consolează acum. Andreicuț nici nu se mai gândeşte că n-ar fi exclusă nici varianta unei trădări ulterioare, din partea principalului aliat, în urma căreia el să nu se mai aleagă cu nimic; dar acestea sunt riscurile meseriei de complotist: *„Cine nu riscă, nu câştigă"*.

În ceea ce-i priveşte pe ceilalți cinci *„episcopi ardeleni",* care au fost atraşi în această conjurație eparhioclastă, este mai mult ca evident că ei sunt o masă de manevră. Doi sunt vicari ai lui Anania; deci, ca nişte soldați ascultători ce sunt, *„n-au voie să mişte în front"*. Altul este vicar al Episcopiei Oradiei, iar despre el s-a spus că ar fi avut *„împuternicire scrisă"* din partea episcopului Oradiei. Întrebarea care se pune imediat este de ce – dacă problema era atât de importantă – nu s-a implicat personal şi acest episcop, pentru a sprijini grupul celor şapte? Este el, oare, de altă părere? Al patrulea este episcopul Maramureşului, un partizan notoriu al lui Andreicuț, iar al cincilea este vicarul lui, care, evident, nu putea fi de altă părere decât *„stăpânul"* pe care-l slujeşte.

IRINEU ÎN GROAPA CU LEI

Această dureroasă pagină din istoria de ultimă oră a B.O.R., are meritul de a scoate la lumină dedesubturile care au incendiat cu treisprezece ani în urmă atmosfera în Sinodul din ianuarie 1993. Acelaşi regizor distribuia din umbră rolurile şi îşi pregătea piesa (ascensiunea pe tronul de la Cluj), prin intermediul unor episcopi cumpărați, care au trecut, fără scrupule, la atac prin delațiune, calomnie, minciună, mărturie mincinoasă, delicte care, coroborate cu obiectivul vizat indirect (obținerea demnității de episcop), întrunesc elementele caracteristice simoniei. Cu puțin timp înainte de Sinod, la 13 ianuarie 1993, P.S. Irineu dezvăluia că *„Fenomenul de la Pucioasa nu este o erezie"*; aşadar, este inatacabil. Atacabilă însă era chiar persoana sa, iar episcopul Irineu ştia, căci fusese avertizat de aceasta: *„Interesul lor a fost ca eu să mă lepăd de Pucioasa, să spun:* «am fost înşelat»*, şi nu să vadă cu adevărat ce este la Pucioasa. [...] S-a dorit din răsputeri să mă leapăd de Pucioasa. [...] Dacă aş renunța acum, n-ar fi pentru că aşa aş simți, ci aş face-o din laşitate, ca să astup gurile rele, să scap de acuzații şi să mă mențin în tronul de la Cluj. N-o fac, ca să nu fiu un Iudă şi un trădător".* Acesta este punctul de vedere autentic, inatacabil şi veşnic, al arhiereului Irineu. Indiferent ce a urmat, orice deviere de la acest punct de vedere este o imixtiune frauduloasă a vrăjmaşilor lui, care nu-i aparține, şi de care nu poate fi făcut responsabil sau vinovat.

Analizând pe îndelete aserțiunile pronunțate mai sus, observăm următoarele:

1. Interesul lor (al calomniatorilor) era ca Irineu să se lepede de Pucioasa, nu să vadă ce este la Pucioasa cu adevărat. Aşadar, ei nu ştiau ce este la Pucioasa şi nici nu-i interesa şi nici nu voiau să ştie. Pe ei îi interesa lepădarea. De ce? În acest punct, episcopul Irineu a făcut un raționament greşit. El a crezut că dacă scapă de acuzații prin lepădare, va astupa gurile rele şi se va menține pe tronul de la Cluj. Dimpotrivă, gurile rele tocmai asta aşteptau. Lepădarea lui arăta că a greşit grav, că s-a înşelat, şi deci acuzațiile de erezie au fost întemeiate, şi, în consecință, trebuie să plătească. Cum? Renunțând la orice pretenție față de tronul de la Cluj. Iată de ce era atât de prețioasă, atât de căutată, atât de cerută (până şi în genunchi l-au rugat!), lepădarea. Lepădarea lui era cheia izbânzii lor. Îndată ce s-a lepădat Irineu, drumul către tronul de la Cluj era deschis

pentru personajul misterios, care aştepta în umbră, conform strategiei schiţate cu câţiva ani în urmă de aşa-zisul *Grup de reflecţie pentru înnoirea Bisericii:* „Acum e de noi! La vremuri noi, oameni noi!“.

2. Dacă presiunile ar fi fost mai suportabile şi ar fi reuşit să nu se lepede, arhiereul Irineu i-ar fi pus într-o poziţie extrem de incomodă. Întâi, sinodalii ar fi trebuit să se replieze şi să cerceteze *„fenomenul“* cu seriozitate, din toate punctele de vedere. Aceasta le-ar fi cerut ceva timp, pierzându-se oportunitatea de a mai deturna scaunul de la Cluj, care ar fi revenit mai mult ca sigur, prin alegeri normale, arhiereului Irineu, cel care-l suplinise ca vicar până atunci. În al doilea rând, aceştia ar fi trebuit să adopte faţă de opinia publică o atitudine favorabilă spre o ortodoxie tradiţionalistă şi conservatoare, a cărei aspiraţie către sfinţenie apărea în ochii lor ca o adevărată răzvrătire, deloc convenabilă acestor ierarhi, pe care şi unele canoane îi încurcă, până la a ajunge să le declare *„depăşite“*. În al treilea rând, chiar faţă de arhiereul Irineu, ei ar fi trebuit să-şi exprime scuze, şi încă publice, pentru toată înscenarea de până atunci, ceea ce ar fi fost prea de tot. La infatuarea lor, detractorii lui Irineu priveau această variantă ca inacceptabilă. Mai mult, biserica oficială s-a obişnuit să cocoloşească totdeauna scandalurile, *„să nu mai afle şi lumea“* (secretul lui Polichinelle). Iată de ce ei au continuat să-l atace în forţă, folosind cele mai josnice metode pentru îngenuncherea pravoslavnicului episcop.

3. Având parcă o premoniţie, arhiereul Irineu se dezice aici de orice lepădare posibilă, care ar fi, eventual, înregistrată de clipele viitorului, fie ea din slăbiciune, fie din teamă, fie din laşitate, arătând că simţirea lui este şi va fi aceeaşi: el crede că *„acolo este Domnul“*. În consecinţă, orice manifestare ulterioară, care ar lua chipul lepădării, nu-i aparţine; ea este o înscenare a celor care îi doresc să ajungă *„Iudă şi trădător“*. El a subestimat însă violenţa demonicească pe care urma să o înfrunte, şi de aceea era la început optimist. Cu atât mai mult s-a prăbuşit psihic atunci când a realizat că a cedat presiunilor sinodalilor, care îi voiau doar atât: capul, pe o tipsie de argint aurit, asemenea lui Ioan Botezătorul.

4. Lupta deschisă împotriva arhiereului Irineu nu putea să aibă alt deznodământ, pentru că el trebuia să ajungă la suferinţă, să semene cu Domnul Iisus Hristos, aşa cum toţi sfinţii primelor veacuri au suferit. El trebuia să se lase în mâna delatorilor, spre dispreţ, ameninţări şi spaime, pentru a le asigura libertatea, creştinilor de la Noul Ierusalim, pentru că îi iubea; căci aşa dezvăluie Domnul că s-a întâmplat: *„...el trebuie să semene cu Mine, nu cu ei, nu cu oamenii slavei deşarte, care primesc slavă de la oameni. Când el a suferit dispreţ şi spaimă de la slujitorii minciunii din biserică, el a făcut ce am făcut Eu pentru ucenicii Mei, căci preoţii şi arhiereii Mă căutau pe Mine şi pe ei, iar Eu M-am dat celor ce Mă căutau pentru jertfire, şi le-am spus:* «Eu sunt, iar pe aceştia lăsaţi-i să se ducă». *El a făcut ce am făcut Eu, şi s-a lăsat în mâna lor spre dispreţ, iar lucrarea Mea a mers înainte, şi merge, şi nu este nimic şi nimeni pe pământ ca să-i poată opri cursul, fiindcă Eu lucrez, şi nu omul.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 noiembrie/13 decembrie 2003).

5. Toate legile normale, din toată lumea şi din toate timpurile, consideră fără temei mărturisirile smulse cu forţa. Chiar dacă lepădarea efectivă este în sine o *„cădere“,* cel căzut beneficiază de largi circumstanţe atenuante. Este şi cazul arhiereului Irineu. Însuşi Domnul nu i-a luat în seamă lepădarea, deşi a suferit, ca un Dumnezeu, pentru slăbiciunea arhiereului Său: *„Fiule uns de Mine în vremea aceasta, uns de cuvântul lui Dumnezeu! Eu nu-ţi scriu ţie clătinare. Degeaba se bucură de tine vrăjmaşii Mei şi ai tăi. Eu nu-ţi scriu ţie clătinare, căci omul bisericii lumii ţi-a luat ţie izvorul Meu şi ţi-a luat paşii. Dacă-Mi spui acum că nu mai crezi în lucrarea cuvântului Meu, Eu nu-ţi scriu ţie lepădare, şi le-o scriu celor ce le place să te audă pe tine zicând că te lepezi de lucrarea cuvântului Meu. Nu are seamăn inima ta cu inima lor. Tu nu ai loc între oameni aşa cum eşti tu. Oamenii nu ştiu ce este Dumnezeu, dar tu ştii de la Mine ce este Dumnezeu şi ce este viaţă, viaţă fără de moarte.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 19 februarie/4 martie 1995);

„Irineu, nume mare şi plăcut lui Dumnezeu! Numele şi viaţa ta sunt scrise în cartea Mea. Nu te teme de praful nelegiuirii; nu te teme de necredincioşi“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 iulie 1993).

Calvarul arhiereului Irineu nu s-a oprit aici. El a mai fost pus să se lepede o dată, şi încă o dată, căci până şi asupritorii lui înţelegeau în sinea lor că lepădările n-au nici o valoare. *„Stăpânul“* de la Cluj, odată ce şi-a văzut sacii în căruţă, a întors foaia. Şi-a ales un alt vicar, întru totul obedient, iar pe Irineu l-a marginalizat, dar dragostea enoriaşilor lui nu a putut să i-o confişte. Irineu a rămas acelaşi ierarh, iubit şi căutat de popor, iar Domnul i-a fericit pe cei care îl preţuiesc, şi a binecuvântat şi a sfinţit bisericile prin care au trecut paşii lui: *„Ferice celui ce te iubeşte şi te va iubi, că mare va fi ziua iubirii Mele peste cei credincioşi venirii Mele de acum.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 noiembrie/13 decembrie 2003);

„Ferice de bisericile cele ridicate după căderea stâlpului bisericii, ferice acelor biserici în care a intrat şi a slujit acest fiu uns, că acelea au primit sfinţirea cea din cer.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

N-au rămas fără răspuns nici tentativele neloiale de discreditare, pe care le fac sistematic *„colegii“* arhiereului Irineu din eparhia Clujului. Ei se luptă din răsputeri ca să-l acopere cu un con de umbră, aşa încât, treptat, toţi cei care acum îl apreciază, să-l dea uitării; dar Domnul îl mângâie pentru întristările pe care i le aduc ei în suflet: *„Îi dau arhiereului cel uns de Mine de aici, îi dau buchete de îngeri, ca să-l poarte pe el spre ziua Mea de biruinţă. Îi dau în taină mâna Mea, care-i şterge lacrima durerii şi lacrima căinţei. Îi dau putere să poată, şi îl mângâi cu sfinţii şi cu îngerii.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 noiembrie/12 decembrie 2001);

„Pe cel ales de Mine din biserica lumii, pe cel iubit de sfinţi şi de îngeri, Eu, Domnul, îl mângâi în mare taină şi îl îndemn să nu-l doară de la cei ce sunt slujitori ai bisericii lumii, şi care îl duşmănesc pe el pentru numele Meu. [...] Pe cel ales de Mine să fie mare peste toţi cei ce se făIesc cu numele Meu, Eu, Domnul, nu-l las sub greu, şi în taină îi mângâi fiinţa, iar numele lui străbate cerul şi pământul şi marea, şi nimeni nu poate şterge numele Meu cel nou de pe creştetul lui, căci el este umilit, iar duhul umilinţei îl înalţă pe om şi îl înţelepţeşte de la Duhul Sfânt şi îl îndumnezeieşte pe om, făcându-l izvor de har şi de lumină peste cei ce iubesc viaţa cea din Dumnezeu.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 noiembrie/13 decembrie 2003).

Domnul l-a numit pe arhiereul Irineu *începătură nouă;* El îi face cunoscută calitatea de *„verigă de legătură“* a lanţului din uns în uns şi îl mărturiseşte ca împlinitor al rânduielii celei noi, a preoţiei după rânduiala lui Melchisedec, prin care va face înnoirea bisericii: *„Lucrarea aceasta este prea mare, iubiţii Mei, este prea cerească, şi de aceea n-o puteţi trăi până ce nu vă lăsaţi născuţi de sus, după rânduiala lui Melchisedec. Şi voiesc să tâlcuiesc în faptă această lucrătură, şi de aceea am luat un om şi l-am atins de sus, şi l-am adus în casa aceasta a Mea şi l-am uns preot şi arhiereu, şi lupt din greu să-Mi desăvârşesc prin el înnoirea bisericii şi tragerea ei în matcă. L-am uns pentru că nu avea cine să-l mai ungă, de vreme ce atâta timp a fost rupt firul unşilor. Eu l-am uns, nu l-au uns cei ce se zic pe sine că sunt cei ce ung. Eu l-am uns, iar aceia, vrând-nevrând, l-au primit ca pe un uns al Meu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 1992).

Arhiereul Irineu va avea de la Dumnezeu o răsplată pe măsura suferinţei lui, şi o ridicare plină de strălucire, pe măsura credinţei şi a dragostei lui: *„Iar pentru arhiereul Meu cel umilit de toţi cei ce se zbat pentru cununi pe pământ, Eu, Domnul, îi voi da lui plata răbdării sfinţilor şi îi voi şterge suspinul, pentru că a suferit şi suferă pentru numele Meu,*

iubindu-Mă şi aşteptându-Mă să vin să-l izbăvesc cu braţul Meu cel izbăvitor; şi mare va fi izbăvirea lui, căci Eu întru el binevoiesc, aşa după cum am binevoit de Mi-am lucrat prin el lucrarea Mea de nou Ierusalim, cea pentru facerea din nou a lumii, a cerului nou şi a pământului nou. Şi toată gura va amuţi atunci, fiindcă Eu voi fi Cel Atotputernic pentru cei ce sunt ai Mei, răbdând cu Mine şi pentru Mine. Amin.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 1999).

Aşa cum Daniel a fost scos din groapa cu lei, în care fusese păzit de îngerul Domnului *(v. Daniel, 6/23,24),* iar în locul lui au fost aruncaţi toţi defăimătorii lui şi pârâşii cei mincinoşi, care îndată au fost sfărâmaţi de colţii leilor, tot aşa va fi şi cu ridicarea arhiereului Irineu. Ea este sigură ca venirea zorilor, căci Domnul aşa prooroceşte: *„Acum nouă ani, am venit cu Ioan şi am îmbrăţişat aici, la iesle, pe cel care M-a mărturisit în zilele acestea peste lume cu lucrarea venirii Mele, pe Irineu, arhiereul Meu, cu care Mi-am înfipt ţăruşul împărăţiei venirii Mele în mijlocul neamului român, de unde cuvântam vestea împărăţiei cerurilor, vestea cea nouă a venirii Mele. [...] Mi-e dor de cuvântul lui cel plin de har şi de adevăr, dar el e strâmtorat ca în groapa cu lei, şi e păzit din toate părţile ca să nu se audă glasul lui peste pământ, ca să nu se ridice omul spre venirea Mea. Dar Eu Mă scol şi pedepsesc împotrivirea şi pe toţi cei care-l ţin pe el legat.*

...Îl mângâi şi pe el, pe arhiereul venirii Mele după două mii de ani, dar cu greu ajung cu mângâierea Mea la el, că e păzit din toate părţile ca să nu scape din închisoare. Dar el e blând şi smerit şi drept, şi aduce Mie rugăciune cu dor şi cu iubire. Rugăciunea lui Îmi sfâşie Duhul, şi Mă dor lanţurile lui. Mi-a adus slujbă de Bobotează cu voi, acum nouă ani, şi apoi a fost luat de lângă voi. Cel ce a lucrat împotrivire pentru paşii lui spre izvor, a fost tăiat şi aruncat de la locul lui, de pe scaunul lui de arhiereu peste locurile venirii Mele în mijlocul neamului român. Îi voi tăia pe toţi cei care îi fac lui şi acum durere, că durerea lui despică cerul, şi Eu biruiesc, pentru durerea lui, pe toţi vrăjmaşii lui şi ai Mei.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 ianuarie 2001).

„OAMENI ŞI RELIGII“

„S-au sculat oameni cu duh de fiară, Fiule scump, şi au stricat dogma dumnezeirii, şi au spus că Duhul Sfânt al Treimii Dumnezeieşti lucrează pe furiş de Tine, deosebit de Tine! Iată, aceasta este erezia de dinaintea venirii Tale, erezie cu care au venit în ţara cuvântului Tău oameni cu duh de fiară. Dar Tu Te-ai despărţit de biserica cea omenească de pe pământ, că Tu ai strigat mereu la ea să nu facă erezie prin omul care a venit şi a spus: lepădare de credinţa cea din părinţi, şi a spus: «ecumenism» *acestei lepădări a bisericii creştine. [...] S-a făcut eretică biserica.“*

(citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,*
vorbirea Maicii Domnului, 21 noiembrie/4 decembrie 1998)

Deşi Crezul creştin vorbeşte răspicat despre o singură Biserică a lui Dumnezeu: una apostolească şi sobornicească, deşi canoanele rămase de la Sfinţii Părinţi au anatemizat de nenumărate ori abaterile de la dreapta credinţă şi amestecarea creştinilor cu cei necredincioşi (mai ales la rugăciune!), deşi poporul român însuşi, s-a dovedit a fi neabătut în credinţa strămoşească, practicând în acelaşi timp o toleranţă pasivă faţă de alte religii, iată că tocmai instituţia Bisericii Ortodoxe Române se trezeşte a fi gazdă primitoare pentru atei, eretici şi „credincioşi“ de alte confesiuni, şi îi pune pe toţi la aceeaşi masă, şi îi ospătează, şi îi măguleşte, şi la urmă se mai şi laudă a fi *„primitoare de oaspeţi“* pentru, citãm: *„Ultima mare întâlnire inter-religioasă a acestui secol“*. Este vorba de a XII-a întâlnire internaţională *„Oameni şi religii“,* organizată la Bucureşti, între 30 august şi 1 septembrie 1998, de către Comunitatea Sant'Egidio, un fel de Asociaţie publică de Laici ai bisericii (cum singură se auto-defineşte).

Neîndoielnic este că, odată acceptată sintagma *„sub patronajul Preşedinţiei României şi al Patriarhiei Române“,* tot ce se va fi petrecut acolo, în acele zile, cade în responsabilitatea morală a acestor două instituţii. De aceea, formule şi expresii de acoperire – care s-au folosit atunci, precum *„primatul evanghelizării celor care s-au îndepărtat de experienţa şi practica religioasă“; „ajutorarea celor săraci“* (trebuia, oare, o întâlnire de o asemenea anvergură, pentru a-şi aminti dumnealor,

participanţii, de această elementară obligaţie omenească?); *„prietenia şi sprijinirea creştinilor din Răsărit“; „colaborarea... pentru bună înţelegere şi pace“* etc. – nu pot masca intenţiile ecumenice subterane, cu bătaie lungă, până ce toţi *„vor fi o apă şi-un pământ“*.

Păcatul e mai vechi... (clericii români începuseră să se dedulcească la *„deplasări“* în străinătate, încă de la întâlnirile anterioare, din 1986 – Assisi; 1990 – Bari; 1991 – Malta; 1993 – Milano, şi apoi din 1996 şi 1997 la Roma şi Padova, unde Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată chiar de ierarhi – P.S. Irineu Slătineanul, respectiv P.S. Laurenţiu al Caransebeşului). Ce-i atrage pe ei acolo, oare? La aceste întâlniri cosmopolite, se pot degusta deliciile unui ghiveci teologic, în care buruienile duhovniceşti sunt aduse cu dărnicie şi amestecate de-a valma, de ortodocşi, catolici, necalcedonieni, anglicani, reformaţi, luterani, baptişti, metodişti, iudaişti, islamişti, budişti, jainişti, şintoişti, sikhişti, iar apoi fierte cu mirodenii amare, în acelaşi cazan al Satanei şi, în cele din urmă, servite fierbinţi la aceeaşi masă, zisă *„agapă frăţească“,* acolo unde din când în când în câte o pauză se mai trage cu urechea şi la ceea ce *„Duhul zice Bisericilor“ (v. Apocalipsa, 2/11)*.

Asemenea în anvergură cu Sinoadele Ecumenice de altădată (dar fără a fi animată de acelaşi Duh), întâlnirea de la Bucureşti a atras sute de înalte personalităţi: 193 şefi de biserici şi culte religioase, şi 350 de reprezentaţi ai marilor religii, din peste 40 de ţări.

Bucureştiul a devenit dintr-o dată un fel de Ombilic al Lumii, gazdă pentru emisarii lui mamona (căci Dumnezeu, fiind Unic, nu putea avea, decât un singur reprezentant; pe ceilalţi n-avea cum să-i cunoască). Ne face plăcere să credem şi să sperăm că reprezentantul lui Dumnezeu nu putea fi decât întâi-stătătorul Bisericii Ortodoxe Române. Dacă este aşa, înseamnă că pentru el trebuie să fi fost atunci zile grele, de apăsătoare şi sufocantă minoritate, într-un ocean de politeism. Pentru a surprinde însă exact starea lui de spirit, trecând astfel de la supoziţie, la nuda realitate, să spicuim din cuvântările Prea Fericirii Sale, Patriarhul Teoctist, din acele zile: *„...reuniunea mondială* «Oameni şi Religii» *ne-a prilejuit prezenţa aici, dorită de mult timp, ca împreună să înălţăm glas de pace, să ne îmbrăţişăm unii pe alţii şi să ne deschidem inimile pentru primirea a ceea ce* «Duhul zice Bisericilor»*“* (v. Apocalipsa, 2/11).

Dar ce zice Duhul, Bisericilor? Ce zice El? Iată ce zice: *„Cel ce biruieşte, nu va fi vătămat de moartea cea de-a doua“* (Apocalipsa, 2/11). Aşadar, Duhul, printre mustrările aspre, aduse pentru apostazie, celor şapte biserici (exceptând pe cea din Filadelfia, care simbolizează Biserica

cea una sobornicească şi apostolească), îl fericeşte doar pe *„cel ce biruieşte“*.

Ne întrebăm cum îi poate birui *„îngerul Bisericii“* (episcopul) pe duşmanii dreptei credinţe şi pe toţi necredincioşii (care sunt şi duşmanii lui Dumnezeu), cu care se aşează la aceeaşi masă, şi bea, şi mănâncă împreună cu ei, şi chefuieşte, şi pune la cale planuri *(„împreună să înălţăm glas de pace, să ne îmbrăţişăm unii pe alţii [...]“)*, zicând că Stăpânul său întârzie *(v. Ev. Matei, 24/48)*? Ce va face Stăpânul cu el, când va veni?

Dar cine este cel ce biruieşte? Tot Sfânta Scriptură ne lămureşte: *„Pe cel ce biruieşte, îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu şi afară nu va mai ieşi, şi voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu şi numele Noului Ierusalim, care se pogoară din cer, de la Dumnezeul Meu – şi numele Meu cel nou“* (Apocalipsa, 3/12)*; „...şi numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu.“* (Apocalipsa, 19/13).

Or, se ştie cât de şovăitoare şi schimbătoare a fost în decursul timpului poziţia Prea Fericitului Patriarh Teoctist faţă de Noul Ierusalim şi de *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa. Aici Prea Fericirea Sa n-a mai biruit, în lupta cu ispita necredinţei, ci s-a lăsat biruit de prejudecăţi şi informări false, care i-au fost servite cu dibăcie, ca fiind cele mai autentice şi relevante fapte.

Să continuăm însă să admirăm *„perlele“* P. F. Teoctist: *„...prin găzduirea celei de-a XII-a întâlniri, intitulată* «Oameni şi Religii», *se exprimă dorinţa universală a omului contemporan de a veni, de a cunoaşte şi de a înţelege mai mult pe semenul său, indiferent de rasa căreia aparţine [...] de religia căreia aparţine“*.

Aşadar, nici rasa, nici sutana n-au vreo importanţă. Dincolo de limbajul de lemn, moştenit din *„Epoca de Aur“* a lui Ceauşescu (aici, şi discursurile lor se aseamănă!), observăm cu dezamăgire cu câtă iresponsabilitate se însăilează cuvintele, doar pentru ca *„să sune bine“*. Nici nu mai contează angajamentul lor, adică fondul problemei; căci nu ne putem explica de ce trebuie să-i găzduim, zicându-le *„Bun venit!“* celor care vin din curiozitate, doar ca să ne *„cunoască şi înţeleagă“,* fără să ne întrebăm mai întâi cărei religii îi aparţin. Cui îi spunem noi *„Bun venit!“*? Iată ce ne învaţă Scriptura: *„Dacă cineva vine la voi şi nu aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi în casă şi să nu-i ziceţi: Bun venit! Căci cel ce-i zice: Bun venit! se face părtaş la faptele lui cele rele“* (II Ioan, 1/10,11). Oare, a uitat patriarhul Teoctist câtă surpare, câtă suferinţă, câtă robie a adus inconştienţa lui Iezechia, care i-a *„găzduit“* pe trimişii regelui Babilonului şi le-a ostoit curiozitatea, arătându-le *„cămările sale, argintul,*

aurul, aromatele, mirurile cele scumpe şi toată casa sa de arme şi tot ce se afla în vistieriile sale.“ (IV Regi, 20/13)? Desigur, această analogie are o încărcătură strict simbolică. Totuşi, o minimă decenţă se cuvenea faţă de memoria strămoşilor noştri, care s-au luptat secole de-a rândul, cu sabia goală în mână, cu ereticii şi necredincioşii care năvăleau de peste hotarele ţării. Măcar să ne întristăm şi să ne îngrijorăm că am ajuns să stăm la aceeaşi masă cu stră-strănepoţii năvălitorilor, şi ei la fel de necredincioşi.

Din păcate, la această întâlnire nici oaspeţii creştini n-au fost mai prejos în a debita infantilisme, sau chiar inadvertenţe grave, care aduc vătămare chipului Bisericii lui Hristos. Spre exemplu, patriarhul Petru al VII-lea al Alexandriei afirma, aflat probabil într-un pueril acces de exuberanţă: *„Credinţa nu divide, ci uneşte, slujeşte unităţii“*.

Dacă ar fi o singură credinţă pe pământ, da: ea ar uni pe oameni într-un singur duh. Dar pe pământ, ca şi aici, la această întrunire cu iz mai degrabă social-politic, decât religios, sunt sute şi sute de credinţe, care niciodată n-au unit, ci au adus dezbinări, ură şi confruntări fratricide. Însă Petru al VII-lea, îmbătat de cuvinte goale, adaugă: *„Convingerea propriei credinţe nu e un motiv de diviziune, ci unul de unitate şi înţelegere [...] pacea este numele lui Dumnezeu“*.

Nimic mai fals! O răstălmăcire în toată regula. A dovedit-o şi o dovedeşte fundamentalismul religios de pretutindeni şi din toate timpurile, fie că este catolic, protestant, sionist sau islamic. Spre exemplu, cruciada a patra, din 1204, a degenerat de la sine, dintr-o speranţă de eliberare a Locurilor Sfinte, într-o reprobabilă *„crimă istorică, [...] una din paginile cele mai condamnabile ale istoriei şi civilizaţiei medievale“* (cf. Ovidiu Drâmbă: *„Istoria culturii şi civilizaţiei“*, Vol. 2, pag. 561). Cucerirea Constantinopolului, jefuirea lui sălbatică şi crimele făcute asupra ortodocşilor de către *„fraţii lor de credinţă“,* cruciaţii catolici, sunt o măsură mult mai exactă asupra intoleranţei religioase, care, nestrunită, odrăsleşte de la sine, din însăşi *„convingerea propriei credinţe“*.

În ceea ce priveşte pacea, lucrurile se complică substanţial. Dacă se propune o pace amorfă, universală, cum rămâne atunci cu avertismentul Mântuitorului, care spune: *„n-am venit să aduc pace, ci sabie.“* (Ev. Matei, 10/34), precum şi *„Vi se pare că am venit ca să dau pace pe pământ? Vă spun că nu, ci dezbinare.“* (Ev. Luca, 12/51)?

Este adevărat că Mântuitorul a zis şi *„Pace vouă!“*, dar a zis *„vouă“,* adică ucenicilor, şi nicidecum *„Pace tuturor!“*, sau *„...şi pace lumii, la Domnul să cerem!“,* nici *„Pentru pacea a toată lumea [...] Domnului să ne rugăm!“*, aşa cum se aude astăzi în biserici, răstălmăcindu-se

înțelesurile Scripturii. Şi a mai subliniat Domnul: *„Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu.“* (Ev. Ioan, 14/27). Separarea de lume este aici mai mult decât evidentă.

Părintele Arsenie Boca, vorbind despre pace, spune în *„Cărarea Împărăției“: „Sunt două feluri de păci: pacea lui Iisus şi pacea lumii. Pacea lumii cuprinde: grijile, întristările, neliniştile, scârba, remuşcările“*. Acolo unde este pace din partea lumii, înseamnă că nu mai are loc şi pacea lui Dumnezeu. Apoi, părintele Arsenie precizează: *„Când vei da de pace fără tulburare în calea ta, atunci teme-te că stai departe de calea cea dreaptă pe care calcă picioarele ostenitoare ale sfinților. Cu cât înaintezi pe calea care duce la Cetatea Împărătească, cu cât te apropii de Cetatea lui Dumnezeu, să-ți fie ție semn aceasta: te vor întâmpina ispite puternice. Şi cu cât te apropii de Dumnezeu, şi cu cât sporeşti, cu atât se măresc ispitele împotriva ta“*.

Biblia spune că prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu: *„Preadesfrânaților! Nu ştiți, oare, că prietenia lumii este duşmănie față de Dumnezeu? Cine deci va voi să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş lui Dumnezeu.“* (Iacov, 4/4). De aceea, creştinul nu poate sta în prietenie şi pace cu lumea care L-a trădat pe Hristos. Este şi concluzia pe care o trage Părintele Arsenie Boca, prin cuvintele: *„Căci între aceste două tabere (creştinism şi ateism) nu poate fi pace, numai dacă trece una peste alta“*.

Poate avea Dumnezeu pace cu potrivnicii Lui? Iar patriarhii aceştia, pe ce lume se află? Ei nu citesc Scriptura? Ea prooroceşte limpede că acum, la sfârşit de timp, Dumnezeu este supărat şi chiar mânios pe om, căci omul s-a făcut întru totul potrivnic lui Dumnezeu şi I-a schimbat numele, din nume de pace, în nume nou, nume de sabie – sabia gurii Sale, *Cuvântul* dreptății şi al mâniei sfinte: *„Şi este îmbrăcat în veşmânt stropit cu sânge, şi numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu. [...] Iar din gura Lui ieşea sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea. Şi El îi va păstori cu toiag de fier şi va călca teascul vinului aprinderii mâniei lui Dumnezeu, Atotțiitorul.“* (Apocalipsa, 19/13-15).

Omul s-a făcut prooroc mincinos şi vesteşte pace, pentru a fi *„lăsat în pace“* cu voile lui şi în păcatele lui, dar Dumnezeu îi dă pe față fățărnicia: *„Proorocul mincinos, care se ridică de peste tot şi vesteşte pace între Mine şi omul care păcătuieşte mereu, acest prooroc mincinos este plată pentru fapta omului depărtat de Dumnezeu, căci scris este:* «când ei vor vesti pacea, atunci, fără veste, va veni mânia Mea şi îi va prinde pe toți sub ea».*“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 8/21 noiembrie 1998).

Discursurile acestea sforăitoare, care promit fără nici o acoperire o pace mondială perpetuă, lasă impresia că arhiereii mai întâi se liniştesc unii pe alții, cu cuvinte amăgitoare, iar mai apoi încearcă să convingă şi auditoriul de ocazie că *„dracul nu-i aşa de negru precum pare“*. Tonul persuasiv, adormitor, susurat la ureche ca un cântec de leagăn, încearcă să aducă uitare şi nepăsare peste faptul că omenirea stă pe un butoi de pulbere, pe care ea însăşi şi l-a pregătit. Poate tocmai de aceea, iată ce frumos continuă să viseze Petru al VII-lea: *„...pacea inimilor, pacea între religii, pacea între popoare“*. Asta deja seamănă cu o lozincă a comuniştilor secolului al XX-lea: *„Proletari din toate țările, uniți-vă!“,* care, tradusă în limbajul întâlnirii dintre oameni şi religii, ar suna cam aşa: *„Credincioşi de toate religiile, uniți-vă!“*. Scopul şi consecințele se subînțeleg: îndată şi peste tot va fi atâta pace, încât *„va curge lapte şi miere“*.

Dar să mai explorăm şi alte opinii zise *„ortodoxe“*.

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Etiopiene: *„Este imposibil să-L slujeşti pe Dumnezeu, fără a sluji Pacea“*.

Iată-ne acum şi slujitori la doi Domni: Domnul Dumnezeu, şi doamna Pacea. Săracul, Ştefan cel Mare şi Sfânt, care a fost convins că-L slujeşte pe Dumnezeu, războindu-se toată viața lui cu necreştinii cotropitori! Cum s-o fi simțind el acum, ruşinat de cuvintele acestea înălțătoare! Câtă remuşcare va fi simțind, văzând el, abia acum, cât de mult a greşit, disprețuind pacea şi stând mereu cu sabia goală în mână!

„Dar ce ar fi trebuit să facă ei, odată ce tot erau strânşi, arhierei şi laici?“, veți zice. Doar nu să incite la război!!

Evident că nu. Cu cei necredincioşi nu trebuie să avem nici război, dar nici o *„pace“* de față dă, festivă şi fariseică, ci o deplină separare, după cuvântul Scripturii: *„Ieşiți din mijlocul lor şi vă osebiți, zice Domnul, şi de ce este necurat să nu vă atingeți, şi Eu vă voi primi pe voi.“* (II Corinteni, 6/17). Iar dacă separarea *n-a fost să fie,* se impunea măcar la această consfătuire o minimă decență în limbaj, care să-l facă productiv şi pe deplin credibil. Renunțarea la demagogie ar fi presupus abordarea deschisă, bărbătească, în primul rând a problemelor de fond, care separă religiile, nu a acelora de față dă, care lasă impresia optimistă că totul e bine şi frumos, şi tocmai de aceea, chipurile, le apropie. Doar problemele care le separă sunt importante, grave, aducându-i, uneori, pe credincioşii practicanți, la o stare de confruntare deschisă, iar alteori la intoleranță şi fundamentalism, care explodează până la urmă în războaie aşa-zise *„sfinte“*. Festivismul, dulcegăriile şi *„îmbrățişările frățeşti“,* teatralizate şi intens mediatizate, puse la scenă deschisă prin aşa-zisele *„rugăciuni comune“* la

un dumnezeu necunoscut, al tuturora şi în acelaşi timp al nimănui, nu ajută cu nimic în *„politica struțului“,* adoptată şi la această întâlnire. De aceea, probabil cea mai gravă concesie făcută de Biserica Ortodoxă Română, cu acest prilej, a fost atitudinea, substanțial necanonică, de acceptare a rugăciunii comune, cu eretici şi cu necreştini.

Să consemnăm, pentru început, poziția teoretică a ÎPS Serafim Joantă în această chestiune: *„Încă foarte mulți ortodocşi cu o brumă de cultură teologică, califică de-a valma drept eretici pe protestanți, pe catolici şi chiar pe ortodocşii precalcedonieni, şi cred că este un păcat să te rogi împreună cu ei. În acest sens, se invocă unele canoane din sec. IV. Nu se mai ştie însă că termenul* «eretic», *în accepțiunea sa din sec. IV, desemna pe arieni, care nu mărturiseau dumnezeirea Fiului. Desigur, cu cei care nu mărturisesc pe Hristos, Dumnezeu adevărat şi om adevărat, nu te poți ruga împreună, pentru că rugăciunea însăşi se adresează lui Hristos ca Dumnezeu. Şi apoi, trebuie să mai ştim că atunci când canoanele opresc rugăciunea împreună cu ereticii, se referă la Euharistie. Or, iată, în ecumenism s-a stabilit drept principiu ca creştinii de diferite confesiuni să se roage împreună, dar să nu participe împreună la Euharistie până nu se va realiza unitatea de credință“.*

Subtilă filozofie, pentru a sugera că anumite canoane nu mai sunt valabile la sfârşit de secol XX! Chipurile, ele se refereau la altceva pe atunci, la alt soi de eretici, ceva mai periculoşi; adicătelea, cei de azi sunt mici copii pe lângă aceia!

Trecând cu vederea peste nepăsarea arhierească a ÎPS Joantă cu care a presărat două cacofonii în doar cinci-şase fraze, să vedem mai întâi cine sunt acei *„foarte mulți ortodocşi cu o brumă de cultură teologică“,* şi care îşi permit *„să-i califice de-a valma drept eretici pe protestanți, pe catolici şi chiar pe ortodocşii precalcedonieni“*?

În anul 1848, patriarhii şi episcopii din Constantinopol, Antiohia şi Ierusalim au participat la un Sinod care a formulat un răspuns categoric şi definitiv la intenția Papei Pius al IX-lea de a propune ortodocşilor unirea cu Roma, ca unică soluție de a-i uşura pe orientali de sub jugul turcesc. Enciclica ortodoxă a Sinodului respinge cu fermitate apelul papal şi stigmatizează *„papismul“* drept erezie. Citățm: *„4. Dintre aceste erezii răspândite – pentru judecăți pe care le ştie Dumnezeu – pe o mare parte a pământului, era cândva Arianismul, iar astăzi este şi PAPISMUL, dar şi acesta (ca şi acelea care au dispărut cu totul), deşi este în putere acum, nu va birui până la sfârşit* (Apocalipsa, 12/10)*“.*

„Deh! File de istorie!“, vor zice vlădicii noştri de azi, mai *„destupați“* decât cei de la ’48. Azi ne-am modernizat, suntem prieteni cu turcii şi ne căznim împreună să intrăm în Europa. Acolo, catolicii ne aşteaptă cu brațele deschise!

Iată-i, aşadar, pe cei care au avut curajul să califice Papismul drept erezie, punându-l pe acelaşi plan cu Arianismul! Pot fi calificați atâția episcopi ca având o *„brumă de cultură teologică“*? Şi iată că nu numai arienii sunt eretici! Dar prestidigitația verbală de scamator a ÎPS Joantă reuşeşte să facă din țânțar, armăsar, şi din erezia catolică, dreaptă credință (adică, tot un soi de ortodoxie!).

Pentru a nu crede însă că această *„luare de poziție“,* de la anul 1848, este o scăpare, un eveniment singular în istoria ortodoxiei, sau un punct de vedere demodat, vom cita din Molitfelnicul editat de Biserica Ortodoxă Română, şi care este astăzi în uzul curent al tuturor preoților. La capitolul *„Rânduiala primirii la credința ortodoxă a schismaticilor romano-catolici, ori alții“*, citim:

*„**Întrebare:** Afurişeşti toate eresurile şi dezbinarea lor, ca pe ale unor potrivnici ai lui Dumnezeu şi ai adevărului, şi ai Sfintei lui Biserici?*

***Răspuns:** Afurisesc toate eresurile şi dezbinarea...“.*

Molitfelnicul, ca şi celelalte cărți de slujbă din uzul curent al bisericii, face parte integrantă din Sfânta Tradiție; deci conținutul lui este incontestabil. Din context reiese că romano-catolicii, denumiți schismatici în titlul capitolului, se fac vinovați nu numai de schismă, ci şi de erezie, aceasta fiind o formă de rătăcire consecutivă şi agravantă. Candidatul la reintegrare în ortodoxie afurisește *„toate eresurile“* catolicilor, mărturisind implicit că a fost eretic, şi, totodată, afurisind *„dezbinarea lor“,* mărturisește astfel că a fost schismatic.

De altfel, preotul îl povățuieşte îndată cu cuvintele: *„...calcă toată nedreptatea şi rătăcirea eresului şi schismei“.* După aceea, rugându-se Domnului pentru el, spune: *„Dă-i lui [...] să se unească cu Sfânta Ta sobornicească Biserică [...] lepădând eresurile şi dezbinarea“.* Şi iarăşi îl îndeamnă, zicând: *„Scoală-te [...] şi afurişeşte toate eresurile şi schisma, ca să fii iertat [...]“.* Şi îndată i se face *„Rânduiala ungerii cu Sfântul Mir, a ereticilor care vin la credința ortodoxă“,* prilej cu care îi confirmă părăsirea definitivă a ereziei: *„...şi ai binevoit a deştepta din înşelăciunea ereticească pe robul Tău acesta [...]“.*

Această rânduială teandrică o regăsim în Molitfelnic şi pentru protestanți, într-o formă adaptată rătăcirii lor. De aici rezultă net că

biserica (autoare anonimă, dar cu ceva mai mult decât *„o brumă de cultură teologică“*) i-a considerat şi pe ei în rândul ereticilor. Citäm pe scurt: *„Voieşti să te lepezi de eresurile luteranilor (sau ale calvinilor, baptiştilor, ori alţii) în care ai fost până acum?“*.

Nici pre-calcedonienii *(„...armenii gregorieni, şi alţii...“)* nu sunt uitaţi la acest capitol din Molitfelnic. De altfel, cei ce nu respectă Sinodul al IV-lea de la Calcedon, indiferent de motivul invocat, aduc atingere severă dogmelor hristologice, şi deci erezia lor are formă agravantă.

Să mai constatäm că, în încercarea disperată pe care ÎPS Joantă o face pentru a-i disculpa de erezie pe catolici, protestanţi şi necalcedonieni (pe care el îi dezmiardă, zicându-le precalcedonieni – voind să sugereze astfel, în acest subtil mod, că vina lor ar fi ceva mai mică!), el afirmă că termenul *„eretic“* îi desemnează în context numai pe *„arieni“,* ceea ce este cel puţin o surprinzătoare confuzie, pe care el însă o ignoră cu seninătate, minimalizându-i, totodată, şi consecinţele. Vrea, adică, să sugereze ÎPS Joantă că, întrucât canoanele secolului al IV-lea i-ar viza exclusiv pe arieni, ele nu mai au valabilitate în secolul al XX-lea, care nu mai are arieni! Aici însă zace ascunsă o ipocrită deviere de sensuri. Canoanele care interzic rugăciunea comună cu necreştini şi eretici, sunt canoanele apostolice Nr. 10, Nr. 45, Nr. 46, Nr. 64, canonul Nr. 2 de la Antiohia şi canonul Nr. 13 de la Laodiceea, şi se referă la toţi ereticii, de orice soi ar fi, iar valabilitatea lor este perenă. Ereticii sunt afurisiţi, adică excomunicaţi din biserică, interzicându-se orice legătură cu ei; cu atât mai mult, este interzis clericilor să se roage împreună cu aceştia. Cât priveşte slujirea comună a Liturghiei şi Împărtăşirea, ele sunt considerate infracţiuni grave, de dimensiunea crimei: *„Episcopul sau presbiterul sau diaconul, dacă numai s-a rugat împreună cu ereticii, să se afurisească; iar dacă le-a permis acestora să săvârşească ceva ca clerici (să săvârşească cele sfinte) să se caterisească“* (Canonul 45 Apostolic).

Ce raţionament face însă ÎPS Joantă (care, în caz că s-a rugat şi el cu ereticii la această întâlnire, ar fi avut motive serioase să se justifice cu acoperiri, pentru a se salva de afurisire)? El spune: eretic înseamnă (pentru acest canon) arian. Dacă nu e arian, nu mai este eretic, pentru că iese din incidenţa canonului. Ar rezulta de aici că dacă o altă erezie, oarecare, ar apărea, să spunem, în secolul al XVIII-lea, ea nu mai face obiectul Canonului 45 Apostolic, căci acesta viza exclusiv perioada apostolică, şi pe arieni. Dar asta e ca şi cum ai spune că fumatul sau consumul de droguri nu sunt păcate, nefiind consemnate şi sancţionate ca

atare în Biblie şi în Sfânta Tradiţie, pentru simplul motiv că au apărut ceva mai târziu în istorie!

Putem, oare, uita învăţămintele istoriei? Iată cum prezintă Sfântul Ioan de Kronştadt papismul romano-catolic: *„Ura faţă de ortodoxie, fanatismul şi prigoana împotriva ortodocşilor, crimele – trec ca un fir roşu prin toate secolele istoriei catolicismului.* «După roadele lor îi veţi cunoaşte». *Oare, acesta este duhul lăsat nouă de Hristos? Dacă putem spune cuiva – atunci catolicilor, luteranilor şi reformatorilor le putem spune oricând:* «Nu vă ştiu de unde sunteţi» (Ev. Luca, 13/25). *Iată unde i-a adus pe romano-catolici înlocuirea Capului Bisericii – pe Hristos, cu papa!“*.

Întorcându-ne la Enciclica ortodoxă din anul 1848, să remarcäm că la paragraful 4 se spune clar că ereziile, începând cu Arianismul şi terminând (deocamdată) cu Papismul, trebuie combătute la fel, cu aceeaşi intransigenţă, deoarece *„dispar şi reapar unele din altele“* (citat din paragraful 2). Mai mult, în paragraful 5 se demonstrează cu o deosebită claritate şi forţă că papismul este erezie: *„5. Părerea cea nouă că* «Duhul Sfânt purcede de la Tatăl şi de la Fiul» *este potrivnică lămuririi hotărâte a Domnului nostru, dată cu grijă pentru aceasta* (Ev. Ioan, 15/26): «Care de la Tatăl purcede» *[...] O asemenea părere poartă toate caracteristicile învăţăturii greşite [...] este şi se numeşte erezie, şi cei ce cugetă astfel, eretici, după hotărârea celui între sfinţi Damasus, Papă al Romei:* «Dacă cineva va avea dreaptă părere despre Tatăl şi Fiul, dar nu va avea despre Sfântul Duh, este eretic». *[...] Biserica declară că această părere nouă mai sus arătată, că Duhul Sfânt purcede de la Tatăl şi de la Fiul, este în esenţă erezie, iar partizanii ei, oricine ar fi, eretici“*.

În comentariile sale la Canoanele Bisericii Ortodoxe, Arhid. Prof. Dr. Ioan N. Floca, referindu-se la Canonul 46 Apostolic, afirmă: *„Cum ereticii au pierdut succesiunea apostolică, deci şi continuitatea preoţiei, tainele lor nu sunt valide, ei înşişi nemaifăcând parte din Biserică, iar clericul care le va socoti totuşi valide, este supus caterisirii“*.

Admiţând, din argumentele anterioare, că religia papistaşă (romano-catolică) este erezie, rezultă că pierderea succesiunii apostolice în această biserică, a generat o ruptură iremediabilă, de biserica-mamă, ortodoxă. Este ridicol, aşadar, şi total incorect apelativul *„Biserici-surori“,* pe care unii îl dau, cu inconştienţă, bisericilor ortodoxă şi catolică. Mai mult, protestantismul fiind o emanaţie istorică a catolicismului, iar acesta, schismatic şi eretic, pierzând continuitatea apostolică, din uns în uns, este firesc să admitem că, la rândul lui, protestantismul îşi adjudecă integral statutul de erezie, moştenit de la catolicism.

Cât despre bisericile ne-calcedoniene, ele au statutul de biserici eretice prin însăşi opţiunea lor de a nu recunoaşte validitatea Sinodului al IV-lea Ecumenic de la Calcedon.

Deci, ceea ce pentru ÎPS Serafim Joantă înseamnă diletantism, care îi amestecă de-a valma pe credincioşi, cu ereticii, se dovedeşte a fi o poziţie lucidă, fermă şi solid argumentată a adevăratei biserici ortodoxe, cea care trăieşte în, şi prin Sfânta Tradiţie. Este surprinzător faptul că tocmai un „Înalt“ al B.O.R. s-a găsit să se erijeze în apărător al ereziilor, încercând să le mascheze nocivitatea sub draperiile unor raţionamente defectuoase. Nici sentinţele gratuite nu-i lipsesc „Înaltului“ Joantă, ca de exemplu: *„...atunci când canoanele opresc rugăciunea împreună cu ereticii, se referă la Euharistie“*.

O afirmaţie pe cât de gratuită, pe atât de falsă. Canonul 45 Apostolic, reprodus integral mai înainte, separă net şi tratează diferit, prin pedepse diferenţiate (afurisirea, respectiv caterisirea), gravitatea celor două situaţii: 1. rugăciunea simplă; 2. rugăciunea însoţită de Sfânta Liturghie şi de Sfânta Euharistie – săvârşite împreună cu ereticii.

Ce mai aflăm, cu mare surprindere, de la ÎPS Serafim?

Aflăm că *„în ecumenism s-a stabilit drept principiu ca creştinii de diferite confesiuni să se roage împreună, dar să nu participe împreună la Euharistie, până nu se va realiza unitatea de credinţă“*.

După ce a încercat să ne încredinţeze că atunci când nu e vorba de Euharistie, canoanele îngăduie rugăciunea cu ereticii (ceea ce nu-i adevărat!), ÎPS Serafim încearcă să ne convingă acum că deja această noutate (rugăciunea cu ereticii) ar fi un fapt împlinit, şi încă mai de mult, aşa încât ar trebui să credem că între timp procedura s-a învechit, că a devenit obişnuită, şi e recomandată (de fapt, impusă!) cu căldură şi celorlalţi întârziaţi, prin formula impersonală *„în ecumenism s-a stabilit...“*. Cine a stabilit? Când, şi cu ce autoritate? Cine ne obligă să ne rugăm cu ereticii? Ce înseamnă acest *„ecumenism“*? Suntem şi noi, ortodocşii, deja integraţi pe tăcute în ecumenism? Dacă da, ce obligaţii şi ce răspunderi ne revin? De cine ar trebui să mai ascultăm? Cine ne dă, de acum, ordine? Sau vorbirea cu subînţeles a ÎPS Joantă este doar un avertisment, un fel de a spune: *„Ia vedeţi, să fiţi supuşi şi cuminţi; acolo, la* «ecumenism», *trebuie să ajungem cu toţii, la acel nivel elevat şi modern de mondializare a credinţei, de care, oricum, nu va scăpa nimeni!“*. Deşi fraza poate fi interpretată şi aşa, ca o invitaţie la integrarea totală în ecumenism *(„dacă s-a stabilit această linie, de undeva, de sus, de la ecumenism, atunci trebuie musai să ne supunem, să facem ascultare“)*, totuşi nu trebuie exclusă

versiunea mai plauzibilă că pledoaria ÎPS Joantă e menită să justifice această gravă eroare, săvârşită deja: aceea de a fi experimentat (din slăbiciune? din curiozitate? din culpă?) rugăciunea comună cu ereticii, şi să-i dezactiveze acum, *post-festum,* gravele consecinţe: afurisirea celor vinovaţi, cerută de Canonul 45 Apostolic.

Îndată ce ne-a convins (sau, aşa crede!) că ecumenismul e ceva bun, de viitor pentru noi, şi un *„statu quo“* pentru ei, participanţii la adunarea ecumenică, ÎPS Joantă vine cu completări pentru a ne lămuri cât de bine ne va fi nouă de acum încolo, încălecaţi fiind de acest balaur numit *„ecumenism“: „Mişcarea ecumenică s-a născut tocmai din dorinţa de cunoaştere reciprocă şi se doreşte să fie, înainte de toate, un dialog al dragostei între creştini. [...] După secole de ignoranţă şi, deseori, de războaie religioase, bisericile şi confesiunile creştine încep să se apropie unele de altele, să se cunoască reciproc, pentru a putea aprecia pozitivul din fiecare tradiţie şi să se pună la masa dialogului teologic, pentru a depăşi diferenţele dogmatice care le separă, în vederea refacerii unităţii creştine. Cine poate fi atât de orb sufleteşte, ca să nu vadă în aceasta mâna lui Dumnezeu, lucrarea Duhului Sfânt, Care nu încetează să conducă lumea în mod misterios spre unitatea ei în Hristos?“*.

Din nou limbajul de lemn, împănat cu promisiuni zaharisite şi cu ameninţări voalate, cu care deja ne-am obişnuit. Ni se promite marea cu sarea pentru trup (pace şi prosperitate), precum şi lapte şi miere pentru duh *(„dialogul dragostei între creştini“)*. Trebuia să vină ecumenismul să ne înveţe că Dragostea este mai mare decât toate *(v. I Corinteni, 13/13)*? Va să zică, până acum am trăit *„secole de ignoranţă“* (tii! ce proşti fuserăm, frate Serafime, până ce a venit peste noi ecumenismul ăsta!) şi *„războaie religioase“* (asta da, la catolici şi la protestanţi; dar la ortodocşi, niciodată!). Acum bisericile şi confesiunile vor *„să se pună la masa dialogului teologic“,* unde firul se va despica în patru, şi apoi în opt, iar apoi se va strecura cămila prin urechile acului, iar ţânţarul va deveni armăsar. Atunci diferenţele dogmatice vor dispărea ca prin farmec, şi toţi vor fi o apă şi un pământ. Cine se va împotrivi, are de pe acum eticheta pregătită, care i se va lipi în frunte: *„orb sufleteşte“,* căci dialogul ecumenic este o mână (dar nu a lui Dumnezeu, aşa cum o vede, super-optimist, ÎPS Joantă) care face o lucrare de duh (dar nu a Duhului Sfânt, nici într-un caz!), care nu încetează să conducă lumea (aici a nimerit-o! Cine conduce lumea? Ghici, cine e stăpânitorul lumii acesteia? – *v. Ev. Ioan, 14/30*) în mod misterios (ocult, mai bine zis) spre unitatea ei; da, dar nu în Hristos,

ci în locul lui Hristos (Anti-Hrist, în greceşte), căci de Hristos nu mai e nevoie în lume, îndată ce El nu e din lume şi a biruit lumea.

Dar... chiar să nu fi fost nimic pozitiv în tot discursul ÎPS Serafim? Fără să vrea, el a spus, totuşi, şi un mare adevăr, pentru că, de, vorba proverbului: *„Gura păcătosului, adevăr grăieşte“*. Iată care este acest adevăr: *„Relativizarea Cuvântului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă în fond negarea Lui şi acomodarea moralei creştine la duhul veacului de acum, uzurpă temeliile înseşi ale Creştinismului [...] pe drept cuvânt provoacă scandal şi sminteală printre creştinii de bună credinţă“*.

Nu ştim cât *Cuvânt* a citit ÎPS Serafim din miile de pagini care păstrează *Cuvântul* venit din cer, intitulate chiar *„Cuvântul lui Dumnezeu“,* inventariate şi arhivate cu mare responsabilitate la Mănăstirea de la Glodeni-Pucioasa. Sigur este însă că relativizarea şi chiar negarea *Cuvântului* (făcută sistematic chiar de către biserica oficială, pe care ÎPS sa a reprezentat-o la această „fastuoasă consfătuire“, autointitulată cu nedisimulată megalomanie *„Oameni şi Religii“*) uzurpă temeliile creştinismului autentic, trăitor în duh şi în adevăr, şi aduce mâhnire şi suferinţă creştinilor de bună credinţă.

Oameni şi Religii... O adunătură de *„biserici“,* amorfă, debusolată, fără Duh, în care s-au rătăcit şi câţiva bieţi păstori din România, după ce şi-au lăsat de izbelişte puţinele oi ascultătoare pe care le mai aveau. Aici s-au înfrăţit în vorbe şi promisiuni cu necredincioşii şi cu ereticii, îmbărbătându-se unii pe alţii şi făurindu-şi împreună, dar fără Dumnezeu, vise de unire şi de împreună-slujire în capiştele lor, vise care nu se vor împlini niciodată, căci unitatea credinţei va fi numai atunci când va fi o singură turmă, adunată la chemarea blândului Păstor. Dar unire în care credinţele să se adune, să se amestece şi să coexiste într-un *„paşnic“* ghiveci ecumenic, nu va putea fi niciodată.

DANSÂND PE SÂRMĂ, DEASUPRA PRĂPASTIEI

> *„Nimeni în afară de Mine, Fiul Tatălui, n-a văzut pe satana când a căzut din cer. Eu l-am văzut, şi tot Eu l-am trezit pe Mihail ca să rostească lua-rea-aminte a îngerilor şi statul lor sub Cel ce i-a creat pe ei. Şi dacă Eu am fost de faţă la această stricăciune, care a venit de la bucuria cea semeaţă a omului cel dintru început, iată, de aceea le-am amintit aceasta apostolilor Mei, şi le-am spus că am văzut duhul bucuriei semeţe, care l-a căzut pe om de la viaţa cea întru Duhul Domnului.“*
>
> (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 februarie/6 martie 1994)

Odată ce Dumnezeu Şi-a ales un popor, noul Israel, pe care îl călăuzeşte pas cu pas, aşa cum făcea de demult cu poporul Israel cel după trup, se desprind câteva perspective teoretice pentru creştinul care aspiră sincer la dreptul de stătător în poporul lui Dumnezeu:

1. Prima, şi cea mai la îndemână, este aceea de a copia cu sârguinţă toate împlinirile pe care le observă la creştinii Noului Ierusalim, călăuzindu-se pas cu pas după *Cuvântul lui Dumnezeu,* dar rămânând în biserica din lume, ca enoriaş practicant;

2. A doua este de a pătrunde, ca membru cu drepturi depline, într-o obşte creştină de nou Ierusalim, deja formată, după ce, în prealabil, s-a dezbrăcat cu hotărâre şi fără păreri de rău de tot ce înseamnă *„amestec cu lumea“,* urmând ca aici să-şi definitiveze procesul de formare a creştinului de tip nou, într-o biserică de tip nou. Nu este vorba aici, însă, decât despre o perfecţionare (sau, eventual, înnoire) în purtări; am subliniat în mai multe rânduri că învăţătura de credinţă a Noului Ierusalim este de cea mai autentică şi tradiţională factură creştin-ortodoxă;

3. A treia este de a forma chiar în familia sa (dacă aspirantul are familie după trup) o biserică de nou Ierusalim, cu osebire dacă variantele precedente au dat greş, ori s-au dovedit a fi (din diverse motive) inoperante. Este evident că această alternativă are caracter provizoriu, până la integrarea într-o biserică autentică şi întreagă, din care nu lipsesc harul preoţiei şi duhul proorocesc.

Să zăbovim, pe rând, asupra conotaţiilor practice ale acestor iniţiative:

1. În prima situație, se subînțelege că trebuie luată în calcul încă de la început o posibilă incompatibilitate în relațiile cu ceilalți enoriaşi sau cu preotul paroh, stare care este condiționată de gradul de înțelegere şi de toleranță, întâlnit la aceştia. Mai mult, în cazuri extreme se poate ajunge la o inacceptare vădită, exprimată prin mustrări, presiuni, sau chiar la o *„excomunicare“,* în sensul benign al termenului: creştinul este considerat în continuare *„un anume fel de creştin ortodox“*, dar nu mai este suportat cu bucurie într-o proximitate vizibilă. De aceea, fără a fi neapărat alungat (deşi au fost şi asemenea situații), el se va simți nevoit să se refugieze între zidurile altei biserici, acolo unde este mai puțin, sau deloc, cunoscut. Mai este posibilă şi varianta de a fi tolerat ca un *„ciudat“,* dar ridiculizat şi combătut cu orice ocazie posibilă, prin interminabile dialoguri sterile, care încearcă să stabilească *cine a fost mai întâi: oul, sau găina?* Este evident că într-o asemenea variantă, creştinul simpatizant al Noului Ierusalim va fi obstrucționat cu orice prilej şi chiar batjocorit, dacă prețuieşte pe față unele forme radicale de curăție şi de renunțare la superficialitățile vieții din lume, sau dacă ține să respecte cu strictețe unele porunci date de Dumnezeu pentru o mai eficientă înnoire a ființei sale. Presupunând însă că aceste lucruri nu se întâmplă, ci, dimpotrivă, este acceptat cu calm şi chiar cu o oarecare indiferență de către preot şi de ceilalți enoriaşi, se pune întrebarea dacă această indiferență nu defineşte o atmosferă mai generală, de superficialitate sau de conformism-ritualism, a întregii biserici, caz în care eficiența actelor cultice, făcute în comun, poate fi afectată în mod dramatic. În acest caz, nici creştinul aspirant la mai bine nu sporeşte doar cu învățăturile teoretice pe care le-a aflat din *Cuvânt,* dar nici biserica nu se schimbă din amorțeala şi apatia ei. Toți sunt în starea Bisericii din Laodiceea *(v. Apocalipsa, 3/14-16),* căldicei, şi în pericol de a se risipi în afară. Forma agravantă este atinsă în biserica în care nu mai există harul preoției sau duh de prooroc, deoarece o asemenea biserică nu este întreagă.

Generalizând experiența creştinului sârguincios, care-L caută cu zel pe Dumnezeu în biserica lumii, apare ca legitimă următoarea întrebare: oare, în biserica din lume se pot naşte şi creşte familii ale poporului *Cuvântului lui Dumnezeu*?

Răspunsul la această întrebare este simplu, dezarmant şi, totodată, dezolant de trist: persoanele izolate din biserica din lume, care împlinesc după puterile lor voia lui Dumnezeu, *nu alcătuiesc un popor.* Restul de *„credincioşi“,* care îi înconjoară pe cei mai zeloşi, sunt amestecați cu trăirile grosiere, exterioare Împărăției lui Dumnezeu. Ei practică ocazional sau sistematic mândria, mânia, desfrânarea, invidia, lăcomia, lenea, iu-

birea de arginți; disprețuiesc fecioria, postul îl încalcă, se îmbracă necuviincios, mănâncă mortăciuni. Biserica ar trebui să lucreze cu multă energie pentru curățirea sa din interior, dar n-o face, preferând justificări pentru jumătățile de măsură. Când păcatul ajunge a fi habitual şi la preoți, atunci se împlineşte Scriptura lui Daniel proorocul: urâciunea pustiirii a ajuns în locul cel sfânt (cu alte cuvinte, modelul fiind pervertit, poporul nu mai are etalon) *(v. Daniel, 9/27).*

Creştinii din poporul *Cuvântului lui Dumnezeu* nu practică păcatele nici măcar ocazional, iar greşelile le spovedesc cu responsabilitate. Împărtăşirea lor cu Sfintele Taine se face într-o stare de pregătire autentică. În schimb, în biserica din lume, aceste acte sunt adesea desacrate, fiind dezbrăcate de Taină: ritualuri goale, fără conținut, mai ales atunci când sunt cumpărate cu bani. Să consemnăm doar câteva greşeli şi păcate, uzuale în biserica din lume, care tulbură sau alungă definitiv Duhul Sfânt, căci Duhul lui Dumnezeu este sensibil şi delicat, aşa cum este un porumbel în lumea văzută:

– lipsa sfielii sfinte, în special la marile sărbători (Bobotează, Paşti): îmbrânceli, luptă pentru întâietate, luptă pentru scaun, cuvinte jignitoare, chiar încăierări;

– lipsa conduitei adecvate: femei cu capul descoperit, bluze decoltate sau rochii mulate pe trup, pălărie, pantaloni, fuste scurte, culori țipătoare, podoabe, parfumuri puternice, rujuri, machiaje, coafuri sofisticate etc.; bărbați cu capul acoperit, în tricouri, în pantaloni scurți, cu haine de şantier, sau, dimpotrivă, îmbrăcați luxos şi împodobiți cu inele şi brățări de aur, fără barbă, cu pachetul de țigări în buzunar;

– cumpărarea preoției (simonie) de la episcopii care hirotonesc pe bani; cumpărarea parohiei sau a rangului bisericesc (care sunt şi ele tot acte de simonie, deşi majoritatea preoților le dau o interpretare diferită);

– vinderea slujbelor în biserică (botezul, cununia, înmormântarea, spovedania, maslul, chiar şi Sfânta Împărtăşanie uneori, prin unele biserici etc.), contrar îndemnului lui Hristos: *„în dar ați luat, în dar să dați“* (Ev. Matei, 10/8);

– transformarea slujbelor în spectacole (coruri plătite, nunți, botezuri cu manifestări zgomotoase, fără reținere, şi în toalete necuviincioase);

– preoți lacomi după bani, care mănâncă şi beau în altar, fumători, desfrânați, lipsiți de sfiala sfântă, demagogi, bârfitori, cârcotaşi, duplicitari, farisei;

– preoți aflați la a doua sau a treia nevastă, contrar prevederilor din canoane;

– clerici homosexuali, uneori având tupeul să-şi dezvăluie sistematic şi pe faţă afinităţile anormale;

– episcopi cu preocupare bolnăvicioasă, simoniacă, de a deveni cu orice preţ mitropoliţi sau patriarhi.

Pot, oare, creştinii să evolueze normal într-o asemenea atmosferă viciată de păcate? Oare, nu se vor sufoca şi vor pieri duhovniceşte?

2. Tocmai de aceea, pentru a nu amesteca lumina cu întunericul, *„obştile“* şi *„cetăţile“* de nou Ierusalim deja formate se caracterizează printr-o motivată reţinere faţă de intenţii exterioare de aderare intempestivă a unor *„aspiranţi“* la familiile creştine constituite. Mai degrabă ele se oferă ca model, pentru ca în acelaşi fel să se constituie alte obşti împlinitoare, care să-şi asume responsabilitate şi angajament propriu. În acest fel, fiecare obşte sau cetate îşi asumă propriile împliniri sau neîmpliniri, iar principiul *„teritorialităţii“* devine un obiectiv secundar, aproape neglijabil. De exemplu, dacă există deja o obşte creştină în orăşelul X, nu înseamnă că automat toţi aspiranţii care vor apărea în acest orăşel vor trebui obligatoriu integraţi în obştea respectivă. Acest lucru nici nu este măcar o noutate. Dintotdeauna au existat nişte condiţii preliminare, pentru care catehumenii (noii veniţi, cu aspiraţia de a fi incluşi în biserică) erau cercetaţi cu atenţie de către preoţi, pentru a li se cântări cât de cât statornicia, şi apoi erau catehizaţi cu multă răbdare şi grijă. Primirea în biserică se făcea mult mai târziu (de obicei la Paşte, pentru a i se da o notă mai sărbătorească evenimentului), când încrederea obştei în posibilităţile reale de integrare în obşte a noului venit căpăta contur şi stabilitate. Aşadar, simpla dorinţă sau intenţie, oricât de aprinsă ar fi, nu este suficientă pentru a sări peste etapele care se vădesc necesare, şi pe care biserica apostolică le-a practicat sistematic în primul mileniu. Faptul că în prezent uşierii au dispărut la biserica din lume, lăsând loc ca să intre curioşii, exaltaţii sau chiar răufăcătorii, este un lucru dureros, care s-ar cuveni să fie cu hotărâre îndreptat.

3. Persoanele care din diverse motive nu s-au putut integra încă în obştile existente, sau deoarece în localitatea de domiciliu nu există încă o asemenea obşte, trebuie să-şi asume singure o lucrare de apostolat asupra propriei persoane. Responsabilitatea aceasta derivă din faptul că în prezent există o călăuză fermă şi sigură, care le pune la îndemână o completă gamă de răspunsuri la orice neclaritate sau nelămurire: *Cuvântul lui Dumnezeu,* disponibil în formă scrisă sau pe Internet. Nimeni nu se poate prevala de responsabilitatea personală în faţa lucrării Duhului Sfânt peste biserică, justificându-se vreodată cu impardonabilul *„N-am ştiut!“*. *Cuvântul lui Dumnezeu* este toiagul, care nu numai că sprijină, dar uneori

mai şi mustră: *„Cuvântul Meu este împărat şi este toiag de sprijin pentru toţi cei ce se scoală pentru venirea Mea.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 mai 1998).

Fiecare, singur sau cu familia lui, poate fi o biserică în formare, până ce va ajunge la statura lui Hristos, bărbat desăvârşit, şi atunci Dumnezeu Însuşi va lucra pentru a-i întregi biserica, sau pentru a-l ataşa la o altă biserică locală întreagă.

Din această analiză rezultă că în nici o situaţie biserica din lume nu mai oferă în prezent, atâta timp cât refuză a-şi face mai întâi propria înnoire, o soluţie constructivă pentru creştinul care a înţeles că nu poate sluji la doi domni, şi a ales să-I slujească numai lui Hristos. Această conjunctură este specifică timpurilor pe care le trăim, căci n-a fost de la început aşa. Multă dragoste şi răbdare a arătat Dumnezeu bisericii ortodoxe, până când aceasta, dincolo de neîmplinirile care se tot adunau, şi ca număr, şi ca amploare, a ajuns să I se împotrivească pe faţă lui Dumnezeu. Această împotrivire are, ca început istoric, anul 1993, luna ianuarie, când a avut loc *„Primul Sinod Tâlhăresc“*. Abia după acest eveniment Dumnezeu a rostit îndemnul ca toţi creştinii responsabili să iasă din biserica lumii, care-L trădase pe Dumnezeu: *„Acum însă, cu milă mare, cu durere plină de milă, strig cu cuvânt de jale şi le spun celor credincioşi şi sfinţi, între cei mincinoşi care-şi zic biserică a Mea, şi le spun şi celor dintre ei care se întorc spre pocăinţă: ieşiţi din mijlocul celor desfrânaţi care s-au ascuns sub haină de om sfânt, şi osebiţi-vă acum! Nu staţi, nu mai staţi atinşi cu cei ce stau necuraţi înaintea slavei cuvântului Meu care vine şi dă fiecăruia înapoi fapta sa! Ieşiţi, şi vă osebiţi, şi Eu vă voi primi pe voi, şi vă voi hrăni, şi vă voi adăpa, şi vă voi arăta voia Mea, ca să umblaţi în ea, căci cuvântul Meu vine pe pământ, şi el va arde tot ce este uscat, şi va arăta tot ce este sfânt, şi feştila care fumegă nu o voi strivi, ci voi sufla în ea ca să se aprindă şi să lumineze, iar trestia frântă nu o voi zdrobi. Amin.*

Eu, Fiul Tatălui Savaot, M-am făcut cunoscut Dumnezeu venit de la Tatăl, Om născut din Fecioară, şi iarăşi am venit sub numele Meu cel de la sfârşit de timp, şi Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, şi grăiesc în limba poporului român, în mijlocul căruia Mă slăvesc în cuvânt, de cincizeci de ani, prin taina venirii Mele a doua oară după om, căci au trecut cele şapte veacuri de la facerea lumii, iar la jumătatea veacului cel de după acestea, am scris şapte mii cinci sute de ani şi am ridicat din nou pe pământ Biserica Mea, şi prin cuvânt am aşezat-o pe temelia ei, şi Eu sunt temelia ei, şi aşa grăiesc, din mijlocul Bisericii Mele cea de nou Ierusalim, către cei ce cu minciună îşi zic biserică a Mea: nu mai minţiţi

neamurile pământului că sunteți slujitori ai lui Dumnezeu, voi, cei ce ați făcut din locaşuri ştiute sfințite, case de desfrânare pentru slava voastră deşartă; voi, cei care ați pângărit altarele cele de la părinți; voi, cei care zăceți în sângele vostru şi care s-a ridicat de nouă stânjeni deasupra capetelor voastre! Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, şi am venit cuvânt pe pământ ca să scriu peste voi sfârşitul minciunii, căci diavolul e tatăl minciunii, şi voi aveți de tată pe diavolul. Nu mai duceți omul cu vorba că sunteți ai lui Dumnezeu şi că spre voi este cărarea cea spre Mine! Nu-i mai mințiți pe fiii oamenilor, care merg ca orbii după voi, dacă voi slujiți păcatelor strigătoare la cer! De cincizeci de ani plânge peste pământ cuvântul Meu ca să-l audă omul, iar voi, de la altare, ați pângărit biserica, ați ruinat-o, ați pătat numele ei cel sfânt. Biserica este sfântă prin cei ce o alcătuiesc pe ea, dar dacă aceştia sunt fii ai diavolului prin faptele lor desfrânate, ei nu sunt biserică sfântă, ci sunt biserică desfrânată, dar nu a lui Dumnezeu este ea aşa. Purtați-vă păcatele sub ce nume vreți, dar nu sub numele Meu, nu sub haina cunoscută a fi haină de biserică.

Iar vouă, celor ce aveți temere de Dumnezeu între aceşti ai minciunii oameni, care şi-au zis şi îşi zic biserică a sfinților, vă grăiesc cu cuvânt hotărâtor, mai înainte să cadă plata păcatelor peste trupurile care nu s-au pocăit în ele de faptele lor rele: ieşiți din mijlocul lor, din mijlocul celor desfrânați de la altare, ca să nu cadă peste voi mânia cea pentru fapte vrednice de mânie, ca să nu beți din vinul aprinderii mâniei lui Dumnezeu! Ieşiți şi vă osebiți, şi apoi veniți spre muntele Meu de cuvânt, şi învățați de la Mine legea sfințeniei, şi să mergeți pe calea ei, căci vine pe pământ veşnicia, şi ea trebuie adusă, trebuie zidită de trupuri sfinte şi pline de Duh Sfânt! Întoarceți-vă la dragostea Mea, căci Eu, pentru dragostea Mea l-am zidit pe om la început, nu pentru dragostea lui; l-am zidit să fie biserică a Mea, şi nu a lui. Cu milă şi cu lacrimi vă chem, mai înainte să-Mi vărs mânia, căci păcatele strigătoare la cer ale celor ce se ascund sub nume de biserică sfântă, Îmi dau peste mână, iar în mână am cupa mâniei. Veniți spre pocăință şi spre scăpare şi faceți-vă praznic de Duh Sfânt şi dați-vă în dar lui Dumnezeu, acum când Eu, Fiul Tatălui Savaot, scriu pe pământ cincizeci de ani de cuvânt al gurii Mele, rostit în mijlocul neamului român, şi când voi da cartea judecății făpturii la toți cei care o vor vedea acum. Cuvântul Meu cel de cincizeci de ani a plâns adânc în Mine, şi l-am rostit peste cei credincioşi şi l-am făcut carte, care se numeşte Cartea Vieții Mielului. Cuvântul este viața, iar viața este lumina oamenilor, şi lumina luminează în întuneric. Întindeți mânile spre Mine dacă voiți scăparea, şi luați şi vă hrăniți cu cuvântul vieții, că vreau să nimicesc moartea, cel din urmă vrăjmaş. Vreau să nimicesc păcatul, dar nu pot să fac aceasta prin oamenii minciunii, care se numesc antichrist prin păcatele lor, prin viața lor cea cu minciună, şi cu care au dus omul la nepăsare de suflet, de nu mai văd Eu pe pământ om cu temere de Dumnezeu, prin care să se oprească omul de la rătăcire şi să vină să-l învăț Eu calea şi scăparea.

O, popor român, scutură-te de fariseii care îți ologesc mersul spre scăparea ta de sub omul fărădelegii. Vino să te păstoresc Eu, Domnul, că nu mai găseşti pentru tine păstori pe pământ. Vino la calea Domnului Dumnezeului tău, că nu e nimeni să te salveze în afară de Mine. Vino spre Dumnezeu şi fii credincios, şi învață taina ființei tale cea de la Dumnezeu, taina Mea din tine, căci prin cuvântul Meu cel din mijlocul tău, iarăşi fac lumea, fac cerul cel nou şi pământul cel nou, căci am această Scriptură de împlinit pe pământ, dar vreau să te ocrotesc de pieire în mijlocul neamurilor pământului, căci eşti pământul Meu, ales de Tatăl de la facerea lumii, pentru Mine, după cele şapte veacuri de oameni." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 februarie 2005).

Într-adevăr, pentru a dovedi ce poziție îndelung-răbdătoare a adoptat Dumnezeu față de biserica din lume, de-a lungul timpului în care a fost promovată această lucrare de înnoire, vom trece în revistă pe scurt o parte din intervențiile corective, pe care *Cuvântul lui Dumnezeu* le-a pronunțat asupra bisericii. Vom vedea cât au fost ele de nuanțate, evoluând în timp în funcție de atitudinea acesteia:

– încă de la început, Domnul anunță proliferarea sectelor religioase şi deplânge agresivitatea lor: *„S-au înmulțit sectele, poporule mic, sectele care hulesc pe Maica Mea."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 august 1955);

– totodată, Domnul îi avertizează pe creştini să nu se lase tentați de a urma exemplul sectanților, şi să nu disprețuiască cele sfinte: *„Nu vă luați după sectanți ca să batjocoriți crucea, şi închinați-vă ei, că sângele Meu a sfințit-o."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 25 ianuarie/7 februarie 1956);

– Domnul deplânge dezinteresul creştinilor pentru biserică şi atracția spre obiceiurile pierzătoare de suflet: *„O fraților, ați uitat calea bisericii. […] Iată, bisericile sunt goale, iar cârciumile sunt pline."* (Citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 mai 1957);

– Domnul îndeamnă la practicarea adevărurilor de credință ortodoxă: *„Fiilor, iată ce vă întreb: credeți voi în post, în biserică, în rugăciune, în Sfintele Taine, în cruce, credeți?* «Da, Doamne!» *Atunci de ce nu le folosiți? Folosiți-le, măi copii."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 mai 1957);

– Dumnezeu deplânge starea de necurăție a creştinilor şi dezinteresul lor: *„Iată, bisericuța Mea este goală, şi cei ce vin, unul la o sută e bine; ceilalți sunt murdari şi întinați.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 25 mai/7 iunie 1958);

– Domnul e îngrijorat de agresivitatea statului ateu comunist: *„Copiii Mei, se încuie biserica, se strâng cărțile şi se ard.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 25 mai/7 iunie 1958);

– Domnul deplânge dezinteresul preoților, dar, totodată, le recomandă creştinilor să nu-i judece, ci să le fie ascultători întru toate: *„Iată, preoții, în loc să sfârşească slujba la ora 12, se pregătesc să termine devreme. Mulți sar cuvintele slujbei, dar voi nu judecați; supuneți-vă.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 25 mai/7 iunie 1958);

– Domnul prooroceşte lepădarea de credință, pe fondul eliminării învățământului religios din şcoli, ceea ce va duce la pustiirea bisericilor: *„Primul semn este lepădarea de credință, şi al doilea este îndepărtarea icoanelor şi a rugăciunii din şcoli, şi al treilea semn este pustiirea casei lui Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 24 ianuarie/6 februarie 1959);

– Domnul îi îndeamnă pe creştini să cinstească preoția: *„Tot cel ce este fără preot, nu este de la Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 18 aprilie/1 mai 1960);

– Domnul îndeamnă creştinii să nu părăsească biserica, dar le prooroceşte şi vremea în care preoții îi vor determina să plece din biserici, *„dându-i afară“* indirect, prin conduita lor „creştinească“, şi care va deveni de nesuportat: *„Vă poruncesc vouă, creştinilor, să nu părăsiți biserica, pentru că atâta va mai fi lumina Domnului cu voi: câtă vreme mai stă biserica în slujbă. Vine vremea să fiți dați afară din biserică. […] Voi, creştinilor, respectați preoții, oricât ar fi de aspri cu voi, ca să nu cădeți în blestemul legii lui Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, ianuarie 1963).

Biserica însă suferă o involuție, marcată puternic de imixtiunea statului laic. Preoții sunt fie persecutați şi se risipesc, fie pervertiți, şi aşa ajung cu repeziciune la o viață plină de îndestulări trupeşti şi nepăsare față de obligațiile duhovniceşti. Este momentul în care Dumnezeu porunceşte creştinilor să urmeze îndemnuri noi, care treptat se radicalizează:

– Domnul îi opreşte pe creştini să se mai ia după îndemnurile acelor preoți care au ajuns numai trup: *„Frate şi soră, dacă preotul ți-a îngăduit ceva oprit, nu trece peste legea Mea, căci preotul nu mai duce găleata cea grea, ci pe cea uşoară. Frate şi soră, preoții din trecut erau model; preoții de acum nu mai sunt model. Uitați-vă, că de la bordei au ajuns la case mari. O, aceasta aduce sfârşitul.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* decembrie 1964);

– Domnul prooroceşte, în acelaşi timp, restaurarea bisericii, îndemnându-i pe creştini să nu disprețuiască demnitatea de preot, pentru că şi preoția va fi restaurată: *„…biserica cea dintâi va fi zidită din nou.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 28 martie/10 aprilie 1965);

„Tu să prețuieşti pe preot.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* mai 1965);

– Domnul anunță că Se va folosi în continuare de adevărații preoți: *„Fiilor, am să aduc un preot, şi va sfinți templul Meu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 4/17 septembrie 1965);

– Domnul îi mustră pe preoții nepăsători, pentru lipsa lor de responsabilitate şi pentru neglijență în timpul slujbelor: *„Fiule, eşti preotul Meu, eşti înger în odăjdii. Fii în supraveghere, căci în timpul sfintei slujbe umblă poporul în biserică cum umblă caprele în târlă.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 12/25 februarie 1973);

– Domnul scoate în evidență faptul că păcatul alungă harul preoției şi anunță ridicarea harului de la preoții care prin faptele lor s-au despărțit de Hristos şi nu-I mai slujesc Lui: *„Tată, nu mai e preoție să te spele. Preoție e, dar nu mai e cu Mine. Am întâlnit în cale preoți care slujesc la duhul rău prin concursuri de dansuri şi cor. Şi voi lua Darul şi Harul şi nu va mai avea cine să spele pata ta. Voi lua darul preoților, căci nu-Mi mai slujesc Mie.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 27 septembrie/10 octombrie 1973).

Teologia omenească a considerat dintotdeauna că preotul este doar un instrument al harului lui Dumnezeu, primit în dar de la El, şi, ce a dat Dumnezeu, nu poate să-Şi mai ia înapoi. Se omite însă că darul acesta, care este mai presus de darurile primite de îngeri, nu este în primul rând pentru preot, ci pentru turma lui. Preotul însă, ştiind că el se împărtăşeşte primul, iar enoriaşii săi după el, a considerat că el este principalul beneficiar al harului. De aceea zice el că *„nu i se ia harul“*. Dumnezeu, într-adevăr, nu ia acest dar şi har înapoi, căci n-ar avea ce să mai facă cu el aşa, întinat, cum l-a făcut preotul; însă nu-l mai recunoaşte ca valid, dacă este silit de comportamentul neadecvat al preotului. Pentru a-i proteja pe creştini, ferindu-i de a se împărtăşi cu osânda pe care ar trebui s-o mănânce şi s-o bea preotul pentru a sa nevrednicie, El scoate de sub osândă aceste *„Taine“,* care rămân ceea ce au fost de la începutul slujbei: pâine şi vin. Şi aşa, din mila lui Dumnezeu pentru creştini, scapă şi preotul de a-şi lua imediat osânda pe care o merită, aşa cum păţise Iuda. Dumnezeu însă nu poate să ascundă starea la care s-a ajuns. El nu-i înşeală pe creştini, ci le spune adevărul în față, îndemnându-i să nu-şi mai facă iluzii: dacă ei sunt convinşi că preotul este un mijloc al harului, atunci preoții de acum se aseamănă geamurilor murdare şi afumate, care nu mai lasă lumina soarelui să treacă

prin ele. Aşadar, Dumnezeu anunţă că de acum nu mai îngăduie păcatele preoţilor, şi că ei înşişi, aceia care nu-I mai slujesc Lui, îşi răstoarnă harul preoţiei, pierzând puterea săvârşirii Sfintelor Taine, căci peste jertfa lor nesângeroasă, s-a aşternut grea şi apăsătoare nelegiuirea, aşa cum este scris în cartea proorocului Daniel: *„Şi a mai crescut până la mai-marele oştirii, şi i-a luat jertfa de fiecare zi, şi i-a răsturnat locul templului său. Şi peste jertfa de fiecare zi, el a pus nelegiuirea şi a aruncat adevărul la pământ, şi el a făcut şi a izbutit.“* (Daniel, 8/11,12), *„Şi oşti trimise de el vor sta şi vor pângări locaşul sfânt şi cetatea, iar jertfa de fiecare zi o vor da la o parte, şi vor pune în loc urâciunea pustiirii.“* (Daniel, 11/31):

– Domnul prooroceşte nepăsarea arhiereilor, care nu vor odrăsli preoţi adevăraţi, ci popi ca aceia ai lui Baal, de pe vremea Sfântului Ilie. Degradarea comportamentală a preoţilor, care vor prefera, în locul sfinţeniei, viaţa desfrânată, va atrage după sine şi căderea bisericii: *„Fiţi atenţi. […] Va face din preoţi, popi, şi vor umbla ca păcătoşii: cu pipa, cu mândruţa, cu sticluţa, şi vor umbla şi cu ştiinţa.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 9/22 martie 1974);

– Domnul anunţă că o situaţie critică se va instaura în biserică: *„Unde sunt păstorii, de nu mai îngrijesc de această lume nebună?“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 28 martie/10 aprilie 1974);

– Domnul subliniază puritatea credinţei ortodoxe, care rămâne nealterată, indiferent de conduita celor care o propovăduiesc, şi îndeamnă la veghe pe poporul *Cuvântului* Său, pentru a nu pierde şi el această comoară aşa cum a pierdut-o biserica din lume. Totodată, numeşte pe poporul Său, cu numele: *Israel,* pentru a-i sublinia alegerea, dar şi pentru a sublinia responsabilităţile lui faţă de credinţa ortodoxă: *„Israele, poporul Meu, nu schimba credinţa ta. Credinţa curată şi nepătată este credinţa ortodoxă şi religia ortodoxă. Amin.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 mai/3 iunie 1974);

– Domnul subliniază importanţa gesturilor, aparent mărunte sau stereotipe din biserică, pentru că ele creează atmosfera de sfiiciune sfântă şi de reculegere, atât de folositoare din timpul slujbelor: *„Aveţi grijă, tată, de bisericuţă. Nu faceţi zgomot în timpul slujbei. Nu staţi în bisericuţă fără să vă închinaţi şi să cântaţi. Nu staţi în picioare când trebuie să îngenuncheaţi. Respectaţi, că nu mai are cine să respecte, decât voi.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 16/29 iunie 1974);

– Domnul confirmă practici uzuale din biserică, păstrate prin Sfânta Tradiţie: *„La biserică daţi liturghie şi pentru vii, şi pentru morţi.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 8/21 iulie 1974);

– Domnul prooroceşte chiar şi ridicarea harului, acolo unde este nepăsare: *„Uite, tată, o să rămâneţi fără biserică, şi o să rămâneţi fără preot şi fără Trupul şi Sângele Meu, şi o să rămâneţi fără păstori. Toate le ia Dumnezeu. De ce? Cele duhovniceşti se ridică fiindcă nu sunt preţuite.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 31 iulie/13 august 1974);

– Domnul anunţă degradarea mişcării ortodoxe de avangardă, *„Oastea Domnului“,* şi consecinţele tragice ale acestei decăderi, pentru întreaga creştinătate românească: *„De când a căzut Oastea Domnului, a căzut toată omenirea în păcate. Copilaşii Mei, erau preoţi în Oastea Domnului şi preoţii predicau şi slujeau. Acum, de când a căzut, nu mai e putere nici la împărat, nici la argat. […] Dacă mai era Oastea Domnului, nu era ţara românească cu portul acesta, şi ar fi fost o ţară de laudă cerească. Durerea este că s-a strivit. Nu era pe pământul românesc crucea dărâmată şi bisericuţe încuiate.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 septembrie 1974);

– Domnul îi previne pe creştini să nu mai facă păcate, deoarece prin pierderea harului preoţiei s-a pierdut şi puterea de a lega şi a dezlega păcatele, putere care fusese primită prin succesiune apostolică: *„De aceea zic: creştine, nu mai face păcat, că nu mai ai unde să te speli, că Trupul şi Sângele din Potir, se ia şi se întoarce înapoi la aleşii Săi. […] Bisericuţa nu pentru lume se dărâmă, ci pentru tine, copilul Meu, ca să nu te mai duci tu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 18/31 octombrie 1974);

– Domnul dezvăluie păcatele care au dus la pierderea calităţii de preoţi în faţa lui Dumnezeu: *„Vă spun: sunt preoţi în iad, pe care îi ceartă îngerii pentru lăcomie, pentru curvie, pentru hoţie, pentru înşelătorie, pentru călcarea sfintei anafure, pentru că se duc întinaţi la sfânta masă.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 noiembrie 1974);

– Domnul arată că preoţii vor da seama cu amar de nepăsarea lor faţă de talantul încredinţat: *„Vai de acela care a încuiat uşa bisericii! Vai de acela care a încuiat uşa credincioşilor!“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 25 decembrie 1974/7 ianuarie 1975);

– Domnul arată că nu este împotriva preoţilor, şi chiar că vor fi puţine (dar prea puţine) excepţii; în schimb, preoţii vor fi împotriva lui Dumnezeu şi a poporului Său: *„Tată, nu sunt împotriva preoţilor, dar <u>unul la o mie</u> îşi va păstra cuminţenia, şi mulţi vor fi împotrivă, crezând că te faci tu mai mare în picioare decât ei.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 ianuarie <u>1975</u> – sublin. ns.);

– Domnul subliniază că situaţia nu este ireversibilă: dacă preoţii s-ar scutura de praful păcatelor şi s-ar întoarce cu umilinţă şi cu pocăinţă la

Hristos, ei ar fi primiți; iar primul semn al primirii lor, ar fi îndeplinirea slujbelor lor: *„Dacă preotul ar fi pe calea aceasta, dacă preotul ar sluji cu adevărat, tată, s-ar împlini toate slujbele care se fac. Dacă preotul ar sluji cu frică şi cu cutremur, ar vindeca ologii, ar vindeca orbii şi ar învia morții din morminte, dar vedeți, tată, că nu au credință. Nu-i judecăm, dar Eu spun: fereşte-te de aceste păcate. Aceşti preoți se îngrijesc de burtă; beau şi mănâncă bine.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 6/19 februarie 1975);

– Domnul demască delațiunea, care s-a strecurat până şi în biserică: *„Şi iată, păstorii, în loc să iubească oile bune, iubesc pe cele nebune. [...] Păstorii vor face dosare şi vor duce în judecată oițele cele bune, zicând că:* «e sectă rea», *precum s-a zis. Dacă cineva din păstorii aceştia îți vor zice* «sectă», *să zici:* «Înapoia mea, satano, că nu îți cunoşti munca!»*“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 25 decembrie 1977/7 ianuarie 1978);

– Domnul îi îndeamnă pe creştini să nu se descurajeze, chiar dacă au ajuns în această situație neobişnuit de grea, ci, dimpotrivă, să se întărească şi mai mult cu hrana duhovnicească a *Cuvântului,* ca o compensație provizorie pentru lipsa Sfintelor Taine din biserica lumii: *„Cercetați Scripturile, cercetați pe cei săraci, că v-au luat-o înainte sectanții […], dar ei nu cred în Sfânta Împărtăşanie, nu cred în preoție.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 27 iunie/10 iulie 1979);

– Domnul dezvăluie că toți preoții care au crezut în *Cuvântul lui Dumnezeu,* au fost siliți să se lepede. Cei statornici au murit prin închisori, iar cei rămaşi au făcut pact ascuns cu vrăjmaşii credinței adevărate: *„Aveam un număr mare de preoți, tată, care mult iubeau credința şi oița Mea, dar acum au fost amenințați cu suferință, să se lepede. Şi pe mulți i-au ucis şi i-au omorât. Şi cei care au mai rămas, le-au plătit să tacă şi i-au înveşmântat în haina lui antichrist.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 16/29 august 1979);

– Domnul arată că acolo unde s-a păstrat sfințenia în biserică, ea trebuie protejată de nepăsarea creştinilor uşuratici, care încă sunt tentați să amestece cele pământeşti, cu cele cereşti: *„Biserica nu este cantină, nici sală de mese, nici restaurant. Şi am mai spus: în sfânta biserică nu se serveşte, decât numai Sfânta Împărtăşanie şi anafură. Ce se mănâncă peste acestea, este blestem.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 mai 1980);

– Domnul dă îndemnuri concrete de îndreptare pentru cele mai uzuale forme de nepăsare, întâlnite în biserică, mai ales pentru motivul că acestea au tendința să se generalizeze: *„Păstrați cu sfințenie lăcaşul Domnului când mergeți la biserică, fiindcă lumea întinează biserica. La biserică vin femei îmbrăcate în lux şi în pantaloni, vopsite şi cu capul gol, şi mai sărută şi chipurile Măicuței Domnului şi ale Domnului şi ale sfinților, şi mai rău se osândesc. O, oameni ai lumii, faceți crucea dreaptă, nu în bătaie de joc. Degeaba veniți, degeaba vă rugați aşa. Cu aşa închinăciune strâmbă, Domnul mai rău Se răneşte.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 iunie 1982);

– Domnul reamintește că trebuie reînviate datoriile creştinești, care privesc participarea conştiincioasă la slujbele din biserică, şi că trebuie îndepărtate obiceiurile lumeşti, care s-au strecurat printre creştini. Preoții se fac direct responsabili de ordinea desăvârşită din biserică: *„O, sufletelelor de preoți, aveți datoria să strigați în biserică la popor să facă închinăciune dreaptă. Aveți datoria să îndrumați poporul care vine la biserică, să ştie cum să se comporte în biserică, şi cu ce frică şi smerenie să stea la Sfânta Liturghie. Nu mai dați voie la lume să intre când nu trebuie în biserică. Veți răspunde de aceste păcate. O, ce au ajuns astăzi locaşurile sfinte! Numai lume, tată, lume fără Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 august/11 septembrie 1983);

– Domnul scoate în evidență importanța păstrării unității de simțire şi de trăire cu Biserica triumfătoare din ceruri, păstrând sărbătorile din calendar aşa cum au fost primite din moşi-strămoşi: *„Să se caute calendarele vechi ca să se vadă cum se țin sărbătorile cu adevărat. Să vă luați după ceaslovuri, că acelea au mai rămas după voia Domnului.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 septembrie 1984);

– Domnul dezvăluie că şi viața mănăstirească a ajuns să lase de dorit. În special tentațiile trupeşti i-au biruit pe mulți dintre cei care cândva s-au consacrat cu totul lui Dumnezeu: *„Mai are Domnul popor prin mănăstiri, care se roagă, dar nu sunt pregătiți ca această mânuşiță de popor, nu împlinesc toate aşa cum cere Domnul. Sunt suflete de măicuțe, de călugări şi de preoți care îşi hrănesc corpul mai bine ca în afara mănăstirii şi nu vor să primească postul.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 4/17 decembrie 1984);

– Domnul arată cât de nociv este obiceiul de a considera alcoolul ca o băutură acceptabilă, când, de fapt, el este un drog periculos. Preoții care sunt toleranți cu alcoolul, ba uneori îl recomandă ca fiind *„de post“,* pe motiv că este extras din vegetale, greşesc grav în fața lui Dumnezeu şi a semenilor lor: *„Fiilor, nu căutați preot care se ospătează cu băutura satanei, că nu primeşte Dumnezeu slujba acelui preot.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 noiembrie 1986);

– Domnul condamnă simonia, arătând că aceia care vin la preoție fără a avea vocație, cumpărând-o cu bani de la episcopii corupți, o fac cu

scopul de a se aranja într-o poziție comodă, care le conferă facilități pentru satisfacții trupești: *„Iată, preoția se cumpără cu bani grei şi se fac preoți pentru hrana lor şi pentru chefuri, şi nu se fac pentru Mine. Ce povață să mai ia un om de la preot, când el se îmbată mai rău decât lumea, când mănâncă şi el mai rău decât lumea? Alții sunt cu burțile mai mari ca burghezii şi sunt lacomi de bani. O, dacă ar şti preoții ce lucrez Eu pe pământ, M-ar pune iar pe cruce. [...] Cu Duhul vine Domnul pe pământ, căci cu trupul nu am loc.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 18/31 mai 1987);

– Domnul arată că preoții şi-au pierdut şi bruma de dăruire pe care au avut-o cândva pentru turma lor, înlocuind-o cu egoismul şi asprimea sufletului: *„E plin pământul de biserici cu slujitori care slujesc pentru traiul lor, dar durere nu au pentru turma lor. Rar slujitor care să mai meargă cu milă de popor.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 16/29 decembrie 1987);

– Domnul le recomandă creştinilor să caute cu osârdie numai preoți adevărați, căci cota preoților iubitori de Dumnezeu a scăzut dramatic, de zece ori în 13-14 ani (de la unu la o mie, anunțată în mesajul din 19 ianuarie 1975, la unul la zece mii în anul 1988): *„Căutați preoții cei mai buni, că nu toți preoții sunt cu durere de durerea Mea. Unul la zece mii dacă mai intră în cer.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 august/3 septembrie 1988) – sublin. ns.);

– Domnul marchează încă o dată importanța mântuitoare a ortodoxiei, care are o valoare indestructibilă: *„Nici o credință nu e mai dreaptă ca ortodoxia. Nu luați altă cale, că e greşită. Aşa cum a fost calea Domnului, aşa a fost şi calea ortodoxiei.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 octombrie 1988);

– chiar şi lăcaşul bisericii (în afară de credință, după cum am văzut deja) este o valoare indestructibilă. Biserica poate fi oricând restaurată, nu numai la ziduri şi la pictura murală, ci şi la cota de sfințenie cu care era respectată de strămoşi, cu condiția ca şi creştinii care o populează astăzi, să-şi spele de întinarea păcatelor întreaga ființă: *„O, tată, tată, şi biserica este sfântă şi curată, dar slujitorii de astăzi nu mai au teamă ca să slujească în ea cu inimă şi corp curat.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 12/25 martie 1989);

– Domnul condamnă degradarea vieții de mănăstire, în care s-a strecurat treptat mentalitatea *„turismului monahal“,* care aduce cu el toate obiceiurile rele ale lumii: *„Monahii, care ar trebui să fiu sigur de ei, trăiesc tot ca lumea, că lumea vizitează mănăstirile ca să se distreze, aduce mâncare şi băutură, şi beau şi mănâncă monahii Mei şi stau cu corpul pe lux, şi au uitat că au un jurământ depus lui Dumnezeu. O, de la mâncare şi băutură vin toate câte sunt rele.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 mai 1989);

– Domnul deplânge pierderea sensibilității şi a simțului datoriei, la preoți, care au devenit nişte simbriaşi lipsiți de dragoste pentru misiunea care le-a fost încredințată: *„Preoții nu mai au durere pentru om. Poate să meargă omul în fundul iadului, preotul nu mai are grijă.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 19 septembrie/2 octombrie 1989);

– Domnul arată importanța rolului pe care trebuie să-l aibă conducătorul bisericii: *„Până nu va fi la Patriarhie conducător pe placul lui Dumnezeu, nu e pace.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 20 februarie/5 martie 1990);

– Domnul arată că nici preotul din parohia Glodeni-Pucioasa, Leonard Popescu, nu-şi face datoria cu dragoste, şi îi prooroceşte căderea din demnitatea de „păstor al oilor“: *„O, fiilor, feriți-vă de preotul acesta, că în curând fac Eu ce fac cu el. Ori îl îmblânzesc, pe placul Meu, ori îl scot din altarul bisericii.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 20 februarie/5 martie 1990);

– Domnul îi lămureşte pe creştinii dezorientați că astăzi biserica din lume refuză curăția şi înnoirea, şi aşa se împotriveşte ea lui Dumnezeu; căci nu poate să înțeleagă creştinul de azi cum de nu Se mai sălăşluieşte Dumnezeu cu împărăția Sa în inimile celor care au ales să slujească celor pământeşti în locul celor cereşti. Dar Cel ce a zis: *„împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru“,* este şi Cel ce a zis: *„Lăsați copiii să vină la Mine şi nu-i opriți, căci împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceştia. [...] Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea.“* (Ev. Luca, 18/16,17). Deci cei ce primesc împărăția, nu o pot primi fără curățenia absolută a ființei lor: *„Dacă aş da tainele pe care le cobor aici, dacă aş da acest izvor pe mâna cărturarilor şi fariseilor din zilele acestea, ar rosti mai grea pedeapsă ca atunci, ca pe vremea trupului Meu, când aceştia Mă învinuiseră, numindu-Mă stricător de lege şi hulitor de Dumnezeu. Învățătorii legii de azi, toți Mă propovăduiesc pe Mine, dar pe urmele Mele nu vor să calce aceştia, şi nu e durere mai mare ca aceasta; şi iată Scriptura aceea care spune:* «ce se naşte din trup, trup este, iar ce se naşte din duh, duh este». *Sunt pline bisericile de azi de trupuri. Domnul nu are lărgime, nu are împărăție, şi nu se potriveşte astăzi Scriptura aceea care spune:* «împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru». *Crede creştinul de azi că are pe Dumnezeu în inima lui, dar uită bietul creştin că Dumnezeu nu sălăşluieşte în trupul supus păcatului şi că Duhul Domnului fuge şi Se dă la o parte din cei fără de lege.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 ianuarie 1991);

– Domnul îi demască pe acei preoți care, prin exemplul lor negativ, îndepărtează poporul de la obiceiurile creştineşti, moştenite din străbuni, şi îl face pe acesta să fie cârtitor şi împotrivitor. De aceea Şi-a ales Dumnezeu un popor al Lui, care să primească fără reproşuri păstrarea rânduielilor cele după legea creştinească şi strămoşească: *„Dacă preoții ar fi cu Dumnezeu, dacă ar fi buni pentru Dumnezeu, n-ar mai fi ales Dumnezeu un popor în vremea aceasta ca să-l facă curat şi sfânt şi să-l aşeze după cele cerute de lege. Mănâncă mai-marele bisericii carne în postul cel rânduit de Dumnezeu, şi cum să nu calce preoțimea cea mărunță peste toate cele care erau odată respectate cu sfințenie de către preoți şi de credincioşi?“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 15/28 aprilie 1991);

– Domnul arată că, dimpotrivă, preotul trebuie să fie model inegalabil de jertfire: *„Trebuia ca nimeni să nu fie mai postitori şi mai milostivi şi mai slujitori tuturor, ca şi ei, dacă s-au dus să se aşeze între Dumnezeu şi om. Rar preot mai găseşte Dumnezeu pe pământ, care să se jertfească întru această slujbă în toată vremea. Preotul nu trebuie să fie pentru el, ci numai pentru poporul cel pentru care se aşează în fața lui Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 19 mai/1 iunie 1991);

– Domnul adevereşte că *„mersul la biserică“*, uneori şi acela *„din An în Paşti“*, nu are nici o valoare dacă biserica nu este hristoforă, dacă nu poate să-i dea creştinului viață din Hristos; căci acolo Se propovăduieşte Hristos Cel mort, răstignit în cei care şi astăzi Îl țintuiesc pe cruce cu păcatele lor: *„Dacă un preot nu este întru Dumnezeu, acela nu este Biserică lui Dumnezeu, nu este purtător de Dumnezeu, nu sfințeşte locul unul ca acela, ci, mai degrabă, îl întinează şi duce sufletele uşuratice în rătăcire de slavă pentru oameni, şi nu pentru Dumnezeu. Dacă s-ar duce creştinul la biserică pentru Dumnezeu, ar fi viu creştinul şi n-ar mai fi mort cum este. Cine are urechi de auzit, să audă şi să înțeleagă ca în cer, nu ca pe pământ; căci dacă vrei să mergi la biserică pentru Dumnezeu şi după Dumnezeu, caută bine, creştine, caută biserică purtătoare de Dumnezeu şi nu te înşela că ai fost la biserică dacă te duci acolo unde nu poate fi Dumnezeu viu. Dacă te duci la cei ce răstignesc pe Dumnezeu în ei, acolo nu este Domnul viu, acolo este mort Domnul, şi El nu stă întru moarte, şi Se ridică şi iese şi învie şi Se arată celor ce cred Lui în Duh şi în Adevăr, căci nu este altfel Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 septembrie 1991);

– Domnul scoate în evidență degradarea dramatică, în mentalitate, a celor care cinstesc numai zidurile bisericii, iar pe Dumnezeu doar cu buzele, nu şi cu fapta: *„O, biserica Mea, de ce ai rămas numai pe*

dinafară cu Mine? De ce crezi tu că Biserica lui Hristos e zidul sub care intri ca să zici că eşti biserică Mie? Că proorocul mincinos te vede şi te ştie că nu eşti ca Mine, şi se bucură şi râde de numele tău de creştin. Proorocul mincinos nu face voia lui Dumnezeu în trupul său, şi se bucură şi râde de Mine când te vede pe tine că nici tu nu faci voia Celui ce Îi pronunți cu gurița numele în fața turmei tale. O, ce mare este Scriptura aceea care-ți spune ție că Mă cinsteşti cu buzele, dar cu inima eşti departe de Mine; care-ți spune ție că auzind nu auzi, şi văzând nu voieşti să înțelegi şi să crezi că Eu sunt şi că lucrez peste via Mea.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 ianuarie 1992);

– Domnul cheamă, cu o neegalabilă dulceață şi duioşie, biserica să se întoarcă la starea ei inițială, de puritate şi jertfelnicie, aducându-i aminte că biserica are un singur Păstor, Cel veşnic, după rânduiala lui Melchisedec: *„O, vino în dragostea cea dintâi, Biserica Mea! Vino, iubito, ca să vin şi Eu cu slavă văzută şi să cânți tu cu Mine cântarea lui Dumnezeu. Vino în dragostea Mea, că iată, Eu nu te las să mori în sângele tău, şi vin spre tine şi sun din trâmbiță peste tine. O, lasă-te trezită de Dumnezeul tău şi spală-te şi sfințeşte-te şi fii în legea Dumnezeului tău.*

O, ciobani ai Bisericii Domnului Iisus Hristos! Eu sunt capul bisericii, Eu sunt Păstorul Cel bun, după rânduiala lui Melchisedec.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 ianuarie 1992);

– Domnul îi îndeamnă la prudență şi bună-cuviință pe cei ce îndrăznesc să cerceteze, după ştiința lor, adâncurile înțelepciunii lui Dumnezeu: *„Nu ucideți duhurile cerurilor! Nu îngrădiți cu litera pe Duhul Sfânt! Nu judecați pe Dumnezeu întru lucrarea Sa!“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 1/14 ianuarie 1992);

– Domnul ilustrează importanța vitală a prezenței active a proorocului în biserică: *„O, Sionul Meu iubit, Biserica Mea, mireasa Mea! De ce ai stricat tu aşezământul tău cel de la Mine? căci Eu aşa am zis atunci:* «Vai de poporul care nu are în mijlocul lui cuvânt de prooroc, căci acela nu are pe Dumnezeu Cuvântul!»*.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 25 ianuarie/7 februarie 1992);

– Domnul reaminteşte că judecata cea mare va începe cu biserica, deoarece ea se consideră a fi *„casa lui Israel“,* chiar dacă în ea şi-au găsit ascunziş cei ce nu cred în Dumnezeu: *„Vine focul lui Dumnezeu peste faptele Sodomei şi Gomorei, dar vine şi va începe cu casa care se zice pe sine că este casa lui Dumnezeu, căci aşa este scris:* «voi începe cu templul Meu cel sfânt». *Că se zic pe sine că slujesc Mie, dar crezi tu când îți spun că sunt o mulțime de preoți şi de monahi şi sunt arhierei care nu cred că este Dumnezeu?“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 3/16 iulie 1992);

– Domnul demască faptul că până şi episcopii bisericii din lume, care ar fi trebuit să fie un exemplu de dăruire pentru preoţi şi pentru credincioşi, au ajuns să se metamorfozeze treptat, ajungând din oi ale lui Hristos, oi care şi-au lipit de carnea lor piei de lup, şi apoi au urlat şi au zgâriat şi au muşcat ca lupii, căci nu s-au sfiit să-şi dea pe faţă ura şi înverşunarea faţă de creştinii cei cu adevărat trăitori ai vieţii de creştin. Unul dintre exponenţii acestei mentalităţi duplicitare a celor care se credeau a fi *„unşi ai lui Dumnezeu“,* a fost şi episcopul Vasile Târgovişteanul, cel care l-a târât cu forţa pe arhiereul Irineu să se lepede de Lucrarea Domnului: *„...episcopul lumii din cetatea Târgovişte. N-a fost al Meu. Nu M-a ajutat pe Mine, Dumnezeu, cu nimic. Nu M-a cunoscut, nu M-a primit cu nimic. N-a primit. Am fost luat în batjocură pentru el. A plecat urechea la planurile şi bârfele lumeşti. A fost episcopul lumii; a fost oaie îmbrăcată în piele de lup. Ar fi mâncat oile lui Dumnezeu. Aşa ură are el pe oile Mele, pe poporul Meu cel sfânt. Râde de Mine; râde de poporul Meu. O, dar Eu vă spun, râde de el; de el şi de turma lui, căci turma Mea e a Mea.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 octombrie 1992);

– Domnul prooroceşte lepădarea de credinţă, care va umple întreaga biserică, după ce sinodul ei s-a lepădat de *Cuvântul lui Dumnezeu* şi de chemarea Lui la înnoire: *„Vine lepădarea de credinţă peste Biserica Mea, căci păcatul pustiirii a cuprins locaşul sfinţeniei Mele.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 februarie 1993);

– Domnul dezvăluie că slujitorii bisericii care s-au îndoit de Lucrarea Sa de la Noul Ierusalim şi au lucrat cu iscodire, doar pentru a-şi satisface curiozitatea, nu aveau inimă curată: *„Un slujitor al bisericii, dacă este curat cu inima şi cu viaţa şi cu legea lui Dumnezeu, unul ca acela nu este luat pe neştire de lucrul Domnului; unul ca acela nu lucrează împotrivire pe nici o cale şi peste nimeni; unul ca acela nu se teme şi nu foloseşte iscodire. Acela stă întru Dumnezeu şi primeşte minunile lucrătoare din cer şi primeşte pe Dumnezeu, prin oamenii lui Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 9/22 februarie 1993);

– Domnul le reaminteşte acestor farisei ai zilelor noastre că pentru ei a fost rostită în Scripturi pilda smochinului neroditor, care se taie şi se aruncă în foc: *„Această preoţime de astăzi, este vrednică de tăiere şi de ardere în foc, ca smochinul fără roade. Cei ce n-au suferit pe pământ, vor avea de suferit în veci.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 iulie 1993);

– Domnul îi previne pe aceşti preoţi că nu se pot ascunde după sfinţenia bisericii, chiar dacă lor le place să se numească unii pe alţii *„sfinţiţi“* şi *„preasfinţiţi“,* căci, în realitate, ei sunt lipsiţi de credinţa neîndoielnică, fiind contaminaţi de duhul lumii şi de ispitele cezarului: *„De 70 de ani biserica bâjbâie prin întuneric şi nu mai stă ca la început, căci cezarul a cumpărat Biserica Mea şi ea s-a lăsat cumpărată, tată. [...] Că nu biserica a dat pe sfinţi, aşa cum spun arhiereii care se luptă cu voi şi cu adevărul Meu din voi. Nu biserica a dat pe sfinţi, ci sfinţii au dat biserica, sfinţii au însemnat biserica, cea întru adevăr biserică, şi tot ei sunt şi azi, sunt şi lucrează peste cei ce cred ca Avraam. Poporului Meu îi trebuie aplecare şi credinţă neclătinată în această lucrare cerească, fiindcă slujitorii bisericii se luptă să stingă această făclie cerească, dar ea se va rupe în părţi şi se va face lumină în inimi, şi inimile vor lua de la Mine darul credinţei lucrătoare de viaţă.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 7/20 februarie 1994);

– Domnul mărturiseşte că îndelunga Sa răbdare a ajuns aproape de sfârşit, şi pentru aceasta a uns El un arhiereu curat, pe Irineu, şi l-a aşezat pe tron ceresc, nefăcut de mână omenească, pentru a-i da bisericii o şansă de redresare. Dar biserica nu l-a primit pe acesta, ci s-a lăsat cumpărată de duh străin, de îmbuibare, de îngâmfare şi de fărădelege: *„Iată, unii au stricat biserica, iar alţii o zidesc la loc. Când am putut, am făcut mână întinsă bisericii lumii. Te-am uns şi te-am aşezat pe tronul bisericii şi am făcut din tine mână întinsă bisericii lumii. Când am putut, Mi-am făcut loc. Acum, tată, nu mai pot întinde bisericii lumii mâna, care s-a depărtat de Mine. Mi-e ruşine cu ea la Tatăl. E plină de sodomie şi de malahie şi de curvie şi de pântece şi de fărădelege. A rămas din ea numai pântece şi fărădelege. Iată, Eu îi mai dau ceva, îi dau Cartea Cuvântului Meu de azi, scaunul Meu de judecată, şi o întreb: de ce M-a părăsit? De ce s-a lăsat cumpărată de duhul cel străin de Mine?“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 19 februarie/4 martie 1995);

– Domnul delimitează ferm orice impresie de a fi descoperit afinităţi între creştinism şi lume, de realitatea autentică; amestecătura pretinsă dintre ele este minciună: *„A zis creştinul Meu că toţi sunt încreştinaţi prin botez şi că merge amestecătură. A zis creştinul Meu că şi lumea e creştină. Unde, tată, s-a mai pomenit lume creştină? Să nu crezi, Israele, când auzi aşa ceva. Aceasta e minciună, tată, ce zice omul de azi, la radio, emisiunea* «Lumea creştină», *şi ascultă şi creştinii care au fost în acest popor, şi uită de Mine când ascultă vorbirea acelora despre Dumnezeu. Iau de la* «lumea creştină» *vorbire despre Dumnezeu; iau de la radio vorbirea lumii care se zice* «creştină». *Israele, abia poţi tu să fii creştin, abia te lupţi tu să fii pe placul Meu, şi cum să crezi că lumea este creştină? Eu sunt Cel ce sunt, dar unde nu sunt, Eu nu sunt acolo. [...]*

Lumea nu are timp de Dumnezeu şi nu are pe Dumnezeu.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 octombrie/12 noiembrie 1995);

– Domnul demască defăimarea omului din lume, adusă lui Dumnezeu, din neputința lui de a cerceta şi a cântări duhurile: *„S-a speriat omul bisericii din lume, s-a speriat de tine şi de Mine, Care-ți sunt ție cărare; s-a speriat şi M-a făcut* «duh rău», *aşa cum M-a făcut biserica lui Israel când am venit în ea ca Mântuitor, ca binefăcător, ca luminător de la Tatăl şi ca potecuță de mers spre Tatăl. [...] O, omule al bisericii, e mult de când defaimi truda Mea de la cer la pământ, şi Eu Mă rog înaintea Tatălui şi spun:* «Tată, iartă-i, că ei nu ştiu ce fac!». *Nu ştiu oamenii bisericii că Eu am venit să scot biserica din beznă.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 24 iunie/7 iulie 1996);

– Domnul combate mentalitatea înrădăcinată între creştini (cu largul concurs interesat al preoților) cum că *„slujbele neplătite nu sunt primite“*. Dimpotrivă, Se face pe Sine exemplu, căci El nu a primit nimic în schimb, chiar dacă a vindecat bolnavii cu miile şi a înviat morții: *„O, e multă vreme de când omul bisericii se bate cu pumnul în piept că e omul bisericii şi că e slujitorul lui Dumnezeu. Dar omul bisericii nu-L slujeşte nici pe Dumnezeu, nici pe om, că omul îi plăteşte preotului, îi plăteşte cu vârf şi îndesat, şi toată plata preotului e pe pământ, şi cine mai poate tămădui pe cel plin de lăcomie? O, fiule Israele, rugăciunea plătită rămâne pe pământ, că e plătită. Rugăciunea nu trebuie plătită. Eu n-am luat nici un ban când Mă rugam Tatălui pentru oameni. Un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să fie sărac de cele pământeşti şi bogat în Duhul lui Dumnezeu.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 3/16 martie 1997);

– Domnul combate mentalitatea unor preoți şi episcopi care pretind că unele canoane (cele care le sunt lor inconvenabile) sunt depăşite de vreme şi ar trebui şterse din cărți, sau măcar radical reformate şi reformulate. În virtutea acestei mentalități, ei îşi permit să le încalce cu nonşalanță: *„O, n-a mai rămas nici o lege, nici un canon care stă de strajă peste biserică şi ca să nu fie călcat de omul bisericii, şi omul bisericii nu mai are cu ce se înveli ca să nu i se vadă ruşinea faptelor sale.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 5/18 mai 1997);

– Domnul condamnă mişcarea *„ecumenistă“* modernă, ca fiind unire cu păgânii. De aceea biserica ortodoxă, acceptând şi favorizând această unire, şi-a pierdut calitatea de *„cea dreaptă şi adevărată“*. Ea s-a unit cu păgânii la *„rugăciune ecumenică“,* pervertind sensul clasic al cuvântului *ecumenism* şi încălcând cu nepăsare canoanele Sfinților Părinți: *„Biserica din România, care-şi zicea cea adevărată, cea ortodoxă, nu mai este, căci s-a unit cu păgânii, aşa cum a făcut poporul Meu Israel, care s-a unit cu neam străin şi n-a mai fost cu Mine, şi a căzut de la Dumnezeu şi s-a făcut popor păgân.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 16/29 august 1998);

– Domnul subliniază că prin *„ecumenismul“* modern, biserica s-a împrietenit cu cei care prin spate hulesc numele Domnului şi luptă împotriva adevărului, disprețuind jertfa pe cruce a lui Hristos: *„Biserica n-a mai voit să fie Biserică a Mea şi a rămas a oamenilor, care s-au aşezat dumnezei în ea. [...] O, tu, biserică, tu, care nu mai ai Tată, tu, care ți-ai lepădat Dumnezeul, unindu-te în numele Meu, zici tu, cu tot neamul străin de calea adevărului! [...] Eu am venit spre tine şi ți-am spus să nu faci aşa ceva, ca să nu vin să te lovesc pe neştire. [...] Te-ai despărțit de Mine acum 70 de ani şi nici acum nu te-ai întors la strigătul Meu, şi tot departe ai rămas. Ba te-ai unit şi cu cei ce nu au Dumnezeu, căci Eu sunt Dumnezeul celor sfinți.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 august/11 septembrie 1998);

– creştinii de rând sunt atenționați că *„stăpânii“* lor ierarhi îi duc la pierzare: *„O, fii ai oamenilor, până când?! Oare, nu voiți să vă treziți ca să vedeți păcatul lepădării de credință, pe care mai-marii cei ce stau peste sufletele voastre l-au scris cu mâna lor? Vine mânia Mea din pricina acestora.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 august/11 septembrie 1998);

– Domnul reaminteşte că toate cele ce se întâmplă sub ochii noştri, au fost proorocite în Scripturi: *„Scris este în Scripturi că sfârşitul tuturor nu va veni înainte de lepădarea de credință, când se va arăta omul fărădelegii. Iată, cuvântul Meu este suflarea gurii Mele, care grăieşte adevărul despre păcatul pustiirii, aşezat la loc sfânt şi îmbrăcat în veşmânt sfânt.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 august/11 septembrie 1998);

– Domnul îi îmbărbătează pe cei pătrunşi de tragismul lucrurilor descoperite, arătându-le că încă mai sunt şanse de redresare, dacă în ultimul ceas creştinii aleg să se întoarcă la curățenie şi dreaptă credință, ieşind din biserica lumească şi zidind Biserică vie, lui Hristos; căci tot Hristos este şi Cel Care-i învață ce înseamnă într-adevăr biserică: *„Biserica e din fii curați, nu din ziduri de piatră. Acolo unde sunt cei curați şi credincioşi, şi Eu sunt; iar acolo unde se adună cei fățarnici ca să cinstească numele Meu, şi pe ei lângă numele Meu, zic ei, acolo este biserică lumească, nu Biserică a lui Iisus Hristos.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 31 august/13 septembrie 1998);

– Domnul despecetluieşte tainele *Apocalipsei,* privitoare la fiara cea cu şapte capete: *„Dar ce este fiara cea cu şapte capete? Ea este puterea pământului, prin oamenii care au răsturnat statul lui Dumnezeu în om.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 noiembrie/12 decembrie 1998);

– Domnul dezvăluie taina proorocului mincinos şi anunţă cartea judecăţii acestuia: *„Proorocul mincinos este acela care vorbeşte în numele lui Dumnezeu şi nu face faptele dreptăţii Domnului, ci ajută mâinile făcătorilor de rele, ca nimeni să nu se întoarcă de la necredinţa lor. [...] este acela care nu voieşte să vin, aşa cum scrie în Scripturi că voi veni; este acela care minte şi ascunde adevărul Scripturilor, care spune despre Fiul Omului că va veni iar, căci Eu aşa am spus:* «Vin curând; fiţi gata. Vin curând; privegheaţi întru venirea Mea!».*“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 5/18 mai 1997);

„...proorocul mincinos [...] este omul cel din pământ ieşit, şi care se luptă împotriva lui Dumnezeu de lângă Dumnezeu.“ (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 noiembrie/12 decembrie 1998);

– Domnul proorocește mutarea dintre cei vii a duhovnicilor consideraţi *„mari“,* şi în care oamenii şi-au pus ultimele speranţe de înnoire a vieţii morale a societăţii, dar care au înşelat aşteptările cerului, împotrivindu-se adevărului învederat, ceea ce este păcat împotriva Duhului Sfânt: *„Iată-i pe duhovnicii României, pier hulindu-Mă, căci ei nu ştiu ce fac, dar e vremea judecăţii, şi aceasta este plata lor: pier hulindu-Mă pe Mine şi pe voi, că Eu nu dau ridicare celor ce hulesc pe Duhul Sfânt, celor ce nu cred azi în Mine şi în voi, cei care v-aţi pus punte pentru venirea Mea; că ei n-au voit să vin şi nu s-au pregătit să vin, şi Eu am venit şi vin pe neştire, precum este scris să vin pentru cei ce nu veghează întru venirea Mea.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 21 mai/3 iunie 1999);

– Domnul defineşte chintesenţa bisericii: *„Taina de Biserică a lui Dumnezeu, aceasta este: Eu în om, şi omul în Mine.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 21 noiembrie/4 decembrie 1999);

– Domnul deplânge pierderea virtuţii smereniei la oameni, cu precădere la teologi, care se îngâmfă cu cunoştinţele lor teoretice, şi acelea destul de relative. Totodată, îi îndeamnă pe adevăraţii creştini să-i evite pe cei nesmeriţi, pe cei hulitori, pe cei vicleni, pe cei vânzători de cele sfinte, şi să se depărteze de ei: *„O, unde se mai vede pe pământ om îmbrăcat cu haina smereniei, cu haina apostoliei, cu haina Mea, fiilor? Haina celor ce-şi zic teologi este haina mândriei lor, haina sub care se ascund ei, bătându-se unii cu alţii pentru ea. Depărtaţi-vă, voi, poporul Meu, de unii ca aceştia. Fiţi mari cu înţelepciunea, voi, cei învăţaţi de Dumnezeu, că Eu aşa v-am spus: depărtaţi-vă de cei ce hulesc pe Dumnezeu prin viaţa lor cea deşartă, prin mândria lor cea lumească, prin cuvintele lor şi prin lucrarea lor cea vicleană. Să se dea în lături iudele şi irozii şi să-Mi lase Mie calea liberă ca să vin.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 20 martie/2 aprilie 2000);

– Domnul deplânge pe cei care în sinea lor nu cred în viaţa veşnică, deşi o propovăduiesc altora. El demască necredinţa preoţilor care refuză să primească peste ei *Cuvântul lui Dumnezeu: „Nimeni nu mai stă pe pământ cu viaţa cea veşnică în el. Nimeni nu mai ştie ce înseamnă cina Mea cu omul. Voi sunteţi urâţi şi disprețuiți de cei ce stau în numele Meu peste sufletele şi peste trupurile oamenilor care se strâng în biserici; şi, precum mai-marii iudeilor şi preoţii şi arhiereii lor n-au voit să creadă în Mine nici după învierea Mea, tot aşa preoţii bisericii de azi nu vor să creadă că voi sunteţi de la Mine, nu vor să pună peste ei cuvântul Meu, care este cu voi, cuvântul vieţii veşnice, fiilor.“* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 24 aprilie/7 mai 2000);

– Domnul îi învaţă pe oameni că Sfânta Scriptură este dătătoare de viaţă dacă este bine înţeleasă, însuşită şi lucrată de om peste om. Dumnezeu vine acum prin *Cuvântul* Său ca să desluşească tainele Scripturii, aşa cum Apostolul Filip le desluşea pentru famenul etiopian, pe drumul care cobora de la Ierusalim la Gaza *(v. Faptele Apostolilor, 8/26-40).* Dar omul nu primeşte cu bucurie *Cuvântul* Domnului, căci mândria îi întunecă sufletul, şi de aceea *Cuvântul* se face judecată pentru faptele lui. Cel ce trăieşte în voile sale respinge atât învăţăturile Bibliei, cât şi pe cele din *Cuvântul lui Dumnezeu,* cel din zilele noastre. Domnul îi mustră pe preoţii care, deşi nu cred în ceea ce spun, îşi fac o meserie din a-i învăţa pe oameni despre şi din Sfânta Scriptură cea de acum două mii de ani, făcându-şi din propovăduirea lor demagogică, o sursă de câştiguri materiale. Cei ce vor să fie adevăraţi slujitori ai lui Hristos, trebuie să lase totul pentru a fi ucenicii Lui, şi abia aşa vor ajunge să nu zădărnicească Evanghelia; iar cei ce nu pot să lase totul în urmă, mai bine să se dea deoparte şi să nu se prindă în lucrarea Domnului ca să o facă pe ea: *„De unde să ştie omul de pe pământ tainele cuvântului Meu cel de acum două mii de ani? Îl mai aud pe om că nu-i mai trebuie altă Scriptură, că-i este de ajuns cea de acum două mii de ani, şi că aceea are totul.*

Are, omule, dar nu ai tu din ea. Nu te mai împotrivi când vin să ţi-o desluşesc pe cea de atunci prin cea de acum. Nu te mai îndreptăţi, că n-ai cu ce, de vreme ce nu calci pe urmele Evangheliei Mele de atunci. Că iată, n-a încăput pe pământ cartea Mea de atunci; n-a încăput peste viaţa ta cuvântul Meu cel făcător al omului nou aşa cum am voit Eu să-l fac pe om prin Evanghelia Mea de atunci. Iar acum, vin şi îţi amintesc că n-ai călcat pe urmele Mele; şi dacă acest cuvânt de azi îţi arată judecata faptelor tale cele împotriva învăţăturilor Mele, tu te ridici să bagi sub minciună cartea Mea de azi şi zici că nu-ţi trebuie, şi că o ai pe cea de

atunci. O, unde o ai? Pe hârtie o ai? Dacă o ai aşa, aceea este cartea judecăţii tale. Eşti judecat, că n-ai lucrat după ea. Măcar umileşte-te. Dar nu, tu nu poţi, că eşti în voile tale, şi nu poţi să ţi le frângi. Le frângi pe ale Mele, şi zici: «Nu-mi trebuie». *Aşa zici şi cuvântului Meu de azi, şi cuvântului Meu cel de acum două mii de ani. Nu-ţi trebuie nici unul. Păi dacă nu-ţi trebuie, de ce trăieşti pe urma lui? De ce câştigi tu bani pe urma Evangheliei Mele cea de acum două mii de ani? Eu am spus că ea va câştiga suflete şi trupuri pentru împărăţia cerurilor, iar tu câştigi bani pe lângă munca Mea cea de atunci, şi îţi faci voia ta cu ei. Dacă nu-ţi trebuie cuvântul cel de azi al învierii morţilor şi al învierii tale, şi dacă cel de atunci are totul, oare, n-ai găsit în el ce trebuie să faci şi tu? O, cel ce trăieşte prin voie liberă, acela nu trebuie să vorbească de Dumnezeu, căci scris este:* «Cel ce nu lasă pentru Mine totul, nu poate să fie ucenicul Meu». *Acela să nu se bage sub lucrarea Mea, nici s-o facă, nici s-o spună altora, căci vai de cei ce zădărnicesc Evanghelia Mea înaintea oamenilor!"* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 2/15 februarie 2001);

– Domnul arată că adevărata preoţie este jertfa, luarea crucii lui Hristos, şi aceasta este o taină; dacă ea s-ar dezvălui, toţi preoţii ar fugi de preoţie, căci ei văd în preoţie doar o meserie plină de avantaje: *„Taina Păstorului cu crucea, această taină ar trebui s-o înveţe cei ce se vor păstori. O, de unde vor aceştia să înveţe păstoria când se vor păstori? Cine s-ar mai duce să se facă păstor dacă ar trebui să înveţe taina păstorului cu crucea? Nu s-ar mai duce nimeni să ia păstorie şi oi de păstorit, dacă ar trebui să aibă cruce."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 14/27 septembrie 2001);

– Domnul îl avertizează pe arhiereul cetăţii Târgovişte să fie mai înţelept decât predecesorul său, învăţând din istorie şi ferindu-se să se împotrivească lui Dumnezeu: *„Mă uit la arhiereul care s-a aşezat pe scaunul în care s-a strivit cel de dinaintea lui arhiereu, şi care a lovit în arhiereul Meu şi în lucrul ieslei cuvântului Meu. [...] Mă uit la el cum se teme să nu-l scadă pe el lucrul şi locul prin care Eu vin acum cuvânt pe pământ, şi dă să-Mi bage bete în roate mersului Meu spre om şi al omului spre Mine. Dar Eu îi spun lui să nu se teamă de slava Mea cu care Mă slăvesc aici şi de aici, ci să se teamă să lovească în ea şi în cei ce o cinstesc pe ea."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 30 noiembrie/13 decembrie 2002);

– Domnul arată că aceia care au fost semeţi, şi-au pierdut înţelepciunea, al cărei început este frica de Dumnezeu, şi au dobândit o biruinţă fără glorie, împotriva lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este determinat să-i scoată din ocrotirea Sa: *„Eu nu pot nimic, nimic din Dumnezeu,*

în cel semeţ, căci acela mereu, mereu Mă alungă cu statul lui în el şi cu nepăsarea lui, fiindcă omul a pierdut înţelepciunea, a pierdut frica de Dumnezeu şi a rămas el, omul, nebiruit în el." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 23 aprilie/6 mai 2003);

– Domnul arată că aprecierea de care se cade să se bucure preotul, trebuie să fie o consecinţă firească a faptelor lui, şi nu un rang omenesc, impus cu forţa, enoriaşilor, pe drept sau pe nedrept: *„Se supără preotul când îi zice lumea popă. O, să nu se mai supere, dacă el are viaţa lui şi nu viaţa Mea, căci preotul trăieşte viaţa lui Hristos pe pământ, şi nu viaţa lui."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 29 august/11 septembrie 2004);

– Domnul anunţă că perioada de pregătire dăruită omului din biserica lumii ca să vină la învăţătura cerească şi să se adape din izvorul vieţii, a luat sfârşit. El anunţă scoaterea la lumină, prin cei aleşi ai Lui, a cărţii judecăţii făpturii, cea care va cuprinde cei cincizeci de ani de *Cuvânt* rostit peste poporul român: *„O, de opt ani îl tot chem şi îl tot aştept pe om să vină la izvorul vieţii şi să se facă fiul Meu prin supunere, şi prin sfinţenie, apoi. [...] Iar acum zidesc zidire cerească în mijlocul tău, şi ridic apoi între pământ şi cer cartea judecăţii făpturii, cuvântul Meu cel de cincizeci de ani în mijlocul poporului român, cuvântul care cheamă omul de la moarte la viaţă, de la vremelnicie la veşnicie, de la păcat la sfinţenie, şi pe morţi la înviere, poporul Meu."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 25 martie/7 aprilie 2005);

– în fine, Domnul arată că oricâtă împotrivire ar avea biserica lumii faţă de toate aceste îndemnuri, Domnul iese biruitor, căci Şi-a pus deoparte un popor de ucenici, cărora le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, şi prin ale căror fapte de ascultare şi smerenie va judeca lumea: *„Grăiesc cu Tatăl între cei din cer, între sfinţi şi între îngeri, şi Ne spunem despre mângâierea pe care o avem de la coborârea Noastră în mijlocul tău, popor al cuvântului Duhului Sfânt Mângâietorul, pe Care Îl aşteaptă Domnul de la tine, să Se mângâie cu tine, căci L-am trimis acum două mii de ani peste ucenici, ca să fiu până la sfârşitul timpului cu ucenicii Mei, până la tine, poporul Meu de azi, iar tu să ai mare grijă să înveţi, şi bine să înveţi lucrarea şi iubirea de ucenic. Nimic nu aştept Eu de la tine, decât iubire de ucenic, mângâiere de fiu, căci ţi-am dat putere să te faci fiu al Meu, şi M-am unit cu tine, una cu trupul tău M-am făcut, şi aşa ţi-am dat putere, iar tu să lucrezi cu ea şi să n-o laşi să stea, că Eu în Tatăl nu-Mi sfârşesc lucrarea, şi nici El în Mine, fiindcă puterea nu stă. Nici o putere nu stă din lucru, iar ţie, Eu ţi-am dat putere, şi pentru Mine ţi-am dat; ţi-am dat, ca să împlinesc cu sprijinul tău Scripturile venirii Mele cu toate câte*

ele au de împlinit, ca să împărătească apoi între cer şi pământ scaunul măririi Mele, împărăția mângâierii peste cei mântuiți, care au crezut şi cred Scripturile care s-au împlinit şi se împlinesc cu putere şi cu slavă şi cu înnoirea a toate câte sunt făcute de Dumnezeu şi de fiii lui Dumnezeu, care sunt pe pământ voia Mea." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu*, 25 decembrie 2005/7 ianuarie 2006).

Este cunoscut, de acum, că biserica oficială a primit toate aceste îndemnuri (şi multe, multe altele, presărate printre filele publicațiilor periodice, numite „*Cuvântul lui Dumnezeu"*) cu o condamnabilă atitudine de superbie şi nepăsare. Ea a continuat să se acopere de ruşine, prin fapte pe care aproape zilnic presa liberă, descorsetată de chingile cenzurii comuniste, le-a adus la cunoştință lumii în ultimii cincisprezece ani. Biserica a rămas singurul organism în care fosilele cu mentalitate comunistă şi securistă n-au putut fi înlăturate, căci s-au agățat cu ghearele şi cu dinții de scaunele lor. Ba mai mult, după ce s-au înfipt bine în scaune, au început să se certe între ei pentru locuri şi mai înalte. Astăzi mai toți episcopii şi arhimandriții visează să ajungă mitropoliți, şi, de ce nu, patriarhi? pentru că li se pare că, oricum, ar fi mai buni şi mai nepătați decât cel moştenit de pe vremea lui Ceauşescu. Cât despre faptele reprobabile din biserică, prea multe cărți ar trebui scrise (şi tot n-ar fi de ajuns) pentru a putea cuprinde toate câte ar trebui cunoscute. Câteva însă, care au zguduit din temelii credibilitatea bisericii, nu vor putea fi uitate prea uşor. Ele ne fac să ne gândim cu justificată îngrijorare la *„echilibristica pe sârmă întinsă",* pe care biserica lumii o face în ultima vreme, încercând să salveze aparențele, dar fiind într-un iminent pericol de prăbuşire în prăpastia dezagregării.

„CÂINII LATRĂ, URSUL MERGE..."

Duminică de duminică pot fi văzute cârduri de bătrânele care vin şi apoi pleacă din biserica satului, cu aceeaşi pace în suflet şi cu zâmbetul pe buze, având sentimentul obligației împlinite: datoria săptămânală față de Dumnezeu (lumânărelele, colăcelul, răşina de brad, şi „băncuța" de 10000 de lei, nou-nouță, neapărat!) a fost achitată la zi. Slujba a fost minunată; predica, un vis, din care întotdeauna tot nu rămâi cu mare lucru; şi pe deasupra, s-a putut face şi un eficient schimb de veşti proaspete.

Bătrânelele sunt eticheta vieții creştine din bisericile locale, unde, aparent, lucrurile merg bine, căci zilele sunt la fel, iar biserica şi satul sunt „locul unde nu s-a întâmplat nimic". Dar, chiar aşa să fie?

Odată cu obținerea libertății presei, ziarişti curioşi au început să scormonească şi prin cotloanele bisericilor, fără a se sfii de strălucirea pietrelor prețioase, încrustate pe mitrele arhiereşti, sau de providențiala „cârjă patriarhală". Ei tulbură din ce în ce mai des pacea creştinilor simpli, „practicanți", obişnuiți numai cu obolul, lumânarea şi colacul, cu tot soiul de veşti alarmante din biserică, una mai incredibilă decât alta. Să fie acestea o ofensivă murdară, cu informații false, denigratoare, la adresa bisericii? Sau este vorba de o crudă realitate, ascunsă până acum cu multă grijă, sub preş, de către ierarhia bisericii, care a fost preocupată mai degrabă de a-şi conserva o imagine strălucitoare, decât de tăierea din rădăcină a răului cuibărit în biserică?

În orice caz, este vizibil pentru toată lumea că lucrurile nu par a se clinti din loc prin aceste articole, oricât ar fi de incitante sau de „defăimătoare". „*Câinii latră, ursul merge...",* spune o zicătoare, şi oamenii bisericii par a fi cei mai autentici împlinitori ai acestui proverb.

Iată câteva din „minunile" bisericeşti, spicuite la întâmplare, din sutele de articole „de profil", apărute în ultimii ani în presa centrală (transcrierile s-au făcut cu cât mai mare grijă, aşa încât eventualele erori aparțin autorilor articlolelor):

*

• Aflăm că există sute de mii de rapoarte scrise şi note informative, care confirmă că mii de preoți au fost în slujba Securității comuniste. Biserica a intervenit însă pe toate căile pentru a stopa publicarea acestora,

care ar fi dat cale liberă purificării persoanelor compromise. Totodată, apare evident că grupuri de presiune, constituite sub denumiri acoperitoare, cum ar fi *„Grupul de reflecţie pentru înnoirea bisericii“,* avându-l ca vârf de lance pe Valeriu (Bartolomeu) Anania, au profitat de vremile tulburi, încercând o *„lovitură de palat“,* prin care patriarhul să fie înlăturat în mod samavolnic şi înlocuit cu elemente carieriste, promovate dintre membrii Grupului:

„«Evenimentul Zilei» *prezintă dovezi ale colaborării dintre Securitate şi oameni ai bisericii*

Securişti în numele Domnului

Reacţia foarte dură a unor reprezentanţi ai Bisericii Ortodoxe Române la articolul publicat în urmă cu două săptămâni de Evenimentul Zilei intitulat «Mii de preoţi în slujba Securităţii», *arată că am atins un punct nevralgic. Înalţi ierarhi, în frunte cu patriarhul Teoctist, politicieni şi aşa-zişi oameni de cultură, s-au grăbit să ne înfiereze, acuzându-ne că încercăm să subminăm fiinţa naţională. Nici nu merită să dăm vreo replică unei astfel de acuzaţii. Este limpede de ce anumiţi clerici, care se simt cu musca pe căciulă, au ajuns să monopolizeze concepte precum* «fiinţa naţională» *şi* «biserica strămoşească». *Jocul cu astfel de cuvinte este tot ce le-a mai rămas. În această pagină prezentăm documente care dovedesc că existenţa informatorilor şi colaboratorilor în rândul cultelor religioase din România este un adevăr de necontestat. Sutele de mii de note şi rapoarte informative scrise de şi despre clerici arată că sub pojghiţa subţire a prezentului musteşte secretul a numeroase slăbiciuni şi laşităţi omeneşti. Nimic nu se poate construi pe minciună. Singurul mod în care putem aborda această istorie a compromisurilor este să o scrutăm cu demnitate şi bărbăţie. Adică să ne înfruntăm destinul aşa cum nu au făcut-o, în anii comunismului, cei ce conduc astăzi Biserica Ortodoxă Română.*

În 1990, Prea Fericitul Teoctist a cerut spăşit «retragerea la pensie din motive de sănătate şi vârstă înaintată»

Într-un comunicat adresat redacţiei noastre, Prea Fericitul Patriarh Teoctist a incriminat demersul nostru în favoarea publicării dosarelor, motivând că «este lovită Biserica Ortodoxă şi fiinţa neamului românesc». *[...] Prea Fericitul Teoctist ar trebui să-şi amintească de evenimentele din decembrie ’89 şi de renunţarea la scaunul patriarhal. În prima întrunire a Sfântului Sinod după Revoluţie, în data de 18 ianuarie 1990, Prea Fericitul a cerut spăşit* «retragerea la pensie din motive de sănătate şi vârstă înaintată». *Comunicatul şi aprobarea Sfântului Sinod au fost publicate în* «Vestitorul» *a doua zi. Patriarhul a cerut ca măcar să i se permită să-şi aleagă mănăstirea la care să se retragă, iar* ***arhimandritul, pe atunci, Valerian Anania ţipa că*** **«va curge sânge dacă Patriarhul va rămâne».** *În acelaşi organ al Patriarhiei, arhimandritul Anania a scris în numărul 3, articolul* «O retragere demnă». *În limbaj teologic, retragerea Patriarhului se numeşte* «paretisis». *Retragerea Patriarhului a fost cerută şi în ziarul* «România Liberă», *iar printre semnatari erau Sorin Dumitrescu şi preotul Constantin Galeriu, adică actualii sprijinitori ai întâistătătorului ortodoxiei româneşti. Însuşi părintele Dumitru Stăniloae, atât de venerat de noi, ortodocşii, a făcut parte din Grupul de Reflexie al Bisericii şi a susţinut primenirea Bisericii Ortodoxe Române, lucru care s-a cam uitat.*

«Ierarhia a acceptat colaborarea pentru binele Bisericii» – *este cea mai lamentabilă scuză. Nimeni nu i-a obligat pe unii ierarhi să-l picteze pe Ceauşescu în biserică, aşa cum s-a întâmplat la biserica din Scorniceşti. Nimeni nu l-a obligat pe Î.P.S. Nestor Vornicescu să-l citeze pe generalul Ilie Ceauşescu în volumul* «Sfinţii români...» *De fapt, este cunoscuta diferenţă între a colabora de nevoie, sau din exces de zel.“*

(Fragmente din ziarul „Evenimentul zilei“, din 19 noiembrie 1997)

*

• Aflăm că unii episcopi îi tolerează pe preoţii corupţi şi contestaţi de popor, şi chiar pactizează cu ei, în loc să-i supună unei binevenite penitenţe, pentru a le da şansa reeducării:

„Un preot din Tulcea menţine vrajba între... enoriaşi cu sprijinul Episcopiei Tomisului

Scandalul politico-religios din satul Grindu, judeţul Tulcea, care se derulează de mai multă vreme, a intrat într-o nouă fază, una decisivă

...În sprijinul acestui preot, despre care sătenii au probe certe că s-ar fi folosit de falsuri pentru a fi reprimit în rândul clerului ortodox din Episcopia Tomisului, după ce fusese înlăturat din preoţie în Episcopia Dunării de Jos, din Galaţi, pentru fapte deosebit de grave, se află toate autorităţile din judeţul Tulcea. Că a fost primit cu braţele deschise de Episcopia Tomisului după ce fusese dezbrăcat de hainele bisericeşti la

Galați, nu este treaba noastră. Numai că şi la Grindu, preotul Costache Rusu nu s-a debarasat de obiceiurile sale mai vechi, şi a continuat să tragă la măsea, iar sătenii din Grindu chiar îl acuză pe acest preot că adesea ar fi fost adunat de prin şanțuri. Mai grav este însă modul cum înțelege acest preot să se comporte cu unii enoriaşi. El practică, pentru cei care nu-i sunt amici, prețuri prohibitive pentru înmormântări şi botezuri, iar adesea pe unii îi alungă în timpul slujbelor din biserica satului. La începutul acestui an, respectivul preot a insultat-o şi pe directoarea şcolii din Grindu, Mariana Buzea, aducându-i grave injurii. [...] Aceiaşi săteni spun că şi între preotul Rusu şi episcopul Teodosie ar fi o strânsă prietenie, atât timp cât episcopul Tomisului se deplasează adesea la Grindu pentru a-i da preotului Rusu o mână de ajutor în disputa acestuia cu comunitatea ortodoxă din acest sat. Mai mult, episcopul Tomisului a negociat şi o înțelegere la Prefectura Tulcea între preotul Rusu şi primarul comunei Grindu, Constantin Sbârciog, pentru a-i împăca pe cei doi aleşi ai PSD (preotul este şi consilier local). Trebuie spus că primarul Sbârciog a reuşit să construiască, împreună cu oamenii satului, o biserică ce valorează câteva miliarde de lei, iar preotul Rusu s-a împotrivit ca întreaga contabilitate a cheltuielilor la această biserică să fie ținute de Primăria Grindu, care a strâns banii de la enoriaşi. Primarul Sbârciog spune chiar că iritarea mare a preotului Rusu şi a oamenilor Episcopiei ar fi generată de faptul că cheltuielile s-au făcut doar în baza unor chitanțe tipizate şi nu cu evidențe bisericeşti fără putere legală. Pentru că sătenii au refuzat să dea banii în mână preotului, în care nu mai au încredere de mai mulți ani, preotul Rusu a trecut rapid la represalii. [...] După cum se vede, conflictul religios şi politic (întrucât în acest scandal s-au implicat şi liderii principali ai PSD pentru a împăca primarul comunei cu preotul, în sensul de a i se da dreptate preotului) se complică şi se amplifică de la o zi la alta. În acest timp, Episcopia Tomisului, în loc să dezamorseze acest conflict, îl sprijină necondiționat pe preotul contestat de marea majoritate a sătenilor din Grindu."

(fragmente din articolul lui Neculai Amihulesei, „România Liberă", 16 iulie 2003)

*

• Aflăm că stările conflictuale dintre ortodocşi şi greco-catolici sunt instigate şi alimentate de către preoți ortodocşi, care se pun în fruntea grupărilor torționare, traumatizând grav oameni nevinovați şi vandalizând locaşuri sfinte:

„La Şieu, războiul interconfesional româno-român a atins forme barbare:

Obiectele de cult din biserică au fost profanate şi aruncate la marginea drumului. Vandalisme ca după năvălirea tătarilor.

După demolarea ilegală a bisericii greco-catolice din Vadu Izei şi construirea pe locul ei a unei biserici ortodoxe, conflictele interconfesionale din Maramureş s-au extins, agravându-se în forme alarmante. Pe zi ce trece, devine tot mai evident faptul că actualul stat s-a coalizat cu Biserica Ortodoxă, ca în timpul regimului comunist, pentru distrugerea Bisericii Greco-Catolice şi ştergerea urmelor ei din istorie. Actualele stări conflictuale din Săpânța, Bogdan-Vodă şi localitatea Şieu, întăresc din plin această idee: greco-catolicilor nu li se restituie fostele lor biserici, rămase goale după ce ortodocşii şi-au construit noi lăcaşe, nici nu li se permite să-şi ridice propriile biserici (cazul Săpânța). Ceea ce se întâmplă la Şieu, de trei săptămâni încoace, întrece însă orice măsură şi lasă încă o pată dureroasă pe imaginea oricum terfelită a României contemporane. [...] În localitatea Şieu, de pe frumoasa Vale a Izei, județul Maramureş, intervenția nocturnă a trupelor polițieneşti şi vandalismele care au urmat nu se justifică în nici un fel. Greco-catolicii au intrat, cu trei săptămâni în urmă, în fostul lor lăcaş de lemn, rămas gol timp de patru ani, după ce ortodocşii s-au mutat în noua şi impunătoarea lor biserică. Timp de zece zile, greco-catolicii şi-au oficiat serviciile religioase fără incidente. Cu totul remarcabil e faptul că, oricât au fost instigați de preotul ortodox Vasile Magdău (un ins cu trecutul şi prezentul foarte încărcate!), creştinii săi nu s-au solidarizat cu el şi nu i-au agresat pe consătenii greco-catolici. Două duminici la rând, liturghiile catolice s-au desfăşurat paşnic, fără incidente reclamate la poliție. Timp de zece zile şi zece nopți, cât greco-catolicii au stat de veghe în fostul lor lăcaş, nu s-a semnalat nici un fapt reprobabil, ortodocşii având un comportament cu adevărat creştin față de consătenii lor, astfel încât nu exista riscul unor violențe interconfesionale incontrolabile. În semnalele trimise presei, greco-catolicii mulțumeau public consătenilor ortodocşi că nu i-au agresat în tot acest răstimp, după intrarea în biserică.

Cel care a instrumentat intervenția nejustificată a forțelor de ordine, a fost preotul ortodox Vasile Magdău. Trupe DIAS, polițişti, jandarmi, veniți cu maşini de la județ şi înarmați până în dinți, au asaltat în zorii zilei, pe întuneric, biserica din Şieu, în care se aflau doar patru greco-catolici. Pe Viorel Cosa, creştin cu cinci copii, l-au nenorocit în bătaie, mai târziu a fost zvârlit în stradă, dus la dispensar şi, apoi, cu maşina unui

consătean, la Spitalul Borşa, unde a rămas în comă timp de 72 de ore. Au urmat vandalizarea obiectelor de cult ale greco-catolicilor, sigilarea şi legarea uşii bisericii cu lanţuri. Greco-catolicii îşi oficiază în continuare slujbele într-o capelă improvizată şi în cimitirul fostei lor biserici, uitându-se cu perplexitate la Biblia, crucifixul, icoanele, odoarele aruncate la marginea drumului de preotul ortodox. Până când vor continua şi cui folosesc aceste violenţe fundamentaliste, cu totul nedemne de România acestei clipe istorice, aflată la o răscruce a destinului său viitor?"

(fragmente din articolul publicat în „România Liberă", 11 octombrie 2003)

*

• Aflăm că scandalul de acum câţiva ani cu fraudele în care erau implicaţi conducătorii Facultăţii de Teologie din Bucureşti, nu a avut prea mare efect, de vreme ce acum din nou reapar cazuri de plagiat, pe care aceeaşi Facultate de Teologie le premiază cu titluri doctorale frauduloase, iar Patriarhia plasează responsabilitatea analizării cazului de furt intelectual către... aceeaşi Facultate de Teologie (!!!):

„Deşi reclamat de fiica marelui teolog, cazul plagiatorului lui Stăniloae a fost muşamalizat chiar de Sfântul Sinod!

Pe ordinea de zi a şedinţei Sf. Sinod al B.O.R., la Comisia de Învăţământ, n-a figurat dosarul disciplinar de sancţionare a clericului plagiator Marin Ciulei, autor al unei teze de doctorat agramate şi asezonate cu furt intelectual din opera părintelui Dumitru Stăniloae. Primul cleric dovedit, cu probe zdrobitoare, că a plagiat din Stăniloae a fost reclamat Patriarhiei B.O.R. chiar de către fiica marelui teolog. Lidia Stăniloae s-a autosesizat, din Germania, unde locuieşte, după ce a citit pe Internet dezvăluirile publicate de ziarul nostru. Plângerea şi memoriul depuse de Lidia Stăniloae acum 5 luni au fost muşamalizate de Patriarhie.

Înaltul for bisericesc a dispus, de ochii lumii, o anchetă prin care Facultatea de Teologie Ortodoxă Bucureşti (care i-a acordat plagiatorului fraudulosul titlu doctoral, în 1998) ar fi trebuit să analizeze probele plagiatului şi agramatismele strigătoare la cer debitate de Marin Ciulei, profesor de Dogmatică la Seminarul din Turnu Măgurele, supranumit «directorul şpagă 1.000 USD/elev», *în urma scandalului de corupţie bisericească mediatizat în vară. Muşamalizarea acestui grav caz de plagiat este cu atât mai condamnabilă cu cât la Bucureşti, la Palatul Patriarhiei, s-a desfăşurat în aceste zile, cu participarea Lidiei Stăniloae, Centenarul naşterii marelui profesor de Teologie, ajuns post-mortem victima unor incredibile furturi intelectuale."*

(articol de Silviu Alupei, „România Liberă", 15 noiembrie 2003)

*

• Aflăm că societatea civilă este scandalizată de gravele abuzuri din sânul bisericii şi este hotărâtă să le facă publice, în speranţa că, odată şi odată, se vor lua şi măsuri de înnoire, renunţându-se pentru totdeauna la bizantinisme, printre care cel mai păgubos este muşamalizarea cu orice preţ a tuturor neajunsurilor şi abuzurilor:

„În atenţia Patriarhiei Române

Cazuri grave de abuzuri bisericeşti, pe care nu le poate rezolva doar închinarea la sfintele moaşte

Creşte pe zi ce trece fisura dintre laicat, preoţime şi ierarhia Bisericii, care pare ruptă de lume, retrasă într-o nişă privilegiată a rangurilor, aşteptând ca lucrurile grave care se întâmplă în ţară, cu o frecvenţă tot mai neliniştitoare, să se rezolve de la sine o dată cu trecerea timpului. În locul unei angajări sociale ferme, în faţa avalanşei de probleme degradante scoase la iveală de societatea tot mai secularizată, care ar presupune o implicare misionară şi catehetică, educativă, mult mai activă şi eficientă, ierarhia se mulţumeşte cu festivismele de imagine ale unor simpozioane naţionale, colocvii internaţionale, sărbători fastuoase, liturghii solemne, cu invitaţi «de marcă» *din afară, ierarhii înşişi pretându-se la a accepta, mai degrabă, statutul de VIP-uri* «comestibile», *de larg consum decât acela de valori active, lucrătoare cu eficienţă şi pe termen lung în profunzimea organismului social, bulversat de mutaţiile paradigmatice de azi. De multe ori însă, rezolvarea celor mai strigătoare la cer dureri ale oamenilor este lăsată pe seama închinării la sfintele moaşte şi la icoanele făcătoare de minuni. Dacă ar fi să ne luăm după mulţimea icoanelor făcătoare de minuni de pe tot cuprinsul ţării, România ar trebui să fie ţara cea mai minunată de pe tot Pământul. În mod neiertător însă, statisticile arată că ne situăm pe primele locuri la alcoolism, la crimă, la bolile cele mai diverse, la avorturi, la hoţie, la degradări umane multiple. Şi ca şi când toate acestea n-ar fi de ajuns, Biserica însăşi, care ar trebui să fie mama tuturor răniţilor, vine să adauge propriile răni la suferindul organism social. Se pare că sfintele moaşte şi icoanele făcătoare de minuni nu rezolvă totul, că mai rămâne ceva şi pentru slujitorii Bisericii, mai cam totul adică. Ce e de făcut în această situaţie? După grupajul de precari-*

tăți pe care vi-l prezentăm în pagina de față, răspunsul vine aproape de la sine: ierarhia Bisericii trebuie să facă ceva, altceva decât să muşamalizeze la nesfârşit, până nu e prea târziu: pur şi simplu trebuie s-o ia în altă direcție decât a mers până acum, punând duhul viu al harului şi implicării directe aici, pe pământ, printre oameni, necazuri, violențe şi suferințe, mai presus de aşteptarea convenabilă ca totul să fie rezolvat doar de Cel ce ne veghează destinele din ceruri."

(articol din „România Liberă", 4 decembrie 2003)

*

• Aflăm că unii ierarhi din Moldova sunt rupți de realitate, căci nu se pleacă la durerea poporului, care se vede înşelat de unii preoți venali şi încearcă să-şi facă singur dreptate. Dimpotrivă, ierarhia îi marginalizează tocmai pe acei preoți modeşti, care sunt iubiți de săteni, pentru a plasa în locul lor apropiați sau rude cu mai-marii bisericii, iar pe preoții contestați îi protejează:

„Răscoala creştinilor din Găineşti, Arhiepiscopia Sucevei

De câteva luni, creştinii din satul Găineşti, comuna Slatina, Arhiepiscopia Sucevei şi Rădăuților, sunt în stradă, cu mic, cu mare, cu bătrâni şi tineri, cu femei şi copii, ca în Săpânța anului 1990, la ieşirea nordului românesc din comunism. Nu foamea i-a scos pe bucovineni în mijlocul drumului, nu malversațiunile politice, nu afacerile veroase ale vreunui baron local de carton, ci nedreptatea confesională pe care le-o face ierarhia bisericească. În satul Găineşti, creştinii ortodocşi n-au conflicte cu greco-catolicii, nici cu neoprotestanții, nici cu vreo sectă satanistă, ci doar cu ierarhia Bisericii, care nu ține seamă de dorința lor unanimă. Din 1990 încoace s-a tot repetat că în B.O.R. «lăcaşele de cult aparțin poporului», *comunităților de credincioşi, care le construiesc, le administrează şi le îngrijesc. Situația din Găineşti se adaugă altor numeroase cazuri concrete care infirmă categoric această afirmație demagogică: în realitate, ierarhia instituționalizată, şi nu* «poporul», *decide, stăpâneşte totul şi face ce vrea într-o eparhie eclesială. Poporul este doar bun de manipulat, de la un caz la altul, după voia şi interesele ierarhilor! [...] În ultimii şapte ani, alături de parohul Vasile Sandu a slujit ca preot secund părintele Constantin Pica, om al locului, foarte apreciat de enoriaşi, care au avut posibilitatea să compare şi să facă distincție între calitățile acestuia şi cele ale bătrânului titular. În tot acest timp, preotul Vasile Sandu i-a prostit pe săteni spunându-le că vila pe care o construieşte*

peste oasele vechiului cimitir va fi o nouă casă parohială. Enoriaşii şi-au pierdut respectul față de păstorul lor când au aflat că noua construcție ridicată pe banii şi cu osteneala lor nu e nicidecum casă parohială, ci proprietate personală, trecută în acte pe numele părintelui Sandu. Scânteia revoltei s-a aprins când sătenii au aflat de decizia Arhiepiscopiei Sucevei de a-l înlătura pe preotul tânăr Constantin Pica şi de a aduce în locul lui un apropiat al unui consilier eparhial. Sătenii apreciază că i s-a făcut o mare nedreptate părintelui Pica, cu atât mai mult cu cât în ultimii şapte ani a trăit modest, cu cei trei copii ai săi, în vechea casă parohială, aflată într-o avansată stare de degradare, ajutându-l chiar pe părintele Sandu să-şi ridice impunătoarea vilă proprietate personală.

În situația în care Arhiepiscopia i-a interzis preotului Pica să mai slujească în biserică, solidari cu preotul tânăr, creştinii din Găineşti s-au radicalizat şi ei, interzicând preotului bătrân să mai intre în altar, punând lacăt pe uşa noii şi impunătoarei biserici, construită cu banii şi osteneala lor, şi amenințând că-i vor da foc dacă ierarhia nu le respectă opțiunile. Lucrurile s-au complicat şi mai mult prin solidarizarea primarului comunei Slatina, de care aparține satul Găineşti, cu preotul tânăr. Alungat de Arhiepiscopia care vrea să-l înlocuiască, preotul Constantin Pica a fost readus în satul Găineşti cu fast sărbătoresc, ca de nuntă, şi a fost întâmpinat la intrarea în sat cu pâine şi sare, ca o adevărată autoritate, oferindu-i-se loc de găzduire în casa pădurarului, ceea ce a determinat PSD-ul județean să-i retragă sprijinul politic primarului Ilie Gherman din comuna Slatina."

(fragmente din articolul publicat în „România Liberă", 4 decembrie 2003)

*

• Aflăm că nepotismul este în floare în biserică, alegerea în funcții administrative făcându-se cu sfidarea propriilor regulamente şi hotărâri ale Sinodului B.O.R.:

„Alegeri trucate în favoarea nepotului de consilier

Corupția afectează chiar şi alegerile pentru protopopiate, unde – în mod normal şi democratic –, potrivit Regulamentului de funcționare al B.O.R., ar trebui să se exprime voința clerului în a-şi alege conducerea organismelor administrative. La alegerile (organizate viciat) pentru funcția de protopop, la Făgăraş au participat doar 74 de preoți şi 34 de... cântăreți bisericeşti (în realitate, majoritatea «cântăreților» *fiind intruşi, aduşi de la Sibiu, ca masă de manevră). Cu 48 de voturi, pe locul întâi a*

ieşit un cleric care este nepotul unui consilier episcopal! Acest nepot nu putea candida, deoarece nu are media minimă de 8,50 la licența în Teologie, aşa cum prevede Hotărârea Sf. Sinod nr. 6719/2001. Al doilea pe lista votaților la ordin este un cleric cu grave probleme de moralitate şi de imagine în viața publică (Hotărârea sinodală stabileşte norme şi în această privință, nefiind admişi candidații cu probleme de moralitate). Pe locul trei a ieşit preotul Ciungara Ioan, clericul dorit în realitate de preoțimea Făgăraşului. Acesta îndeplineşte cele trei criterii impuse de Sf. Sinod (minim 8,50 media de licență în Teologie, 5 ani vechime şi moralitate indiscutabilă).

În mod normal, candidații care nu îndeplinesc aceste condiții nici nu puteau concura. Dosarele acestora trebuiau trecute prin «filtrul» *Episcopiei, condusă de PS Visarion. Dar, dacă nepotul unui consilier episcopal (un obscur student în Teologie) doreşte funcția de protopop, Hotărârea sinodală a fost călcată în picioare! Un grup de preoți au şi depus deja contestație şi ne-au informat că vor cere binecuvântarea mitropolitului Ardealului pentru a promova o acțiune la Tribunalul Sibiu, secția Contencios Administrativ."*

(articol de Silviu Alupei, „România Liberă", 4 decembrie 2003)

*

• Aflăm că încă se mai numesc protopopi abuziv, încălcându-se legiuirile bisericeşti, iar în numele fostului mitropolit al Ardealului, incapabil de mai mulți ani să conducă, din motive de boală, au fost comise grave acte de corupție:

„Corupție în Arhiepiscopia Sibiului. În protopopiatul Făgăraş nu se respectă hotărârile Sfântului Sinod

De mai mult timp, în Protopopiatul Făgăraş, din Arhiepiscopia ortodoxă Sibiu, persistă o situație explozivă, care nu s-a soluționat cu înlocuirea vechiului protopop, în urma dezvăluirilor făcute de presă. Un grup de preoți nemulțumiți ne-au sesizat o serie de abuzuri care continuă de prea multă vreme, pentru a nu fi soluționate cât mai repede cu putință. Astfel, în 1998, a fost numit în mod abuziv ca protopop, preotul Cornel Ursu, fără a li se da dreptul preoților să-şi desemneze candidatul care să-i reprezinte. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în 2002, încălcându-se legea care prevede organizarea de alegeri din 4 în 4 ani.

În urma unor acuzații grave la adresa protopopului Cornel Ursu şi a pr. Stan Dina, secretarul protopopiatului, ÎPS Antonie, mitropolitul Ardealului, a dispus o anchetă în 30 septembrie a.c., care ar fi trebuit condusă de inspectorul bisericesc eparhial. Din păcate, această funcție este vacantă de mulți ani, ceea ce afectează grav rezolvarea problemelor preoților, lăsând loc unor abuzuri ale consilierilor. În această situație, consilierul juridic Ioan Floca s-a substituit funcției de inspector eparhial, ceea ce este un abuz, spun contestatarii, întrucât între funcția de consilier şi cea de inspector bisericesc este o incompatibilitate clară, în baza art. 105 şi 109, din Statutul de Organizare al Bisericii Ortodoxe Române. Cu toate acestea, ancheta a fost condusă (defectuos, declară cei nemulțumiți) de consilierul juridic Ioan Floca, în prezența PS Visarion, episcopul care se ocupă de problemele administrative ale Arhiepiscopiei Sibiu, întrucât mitropolitul Antonie al Ardealului este grav bolnav. Încălcările repetate ale legilor bisericeşti au adus de-a lungul anilor grave prejudicii parohiilor şi preoților, ajungându-se la solicitarea demiterii consilierului juridic, depăşit de vârstă, grav bolnav şi incapabil să mai ocupe vreo funcție. Toate demersurile făcute la Arhiepiscopia Sibiu au rămas fără urmări semnificative.

În urma anchetei recente, protopopul Cornel Ursu a fost demis, recunoscându-şi vinovăția. Arhiepiscopia Sibiu l-a numit pe pr. Ioan Glajar ca protopop interimar, paroh la Ucea de Jos, deşi este pensionar de 12 ani. Ceea ce constituie o nouă încălcare a legii bisericeşti, întrucât postul din Parohia Ucea de Jos trebuia scos la concurs, imediat după pensionarea parohului. Preotul Glajar a acceptat interimatul pentru maximum o lună, dar data alegerilor a fost amânată în mod nejustificat din 25 septembrie până în 27 noiembrie, deşi preotul este în vârstă de 72 de ani. În mod ilegal, a fost desemnat să conducă alegerile de protopop acelaşi consilier juridic Ioan Floca, atât de contestat de preoții din Arhiepiscopia Sibiu. În această situație, se impune intervenția Patriarhiei, ca for superior pentru reglementarea situației şi aducerea în cadrul legal a activității din Protopopiatul ortodox Făgăraş, Arhiepiscopia Sibiului."

(articol din „România Liberă", 4 decembrie 2003)

*

• Aflăm ceea ce spunea şi Domnul în *Cuvântul* Său despre unii preoți, cum că iubesc fotbalul ca pe un idol, pentru care suferă şi pentru care trăiesc. Pentru ei, Dumnezeu este doar Cel Care Se preocupă de distribuirea victoriilor pe teren, bineînțeles, proporțional (cred ei) cu numărul de slujbe şi cu contribuțiile financiare ale susținătorilor:

„Preotul Săvulescu este antrenorul echipei de fotbal *«Voința»* Bălteşti

Părintele Gabriel Săvulescu a fost jucător de fotbal în echipa de juniori Petrolul, pe post de extremă dreapta, înainte de a termina Teologia. De când a ajuns paroh în localitatea Bălteşti, Prahova, a fost ales preşedinte al Clubului Voința şi, între slujbele duminicale şi îndatoririle parohiale, antrenează echipa de fotbal a comunei, sperând s-o scoată cel puțin în Divizia D. Deşi rezultatele meciurilor amicale cu echipele Dinamo şi Steaua, din Divizia A, au avut scoruri zdrobitoare, părintele nu s-a descurajat. A reuşit să găsească un sponsor pentru echipa sa, a fost ajutat cu echipament de Asociația Județeană de Fotbal şi de Clubul Petrolul şi l-a adus ca antrenor principal pe Atanasie Lindberg, fost secund al lui Costică Moldoveanu şi coordonator al loturilor de juniori din România. Într-un interesant reportaj care îi este dedicat în cotidianul «Telegraful de Prahova», *se precizează că asistă la aproape toate meciurile echipei Voința, de pe marginea gazonului, îmbrăcat în trening, şi îşi susține cu vivacitate jucătorii, suferind pentru fiecare înfrângere. Părintele Gabriel speră ca în viitor fotbaliştii din comună vor veni în prealabil la biserică, să se roage înaintea fiecărui meci, aşa cum fac jucătorii de la națională, împreună cu antrenorul lor,* «generalul» *Iordănescu, un om foarte credincios:* «Mi-ar plăcea să țin o slujbă înaintea fiecărui meci», *mărturiseşte părintele. În schimb, ca un element pitoresc, echipamentul echipei de juniori este păstrat între meciuri la biserică, preotul sperând că într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, echipa de juniori din Bălteşti să dea un Hagi sau un Ionuț Lupescu!“*

(articol din „România Liberă“, 12 iunie 2004).

*

• Aflăm că unii ierarhi cochetează cu politicieni vremelnici, în speranța că vor fi sprijiniți subteran pentru a accede mai uşor la scaunul patriarhal:

„Biserica Ortodoxă a intrat în campanie electorală – linguşeli şi pupături politice pentru mitra de patriarh

Mitropolitul Moldovei se leapădă de Pimen pentru hatârul lui Ion Iliescu

«Scandalul Putna», *deşi se doreşte a fi stins, reprezintă, de fapt, o schismă în cadrul Bisericii Ortodoxe Române între preoții care sunt mai apropiați de Dumnezeu decât de cele* «lumeşti» *şi o altă parte, mult mai puternică, a preoților politici. Altfel nu se explică un comunicat al Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei prin care ÎPS Daniel se delimitează de colegul său răzvrătit, ÎPS Pimen al Sucevei, şi le ia apărarea lui Iliescu şi Năstase, în conflictul măsurilor de securitate de la comemorarea voievodului Ştefan cel Mare. O fi intrat ÎPS Daniel în campanie electorală? Tot mai tare se aude pe holurile Patriarhiei României că Daniel va fi succesorul Prea Fericitului Teoctist şi, probabil, reacția de acum este una de* «Fă-te frate cu... ca să treci puntea». *După acest scandal, nu este exclus să ne trezim că în Biserica Ortodoxă apare aripa* «social-democrată» *ori* «umanistă», *care se dau după Dumnezeu cum bate vântul... Acela al Puterii, bineînțeles.*

...Prin intermediul unui comunicat, semnat de ÎPS Daniel, Mitropolia Moldovei şi Bucovinei a ținut să se distanțeze de criticile extrem de dure aduse autorităților de ÎPS Pimen, arhiepiscopul Sucevei şi Rădăuților. Culmea, Mitropolia Moldovei se leapădă chiar de... poziția oficială a Patriarhiei. ÎPS Daniel, văzut pe culoarele B.O.R. ca succesor al PF Teoctist, a făcut notă discordantă față de majoritatea preoțimii şi i-a luat apărarea, fățiş, lui Ion Iliescu. «Unele deficiențe de organizare locală nu pot fi imputate direct președintelui României, Ion Iliescu, şi premierului Adrian Năstase, care au participat, în calitatea pe care o dețin, la acest moment solemn şi sfânt al poporului român. Mitropolia înțelege supărarea ÎPS Pimen şi a Mănăstirii Putna în legătură cu unele excese de zel în asigurarea ordinii şi pazei în incinta şi în exteriorul ei», *se scrie în comunicatul emis de secretariatul Centrului Eparhial Iaşi. Atitudinea ÎPS Daniel față de evenimentele de la Putna nu face decât să întărească alunecarea sa spre politic, observată de foarte multă lume în ultimii ani. Astfel, toți miniştrii şi inalții demnitari care s-au perindat prin Iaşi în ultimii opt ani au avut întrevederi particulare sau au luat masa cu ÎPS Daniel. Mai mult, înaltul ierarh a apărut chiar într-unul dintre clipurile electorale ale lui Mugur Isărescu, dându-şi binecuvântarea. La Mitropolia Moldovei şi Bucovinei s-a țesut o adevarată platoşă de protecție împotriva presei, după scandalurile care au zguduit biserica ieşeană anul trecut. Luptele de culise pentru intrarea în grațiile Mitropolitului Moldovei fac să apară declarații groteşti ale parohilor din preajma sa.* «Măsurile de securitate care s-au luat la Putna au fost justificate prin faptul că mănăstirea se află în fața unui real pericol. Am informații că au fost găsite asupra unor persoane 20 de cuțite mari şi spray-uri paralizante», *a precizat arhimandritul Timotei Aioanei, exarhul cultural al Arhiepiscopiei Iaşilor, într-un cotidian local. Dacă ÎPS Daniel a fost întotdeuna atent față de politicienii care participă la diferite ceremonii religioase, ÎPS Pimen a fost necruțător cu aceştia. Administra-*

tiv, ÎPS Pimen îi este subordonat ÎPS Daniel, deşi canonic se află pe aceeaşi treaptă ierarhică, ambii conducând câte o eparhie. Analiştii ecumenici ieşeni au comentat faptul că atacurile dure la adresa puterii au făcut ca ÎPS Pimen să câştige un mare capital de simpatie în rândul credincioşilor, lucru care l-a mâhnit nevoie mare pe ÎPS Daniel. Acest comunicat, prin care ÎPS Daniel încearcă apropierea de potentații momentului, nu este o mişcare singulară a mitropolitului Moldovei. Acesta a încercat «să-şi facă loc» *în ierarhie şi prin marginalizarea PS Calinic Botoşăneanul, episcopul vicar de Iaşi. Opinia contradictorie exprimată în raport cu ÎPS Pimen şi* «mazilirea» *PS Calinic ar avea un singur scop: monopol de imagine al lui Daniel în B.O.R. pentru zona Moldovei, sporindu-şi astfel şansele de a ajunge patriarh."*

(fragmente din articolul lui Cătălin Dumitrescu, „România Liberă", 17 iulie 2004)

*

• Aflăm că nepotismul ia forme nebănuite în anticamera unor episcopi, prin persoane *„angajate"* în diverse funcții de acoperire, la adăpostul cărora beneficiarul favoritismului *„face şi desface"* jocurile episcopiei. De aceea, preoții fac grevă, vicarii se răzvrătesc, prerogativele se contestă, iar traficul de influență ia proporții necontrolate:

„Conflict de proporții la Episcopia Romanului

Cu ajutorul baronilor PSD, vicarul Ioachim Băcăuanul vrea să-i ia locul episcopului Eftimie Luca

Episcopia Romanului este tulburată în ultima vreme de un conflict de proporții între episcopul Eftimie Luca şi vicarul acestuia, Ioachim Băcăuanul. Disensiunile au în spate un complex de interese, începând cu unele de autoritate şi continuând cu altele de natură politică şi materială, nepotrivite cu rânduiala proprie unor călugări situați în vârful ierarhiei clericale. Acest conflict a început după ce PS Eftimie Luca, episcopul Romanului, a luat o serie de măsuri de ordin canonic prin care a decis restrângerea prerogativelor arhiereului vicar Ioachim Băcăuanul, precum şi demiterea preotului Petru Adăscăliței din funcția de consilier administrativ al Episcopiei Romanului, începand cu data de 20 august, şi înlocuirea acestuia cu preotul Viorel Mitru. La acestea se adaugă numirea preotului Eugen Gorbănescu în funcția de inspector eparhial al Episcopiei Romanului începând cu aceeaşi dată. De partea cealaltă, arhiereul vicar Ioachim Băcăuanul acuză faptul că maica Mihaela, nepoata Prea Sfințitului Eftimie, l-ar manipula pe episcop, care – aflat la venerabila vârstă

de 90 de ani – ar fi claustrat în palatul episcopal. Într-o declarație de ultimă oră, PS Eftimie Luca îşi argumentează cu fermitate toate deciziile şi denunță în termeni duri amestecul baronilor locali PSD, care s-ar afla în spatele vicarului său, fiind interesați de susținerea Bisericii în actuala campanie electorală.

Greva preoților la catedrala episcopală

Arhiereul vicar Ioachim Băcăuanul a solicitat o audiență la ÎPS Daniel, mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, cerându-i intervenția pentru înlăturarea de la palatul episcopal a maicii Mihaela, care ar lua toate deciziile de ordin administrativ în numele PS Eftimie: «Toate deciziile pe care le ia PS Eftimie în ultima vreme sunt influențate de maica Mihaela, călugărița care l-a claustrat în palatul episcopal. Preasfințitul se află la venerabila vârstă de 90 de ani şi ia hotărâri forțat, împotriva bunelor rânduieli. Într-o Permanență, PS Eftimie mi-a dat mie toate prerogativele privind contractele de angajare, privind toate rânduielile culturale. Potrivit Regulamentului Sfântului Sinod, am drept de semnătură dat de episcop. Acum PS revine asupra tuturor acestor semnături, forțat fiind de preotul Viorel Mitru, care, de fapt, a făcut încălcări canonice ajutând mai mulți clerici, cum ar fi preotul Claudiu Vasilache de la Moreni (care «deschide cartea»), şi pe alți preoți certați cu regulile bisericeşti, aflați în cercetarea Consistoriului. Conform deciziilor mele, preotul de la Moreni trebuia să vină în canon la Episcopie, or preotul Mitru l-a pus să facă liturghia, care este întâlnirea cu Dumnezeu», *a declarat arhiereul vicar. Ioachim Băcăuanul s-a mai arătat revoltat că altcineva ar putea influența deciziile episcopului. Maica Mihaela i-ar fi permis profesorului Ioan Țuțuianu de la Seminarul Teologic* «Sfântu Gheorghe» *să intre la PS Eftimie pentru a-l influența în deciziile de ordin administrativ.*

Scandalul a atins apogeul într-o grevă a preoților, care au refuzat (unii) sau au fost împiedicați (alții) să mai oficieze Sfânta Liturghie în catedrala episcopală, marți, 25 august. Arhiereul vicar a trecut peste episcop şi l-a anunțat pe ÎPS Daniel, ca preşedinte al Sinodului Mitropolitan, de cele ce se petrec la Episcopia Roman, urmând ca prin intermediul acestuia să fie informat de ceea ce se întâmplă la Roman şi Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Pe de altă parte, în cadrul unei Permanențe bisericeşti, Ioachim Băcăuanul a propus ca preotul Viorel Mitru să fie oprit de la săvârşirea celor sfinte din cauza greşelilor făcute în anchetele pentru Consistoriu, unde are funcția de acuzator. «Din punctul meu de vedere preotul Viorel Mitru este un preot oprit de la cele sfinte. În ceea ce

mă priveşte ca arhiereu, eu nu voi sluji cu el, excluzându-l de la cele sfinte, până ce nu va face un canon de penitență, spovedindu-se cu toate păcatele şi abia dupa aceea îi voi da dezlegare să slujească», *a mai spus arhiereul vicar. Acesta a apreciat că înlocuirea preotului Petru Adăscăliței din funcția de consilier economic a fost lipsită de tact, PS Eftimie fiind influențat în decizia sa de maica Mihaela şi de către preotul Viorel Mitru.* «Este nedrept ceea ce s-a făcut cu preotul Adăscăliței pentru că, potrivit prerogativelor mele, eu sunt acum angajatorul», *a declarat arhiereul vicar.*

PS Eftimie Luca susține că înlăturarea maicii Mihaela de la palatul episcopal nu este posibilă pentru că în conformitate cu Statutul B.O.R. el este autoritatea care conduce eparhia şi tot personalul din subordine execută dispozițiile pe care le dă. «Maica Mihaela este muzeograf, se ocupă de întreg patrimoniul episcopiei şi execută toate deciziile trasate de mine zilnic. Este falsă afirmația celor care declară că se amestecă în problemele administrației eparhiale, probleme pe care le rezolv eu personal în totalitate, dând dispoziții şi consultându-mă cu toți consilierii de resort. În conformitate cu articolul 104 din Statutul B.O.R., arhiereul vicar execută sarcinile pe care i le atribuie episcopul. Maicii Mihaela Isache i-am trasat ca ascultare să se ocupe de persoanele care solicită audiență la cabinetul episcopului. Este regretabilă incitarea pe care o fac unii angajați ai episcopiei în rândul personalului clerical, care se subordonează direct episcopului, făcând ascultare necondiționată, prevăzută de Regulamentul vieții bisericeşti», *a precizat PS Eftimie Luca.“*

(articol de Mihnea Valentin, „România Liberă“, 4 septembrie 2004)

*

• Aflăm că episcopii îşi încalcă unii altora cu nonşalanță drepturile de jurisdicție canonică, fără a se putea lua vreo măsură corectivă (cele punitive sunt de-a dreptul de neconceput). Un fel de violare de domiciliu bisericesc îi pune pe jar pe cei care sunt siliți să asiste neputincioşi la demonstrațiile de forță ale unor episcopi care confundă îndrăzneala, cu insolența:

„Vizita necanonică a Patriarhului Ecumenic în comuna Dorna Arini din Mitropolia Moldovei

O lovitură sub centură dată mitropolitului Daniel de un coleg din Sfântul Sinod

Sanctitatea Sa Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului, a sfințit (de fapt, a resfințit!) miercuri, 20 octombrie, împreună cu un sobor de ierarhi, mănăstirea «Acoperământul Maicii Domnului», *din comuna Dorna Arini, situată la 5 km de stațiunea Vatra Dornei, județul Suceava. Ce căuta Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului tocmai într-un sat din nordul României, după ce a conferențiat în Aula Universității Bucureşti, a primit titlul de* «Membru de onoare» *al Academiei Române, s-a întâlnit cu preşedintele Ion Iliescu şi premierul Adrian Năstase, s-a deplasat la Cluj-Napoca, unde a primit titlul de* «Doctor honoris causa» *al Universității* «Babeş-Bolyai»*? Iar de la Dorna Arini, județul Suceava, a zburat cu avionul tocmai la Constanța, unde a primit titlul de* «Doctor honoris causa» *al Universității* «Ovidius», *alături de Patriarhul Teoctist!*

Ce eveniment ieşit din comun s-a putut petrece în obscura localitate Dorna Arini şi ce însemnătate istorică are această comună, încât a fost inclusă pe traseul Bucureşti-Cluj-Napoca-Constanța, printr-o deviere geografică foarte vizibilă, în timpul turneului pe care liderul mondial al ortodoxiei l-a făcut în România, în perioada 15-21 octombrie 2004? De ce la acest eveniment n-a participat ÎPS Daniel, mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, în eparhia căruia se află mănăstirea din Dorna Arini, şi – mai ales – de ce toate festivitățile n-au fost organizate de chiriarhul locului, conform canoanelor Bisericii Ortodoxe Române, ci de un ierarh din altă eparhie? Iată câteva întrebări la care şi-a propus să răspundă documentarul de față.

Mănăstire din Bucovina subordonată Arhiepiscopiei de Tomis?

Comuna Dorna Arini, județul Suceava, este locul de naştere al ÎPS Teodosie, actual arhiepiscop de Tomis, fost vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor. ÎPS Teodosie a ridicat în comuna sa natală aşezământul monahal cu hramul «Acoperământul Maicii Domnului», *care însă n-a fost aşezat sub jurisdicția canonică a Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei, cum ar fi fost firesc, ci sub cea a Arhiepiscopiei Tomisului, situație fără precedent în Biserica Ortodoxă Română. [...]*

Patriarhul Ecumenic, folosit în scopuri personale

Organizarea de către ierarhul de Tomis a unui eveniment pe teritoriul Mitropoliei Moldovei, fără consimțământul şi participarea chiriarhului locului – care este în acest caz ÎPS mitropolitul Daniel –, cât şi subordonarea metocului din Dorna Arini, județul Suceava, Arhiepiscopiei Tomisului sunt în contradicție flagrantă cu canoanele Bisericii Ortodoxe Române. [...] Din punct de vedere canonic, nici un ierarh nu poate săvârşi Sf. Liturghie în altă eparhie, decât cu acceptul chiriarhului locului. Or, mănăstirea din Dorna Arini a fost ridicată fără aprobarea Consiliului

Eparhial al Arhiepiscopiei Sucevei şi Rădăuţilor, fără confirmarea Sinodului mitropolitan al Moldovei sau a Sfântului Sinod al B.O.R., la fel cum Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I a sfinţit aşezământul, trecând peste autoritatea canonică a mitropolitului Daniel. Situaţia este cu atât mai frapantă cu cât Sanctitatea Sa Bartolomeu I este doctor în drept canonic la Roma şi cunoaşte foarte bine regulile canonice! Prezenţa sa la Dorna Arini este, de fapt, o demonstraţie de forţă a arhiepiscopului Teodosie, pentru a-l pune pe mitropolitul Moldovei în faţa unui fapt împlinit. Acesta este motivul real pentru care ÎPS Daniel, mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, n-a participat la sfinţirea aşezământului din Dorna Arini şi s-a deplasat tocmai la Bucureşti, pentru a-l întâlni pe Patriarhul Ecumenic, când firesc şi canonic ar fi fost să-l întâmpine în Moldova, în spaţiul eparhiei pe care o administrează.

Se pare că ÎPS Teodosie a pornit un război dur şi pe termen lung (inclusiv cu ajutorul actualei puteri PSD!) împotriva mitropolitului Daniel al Moldovei, căruia vrea să-i ia locul la succesiunea pe scaunul patriarhal, după retragerea PFP Teoctist. Este însă cu totul regretabil că în aceste maşinaţii neortodoxe este folosit tocmai Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I al Constantinopolului, cu îngăduinţa obosită de vârstă a Patriarhului Teoctist!"

(fragmente dintr-un articol din „România Liberă", 23 octombrie 2004)

*

• Aflăm că unii ierarhi au o biografie ceva mai încărcată decât aceea pe care ei au făcut-o publică. Cu toată grija lor, investită în a se escamota degradantele colaborări cu serviciile secrete de represiune comunistă, activităţile colaboraţioniste compromiţătoare sunt acum descoperite în toată mârşăvia lor:

„În celebra carte de dezvăluiri *«Orizonturi roşii»*, Generalul Pacepa îl deconspiră pe ÎPS Bartolomeu Anania ca agent al Securităţii

În jurnalul său foarte recent, din luna decembrie 2005, postat pe site-ul Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului şi Clujului, dar şi în scrierile memorialistice anterioare, ÎPS Bartolomeu Anania vorbeşte cu patos firesc despre perioadele sale de detenţie, ca luptător anticomunist, începând din 1946, dar niciodată despre ceea ce a făcut după ieşirea din închisoarea de la Aiud, în august 1964. În mod cu totul surprinzător, la nici un an de la eliberarea din lotul legionarilor de la Aiud, preotul Anania este trimis în 1965, de regimul comunist, tocmai la Arhiepiscopia Misionară Ortodoxă Română din America şi Canada, unde a activat timp de 12 ani ca director al Cancelariei eparhiale, coordonator al revistei şi almanahului «Credinţa», *director al Departamentului Publicaţii şi reprezentant al Arhiepiscopiei în relaţiile interbisericeşti. În circumstanţele în care, în acei ani, SUA îi refuzase actualului patriarh Teoctist Arăpaşu viza de intrare, pentru opţiunile sale comuniste, ferme (fusese propus pentru aceeaşi funcţie), orice om de bun-simţ îşi poate pune întrebarea: Cum a reuşit să ajungă părintele Anania, la câteva luni după ieşirea din închisoare, tocmai în America şi Canada, când ceilalţi deţinuţi politici au mai făcut câţiva ani de domiciliu obligatoriu, în condiţii extrem de dure, în Bărăgan, Bălţile Dunării sau în Deltă? Misterul îl lămureşte însuşi generalul Ion Mihai Pacepa, în celebra sa carte* «Orizonturi roşii», *apărută la New York în 1988, iar în România abia după 4 ani. În anul 1992, când a apărut* «Orizonturi roşii» *la Editura Venus din Bucureşti, instabilitatea politică din ţara noastră şi spectacolul de stradă au captivat cu totul atenţia opiniei publice, astfel încât senzaţionala dezvăluire făcută de fostul şef al spionajului comunist românesc privind identitatea reală a arhimandritului Bartolomeu Anania a putut trece neobservată până azi. Însă lovitura de palat patriarhal pusă la cale de actualul arhiepiscop al Clujului, în şedinţa Sfântului Sinod din 4 noiembrie 2005 (când a impus cu forţa crearea unei noi Mitropolii a Clujului, prin desprinderea a patru puternice eparhii din Mitropolia istorică a Ardealului, după alegerea noului mitropolit Laurenţiu Streza), l-a plasat pe ÎPS Bartolomeu Anania în centrul atenţiei opiniei publice din România şi legitimează reactualizarea dezvăluirilor senzaţionale făcute de generalul Pacepa. Precizăm că aceste informaţii, care îl îngroapă pe actualul arhiepiscop Bartolomeu Anania, aspirant la scaunul mitropolitan al Clujului şi la tronul patriarhal din Capitala României, au fost lansate de generalul Pacepa în secvenţa din* «Orizonturi roşii» *dedicată vizitei pe care au întreprins-o în SUA soţii Nicolae şi Elena Ceauşescu. Iată ce scrie Ion Mihai Pacepa, în memoriile sale, cu acel prilej:*

Ceauşescu îl aprecia pe agentul DIE, Bartolomeu Anania.

Întors la Blair House, Ceauşescu s-a dus la bibliotecă, a dat drumul stereo-ului şi a cerut jocul de şah.

– Clericul a arătat bine în costumul său de maimuţă. Ce fel de muncă face el?, a început Ceauşescu, deschizând jocul.

El se referea la arhiepiscopul Bisericii Ortodoxe Române din Statele Unite şi Canada (ÎPS Victorin, n.n.), care fusese trimis din România ca să preia controlul bisericilor emigranţilor din Statele Unite şi Ca-

nada. În raportul scris de mână de stația din Washington, pe care l-am predat lui Ceauşescu în acea dimineață, exista un capitol substanțial despre contactele prolifice ale arhiepiscopului cu DIE-ul, ca agent vechi, ce fusese folosit cu succes de-a lungul anilor în care a trăit la Misiunea română din Ierusalim şi la Mănăstirea Sf. Tikhton din South Canaan, Pennsylvania.

– Activă şi productivă, în conformitate cu Florea.

– Avem nevoie să-l facem agent secret cu acoperire bună, la fel cum am procedat cu predecesorul său. Înțeles? (ordona Nicolae Ceauşescu – n.n.).

«Predecesorul» *era arhimandritul Bartolomeu Anania (precizează Pacepa – n.n.), un vechi ajutor al DIE-ului, care a fost trimis, cu ani în urmă, ca să preia un ziar religios, numit* «Credința», *şi a-l folosi pentru influență. DIE-ul l-a rechemat în 1974, din cauza unor rapoarte că intenționa să rămână în Statele Unite. Dacă acest lucru se întâmpla, el putea compromite folosirea clericilor cu grad înalt, ca acoperire pentru agenții DIE, ceea ce Ceauşescu voia să păstreze în cel mai mare secret.*

– Trebuie să-l facem pe episcop colonel sau chiar general. Şi pompează în el cât mai mulți bani posibil. Cu bani poți cumpăra orice în America, inclusiv Bisericile.[...]

– El trebuie folosit, de asemenea, împotriva lui Trifa. Fiecare agent trebuie însărcinat cu distrugerea acelui porc murdar şi reacționar. Ceauşescu a explodat: «Nu voi putea dormi până ce nu-l văd aruncat afară din America, înlăturat ca un gunoi». («Orizonturi roşii», *vol. II, pag. 218-219, Editura ziarului* «Universul», *New York, 1988, sau pag. 380-381, Editura Venus, Bucureşti, 1992).*

Duhul Sfânt sau Securitatea?

Cât timp a activat în America, actualul arhiepiscop Bartolomeu Anania a lucrat la compromiterea lui Valerian Trifa (fiul lui Iosif Trifa, inițiatorul puternicei mişcări de renaştere ortodoxă «Oastea Domnului»*, după anul 1923, din Sibiu şi întreg Ardealul), care a refuzat până la expulzarea sa din America, în urma extraordinarelor diversiuni înscenate de oamenii lui Ceauşescu, să colaboreze cu Securitatea şi Patriarhia comunistă din România. După cum reiese din fragmentul citat din* «Orizonturi roşii», *Ceauşescu îl cunoştea atât de bine pe arhimandritul Bartolomeu Anania şi performanțele sale de agent DIE, încât îl dădea ca model lui Pacepa, cum trebuie racolați oamenii Bisericii şi transformați în agenți secreți sub acoperire. Şi dacă îi recomanda generalului Pacepa*

să «pompeze» *bani cât de mulți în ÎPS Victorin, să-l facă pe arhiepiscop* «colonel sau chiar general», *avem toate motivele să credem că de acelaşi tratament s-a bucurat, în prealabil, şi* «predecesorul» *său.*

Prima ediție a cărții «Orizonturi roşii» *a apărut la New York în 1988, iar cea din România, în 1992. Cu toate aceste dezvăluiri clare pe care le face generalul Ion Mihai Pacepa, consilier personal al lui Ceauşescu şi şef adjunct al DIE (deci şeful direct al agentului Bartolomeu Anania!), Sfântul Sinod l-a hirotonit întru arhiereu şi l-a instalat ca arhiepiscop pe ÎPS Anania în februarie 1993, în scaunul vacant al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului şi Clujului. Specializat de fosta Securitate în diversiuni comuniste, acesta este omul care a pus la cale puciul de pomină din Sfântul Sinod în noiembrie 2005, în urma căruia s-a produs tulburarea fără precedent din Biserica Ortodoxă Română, prin scindarea Mitropoliei Ardealului, cel care a afirmat că această lovitură de palat patriarhal stă* «sub pecetea Duhului Sfânt»*, sperând să fie promovat ca mitropolit de Cluj, pentru a-şi vedea visul de mărire lumească, instalându-se – în cele din urmă – pe tronul patriarhal din Capitala României. În urma acestor dezvăluiri şocante rămân, totuşi, câteva întrebări, cărora le ocolim răspunsul, deocamdată: De ce a acceptat şi acceptă atât de uşor actualul patriarh Teoctist bătăile cu pumnul în masa sinodală şi deciziile atât de fluctuante ale arhiepiscopului Anania? Să fie atât de şantajabil patriarhul Teoctist, cum susțin surse foarte bine informate din B.O.R., sau pur şi simplu fosta Securitate controlează încă o bună parte din Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române?"*

(fragmente din articolul lui Ion Zubaşcu, „România Liberă", 17 ianuarie 2006)

*

Aceste exemple şi multe, multe altele, relatate de presă, şi care din motive de spațiu nu pot fi reproduse într-o carte, sunt o dovadă concretă a dimensiunii uriaşe a problemei credibilității bisericii oficiale a acestor timpuri. Fără o credință neîndoielnică, autentică şi statornică, biserica nu va putea să-şi salveze credibilitatea. Fără credință, care este toiag de sprijin (baghetă de echilibru), pericolul prăbuşirii este inevitabil. Să observăm avertismentele istoriei, şi în primul rând exemplul deplorabil al bisericii ortodoxe din Bulgaria, care din anul 1996 este scindată în două biserici care au ajuns până la conflict fratricid. Oare, şi B.O.R. va avea aceeaşi soartă? Cât de eficientă în acțiunea sa demolatoare este necredința, această boală de care s-au contaminat pe ascuns până şi unii ierarhi ai acestei biserici! Sfânta Scriptură avertizase despre venirea

acestor vremuri: *„Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credinţă pe pământ?“* (Ev. Luca, 18/8).

Credinţa cea lucrătoare este nedespărţită de prezent. Nu putem vorbi de credinţă, gândindu-ne cu *„mândrie patriotică“* la isprăvile remarcabile ale strămoşilor noştri. Nu putem vorbi de credinţă, amânând-o pentru un viitor incert, căci nu trăim ancoraţi în viitor, chiar dacă nădăjduim în împlinirea celor încredinţate, întrucât viitorul rămâne ca obiect al altei virtuţi fundamentale: nădejdea. O proiectare excesivă, în viitorul continuu, a împlinirilor celor făgăduite, în loc de a experimenta aşteptarea, în veghe duhovnicească, adică pregătirea noastră în prezentul continuu, duce inevitabil la delăsare şi abandon. Vorbim, aşadar, de credinţă, gândindu-ne la prezent: astăzi, acum şi aici. De aceea Dumnezeu îi avertizează pe oameni cu cuvintele: *„Dacă veţi auzi astăzi glasul Lui, nu învârtoşaţi inimile voastre“* (Evrei, 4/7).

Clipa venirii Fiului lui Dumnezeu, cu slavă văzută şi cu alai de îngeri însoţitori, va cântări, aşadar, chiar credinţa în acea venire, virtute propovăduită din veşnicie, şi confirmată apoi cu buzele la fiecare mărturisire a Crezului (*„...şi iarăşi va să vie cu slavă...“*), dar atât de puţin crezută, şi mai ales dorită astăzi în lume. De aceea, aşa trebuie înţeleasă această profeţie îndurerată: *„Când va veni Fiul Omului, oare va mai găsi pe pământ credinţă în acea venire?“*.

Felul în care este formulată această interogaţie, sugerează implicit şi răspunsul: lumea (adică cei ce sunt ancoraţi de pământ) va fi la fel de nepregătită ca şi cei de pe vremea lui Noe, împotrivindu-se chiar şi evidenţelor! În mod normal, simplul zvon că undeva vorbeşte Dumnezeu, ar trebui să stârnească un interes enorm, electrizant, în primul rând pentru ierarhii bisericii. Şi chiar aşa se întâmpla pe vremuri, chiar şi acum aproape o sută de ani, oamenii se entuziasmau până la frenezie atunci când aflau că undeva vorbeşte Dumnezeu. Să ne reamintim doar de pelerinajele de la Maglavit, de pe vremea lui Petrache Lupu. Astăzi, acel entuziasm colectiv a rămas o palidă amintire.

Ierarhii noştri au întors spatele la ultima chemare a lui Dumnezeu, preferând să se ocupe în continuare de planurile lor pământeşti şi de propria ascensiune spre scaune mitropolitane şi, de ce nu, spre mult râvnitul fotoliu de patriarh. Şi aşa, fiind preocupaţi până peste cap de cele lumeşti, au uitat de avertismentele Sfintei Scripturi: *„Luaţi seama să nu vă lepădaţi de Cel Care vorbeşte. Căci dacă aceia n-au scăpat de pedeapsă, nevoind să asculte pe cel ce le grăia pe pământ, cu atât mai mult noi – îndepărtându-ne de Cel ce ne grăieşte din ceruri – al Cărui glas, odinioară, a zguduit pământul, iar acum, vorbind, a făgăduit:* «Încă o dată voi clătina nu numai pământul, ci şi cerul». *Iar prin aceea că zice:* «Încă o dată» *arată schimbarea celor clătinate, ca a unor lucruri făcute, ca să rămână cele neclintite.“* (Evrei, 12/25-27).

Dumnezeu încă mai cheamă biserica să se trezească, să-şi vină în fire, să se scuture de praful necredinţei şi să se lepede de propria sa lepădare de Acela Care, de zeci de ani, atât de dulce şi înţelept îi vorbeşte.

EPILOG: SEMNUL ATENȚIEI

„Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ţi fie ceva mai rău.“
(Ev. Ioan, 5/14)

Au trecut 2000 de ani, şi Biserica Universală s-a învechit în rele. După o copilărie feciorelnică, în care sfinţenia se îngemăna cu ingenuitatea, iar martiriul era expresia supremei realizări a sinelui, a urmat o adolescenţă a căutărilor. Şapte Sinoade Ecumenice au răscolit sipetele cu comori ale cerurilor şi au adus pământenilor dreptarul sănătos al împlinirii vieţii. Pe atunci, Biserica încă mai era una, sobornicească şi apostolească. Aşa cum Dumnezeirea este una în Fiinţă şi întreită în Persoane, tot aşa şi Biserica primară:

– era una, căci era într-un singur Duh, iar proorocii nu lipseau din biserică, şi chiar ei erau organul Duhului;

– păstra dumnezeirea întreagă în toate bisericile locale, zidite în cetăţi de către apostoli, după a lor rânduială apostolească: *„Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc şi să aşezi preoţi prin cetăţi, precum ţi-am rânduit.“* (Tit, 1/5);

– pricinile grele le cântăreau împreună, cu mare responsabilitate sobornicească, după modelul primului Sobor Apostolic : *„Noi am hotărât, adunaţi într-un gând...“* (Faptele Apostolilor, 15/25), căci sobor însemna *„...apostolii şi preoţii, cu toată Biserica“* (Faptele Apostolilor, 15/22 – sublin. ns.).

Curând însă Biserica a slăbit în vigilenţă şi a îngăduit creştinilor amestecarea cu lumea, în primul rând cu puterea imperială. Aceasta i-a adus o sporită cinstire, dar şi un fast pernicios, o infatuare şi o suficienţă de sine care s-a dovedit a fi distrugătoare, căci *„cunoştinţa semeţeşte“* (I Corinteni, 8/1), iar *„Dumnezeu, celor mândri le stă împotrivă“* (Iacob, 4/6).

Cunoaşterea teoretică, fără rădăcini adânci în viaţa de zi cu zi, a adus cu sine, pentru *„teologii profesionişti“,* suficienţa şi mândria, lâncezeala şi nostalgia după frivolităţi. Biserica, din plictiseală prea multă, a început să-şi taie singură din trup câte un deget, şi apoi altul, şi apoi mâinile şi picioarele. Mădularele ei erau sfinţii, dar cât au fost ei vii, biserica i-a disprețuit şi i-a lepădat de la sine, căci niciodată proorocii şi sfinţii n-au fost înţeleşi de către semenii lor, decât (eventual) abia după

trecerea lor la cele veşnice, întrucât proorocii scoteau la lumină tot ce era rău, luptând ca să nu se încuibeze în om păcatele, începând cu mândria. Vai de biserica fără prooroci, căci fără prooroci biserica se prăbuşeşte *(v. Proverbe, 29/18)*! Aşa fusese proorocit : *„Atunci vă vor da pe voi spre asuprire şi vă vor ucide şi veţi fi urâţi de toate neamurile pentru numele Meu.“* (Ev. Matei, 24/9). Unii au fost bătuţi, alţii exilaţi, iar alţii mutilaţi şi chiar omorâţi, din invidia celor care nu iubeau sfinţenia în trup, şi nici învăţătura sănătoasă, căci nesocoteau cu nepăsare cuvântul Scripturii: *„Cine primeşte prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua.“* (Ev. Matei, 10/41).

Chipul bisericii, altădată strălucitor, s-a întunecat. Mândria de sine i-a tulburat judecata sănătoasă, pe care o avusese la început, şi de aceea pe neaşteptate s-a sfârtecat în două şi au apărut două biserici, după modelul fostelor imperii ale Europei: una de Răsărit, iar alta, de Apus.

Apoi, bisericile şi-au tăiat şi Capul, căci se plictisiseră să poarte acelaşi chip, chipul lui Hristos. Şi-au aşezat în loc câte un cap de lut şi şi-au silit mădularele să se închine lui, şi aşa au trecut prin vremuri fiecare de capul ei.

Biserica de Răsărit a mai păstrat o vreme dreptarul sănătos al dreptei credinţe şi de aceea a şi fost cunoscută cu numele de biserică ortodoxă. Dar la fastul bazileic n-a renunţat nici ea, ci, dimpotrivă, s-a înălţat cu infatuarea până la cer. De aceea, Dumnezeu a îngăduit o palmă, o vreme de încercare pentru Patriarhia care se credea *„ecumenică“,* o captivitate Babilonică dureroasă, o robie sub păgâni, care va dăinui până la sfârşitul veacurilor.

La anul 1453, Constantinopolul cădea sub turci, iar Sfânta Sofia, care fusese până atunci un fel de Catedrală a Neamurilor, şi care se înălţase cu mândria până la cer, a fost transformată de musulmani în moschee. Celelalte biserici, care au copiat între timp modelul instituţional al lumii laice, au speculat slăbiciunea politică a Patriarhiei Ecumenice, care mai deţinea doar un primat de onoare, pentru a-şi proclama în timp, una după alta, *„autocefalia“* – o formulă schismatică, perfect digerabilă pentru popoarele creştine şi mai ales pentru lumea largă.

Biserica de Apus şi-a împodobit capul de lut, cu tichie roşie cu mărgăritare, şi i-a dat un ifos imperial, punându-i pe creştet trei coroane, una peste alta. Apoi s-a numit singură biserică catolică, adică Universală, îmbătată fiind de mândria de a domni peste generaţiile de morţi care erau convinşi că trăiesc. Din membrele ei retezate, au odrăslit incestuos alte bisericuţe, şi apoi altele, care au umplut tot pământul. Din una, soborni-

cească şi apostolească, biserica catolică a devenit mai multe, nenumărate *„Biserici“,* nesoborniceşti şi neapostoleşti, care au promovat fiecare câte o cale întortocheată, care-L promite la destinaţie pe Hristos, dar ale cărei meandre se pierd astăzi în deşertul post-modernismului; iar ea rămâne mai mare, mai fastuoasă şi mai pretenţioasă decât toate.

Ajunse, cu chiu cu vai, în secolul XXI, bisericile, risipite pe tot pământul şi prin toate deşerturile teologico-filosofice, încep să-şi pună serios problema unei apropieri, a unui reflux, a unei întoarceri la izvoare, la puritatea Bisericii Apostolice, în care Unul era Stăpânul. Însă, fie din lâncezeală, fie că au fost rău sfătuite la ureche de cel viclean (care lucrează astăzi mai elevat, prin slujitorii săi, implantaţi în toate mişcările oculte mondiale), bisericile nu mai năzuiesc spre izvoarele apostolice, nici spre Stăpânul Cel aspru, Care *„seceră unde n-a semănat şi adună de unde n-a împrăştiat“* (Ev. Matei, 25/24), şi Care dintotdeauna a cerut numai renunţări şi sfinţenie, pe pământ, ca şi în cer. Ele tânjesc după alt stăpân, care promite toate bogăţiile pământului, ba chiar şi pe cele ale Universului, la toţi cei ce i se vor închina lui. Acesta vrea să ţină locul lui Hristos, pentru că (zice el, pentru cei nerăbdători): *„Iată cât de mult întârzie Hristos!“*. De aceea, strămoşii care au proorocit despre vremea lui, l-au şi numit Antichrist.

Din când în când, bisericile lui Antichrist se întâlnesc la mese întinse, pregătite cu dragoste frăţească, de către „bisericile lui Hristos“. Aici se pun la cale numai şi numai tranzacţii ecumenice de valoare fixă: rugăciuni comune, valorând 30 de arginţi una. Nici în pauze nu se stă degeaba; se pune lumea la cale, sub o lozincă umanitară, cu iz de reclamă ieftină, pentru promovarea unui soi de ghiveci socio-teologic, intitulat *„Oameni şi religii“*. Adică, se propovăduieşte pacea universală şi contopirea tuturor religiilor într-una singură, pe principiul: *„Noi vrem să ne unim, dar să veniţi voi la noi!“*. La orizont mijeşte o Nouă Eră (*New Age*), dar deocamdată unirea bisericilor avansează destul de greu, pentru că se cam bate pasul pe loc, în ritm de vals: un pas înainte, un pas înapoi. Organizatorii însă sunt optimişti: ei ştiu bine că *„încetul cu încetul, se face oţetul“*.

Biserica românească n-a scăpat nici ea tentaţiei de a se distra, dându-se în bărcile ecumenismului, care ascunde periculoasa perspectivă a pierderii identităţii, atât spirituale, cât şi naţionale:

– ea îşi trimite de o vreme soli, care să se amestece cu superbia Meşterului Ştie-Tot, în ghiveciul fierbinte al lui Antichrist, pregătit pentru a frige buzele şi gâtlejurile celor pofticioşi, şi denumit cu falsă pudoare

feciorelnică: *„Oameni şi Religii“*. Da, într-adevăr, oameni şi religii… dar fără Dumnezeul Cel adevărat, ci cu noua idolatrie a secolului XXI: zei de hârtie, pastişaţi fără jenă după chipul şi asemănarea lui Hristos;

– ea se laudă cu *„deschiderea faţă de lume“,* vânzându-şi în neştire dreptul de întâi-născut, moştenit de la Sfântul Apostol Andrei;

– ea se laudă cu *„rugăciunea comună“* cu ereticii lumii, uitând de blestemele canoanelor, de îndemnul de a nu da din palmă mărgăritarele, şi de soarta lui Iezechia, care s-a îmbolnăvit de moarte pentru că *„a luat aurul de pe uşile templului Domnului şi de pe stâlpii cei vechi pe care îi aurise însuşi Iezechia, şi l-a dat regelui Asiriei.“* (IV Regi, 18/16);

– ea concesionează pământul sfânt, udat de sângele strămoşilor, unor temple ale lui Antichrist, pe care le numeşte apoi *„Centrul Internaţional Ecumenic de la Vulcana Băi“,* în infantila şi infatuata dorinţă de a muta în obscura localitate Vulcana-Băi buricul pământului;

– în loc să-şi plângă păcatele şi să-şi facă ordine în propria casă, Biserica Ortodoxă Română stă la taclale cu ereticii, cu schismaticii şi cu necredincioşii lumii, în speranţa deşartă că-i va întoarce (tocmai ea! – câtă îngâmfare!) pe calea adevărului.

Ar trebui mai întâi ca B.O.R. să se împace ea însăşi cu Adevărul, şi Lui să-I facă sălaş în lăcaşurile sale. Ar trebui să-i placă adevărul şi să se îmbrace cu el. Ar trebui să mărturisească public că a greşit înhămându-se la aceeaşi căruţă cu statul ateu, şi apoi ticluind împreună legi împotriva propriilor interese: în primul rând împotriva vieţii monahale (vezi istoria anilor 1864 şi 1959); apoi, împotriva rânduielilor canonice ale Sinodului I Ecumenic (schimbarea calendarului ortodox, cu cel papistăşesc – 1924); apoi, împotriva propriilor asociaţii şi organizaţii religioase creştin-ortodoxe, pe care le-a hăituit mereu ca pe nişte *„duşmani de clasă“* (1939 şi 1948); apoi, împotriva creştinilor de rit greco-catolic (1948); apoi, dar nu în ultimul rând, împotriva propriilor ei credincioşi ortodocşi, prin *Legea pentru regimul general al cultelor,* din 1928, şi *Concordatul cu Vaticanul,* din 1929, ambele defavorizante pentru ortodocşi (adoptate pe când patriarhul Miron Cristea conducea ţara, inclusiv ca om politic).

B.O.R. ar trebui să-şi reamintească delaţiunea, sperjurul, suferinţele şi anii grei de temniţă, aduse printr-un colaboraţionism murdar, cu statul ateu, asupra multor creştini, unii dintre ei fiind aduşi până la mucenicie, căci aşa a răbdat acest popor, preoţi şi laici, care au înţeles să-şi păstreze credinţa în spiritul tradiţiei strămoşeşti în momentele grele ale istoriei: la schimbarea calendarului, în 1924; la *„revenirea“* forţată a greco-catolicilor la ortodoxie; la desfiinţarea asociaţiilor religioase militante, în

frunte cu Oastea Domnului; la protestele singulare ale unor preoți și credincioși, împotriva dărâmării bisericilor; la desfigurarea (în scopul desființării) monahismului, făcută în două rânduri: sub A. I. Cuza și sub Gh. Gheorghiu-Dej.

B.O.R. ar trebui să se rușineze de colaboraționismul cu Securitatea comunistă, care a compromis definitiv credibilitatea instituției bisericii și a Tainelor ei, în primul rând a Tainei Spovedaniei, maculată de zelul unor *„turnători“* deghizați în duhovnici, pătrunși de *„patriotism popular“*. Ar trebui mărturisită cu pocăință această colaborare, pentru a putea fi iertată, și ar trebui (ar fi trebuit de mult!) ca toți cei pătați din rândul slujitorilor bisericii, în frunte cu episcopii colaboraționiști, să se dea la o parte din fruntea bucatelor, lăsând locul altora, mai curați și mai destoinici. Dar se vede treaba că scaunele vlădicești sunt mult prea moi, iar somnul în ele este mult prea dulce, încât adoarme până și conștiințele, nu numai rațiunea.

Ar trebui – și aceasta, în primul rând ar trebui – ca biserica să se împace cu Dumnezeu. Ca să se împace, va trebui să-L regăsească; și ca să-L regăsească, să-L caute; și ca să-L caute, să se trezească din somn. Odată împăcată cu Dumnezeu, biserica ar putea alunga pentru totdeauna urâciunea pustiitorului *(v. Daniel 9/27 – cf. Biblia, versiunea din 1944),* ajunsă în Loc Sfânt, prin repararea celei mai grave greșeli din istoria bisericii românești, de care depind toate celelalte, enumerate mai sus. Acest păcat, înfipt ca o suliță în coasta bisericii, prin Legea din 11 mai 1865, înlocuia alegerea sinodală a episcopilor, cu numirea directă, necanonică, făcută de un singur om. Iar acel om, chiar dacă era șeful statului, era, totuși, un laic! Pe acest plan, dogma primatului papal, apare a fi, prin comparație, de o benignă inocență față de prerogativele megalomanice, duse până la insolență, asumate de Cuza cu acest prilej. Poarta nepotismului și a simoniei a fost larg deschisă, și de atunci ea nu s-a mai închis niciodată. Chiar dacă Legea a fost corectată parțial, după câțiva ani, printr-o nouă Lege (cea din anul 1872), adoptată în urma protestelor clericilor și ortodocșilor responsabili și cu frică de Dumnezeu, care au declanșat *„Lupta pentru canonicitate“*, totuși și aceasta a funcționat defectuos până în anul 1918, păstrând amestecul oamenilor politici în Colegiul Elector, responsabil cu alegerea episcopilor.

Acești 53 de ani de diletantism periculos în biserica românească, au fost mult prea mulți pentru ca *„precedența“* să nu devină *„cutumă mioritică“;* de atunci lupii se luptă între ei ca să-și adjudece stânele, fiecare după cum îl ține punga, dar și după principiul sintetizat de Vasile

Militaru într-o fabulă, în care lupul spune: *„Voi sunteți aleși de mine să fiți oilor păstori“:*

Săriți lupii!

Când cu necuvântătoare, Tatăl ziditor, Preasfântul,
A-nceput să-mbogățească apele și tot pământul,
Oile trăiau în tihnă prin livezi cu iarbă dulce,
Fiind libere oriunde mielușeii să și-i culce
Fără teamă că sub soare în tot raiul plin de pace
Ar avea vreo lighioană sau jivină oarecare
De-mpărțit ceva cu ele și-ar putea să le atace.

Într-o zi însă, pe seară, slabi și răpănoși la piele,
Niște lupi aduși de vânturi răsăriră printre ele,
Lupi care începură-ndată să le facă temenele:
— Surioare, blânde oi,
Pentru noi sunteți făcute, iar noi suntem pentru voi!
Să ne'mbrățișăm ca frații, cu iubire și cu dor,
Și să știți că toată viața vom fi vouă ajutor.
Drumul lung ce străbăturăm, a fost, sigur, foarte greu,
Dar am împlinit porunca dată chiar de Dumnezeu
Ce ne-a zis de două ori:
„Voi sunteți aleși de Mine să fiți oilor păstori!“
Dumneaei a fost de față!
Zise-un lup cam strâmb în pulpe,
Arătându-le o vulpe
Ce, la rândul ei, îndată întări, jucându-și părul:
— Jur pe ochii mei, că lupii v-au spus numai adevărul!
Atunci oile, blajine, au grăit cele din urmă:
— De păstori n-avem nevoie, dar intrați și voi în turmă:
Fiți asemenea cu noi,
Adică-ntru totul oi,
Și, stăpâne fiecare pe-a ei blană, pe-a ei lână,
Să trăim în bună tihnă pe imaș ca și la stână,
Fiindcă Dumnezeu Preasfântul
Ne-a umplut de fân pământul,
Și oricât am fi de multe pe pământ noi, oile,
N-om cunoaște niciodată foamea și nevoile.

Astfel, acei lupi, primire între oi aflară toți,
Oile nici gând să aibă c-au primit în turmă hoți.
Dar când lupii socotit-au că-ntuneric e deplin,
S-au fost năpustit asupra oilor cu chip blajin
Și, pân' să-și aprindă zorii următoarea dimineață,
Doar vreo câteva mioare au mai fost scăpat cu viață!...
.....
Frați români, oi prea blajine și neștiutoare oi!
Lupii azi sunt între voi!
N-așteptați să vă sfâșie fiarele, precum am spus
C-a fost sfâșiată turma din povestea de mai sus!
Ci, cu zeci de guri, tot insul, zvoană dând ca-n roiuri stupii,
Chiuiți pe tot cuprinsul:
„Săriți, lupii! Săriți, lupii!"
Căci așa de nu vom face dintre noi să-și piardă urma,
Ticăloasele jivine ne-ar ucide toată turma!...

(Vasile Militaru: „Curcubee peste veac", *Ed. Lumină din Lumină – Bucureşti, 1997)*

Dar Dumnezeu nu Se lasă înșelat de viclenia lupilor îmbrăcați în piele de oaie. Chiar și pe patriarh îl previne „să-și păzească pielea": *„Și voi lua aluatul Meu cel curat, cel pus deoparte la păstrat, și voi face cu el pâine nouă, turmă curată, Biserică adevărată înaintea Mea, căci Biserica cea adevărată nu va fi în veac biruită sau sfărâmată. Și se vor alege oi la dreapta, și capre la stânga, iar înaintea Mea vor fi aduși toți lupii care au fost îmbrăcați în oi și le voi cere lucrul lor. Amin, amin, amin.*

Duhul Meu grăiește mai-marelui bisericii.

Amin, amin zic ție: nu te clătina de pe locul pe care stai, căci Eu te întăresc să stai. Amin, amin, zic ție, cel ce stai în fruntea bisericii: ai doi lupi pe lângă tine, ba chiar trei ai, care voiesc să te dea din locul tău, dar nu fugi ca păstorul cel plătit, și stai atent pentru viața oilor tale, căci oile tale sunt neamul cel ales de Mine la sfârșit, căci e vremea cea de sfârșit și de început și de naștere din nou a lumii." (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 1/14 octombrie 1997). Și iată că l-a întărit: au trecut de atunci mai bine de 8 ani și patriarhul nu s-a lăsat sfâșiat de lupi. Ba, prinzând oleacă de curaj, a început să-i amenințe că până ce atinge el suta de ani, o să mai îngroape câțiva din ei, și chiar a început să se țină de cuvânt...

Pierderea Harului și a darului Sfântului Duh, prin simonie și nepotism, a avut urmările catastrofale pe care le-am amintit. Dumnezeu însă nu Și-a întors fața de la poporul român. El a lucrat necontenit pentru

redresarea lui spirituală, trimițând în lume Trâmbițele Apocaliptice, așa cum era proorocit *(v. Apocalipsa, cap. 8-9).* Iar la sfârșitul vremii, El Însuși a trâmbițat și trâmbițează fără răgaz *(v. Apocalipsa, cap. 11),* prin Îngerul Domnului, Mihail Arhanghelul. Domnul Și-a ales un popor din câțiva creștini curați, demni și jertfitori, pe care i-a tocmit la zidirea Bisericii vii, Noul Ierusalim, care este proorocită că va da suflare de viață bisericii de piatră. Pe nimeni n-a întrebat Dumnezeu când Și-a ales poporul Său; nici pe mai-marii țării, nici pe mai-marii bisericii, căci El a lucrat ca Dumnezeu, și nu ca omul: *„Dați oamenilor cuvântul Duhului lui Dumnezeu ca să ia viață cerească în ei. Învățați, fiilor, învățați ce înseamnă frați, frați împreună. Amin. Învățați această binecuvântare. Amin, amin, amin. Voiesc să fiu cu voi și peste voi în vecii vecilor. Învățați să Mă ajutați să fiu. Învățați să Mă ajutați să vin să vă fac dreptate împotriva necredincioșilor care vă numesc pe voi fii rătăciți pentru că nu vă supuneți lor și vă supuneți Mie. Dar de ce nu vă supuneți lor? Le spun Eu de ce: cei pe care Eu îi aleg ca să-i supun sub puterea Mea pentru împlinirea Scripturilor Mele peste pământ, aceia nu mai sunt ai lor, și nu mai sunt ai nimănui, decât ai Mei, căci am dreptul să am dintre oameni sub puterea Mea, ca să-i fac pe aceștia voie a Mea, faptă a Mea pe pământ, căci așa binevoiesc Eu, și nimănui nu dau socoteală de planurile Mele cele cerești peste pământ. Amin, amin, amin."* (citat din *Cuvântul lui Dumnezeu,* 8/21 noiembrie 1997).

Domnul a înnodat, apoi, firul unșilor (care fusese rupt), prin preoție nouă, coborâtă prin harul Sfântului Duh, și veșnică, după rânduiala lui Melchisedec. El hrănește poporul Său cu hrană din cer – *Cuvântul lui Dumnezeu* – care îi ține uniți în duh de biserică, aidoma unei făclii aprinse, care luminează până la marginile lumii, chemându-i pe oameni la schimbare și la întoarcere. Fiii risipitori ai lumii sunt chemați de Dumnezeu pentru a fi toți o turmă la un Păstor.

Dar poporul român, ce face el pentru Dumnezeu? Ce fac creștinii ortodocși pentru a fi adevărați creștini? Ce face instituția bisericii pentru a fi o administrație teandrică, nu un *„S.R.L."* printre altele, cu plan de încasări, balanță de venituri și cheltuieli, cod fiscal și conturi în bancă?

Ar trebui… ar trebui făcut ceva pentru a răspunde dragostei lui Dumnezeu față de noi. Ar trebui făcute schimbări radicale în sensul înnoirii în biserică, văzută ca instituție, dar și ca o mare familie a creștinilor, ca *„trup"* al lui Hristos.

Prea mult timp s-a profitat de confuzia dintre B.O.R. (biserica – instituție: structură organizată, ca necesitate a ordonării nevoilor omenești) și biserica – trup tainic al lui Hristos (familie de creștini,

organizată să răspundă voinței lui Dumnezeu pe pământ). Prima nu trebuia să monopolizeze Lucrarea Duhului Sfânt, orientând-o spre a-şi acoperi propriile ambiții de a stăpâni peste lume, şi nici să-şi însuşească tot capitalul de încredere, pe care oamenii îl investesc, la modul impersonal, în *„Biserică“,* dintr-o simpatie neutră, deci ne-angajantă, moştenită prin educație, de la părinți şi bunici. A doua, dacă voia să fie cu adevărat biserică, trebuia să iasă de mult din lâncezeala conformismului-ritualist, în care se scaldă în ultima vreme.

Dar noi, preoții, ca slujitori tocmiți ai lui Dumnezeu din cer, nu ca năimiți ai bisericii lumii, ce facem noi, păstorii? Căci preoții s-au păstorit pe sine, uitând să-i mai păstorească pe creştini, după cum a fost profeția lui Iezechiel: *„Fiul omului, prooroceşte împotriva păstorilor lui Israel, prooroceşte şi le spune: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: Vai de păstorii lui Israel, care s-au păstorit pe ei înşişi! Păstorii nu trebuia ei, oare, să păstorească turma? Dar voi ați mâncat grăsimea şi cu lâna v-ați îmbrăcat; oile cele grase le-ați junghiat, iar turma n-ați păscut-o. Pe cele slabe nu le-ați întărit; oaia bolnavă n-ați lecuit-o şi pe cea rănită n-ați legat-o; pe cea rătăcită n-ați întors-o şi pe cea pierdută n-ați căutat-o, ci le-ați stăpânit cu asprime şi cruzime. Şi ele, neavând păstor, s-au risipit şi, risipindu-se, au ajuns mâncarea tuturor fiarelor câmpului. De aceea rătăcesc oile Mele prin toți munții şi pe tot dealul înalt; împrăştiatu-s-au oile Mele peste toată fața pământului şi nimeni nu îngrijeşte de ele şi nimeni nu le caută.*

De aceea, ascultați, păstori, cuvântul Domnului: Precum este adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul Dumnezeu, tot aşa este de adevărat că voi face dreptate; pentru că oile Mele au fost lăsate pradă şi fără păstor, oile Mele au ajuns mâncarea tuturor fiarelor câmpului, iar păstorii Mei n-au purtat grijă de oile Mele, ci păstorii s-au păscut pe ei înşişi şi oile Mele nu le-au păscut.

De aceea, ascultați, păstori, cuvântul Domnului:

Aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu vin la păstori; le voi cere înapoi oile Mele din mâna lor şi îi voi împiedica să mai pască oile Mele, şi nu se vor mai paşte păstorii pe ei înşişi, şi voi smulge oile Mele din gura lor, şi ele nu vor mai fi pentru ei o pradă de sfâşiat.

Căci aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu Însumi voi purta grijă de oile Mele şi le voi cerceta. Cum cercetează păstorul turma sa în ziua când se află în mijlocul turmei sale risipite, aşa voi cerceta şi Eu oile Mele, şi le voi aduna din toate locurile, unde au fost ele risipite în ziua cea cețoasă şi întunecată. Le voi face să iasă din mijlocul popoarelor, le voi aduna din diferite țări şi le voi aduce în țara lor şi le voi paşte prin munții lui Israel, pe lângă cursurile de apă şi prin toate locurile de locuit ale țării acesteia. Le voi paşte în păşune bună, şi staulul va fi pe munții cei înalți ai lui Israel; acolo se vor odihni ele, în staul bun, şi vor paşte în păşune grasă în munții lui Israel. Eu voi paşte oile Mele şi Eu le voi odihni, zice Domnul Dumnezeu. Oaia pierdută şi rătăcită o voi întoarce la staul; pe cea rănită o voi lega şi pe cea bolnavă o voi întări, iar pe cea grasă şi tare o voi păzi şi voi păstori cu dreptate.

Iar despre voi, oile Mele, aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată voi face judecată între oaie şi oaie, între berbec şi țap. Oare nu vă ajunge că paşteți în păşune bună, iar ce rămâne călcați cu picioarele voastre, şi că beți apa curată, iar pe cea care rămâne o tulburați cu picioarele voastre? Aşa că oile Mele sunt nevoite să se hrănească cu ceea ce este călcat de picioarele voastre şi să bea ceea ce este tulburat de picioarele voastre.

De aceea, aşa le zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu Însumi voi face judecată între oaia grasă şi oaia slabă. Deoarece voi izbiți cu umărul, cu şoldul şi cu coarnele voastre, împungeți pe toate oile bolnăvicioase, până când le scoateți afară, Eu voi veni să scap oile Mele, ca să nu mai fie pradă, şi voi judeca între oaie şi oaie. Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paşte; voi pune pe robul Meu, David; el le va paşte şi el va fi păstorul lor. Iar Eu, Domnul, le voi fi Dumnezeu, iar robul Meu David va fi prinț între ei. Eu, Domnul, am grăit acestea. Voi încheia cu acela legământul păcii şi voi depărta din țară fiarele sălbatice, încât oile Mele să trăiască în siguranță în pustiu şi să doarmă în pădure. Voi dărui lor şi împrejurimilor muntelui Meu binecuvântare şi ploaie le voi trimite la vreme; ploi de binecuvântare vor fi acestea. Pomul din câmp îşi va da rodul său şi pământul îşi va da roadele sale şi oile Mele vor fi în siguranță pe pământul lor şi vor şti că Eu sunt Domnul, când voi sfărâma cătuşele jugului lor şi le voi scăpa din mâinile celor ce le-au robit. Nu vor mai fi ele pradă popoarelor şi fiarele câmpului nu le vor mai sfâşia; ele vor trăi în siguranță şi nimeni nu le va mai tulbura. Voi face acolo sădire vestită şi nu vor mai pieri de foame pe pământ, nici nu vor mai suferi ocară de la popoare. Şi vor şti că Eu, Domnul Dumnezeul lor, sunt cu ele, iar ele, casa lui Israel, sunt poporul Meu, zice Domnul Dumnezeu.

Şi voi, oile Mele, sunteți turma pe care o pasc, iar Eu sunt Dumnezeul vostru, zice Domnul Dumnezeu.“ (Iezechiel, 34/2-31).

Despre pedeapsa păstorilor necredincioşi şi a profeților mincinoşi, avertizează cu tărie şi proorocul Ieremia: *„Vai de părinții care pierd şi împrăştie oile turmei Mele, zice Domnul.*

De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel către păstorii care pasc pe poporul Meu: Aţi risipit oile Mele şi le-aţi împrăştiat şi nu le-aţi păzit; de aceea, vă voi pedepsi pentru faptele voastre cele rele, zice Domnul. Şi voi aduna rămăşiţele turmei Mele din toate ţările prin care le-am risipit, le voi întoarce la staulele lor şi vor naşte şi se vor înmulţi. Voi pune peste acestea păstori, care le vor paşte şi ele nu se vor mai teme, nici se vor mai speria, nici se vor mai pierde, zice Domnul. […] De aceea, vor veni zilele, zice Domnul, când nu se va mai zice: «Viu este Domnul, Care a scos pe fiii lui Israel din ţara Egiptului»*, ci:* «Viu este Domnul, Care a scos şi a adus neamul casei lui Israel din ţara de la miazănoapte şi din toate ţările în care îi risipise şi vor trăi în pământul acesta.»

Despre proroci: Mi se sfâşie inima în mine şi toate oasele mi se cutremură; sunt ca un om beat, ca omul biruit de vin, pentru Domnul şi pentru cuvintele Lui cele sfinte, pentru că s-a umplut ţara de desfrânaţi şi pentru că plânge ţara sub blestem; uscatu-s-au păşunile în stepă; ţinta alergăturii lor este fărădelegea şi ţara lor este nedreptatea. Că profetul şi preotul sunt necredincioşi; şi până şi în casa Mea am găsit răutatea lor, zice Domnul.

...De aceea, aşa zice Domnul Savaot despre proroci: Iată îi voi hrăni cu pelin şi le voi da să bea apă cu fiere, că de la profeţii Ierusalimului s-a întins necredinţa în toată ţara.

Aşa zice Domnul Savaot: Nu ascultaţi cuvintele proorocilor, care vă profeţesc, că vă înşeală, povestindu-vă închipuirile inimii lor, şi nimic din cele ale Domnului. Necontenit grăiesc ei celor ce Mă dispreţuiesc: «Domnul a zis că va fi pace peste voi». *Şi tuturor celor care urmează inima lor învârtoşată le zic:* «Nici un rău nu va veni asupra voastră!» *Că cine a luat parte la sfatul Domnului ca să vadă şi să audă cuvântul Lui? Sau cine a luat aminte la cuvântul Lui ca să-l vestească?*

Iată vine furtuna Domnului cu iuţime, vine furtună mare şi va cădea peste capetele necredincioşilor. Mânia Domnului nu se va potoli până nu va împlini şi va înfăptui planurile inimii Sale, şi în zilele ce vin veţi pricepe aceasta lămurit.

N-am trimis Eu pe proorocii aceştia, ci au alergat ei singuri; Eu nu le-am spus, ci au profeţit ei de la ei. Au luat ei parte la sfatul Meu? Atunci să vestească cuvintele Mele poporului Meu, să facă să se întoarcă oamenii de la calea lor rea şi de la faptele lor cele rele.

Au doară Eu numai de aproape sunt Dumnezeu, zice Domnul, iar de departe nu mai sunt Dumnezeu? Poate, oare, omul să se ascundă în loc tainic, unde să nu-l văd Eu, zice Domnul? Au nu umplu Eu cerul şi pământul, zice Domnul?

Am auzit ce zic proorocii care profeţesc minciuna în numele Meu. Ei zic: «Am visat, am văzut în vis». *Până când proorocii aceştia vor spune minciuni şi vor vesti înşelătoria inimii lor? Cred ei cu visele lor, pe care şi le povestesc unul altuia, să facă uitat, poporului Meu, numele Meu, aşa cum au uitat părinţii lor numele Meu pentru Baal? Proorocul care a văzut vis, povestească-l ca vis, iar cel ce are cuvântul Meu, acela să spună cuvântul Meu adevărat. Ce legătură poate fi între pleavă şi grăuntele de grâu curat, zice Domnul? Cuvântul Meu nu este el, oare, ca un foc, zice Domnul, ca un ciocan care sfărâmă stânca?*

De aceea iată, Eu, zice Domnul, sunt împotriva proorocilor care fură cuvântul Meu unul de la altul. Deoarece Eu, zice Domnul, sunt împotriva proorocilor care vorbesc cu limba lor, dar zic: «El a spus».

Tot Eu, zice Domnul, sunt împotriva proorocilor care spun visuri mincinoase, care le povestesc pe acestea şi duc pe poporul Meu la rătăcire cu amăgirile lor şi cu linguşirile lor, deşi Eu nu i-am trimis, nici le-am poruncit; ei nu aduc nici un folos poporului acestuia, zice Domnul." (Ieremia, 23/1-32) .

Ce vom zice, aşadar, noi, preoţii, păstori vinovaţi de lene şi de necredinţă şi de viclenie? Ce vom face ca să avem şi noi rod pe care să-l aducem la Hristos? Cum să facem noi, preoţii ortodocşi, ca să avem altfel de păstorire decât cea pe care o condamnă Scriptura prin cuvintele: *„vai de păstorii care nu-şi păstoresc turma, păstorindu-se pe ei înşişi!"* (v. Iezechiel, 34/2)? Ne-am învăţat să facem şcoli teologice înalte, să ne umplem de îngâmfarea *„ştiinţei"* (pe nedrept numită astfel), să ne îmbrăcăm cu haine lungi şi scumpe, punând haină peste haină pentru a ne ascunde cu veşminte colorate, cameleonice, goliciunea de duh. Ne-am îndulcit cu obiceiul de a ne face lumea plecăciuni pe la colţuri de uliţe şi de a ne zice în chip linguşitor: *„rabbi"* (adică *„săru'mâna, părinte"* – pe limba românească) şi chiar să le dăm noi mâna, ca să ne-o sărute. Am schimbat *Cuvântul lui Dumnezeu,* cu discursuri *„teologice"* sforăitoare, bune pentru alţii, dar nu şi pentru noi. Am făcut din Sfânta Scriptură cartea cea mai preţuită pe dinafară, dând-o mereu credincioşilor să o sărute, dar pe dinăuntru n-o preţuim, căci citim atât de puţin, atât de rar şi atât de selectiv din ea! Doar la Liturghie, doar o dată pe săptămână, duminica, să ne întâlnim cu Hristos-Cuvântul? E de ajuns? Mai bine i-am îndemna pe creştini să o deschidă în fiecare zi şi să nu le lipsească, aşa cum nici

ceaslovul nu le lipseşte celor sârguitori la rugăciune. Şi nici hrana *Cuvântului* să nu le lipsească, fiindcă în zilele noastre, *Cuvântul lui Dumnezeu* este din ce în ce mai puternic, şi adesea se împlineşte în aceeaşi zi în care a fost rostit. El ne cere să întoarcem raiul în om, şi nu să-l ducem pe om în rai, aşa cum de secole se străduieşte biserica lumii, dar fără rezultate vizibile şi palpabile.

Ar trebui, de aceea, ca Biserica Ortodoxă Română să se ocupe, cel puțin la început, de următoarele probleme:

1. Distanțarea demnă față de *„ecumenism“,* în înțelesul lui actual, denunțând ca nule toate angajamentele şi concesiile făcute eventual de ea, la acest capitol, până acum. Proclamarea, în schimb, a unei poziții ferme de respect şi ataşament, numai pentru învățătura creştină apostolică, cea definitivată de Sfinții Părinți în Sinoadele Ecumenice, şi păstrată ca un tezaur spiritual numai în Ortodoxie;

2. Revenirea la rânduiala atonită (căci Athosul a rămas ca un far al Ortodoxiei, prin poziția sa neabătut conservatoare) de observare a timpului religios, respectiv reintroducerea în activitățile bisericeşti a calendarului folosit până în anul 1924, urmând ca în activitățile laice, creştinii să folosească în continuare *„stilul nou“*. S-ar corecta, în acest fel, o inadecvată nepăsare față de cinstirea sfinților şi față de rânduielile Sinoadelor Ecumenice, dar şi față de bisericile ortodoxe *„surori“,* care au păstrat neştirbită această rânduială tradițională;

3. Revizuirea din temelii a Statutului de funcționare a Bisericii Ortodoxe Române, pentru a scăpa de reminiscențele comuniste, strecurate în anul 1948 în structuri, activități, responsabilități şi obligații, pentru a putea face, apoi, din Biserica Ortodoxă Română, cu adevărat o instituție teandrică, în care să mai poată conduce şi Dumnezeu, nu numai omul după bunul lui plac. Adică, Stăpânul să fie Dumnezeu, nu arhiereii ca până acum. Aceştia să redevină din stăpâni, episcopi, adică buni chivernisitori ai averilor materiale şi mai ales spirituale ale bisericii, şi să se lase conduşi de către Dumnezeu în tot ceea ce întreprind ei;

4. Rescrierea istoriei proprii, pe care Biserica Ortodoxă Română ar trebui s-o facă în spiritul adevărului, având curajul mărturisirii neîmplinirilor şi greşelilor ei, pentru a fi iertată, astfel, atât de Dumnezeu, cât şi de oameni;

5. Scoaterea din locaşurile sfinte, şi mai ales din altare, a banului, care este chipul cezarului. Rânduirea unor epitropi credincioşi, cinstiți şi integri moral, care să colecteze daniile benevole ale credincioşilor şi să le

distribuie, apoi, după necesități: pentru preoți şi diaconi, pentru întreținerea curentă a bisericii, pentru reparații, pentru milostenii. Ar trebui ca punctele de desfacere (numite şi *„pangare“,* deoarece pângăresc cu negustoria lor locaşul bisericii) să fie mutate în curtea bisericii, sau, mai bine, chiar în afara ei, unde să funcționeze doar atunci când se poate vinde şi cumpăra (în nici un caz duminica, în timpul Sfintei Jertfe!). Ar trebui ca absolut toate slujbele religioase să fie gratuite, după îndemnul biblic: *„în dar ați luat, în dar să dați!“* (Ev. Matei, 10/8);

6. Biserica să-i dezlege pe preoți de obligația de a se căsători, lăsând celibatul ca alternativă (şi chiar recomandându-l!) pentru preoții care doresc să se dedice cu totul slujirii lui Dumnezeu. Iar când mentalitatea se va fi schimbat suficient de mult, încât oamenii să ajungă a înțelege chemarea făcută de Dumnezeu la sfințenie în trup, toți preoții ar trebui să aleagă celibatul ca unică formă de lepădare de sine, şi de a-L urma aşa pe Hristos, şi aşa să se împărtăşească, în chip curat, cu Hristos, Cel feciorelnic;

7. Simonia să înceteze cu desăvârşire ca practică subterană în biserică, numirile de preoți în cetăți făcându-se cu responsabilitate şi cu frică de Dumnezeu. Pe cât posibil, ar trebui promovați clerici care provin chiar din cetatea în care vor păstori, şi să fie aleşi de cetate, nu de arhierei. Episcopul să întrebe adunarea de creştini ai cetății dacă este de acord cu numirea candidatului la preoție, cu interogația *„Vrednic este?“,* şi nu s-o manipuleze, îngenunchind-o cu strigarea *„Vrednic este!“*;

8. Să se renunțe în biserică la bizantinisme şi la fast găunos. Episcopii, preoții şi diaconii să se întoarcă la simplitate, îmbrăcând permanent dulama albă a curăției (arătând astfel că-L aşteaptă pe Hristos – *v. Apocalipsa, 3/18; 7/9*), dar şi veşmintele negre ale comemorării umilinței şi patimilor Lui, pe care să le poarte în perioada Postului Mare. Chiar şi veşmintele folosite la slujbe să fie cât mai simple, de preferință albe (sau negre, în perioada Postului), renunțându-se la culorile țipătoare, de papagal, folosite în prezent;

9. Să se inițieze o revizuire radicală a şcolilor teologice, în care cota de superficialitate, de fraudă şi de imoralitate a depăşit de mult nivelul *intolerabil* pentru om, şi *adânc de dureros* pentru Dumnezeu. Cum se va şterge ruşinea de acum câțiva ani, mediatizată intens în presă, când la Facultatea de Teologie din Bucureşti, fraudele la admitere erau patronate chiar de către decan şi de prodecan (amândoi, preoți cu mari pretenții)? Ar trebui revăzute, după atente aprecieri de perspectivă, cifrele de şcola-

rizare, pentru a se corecta faza actuală, în care cu bună ştiinţă se fabrică, *„pe bandă rulantă“*, mii de *„teologi“,* pe care îi aşteaptă şomajul. Dar chiar şi numărul de seminarii şi facultăţi de teologie trebuie redus la strictul necesar, renunţându-se la orgoliul manifestat de unii ierarhi care au ţinut cu orice preţ să aibă seminar şi facultate de teologie în eparhia lor, acolo unde n-a existat însă nici o tradiţie în acest sens, iar necesităţile locale reale nu le motivează (majoritatea eparhiilor au de mult ocupate toate posturile de preoţi!). Spre exemplu, în anul 1992, într-o perioadă de efervescenţă necontrolată a numărului de tineri admişi să studieze teologia, existau 2200 studenţi şi 2811 elevi de seminar. Totodată, numărul locaşurilor de cult din toată ţara era de 12397, cu 8452 preoţi slujitori. Un calcul extrem de simplificat, care nu ia în seamă nici decesele prezumtive ale preoţilor bătrâni, dar nici creşterea ulterioară a cifrelor de şcolarizare, arată că în numai doi ani, absolvenţii de teologie ar fi acoperit integral necesarul de preoţi ai ţării (lucru care s-a şi întâmplat!). Şi după aceea? Ce viitor au şi vor avea miile de absolvenţi vărsaţi pe piaţa bursei de muncă, fără nici o altă pregătire, decât o spoială de filozofie meditativă ortodoxă, rămasă după patru ani de facultate, în care au copiat sistematic, la aproape toate examenele, iar pe celelalte le-au trecut fără probleme, împingând sacoşe şi atenţii la profesorii despre care ştiau că *„se pretează“*? Cum vor suporta absolvenţii refuzul calm, sfătos, vlădicesc, cu care va fi întâmpinată dorinţa lor de a fi hirotoniţi preoţi? Şi cum vor reacţiona, primind răspunsul cinic: *„Te înţeleg, fiule, dar nu mai sunt parohii libere; găseşte-ţi singur parohie şi eu îndată te hirotonesc.“*? Ar trebui ca la admiterea în şcolile teologice să primeze criteriile morale şi vocaţia autentică a candidaţilor. Aceasta ar trebui verificată atent de către profesorii spirituali, canalizându-se la timp tinerii fără vocaţie, spre alte studii sau spre meserii potrivite cu firea lor, şi nu forţându-i să promoveze într-o direcţie care le va fi în curând marcată de incompatibilităţi dureroase. Admiterile şi promovările ar trebui supravegheate atent, pentru a se instaura un climat de cinste şi de încredere, în care să nu-şi mai găsească locul niciodată frauda, nepotismul şi chiar simonia – dacă e vorba de promovarea în treptele preoţiei. Ar trebui ca elevii seminariilor teologice să fie în mod obligatoriu interni, pentru a putea fi formaţi, într-adevăr, curaţi şi integri, din punct de vedere moral, de către pedagogi, spirituali şi preoţi, într-un climat potrivit misiunii pe care şi-au ales-o. Ar trebui restaurată valoarea clasică a seminarului teologic, astfel ca absolventul să poată funcţiona direct ca preot la ţară, nefiind obligat la studii superioare

ca în prezent. Este inadecvat şi chiar imoral procedeul actual, în care se prezintă la admiterea la facultatea de teologie, cu aceleaşi drepturi, absolvenţi a 5 clase de seminar teologic (şcoală de vocaţie, în care se învaţă cu precădere materii de profil), cot la cot cu absolvenţi a 4 clase din alte licee, oricare ar fi ele (teoretice, de profil economic, tehnic, sau, de ce nu, Liceul de Fotbal!), care, săracii, de-abia ştiu Crezul pe dinafară! Atunci se pune întrebarea: de ce au mai făcut ceilalţi Seminarul? Trecem peste faptul că la Facultate materiile practice sunt reduse într-o măsură absolut inacceptabilă, sub acoperirea ipocrită că *„s-au făcut din belşug la Seminar“*. Ce pregătire vor avea, atunci, cei care n-au făcut Seminarul? De aceea, ar trebui revăzute materiile teologice din facultate, punându-se accent serios pe cele practice şi pastorale, nu pe filozofie seacă şi teorie lipsită de trăire duhovnicească;

10. Nu în ultimul rând (ci, poate cu aceasta ar trebui să înceapă), biserica să-şi revizuiască radical atitudinea faţă de Însuşi Dumnezeu, Care vorbeşte în România de 50 de ani cu omul, deşi puţini Îl ascultă. Ar trebui ca ea să fie prima care respectă *Cuvântul lui Dumnezeu* venit din cer, şi aşa să se facă model viu şi pentru credincioşii pe care zice că-i păstoreşte. Ar trebui să recunoască şi să respecte Biserica Noul Ierusalim, nu ca pe o structură organizatorică paralelă, ci ca pe o biserică locală, ca pe oricare altă biserică ortodoxă, în ceea ce priveşte misiunea, dar ca pe nici o altă biserică, în ceea ce priveşte alegerea, căci Dumnezeu a ales-o ca să fie model de sfinţenie şi de conduită pentru toate celelalte biserici. Ar trebui să-şi recunoască greşelile anterioare, de marginalizare a acestei Biserici şi a mesajelor care vin din cer, de la Dumnezeu, şi pe care ea le tezaurizează cu grijă şi cu sfială sfântă (dar le şi transmite, sistematic, prin poştă, tuturor episcopilor – spre ştiinţă!), aşteptând ziua în care toţi cei însetaţi după adevăr, le vor cere. Ar trebui reconsiderat cu sinceritate tot ce s-a scris până acum despre Noul Ierusalim în necunoştinţă de cauză: compoziţii tendenţioase, dar acoperite cu *„binecuvântări arhiereşti“*. Ar trebui reabilitat arhiereul Irineu de la Cluj şi restaurată cinstea persoanei sale, terfelită în 1993 cu nepăsătoare iresponsabilitate, de o mână de arhierei roşi de invidie, care nu suportau ideea că Dumnezeu poate El Însuşi să-l aleagă dintre ei, pentru a ocupa scaunul celui de al şaptelea patriarh (dacă biserica va urmări darul sfinţeniei *„fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul“* – Evrei, 12/14), rupând astfel vălul sub care s-au ascuns până acum numirile interesate sau cumpărate, manevrate de ambiţiile omeneşti. Ar trebui reprimiţi cu dragoste, de către preoţi, toţi acei creştini pe care ei

i-au alungat cândva din biserici, pe motiv că ascultă mai mult de *Cuvântul lui Dumnezeu,* azi grăit din cer, decât de predicile lor, efemere ca şi ei, şi că iubesc mai mult sfinţenia decât bălăceala în băltoaca încropită a plăcerilor lumii. Ar trebui recunoscuți sfinții numiți de Dumnezeu, şi în primul rând Trâmbițele Apocaliptice: preotul Iosif Trifa, ciobanul Petrache Lupu, preotul Arsenie Boca, preotul Ioan Silviu Iovan, maica Veronica Barbu, fecioara Virginia Tudorache, dar şi ucenicii sfinți ai trâmbițelor, precum psalmistul apostol Traian Dorz şi ceilalți martiri, care au fost maltratați şi exterminați în puşcării, lagăre şi deportări, pentru credința lor nestrămutată în Dumnezeu.

Dar nu numai Biserica Ortodoxă Română este datoare moral lui Dumnezeu. Toți credincioşii creştini trebuie să se raporteze cu sinceritate la cerințele pe care Dumnezeu Însuşi le-a formulat pentru cei care se vor a fi plăcuți Lui, căci până acum ei s-au crezut drepți şi acoperiți în fața lui Dumnezeu, doar după propria lor convingere şi conştiință. Este adevărat că acest lucru a fost posibil în primul rând pentru că preoții s-au plictisit să-i păstorească cu dragoste pe creştini, împlinind astfel profeția lui Iezechiel: *„Vai de păstorii lui Israel, care s-au păstorit pe ei înşişi! Păstorii nu trebuia ei, oare, să păstorească turma?“* (Iezechiel, 34/2). Totuşi, aceasta nu le micşorează *„oilor“* cu nimic propria lor responsabilitate, rămasă neîmplinită. De aceea, ar trebui ca şi creştinii ortodocşi să fie, la rândul lor, profund şi sincer preocupați de următoarele probleme:

1. Să caute *Cuvântul lui Dumnezeu*, care se coboară azi din cer, să-l citească cu interes, cu respect şi cu dragoste, ca pe un dreptar şi călăuză care vine din Cer, pentru a şti ce vrea Dumnezeu de la om şi cum trebuie omul să-şi lucreze mântuirea, după voia lui Dumnezeu;

2. Să alerge de îndată la preoți sfinți, miloşi pentru mântuirea sufletelor rătăcite, şi să facă la ei o spovedanie amănunțită, mărturisind cu zdrobirea inimii toate faptele rele, săvârşite încă din copilărie; să se hotărască pentru părăsirea definitivă a lor, şi să primească, apoi, Sfintele Taine, pentru înnoirea ființei lor şi pentru unirea tainică a lor cu Hristos;

3. Să înțeleagă profund că lupta cu patimile va trebui de acum să fie o preocupare atentă şi permanentă, căci ispitele nu vor înceta să vină, mai ales după această întoarcere definitivă la Hristos;

4. Să înceapă o şcoală nouă, şcoala harului, după îndemnul din *Cuvântul* Domnului, pentru a creşte duhovniceşte şi a deveni oameni noi, plăcuți pentru Cer;

5. Să se preocupe cu convingere de aproprierea sfinţeniei, privind-o

ca pe o țintă bună de dorit, pe care Însuşi Domnul i-o arată necontenit omului: *„Fiți sfinți, căci şi Eu sunt Sfânt!“* (Leviticul, 11/44);

6. Să se preocupe de restaurarea unei Biserici vii, trăitoare în Hristos, în care toți să fie una, şi toți să fie frați, animați de acelaşi Duh;

7. Să mărturisească mereu, cu timp şi fără timp, credința creştină ortodoxă şi aşteptarea lui Hristos, în trup şi în *Cuvânt;*

8. Să reconstituie principiile militante ale creştinismului, preluând cu atent discernământ, din experiența vie a înaintaşilor (ex.: Oastea Domnului), revizuită şi actualizată în raport cu *Cuvântul lui Dumnezeu;*

9. Să poarte îmbrăcăminte cuviincioasă şi să se poarte cu sfială sfântă, căci creştinii trebuie să nu mai semene niciodată cu păgânii din lume, după cum învață şi Sfântul Apostol Pavel: *„Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, şi apoi cel duhovnicesc.“* (I Corinteni, 15/46); să trăiască în Duh şi adevăr cuvântul Scripturii, care îndeamnă la renunțarea la obiceiurile lumii şi la deşertăciunile ei şi la necurățiile ei; să prețuiască tot timpul, cu multă sfiiciune curăția bisericii, aşa cum făceau strămoşii lor, căci aceştia, spre exemplu, îndată după căsătorie nu se mai duceau la biserică o vreme, ca să păstreze neîntinată curăția bisericii;

10. Nu în ultimul rând (ci mai bine cu aceasta să înceapă), să trăiască după adevăr iubirea de Dumnezeu, şi prin ea, şi iubirea de aproapele, trecând, odată pentru totdeauna, de la teoria declarativă, la fapte, aceasta fiind şi demonstrația că lepădarea lor de sine este autentică.

Iată, câte zece recomandări, nu porunci, pe care atât instituția bisericii, cât şi credincioşii ei, ar trebui să le ia cu seriozitate în considerare, dacă vor o sinceră împăcare cu Dumnezeu.

Am văzut mai înainte că proorocul Ieremia vedea în *Cuvântul lui Dumnezeu* o lucrare *„ca de foc“,* o putere de *„ciocan, care sfărâmă stânca“*. De aceea, ar trebui ca, atât creştinii care se cred pe sine *„credincioşi“,* cât şi păstorii lor din biserica lumii (mai ales ei), să citească bine şi cu mare atenție, din copertă în copertă, cartea Mielului Înjunghiat, editată de Cetatea Sfântă Noul Ierusalim (Mănăstirea de la Glodeni-Pucioasa). Aceasta este întreg *Cuvântul lui Dumnezeu,* rostit din cer în ultimii 50 de ani peste România, şi este, totodată, cartea judecății făpturii, căci în ea îşi vor regăsi fiecare din ei toate păcatele, mici şi mari, păcate dezvăluite prin *Cuvânt* ceresc, păcatele de care se fac vinovați. Această carte este, de asemenea, colecția tuturor rostirilor cereşti, lăsate omului de către Domnul, din anul 1955 până în prezent. Ea este atât ca o istorie a poporului *Cuvântului,* cât şi ca o radiografie necruțătoare a nepăsării față de Dumnezeu, în care se scaldă de prea multă vreme întreaga creştinătate.

Ea este, totodată, şi Semnul Atenției, o ultimă şansă pe care Dumnezeu, în nemărginita Sa milă şi bunătate, i-o dă omului, pentru a-l trezi din letargie, făcându-l să-şi vină în fire, să se întoarcă asemenea fiului risipitor şi să zică: *„Tată, am greşit la cer şi înaintea Ta şi nu mai sunt vrednic să mă numeşti fiul Tău. Primeşte-mă, dar, ca pe una din slugile Tale!“* (Ev. Luca, 15/18,19).

Cine are urechi de auzit, să audă: *Cuvântul lui Dumnezeu* este *Semnul Atenției.*

Biserica Ortodoxă Română este chemată la înnoire. Nu numai mădularele (creştinii de rând) trebuie să se nască din nou, de sus, din apă şi din Duh *(v. Ev. Ioan, 3/3-5)*, ci şi biserica însăşi, trupul ei întreg. Nu numai patriarhul trebuie să poarte veşmânt alb, nepătat, pentru trup, şi mai ales pentru suflet; ci toți arhiereii şi preoții şi credincioşii trebuie să-şi albească hainele *(v. Apocalipsa, 3/18)* şi să se îmbrace cu ele, ca să nu se mai vadă goliciunea sufletelor lor.

Dumnezeu îi mustră pe cei greşiți, pentru că-i iubeşte *(v. Apocalipsa, 3/19),* şi ne cheamă la pocăință, şi ne îndeamnă, şi ne previne că *„timp nu mai este“* (v. Apocalipsa, 10/6), căci iată, s-a deschis cartea judecății făpturii: *Cuvântul lui Dumnezeu,* şi Acesta este Cel ce judecă *(v. Apocalipsa, 19/11-17),* şi fiecare este judecat de *Cuvânt* prin înseşi faptele sale.

Iată, El stă la uşă şi bate, aşteptând să I se deschidă *(v. Apocalipsa, 3/20)*. Cel ce aude glasul Lui, *Semnul Atenției, Cuvânt* care aduce înțelepciunea trezirii, *Cuvânt* de viață dătător, şi Îi va deschide, va fi îmbrățişat ca fiul cel risipitor şi va fi aşezat la masa cinei. Iar cei ce se vor îndârji, cei tari la cerbice, vor auzi cuvintele durerii: *„Nu vă cunosc pe voi.“* (Ev. Matei, 25/12).

Dar biserica ortodoxă românească, se va deştepta ea, oare? De cincizeci de ani o strigă Domnul, şi o cheamă la El, şi o numeşte încă *„mireasa Mea“,* aşteptând îndurerat, să-i fie ei voia să se trezească *(v. Cântarea cântărilor, 2/7)* la credincioşie şi la ascultare de *Cuvânt.*

Biserică a lumii! Oare, când te vei trezi?

Când Îl vei cunoaşte pe Hristos, pe Care Îl propovăduieşti?

Când te vei pocăi?

Când vei deveni a Lui, şi nu a lumii?

Când ai de gând să devii creştină, mai întâi cu duhul, şi apoi cu numele? Căci nici măcar cu numele nu eşti creştină, de când te-ai lepădat cu numele, de Hristos şi te-ai numit Biserica Ortodoxă Română, la 6 mai 1925.

Când vei birui pentru sfinți, luând chip de biserică a sfinților şi reaşezând la locul lor sărbătorile sfinților?

Când vei deveni ***Biserica Dreptmăritoare Creştină?***

Când???

Dumnezeu aşteaptă înlăcrimat, trezirea bisericii.

Quo vadis, Ecclesia?

NICODIM,
preot creştin-ortodox.
La praznicul Bobotezei – anul 2006

Lista de abrevieri:

cap.	= capitol
col.	= coloana
Ev.	= Evanghelia (după...)
I.B.M.	= Institutul Biblic şi de Misiune
ÎPS (şi Î.P.S.)	= Înalt Prea Sfinţitul
n.a.	= nota autorului
n.ed.	= nota editurii
op. cit.	= opera citată
pag.	= pagina
PF (şi P.F.)	= Prea Fericitul
PFP (şi P.F.P.)	= Prea Fericitul Patriarh
P.G.	= Patrologia Greacă
PS (şi P.S.)	= Prea Sfinţitul
SF	= Science Fiction – fantezii pseudo-ştiinţifice
S.R.L.	= Societate (comercială) cu Răspundere Limitată
sublin. ns.	= sublinierea noastră
T.O.B.	= Traduction Oecumenique de la Bible
TV	= televiziune
v.	= vezi
vol.	= volumul
YHWH	= Tetragramă (patru consoane) care descrie numele lui Dumnezeu (Yahvé) în limba ebraică

CUPRINS:

SEMNUL ATENŢIEI !

Cuvântul care vine din ceruri 7
Alfa şi Omega 7
Biblia mărturiseşte 9
Şi „*Viețile Sfinților*“ mărturisesc 12
Cetatea Sfântă Noul Ierusalim 19
Chipul veşniciei Cetății Sfinte Noul Ierusalim 19
Împărăția cerurilor pe pământ 21
Hrisovul – Cuvânt de mărturie 23
Sobornicitatea Bisericii Noul Ierusalim – o dimensiune pnevmatologică . 26
De la unitatea Duhului Sfânt întru legătura păcii, la schisma catolico-sobornicească 26
„Aceasta să faceți spre pomenirea Mea“ 28
Un popor de fii, o rămăşiță: fiica Sionului 29
Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ? 30
„Iată, Mirele vine! Ieşiți întru întâmpinarea Lui!“ 31
Chiar dacă Israel va fi ca nisipul mării, doar o rămăşiță se va mântui . 33
„Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor fățarnici!“ 33
„Domnul a ales pe cei neluați în seamă, ca să-i facă de ruşine pe cei tari“ 34
Omul creştin, fiu al Bisericii celei adevărate, al cărei cap este Iisus Hristos: Biserica Noul Ierusalim 36
„Şi iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului“ . 36
Câte biserici sunt adevărate? 36
Fisuri în *„succesiunea apostolică“* 38
De la veşnicie, la vremelnicie 39
Omul creştin: fiu-copil al lui Dumnezeu 40
Cetatea Sfântă Noul Ierusalim. Radiografia unei opțiuni demiurgice .. 42
Biserica - un spațiu consacrat sfințeniei 42
Păcătoşii cuceresc biserica sfinților 43
Săraca biserică, ajunsă gazda circului lumii! 44
Anul de cotitură: 7500 de la facerea lumii 45
Restaurarea sfințeniei în biserică: legea sfințeniei va fi singura lege 46
Privegheați şi vă rugați! 47
Biserica Noul Ierusalim - o biserică a sfinților 50
A fost Dumnezeu înțeles vreodată de om? 50
Somnul rațiunii naşte păcatul 53
Biserica, trup al lui Hristos 55
Sfințiți-vă, şi veți fi sfinți! 56

O dilemă existențială: între păcat și sfințenie 57
Chemarea la Cina Domnului 58
Nepăsarea alungă sfințenia 59
O biserică a sfinților 61
Cine vorbea prin Sfânta Virginia? 63
Vocea contestatarilor 63
Dumnezeu nu este oficial 63
Glasul care vine din cer 65
Vise de noapte și tălmăcirea lor 67
Demonul îndoielii promovează înșelarea demonicească 68
A dat vreodată diavolul sfaturi bune? 73
Proorocii vor lua plată de prooroci 74
Adevărul, demonstrat matematic 75
Montanism și „neomontanism“ 78
Sfinții de ieri și moda lumii de azi 78
„Lăsați-i! Sunt călăuze oarbe!“ 79
Biserica poate fi templu? 81
Apocalipsa: cartea împotmolirii înțelepților lumii 83
Ce este biserica de la Pucioasa? 85
„Rigurozitatea“ hrisovului Mănăstirii Noul Ierusalim 87
„Vestimentația anticvă“ a preotului Adrian Niculcea 88
Cartea Adevărului: o dilemă hamletiană pentru Adrian Niculcea 89
Tertipuri teologice: teza *„neomontanismului“* 91
Răstălmăciri și jonglerii de cuvinte 93
Trist derapaj de la onestitate 95
Concluziile Sinodului de la Gangra, în armonie cu cerințele hrisovului de la Pucioasa 96
Hemoragie de teologie. Despre responsabilitatea teologilor care scriu cărți peste cărți 97
De la *Oastea Domnului,* la... Noul Ierusalim 99
O canonizare mult așteptată: cea a Sfintei Virginia 100
Neomontanismul – o găselniță pseudo-teologică ieftină 101
Teza neomontanistă: o erezie a unui teolog dogmatic 103
La vânătoare de profeți 105
Un neliniștit al fenomenologiei religiozității: Bogdan Neagota 105
Pluralismul empiriocritic al *„palierelor multiple“* 107
O țintă la îndemână: Marian Zidaru 108
Fantezii plăsmuite în somnul rațiunii 109
Biserica Noul Ierusalim: o apariție ingenuă, percepută însă ca o sfidare 119
O viziune formală, îngustă, despre *„Comunitatea Noului Ierusalim“* 121
„Religiozitate populară și escatologism“ 124
O diversiune grosolană: falsa apropiere dintre *Noul Ierusalim* și *New Age* 125
Epilog la... Epilog. Dilema unui filosof amator: Bogdan Neagota ... 130

Disjuncția dintre *Noul Ierusalim* și *New Age* (Noua Eră) 133
Filosofi amatori, avizi după *„teme șocante“* 133
New Age: o lume alienată, ostilă creștinătății 134
New Age și sursa autorității 148
New Age despre Dumnezeu 149
New Age despre Mântuitorul Iisus Hristos 151
Binele și răul 152
Păcatul și mântuirea 152
New Age despre Biserică 155
New Age și Lucifer 156
Viața viitoare și reîncarnarea 157
Maitreya, Antichrist, și profeții mincinoși din Nairobi 159
Cuvântul lui Dumnezeu este mereu *„astăzi“* 165
Poate greși Însuși Dumnezeu? 165
Cuvântul nu schimbă, ci împlinește 166
De la *răbdare,* la *îndelunga răbdare* 168
O translație motivată: de la credință, către credincioșie 169
Treptele credinței 170
Care este fântâna cea adevărată? 172
Seceta de învățătură din cer amenință izvoarele lumii 172
„Iubește-Mă așa cum ești!“ 173
Toate duhurile sunt de la Dumnezeu? 174
Dependența dintre iubire și desăvârșire 176
Nu vom deveni sfinți niciodată? 177
Muncind cu dragoste 178
Virtuțile pot fi piedici în calea iubirii pentru Dumnezeu? 179
Pericole ascunse sub masca unor promisiuni atractive 179
Iubirea e ca Dumnezeu 180
Și diavolul iubește...!? 180
Proba iubirii cerești 181
Dorul: cea mai curată iubire 182
Iisus, izvorul iubirii 183
Iubirea Mariei și jertfa Martei 184
Cel ce iubește așa cum este el 184
Omul-copil este mângâierea cerului 185
Dragostea și celelalte virtuți fundamentale 186
Modelul iubirii: dragostea lui Dumnezeu față de om 187
Cuvântul lui Dumnezeu este iubire 188
Mărturii autoritare 188
Credința practicată în taină, într-un stat liber 190
„Semne de circulație“ 191
Cuvântul de la Pucioasa: izvorul vieții 192

Artistul Marian Zidaru: un simbolist religios de excepție 194
Calea purificării 194
Orbirea celor mulți vine din inimă 196
O confuzie intenționată 197
Sfințească-se numele Tău! 201
Numele care va dăinui totdeauna 201
„Tatăl": un nume sfânt 202
Cine cinsteşte pe Fiul, cinsteşte şi pe Tatăl 203
Taina numelui lui Dumnezeu 207
Poate fi pus la îndoială *Cuvântul lui Dumnezeu* de la Pucioasa?
(60 dintre cele mai disputate obiecții formulate de necredincioşi) 210
Încă o taină vândută: taina căsătoriei *(interviu)* 302
Oportunismul mediocru al bisericii lumii şi elita ortodoxiei *(interviu)* 337

QUO VADIS, ECCLESIA?

Începuturile Bisericii 375
Creşterea şi descreşterea Bisericii Universale 378
Creşterea şi descreşterea Bisericii Româneşti 380
Navigând fără cârmă 390
Ghilotinarea calendarului religios 392
Vânătoarea de creştini 395
***„Biserica – mamă"* şi fiii risipitori** 397
Război total împotriva… *Oastei Domnului* 407
Ciobanul care a păstorit o țară întreagă 415
Preotul Arsenie Boca: O călăuză pe cărarea Împărăției 422
Veronica, fecioara de la Vladimireşti, şi preotul profet Ioan Silviu Iovan ... 430
A şasea trâmbiță apocaliptică: Sfânta Virginia 436
A şaptea trâmbiță apocaliptică 448
Arhiereul Irineu: al şaptelea patriarh al românilor dreptcredincioşi .. 458
Primul patriarh: *„patriarhul polivalent"* 458
Al doilea patriarh: *„patriarhul teolog"* 460
Al treilea patriarh: *„patriarhul strateg"* 462
Al patrulea patriarh: *„patriarhul deputat"* 464
Al cincilea patriarh: *„patriarhul eclesioclast"* 465
Al şaselea patriarh: *„patriarhul pocăit"* 466
Al şaptelea patriarh: *„patriarhul lui Dumnezeu"* 467
Irineu, mărturisit de Cuvântul lui Dumnezeu 473
Primul Sinod Tâlhăresc *(ianuarie 1993)* 532
O *„Reflecție"* cu bătaie lungă 534
Al Doilea Sinod Tâlhăresc: alți actori, aceeaşi piesă *(noiembrie 2005)* 536
Cameleonismul politic al lui Bartolomeu Anania 538
„Diktatul Bisericesc de la Cluj" 541

„N-am premeditat-o, dar o preconizam de mult: acum a venit momentul" ... 543
Complotul episcopilor avizi de putere 546
Irineu în groapa cu lei 549
„Oameni şi religii" 554
Dansând pe sârmă, deasupra prăpastiei 567
„Câinii latră, ursul merge..." 593
Epilog: Semnul Atenției 616

Lista de abrevieri..... 636
Cuprins: 637

roemaus@gmail.com
0745.488601
0742.594147
parinteleNicodim@gmail.com

ISBN: 973-97125-4-1
Tipografia SemnE